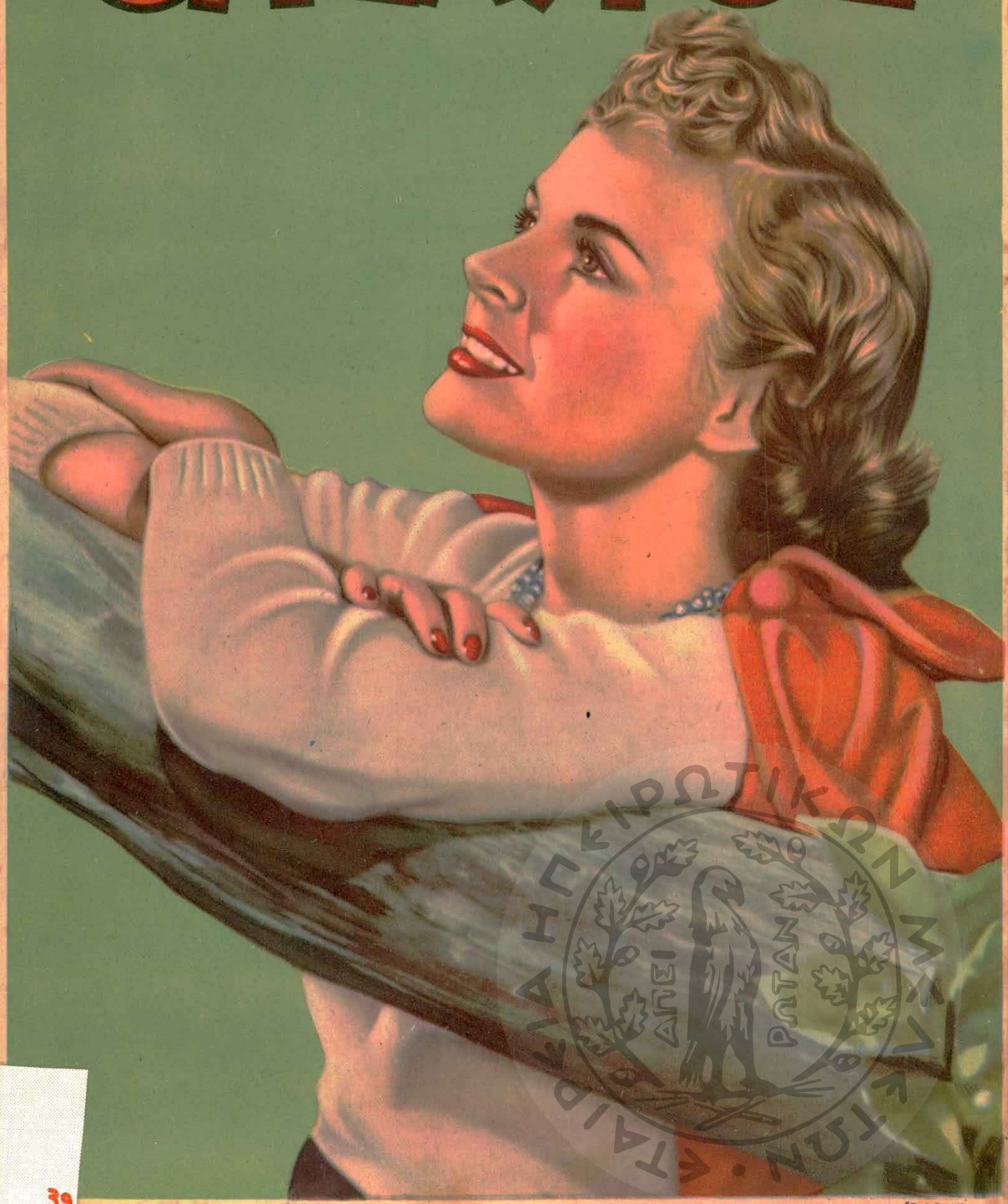
ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΕΙΚΟΝΩΝ ΜΕΛΕΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ

ΛΙΘΟΓΡ. "Ο ΦΟΙΝΙΞ" Α.Ε.

39

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΤΟΥ ΜΕΣΟΝΥΧΤΙΟΥ

Πρωτότυπο διήγημα

Η φθινοπωρινὴ νύχτα τύλιγε τὸ Παρίσι. Τὸ κρύο ποὺ δυνάμωνε ὅσο περνοῦσε ἡ ὥρα, δὲν γινόταν τόσο αἰσθητὸ μέσα στὴν ἀρωματισμένη Ρὸλς Ρόϋς τῆς Γκίτας Βερνόν, ποὺ ἔκανε μιὰ ἐπιδέξια στροφὴ καὶ κατέβηκε τὴ λεωφόρο τοῦ δάσους. Στὸ χέρι της, τὸ τριγυρισμένο μὲ μπριλάντια ρολογάκι της, ἔδειχνε μεσάνυχτα.

—Ἔχω καιρό, σκέφτηκε ἡ Γκίτα. Εἶνε ἡ ὥρα τῶν ἐλαφιῶν. Λένε πὼς βγαίνουν καὶ πηγαίνουν μέχρι τὶς ἀλλέες. Θἄθελα νἀβλεπα καμμιὰ ἐλαφίνα...

Ἡ πράσινη κοῦρσα ἄφισε τὶς πλατειὲς λεωφόρους καὶ χώθηκε σὲ σκοτεινοὺς δρόμους. Κυλοῦσε μ' ἕνα σιγανὸ θόρυβο, χωρὶς φῶτα, καὶ χωρὶς κλάξον, γιὰ νὰ μὴ τρομάξουν τὰ ρωμαντικὰ αὐτὰ ζῶα τοῦ δάσους. Μακρυά, ἀνάμεσα στοὺς κορμοὺς τῶν δέντρων, ἡ Γκίτα ἔβλεπε νὰ περνοῦν γρήγορα αὐτοκίνητα, μὲ ἀναμένους τοὺς φανούς. Βυθίστηκε πιὸ πολὺ στὸ δάσος, ἀναζητώντας πυκνότερα δρομάκια καὶ μονοπάτια. Τὸ αὐτοκίνητο κυλοῦσε τόσο σιγὰ ποὺ μιὰ στιγμή, χωρὶς ἡ ὁδηγός του νὰ τὸ καταλάβη, ἡ μηχανὴ σταμάτησε. Αὐτὸ ἀνάγκασε τὴ νέα νὰ σκεφτῆ: «Ἂς ξαναγυρίσω πίσω». Ἄναψε τὰ φῶτα κι' ἔβαλε μπρός. Τὸ δυναμὸ γύρισε μὲ ὁρμὴ μὰ ἀμέσως ξανάγινε σιωπή.

—Ἀτυχία, μουρμούρισε λίγο νευρικὰ ἡ Γκίτα. Τί ἔπαθε; Ἂς δοῦμε τὴ βενζίνα.

Βεβαιώθηκε πὼς ὑπῆρχε ἀρκετή. Ξαναδοκίμασε νὰ βάλη μπρός. Ἄδικα. Τὰ φῶτα σιγὰ σιγὰ ἐσβυναν. Ὕστερ' ἀπὸ μερικοὺς ἀπελπισμένους χειρισμούς, ἔχασε κάθε ἐλπίδα καὶ περίμενε νὰ τῆς δοθῆ κάποια βοήθεια γιὰ νὰ φύγη ἀπὸ κεῖ. Εἶδε τὸν ἑαυτό της ὁλομόναχο μέσα στὴν ἐρημιά. Ἐνῶ πρὶν ἦταν δυνατὴ καὶ ξένοιαστη μέσα στὴν πράσινη κουρσίτσα της, τώρα ἔβλεπε πὼς ἦταν ἕνα ἀδύνατο πλάσμα, ἀνυπεράσπιστο, ἀφημένο στὸ ἔλεος τοῦ πρώτου τυχόντος. Αὐτὸς ὁ πολιτισμένος κήπος, τώρα τὴ νύχτα, ἦταν γεμᾶτος ἀπὸ τὸν ἀγωνιώδη θόρυβο τῆς ζούγκλας. Παντοῦ πνιγμένα ψιθυρίσματα, φωνὲς βατράχων καὶ πουλιῶν. Ἕνας βαθὺς φόβος τὴ συνεπῆρε.

Ἡ πόλι ὡστόσο ἦταν κοντὰ κι' αὐτὸ τῆς ἔδωσε κουράγιο. Δὲν μποροῦσε βέβαια νὰ ξενυχτήση στὸ δάσος. Ὅσο γιὰ τὸ ἀμάξι, θἄστελνε νὰ τὸ παραλάβουν. Διευθύνθηκε ἀνατολικά. Στὴν πρώτη λεωφόρο θὰ φώναζε ἕνα ταξὶ γιὰ νὰ τη μεταφέρη στὸ σπίτι της. Ἄρχισε νὰ περπατάη γρήγορα. Μὰ δὲν ἔκανε περισσότερο ἀπὸ ἑκατὸ βήματα, ὅταν μιὰ σκιὰ γλύστρησε στὸ πλάϊ της. Ἡ Γκίτα ἀνατρίχιασε.

— Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ σᾶς συνοδέψω; ἄκουσε νὰ λέη μιὰ τραχειὰ φωνή.

Τάχυνε τὸ βῆμα της, ἠσυχασμένη λίγο γιατὶ τῆς φάνηκε πὼς τῆς μιλήσανε εὐγενικά.

— Μὴν τρέχετε ἔτσι. Μποροῦμε νὰ συζητήσουμε. Αὐτὸ δὲ σᾶς ὑποχρεώνει σὲ τίποτε!

Ἡ φωνὴ εἶχε γίνει τώρα πιὸ τραχειά. Ἔνοιωσε ἕνα μπράτσο νὰ περνάη κάτω ἀπὸ τὸ δικό της καὶ νὰ τὴν τραβάη πρὸς τὸ μέρος του. Ἡ Γκίτα κατέβαλε μιὰ ἀπεγνωσμένη προσπάθεια νὰ ξεφύγη, ἀλλὰ σκόνταψε πάνω σ' ἕναν ἄλλο ἄγνωστο.

—Ἀφῆστε με, εἶδεμὴ θὰ φωνάξω, εἶπε σπρώχνοντας δυνατὰ τοὺς δυὸ ἄντρες.

— Καὶ δὲ φωνάζεις, ποιὸς σ' ἐμποδίζει; ἔκανε σαρκαστικὰ ὁ ἕνας καὶ τῆς χαϊδεψε τὸ μάγουλο.

Ἡ Γκίτα, ξέφυγε μιὰ στιγμὴ ἀπὸ τὰ χέρια τους, ἔτρεξε στ' αὐτοκίνητό της κι' ἅρπαξε τὸ βολάν. Μάταιη προσπάθεια ὅμως. Ἡ πράσινη κουρσίτσα ἔμενε ἀκίνητη. Οἱ ἄλλητες ζύγωσαν πάλι. Ἡ Γκίτα διέκρινε τώρα γύρω της τρεῖς σκιές. Δυὸ ἄντρες καὶ μιὰ γυναίκα.

— Τί θέλετε; ψιθύρισε ἔντρομη. Δὲν κρατῶ χρήματα μαζί μου. Ἂν θέλετε ὅμως σᾶς δίνω τὸ ρολογάκι μου. Ἀξίζει πολλά.

— Αὐτὸ θὰ τὸ δοῦμε, εἶπε ὁ ἕνας ἀλήτης. Στὸ κάτω - κάτω εἶσαι... ὡμορφη. Δὲν θὰ περάσουμε κι' ἄσχημα. Τί λὲς ἐσύ, Ζογί;

— Καὶ τί μὲ νοιάζει; ἀπάντησε ἀδιάφορα ἡ γυναῖκα.

Θἄθελα νάβλεπα καμμιὰ ἐλαφίνα...

Ἡ πράσινη κοῦρσα ἄφισε τὶς πλατειὲς λεωφόρους καὶ χώθηκε σὲ σκοτεινοὺς δρόμους. Κυλοῦσε μ' ἕνα σιγανὸ θόρυβο, χωρὶς φῶτα, καὶ χωρὶς κλάξον, γιὰ νὰ μὴ τρομάξουν τὰ ρωμαντικὰ αὐτὰ ζῶα τοῦ δάσους. Μακρυά, ἀνάμεσα στοὺς κορμοὺς τῶν δέντρων, ἡ Γκίτα ἔβλεπε νὰ περνοῦν γρήγορα αὐτοκίνητα, μὲ ἀναμένους τοὺς φανούς. Βυθίστηκε πιὸ πολὺ στὸ δάσος, ἀναζητώντας πυκνότερα δρομάκια καὶ μονοπάτια. Τὸ αὐτοκίνητο κυλοῦσε τόσο σιγὰ ποὺ μιὰ στιγμή, χωρὶς ἡ ὁδηγός του νὰ τὸ καταλάβη, ἡ μηχανὴ σταμάτησε. Αὐτὸ ἀνάγκασε τὴ νέα νὰ σκεφτῆ: «Ἂς ξαναγυρίσω πίσω». Ἄναψε τὰ φῶτα κι' ἔβαλε μπρός. Τὸ δυναμὸ γύρισε μὲ ὁρμὴ μὰ ἀμέσως ξανάγινε σιωπή.

—Ἀτυχία, μουρμούρισε λίγο νευρικὰ ἡ Γκίτα. Τί ἔπαθε; Ἂς δοῦμε τὴ βενζίνα.

Βεβαιώθηκε πὼς ὑπῆρχε ἀρκετή. Ξαναδοκίμασε νὰ βάλη μπρός. Ἄδικα. Τὰ φῶτα σιγὰ σιγὰ ἐσβυναν. Ὕστερ' ἀπὸ μερικοὺς ἀπελπισμένους χειρισμούς, ἔχασε κάθε ἐλπίδα καὶ περίμενε νὰ τῆς δοθῆ κάποια βοήθεια γιὰ νὰ φύγη ἀπὸ κεῖ. Εἶδε τὸν ἑαυτό της ὁλομόναχο μέσα στὴν ἐρημιά. Ἐνῶ πρὶν ἦταν δυνατὴ καὶ ξένοιαστη μέσα στὴν πράσινη κουρσίτσα της, τώρα ἔβλεπε πὼς ἦταν ἕνα ἀδύνατο πλάσμα, ἀνυπεράσπιστο, ἀφημένο στὸ ἔλεος τοῦ πρώτου τυχόντος. Αὐτὸς ὁ πολιτισμένος κήπος, τώρα τὴ νύχτα, ἦταν γεμᾶτος ἀπὸ τὸν ἀγωνιώδη θόρυβο τῆς ζούγκλας. Παντοῦ πνιγμένα ψιθυρίσματα, φωνὲς βατράχων καὶ πουλιῶν. Ἕνας βαθὺς φόβος τὴ συνεπῆρε.

Ἡ πόλι ὡστόσο ἦταν κοντὰ κι' αὐτὸ τῆς ἔδωσε κουράγιο. Δὲν μποροῦσε βέβαια νὰ ξενυχτήση στὸ δάσος. Ὅσο γιὰ τὸ ἀμάξι, θἄστελνε νὰ τὸ παραλάβουν. Διευθύνθηκε ἀνατολικά. Στὴν πρώτη λεωφόρο θὰ φώναζε ἕνα ταξὶ γιὰ νὰ τη μεταφέρη στὸ σπίτι της. Ἄρχισε νὰ περπατάη γρήγορα. Μὰ δὲν ἔκανε περισσότερο ἀπὸ ἑκατὸ βήματα, ὅταν μιὰ σκιὰ γλύστρησε στὸ πλάϊ της. Ἡ Γκίτα ἀνατρίχιασε.

— Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ σᾶς συνοδέψω; ἄκουσε νὰ λέη μιὰ τραχειὰ φωνή.

Τάχυνε τὸ βῆμα της, ἠσυχασμένη λίγο γιατὶ τῆς φάνηκε πὼς τῆς μιλήσανε εὐγενικά.

— Μὴν τρέχετε ἔτσι. Μποροῦμε νὰ συζητήσουμε. Αὐτὸ δὲ σᾶς ὑποχρεώνει σὲ τίποτε!

Ἡ φωνὴ εἶχε γίνει τώρα πιὸ τραχειά. Ἔνοιωσε ἕνα μπράτσο νὰ περνάη κάτω ἀπὸ τὸ δικό της καὶ νὰ τὴν τραβάη πρὸς τὸ μέρος του. Ἡ Γκίτα κατέβαλε μιὰ ἀπεγνωσμένη προσπάθεια νὰ ξεφύγη, ἀλλὰ σκόνταψε πάνω σ' ἕναν ἄλλο ἄγνωστο.

—Ἀφῆστε με, εἶδεμὴ θὰ φωνάξω, εἶπε σπρώχνοντας δυνατὰ τοὺς δυὸ ἄντρες.

— Καὶ δὲ φωνάζεις, ποιὸς σ' ἐμποδίζει; ἔκανε σαρκαστικὰ ὁ ἕνας καὶ τῆς χαϊδεψε τὸ μάγουλο.

Ἡ Γκίτα, ξέφυγε μιὰ στιγμὴ ἀπὸ τὰ χέρια τους, ἔτρεξε στ' αὐτοκίνητό της κι' ἅρπαξε τὸ βολάν. Μάταιη προσπάθεια ὅμως. Ἡ πράσινη κουρσίτσα ἔμενε ἀκίνητη. Οἱ ἄλλητες ζύγωσαν πάλι. Ἡ Γκίτα διέκρινε τώρα γύρω της τρεῖς σκιές. Δυὸ ἄντρες καὶ μιὰ γυναίκα.

— Τί θέλετε; ψιθύρισε ἔντρομη. Δὲν κρατῶ χρήματα μαζί μου. Ἂν θέλετε ὅμως σᾶς δίνω τὸ ρολογάκι μου. Ἀξίζει πολλά.

— Αὐτὸ θὰ τὸ δοῦμε, εἶπε ὁ ἕνας ἀλήτης. Στὸ κάτω - κάτω εἶσαι... ὡμορφη. Δὲν θὰ περάσουμε κι' ἄσχημα. Τί λὲς ἐσύ, Ζογί;

— Καὶ τί μὲ νοιάζει; ἀπάντησε ἀδιάφορα ἡ γυναῖκα.

— Θὰ γλεντήσουμε λοιπὸν πρῶτα κι' ὕστερα θὰ μοιραστοῦμε τὴν τσάντα της.

Τέσσερα χέρια τὴν τράβηξαν ἔξω ἀπὸ τ' αὐτοκίνητο. Ἡ Γκίτα ἔβαλε τὶς φωνές:

—Ἀφῆστε με! Δὲν ἔχω χρήματα! Βοήθεια!

Τὴν ἴδια στιγμὴ πίσω ἀπὸ τὰ δέντρα τοῦ δάσους πήδησε ἕνας ἄντρας σὰ νἄπεσε ξαφνικὰ ἀπὸ τὸν οὐρανό. Ἡ ἐμφάνισι αὐτὴ ἔφερε τὸ ἀποτέλεσμά της ἀμέσως. Μὲ δυὸ γερὲς γροθιὲς ξάπλωσε κάτω τοὺς δυὸ ἀλήτες ποὺ ἀγωνίζονταν νὰ συγκρατήσουν τὴ νέα ποὺ προσπαθοῦσε νὰ τοὺς ξεφύγη. Ἡ Ζογὶ βλαστημώντας τόβαλε στὰ πόδια χωρὶς νὰ κυττάξη πίσω της. Μὲ τὸ ἀλάθευτο γυναικεῖο ἔνστικτο ἡ Γκίτα, κατάλαβε ὅτι τῆς προσφερόταν ἕνα εἶδος σωτηρίας.

Κι' ἐνῶ οἱ δυὸ ἀλήτες ἀπομακρύνονταν, ἀκούμπησε πάνω στὸν ἄγνωστο μ' ἐμπιστοσύνη.

Ἐκεῖνος χαμογέλασε καὶ τῆς ἔρριξε ἕνα προστατευτικὸ βλέμμα. Μ' ὅλο τὸ σκοτάδι, κατώρθωσε νὰ διακρίνη τὰ ὡμορφα γαλανὰ μάτια της, τὸ λυγερὸ κορμί της...

— Λοιπὸν ἡσυχᾶστε, τῆς εἶπε ὁ ἄγνωστος μὲ γλυκειὰ φωνή. Δὲν διατρέχετε πιὰ κανένα κίνδυνο.

— Σᾶς εὐχαριστῶ μ' ὅλη μου τὴν καρδιά, ψιθύρισε ἡ Γκίτα. Ἂν δὲν ἤσασταν σεῖς θὰ μὲ εἶχαν ἴσως σκοτώσει. Σᾶς χρωστῶ τὴ ζωή μου!

— Δὲν μοῦ χρωστᾶτε τίποτε. Οἱ ἀλῆτες αὐτοὶ δὲν σκοτώνουν. Τὸ πολὺ - πολὺ ν' ἁρπάξουν καμμιὰ τσάντα ἢ κανένα βραχιόλι. Μὰ τί ἔπαθε τὸ ἀμάξι σας; ρώτησε σκύβοντας στὴ μηχανή. Κάποτε ἤμουν μηχανικός...

Σ' ἕνα λεπτὸ ἀνασηκώθηκε.

—Ἕτοιμο, κυρία μου! Θέλετε νὰ ὁδηγήσω; ρώτησε.

Σὲ λίγο, καθὼς τ' αὐτοκίνητο μπῆκε στὶς κατάφωτες λεωφόρους, ἡ Γκίτα γύρισε μὲ τρόπο καὶ κύτταξε τὸν ἄγνωστο συνοδό της. Φαινόταν μεταξὺ τριάντα ὡς τριανταπέντε χρονῶν. Καὶ μολονότι ἦταν περισσότερο ἀτημέλητος παρὰ κομψός, τὸ ἐξωτερικό του φανέρωνε ἕνα λεπτὸ ἄνθρωπο. Εἶχε μιὰ τέλεια κατατομὴ κι' ἕνα εὐγενικὸ μέτωπο. Τὰ χέρια του ἦταν περιποιημένα καὶ μὲ μακρυὰ δάχτυλα. Ξαφνικὰ παρατήρησε στὴν ἄκρη τοῦ ἀριστεροῦ μανικετιοῦ λίγο αἷμα. Φαινόταν ἀκόμη νωπό.

—Πληγωθήκατε! τοῦ εἶπε καὶ τὸν κύτταξε στὰ μάτια τρυφερά. Ἐλᾶτε στὸ σπίτι μαζί μου νὰ σᾶς βάλω λίγο ἰώδιο. Ἴσως εἶνε σοβαρό...

— Μικροπράγματα, ἀπάντησε ἤσυχα ὁ ἄγνωστος. Φαίνεται πὼς κάποιος ἀπ' τοὺς δυὸ ἀλῆτες μὲ γρατσούνισε. Ποῦ μένετε;

— Στὴν ὁδὸ Βαλαντολί. Στρῖψτε δεξιὰ καὶ σταθῆτε στὴν τρίτη πόρτα ἀριστερά.

— Μά... ποιὰ εἴστε; ρώτησε λίγο ὡχρὸς ἐκεῖνος.

—Ὀνομάζομαι Γκίτα. Ὁ πατέρας μου εἶνε ὁ γνωστὸς τραπεζίτης Βερνόν. Εἶνε παραλυτικὸς καὶ μένει ὁλομόναχος στὸ σπίτι γιατὶ ἡ μητέρα μου πέθανε. Ὅλη μέρα τοῦ κρατῶ συντροφιά. Μ' ἀπόψε ἤθελα νὰ ξεσκάσω λίγο κι' ἔπαθα αὐτὴ τὴν ἀτυχία. Ἐλᾶτε νὰ τὸν γνωρίσετε...

— Λυποῦμαι, ἀπάντησε ὁ ἄγνωστος σταματώντας τὸ αὐτοκίνητο στὴ γωνιά. Φεύγω ἀπόψε γιὰ μακρυνὸ ταξίδι. Καλησύχτα σας! Εἶμαι εὐτυχισμένος γιὰ τὴ γνωριμία σας...

Δίχως ν' ἀγγίξη τὸ γαντοφορεμένο χέρι ποὺ τοῦ πρόσφερε ἡ Γκίτα, ἀπομακρύνθηκε τρέχοντας σχεδόν.

— Τί ἔχω κάνει, τὶ ἔχω κάνει, ψιθύριζε ταραγμένος. Καὶ τώρα;

Βάδιζε στὸ δρόμο ζαλισμένος, παραπατώντας, πέφτοντας πάνω στοὺς τοίχους, πάνω στοὺς στύλους. Πόσο ἀλλοιώτικος τοῦ φαίνεται ἀπόψε ὁ κόσμος, πόσο διαφορετικός! Οἱ ἀραιοὶ διαβάτες τὸν κυττᾶνε περίεργα μέσα στὴ νύχτα σὰν νὰ ξέρουν τὶ ἔχει κάνει. «Μὰ γιατὶ τὸ ἔκανες;» λὲς καὶ τὸν ρωτοῦν λὲς καὶ ξέρουν τὶ ἔχει κάνει. Μὰ τώρα τί κάνει; Θὰ πάη νὰ παραδοθῆ; Θὰ πάη μόνος του στὴ φυλακή;

Σὲ λίγο στάθηκε ἔξω ἀπὸ τὸ ἀστυνομικὸ τμῆμα τῆς περιφερείας. Τὸ μυαλό του ἦταν ἀναστατωμένο. Ὕστερα μὲ ἀποφασιστικὸ βῆμα ἀνέβηκε τὶς σκάλες καὶ μπῆκε στὸ γραφεῖο τοῦ ἀξιωματικοῦ τῆς ὑπηρεσίας.

—Ὥστε ἦρθες νὰ παραδοθῆς μόνος σου Ζὰκ Κολλέν; τοῦ εἶπε ὁ ἀστυνομικὸς μόλις τὸν εἶδε. Μέχρι χθὲς ἔκανες ἁπλὲς διαρρήξεις. Τώρα ὅμως σὲ βαραίνει ἕνα ἔγκλημα. Ὁ φόνος τοῦ τραπεζίτη Βερνόν.

— Πῶς... τὸ ξέρετε; Μὲ ποιὸ τρόπο τὸ μάθατε; ρώτησε ὁ Ζὰκ Κολλὲν ποὺ δὲν εἶχε προλάβει ἀκόμη νὰ πῆ τίποτε.

— Κάποιος σὲ εἶδε νὰ τριγυρνᾶς ἀπὸ γωρὶς ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ Βερνόν. Αὐτὸ ὅμως δὲν ἦταν ἀπόδειξι ἀφοῦ κανεὶς δὲν σὲ εἶδε νὰ σκοτώνης τὸ γέρο. Τώρα ὅμως τὴν ἔχω. Ἀπόδειξι εἶνε ὅτι ἦρθες ἐδῶ γιὰ νὰ μοῦ ξεφουρνίσης ποιὸς ξέρει τί παραμύθι. Κι' ὕστερα αὐτὸ τὸ αἷμα στὸ μανικέτι σου εἶνε ἀρκετὸ γιὰ νὰ σοῦ περάσω τὶς χειροπέδες.

Ὁ Ζὰκ Κολλὲν χαμογέλασε πικρά. Ἔπειτα εἶπε στὸν ἀστυνομικό:

—Ἂν ἤθελα μποροῦσα νὰ καταρρίψω τὴν κατηγορία σας μ' ἕνα περίφημο ἄλλοθι ποὺ εἶχα ἑτοιμάσει σὲ περίπτωσι ἀνάγκης. Ἀλλὰ δὲν μὲ νοιάζει τώρα πιά. Ἤρθα δῶ γιὰ νὰ παραδοθῶ. Ἐγὼ σκότωσα τὸ Βερνόν. Μπῆκα στὸ σπίτι ἀπὸ ἕνα παράθυρο τοῦ κήπου γιὰ νὰ κλέψω. Ὅταν βρέθηκα στὸ γραφεῖο τοῦ τραπεζίτη, τὸν εἶδα νὰ κάθεται στὴν πολυθρόνα του. Δὲν ἤξερα πὼς ἦταν παράλυτος καὶ τὸν χτύπησα μ' ἕνα ἀγαλματάκι στὸ κεφάλι. Ὁ γέρος γύρισε καὶ μὲ κύτταξε μιὰ στιγμὴ κι' ἔγειρε ἀπ' τὸ ἕνα πλευρό...

— Κι' ὕστερα ἔκανες ἤσυχα - ἤσυχα τὴ δουλειά σου. Μὰ κεῖνο ποὺ δὲν καταλαβαίνω εἶνε, γιατὶ ἦρθες νὰ παραδοθῆς; ρώτησε ὁ ἀστυνομικός. Φαντάζεσαι πὼς μ' αὐτὸ θὰ ἐλαφρύνης τὴ θέσι σου;

Ὁ Ζὰκ Κολλὲν δὲν ἀποκρίθηκε. Ἔκλεισε μιὰ στιγμὴ τὰ μάτια του καὶ εἶδε τὸ ὡραῖο προσωπάκι τῆς Γκίτας Βερνὸν νὰ τοῦ χαμογελᾶη. Χαμογέλασε κι' αὐτός. Ἔπειτα δίνοντας τὰ χέρια του στὸν ἀστυνομικὸ γιὰ νὰ τοῦ περάση τὶς χειροπέδες, ψιθύρισε:

—Ἦρθε λίγο ἀργά. Κι' ὅμως μοῦ φαίνεται σὰν νὰ τὴ γνώριζα χρόνια...

ΠΙΕΡ ΝΤΙΒΟΥΑ

Λόγια Μεγάλων Ἀνδρῶν

★ Ἡ αὐταπάρνησις δὲν πρέπει νὰ φτάνη μέχρις αὐτοκτονίας.

ΡΟΥΣΣΩ

★ Ἐκεῖνος ποὺ ἀποφασίζει καὶ κάνει κάτι τὴ στιγμὴ ποὺ εἶναι ὀργισμένος, μοιάζει μ' ἐκεῖνον ποὺ ἐπιβιβάζεται σὲ πλοῖο ὅταν μαίνεται ἡ τρικυμία.

ΜΠΑΛΖΑΚ

★ Οἱ πιὸ θλιβερές μας σκέψεις ὅσες φορὲς θέλουν νὰ μᾶς ἐπισκεφθοῦν, διαλέγουν πάντοτε τὶς πιὸ εὐτυχισμένες στιγμές μας. Λὲς καὶ θέλουν νὰ μᾶς θυμίσουν ὅτι ὅπως δὲν ἤμαστε πάντα εὐτυχισμένοι στὸ παρελθόν, ἔτσι καὶ ἡ τωρινή μας εὐτυχία εἶναι μοιραῖο νὰ μὴ διαρκέση αἰώνια...

ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑΣ (υἱὸς)

★ Πῶς εἶναι δυνατόν, στὸ βάθος, νὰ μὴν εἶναι ἀστεία ἡ ζωή μας, ὅπου μπαίνουμε χωρὶς νὰ τὸ ζητήσουμε κι' ἀπ' ὅπου φεύγουμε χωρὶς νὰ τὸ θελήσουμε;...

ΑΛ. ΔΟΥΜΑΣ (υἱὸς)

★ Ἐκεῖνος ποὺ γεννᾶ καὶ ἀνατρέφει παιδιά, εἶναι σὰν νὰ παραδίνη τὴ ζωή, ὁμοια μὲ λαμπάδα, σὲ ἄλλους.

ΠΛΑΤΩΝ

★ Νὰ εἶσαι πάντοτε καθαρὸς στὰ αἰσθήματά σου, ἄδολος καὶ εἰλικρινὴς στοὺς φίλους καὶ νὰ συγχωρῆς χωρὶς ἐξαίρεσι πάντοτε τὶς πλάνες τῶν ἀνθρώπων.

ΟΥΓΚΩ

ΕΤΟΣ ΙΒ ● ΑΘΗΝΑΙ, 2 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1949 ● ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 566

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ἰδιοκτησία – Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ – Διευθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 ◆ ΤΗΛ.: 27.135 – 29.967 ◆ ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2.500

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Πέρα ἀπὸ τὸ σήμερα

Ἀγάπη ἀρωματισμένη ἀπὸ τὴν ἄρμη καὶ τους ἁφροὺς τοῦ κύματος. Θαλασσα μοσχοβολᾶ το γραμμα. Θαλασσα ξεχυνεται ἀπὸ τὸ φακελλο καὶ κατακλύζει τὰ πάντα. Ἡ θάλασσα, ὁ μεγάλος του ἔρωτας. Αὐτὴν πρωταγάπησε ἀπὸ τὰ παιδικά του χρόνια. Μήπως εἶχε καὶ κανένα ἄλλο ν' ἀγαπήση; Θλιμμένη ἡ ζωὴ τοῦ σπιτιοῦ. Μωρὸ τὸν ἄφησε ἡ μητέρα του. Δὲ γνώρισε το χαδι της. Δὲν ξέρει τί θὰ πῆ οἰκογενειακὴ θαλπωρή. Κανεὶς δὲν τοῦ γέμιζε τὸ κενό. Καὶ στράφηκε στὴ γαλάζια ἐπιφάνεια. Αὐτὴ καὶ μητέρα, καὶ σπίτι καὶ οἰκογένεια. Κοντά της ζοῦσε. Ὧρες ἀτέλειωτες ἀφηνόταν στὴ γοητεία της. Τὴν κύτταζε σιωπηλός. Τῆς μιλοῦσε μὲ κλειστὰ χείλη. Τῆς ἔλεγε τοὺς πόνους του, τῆς ἐμπιστευόταν τὰ μυστικά του. Κι' αὐτὴ — ὢ, εἶναι βέβαιος — τοῦ ἀπαντοῦσε. Εἶχε μάθει ν' ἀκούη καὶ νὰ καταλαβαίνη τὴ γλῶσσα της Τὴ συμπόνια καὶ τὴν παρηγοριά της τοῦ ἔφερνε ὁ φλοίσβος τῶν κυμάτων.

«...Ἀγάπησα, κύριε, τὴ θάλασσα. Τὴν ἀγάπησα μ' ὅλη τὴ δύναμι τῆς ψυχῆς μου. Μὴ σᾶς φανῆ παράξενο. Μπορεῖ ν' ἀγαπήση κανεὶς τὴ θάλασσα, ὅταν δὲ βρῆ στοὺς ἀνθρώπους τὴν ἀγάπη. Τὴν ἀγάπησα καὶ μ' ἀγάπησε. Τρυφερὴ μοῦ ἐρχόταν ἡ φωνή της καὶ μοῦλεγε νὰ μείνω κοντά της, νὰ μείνω στὴν ἀγκαλιά της γιὰ ὅλη μου τὴ ζωή, ὡς τὸ θάνατο...».

Τὴν ἄκουσε, τὴν πίστεψε, πειθάρχησε στὴν πρόσκλησί της. Σπούδασε ναυτικὸς γιὰ νὰ γίνη ὁ ἄξιος νυμφίος της. Κουράστηκε γιὰ νὰ σπουδάση στὴ νυκτερινὴ σχολή του. Σκληρὴ πάλη ἐπὶ πέντε χρόνια. Μόλις ὅμως πῆρε τὸ χαρτὶ στὸ χέρι, νάτος κιόλας ἕτοιμος γιὰ παρτέντζα. Μπάρκαρε σὲ φορτηγό. Ἀπὸ τότε ἀλωνίζει ὠκεανοὺς καὶ θάλασσες.

Καμμιὰ φορὰ ἀκουμπισμένος στὴν κουπαστή, μὲ τὰ μάτια στὸν ὁρίζοντα, ἀκούοντας τὸ τραγοῦδι τῆς μηχανῆς ποὺ ἀνάβλυζε ἀπὸ τὰ σπλάχνα του καραβιοῦ, παρακαλοῦσε τὸ Θεὸ νὰ τὸν πάρη κοντά του, ὅπως τὸν παρακαλεῖ κανεὶς σὲ στιγμὲς ὑπέρτατης εὐδαιμονίας, ὅταν καταλαβαίνη ὅτι δὲν ἔχει νὰ περιμένη μεγαλύτερη χαρὰ ἀπὸ τὴ ζωή.

Φθονοῦν ὅμως οἱ ἀθάνατοι τὴν εὐτυχία τῶν θνητῶν. Καλὴ τύχη; Κακὴ τύχη; Κουρασμένος ἀπὸ τὰ πολυχρόνια ταξίδια, πῆγε πέρσυ μὲ ἄδεια νὰ ξεκουραστῆ σ' ἕνα νησί. Καὶ νὰ ἐκεῖ τὸ ξαφνικό. Κάτι ποὺ δὲν τὸ περίμενε, ποὺ δὲν τὸ εἶχε φαντασθῆ ποτέ του. Ἡ ἀγάπη τοῦ ἀνθρώπου. Τὸ ἀνθρώπινο πλάσμα ποὺ τὸν πλησίασε, ἔσκυψε κοντά του, τὸν ἔνοιωσε. Μιὰ δασκαλίτσα. Ἀπαλὴ καὶ τρυφερή, σὰν τὴ θάλασσα τὴ στιγμὴ τῆς γαλήνης της. «Θὰ μὲ πιστέψετε ὅταν σᾶς πῶ ὅτι ἀγάπησα αὐτὴ τὴν κόρη πιὸ πολὺ κι' ἀπὸ τὴ θάλασσα, περισσότερο κι' ἀπὸ τὴν παληά μου ἀγαπημένη;» Ἀπίστευτο, καὶ ὅμως ἔτσι εἶναι. Ἡ πρώτη του ἀπιστία. Τόχει βάρος. Αἰσθάνεται τύψεις Ἀκούει τὸ τραγοῦδι τοῦ κύματος καὶ τοῦ φαίνεται πὼς εἶναι ὁ θρῆνος τῆς ἀγάπης ποὺ πρόδωσε. Ἀκούει τὴ βοὴ τῆς φουρτούνας καὶ νομίζει πὼς εἶναι ἡ ὀργή της.

Καὶ νὰ ἦταν αὐτὸ μόνο; Τύψεις γιὰ τὴ θάλασσα ποὺ πρόδωσε, ἀνησυχίες γιὰ τὴν κοπέλλα ποὺ ἀγάπησε. Ἱκανοποιητικὲς εἶναι οἱ πληροφορίες ποὺ συνεκέντρωσε. Σεμνὸ καὶ ἠθικὸ κορίτσι ποὺ ἐργάζεται κι' αὐτὸ γιὰ τὸ ψωμί του. Τὸν ἀγαπᾶ ἀγνὰ καὶ ἄδολα. Τὴν ἀγαπᾶ πιὸ πολὺ ἀπὸ τὴ ζωή του.

Καὶ θὰ τὴν πάρη. Εἶναι βέβαιος. Γιὰ ἕνα μόνο ἀμφιβάλλει. Γιὰ ἕνα ποὺ σκιάζει τὸν οὐρανό του: Θὰ μπορέση νὰ τὴν κάνη εὐτυχισμένη; Θὰ της δώση τὴ χαρά; Στὴ θάλασσα αὐτός, στὴ στεριὰ ἐκείνη. Σὲ ἀπόστασι τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς ζωῆς τους. Τὴ μέρα τοῦ γυρισμοῦ θὰ περιμένουν κι' οἱ δυό. Θ' ἀνθέξη στὸ βάρος τέτοιας ζωῆς; Θὰ μείνη ἐκείνη πιστὴ στοὺς μῆνες τῆς ἀναμονῆς; Κι' ἂν μείνη πιστή, δὲ θὰ μαραθῆ προσμένοντας τὴν ἐπιστροφή; Θὰ μπορέσουν νὰ μείνουν ἑνωμένες οἱ καρδιές τους στὴν ἀπόστασι ποὺ θὰ τοὺς χωρίση;

Σκληρὲς ἐρωτήσεις ποὺ θέτει στὸν ἑαυτό του. Πῶς θέλουν οἱ ἄνθρωποι ν' αὐτοβασανίζωνται! Αὐτὴ ἀραγε εἶναι ἡ παράδοσι, αὐτὴ ἡ ἀγωγή, αὐτὴ ἡ συνηθειά μας; Ἢ κάτι χειρότερο ἀπ' αὐτό, ἡ μοῖρα μας, δὲν μᾶς ἀφήνει τίποτα νὰ εὐχαριστηθοῦμε, καὶ μόλις κάνουμε πὼς ἁπλώνουμε τὸ χέρι στὴ χαρὰ τοῦ σημερα, ἔρχεται νὰ μᾶς προβάλη τὸ φάσμα τοῦ αὔριο; Σὰς χαρίζουν ἕνα μπουκέτο τριαντάφυλλα. Τὰ βλέπεται καὶ μελαγχολεῖτε. «Τί ὡραῖα ποὺ εἶναι! Καὶ νὰ μαραίνωνται τόσο γρήγορα...».

Πρὶν ὅμως μαραθοῦν, μοσχοβολοῦν, γεμάτα φρεσκάδα καὶ ζωηρότητα. Γιατὶ νὰ μὴ χαρῆτε τὴν ὁμορφιὰ ποὺ ἀποτελεῖ τὸ παρόν τους καὶ νὰ θρηνῆτε τὸ μαρασμὸ ποὺ εἶναι τὸ μέλλον τους; Τὸ παρὸν εἶναι ἡ ζωή. Τὸ παρὸν ζοῦμε. Στὸ παρὸν βρισκόμαστε. Καὶ συμβαίνει τὸ παρὸν νὰρχεται κάποτε καὶ μὲ τὶς καλές του. Ποιὰ ὀλέθρια δύναμι εἶναι αὐτὴ ποὺ μᾶς κάνει νὰ τὸ ἀπωθοῦμε καὶ νὰ δηλητηριάζουμε τὶς στιγμὲς μας μὲ τὴν ἐνατένισι τοῦ μέλλοντος; Ἀγαπᾶ

Ταφράματα της Καρδιάς

Ο ΤΡΕΛΛΟΣ

Άμέσως μετὰ τὸ γάμο τους, ὁ Ραοὺλ κι' ἡ Ἑλένη πήγαν νὰ κρύψουν τὴν εὐτυχία τους σ' ἕνα κουκλίστικο σπιτάκι κάποιου παραθαλάσσιου χωριοῦ, ἐπιπλωμένο μὲ πολὺ γοῦστο. Τὸ εἶχαν νοικιάσει ἀπὸ μιὰν ἀγαθὴ καὶ πρόθυμη χωριάτισσα, τὴν κυρα - Ὠκβίλ.

Ἐνῶ ὅμως ἡ Ἑλένη περιεργαζόταν τὰ δωμάτια, παρατήρησε ἕνα πιάνο καὶ κάτι ἄλλα ἔπιπλα καὶ μπιμπελό, ποὺ ἔδειχναν ὅτι εἶχε κατοικήσει σ' αὐτὸ τὸ σπίτι κάποιος μὲ λεπτὸ γοῦστο. Ρώτησε λοιπὸν τὴν κυρα - Ὠκβίλ ἂν ἦταν δικό της κι' ἂν τὸ εἶχε ἐπιπλώσει μόνη της.

—Ὄχι... ἀπάντησε ἐκείνη, παραξενεμένη γιὰ τὴν ἐρώτησι.

— Ποιὸς τὄχε πρῶτα; ἐπέμεινε ἡ Ἑλένη.

—Κάποιος... Δὲν μπορῶ νὰ σᾶς πῶ πολύς! Τὸ πούλησε στὸν ἄντρα μου γιὰ ἕνα κομμάτι ψωμί.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἀκούστηκε ἀπ' ἔξω ἕνα θλιβερὸ καὶ μονότονο τραγοῦδι, σὰν θρῆνος. Ἡ Ἑλένη ἀνατρίχιασε.

— Ποιὸς εἶν' αὐτὸς ποὺ τραγουδάει; ρώτησε τὴν κυρα - Ὠκβίλ.

—Ἄ, μὴν ἀνησυχῆτε! Εἶν' ἕνας ἀκίνδυνος τρελλός, ποὺ μοιρολογάει ἀπ' τὸ πρωῒ ὡς τὸ βράδυ. Μὰ δὲν πειράζει ποτὲ κανένα...

Τὸ ἀντρόγυνο πέρασε μερικὲς βδομάδες ὀνειρεμένης εὐτυχίας. Ὡστόσο ἡ Ἑλένη δὲν ξεχνοῦσε, μέσα στὴ χαρὰ τῆς ἀγάπης της, πὼς τὸ σπίτι ἐκεῖνο ἔκρυβε κάποιο μυστήριο. Καὶ προσπαθοῦσε νὰ πάρῃ λόγια ἀπ' τὴν κυρα - Ὠκβίλ, ὅταν τὴν ἔβλεπε.

Τέλος, μιὰ μέρα, ἡ χωριάτισσα ἀποφάσισε νὰ λύσῃ τὴ γλῶσσα της. Κι' ἐξήγησε στὴν Ἑλένη ὅτι ὁ πρῶτος νοικοκύρης ἦταν ἕνας «Παριζιάνος», ποὺ εἶχε πάθει ὅμως κάποια «συμφορά», εἶχε πουλήσει τὸ σπίτι του ὅσα - ὅσα καὶ ζοῦσε ἀπὸ τότε σὰν ἐρημίτης, μισότρελλος καὶ κουρελής, στοὺς βράχους τῆς ἀκροθαλασσιᾶς.

— Μήπως εἶν' ὁ ἴδιος ποὺ τραγουδοῦσε τὴν ἡμέρα ποὺ φτάσαμε; ρώτησε ἡ Ἑλένη.

Ἔκανε αὐτὴ τὴν ἐρώτησι ὄχι τόσο ἀπὸ περιέργεια, ὅσο ἀπ' τὴ νοσηρὴ ἐκείνη εὐχαρίστησι ποὺ νοιώθουμε ὅταν εἴμαστε εὐτυχισμένοι καὶ βλέπουμε νὰ περνάῃ ἀπὸ κοντά μας ἕνας ἄνθρωπος χτυπημένος ἀπ' τὴ Μοῖρα...

Μὰ ἡ κυρα - Ὠκβὶλ ἀπέφυγε νὰ τῆς δώσῃ κατηγορηματικὴ ἀπάντησι καὶ προσποιήθηκε ὅτι δὲν θυμόταν τίποτε...

— Ὁ τρελλὸς αὐτός, πρόσθεσε, δὲν ἔχει μιλήσει ποτὲ γιὰ τὴν ἰδιωτική του ζωή. Κανεὶς δὲν ξέρει τί τοῦ συνέβη...

★

Ὁ Ραοὺλ εἶχε πάει νὰ ἐπισκεφθῇ ἕνα φίλο. Ἡ Ἑλένη μόνη στὸ σπίτι, ἔπαιζε πιανο, κοντὰ στὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο τῆς κάμαράς της. Εἶχε διαλέξει ἕνα παληὸ μουσικὸ κομμάτι, ποὺ βρέθηκε σὲ μιὰ ἐταζέρα.

Ἐξαφνα τῆς φάνηκε πὼς στεκόταν πίσω της κάποιος ποὺ σιγοτραγουδοῦσε. Γύρισε τὸ κεφάλι της κι' εἶδε ἕνα κουρελῆ, μὲ μακρυὰ γενειάδα, μὲ μάτια γουρλωμένα καὶ μὲ τὰ χέρια του ἁπλωμένα σὰν νὰθελε νὰ τὴν πνίξῃ! Ἦταν ὁ τρελλός!...

— Ξανάρθες λοιπόν; τὴ ρώτησε.

Ἐκείνη τὸν κύτταζε, κατάχλωμη, μ' ἕνα σφίξιμο στὸ λαιμό.

Ὁ τρελλὸς σήκωσε τὰ χέρια του, ποὺ ἦταν κίτρινα καὶ μαραμένα, σὰν φθινοπωρινὰ φύλλα — χέρια ποὺθελαν ἢ νὰ πνίξουν ἢ νὰ χαϊδέψουν. Κι' ἔκανε ἄλλο ἕνα βῆμα... Τότε ἡ Ἑλένη τιναχτηκε ὄρθια κι' ἔμπηξε μιὰ φωνή.

Τὸ πρόσωπο τοῦ τρελλοῦ ἄλλαξε ἔκφρασι. Ἀλλοιώθηκε ἀπὸ ἕνα φρικτὸ μορφασμὸ καὶ τὰ μάτια του πέταξαν ἄγριες σπίθες.

— Θέλεις λοιτὸν νὰ μ' ἐγκαταλείψῃς καὶ πάλι ; μούγκρισε.

Κι' ὥρμησε πρὸς τὴν πόρτα, σὰν νάθελε νὰ τῆς φράξῃ τὸ δρόμο. Ἡ Ἑλένη ἔτρεξε στὸ παράθυρο κι' ἄρχισε νὰ φωνάζῃ, ζητώντας βοήθεια. Μὰ ὁ δρόμος ἦταν ἔρημος. Δὲν φαινόταν ὁλόγυρα ψυχὴ ζωντανή... Ἡ Ἑλένη σώπασε, σὰν νὰ εἶχε καταλάβει ὅτι ἦταν περιττὸ νὰ φωνάζῃ, ὅτι δὲν ὑπῆρχε καμμιὰ ἐλπίδα σωτηρίας...

Τὸ ἔνστικτο τῆς αὐτοσυντηρήσεως δεκαπλασίασε τὶς δυνάμεις της. Γύρισε τὸ κεφάλι της πρὸς τὴν πόρτα, ἑτοιμη νὰ παλέψῃ, νὰ δαγκάσῃ ν' ἀγωνισθῇ!

Μὰ τὸ δωμάτιο ἦταν ἀδειανὸ τώρα. Ὁ τρελλὸς εἶχε χαθῇ!...

★

Κάποτε εἶχε ἀγαπήσει, ὁ ἄμοιρος αὐτὸς ἄνθρωπος. Τὸν ἀπάτησαν, τὸν ἐγκατέλειψαν. Αὐτὴ ἦταν ἡ «συφορὰ» ποὺ τὸν βρῆκε, ὅπως ἔλεγε ἡ κυρα - Ὠκβίλ... Ὅταν ἔμεινε μόνος, πούλησε τὸ σπίτι του.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ λοιπόν, περνοῦσε τυχαῖα κάτω ἀπ' τὸ παράθυρο τῆς Ἑλένης καί, ἀκούγοντας τὴ μελῳδία ποὺπαιζε στὸ πιάνο, θυμήθηκε τὴν ἄπιστη ποὺ τὸν εἶχε ἐγκαταλείψει — γιατὶ ἦταν αὐτὸ τὸ ἀγαπημένο της κομμάτι.

Μπῆκε τότε στὸ σπίτι κι' ἀνέβηκε στὸ δωμάτιό της, νομίζοντας πὼς ξαναζωντάνευε τὸ παρελθόν... Ὅταν εἶδε ἀπὸ πίσω τοὺς λεπτοὺς ὤμους καὶ τὰ ξανθὰ μαλλιὰ τῆς Ἑλένης, τοῦ φάνηκε πὼς ἡ ἀγαπημένη του εἶχε ξαναγυρίσει στὸ σπίτι.

Δυὸ ἔντονα συναισθήματα συγκρούστηκαν μέσα στὴ βασανισμένη του καρδιά: ἡ ἀγάπη καὶ τὸ μίσος...

Μὰ οἱ τρομαγμένες φωνὲς τῆς Ἑλένης τὸν ξανάφεραν στὴν πραγματικότητα. Ξαναβρῆκε σὲ μιὰ στιγμὴ τὸ λογικό του, κατάλαβε τὸ λάθος του, κι' ἔφυγε τρέχοντας γιὰ νὰ κρυφτῇ στοὺς βράχους τῆς ἀκρογιαλιᾶς, μόνος μὲ τὸν ἀπελπισμένο ἔρωτά του...

Λ. ΛΑΦΑΖ

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Ἀφηρημένος

—Ὦ! Ἄπολλων! Ὦ! Προμηθεῦ! Ὦ! Ζεῦ καὶ Ἀφροδίτη!
ὁμνύω εἰς τὸν πάππον μου τὸν ἤδη μακαρίτη,
ὅτι ἰδών, πρὸ ἡμερῶν, ἐν ὥριμον κοράσιον
ἐκ ζάλης φεῦ! μοὶ ἔφυγεν συλλήβδην τὸ... καφάσιον!
Καὶ οὕτω πως μαγνητισθεὶς ἐκ ταύτης τῆς αἰτίας,
συγχρόνως δὲ ποιούμενος χρῆσιν τῆς γοητείας,
χαρίεις ἠκολούθησον εὐθὺς τὸ δεσποινίδιον,
καὶ κατὰ τρόπον μάλιστα ἐξόχως ἐπιτήδειον!
— Ὦ! κορασίς, ἐψέλλισον, πλευρίσας εὐγενῶς,
μένω πολὺ κατάπληκτος καὶ μᾶλλον κεχηνώς,
τουτέστιν φεῦ! εὑρίσκομαι εἰς τόσην σαστισμάραν,
ὥστε φοβοῦμαι μὴν εἰπῶ καμμίαν σαχλαμάραν.
Καὶ ἔλεπων τὴν λεγάμενην γελῶσαν ἀορίστως,
—Ὦ! Μοῦσα μου! συνέχισον, ἐνθαρρυνθεὶς πρωτίστως·
ἐπιθυμῶ νὰ ἐκφρασθῶ ποιητικῶς εἰς
(στίχους,
καὶ νὰ ὑμνήσω τοὺς ξανθοὺς τῆς κό-
(μης σας θοστρύχους.
»Τί θέαμα ὑπέροχον! στόλισμα ὄντως
(κούκλας,
κι' ὅπως κατέρχονται σαφῶς εἰς ὑπε-
(ρόχους μβούκλας
προσδίδουν τὴν ἐντύπωσιν μεθ' ὅλων
(τῶν τιμῶν...
Πλὴν πτοργισθεὶς ἀπώλεσον τοῦ λόγου
(τὸν εἰρμόν.
— Τί ἔλεγον; ἠρώτησον σκεπτόμενος
(συγχρόνως,
καὶ τὴν χονδροκεφάλαν μου πιέζων ἐ-
(πιμόνως.
Πλὴν φεῦ! Ὦ! τύχη μου κακή, μα-
(κρὰν μου δὲν ἀπέχεις!...
Ἡ κορασὶς ἀπήντησεν: «Μιλούσατε
(γιὰ... τρίχες!!...»

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

Ἡ Σοφία Βέμπο, στὴν Κωνσταντινούπολι ἐκτὸς τῆς μεγάλης ὑποδοχῆς ποὺ ἔτυχε ἀπὸ τοὺς ἐκεῖ ὁμογενεῖς μας, ἔγινε πολὺ συμπαθὴς καὶ στὸ Τουρκικὸ κοινό.

Ἔτσι σὲ μιὰ μεγάλη παράστασι τοῦ σωματείου τῶν Τούρκων ἠθοποιῶν, ποὺ ἔλαβε μέρος ἡ Βέμπο, ὅλοι οἱ Τοῦρκοι θεαταὶ τραγουδοῦσαν τὸ γνωστὸ τραγοῦδι της «Λόντρα — Παρίσι», διαβάζοντας τὸ ρεφραὶν ποὺ ἦταν γραμένο μὲ λατινικὰ στοιχεῖα, πάνω σ' ἕνα πανὼ στὴ σκηνή.

Ἡ Βέμπο καταστρώνει τώρα τὰ σχέδια, γιὰ τὸ δικό της θέατρο, ποὺ θὰ παρουσιάσῃ μὲ συνεργασία τῆς ἀδελφῆς της Ἀλίκης, στὸν κινηματογράφο «Ἑρμῆς» τῆς ὁδοῦ Καρόλου.

—Ἡ τελευταία βροχὴ κατέστρεψε, τὰ σκηνικὰ τῆς «Ὀρέστειας», πρᾶγμα ποὺ ἔγινε ἀφορμὴ νὰ διακοποῦν τρεις μέρες οἱ παραστάσεις τοῦ ἀρχαίου δράματος.

— Στὶς ἐφετεινὲς τιμητικές, τὸ μεγαλύτερο ἀριθμὸ εἰσιτηρίων, ἐπραγματοποίησε τοῦ Ὀρέστη Λάσκου, ἐνῶ ἀντιθέτως τὶς μεγαλύτερες εἰσπράξεις τοῦ Γιώργου Οἰκονομίδη, γιατὶ εἶχε τὸ μεγαλύτερο εἰσιτήριο (10 χιλιάδες).

—Ὁ βίασος Μαυρέα — Βερώνη ποὺ γύρισε στὴν Ἀθήνα ἔπειτα ἀπὸ ἕνα πολύμηνο τουρνέ, στὴν Ἀφρική, ἀφηγεῖται ἕνα πικάντικο περιστατικό, ποὺ τοῦ συνέβη στὸ Σουδάν.

Μέσα σὲ ἕνα δάσος συναντήσανε δυὸ Σουδανέζες γρηές, ὁλόγυμνες, ποὺ τρομοκρατηθήκανε καὶ τρέμανε σύγκορμες μόλις ἀντίκρυσαν τὸ φακὸ τῆς μηχανῆς τοῦ Μαυρέα.

Κι' αὐτὸ γιατὶ νόμισαν πὼς πρόκειται νὰ τὶς σκοτώσουν. Εἶδαν κι' ἔπαθαν νὰ τοὺς δώσουν νὰ καταλάβουν ὅτι δὲν εἶχαν κακὸ σκοπὸ καὶ νὰ τὶς πείσουν νὰ φωτογραφηθοῦν, ἀναμνηστικὰ μαζί τους!!

—Ἡ γνωστὴ Ἑλληνὶς χορεύτρια Λίντα Ἄλμα, καὶ ὁ παρτεναίρ της Γιάννης Φλερύ, ὕστερα ἀπὸ μιὰ τουρνὲ στὴν Κυανῆ Ἀκτή, φεύγουν γιὰ δεύτερη φορὰ στὴν Ἀμερική, ὅπου θὰ ἐμφανισθοῦν στὸ μεγάλο βαριετὲ «Ρόξυ» τῆς Νέας Ὑόρκης.

Τὸ λυπηρὸ ὅμως εἶναι ὅτι τὸ τόσο ἀξιόλογο αὐτὸ χορευτικὸ ζευγάρι, ποὺ κατώρθωσε νὰ σταθῇ στὸ ἐξωτερικό, τὸ ἐρχόμενο ἔτος θὰ χωρίσῃ.

Πραγματικά, ὅπως ἐγνώσθη, ἡ Λίντα θὰ ἐπισημοποιήσῃ τὸ σφοδρὸ της εἰδύλλιο, μὲ τὸν πιανίστα της Ἔντιθ Πιάφ, τὸν κ. Σωβινύ, γιὰ νὰ ἐγκατασταθῇ ὁριστικὰ στὸ Παρίσι, ἐνῶ ὁ Φλερὺ θὰ γυρίσῃ στὴν Ἀθήνα γιὰ νὰ ἱδρύσῃ χορευτικὴ σχολή.

— Μιὰ ἄλλη γνωστὴ Ἑλληνὶς χορεύτρια, ἡ Μαρικέττα, βρίσκεται τώρα στὴ Μαδρίτη, ὅπου τελειοποιεῖται στοὺς ἱσπανικοὺς χορούς, μαζὶ μὲ τὸν καθηγητὴ Ἀλκαρέζ.

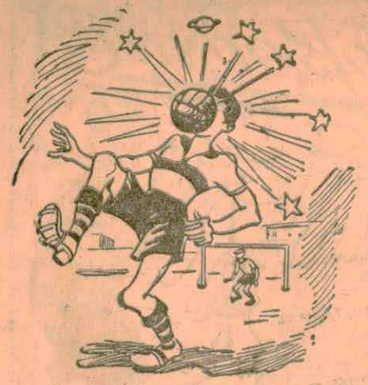
—Ἡ μουσικὴ κωμῳδία «Μ' ἀγαπᾶ δὲν μ' ἀγαπᾶ» μὲ τὴν ὁποίαν οἱ ἀδελφὲς Καλουτὰ ἐγνώρισαν σὲ ὅλη τὴν τουρνέ τους μεγάλη ἐπιτυχία, πρόκειται νὰ κινηματογραφηθῇ ἀπὸ μίαν ἑταιρία τοῦ Καΐρου.

— Πυρετώδης προεργασία γίνεται ἀπὸ τὴν διασκεκριμένη πρωταγωνίστρια κ. Κατερίνα ποὺ ἑτοιμάζεται ν' ἀνεβάσῃ τὸν Ὀκτώβριο στὸ «Ἰντεάλ» τὴν τραγῳδία τοῦ Σαίξπηρ «Ἀντώνιος καὶ Κλεοπάτρα» μὲ τὴν σύμπραξι τοῦ κ. Βεάκη.

Λέγεται ὅτι θὰ ἀποτελέσῃ ἡ παράστασι αὐτὴ θεατρικὸ γεγονός.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

... Κάποτε ποὺ ἐπεχείρησα νὰ κάνω τὸν «ἐντερχάφ», ἔφαγα μιὰ φοβερὴ μπαλλιὰ στὴ μύτη, ποὺ τὴν θυμόμουν κάπου δυὸ χρόνια.

ΟΤΑΝ ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΟΥΣΑ τὰ ποδοσφαιρικὰ μάτς...

Δημοσιογραφικὲς ἀναμνήσεις τοῦ συνεργάτου μας κ. Κ. ΠΟΛΙΤΗ

Ἡ «Ἕνωσις Ποδοσφαιρικῶν Σωματείων Ἀθηνῶν» μοῦ ἔκανε τὴν τιμὴ νὰ μοῦ ἀπονείμῃ πρὸ ἡμερῶν μαζὶ μὲ ἄλλους παλαιοὺς φίλους τοῦ ποδοσφαίρου «χρυσοῦν μετάλλιον» καὶ δίπλωμα «ἀνθ' ὧν ὑπὲρ τοῦ Ἀθηναϊκοῦ ποδοσφαίρου ἔπραξα».

Ἐκεῖνο ποὺ «ἔπραξα» εἶνε τὸ ἑξῆς : ὅτι τὴν ἐποχὴ ποὺ οἱ καθημερινὲς ἐφημερίδες ἀφιέρωναν δυὸ τυπικὲς γραμμὲς στὴν κίνησι τοῦ ποδοσφαίρου — ἁπλῶς γιὰ ν' ἀναγγείλουν τοὺς ἀγῶνες ποὺ ἐπρόκειτο νὰ γίνουν, ἢ τὰ ἀποτελέσματά τους—, ἄνοιξα τὶς στῆλες τῆς «Πατρίδος»— τῆς ὁποίας διηύθυνα τότε τὴ σύνταξι — σὲ μεγάλες περιγραφές, ποὺ κατελάμβαναν κάποτε καὶ ὁλόκληρες σελίδες. Γιὰ νὰ εἶμαι δίκαιος πρέπει νὰ ὁμολογήσω ὅτι ἄλλος εἶχε τὴ σχετικὴ ἔμπνευσι: ὁ τότε Γραμματεὺς τῆς Συντάξεως τῆς «Πατρίδος» καὶ ἤδη ὑφηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου κ. Ι. Καποδίστριας. Μανιώδης φίλος τοῦ ποδοσφαίρου μὲ παρέσυρε μιὰ μέρα ὡς τὸ γήπεδο τοῦ «Παναθηναϊκοῦ», ὅπου τὰ πλήθη ἀποθέωναν τοὺς τότε ἀστέρες τῆς μπάλλας. Ἰνδάλματα τοῦ κοινοῦ ἦσαν τὴν ἐποχὴ ἐκείνη οἱ ἀδελφοὶ Λεωνίδας, Βασίλης καὶ Γιάννης Ἀδριανόπουλοι (τοῦ Ὀλυμπιακοῦ), Μεσάρης Ι, Μεσάρης ΙΙ, Τσολίνας, Ἀνδρίτσος, Σουρμελὴς (τοῦ Παναθηναϊκοῦ), Γιάμαλης, Ἱερεμιάδης, Νεγροπόντης, Ἠλιάσκος, Νέγρης, Μάλιος (τῆς Α.Ε.Κ.), Κοϊντζόπουλος, Μαρσέλλος, Καρακάσης (τοῦ Ἀπόλλωνος) καὶ ἄλλοι πολλοὶ τοῦ «Ἀθηναϊκοῦ», τοῦ «Ἀτρομήτου», ποὺ δὲν τοὺς θυμοῦμαι αὐτὴ τὴ στιγμή.

Ἡ ἀλήθεια εἶνε πὼς εἶχα φιλίες μὲ τὸ ποδόσφαιρο ἀπὸ τὰ μαθητικά μου χρόνια. Κάποτε μάλιστα ἐπεχείρησα νὰ κάνω τὸν «σέντερ χάφ» ἢ... κάτι τέτοιο κι' ἔφαγα μιὰ φοβερὴ μπαλλιὰ στὴ μύτη μου, ποὺ τὴ θυμόμουν κάπου δυὸ χρόνια. Ἔκτοτε ἀποτραβήχτηκα ἀπὸ τὸ γήπεδο κι' ἔμεινα σταθερὰ ἐγκατεστημένος στὶς κερκίδες.

Ἡ «Πατρὶς» λοιπὸν ἦταν ἡ πρώτη καθημερινὴ ἐφημερίδα ποὺ ἐγκαινίασε τὶς μεγάλες ποδοσφαιρικὲς καμπάνιες. Ἀθλοθετοῦσε κύπελλα, ὠργάνωνε διαγωνισμοὺς κι' ὅταν ἐπρόκειτο γιὰ πολὺ σπουδαῖες συναντήσεις ἐγκαθιστοῦσε μεγάφωνα στὰ γύρω της ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Πανεπιστημίου καὶ ἀνήγγελλε στὰ πλήθη τὶς διάφορες λεπτομέρειες, ποὺ τὶς μετέδιδαν τηλεφωνικῶς οἱ παρακολουθοῦντες συντάκται της.

Κάποτε ἐπεχείρησα νὰ μυήσω στὶς συγκινήσεις τοῦ ποδοσφαίρου καὶ τὸν Γ. Βουτσινᾶ. Τὸν ἔπεισα νὰ πᾶμε μαζὶ ἕνα Κυριακάτικο ἀπόγευμα στὸν «Παναθηναϊκό», ὅπου ἐπρόκειτο νὰ συναντηθοῦν οἱ ὁμάδες τῆς Α.Ε.Κ. καὶ τοῦ «Ὀλυμπιακοῦ». Μόλις ἄρχισε ὁ ἀγών, ὁ Βουτσινᾶς... ἀνησύχησε καὶ μὲ παρεκάλεσε νὰ φύγουμε.

—Ἀθλητισμὸς εἶνε αὐτός, μοῦ εἶπε, ἢ κλωτσοπατινάδα; Αὐτὰ εἶνε βάρβαρα πράγματα. Πᾶμε νὰ φύγουμε...

Περισσότερο ἀπὸ τοὺς ποδοσφαιριστάς, τὸν ἐξενεύριζαν τὰ πλήθη ποὺ φώναζαν: Μπράβο Βασίλη, Δός του Γέρο — γέρος ἦταν ὁ Νεγροπόντης—, Ἀπάνω του Λεωνίδα, κτλ.

— Δὲν ἀντέχουν τὰ νεῦρα μου, φώναζε ὁ Βουτσινᾶς.

Τὸν παρεκάλεσα νὰ μείνωμε ὡς τὸ τέλος τοῦ πρώτου ἡμιχρονίου. Δέχτηκε. Μόλις ὅμως σφύριξε ὁ διαιτητὴς τὸ διάλειμμα, ἔσκυψε καὶ μοῦ εἶπε:

— Νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια, δὲν εἶνε καὶ ἄσχημα. Ἔχει ἐνδιαφέρον. Ἂς μείνουμε ὡς τὸ τέλος. Εἶδες κάτι θαυμάσιους πήδους ποὺ κάνει αὐτὸς ὁ τερματοφύλαξ;

— Εἶδα...

Στὸ δεύτερο ἡμιχρόνιο ὁ Βουτσινᾶς ἦταν ὅλος συγκίνησι. Χειροκροτοῦσε κάθε πετυχημένο κόλπο καὶ κάπου-κάπου, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, φώναζε:

— Μπράβο Βασίλη..... Μπράβο.... Γέρο, τρέχα καϋμένε Ἠλιάσκο!

Ὅταν τέλειωσε τὸ παιχνίδι καὶ ἀποκαταστάθηκε ἡ ἡρεμία του μοῦ εἶπε:

— Δὲν θὰ ξαναπάω σὲ ποδοσφαιρικὸ γήπεδο. Γιατὶ φοβοῦμαι πὼς θὰ καταντήσω κι' ἐγὼ νὰ τρέχω ὕστερα ἀπὸ κάθε μάτς στοὺς δρόμους καὶ νὰ φωνάζω: Ὁ - λυ - μπι - ακός!

Τὸ 1931 συνώδευσα τὸν «Ὀλυμπιακὸ» στὴν πρώτη μετὰ τὴ Μικρασιατικὴ καταστροφὴ ἐπίσκεψί του στὴν Κωνσταντινούπολι. Τὴν ὁμάδα συνώδευε καὶ ὁ ἄσσος τῶν ἀθλητικῶν συντακτῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ὁ Γ. Χανιώτης τοῦ «Ἐλευθέρου Βήματος», ποὺ ἦταν πασίγνωστος στὸ φιλαθλο κοινὸν μὲ τὸ ψευδώνυμο «Ζεό». Ἐγὼ δὲν ἤμουν σὲ θέσι νὰ περιγράψω τὶς τεχνικὲς λεπτομέρειες ἑνὸς ποδοσφαιρικοῦ ἀγῶνος, ἀλλὰ ὁ Χανιώτης ἀνέλαβε προθυμότατα νὰ μὲ βοηθήσῃ νὰ βγῶ ἀπὸ τὸ τεχνικὸ ἀδιέξοδο τῶν «σούτ», τῶν «κόρνερ», τῶν «φάουλ» κτλ. Κι' ἔτσι περιέργως δὲν ἀπέτυχε ἡ πρώτη ἀνάμιξίς μου στὴν ποδοσφαιρικὴ φιλολογία.

Κι' ἐπειδὴ μίλησα γιὰ τὸ Χανιώτη, θ' ἀφηγηθῶ πῶς ἔγινε ἀθλητικὸς συντάκτης — ὁ πρῶτος εἰδικὰ καταρτισμένος ἀθλητικὸς συντάκτης καθημερινῶν ἐφημερίδων. Προτοῦ, λοιπόν, γίνῃ πασίγνωστος μὲ τὸ ψευδώνυμο «Ζεό», ὁ Χανιώτης ἦταν ὑπάλληλος σ' ἕνα παραγγελιοδοχικὸ γραφεῖο. Ἦταν καὶ παληὸς ποδοσφαιριστής. Σ' ἕνα ταξίδι του ἀπὸ τὴ Μασσαλία στὸν Πειραιᾶ γνωρίστηκε μ' ἕνα Γάλλο ἔμπορο κρασιῶν, ὁ ὁποῖος πάλι τυχαῖα συνεδέθη μὲ τὸν συνάδελφο κ. Φ. Κουντουριώτη ἐκδότη — κατὰ τὸ 1925 αὐτὸς — τοῦ ἑβδομαδιαίου «Ἀθλητικοῦ κόσμου».

Μέσον τοῦ Γάλλου κρασεμπόρου ὁ Χανιώτης γνώρισε τὸν Κουντουριώτη σ' ἕνα ἑστιατόριο πίσω ἀπὸ τὸν Ἅγιο Γεώργιο τὸν Καρύτση. Ἐκεῖ σύγχαζε κι' ὁ Εὐάγγελος Σταμάτης, ὁ ἕνας ἀπὸ τούς... δυὸ συντάκτες τοῦ περιοδικοῦ. Ἕνα ἀπόγευμα Κυριακῆς ὁ Σταμάτης δὲν φάνηκε στὸ ἑστιατόριο, ὅπου κατὰ τὰ καθιερωμένα θὰ καθόταν νὰ περιγράψῃ τὸ μεγάλο ποδοσφαιρικὸ μάτς τῆς ἡμέρας. Ἀργὰ τὸ βράδυ ἔφθασε τυχαῖα στὸ ἑστιατόριο ὁ Χανιώτης, κι' ὁ Κουντουριώτης τὸν παρεκάλεσε νὰ τοῦ πῇ μερικὲς λεπτομέρειες τοῦ μάτς γιὰ νὰ κάνῃ ὁ ἴδιος μιὰ σύντομη περιγραφή. Ἡ ἀφήγησις ἦταν τόσο... συναρπαστική, ὥστε ὁ Χανιώτης παρεκλήθη νὰ γράψῃ τὶς ἐντυπώσεις του. Αὐτὴ ἦταν ἡ πρώτη ἐπαφή του «μὲ τὴ δημοσιογραφία». Ἔγινε κατόπιν συντάκτης τοῦ «Ἀθλητικοῦ κόσμου» κι' ἀπ' ἐκεῖ προσελήφθη ὡς ἀθλητικογράφος στὴν «Πρωΐα», ὅπου καθιερώθηκε μὲ τὸ ψευδώνυμο «Ζεό». Ὕστερα μετεπήδησε στὸ «Ἐλεύθερο Βῆμα» καὶ στὰ «Ἀθηναϊκὰ Νέα», ὅπου ἀνεδείχθη ἕνας ἀπὸ τοὺς καλύτερους νέους δημοσιογράφους. Τὴν ἐποχὴ τοῦ πολέμου ἐργάσθηκε στὸ Γραφεῖο Τύπου τῆς Ἑλληνικῆς Πρεσβείας Οὐάσιγκτων.

Θυμήθηκα τὸν ἀλησμόνητο Χανιώτη—πέθανε πρὶν τρία χρόνια στὴν Ἀμερική — μὲ τὴν εὐκαιρία τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς εἰκοσιπενταετηρίδος τῆς «Ἑνώσεως Ποδοσφαιρικῶν Σωματείων Ἀθηνῶν» καὶ τῆς ἀπονομῆς μεταλλίων σ' ὅσους ἐργάστηκαν κατὰ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλο τρόπο γιὰ τὴν ἀνάπτυξι τοῦ Ἀθηναϊκοῦ ποδοσφαίρου. Ἦταν ὁ πρωτοπόρος τοῦ ἀθλητικοῦ ρεπορτάζ, ποὺ ἐξελίχθηκε κατὰ τὰ τελευταῖα εἴκοσι χρόνια σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς πιὸ ἐνδιαφέροντας τομεῖς τῆς δημοσιογραφικῆς δραστηριότητος.

Τὰ ἀθλητικὰ νέα σήμερον καταλαμβάνουν στὸν ἡμερήσιο τύπο, μιὰ ἐξέχουσα θέσι καὶ καμμιὰ ἐφημερίδα δὲν τὰ ἀγνοεῖ.

ΚΩΣΤΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

ΟΟΟ

Εὐτυχισμένοι θεαταί

Τὸ σύστημα τῆς διανομῆς δώρων δίνει καὶ παίρνει στὴν Ἀμερική. Πρὶν ἀπὸ μερικὲς μέρες, ἕνας ἀπὸ τοὺς κεντρικοὺς κινηματογράφους τῆς Νέας Ὑόρκης, μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς προβολῆς ἑνὸς καινούργιου ἔργου, μοίρασε σ' ὅλους τοὺς θεατάς, ποὺ παρακολούθησαν τὴν πρώτη παράστασι, ἀπὸ μισὸ κιλὸ κονσερβοποιημένου κρέατος βονάσσου, ποὺ φημίζεται ὅτι εἶνε νοστιμώτατο.

Ἔβγαλαν μαλλιὰ στὴ γλῶσσα

Ἕνα ἀμερικανικὸ ἰατρικὸ περιοδικὸ ἀνακοίνωσε ὅτι οἱ ἀσθενεῖς ποὺ κάνουν χρῆσι πενικιλλίνης ἀπὸ τὸ στόμα βγάζουν μαλλιά... στὴ γλῶσσα. Γιὰ τὴν ἀκρίβεια, πρόκειται γιὰ μικρὲς ἴνες, ποὺ μοιάζουν σὰν μαλλιὰ καὶ ποὺ φέρνουν κάποια δυσκολία στὴν ὁμιλία. Εὐτυχῶς, ὅμως, ἐξαφανίζονται ἔπειτα ἀπὸ ἕνα μῆνα.

Στὸ ἐπιτελεῖο τῆς συντάξεως τοῦ «Θησαυροῦ» συγκαταλέγεται καὶ πάλιν ὁ ἐκλεκτὸς συνεργάτης μας καὶ συμπαθὴς εὐθυμογράφος κ. Δημ. Ψαθᾶς, δημιουργὸς τῆς ἀλησμόνητης Μαντὰμ Σουσοῦς.

Ὁ κ. Ψαθᾶς ἀρχίζει ἀπὸ σήμερα, στὴ σελίδα 15, μιὰ σειρὰ εὐθυμογραφημάτων μὲ τὸν γενικὸ τίτλο :

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΕΣ τῆς οἰκογένειας Βλαμένου

Πρόκειται γιὰ μιὰ ἐξωφρενικὴ οἰκογένεια, κάθε μέλος τῆς ὁποίας εἶνε κι' ἕνας ξεκαρδιστικὸς τύπος. Μὲ τὴ δράσι τῆς οἰκογενείας τῶν Βλαμένων θὰ διασκεδάζουν κάθε ἑβδομάδα οἱ ἀναγνῶστες μας.

Γ. ΑΘΗΝΑΙΟΥ

Ευτυχία ΧΩΡΙΣ ΦΤΕΡΑ

14ον

Ἡ καρδιὰ τῆς Ἄννας σφίχτηκε. Δάκρυα μαζεύτηκαν στὰ μάτια της.

Τὴν κύτταζε ὁ Φάνης μὲ τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ, κι' ἡ φυσιογνωμία του σκοτείνιασε.

— Νά, αὐτὴ εἶνε ἡ σαχλὴ ὄψις τῆς ζωῆς τῆς εἶπε κοφτά. Κύτταξε αὐτὸ τὸ ἀντρόγυνο. Δὲν γίνονται γελοῖοι μὲ τὰ παιδιάστικα καμώματά τους; Δὲν γίνονται γελοῖοι πές μου;

—Ὤ, ὄχι! ὄχι! τοῦ ἀποκρίθηκε κι' ἔνοιωσε ἕνα δάκρυ νὰ κυλάη στὸ μάγουλό της.

— Κλαῖς; τῆς εἶπε νευριασμένος. Ἔ, μὰ δὲν εἴπαμε δὰ κι' ἔτσι. Ἔτσι κατάλαβες τὰ λόγια μου; Ἔτσι ἀρχίζομε; Ἡ ζωὴ θέλει δύναμι. Τὸ ξέρεις πὼς τὸ μόνο ποὺ δὲν μπορῶ νὰ ὑποφέρω, εἶνε τὰ γυναικεῖα δάκρυα;

Τὸ κοριτσάκι γύρισε καὶ κύτταξε τὴν Ἄννα. Τῆς χαμογέλασε, μὲ νάζι.

Τὰ ματάκια του ἤσαν γαλανὰ - γαλανὰ σὰν τῆς Ρηνούλας τὰ μάτια.

— Τί ὥρα εἶνε; ρώτησε ἡ Ἄννα ἀχνά.

Ὁ Φάνης τῆς ἔδειξε τὸ ρολόϊ του.

—Ἑφτάμιση!

Ἑφτάμιση! Ἡ ὥρα ποὺ ξυπνοῦσαν οἱ δικοί της. Ἡ ὥρα ποὺ κατέβαινε ὁ ἄντρας της στὸ γραφεῖο του. Τώρα ἴσως νὰ κρατοῦσε τὸ γράμμα στὰ χέρια του. Τώρα, ἡ Ρηνούλα θὰ τὴ φώναζε:

— Μαμά! Μαμά!...

Ἡ φωνούλα της θὰ ἤταν πονεμένη. Θὰ εἶχε πυρετό. Ἴσως νὰ ἤταν καὶ βαρειὰ ἄρρωστη. Ἴσως τὸ χτύπημα στὸ κεφάλι της, νὰ ἤταν σοβαρό.

Τὰ μάτια της μεγάλωσαν ἀπὸ τὸν τρόμο. Αὐτὴ ἡ σκέψι, πῶς δὲν τῆς ἦρθε χθές; Πῶς τὴν ὥρα ποὺσκυβε καὶ φιλοῦσε τὸ παιδί, κι' εἶδε πὼς ἔχει πυρετό, δὲν τὸ συνεδυασε αὐτὸ μὲ τὸ πέσιμο, μὲ τὸ χτύπημα στὸ κεφάλι; Ἂν τὸ κοριτσάκι της ἀγωνιοῦσε αὐτὴ τὴ στιγμή. Ἂν ἔστειλε ὁ ἄντρας της τὴ νύχτα κιόλας νὰ τὴ φωνάξη ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς μητέρας της;

Ἂν κινδυνεύη ἡ Ρηνούλα; Ἂν μάταια τὴ φωνάζη: «Μανούλα!... Μανούλα!» κι' ὅλοι τὴν κυττάνε θλιμμένοι, ἀπελπισμένοι, καὶ κανένας δὲν ἔχει τὴν καρδιὰ νὰ τῆς πῆ πὼς ἡ μανούλα της ἔφυγε, καὶ ποτὲ δὲν θὰ ξαναγυρίση;

Τὰ δυό της ἀγόρια θὰ στέκουν μπροστὰ στὸ κρεββάτι τῆς μικρῆς μὲ τὰ προσωπάκια τους κέρινα, μὲ τὰ χειλάκια τους σφιχτοκλεισμένα. Ὁ Ντίνος, τὸ καλόκαρδο μεγάλο της παιδί, θάχη τόσο παράπονο μέσα στὴν ἀγνὴ του τὴν καρδιά! Κι' ὁ Φώτης, ὁ σοβαρός, ὁ μικρότερος, θὰ αἰσθανθῆ τὴν ἀπογοήτευσι ὡς τὰ τρίσβαθα τῆς ψυχῆς του.

Οἱ σκέψεις αὐτὲς ἀγρίευαν τὴ φυσιογνωμία της. Ὁ Φάνης τὴν κύτταζε μὲ τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ, κι' ἡ φυσιογνωμία του γινόταν σκληρή.

— Μὰ τί ἔχεις λοιπόν, τί ἔχεις; τὴ ρώτησε κοφτά. Ξέρεις πῶς εἶσαι; Σὰν νὰ πρόκειται νὰ σοῦρθη συμφόρησις!

— Δὲν θέλω!... Δὲν μπορῶ!... Δὲν μπορῶ πιά!... ψιθύρισε ἡ Ἄννα καὶ τὰ δάκρυα κύλησαν ποταμὶ στὰ μάγουλά της.

— Εἶσαι τρελλή! τῆς ψιθύρισε καὶ τὴ σκούντησε σκληρά. Εἶσαι τρελλή! Τί ἔχεις; Τί ἔπαθες ἔτσι, στὰ καλὰ καθούμενα;

— Δὲν θέλω! Δὲ μπορῶ! Θέλω νὰ γυρίσω πίσω στὸ σπίτι μου!... Θέλω νὰ πεθάνω!...

Κύτταξε γύρω της. Ἂν ὑπῆρχε τρόπος νὰ βγῆ ἀπὸ τ' ἀεροπλάνο, ἐκείνη τὴ στιγμή, θὰ πεταγόταν ἔξω. Τὸ μυαλό της σάλευε. Οἱ λυγμοὶ τὴν τράνταζαν, κι' ὅλοι τὴν κύτταζαν περίεργα. Τὸ ἀεροπλάνο ὅμως ἦταν κλειστό, θεόκλειστο, δὲν ὑπῆρχε κανένας τρόπος νὰ πηδήση ἔξω.

Ὁ Φάνης τὴν κύτταζε μὲ μάτια φλογισμένα. Σὲ μιὰ στιγμὴ τὴν ἅρπαξε ἀπὸ τὸ χέρι βίαια, καὶ μὲ φωνὴ τσιριχτή, τῆς ψιθύρισε:

— Τρελλή!... Ἀνόητη!... Θέλεις νὰ μὲ ρεζιλέψῃς; Τί καμώματα εἶνε αὐτά;

Μὲ μιᾶς ἡ Ἄννα συνῆρθε. Εἶδε ὅλα τὰ μάτια γύρω της καρφωμένα ἐπάνω της ἐρωτηματικά, κι' ἡ ντροπὴ τὴν πάγωσε.

Ἔσκυψε τὸ πρόσωπό της στὰ χέρια της, κι' ἐξακολούθησε νὰ κλαίη σιγανά.

Ὁ Φάνης ἔσκυψε κοντά της, καὶ μὲ φυσιογνωμία πετρωμένη τῆς ψιθύρισε:

— Εἶσαι τρελλή, Ἄννα!... Πάψε νὰ κλαῖς... Ἔτσι μοῦρχεται νὰ σὲ χτυπήσω! Θὰ ἤταν ἡ μόνη τιμωρία ποὺ σοῦ ἀξίζει! Μὲ ἐξευτελίσες!...

— Συχώρα με! τοῦ εἶπε ταπεινά.

— Ποτέ! τῆς ἀποκρίθηκε σκληρά. Φτάνουν πιὰ οἱ μελοδραματισμοί! Ὅταν φτάσουμε θὰ τὰ ποῦμε.

— Μὲ ἀπειλεῖς, Φάνη;

Ἐκεῖνος δὲν τῆς ἀπαντοῦσε.

—Δὲν πρέπει νὰ θυμώνης, συνέχισε ἡ Ἄννα. Δὲν φταίω ἐγὼ γι' αὐτὴ τὴν κρίσι τὴ νευρικὴ ποὺ μοῦ ἦρθε ἔτσι ξαφνικά. Σκέψου, Φάνη, τὴ θέσι μου...

Ἐκεῖνος ἐξακολουθοῦσε νὰ σωπαίνη.

— Μίλησέ μου ἐπὶ τέλους. Δὲν μπορῶ νὰ σὲ βλέπω ἔτσι κατσούφη.

— Νὰ σοῦ μιλήσω; τῆς εἶπε σιγά, ἀλλὰ ἄγρια. Θέλεις καὶ χάδια τώρα; Ὡραῖα τὰ κατάφερες!...

— Τὰ λόγια σου εἶνε σκληρά. Στὸ κάτω τῆς γραφῆς πρέπει νὰ παραδεχτῆς ἕνα πρᾶγμα: ὅτι δὲν φταίω ἐγώ. Ὅτι εἶμαι θῦμα σου. Δυὸ φορὲς θῦμα σου. Τὴν πρώτη φορὰ μ' ἄφησες μὲ τὰ νυφικὰ κι' ἔφυγες. Ἔπνιξα τὴν ντροπὴ καὶ τὸν πόνο καὶ θέλησα νὰ ζήσω στὸ πλάϊ ἑνὸς καλοῦ, ἑνὸς τίμιου ἄντρα. Μὰ δὲν μ' ἄφησες. Γύρισες στὴν Ἀθήνα μετανοιωμένος γιὰ τὸ γάμο σου μὲ τὴν ξαδέλφη μου καὶ ζήτησες ἐπίμονα νὰ μὲ συναντήσῃς, μὲ τὸ σκοπὸ νὰ μὲ παρασύρης καὶ πάλι στὴν καταστροφή. Καὶ τὸ κατάφερες...

— Μιλᾶς σὰν νὰ εἶσαι μικρούλα, ἀνήλικη, ἕνα κοριτσόπουλο ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ κυβερνήση τὸν ἑαυτό του.

— Εἶμαί μιὰ ἀδύνατη γυναῖκα ποὺ τὴν ξεμυάλισες! Τώρα καταλαβαίνω τί ἀπερισκεψία ἔκανα. Ὁ Θεὸς νὰ μὲ λυπηθῆ ὥστε νὰ προλάβω τὸ κακό.

— Τί σκοπεύεις νὰ κάνης;

— Νὰ γυρίσω κοντὰ στὸν ἄντρα μου καὶ τὰ παιδιά μου, στὸ εἶπα.

Ὁ Φάνης γέλασε σαρκαστικὰ καὶ δὲν εἶπε τίποτε.

Ὁ γυρισμὸς

Τὸ ταξίδι συνεχίστηκε ἥσυχα. Οὔτε κουνιόταν τὸ ἀεροπλάνο. Θἄλεγες πὼς ὅλα τὰ στοιχεῖα εἶχαν συνωμόσει νὰ τὴν κάνουν νὰ σκέπτεται πιὸ πολύ. Ἂν εἶχε καταιγίδα, ἂν ἀνοιγαν οἱ καταρράκτες τοῦ οὐρανοῦ, ἂν φυσοῦσαν ἄνεμοι κι' ἔπεφταν κεραυνοί, ἴσως νὰ μὴν εἶχε καιρὸ νὰ νοιώση ὅλη τῆς τὴ δυστυχία. Ἀλλὰ ὁ καιρὸς ἦταν περίφημος καὶ τὸ ἀεροπλάνο πετοῦσε ἤρεμα.

Ἔφτασαν ἀπρόσκοπτα στὸ ἀεροδρόμιο τῆς Ρώμης. Σταθμὸς δυὸ ὧρες.

Κατέβηκαν ὅλοι οἱ ἐπιβάτες, κατέβηκε κι' ἡ Ἄννα.

Κυττάχτηκαν μὲ τὸ Φάνη, μὲ μάτια σκοτεινά. Σταύρωσε αὐτὸς τὰ χέρια του στὸ στῆθος του. Τὸ πρόσωπο του δὲν ἦταν τόσο ἄγριο τώρα. Ἡ ὥρα ποὺ εἶχε μεσολαβήσει, τὸν εἶχε κάπως γαληνέψει.

— Λοιπόν; τῆς εἶπε σοβαρά. Τί θὰ γίνη τώρα; Τί ἦταν αὐτὸ ποὺκανες; Ἔτσι θὰ τὰ πᾶμε; Καλὴ ἀρχὴ μοὺκανες.

— Εἶμαι ἀδικαιολόγητη, εἶπε ἡ Ἄννα, μὲ χεῖλη πανισμένα. Τὸ ξέρω, πὼς δὲν ὑπάρχει στὸν κόσμο πιὸ ἀνόητη γυναῖκα ἀπὸ μένα.

Τῆς ἔπιασε τὸ χέρι.

—Ἔλα, ἔλα! τῆς εἶπε μὲ συγκατάβασι. Δὲν θὰ σὲ κρίνω σὰν ἕ θρωπος, θὰ σὲ κρίνω σὰν γιατρός. Ἦταν ἕνα τρικύμισμα τῶν νεύρων σου. Πιστεύω νὰ μὴν ἐπαναληφθῆ. Ποῦ θέλεις νὰ πᾶμε; Φαντάζομαι πὼς θἄχης περιέργεια νὰ ἰδῆς τὴ Ρώμη. Ἔχομε καιρὸ δυὸ ὧρες.

Τῆς μιλοῦσε μ' ἕνα ὕφος ποὺ τὴν πάγωνε. Ὡστόσο ἦταν φανερὴ ἡ προσπάθειά του νὰ τὴν ἡμερέψη.

Μὲ χεῖλη τρεμάμενα, μὲ τὰ μάτια στυλωμένα μακρυά, ἀποκρίθηκε ἡ Ἄννα:

— Δὲν μ' ἐνδιαφέρει ἡ Ρώμη. Θέλω νὰ πάω στὸ τηλεγραφεῖο. Μπορῶ μήπως νὰ τηλεγραφήσω ἀπὸ δῶ, ἀπὸ τὸ ἀεροδρόμιο;

— Ποῦ θέλεις νὰ τηλεγραφήσης; Σὲ ποιόν;

— Στὸν ἄντρα μου, Φάνη. Στὸ σπίτι μου.

Τὴν κύτταξε σὰν νὰ μὴ καταλάβαινε.

— Θέλω νὰ γυρίσω πίσω, τοῦ ἐξήγησε σιγά, ἀλλὰ σταθερά.

Τὰ μάτια του σπίθισαν. Ἦταν κάτι ποὺ δὲν τὸ περίμενε.

— Θέλεις νὰ γυρίσης πίσω; φώναξε. Ἐπιμένεις λοιπόν; Εἶσαι τρελλή;...

— Ναί. Θέλω νὰ γυρίσω πίσω.

— Μὰ τὸ ξέρεις πὼς αὐτὸ δὲν μπορεῖς νὰ τὸ κάνης. Τώρα πιὰ εἶνε ἀργά. Ὁ ἄντρας σου δὲν θὰ σὲ συγχωρήση ποτέ. Τὸ κάμωμά σου δὲν εἶνε ἀπὸ αὐτὰ ποὺ μπορεῖ νὰ συγχωρήση ἕνας ἄντρας.

— Θέλω νὰ γυρίσω πίσω, κι' ἂς μὲ σκοτώση! Θέλω νὰ γυρίσω, κατάλαβες;

Τῆς ἔπιασε βίαια τὸ χέρι.

—Τρελλή! μούγκρισε. Τόση ἦταν ἡ ἀγάπη σου; Γιατί δὲν μὲ κυττᾶς; Κι' ἐγὼ τί εἶμαι; Ἔσβυσα πιὰ γιὰ σένα;

— Ναί, Φάνη. Ἔσβυσες μὲ μιᾶς γιὰ μένα. Αὐτὴ τὴ στιγμὴ καταλαβαίνω πὼς ὁ κόσμος ὅλος εἶνε στὸ σπίτι μου. Ἡ σκέψι πὼς ἡ Ρηνούλα μου εἶνε ἄρρωστη μὲ κάνει τρελλή. Δὲν βαστάω ἄλλο. Τὸ μυαλό μου σαλεύει, Φάνη. Σ' ἐξορκίζω, μὴν ἐπιμένης, μὴ μοῦ φέρνης ἐμπόδιο.

Τὴν κύτταξε ἀπολιθωμένος.

— Μά... τότε γιατί κάναμε τόση φασαρία; Θὰ γελοιοποιηθοῦμε στὴν κοινωνία, Ἄννα. Ἔλα στὰ λογικά σου. Ἐπὶ τέλους, ἂς ζήσουμε λίγον καιρὸ μαζί, κι' ἔπειτα βλέπουμε...

— Τότε θὰ εἶνε πιὰ ἀργὰ γιὰ μένα, Φάνη, δὲν τὸ καταλαβαίνεις;

—Ἐγωϊστρια. Τὸν ἑαυτό σου κυττᾶς. Ἐγὼ ὅμως θυσίασα τὸ πᾶν γιὰ σένα. Θὰ μποροῦσα νὰ γίνω καθηγητής. Κατέστρεψα τὸ μέλλον μου.

— Τὸ μέλλον εἶνε μπροστά σου, Φάνη. Δὲν ἔχεις παρὰ νὰ γυρίσης κι' ἐσὺ μὲ τὸ πρῶτο ἀεροπλάνο. Καὶ φεύγεις μὲ τὴ Μιράντα. Οὔτε θὰ πάρη εἴδησι ἀπ' ὅ,τι ἔγινε. Μονάχα ὁ ἄντρας μου θὰ τὸ ξέρη. Κι' αὐτὸς δὲν θὰ τὸ πῆ σὲ κανένα.

—Ἄννα, ἀσφαλῶς δὲν εἶσαι στὰ λογικά σου. Νὰ γυρίσω πίσω στὴν Ἀθήνα, καὶ νὰ φύγω αὔριο μὲ τὴ Μιράντα;

— Ναί, Φάνη. Μ' αὐτὴν θὰ εἶσαι εὐτυχισμένος.

— Εἶνε τρέλλα αὐτὸ ποὺ λές! Εἶνε τρέλλα!

Τὸ ὕφος του ὅμως ἔδειχνε στὴν Ἄννα πὼς δὲν τοῦ φαινόταν καὶ τόσο κακὸ τὸ σχέδιό της.

Ἀπάνω στὴν ταραχή της τὸν ψυχολογοῦσε. Ὁ Φάνης εἶχε αὐτὸ τὸ χαρακτῆρα. Ὅσο ἐρωτευμένος καὶ νὰ ἤταν, δὲν ἔχανε ἀπὸ τὰ μάτια καὶ τὸ συμφέρον του.

Ὅπως τότε τὴν εἶχε ἐγκαταλείψει, νομίζοντας πὼς τὸν περιμένει ἡ εὐτυχία μὲ τὴν πλούσια Ἀλίκη, ἔτσι καὶ τώρα, μιὰ κι' ἔβλεπε πὼς τ' ὄνειρό του, τὸ καπρίτσιο του νὰ χαρῆ τὴν ἀγάπη τῆς Ἄννας, χανόταν, κύτταζε ἀμέσως καθαρὰ τὸ δρόμο ποὖπρεπε ν' ἀκολουθήση γιὰ νὰ μὴ χάση οὔτε στιγμὴ τὸ συμφέρον του.

Ἡ Ἄννα βιάστηκε. Πῆγε καὶ ρώτησε ποὺ μποροῦσε νὰ τηλεγραφήση. Κι' ἔστειλε ἕνα τηλεγράφημα στὸν ἄντρα της:

«Περίμενέ με σήμερα. Γυρίζω».

— Πότε φεύγει ἀεροπλάνο γιὰ τὴν Ἀθήνα; ρώτησε ἐπειτα.

— Τὸ βράδυ στὶς ὀχτώ.

Γύρισε ἡ Ἄννα στὸ Φάνη.

— Δύο θέσεις, ἡ μία; τὸν ρώτησε.

Αὐτὸς στεκόταν σὰν κεραυνοχτυπημένος.

—Ἄννα, σκέψου το καλά.

—Ἀποφάσισε ἐσύ, Φάνη, γρήγορα!

Πρώτη φορὰ στὴ ζωή της αἰσθανόταν πὼς δὲν τὸν φοβόταν. Τώρα ποὺ εἶχε νικήσει τὸ αἴσθημά της, καταλάβαινε ὅτι εἶχε ἐλευθερωθῆ ἀπὸ τὴν ἐπιρροή του.

Κι' ὄχι μονάχα αὐτό. Ἀλλά, ἔτσι καθὼς ἐκεῖνος στεκόταν μὲ τὰ χέρια του κρεμασμένα, μὲ τὸ στόμα μισοανοιχτό, σαστισμένος, τῆς φαινόταν πὼς αὐτὴ ἦταν ἀνώτερη.

Πὼς ὁ ἄντρας αὐτὸς ποὺ τὴν τρόμαζε, ποὺ τὴν ἔκανε τόσες φορὲς νὰ τὰ χάνη, δὲν ἤξερε πῶς νὰ φερθῆ, τώρα ποὺ ὀρθωνόταν μπροστά του μὲ τὴ δική της τὴ θέλησι ἀτσαλένια.

Γιὰ τρίτη φορά, τὸν ρώτησε:

— Δύο θέσεις, ἡ μία;

— Δυό, ἀποκρίθηκε αὐτὸς ἀχνά.

Ἦταν τόσο σαστισμένος ποὺ τὴν ἄφησε νὰ πληρώση αὐτὴ τὰ εἰσιτήρια.

Ἔπειτα, τοῦ φώναξε, μὲ ὕφος χαρούμενο:

— Τώρα, Φάνη, πήγαινε σὺ νὰ ἰδῆς τὴν πόλι. Ἐγὼ θὰ καθήσω ἐδῶ, στὸ μπάρ.

— Μπορούσαμε ὡστόσο νὰ περάσουμε τὴν ἡμέρα μας μαζί, τῆς εἶπε θλιμμένα.

—Ὄχι! Ὄχι! τοῦ ἀποκρίθηκε γρήγορα. Δὲν θέλω.

Τὴν κύτταξε στὰ μάτια.

— Φοβᾶσαι; Δὲν εἶσαι σίγουρη γιὰ τὸν ἑαυτό σου;

Δὲν κατέβασε τὰ μάτια της

—Ἴσως! τοῦ ἀποκρίθηκε. Πάντως θὰ συναντηθοῦμε τὸ βράδυ, τὴν ὥρα ποὺ θὰ φύγη τὸ ἀεροπλάνο.

Τῆς γύρισε τὴν πλάτη κι' ἔφυγε μ' ἕνα ὕφος παράξενο. Δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβη ἡ Ἄννα ἂν ἦταν τρελλὸς θυμός, ἡ ἀπέραντη θλῖψι.

Οἱ ὧρες τῆς φάνηκαν ἀτέλειωτες. Τὸ ξημέρωμα, τὸ μεσουράνημα τοῦ ἥλιου, καὶ ἀργά - ἀργὰ ἡ δύσι.

Μιὰ σερβιτόρα, ὑποχρεωτική, κάθε τόσο τῆς ἔδινε συμβουλές.

— Θὰ κουρασθῆτε ἐδῶ ὡς τὸ Βράδυ τῆς εἶπε. Ἔχετε τόσα καὶ τόσα νὰ ἰδῆτε στὴ Ρώμη. Μὴ φοβόσαστε. Τ' ἀεροπλάνο δὲν θὰ φύγη οὔτε ἕνα λεπτὸ πρὶν ἀπὸ τὴ ὥρα του.

Ἡ Ἄννα χαμογελοῦσε, καὶ δὲν ἀποκρινόταν. Σίγουρα θὰ τὴν ἔπαιρναν γιὰ τρελλή, τὸ καταλάβαινε, μὰ ἀδιαφοροῦσε.

Ἡ σκέψι πὼς τὴν ὥρα αὐτή, ποὺ τὸ σπίτι της ὅλο θὰ ἦταν ἀνάστατο, αὐτὴ θὰ γύριζε σὰν περιηγήτρια, νὰ θαυμάση τὴν αἰώνια πόλι, τῆς φαινόταν βέβηλη.

Δὲν ἤθελε πάλι ὅμως νὰ σταματήση τὸ μυαλό της στὶς μαῦρες ἰδέες, τί θὰ γινόταν τὸ βράδυ. Πῶς θὰ τὴ δεχόταν ὁ ἄντρας της; Δὲν εἶχε ἄραγε τὸ δικαίωμα νὰ τῆς κλείση τὴν πόρτα του; Δὲν θὰ ἦταν δικαιολογημένος ἂν τῆς ἔλεγε πὼς μιὰ γυναῖκα ποὺ ἀφίνει τὸ σπίτι της ἔτσι ἐλεύθερα, θεληματικά, δὲν ἔχει πιὰ θέσι κάτω ἀπὸ τὴ στέγη του; Δὲν θὰ εἶχε ἀπόλυτο δίκηο νὰ μὴ ἐπιτρέψη οὔτε σὰ παιδιὰ νὰ τὴ φιλήσουν; Οὔτε ἀκόμα καὶ στὴ Ρηνούλα της νὰ πέση στὴν ἀγκαλιά της;

Τόσα καὶ τόσα ἐρωτηματικά. Μιὰ θάλασσα ἀπὸ προβλήματα, ἕνας ὠκεανὸς ἀπὸ φόβους. Μὰ μὲ ἀφάνταστη θέλησι τἄδιωχνε ὅλα. Ἔσφιγγε τὰ δόντια της καὶ τὸ μόνο ποὺ συλλογιζόταν ἦταν πόσο ἀργὰ περνάει ἡ μέρα.

★

Σουρούπωνε ὅταν γύρισε ὁ Φάνης. Ἦταν πιὸ πρόσχαρος ἀπὸ πρίν.

—Ἤρθα, τῆς εἶπε ἁπλά. Ἄννα, μὴ μὲ κυττάζης δύσπιστα. Πρέπει νἄχουμε καιρὸ νὰ τὰ συμφωνήσουμε, νὰ τὰ ποῦμε. Τὰ ζύγισα κι' ἐγὼ πολὺ καλὰ τὰ πράγματα.

Κάθησε κοντά της, ἔσκυψε κι' ἄρχισε σὲ τόνο φιλικό:

— Τώρα, ξεμέθυσα κι' ἐγώ, Ἄννα. Ἦταν ἀσφαλὼς ἕνα μεθύσι. Ἕνα μεθύσι χρονῶν. Ἔτσι ἢ ἀλλοιῶς ἔπρεπε νὰ μᾶς περάση. Βλέπεις, ὁ ἄντρας ἔτσι εἶνε ἀπὸ τὴ φύσι πλασμένος. Θέλει ὁλοκληρωμένη τὴν ἀγάπη. Ἐσὺ ξεμέθυσες πρώτη. Εὐτυχῶς δὲν εἶνε ἀργά. Ἐλπίζω νὰ μὴν εἶνε καὶ γιὰ σένα ἀργά.

»Σκέφθηκα πολὺ στὸ μεταξύ. Ἡ Μιράντα εἶνε ἴσως ἡ γυναῖκα ποὺ μοῦ ταιριάζει. Ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ φύγη κρυφὰ ἀπὸ τὸ σπίτι της. Ὄχι. Αὐτὸ τὸ παιχνίδι δὲν θὰ τὸ ξαναπαίξω. Θέλω νὰ παντρευτοῦμε καὶ νὰ φύγουμε σὰν ἀντρόγυνο.

—Ἀκόμα καλύτερα, Φάνη. Φτάνει νὰ μὴν ἀργήση τὸ διαζύγιό σου.

— Σὲ πέντε μῆνες θὰ εἶμαι ἐλεύτερος.

— Αὔριο πρέπει νὰ πάω στῆς Μιράντας. Τί νὰ τῆς πῶ;

Τὴν κύτταξε στὰ μάτια, λὲς κι' ἤθελε νὰ δοκιμάση τὴν ἐντύπωσι ποὺ θὰ τῆς ἔκαναν τὰ λόγια του.

— Αὔριο θὰ πάω ἐγὼ στὸ σπίτι τῆς Μιράντας, τῆς εἶπε. Θὰ πάω νὰ τῆς κάνω ἐπίσημη πρότασι. Νὰ τὴ ζητήσω ἀπὸ τὸν πατέρα της.

Ἡ Ἄννα ἔνοιωσε ἕνα σπαρτάρισμα στὴν καρδιά της.

«Τρελλὴ καρδιά! συλλογίστηκε. Τώρα ποὺ ὁ ἄντρας αὐτὸς θὰ πάρη ἄλλη γυναῖκα, χτυπιέσαι καὶ πονᾶς!...»

Χαμογέλασε ψεύτικα.

—Ἀκόμα καλύτερα Φάνη, εἶπε. Ἀκόμα καλύτερα... Ἔτσι θὰ κανονίσης κι' ἐσὺ τὴ ζωή σου.

— Δὲν θὰ τὸ μετανοιώσης, Ἄννα;

—Ὄχι. Ποτέ!

— Τότε ἔλα, ἂς φᾶμε μαζί. Ἂς ἐγκαινιάσουμε ἔτσι τὴ φιλία μας.

Κάθησαν στὸ ἐστιατόριο ἥσυχοι, ἐντελῶς γαληνεμένοι.

Ἡ τρικυμία στὶς καρδιές των εἶχε κοπάσει.

Στὴν ἀρχὴ δὲν μιλοῦσαν. Ἔτρωγαν σιωπηλοί, βυθισμένοι καθένας στὶς σκέψεις του.

Ὁ Φάνης διέκοψε πρῶτος τὴ σιωπή:

—Ἄννα, εἶπε, θἄθελα νὰ μοῦ πῆς κάτι.

Ἐκείνη κάρφωσε τὰ μάτια της στὰ δικά του.

— Σ' ἀκούω, Φάνη, ἀπάντησε.

Ὁ Φάνης δίστασε γιὰ μιὰ στιγμή. Κατόπιν ὅμως τῆς εἶπε ἀποφασιστικά:

— Θέλω... τὸ θέλω πολύ, νὰ μοῦ ἀπαντήσης εἰλικρινὼς σὲ μιὰ ἐρώτησι ποὺ θὰ σοῦ κάνω. Ἄκουσέ με προσεκτικά: ἂν γυρίζοντας σπίτι σου, βρῆς τὰ πράγματα διαφορετικὰ ἀπ' ὅ,τι τὰ φαντάζεσαι καὶ τὰ περιμένεις τί θὰ κάνης; Θέλω νὰ πῶ τὶ θὰ κάνης ἂν ὁ ἄντρας σου δὲν σὲ δεχτῆ. Ἂν σοῦ δηλώση, ρητὰ καὶ κατηγορηματικά, πὼς ὅλα τελείωσαν μεταξύ σας. Ἂν σοῦ κλείση τὴν πόρτα...

— Σταμάτησε!... Φτάνει!... τοῦ φώναξε ἡ Ἄννα, μὲ τὸ πρόσωπο κατακόκκινο, φλογισμένο.

— Μὴ θυμώνης, ἀγαπητή μου.

— Δὲν θυμώνω. Σὲ διέκοψα γιατὶ λὲς πράγματα ἀπίθανα, παράλογα... Ὁ ἄντρας μου θὰ μὲ δεχτῆ.

— Εἶσαι τόσο σίγουρη γι' αὐτό;

—Ἀπόλυτα σίγουρη. Ὁ ἄντρας μου ἔχει εὐγενικὰ αἰσθήματα, εἶνε γενναιόψυχος, μ' ἀγαπάει καὶ θὰ μὲ συχωρέση. Θὰ μοῦ ἀνοίξη τὴν ἀγκαλιὰ του καὶ θὰ μὲ σφίξη μὲ λαχτάρα μόλις μ' ἀντικρύση.

—Ἂν ὅμως συμβῆ τὸ ἀντίθετο; Δὲν εὔχομαι, φυσικά, τέτοιο πρᾶγμα. Σὲ ρωτάω μόνον: ἂν συμβῆ τὸ ἀντίθετο, ἂν σὲ διώξη;

— Δὲν θὰ μὲ διώξη, Φάνη, μὴν ἀνησυχῆς. Μαντεύω γιατὶ μοῦ κάνεις τὴν ἐρώτησι αὐτή. Ἐλπίζεις — κι' ἀπορῶ γι' αὐτὸ — ὅτι μπορῶ νὰ ζητήσω καταφύγιο στὴν ἀγκαλιά σου. Μὰ αὐτὸ δὲν θὰ γίνη, Φάνη, ὄχι, μὴν τὸ ἐλπίζης. Ὁ χωρισμός μας εἶνε ὁριστικός. Ὁ ἄντρας μου δὲν εἶνε ἕνας ἐγωϊστής.

Ὁ Φάνης σώπασε.

ΠΙΣΙΝΑ ΓΙΑ ΚΑΘΕ ΣΠΙΤΙ

Σὲ μιὰ ἔκθεσι μικροεφευρέσεων ποὺ ἔγινε τελευταία στὴ Νέα Ὑόρκη, μποροῦσε κανεὶς νὰ δῆ καὶ τὴ μικρὴ αὐτὴ πισίνα ἀπὸ καουτσοὺκ ποὺ φουσκώνεται εὔκολα καὶ μπορεῖ νὰ μεταφερθῆ ὅπου θέλησῃ ὁ ἰδιοκτήτης της. Ἡ ταρατσα αὐτὴ κολυμβήτρια φαίνεται ἀπόλυτα εὐχαριστημένη ἀπὸ τὸ ἀντετὸ μπάνιο ποὺ τῆς ἐξασφαλίζει ἡ πρωτότυπη πισίνα.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ ΤΕΥΧΟΣ

Τὸ νέο ἀθηναϊκὸ αἰσθηματικὸ μυθιστόρημα τοῦ ἐκλεκτοῦ λογοτέχνη κ. ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ:

ΕΝΑ ΚΟΡΙΤΣΙ μέσα στὴ βροχὴ

Εἶνε ἡ ρωμαντικὴ ἱστορία ἑνὸς ἀσήμαντου φτωχοῦ κοριτσιοῦ ποὺ ἀπογοητευμένο ἀπ' τὴ ζωή, πέφτει μιὰ βροχερὴ μέρα ἔμπρος στὸ αὐτοκίνητο ἑνὸς μεγάλου συγγραφέα, μὲ τὴν ἀπόφασι ν' αὐτοκτονήση. Ἐκεῖνος τὴν σώζει, κατορθώνει νὰ τὴν πείση ὅτι ἡ ζωὴ ἔχει τὶς ὀμορφιές καὶ τὶς χαρές της κι' ἀναλαμβάνει νὰ τὴν ἀναδείξη μεγάλη καλλιτέχνιδα...

Τὸ νέο μυθιστόρημα τοῦ κ. Χαιροπούλου, γεμάτο αἴσθημα, λυρισμὸ καὶ πόνο, μὲ ἀνάγλυφους τοὺς τύπους τοῦ σημερινοῦ θεάτρου, τῆς καλλιτεχνίας καὶ τῆς δημοσιογραφίας, θὰ διαβαστῆ μ' ἐξαιρετικὸ ἐνδιαφέρον καὶ θὰ συγκινήση τοὺς ἀναγνώστας μας.

Συνέχισαν τὸ γεῦμα τους χωρὶς νὰ μιλήσουν πιά.

Σὲ λίγο σηκώθηκαν κι' ἀνέβηκαν στὸ ἀεροπλάνο. Εἶχε φτάσει ἡ στιγμὴ τοῦ ξεκινήματος, τοῦ γυρισμοῦ.

Ἡ Ἄννα ἔνοιωσε μιὰ βαθειὰ ἀνακούφισι καθὼς τὸ ἀεροπλάνο ὑψώθηκε στὸν ἀέρα.

Ἱκέτις

Τὸ Χασάνι παρουσίαζε ἄλλη ὄψι τώρα. Φῶτα ἀναμμένα, μιὰ ἐλαφριὰ ὁμίχλη ποὺ τὰ σκέπαζε ὅλα. Σὰν σὲ ὄνειρο τὰ ἔβλεπε ὅλα αὐτὰ ἡ Ἄννα.

Μπῆκε στὸ αὐτοκίνητο ποὺ περίμενε καὶ σὲ λίγο ἔφτασε στὴν Ἀθήνα.

—Ἐδῶ νὰ χωρίσουμε, εἶπε στὸ Φάνη ἀχνά.

Περίμενε μιὰ λέξι πονετική. Μιὰ ματιὰ ποὺ θὰ τῆς ζέστανε τὴν καρδιά.

Αὐτὸς ὅμως εἶχε ξαναβρῆ τὸ ἀγέρωχο ὕφος του. Τῆς ἔδωσε τὸ χέρι κρύα, καὶ τῆς εἶπε σοβαρά:

— Λοιπόν, πάει κι' αὐτό. Τελεία καὶ παῦλα. Καληνύχτα, Ἄννα!

— Καληνύχτα, Φάνη.

Ἔκανε δυὸ βήματα καὶ ξαναγύρισε πίσω.

—Ἄννα, ὅπως συμφωνήσαμε τῆς εἶπε. Ἡ Μιράντα ποτὲ δὲ θὰ μάθη...

— Ποτέ.

Χωρίστηκαν. Αὐτὴ χώθηκε σ' ἕνα ταξί, κι' ἔδωσε τὴ διεύθυνσι τοῦ σπιτιοῦ της.

Ἦταν πολὺ ἀργά, ὅταν ἔφτασε. Ἀνέβηκε τὴ σκάλα πατώντας στὶς μύτες τῶν ποδιῶν. Στὴν τσάντα της εἶχε τὸ κλειδί. Τὸ εἶχε πάρει ἀπὸ συνήθεια μαζί της. Ἄνοιξε προσεκτικὰ τὴν πόρτα καὶ μπῆκε στὸ χώλ.

Ὁ Δημήτρης κι' ἡ μητέρα της πετάχτηκαν ἀπὸ τὴν τραπεζαρία. Γιὰ μιὰ στιγμὴ κυττάχτηκαν βουβοί, ἀπολιθωμένοι.

Ἀμέσως ἔπειτα, ἡ Μάγδα ἔπεσε σὲ μιὰ πολυθρόνα μ' ἀναφυλλητά.

Ὁ Δημήτρης τῆς γύρισε τὴν πλάτη του. Πῆγε σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ χώλ, μὲ τὸ κεφάλι σκυφτό.

Μὲ βήματα σιγανά, ταπεινά, τὸν πλησίασε ἡ Ἄννα.

— Δημήτρη!... Συχώρα. Συχώρα με! Σκότωσέ με ἂν θέλης, ἀλλὰ πές μου πῶς μέσα στὴν καρδιά σου ὑπάρχει κάποια συγγνώμη γιὰ μένα.

Ὁ Δημήτρης δὲν σάλεψε. Μὲ φρίκη της σκέφτηκε ἡ Ἄννα πὼς ἴσως ἔκλαιγε.

Ἴσως τῆς γύριζε τὴν πλάτη γιὰ νὰ κλάψη.

Ἡ μητέρα της βόγγηξε:

—Ἄχ, σκύλλα! Πῶς μπόρεσες κι' ἔκανες ἕνα τέτοιο πρᾶγμα;

Χωρὶς νὰ λάβη ὑπ' ὄψιν τὴ μητέρα της, ψιθύρισε ἡ Ἄννα:

— Δημήτρη... Σοῦ ὁρκίζομαι... σοῦ τὸ ὁρκίζομαι... Δὲν ἔχεις λόγο νὰ ντρέπεσαι γιὰ μένα. Τὴν τιμή σου δὲν τὴν ἔθιξα, δὲν τὴν μόλυνα. Γύρισα... γύρισα ἀπὸ τὴ Ρώμη, πρὶν φτάσουμε ἐκεῖ ποὺ ἐπρόκειτο νὰ πᾶμε...

Ἀργὰ γύρισε ὁ Δημήτρης. Τὰ μάτια του ἦσαν βουρκωμένα.

Τὴν κύτταξε βαθειὰ μὲ βουβὴ θλῖψι. Κι' ἔπειτα, ἀργά, τῆς ἔπιασε τὸ χέρι.

— Πόνεσες πολύ, Ἄννα; τὴ ρώτησε σιγά, μὲ καλωσύνη.

—Ὦ, μὴ μὲ κυττᾶς μὲ τόση καλωσύνη! τοῦ φώναξε πνιγμένη στὰ δάκρυα. Χτύπησέ με. Πές μου κάτι... πές μου κάτι, Δημήτρη. Ἂν δὲν μπορεῖς νὰ μὲ σκοτώσης, πές μου κάτι, τὸ ἀξίζω...

Χαμογέλασε πικρὰ ἐκεῖνος.

—Ὄχι, ἀπάντησε ἐκεῖνος. Τὸ ἤξερα πὼς θὰ συνέβαινε αὐτό, Ἄννα. Τὸ διάβαζα στὰ μάτια σου.

— Τὸ ἤξερες; Κι' ὅμως ποτὲ δὲν μοῦ δειξες τὸ παραμικρό. Ποτὲ δὲν μοῦ μίλησες ἄσχημα.

— Γιατί; Ἤσουν ἄρρωστη. Τὸ καταλάβαινα. Ἔπρεπε νὰ περάσης ἀπὸ αὐτὴ τὴν περιπέτεια. Τὸ μόνο ποὺ σοῦ ζητῶ εἶνε νὰ μοῦ πῆς τὴν ἀλήθεια.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τὸ τέλος.

Γάμοι

Τὴν παρελθοῦσαν Πέμπτην 22 τρέχ. ὁ ἐκλεκτός μας συνεργάτης κ. Ἀρχέλαος Ἀντώναρος καὶ ἡ Δὶς Γεωργία Πρωτονοταρίου ἐτέλεσαν τοὺς γάμους των. Εἰς τὸ εὐάρμοστο ζεύγος εὔχεται ὁ «Θησαυρὸς» πᾶσαν εὐτυχίαν.

Τὰ ἐρωτικὰ γράμματα τοῦ "ΚΥΑΝΟΠΩΓΩΝΟΣ"

Τὸ παιγνίδι τῆς Ἄννας Μπόλεϋν καὶ τὸ τραγικὸ τέλος της

Φαίνεται ἀληθινὰ περίεργο πῶς ἡ Ἄννα Μπόλεϋν κατώρθωσε νὰ μαγέψη καὶ νὰ κάμη αἰχμάλωτό της τὸ βασιλέα τῆς Ἀγγλίας Ἑρρίκο Η΄., τὸν περίφημο «ἑστεμμένο Κυανοπώγωνα». Γιατὶ ἡ γυναίκα αὐτὴ δὲν εἶχε ἐξαιρετικὴ ὡμορφιά. Ἦταν ἀδύνατη, μὲ πολὺ μακρὺ λαιμὸ καὶ μὲ λοξὰ μάτια. Ἐπιπλέον εἶχε στὸ ἀριστερὸ χέρι της ἕνα ἕκτο δάχτυλο, ποὺ φρόντιζε νὰ τὸ κρύβη μὲ τὸ φορεμά της (γι' αὐτὸ μάλιστα οἱ προληπτικοὶ σύγχρονοί της τὴ θεώρησαν μάγισσα). Ἦταν ἐπίσης ἐλάχιστα μορφωμένη καὶ κόρη ἑνὸς ἁπλοῦ ἐμπόρου. Πῶς ἐξηγεῖται λοιπὸν ἡ τόση γοητεία της;

Τὴν ἀπάντησι μᾶς τὴ δίνει ἕνα βιβλίο ποὺ ἐξεδόθη τελευταίως στὸ Λονδίνο, μὲ τίτλο «Τὰ ἐρωτικὰ γράμματα τοῦ Ἑρρίκου Η΄.». Περιέχει ὅλες τὶς ἐπιστολὲς τοῦ Ἑρρίκου πρὸς τὴν Ἄννα Μπόλεϋν, ποὺ φυλάσσονται στὴ βιβλιοθήκη τοῦ Βατικανοῦ.

Πρὶν ὁ Ἑρρίκος ξετρελλαθῆ μὲ τὴν Ἄννα, εἶχαν κινήσει τὸ ἐρωτικὸ ἐνδιαφέρον του διάφορες γυναῖκες — καὶ μεταξὺ τῶν ἄλλων ἡ ἀδελφὴ τῆς Ἄννας, ἡ Μαρία. Ἀλλὰ ἡ Ἄννα ἤξερε νὰ παίξη καλλίτερα ἀπ' ὅλες τὸ παιγνίδι της: Μὲ τὶς ἐξυπνες ἀρνήσεις της, ἔκανε τὸν Ἑρρίκο νὰ τὴν κυνηγήση μὲ μεγαλύτερο πάθος.

Πραγματικά, ἀπ' τὸ 1521, ποὺ ἦταν ἀκόμη μικρὸ κορίτσι, φλερτάριζε μὲ τὸ βασιλέα. Ὅταν ὅμως ἐκεῖνος τὴν πλησίαζε, αὐτὴ ἔφευγε μακρυά. Ἀπαντοῦσε μ' ἕνα προκλητικὸ γέλιο στὶς προτάσεις του... καὶ πήγαινε νὰ χορέψη μὲ ἄλλον. Ὅταν ὁ Ἑρρίκος τὴν ἐπίεζε περισσότερο, ἡ ἀπάντησί της ἦταν πάντοτε «Ὄχι».

Κάποτε, κουραζόταν ἀπ' αὐτὸ τὸ ἐπικίνδυνο παιγνίδι, ἐνοιωθε πὼς εἶχε παρατραβήξει τὸ σκοινὶ κι' ἔκανε μερικὲς μικροπαραχωρήσεις στὸν ἐρωτευμένο μονάρχη.

Σ' ἕνα γράμμα του τῆς ἐποχῆς αὐτῆς, ὁ Ἑρρίκος τῆς γράφει: «Μὴ μ' ἀφίνετε πιὰ σ' αὐτὴ τὴν ἀγωνία... Περιμένω ἀνυπόμονα ἀπάντησί σας, γιατὶ εἶναι περισσότερο ἀπὸ ἕνας χρόνος ποὺ μὲ χτύπησαν τὰ βέλη τοῦ ἔρωτος...» Ἂν γίνετε δική μου, σᾶς ὑπόσχομαι νὰ σᾶς δώσω τὸ ὄνομα ποὺ σᾶς ὀφείλεται καὶ νὰ διώξω ὅλες τὶς ἄλλες φιλενάδες μου...».

Δὲν τήρησε ἀπόλυτα τὴν ὑπόσχεσί του αὐτὴ νὰ δώση ἐπισήμως στὴν Ἄννα τὸ ὄνομά του, ἀλλὰ τὴν παντρεύτηκε μυστικά, ἀργότερα, τὸ 1533.

Προηγουμένως, ἔπρεπε νὰ χωρίση ἀπ' τὴ γυναίκα του, τὴν Αἰκατερίνη τῆς Ἀραγωνίας, χήρα τοῦ μεγαλείτερου ἀδελφοῦ του, μὲ τὴν ὁποία εἶχε ἀρραβωνιαστῆ ἀπὸ 12 χρονῶν παιδί, ἀλλὰ τὴν εἶχε βαρεθῆ γιατὶ ἦταν κατὰ 6 χρόνια πιὸ μεγάλη ἀπ' αὐτὸν καὶ πολὺ παχειά. Ἄλλωστε, εἶχε παράπονο ἐναντίον της ὅτι δὲν τοῦ εἶχε χαρίσει γυιό — τὸ διάδοχο ποὺ ποθοῦσε ὅλη ἡ Ἀγγλία.

Ἡ Ἄννα μυρίστηκε τὶς διαθέσεις του. Τὸν ἀγαποῦσε ἄραγε, ἢ φιλοδοξοῦσε ἁπλῶς νὰ γίνη βασίλισσα; Κανεὶς δὲν τὸ ξέρει... Πάντως, κατάλαβε ὅτι, ἂν ἀργοῦσε περισσότερο νὰ δώση τὴν ἀπάντησί της, ὁ Ἑρρίκος μποροῦσε νὰ στραφῆ ἀλλοῦ.

Μόλις λοιπὸν πληροφορήθηκε ὅτι ὁ βασιλιᾶς σκόπευε νὰ πάρη διαζύγιο κι' ὅτι οἱ νομομαθεῖς τῆς Αὐλῆς του εἶχαν βρῆ κι' ὅλας τὰ ἐπιχειρήματα γιὰ τὴ διάλυσι τοῦ γάμου του, τοῦστειλε ἕνα συμβολικὸ δῶρο ποὺ σήμαινε ὅτι δεχόταν τὶς προτάσεις του. Ἐκεῖνος τῆς ἔγραψε ὅτι τὸ εἶχε λάβει:

«Σᾶς εὐχαριστῶ μέσ' ἀπ' τὴν καρδιά μου γιὰ τὸ ὡραῖο διαμάντι ποὺ μοῦ στείλατε — τῆς ἔλεγε. Οἱ ὥμορφες λέξεις σας ποὺ τὸ συνώδευαν, θὰ μὲ κάνουν νὰ σᾶς ἀγαπῶ πάντα καὶ νὰ σᾶς εἶμαι ἀφωσιωμένος».

Καὶ ὑπέγραφε τὸ γράμμα του: «Ὁ Ε. θέλει τὴν Α. Μ., ὄχι ἄλλη Β». Δηλαδή: «Ὁ Ἑρρίκος θέλει τὴν Ἄννα Μπόλεϋν, ὄχι ἄλλη Βασίλισσα». Μάλιστα τὰ ψηφία Α.Μ. ἦσαν κλεισμένα μέσα σὲ μιὰ καρδιά.

Ὅπως εἴπαμε καὶ πιὸ πάνω, μετὰ τὸ διαζύγιο τοῦ Ἑρρίκου, παντρεύτηκαν κρυφά. Ὁ Ἑρρίκος ποθοῦσε ν' ἀποκτήση γυιό. Ἀλλὰ ἡ Ἄννα ἔφερε στὸν κόσμο μιὰ κόρη, τὴν Ἐλισσάβετ, ποὺ ἔγινε ἀργότερα μιὰ ἀπ' τὶς μεγαλείτερες βασίλισσες τῆς Ἀγγλίας. Ἡ διάψευσι αὐτὴ τῶν ἐλπίδων του τὸν ἔκανε ἔξω φρενῶν. Ἀντιπάθησε ξαφνικὰ τὴν Ἄννα, τόσο ποὺ δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ τὴν ἰδῆ, καὶ διάλεξε γιὰ διάδοχό της τὴ Τζέϊν Σέϋμουρ.

Στὶς 29 Ἰανουαρίου 1536, ἡ Ἄννα γέννησε ἕνα ἀγοράκι, ποὺ ἦρθε ὅμως στὸν κόσμο νεκρό. Αὐτὸ ἦταν πιὰ ἡ ὁριστικὴ καταδίκη της. Ὁ Ἑρρίκος δὲν μποροῦσε νὰ περιμένη περισσότερο... Τρεῖς μῆνες ἀργότερα, ὁ Μὰρκ Σμίτον, ἕνας μουσικὸς τῆς Αὐλῆς, συνελήφθη καὶ ὑπεβλήθη σὲ βασανιστήρια, γιὰ νὰ ὁμολογήση πὼς εἶχε ἐρωτικὲς σχέσεις μὲ τὴν Ἄννα.

Μ' αὐτὴ τὴ συκοφαντικὴ κατηγορία, ἡ Ἄννα φυλακίσθηκε καὶ καταδικάσθηκε σὲ θάνατο. Μέσ' ἀπ' τὸ κελλί της, στὸν Πύργο τοῦ Λονδίνου, ἔγραψε τὸ τελευταῖο καὶ συγκινητικώτερο γράμμα της στὸν Ἑρρίκο. Ἀφοῦ τοῦ ὁρκιζόταν γιὰ τὴν ἀθωότητά της, πρόσθετε:

«Ἂν ὅμως ὁ θάνατός μου πρόκειται νὰ σᾶς κάμη εὐτυχισμένο, παρακαλῶ τὸ Θεὸ νὰ συγχωρήση τὸ μεγάλο σας ἁμάρτημα καὶ νὰ μὴ σᾶς ζητήση νὰ λογοδοτήσετε γιὰ τὴν ἄδικη καὶ σκληρὴ συμπεριφορά σας ἀπέναντί μου, ὅταν θὰ ἐμφανισθοῦμε κι' οἱ δυὸ μπροστὰ Του στὴ Δεύτερη Παρουσία».

Μὰ ὁ Ἑρρίκος ἔμεινε ἀσυγκίνητος. Στὶς 9 Μαΐου, ἡ Ἄννα ἀποκεφαλίσθηκε. Καί, 28 ὧρες ἀργότερα, πῆρε ἐπισήμως τὴ θέσι της ἡ Τζέϊν Σέϋμουρ.

ooo

Χρωματιστοὶ δρόμοι

Μιὰ ἀγγλικὴ τεχνικὴ ἑταιρεία διαφημίζει μιὰ ἐφεύρεσί της ποὺ τῆς ἐπιτρέπει νὰ δώση στὴν ἀσφαλτο ὁποιοδήποτε χρῶμα. Ἐξ ἀφορμῆς αὐτῆς τῆς ἐφευρέσεως δημοσιεύθηκαν στὸν ἀγγλικὸ τύπο ἄρθρα εἰδικῶν, ποὺ προτείνουν νὰ ἐγκαταλειφθῆ στὸ μέλλον ἡ θλιβερὴ μονοτονία τῶν μαυρειδερῶν δρόμων καὶ νὰ δοθοῦν σ' αὐτοὺς διάφορα χρώματα: κόκκινο, κίτρινο, μπλέ, γαλάζιο, πράσινο, ρόζ, κλπ.

Τὰ προσόντα ἑνὸς πλασιὲ

Μιὰ ἑταιρία χημικῶν προϊόντων τοῦ Σαὶν-Λιούϊς δημοσίευσε στὶς ἐφημερίδες τὴν ἀκόλουθη ἀγγελία:

«Ζητεῖται πλασιέ, ποὺ νὰ ἔχη ἀξιόλογες γνώσεις χημείας, ἀνατομίας καὶ φυσιολογίας. Πρέπει ἐπίσης νὰ εἶνε ἄριστος σωφέρ, ἱππεύς, κυνηγός, χορευτὴς καὶ νὰ παίζη πολὺ καλὰ πόκερ καὶ μπρίτζ». Θὰ φαντάζεσθε φυσικὰ ὅτι δὲν βρέθηκε οὔτε ἕνας τέτοιος πολυτεχνίτης. Καὶ ὅμως ἡ ἑταιρεία ἔλαβε 83 αἰτήσεις ὑποψηφίων!

Μιὰ ζωὴ χωρὶς καρδιὰ

Ὑβὸν ντὲ Κάρλο, ἡ στὰρ ποὺ... ἀδιαφορεῖ γιὰ τὸν ἔρωτα

ΜΕΣΑ στὴν πραγματικὴ θεομηνία τῶν γάμων καὶ τῶν διαζυγίων ποὺ ἔχει πέσει τὸν τελευταῖο αὐτὸ καιρὸ στοὺς ἀστέρες τοῦ Χόλλυγουντ, φαινόμενο ἀδιαφορίας καὶ σκληρότητος ἀποτελεῖ ἡ πασίγνωστη κι' ὁμορφη Καναδέζα στὰρ Ὑβὸν ντὲ Κάρλο. Δὲν ἐρωτεύτηκε ποτέ, δὲν παντρεύτηκε ποτὲ ὡς τώρα ἢ μᾶλλον δὲν θὰ παντρευτῆ καὶ ἴσως δὲν θὰ ἐρωτευτῆ ποτέ, λέει μὲ πολὺ σοβαρότητα καὶ ἡ ἴδια ὅταν τὴν ρωτοῦν. Καὶ προσθέτει, γελώντας γοητευτικά:

— Δὲν βλέπω τὸ λόγο γιατὶ νὰ δεσμευθῶ αἰωνίως μ' ἕναν ἄντρα, ποὺ δὲν θ' ἀγαπῶ. Τὸ «ἰσχυρὸ φῦλο» δὲν μὲ συγκίνησε κι' οὔτε φαντάζομαι νὰ μὲ συγκινήση. Μὲ λίγα λόγια δὲν ἀγάπησα καὶ δὲν ἀγαπῶ. Στὸ πεῖσμα ὅλων θὰ ἐξακολουθήσω νὰ εἶμαι μιὰ «σκληρόκαρδη», μιὰ «ἀνέρωστη», μιὰ «γόησσα χωρὶς καρδιά»...

Πράγματι, «γόησσα χωρὶς καρδιὰ» ὀνομάζουν σήμερα τὴν Ὑβὸν στὸ Χόλλυγουντ. Κι' αὐτὸ γιατί, μ' ὅλο ποὺ ἡ ἴδια δὲν συγκινεῖται ἀπὸ τοὺς ἄντρες, αὐτοί, δυστυχῶς, τρελλαίνονται γιὰ τὴν Ὑβόν. Πολλοὶ εἶνε οἱ γόητες τοῦ Χόλλυγουντ ποὺ τὴν ἀγάπησαν πραγματικὰ καὶ τῆς ζήτησαν νὰ γίνη γυναῖκα τους. Πρῶτος καὶ καλλίτερος — ἐδῶ καὶ χρόνια — ὁ διάσημος πολυεκατομμυριοῦχος, ἀεροπόρος καὶ παραγωγὸς ταινιῶν Χόουαρντ Χιούζ. Δεύτερος ὁ συνάδελφός της Ρόμπερτ Στάκ, τρίτος ὁ Ρὸντ Κάμερον καὶ τελευταῖος ὁ Χόουαρντ Ντάφ, συνάδελφοί της κι' αὐτοί. Σ' ὅλους ἀπάντησε ἀρνητικά.

Μάταια ὅλοι τους καὶ ἰδιαίτερα ὁ Χιούζ, τὴν κατέκλυσαν κυριολεκτικά, μὲ περιποιήσεις καὶ δῶρα. Μάταια ἔκαναν τὸ πᾶν γιὰ νὰ συγκινήσουν τὴν καρδιά της. Στάθηκε ἀδύνατο νὰ τὴν κάνουν νὰ πῆ τὸ «ναί». Μὲ εὐχαρίστησι πήγαινε μαζί τους στὰ κέντρα, στὰ πάρτυ καὶ σ' ἐκδρομές, ἀλλὰ ὅταν ἡ συζήτησι ἔπαιρνε αἰσθηματικὴ τροπὴ καὶ πλησίαζε ἡ στιγμὴ τῶν ἐξομολογήσεων, ἡ Ὑβὸν ἄλλαζε ἀμέσως ὕφος καὶ προλάβαινε τὴ συνέχεια:

— Ἀκοῦστε, κύριοι, ἔλεγε σ' ὅλους στερεότυπα. Εἴμαστε καλοὶ φίλοι καὶ καλοὶ συνάδελφοι καὶ νομίζω ὅτι θέλετε νὰ μείνουμε τέτοιοι. Ἀφῆστε, λοιπόν, τὸν ἔρωτα κατὰ μέρος. Ὡς αὐτὴ τὴ στιγμή, δὲν ἔχω ἀποφασίσει νὰ παντρευτῶ. Ἂν τὸ ἀποφασίσω, νάστε βέβαιοι, ὅτι θὰ σᾶς ἔχω ὑπ' ὄψι μου...

Λένε, πὼς ὁ Χιούζ, παιδεύτηκε δυὸ ὁλόκληρα χρόνια, ἀπὸ τὸ 1945 μέχρι τὸ 1947, γιὰ νὰ μαλάξη τὴ σκληρὴ καρδιὰ τῆς Ὑβόν. Καὶ ὡς τὴν τελευταία στιγμή, εἶχε λόγους νὰ πιστεύη ὅτι τελικὰ θὰ τὸ κατάφερνε. Ξαφνικά, ὅμως, στὶς ἀρχὲς τοῦ 1948, ἐγκατέλειψε τὸν ἀγῶνα καὶ παρεχώρησε τὰ πρωτεῖα σὲ ἄλλους, ποὺ δὲν εἶχαν βέβαια τὰ ἑκατομμύριά του, ἀλλὰ εἶχαν ἐπαγγελματικὸ μέλλον κι' ἴσως καὶ ὁμορφιά...

Κι' αὐτοὶ ὅμως δὲν στάθηκαν πιὸ τυχεροί. Μὲ τὴ σειρά τους, ὁ Στὰκ κι' ὁ Κάμερον, δὲν ἀργησαν νὰ καταλάβουν πόσο μάταιος ἦταν ὁ ἀγώνας τους γιὰ τὴν κατάκτησι τῆς ὡραίας Ὑβόν. Τελευταῖος διεκδικητὴς τῆς καρδιᾶς τῆς «μοιραίας Σαλώμης» ἔμεινε ὁ νεαρὸς ἀστέρας Χόουαρντ Ντάφ, ποὺ πιστεύει πὼς αὐτὸ ποὺ δὲν κατώρθωσαν οἱ ἄλλοι, ἴσως νὰ τὸ κατορθώση αὐτός... Σχεδὸν κάθε μέρα βρίσκονται μαζί. Μόνο ποὺ ἔχοντας στὸ νοῦ του τὸ πάθημα τῶν ἄλλων τριῶν, οὔτε δῶρα τῆς κάνει, οὔτε διαλέγεται νὰ πάρη τὴν τελικὴ της ἀπάντησι. Περιορίζεται νὰ τὴν κυττάζη στὰ μάτια καὶ νὰ προλαβαίνη κάθε της ἐπιθυμία...

Σὲ κύκλο γνωστῶν καὶ ἀφοσιωμένων φίλων του, ἔλεγε πρὸ καιροῦ:

— Τόσο ἀσυγκίνητη καρδιά, σὰν τῆς Ὑβόν, εἶνε ζήτημα ἂν ὑπῆρχε ἄλλη στὸν κόσμο. Κι' ἀπὸ ἀτσάλι ἂν ἦταν, πάλι θὰ λύγιζε. Γιὰ τὴν ὥρα πάντως, δὲν ἔχω σκοπὸ νὰ ὑποχωρήσω. Πιστεύω ὅτι καὶ ἡ ἀτσάλινη ἀκόμη καρδιὰ κάποτε λυγίζει...

...ἀλλὰ μήπως αὐτοὶ οἱ τέσσερες εἶνε οἱ μόνοι ποὺ φάγανε τὴ «χυλόπιτα»; Σὲ δεκάδες ἀνέρχονται σήμερα οἱ ὑποψήφιοι σύζυγοι ποὺ τὴν ἔπαθαν.

Σήμερα ἡ Ὑβὸν ντὲ Κάρλο — τὸ πραγματικό της ὄνομα γιὰ ὅσους δὲν τὸ ξέρουν εἶνε Πεγκυ-Ὑβὸν Μίντλετον — ζῆ μὲ τὴ μητέρα της στὴν ἰδιοκτησία βίλλας της, στὴν κοιλάδα τοῦ Σὰν Φερνάντο, στὰ περίχωρα τοῦ Χόλλυγουντ. Ὅταν δὲν εἶνε ἀπασχολημένη στὰ στούντιο ἢ σὲ κοσμικὲς ὑποχρεώσεις, ἀφιερώνει τὶς ὧρες της στὴν ἱππασία καὶ στὴν περιποίησι τῶν... σκύλων καὶ τῶν γατῶν της!!! Μόνο γιὰ τοὺς θαυμαστάς της δὲν ἐνδιαφέρεται. Καὶ νὰ σκεφθῆ κανεὶς ὅτι μόλις τὸν προσεχῆ Σεπτέμβριο θὰ κλείση τὰ 25 χρόνια της. Γ'ΚΡ. ΤΖΟΝΣΟΝ

Ἡ σκληρόκαρδη Ὑβὸν ντὲ Κάρλο

ΑΛΗΘΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Μάτια ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Τὸ φωτισμένο παράθυρο

Ἡ παρέα εἶχε συγκεντρωθῆ, ὅπως κάθε βράδυ, κάτω ἀπ' τὴ θαλερὴ ἀκακία.

— Κύρ' Κοσμᾶ, ἐσὺ ποὺ ἔχει τὴν πιὸ μεγάλη ταβέρνα τῆς Ἀθήνας, θἄχῃς γνωρίσει κόσμο καὶ κοσμάκη!

»Ἐ, λοιπὸν ποιὸς ἦταν ὁ πιὸ παράξενος πελάτης σου; ρώτησαν σὲ μιὰ στιγμὴ τὸ φίλο τους.

— Ναί, ἔχω νὰ σᾶς διηγηθῶ καὶ γὼ μιὰ παράξενη ἱστορία, ἀπάντησε ὁ κὺρ Κοσμᾶς. Ἀκοῦστε λοιπόν...

Πρὶν ἀπὸ τὴν ταβέρνα αὐτή, εἶχα ἀνοίξει ἕνα μικρὸ μπὰρ σὲ μιὰ πάροδο, στὸ Κολωνάκι. Μεγάλο δὲν ἦταν. Εἶχε ὅμως κομψὴ καὶ μοντέρα ἐπίπλωσι, τὰ ποτά του ἦσαν ὅλα ἐκλεκτὰ καὶ δὲν εἶχα παράπονο ἀπὸ πελατεία. Πελατεία ἀριστοκρατική, φυσικά...

Τὴν ἑπομένη ἀπὸ τὰ ἐγκαίνια τοῦ μαγαζιοῦ, μπῆκε μέσα, κατὰ τὸ σούρουπο, μιὰ γυναῖκα. Ἦταν μάλλον νέα, καὶ εἶχε ἕνα μελαγχολικὸ βλέμμα ποὺ δὲν θὰ τὸ ξεχάσω ποτέ μου... Φοροῦσε μαῦρο φόρεμα, κομψὸ ἀλλὰ φτωχικό...

Φαντάσθηκα πὼς θὰ εἶχε κάνει κάποιο λάθος. Πλησίασα καὶ τὴ ρώτησα διακριτικὰ τί ἐπιθυμοῦσε.

— Φέρτε μου, σᾶς παρακαλῶ, ἕνα κονιάκ, μοῦ εἶπε.

Πῆγε κατόπιν καὶ κάθησε κοντὰ στὸ τζάμι καὶ ἄρχισε νὰ κυττάζῃ τὴν ἀντικρυνὴ πολυκατοικία.

— Θἄχῃ κανένα ραντεβοῦ... σκέφθηκα.

Οὔτε κύτταζε τὸ ρολογάκι της ὅμως, οὔτε φαινόταν ν' ἀνυπομονῇ καθόλου... Δὲν κύτταζε παρὰ τὴν ἀντικρυνὴ πολυκατοικία ποὺ εἶχαν ἀρχίσει νὰ φωτίζωνται τώρα, ἕνα, ἕνα τὰ παράθυρά της.

★

Αὐτό, ἄρχισε νὰ γίνεται τακτικά, κάθε βράδυ. Ἐρχόταν τὴν ἴδια ὥρα, καθόταν στὸ τραπεζάκι ποὺ βρισκόταν μπρὸς στὸ μεγάλι τζάμι, παράγγελνε τὸ κονιάκ της κι' ἔμενε καμμιὰ ὥρα ἀκίνητη, κυττάζοντας ἀντίκρυ...

Ἡ κατάστασις αὐτὴ εἶχε ἀρχίσει νὰ μὲ παραξενεύῃ. «Θἄναι μισότρελλη, συλλογιζόμουν. Θἄχῃ ἐρωτευθῆ, φαίνεται, κανένα πλουσιόπαιδο τῆς πολυκατοικίας ποὺ οὔτε θὰ γυρίζῃ νὰ τὴν κυττάξῃ...» Τί χρωστοῦσα ὅμως ἐγώ; Ἦταν ὄμορφη, δὲν λέω... Τὰ αἰώνιως μελαγχολικά, ὅμως, μάτια της, καὶ τὰ τριμμένα μαῦρα της ροῦχα, δὲν ἀποτελοῦσαν καὶ μεγάλη ρεκλάμα γιὰ τὸ μαγαζί μου... Ἔπειτα, ἔπιανε τὸ τραπεζάκι της μιὰ ὥρα ὁλόκληρη, μ' ἕνα κονιάκ!

Κάποτε, ἔβαλα τὸ γκαρσόνι μισὴ ὥρα ὕστερ' ἀπὸ τὸ πρῶτο της κονιὰκ νὰ τὴν πλησιάσῃ καὶ νὰ τὴ ρωτήσῃ... ἂν εἶχε ζητήσει τίποτα. Ἔλεγα πὼς ἔτσι θὰ ἔφευγε γιατὶ τὸ κονιὰκ τοῦ καταστήματός μου ὅπως καταλαβαίνετε, ἦταν ἀρκετὰ τσουχτερὸ στὴν νέα. Αὐτή, ὅμως, τὸν κύτταξε στὰ μάτια, χαμογέλασε μὲ κάποια πικρία, καὶ παράγγειλε δεύτερο κονιάκ...

Μετάνοιωσα γιὰ τὸ πρόστυχο, τὸ ὁμολογῶ φέρσιμό μου καὶ δὲν τὴν ξαναενοχλήσαμε.

Μοῦ εἶχε κινήσει ὅμως τρομερὰ τὴν περιέργεια, ἡ παράξενη πελάτισσά μου. Ποιὰ νὰ ἦταν, ἄραγε; Γιατί ἐρχόταν κάθε ἀπόγεμα; Τί νὰ περίμενε;...

Ἕνα βραδάκι μπῆκε στὸ μπὰρ ἕνας κύριος, μαζὶ μὲ δυὸ φίλους του. Τὸν ἤξερα καλά. Ἦταν ἕνας βαθύπλουτος βιομήχανος ποὺ ἔμενε στὴ γειτονιά... ἀντίκρυ ἀκριβῶς.

Πρόσεξα πὼς ἡ πελάτισσά μου — δὲν εἶχε πολλὴ ὥρα ποὺ εἶχε ἔρθει, καὶ τὸ ποτηράκι μὲ τὸ κονιὰκ βρισκόταν ἀκόμη μπροστά της, ἄθικτο — χλώμιασε, μόλις τὸν ἀντίκρυσε κι' ἔκανε μιὰ κίνησι σὰν νὰ ἤθελε νὰ σηκωθῇ, νὰ φύγῃ... Δὲν πρόφτασε ὅμως. Ὁ βιομήχανος, γύρισε ξαφνικὰ καὶ τὴν εἶδε. Ἄφισε τότε τοὺς φίλους του, τὴν πλησίασε, καὶ μὲ φωνὴ γεμάτη περιφρόνησι τῆς εἶπε σιγά:

— Μπορούσες νὰ μπεκρολογᾶς πουθενὰ ἀλλοῦ, ἂν σοῦ εἶχε ἀπομείνει λίγη ἔστω ἀξιοπρέπεια... Ὄχι στὴν ἴδια γειτονιὰ ποὺ βρίσκεσαι...

— Σῶπα! Σῶπα! τὸν διέκοψε αὐτή.

Καὶ τὸ βλέμμα της ἦταν γεμάτο μίσος.

Ὁ βιομήχανος γύρισε στὴν παρέα του, πλήρωσε τὰ ποτά τους καὶ φύγανε.

Πλησίασα τὴ μαυροφόρα. Εἶχε ἕνα ὕφος τόσο χαμένο, τόσο ἀπελπισμένο, ποὺ κείνη τὴ στιγμὴ τὴ λυπήθηκα.

—Ἡσυχάστε, κυρία, τῆς εἶπα μὲ καλωσύνη. Σᾶς φέρθηκε βάναυσα ὁ κύριος... Τὸν ξέρετε λοιπόν;

Αὐτὴ μὲ κύτταξε, χαμογέλασε μὲ σαρκασμὸ καὶ μὲ πίκρα μαζί, καὶ μοῦ ἀπάντησε:

— Εἶναι ὁ ἄντρας μου...

★

Καὶ τότε, τὸ βράδυ, αὐτό, ἔμαθα ὅλη τὴ θλιβερὴ ἱστορία της. Μοῦ τὴν εἶπε ἡ ἴδια. Κατάλαβε, ἴσως, πὼς τὴν εἶχα συμπονέσει γιὰ τὸ κρυφὸ δράμα τῆς ζωῆς της ποὺ εἶχα ἀρχίσει νὰ τὸ μαντεύω κι' ἔνοιωσε τὴν ἀνάγκη ν' ἀνοίξῃ σὲ κάποιον τὴν πικραμένη καρδιά της, ὕστερα ἀπὸ τὴν τρομερὴ προσβολὴ ποὺ εἶχε δεχθῆ πρὸ ὀλίγου. Μπορεῖ καὶ νὰ φοβόταν μήπως ὕστερα ἀπὸ τὴ σκηνὴ ἐκείνη τὴν παρακαλοῦσα νὰ μὴν ξανάρθῃ στὸ μαγαζί μου. Ποιὸς ξέρει... Μοῦ ἄνοιξε λοιπὸν τὴν πληγωμένη καρδιά της. Μοῦ τἄπε ὅλα...

Ναί, ἦταν ἄντρας της, ὁ πλούσιος βιομήχανος. Κι' ἔμενε κεῖ ἀπέναντι στὴν πολυκατοικία. Αὐτὴ ἦταν φτωχούλα, ἕνα κοριτσάκι τοῦ λαοῦ, ὅταν, πρὶν ἀπὸ δέκα χρόνια, πλούσιος πιὰ αὐτὸς τὴν ἐρωτεύτηκε καὶ τὴν παντρεύτηκε. Πόσο εὐτυχισμένη, ἀλήθεια, ἦταν τὸν πρῶτο καιρό, τὰ πρῶτα χρόνια... Ὅλα ἦσαν φωτεινὰ γύρω της, ὅλα γελοῦσαν. Ἔπειτα, ἀπόχτησαν ἕνα κοριτσάκι, τὴ Λίνα τους... Αὐτὴ ἀφοσιώθηκε στὸ παιδί της, στὸ ἀγγελούδι της. Μά, τότε ἀκριβῶς, αὐτὸς ἔτυχε νὰ γνωρίσῃ μιὰ ἄλλη καὶ νὰ μπλέξῃ μαζί της. Ἄ, ἦταν σατανικὴ γυναίκα, ἡ ἄλλη... Στὴν ἀρχή, τῆς ἔκανε τὴ φίλη. Σιγὰ-σιγὰ ὅμως ὑπονόμευε τὴν εὐτυχία της... Καὶ κατώρθωσε ὄχι μόνο νὰ τῆς ἀποσπάσῃ τὴν ἀγάπη τοῦ ἄντρός της, ἀλλὰ νὰ τὸν κάνῃ νὰ τὴν μισήσῃ, νὰ τὴν περιφρονήσῃ γιὰ τὴν ταπεινή της καταγωγή. Ἔτσι ἔβλεπε τὸν ἄντρα της νὰ γίνεται ἕνα παιχνίδι, ἕνα τυφλὸ ὄργανο στὰ χέρια τῆς ἄλλης... Κι' ὅμως τὰ ὑπόμενε ὅλα... Καὶ τὶς συκοφαντίες, καὶ τὶς προσβολές, καὶ τὶς ταπεινώσεις... Σ' ὅλα ἔκανε ὑπομονὴ χάριν τοῦ παιδιοῦ της, τῆς Λίνας της... Τότε ὅμως, ὁ ἄντρας της κι' ἡ φίλη του, τῆς ἔστησαν μιὰ παγίδα, τὴν ἔμπλεξαν σὲ μιὰ τρομερὴ πλεκτάνη, ὥστε νὰ φανῇ ὅτι πρόδιδε τὸ σύζυγό της. Κι' ὁ ἄντρας της τὴν ἔδιωξε, καὶ τῆς πῆρε καὶ τὸ παιδί...

Δὲν μποροῦσε νὰ ζήσῃ ὅμως χωρὶς νὰ τὸ βλέπῃ. Ἡ μητρικὴ καρδιά της σπαράζοταν, μάτωνε. Τὸ παιδάκι της, ἡ Λίνα της ἦταν ὅλη της ἡ ζωή. Μιὰ γριὰ νταντά του, ποὺ τὰ ἤξερε ὅλα, τὴ λυπήθηκε καὶ τῆς ὑποσχέθηκε πὼς κάθε βραδάκι, πρὶν τὸ βάλῃ νὰ κοιμηθῇ, θ' ἄναβε τὸ φῶς τοῦ δωματίου του καὶ θὰ τὸ ἔφερνε κοντὰ στὸ τζάμι... Γι' αὐτὸ ἐρχόταν στὸ μπὰρ ἡ ἄμοιρη μάνα. Γι' αὐτὸ στήλωνε μὲ λαχτάρα τὸ βλέμμα της μέσ' ἀπ' τὴ τζαμαρία στὴν ἀντικρυνὴ πολυκατοικία. Περίμενε νὰ δῇ τὸ φωτισμένο παράθυρο... ν' ἀντικρύσῃ τὸ σπλάχνο της, τὴ Λίνα της... Αὐτὴ ἡ χαρὰ τῆς εἶχε μείνει μόνο ἀπὸ τὴν παλιά της εὐτυχία... Γι' αὐτὴ τὴ χαρὰ ζοῦσε...

—Ὅλα αὐτὰ σᾶς τὰ εἶπα, μοῦ ἐξήγησε, γιὰ νὰ καταλάβετε... πὼς πρέπει νἄρχωμαι ἐδῶ... Τί θὰ γινόμουν, ἂν ἔπαυα νὰ βλέπω τὴν κορούλα μου;... Δὲν πειράζει ποὺ αὐτὸ δὲν ξέρει πὼς ἡ μανοῦλα του εἶναι ἀντίκρυ καὶ πὼς τὸ κυττάζει μὲ τόση λαχτάρα... Ἀργότερα θὰ μάθῃ... Σὰν θὰ μεγαλώσῃ, θὰ τῆς τὰ πῶ ὅλα, θὰ μάθῃ τὴν ἀλήθεια...; Καὶ τότε θὰ μὲ καταλάβῃ... καὶ θὰ μ' ἀγαπήσῃ, θὰ γίνῃ δική μου, ἡ χαρά μου, ἡ εὐτυχία τῶν μαύρων γηρατειῶν μου.

★

Πέρασαν μερικὲς βδομάδες. Ἡ μαυροφόρα πελάτισσά μου ἐξακολουθοῦσε νἄρχεται κάθε βράδυ καὶ νὰ κάθεται στὸ τραπεζάκι της. Κανένας πιὰ δὲν τὴν ἐνοχλοῦσε. Ὅλα ὅσα μοῦ εἶχε πῆ ἦταν ἀληθινά. Εἶχα φροντίσει νὰ τὸ ἐξακριβώσω αὐτό. Γνώρισα μάλιστα καὶ τὴ νταντὰ τοῦ κοριτσιοῦ - μιᾶς χαριτωμένης πεντάχρονης μικροῦλας...

Ἕνα βραδάκι, εἶδα τὴν πελάτισσά μου ταραγμένη.

—Δὲ φάνηκε στὸ φωτισμένο παράθυρο... μοῦ εἶπε. Θἄναι ἄρρωστη ἡ μικρούλα μου!

Ναί, ἦταν ἄρρωστη. Ἦταν βαρειὰ ἄρρωστη ἡ Λίνα... Δὲν φάνηκε οὔτε τὴν ἄλλη μέρα στὸ παράθυρο. Καὶ τὸ πρωῒ τῆς τρίτης μέρας πέθανε...

Ὅταν μοῦ τὸ εἶπε ἡ γριὰ νταντά, κέρωσα. Πῶς θὰ τὸ μάθαινε ἡ δυστυχισμένη μάνα;...

Ἦρθε νωρὶς ἐκεῖνο τὸ ἀπόγεμα. Πολὺ πρὶν δύσῃ ὁ ἥλιος. Ἀπὸ τὰ πρῶτα λόγια της κατάλαβα πὼς δὲν ἤξερε τίποτα.

— Κάτι συμβαίνει... μοῦ εἶπε. Κάτι συμβαίνει... Θὰ πάω νὰ μάθω... Θὰ ζητήσω νὰ δῶ τὸ παιδί μου... Κι' ἂν τολμήσουν, ἂς μὲ διώξουν... Θὰ τοὺς ξεσχίσω!.....

Ἄξαφνα ἔρριξε μιὰ τρομερὴ κραυγή. Ἡ πόρτα τῆς ἀντικρυνῆς πολυκατοικίας εἶχε ἀνοίξει καὶ εἶχε φανῇ ἕνα μικρὸ φέρετρο.....

Σὰν τρελλὴ ὥρμησε πρὸς τὰ ἐκεῖ ἡ μαύρη ἡ μάννα οὐρλιάζοντας ἄγρια, σπαρακτικά:

—Λίνα μου!... ἐλπίδα μου!... χρυσό μου παιδί, κόρη μου!...

Καὶ σωριάστηκε χάμω...

★

Δὲν ξανᾶρθε ἀπὸ τότε στὸ μαγαζί ἡ τραγική, ἡ χαροκαμένη μητέρα. Κι' οὔτε ἔμαθα τί ἀπόγινε... Θὰ τὴ σκότωσε ἴσως ὁ μεγάλος πόνος της καὶ θὰ πῆγε νὰ συναντήσῃ τὴ Λίνα της στοὺς οὐρανούς...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Ἐκείνη: Ἂν ἤσουν ἱκανὸς νὰ πάρῃς μιὰ ἀπόφασι, ξέρεις τί θὰ ἔκανες;

Ἐκεῖνος: Θἀπαίρνα διαζύγιο!

(Ἀπὸ τὸ «Marius»)

Ραδιόφωνο...

ΤΟΥ κ. Β. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ

ΜΙΑ ΓΙΑΤΑΓΑΝΙΑ κατὰ τοῦ 'Υψηλάντη

'Η ὀχλαγωγία τοῦ 1826 μέσ' τὸ Ναύπλιο

Τέλη τοῦ 1826 ἔγινε μιὰ πολὺ περίεργη ὀχλαγωγία στὸ Ναύπλιο. Σκοπὸς της: νὰ φύγῃ ἡ κυβέρνησι Ζαΐμη — ποὺ ὡστόσο ἔκανε πατριωτικώτατα τὸ χρέος της, ὅσο ποτὲ καμμιὰ ἄλλη — καὶ νὰ γίνῃ στρατιωτικὴ δικτατορία ὑπὸ τὸν Δ. 'Υψηλάντη.

Στὸ περίεργο αὐτὸ κίνημα ἦταν μπασμένοι ὁ Α. Μεταξᾶς, ὁ Κίτσος Τζαβέλας, ὁ Ζώης Πάνου (θεῖος τοῦ Κίτσου) καὶ μερικοὶ ἄλλοι. Ἦταν κι' ὁ Ν. Σκοῦφος, παληὸς συναγωνιστὴς τοῦ 'Αλεξ. 'Υψηλάντη καὶ κατόπιν, ἐπὶ "Οθωνος δημοσιογράφος.

Τὸ πιὸ παράξενο ὅμως στὸ κίνημα αὐτό, γιὰ τὴ δικτατορία, ἦταν πὼς πρῶτος ἐμπνευστὴς του ὑπῆρξε ἕνας Γάλλος συνταγματάρχης Grallard (Γραλλιάρδο τὸν ἔλεγε ὁ λαός), ἄνθρωπος τολμηρὸς ποὺ ἐπαιρνε εὔκολα, ὅπως φαίνεται, φωτιά... 'Απὸ τὰ τέλη τοῦ 1821 ποὺ ἦρθε στὴν 'Ελλάδα, κι' ὀφοῦ ἔλαβε μέρος στὴν ἐκστρατεία τοῦ Πέτα, δὲν φαίνεται πιὰ πουθενὰ στὸν πόλεμο. 'Ανακατεύεται ὅμως ζωηρὰ στὰ πολιτικά, ὁλο τὸν καιρὸ αὐτό, καὶ πολλὲς φορὲς τὸν συναντάμε νὰ βγάζῃ λόγους, μὲ τὰ τσάτρα — πάτρα ἑλληνικά του, στὰ καφενεῖα τοῦ Ναυπλίου.

'Ο ὁρμητικὸς αὐτὸς Γάλλος ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῶν καυγάδων τῶν 'Ελλήνων πολιτικῶν καὶ στρατιωτικῶν τῆς 'Επαναστάσεως δὲν ἔβλεπε ἄλλη σωτηρία, μέσα στὸ χάος ποὺ δημιουργοῦσαν οἱ κυβερνητικὲς ἀστασίες, παρὰ τὴ δικτατορία. Καὶ μὲ τὸ ζωηρὸ καὶ παράφορο χαραχτῆρα του εἶχε κατορθώσει νὰ παρασύρῃ, μὲ τὴ γνώμη του, καὶ τὸν Δ. 'Υψηλάντη.

Κατὰ τὸ σχέδιο, λοιπόν, τοῦ κινήματος, πρῶτα ἔπρεπε νὰ καταληφθῇ τὸ φρούριον τοῦ Παλαμηδιοῦ, ποὺ τὸ κρατοῦσε γερὰ ὁ Θ. Γρίβας. "Αμα γινόταν αὐτό, ὅλα τ' ἄλλα (παραίτησι Ζαΐμη, ἐγκατάστασι δικτατορίας, κλπ.) θὰ ἐρχόντουσαν σὰν φυσικὴ συνέχεια.

"Ετσι κατὰ τὰ ξημερώματα τῆς 2ας Δεκεμβρίου 1826 ἕνα πλῆθος ἀπὸ στρατιῶτες, ναυτικοὺς καὶ πολίτες, τράβηξε κατὰ τὴ θαλασσινὴ πόρτα τοῦ Παλαμηδιοῦ καὶ μὲ φωνές, μὲ λοστούς, μὲ ξύλα καὶ μὲ φοβέρες ἔσπασε τὶς κλειδαριές, ξεκάρφωσε τὰ θυρόφυλλα καὶ τὰ ἔριξε πέρα. 'Ο ἀλαλαγμὸς ἀκούγεται ὡς τὴ κορυφὴ τοῦ Παλαμηδιοῦ, ποὺ πάντα τὸ κρατάει ἡ φρουρὰ τοῦ Γρίβα — οἱ Παλαμηδιῶτες, ὅπως τοὺς ἔλεγαν. Στὸ μεταξὺ στὸν πλάταγο τοῦ Ναυπλίου, ἀνεβασμένος στὸ πεζοῦλι (τὸ βῆμα τῶν περισσότερων ἐπαναστάσεων) ἔβγαζε λόγο ὁ Γκραλλάρ, πού, μὲ τὰ κουτσὰ - στραβά, εἶπε πολλὰ καὶ διάφορα, ὥσπου κατέληξε νὰ ὑποδείξῃ τὸν Δ. 'Υψηλάντη ὡς «δικτάτορα».

Στὸ λαό, ὁ 'Υψηλάντης ἦταν πάντα σεβαστὸς καὶ ἀγαπητός. "Ετρεξε στὸ σπίτι του, λοιπόν, ὁ κόσμος, καὶ ἀφοῦ ἔμεινε ἐκεῖ ὡς μισὴ ὥρα, τὸν πῆρε καὶ σηκωτό, στοὺς ὤμους, τὸν ἔφερε στὸν πλάτανο μὲ τὴ στολή, τὸ ξίφος καὶ τὶς ἐπωμίδες, φωνάζοντας: «"Αξιος! "Αξιος!». 'Εκεῖ, ἀπὸ τὸ πεζοῦλι τοῦ πλάτανου, ἔπρεπε νὰ μιλήσῃ κι' αὐτός. 'Αλλὰ διστακτικὸς καὶ ἐχοντας, φαίνεται, κάποιες ἀμφιβολίες γιὰ τὴν ἐπιτυχία τοῦ κινήματος, γύρισε καὶ ρώτησε τὸ Σκοῦφο, ποὺ ἦταν δίπλα του, τί νὰ πῇ.

— Μὰ ἀφοῦ τὸ ξέρατε, ἀπάντησε ὁ Σκοῦφος, ἀπὸ τὸ βράδυ ἔπρεπε νὰ προετοιμαστῆτε.

Τότε παρὰ λίγο νὰ χαλάσῃ τὸ κίνημα. Θέλησε ν' ἀνέβῃ στο βῆμα καὶ νὰ μιλήσῃ ὁ Σκοῦφος, ποὺ ὁ κόσμος δὲν τὸν πολυχώνευε. Τοῦ εἶπαν, λοιπόν, νὰ μὴ προχωρήσῃ κατὰ τὸ πεζοῦλι, γιατὶ θὰ τὸν κατέβαζαν ἀπὸ κεῖ μὲ τὴ βία.

'Αφοῦ πέρασε κι' αὐτό, ὁ κόσμος πῆρε πάλι σηκωτὸ στοὺς ὤμους τὸν 'Υψηλάντη καὶ τράβηξε γιὰ τὴν πόρτα τοῦ Παλαμηδιοῦ, ὅπου ὅμως, τώρα, εἶχε παραταχθῇ ἡ φρουρὰ ν' ἀντιστοθῇ.

Λέει ὁ 'Υψηλάντης στοὺς παραταγμένους :

— Παλαμηδιῶτες πάρτε τ' ἄρματα σας καὶ μαζευτῆτε, γιατὶ ὁ λαὸς δὲν σᾶς θέλει πιὰ οὔτε μέσα στὴν πόλι τοῦ Ναυπλίου, οὔτε ἀπάνω στὸ κάστρο.

— Ποιὰ ἄρματα καὶ ποιὸς λαός, ὡρέ; 'Εμεῖς κυβέρνησι ἐξέρουμε, κι' ὄχι λαό, τοῦ λέει ὁ Γιῶργος Γεροθανάσης, Βαλτινὸς ὁπλαρχηγὸς τοῦ Γρίβα, καὶ τραβᾶει τὸ γιαταγάνι του.

Ρίχνεται νὰ σκοτώσῃ τὸν 'Υψηλάντη. Ρίχνουνται καὶ τ' ἄλλα παλληκάρια μὲ τὰ σπαθιά. Πληγώνουνε τὸν Παντελῆ, τὸ γυιὸ τῆς Μπουμπουλίνας στὸ λαιμό, ποὺ ἦταν καὶ τὸ πρωτοπαλλήκαρο τοῦ κινήματος. Πληγώνουν κι' ἄλλους, καμμιὰ δεκαριά, ὕστερα ρίχνουν στὸ σωρὸ μὲ τὰ ντουφέκια...

Τρομάζει ὁ λαός, παρατάει τὸν 'Υψηλάντη χάμω καὶ τότε ὁ ἀρχιφύλακας τῆς φρουρᾶς σηκώνει τὸ γιαταγάνι γιὰ νὰ τοῦ φέρῃ μιὰ κατεβατὴ στὸ κεφάλι. Πρόλαβε ὅμως ἕνα ἄλλο ψυχωμένο παλληκάρι, ὁ Κουτσαφτόπουλος, κι' ἔρριξε τὴν κάπα του ἀπάνω στὸν 'Υψηλάντη κι' ἔτσι κόπηκε ἡ ὁρμὴ τοῦ γιαταγανιοῦ. 'Ο 'Υψηλάντης εἶχε σωθῇ. Τὸν πῆραν ἔπειτα οἱ ἄλλοι ἀξιωματικοὶ καὶ τὸν ὡδήγησαν μὲ ἀσφάλεια στὸ σπίτι του.

'Εδῶ τελειώνει ἡ παράξενη ἱστορία ἐκείνου τοῦ κινήματος!

'Η ἐπισημη ἱστορία δὲν τὸ ἔκρινε — ὅπως καὶ πάρα πολλὰ ἄλλα — ἄξιο νὰ τὸ μνημονεύσῃ, ἂν καὶ οἱ πηγὲς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης τὸ ἔχουν περιγράψει σύντομα, σὰν περίεργο καὶ γιὰ τὴν ἱστορία μας, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὸ δημόσιο δίκαιο τῆς ἑλληνικῆς πολιτείας.

"Οπως κι' ἂν εἶνε τὸ κίνημα ἐκεῖνο εἶχε ἕνα καλὸ ἀποτέλεσμα : συμφιλίωσε τὰ δυὰ ἀντίπαλα στρατόπεδα, ἡσύχασε τὸ λαό, κι' ἔκανε ὅλους νὰ κυττάζουν γιὰ τὸ γενικὸ καλό.

Εἶνε γεγονὸς πὼς μέσα στὴν ἐλεεινὴ κακοδιοίκησι, στὴν ἀνικανότητα τῶν μορφωμένων τάξεων νὰ δώσουν στὸν τόπο κυβέρνησι δυνατὴ καὶ δίκαιη, ἀπὸ τὸ 1823 κι' ἀπάνω, ὁ λαὸς ἔβλεπε διέξοδο σὲ μιὰ πολεμικὴ δικτατορικὴ κυβέρνησι. Τὴν ἰδέα τὴν καλλιεργοῦσαν συστηματικὰ οἱ στρατιωτικοὶ καὶ οἱ δυσαρεστημένοι πολιτικοὶ ἀπὸ κοντά τους.

Τὸ «γκοβέρνο μιλιτάρε», ὅπως τὸ ἀναμασοῦσαν τότε ὅλοι οἱ δυσαρεστημένοι, εἶχε ἀρχίσει νὰ πιάνῃ τόπο. Καὶ πολλοὶ τὸν πόθο αὐτὸ δὲν παύανε νὰ τὸν μελετᾶνε καὶ νὰ τὸν σχεδιάζουν. Κανένας ὅμως δὲν φαίνοταν ἄξιος νὰ τὸν πάρῃ ἀπάνω του καὶ νὰ τὸν βγάλῃ πέρα. Γιατὶ συχνὰ καὶ τῆς δικτατορίας ἡ σημαία σκέπαζε μὲ τὸν ἴσκιο της τοὺς κομματικοὺς σκοπούς.

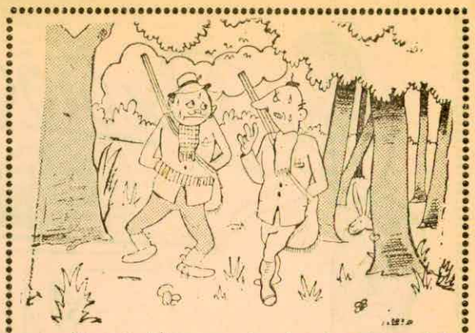
Τώρα τί ἀπέγινε ὁ Γκραλλάρ;

Κάτι βρίσκουμε γι' αὐτὸν σὲ μιὰ περιγραφὴ τοῦ κινήματος ἀπὸ ἕνα σύγχρονο :

«'Ο δημαγωγὸς Γκραλλάρ, λέει, ἐτρύπωσεν. 'Αλλὰ ἡ τρύπα τοῦ ποντικοῦ δὲν ἐφαίνετο εὐρύχωρος νὰ τὸν χωρέσῃ! "Εκτοτε δὲ ὁ λόγος αὐτοῦ τοῦ Φράγκου, μὲ τὰ μισὰ ἑλληνικά του, ἔγινε σάτυρα».

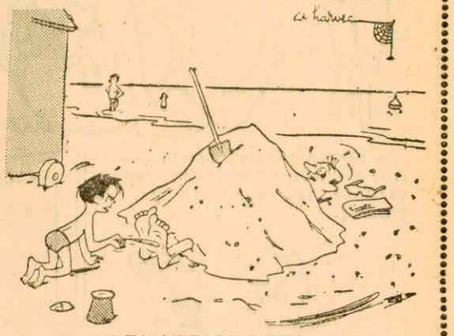
Καὶ δέβαια γιὰ τοὺς μελλοντικοὺς δημαγωγούς.

Γ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

—'Απορῶ, φίλε μου, πῶς οἱ πρόγονοί μας ζοῦσαν ἀποκλειστικὰ ἀπ' τὸ κυνήγι τους!...

('Απὸ τὸ «Hérisson»)

ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΜΕΣΑ

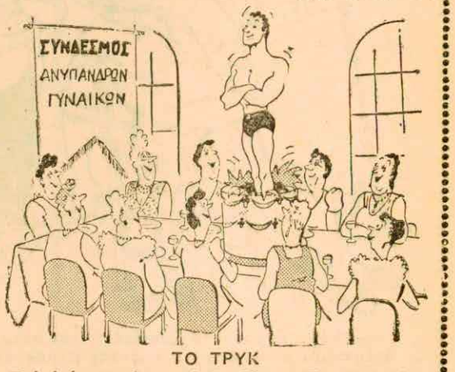
—Λοιπόν, μπαμπᾶ, θὰ μοῦ τὸ πάρῃς ἐκεῖνο τὸ ἠλεκτρικὸ τραῖνο;

ΕΝΑΣ ΦΙΛΟΜΟΥΣΟΣ ΛΙΝΟΤΥΠΗΣ

—Τί γίνεται αὐτὸ τὸ ἄρθρο γιὰ τὸν Μπετόβεν;... Κοντεύει;

('Απὸ τὸ «Mariuc»)

ΤΟ ΤΡΥΚ

Στὸ ἐτήσιο γεῦμα τοῦ Συνδέσμου Γεροντοκορῶν.

Δ. ΨΑΘΑ

"Εφτα καὶ μισὲρ ΤΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ ΒΛΑΜΕΝΟΥ

Δ'. Ζὰν Βλαμένος

Ἕνα κεφάλι μακρουλό. Πεπόνι. 'Η μύτη ἐλαφρὰ γαμψή, τὸ μάτι του ἀέτειο. Μονόκλ. Τὸ σαγόνι του γερό, τὰ χείλη του πλατειά. Πίπα. Τὰ μαλλιά του καλοχτενισμένα — στρέφουν κανονικὰ καὶ κατεβαίνουν σὲ μπαμπέτες. Τὰ φρύδια του πυκνά.

Ψηλός. Λεπτός. Τὰ κανιά του κατεβαίνουν σὰν καλάμια γιὰ νὰ καταλήξουν σὲ πατοῦσες νούμερο 45. Κάποτε φόρεσε σὸρτ καὶ τὸν πῆραν σβάρνα τ' ἀλανάκια φωνάζοντάς τον ξυλοπόδαρο. Εἶπε τότε:

— Κάφροι! Εἴμαστε Κάφροι! Στὸ Παρίσι ποτὲ κανένας δὲν θὰ σ' ἐνοχλοῦσε οὔτε καὶ θὰ τὸ διενοεῖτο κάν!

Βαρύς. Κρατᾶ συνήθως χαρτοφύλακα — κατὰ κανόνα φουσκωμένο. Σώβρακα νὰ ψωνίσῃ θὰ τὰ βάλῃ μὲ προσοχὴ στὸν χαρτοφύλακα καὶ θὰ τὸν κρατᾶ μὲ ὕφος, σὰν νάναι νομοσχέδια. Τὸ κεφάλι ψηλά. Τὰ φρύδια του σμιγμένα. Καὶ προηγεῖται πάντα ἡ πίπα του ποὺ ἐκτοξεύεται ἀπὸ τὸ στόμα πρὸς τὸ ἄπειρο καὶ παίζει τὸν ἀέρα ντουμανίζοντας, — πὰφ καὶ πούφ, κατὰ καιρούς. "Αν σκοντάψῃ ἐπάνω σὲ κανένα, κατεβάζει τὴν πίπα, γυρίζει τὸ κεφάλι, σφίγγει τὰ χείλια κι' ἐκπέμπει τὸν ἀφορισμό:

— Κάφροι! Εἴμαστε Κάφροι! Στὸ Παρίσι ποτέ, κανένας δὲν σὲ ἐγγίζει, οὔτε καὶ διανοεῖται κάν!

'Ονομάζεται;

— Βλαμένος, (παρντὸν) Γιάννης ἢ μᾶλλον Ζάν, Βλαμένος.

Κατοικεῖ;

— Βαθρακονήσι.

'Εγεννήθη;

— Πολλαὶ πόλεις ἐρίζουν.

'Ετῶν;

— Πέρασε τὰ τριάντα, λέει εἰκοσιπέντε, τὸν κάνεις ἀνάμεσα τριάντα καὶ σαράντα.

Παντρεμένος;

— Ποσῶς! Δὲν βρῆκε τὴν γυναῖκα τῶν ὀνείρων του. Ζητάει κοπέλλα τὸ πολὺ δεκαοκτὼ χρονῶν, μετρητὰ δυὸ χιλιάδες λίρες, βίλλα στὴν 'Εκάλη κι' ἡ νύφη ἀπαραιτήτως νᾶχῃ βγάλει τὸ κολλέγιο.

'Επάγγελμα;

— Σουλατσαδόρος.

Αἰώνιος γαμπρὸς καὶ προξενεύεται ἀενάως. Μέχρι τῆς στιγμῆς ἀπέρριψε πενήντα προσφορὲς γιατὶ καμμιὰ δὲν συγκέντρωνε τὰ χαρίσματα ποὺ θέλει:

— Στὸ Παρίσι οἱ γυναῖκες ἔχουν χάρι. "Εχουν φινέτσα. "Εχουν γοῦστο. "Εχουν πνεῦμα. Στὴν 'Ελλάδα... εἴμαστε Κάφροι. Καὶ ὄχι μόνον Κάφροι ἀλλὰ καὶ Κάφρες!

Τοῦ ἀρέσει πολὺ ἡ λέξι «Κάφροι». "Οταν τὴν λέει γεμίζει τὸ στόμα του — σὰν ἀπὸ λουκουμᾶ — κι' ἡ λέξι ἐκσφενδονίζεται ἀπὸ τὰ βάθη τοῦ λαρυγγιοῦ του καὶ σκάει στὸν ἀέρα σὰν βεγγαλικό.

Στὸ Παρίσι ὅλα ἦταν ὡραῖα. Ἐνταῦθα ὅλα τοῦ βρωμάνε. Ποῦ τὸ ξέρει, ὅμως, τὸ Παρίσι; Πρὸ καιροῦ ταξίδεψε κι' ἔμεινε ἐκεῖ, γιὰ μέρες μόνο τρεῖς. 'Απὸ τότε σὰν θυμᾶται τὸν Σηκουάνα ἀνατατάζονται τὰ σωθικά του κι' ἀπ' τὰ τρίσβαθα τῆς ψυχῆς του ξεσπᾶ βαρὺς ὁ στεναγμός:

— Παρίσι! Ὦ Παρίσι!

Σὲ στιγμὲς ἀπελπισίας γιὰ τοὺς «Κάφρους» τῆς 'Αθήνας, ἀποφθέγγεται δογματικὰ μὲ ὕφος τελεσίδικο: «Καλύτερα λοῦστρος στὸ Παρίσι, παρὰ μπέης στὴν 'Αθήνα!...».

Εὐγενέστατος. Τραβάει χειροφίλημα ποὺ πάει καπνὸς καὶ κάνει ὑποκλίσεις μὲ γαλατικὴ εὐγένεια ἀψεγάδιαστη. "Ενεκα τὸ μονόκλ, στὴ γειτονιὰ τὸν λένε:

—'Ο τζαμάκιας!

"Ενεκα τὸ ὕφος, ἄλλοι τὸν λένε:

—'Ο ψιρὴς!

"Ενεκα, τ' ὄνομα καὶ τὸ μυαλό, ὡστόσο ὅλοι μαζὶ τὸν λένε:

—'Ο Βλαμένος!

Αὐτὸς ἀπάνω - κάτω εἶνε ὁ φίλτατός μας Ζάν, ποὺ θάχετε τὴν εὐκαιρία, ἀγαπητοί μου φίλοι, νὰ τὸν γνωρίσετε σιγὰ-σιγά, πολὺ καλύτερα. Εἶνε ἕνα ἐπίλεκτο μέλος τῆς οἰκογένειας Βλαμένου, ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ πρόσωπα βαρυσήμαντα κι' ἐξαίρετα:

'Ανδρέας Βλαμένος (ὁ μπαμπᾶς), 'Ασπασία Βλαμένου (ἡ μαμά), 'Αλεξ Βλαμένου (ἡ γόησσα καὶ κόρη), Ζὰν Βλαμένος (ὁ υἱός), Τοτὸς Βλαμένος (τὸ παλαβό, μικρό).

Πέντε εἶνε τὰ πρόσωπα ποὺ ἀποτελοῦν τὴν θαυμασία τούτη οἰκογένεια, καθένα μὲ τὴ δόξα του, καθένα μὲ τὴ λόξα του. "Αφιλη ἦταν ἡ οἰκογένεια πρὶν ἀπ' τὸν πόλεμο ἀλλὰ χάρις στὴν μαύρη ἀγορὰ ἀπόχτησε λεφτὰ καὶ τὰ πολλὰ καὶ ἀπροσδόκητα μαυραγορίτικα λεφτὰ εἶχαν βαθειὰ ἐπίδρασι στοὺς τρόπους καὶ τὸν χαρακτῆρα τῶν μελῶν της. Κι' αὐτὰ θὰ τὰ γνωρίσετε σιγὰ - σιγά.

Μάλιστα.

Τὸ βραδάκι ἐκεῖνο, λοιπόν, ἔφτασε ὁ Ζάν, ὁδηγώντας θριαμβευτικὰ τὸ τζίπ, ποὺ πλήρωσε ὁ μπαμπᾶς, ἀγόρασε ὁ γυιός, φιλοδοξοῦσε ἡ κόρη, ἀνειρευόταν ἡ μαμὰ καὶ περίμενε μὲ ἀγωνία ὁ μικρός. Φρενάρισε στὴν πόρτα μὲ ὕφος δανδῆ ποὺ ὁδηγεῖ κουρσάρα δέκα πήχες κι' ἄρχισε νὰ βαρᾷ τὸ κλάξον ποὺ γκάριζε σὰν γάϊδαρος τὸ Μάη. Συναγερμὸς τῆς γειτονιᾶς. Πετάχτηκαν στὰ κατώφλια οἱ γυναικοῦλες, σχημάτισε κύκλο ἡ μαρίδα, κι' ὅλοι παρακολουθοῦσαν τὴν διαδικασία τῆς πρώτης τροχοφόρου ἐξορμήσεως τῆς οἰκογένειας Βλαμένου.

Πρῶτος βγῆκε στὴν πόρτα ὁ μπαμπᾶς:

— Τόφερες, ρὲ σύ!

"Υστερα βγῆκε στὸ παράθυρο ἡ μαμὰ:

— Καλορίζικο, Γιαννάκη!

"Υστερα ἀνάτειλε στὸ μπαλκόνι ἡ θαμώνιμη γόησσα 'Αλεξ Βλαμένου, τίναξε τὸ μαλλί, σήκωσε τὸ φρύδι, μισόκλεισε τὰ μάτια, μισάνοιξε τὰ χείλια καὶ εἶπε:

— 'Ο - κεύ!

"Υστερα χύμηξε σὰν σίφουνας ὁ Τοτὸς κι' οὐρλιαζοντας πῆγε νὰ κάτσῃ στὸ βολὰν ἀλλὰ μιὰ στοργικὴ καρπαζιὰ τοῦ μπαμπᾶ, τὸν ἀπομάκρυνε. "Υστερα ὁλόκληρη ἡ οἰκογένεια συγκεντρώθηκε γύρω στὸ τζίπ κι' ἔπιασε συζήτησι μεγάλη ποὺ ἄρχισε μαλακὰ καὶ πηγαίνοντας κρεσέντο, κατάληξε σ' ἕναν ἀπ' τοὺς ὀμηρικοὺς οἰκογενειακοὺς καυγάδες ποὺ ἦταν θρυλικοὶ στὴ γειτονιά.

Εἶπε ὁ μπαμπᾶς:

— Τράβα Φαληριά!

Εἶπε ἡ μαμά:

—'Αντρέ, μὸν ἀμί! "Εχει ὑγρασία!

'Απάντησε ὁ μπαμπᾶς:

— Κόφτο, μωρὲ 'Ασπασία! "Ολο ἀντίρρησι εἶσαι. Εἶπα Φαληριά, θὰ πάῃ Φαληριά! Τελείωσε!

Εἶπ' ἡ θανάσιμη :

— Μπαμπάάάα!...

Κι' ἐπειδὴ ἄναψε ἡ μαμᾶ, γύρισε καὶ στὴν μαμά:

— Μαμάάάα!

Φούντωσε ἡ μαμᾶ καὶ πῆρε φόρα:

—"Ακουσε, "Αλεξ! "Αμα τσακώνουμαι μὲ τὸν μπαμπᾶ σου δὲν σοῦ ἐπιτρέπω νὰ ἐπεμβαίνῃς. Νὰ πάμε στὴν 'Εκάλη!

Πεισμάτωσε ὁ μπαμπᾶς:

— Θὰ πᾶμε Φαληριά!

Εἶχε κάτσει στὸ βολὰν ὁ Ζὰν μὲ τὴν πίπα προτεταμένη κι' ὁ μικρὸς οὐρλιαζε σὰν γουρουνόπουλο κι' ἅρπαξε δεύτερη στοργικὴ καρπαζιὰ ἀπ' τὸν μπαμπᾶ, γεγονὸς ποὺ ἔκανε τὴν μαμὰ ν' ἀναπτύξῃ ὅλη τὴν ἀκαταμάχητη εὐφράδειά της:

— Μὰ δὲν μοῦ λές, χριστιανέ μου, στὸ παιδὶ θὰ ξεσπάσῃς τώρα; "Α, μὴ σοῦ πῶ τώρα ἐσένα καὶ τὸ τζίπ σου!

Φούντωσε ὁ μπαμπᾶς:

— Καυγὰ θέλεις τώρα, μωρὲ 'Ασπασία;

Στρίγγλισε ἡ μαμᾶ:

—'Εγὼ τὸν θέλω τὸν καυγὰ ἢ τοῦ λόγου σου ἀνισόρροπε;

'Απὸ τὴν θέσι τοῦ βολὰν ἐδήλωσε ὁ Ζάν:

—'Αλλόν! Μὴ γίνεσθε γελοῖοι!

Κι' ἀπάντησε ὁ μπαμπᾶς:

— Σκάσε, βρὲ βλάκα! "Η θὰ τραβήξῃς Φαληριά, ἢ τὸ βάζω καὶ τὸ καίω τὸ ρημάδι.

Εἶπε ἡ γόησσα:

— Μπαμπάάάα!

Κι' ἀπάντησε ὁ μπαμπᾶς:

— Σκάσε κι' ἐσύ, μωρή!

Πράγμα ποὺ ἐθεώρησε πολὺ προσβλητικὸ ἡ κόρη, τίναξε τὸ μαλλί, σήκωσε τὸ φρύδι καὶ τράβηξε στὸ σπίτι θυμωμένη.

'Ακολούθησε ἡ μαμᾶ βρίζοντας τὸν μπαμπᾶ κι' ἀκολούθησε ὁ μπαμπᾶς βρίζοντας μαμᾶ καὶ κόρη. 'Ακολούθησε καὶ ὁ μικρὸς μὲ κλάμματα σὰν τῆς σειρήνας τοῦ συναγερμοῦ. Σὲ λίγο στὸ σπίτι τῆς οἰκογένειας Βλαμένου γινόταν πατατράκ τραμπατικό.

Κι' ἔμεινε μοναχὸς ὁ Ζάν!

'Αναστέναξε, δάγκωσε τὴν πίπα. "Εβαλε μπρὸς κι' ἔκανε νὰ ξεκινήσῃ. 'Αλλὰ μόλις κινήσαν οἱ τροχοὶ ἕνας πάταγος φοβερὸς ἀκούστηκε. Κι' ὅσο προχωροῦσε τὸ τζίπ, τόσο ὁ πάταγος δυνάμωνε κι' ὅλη ἡ γειτονιὰ σηκώθηκε στὸ πόδι. Τί εἶχε γίνει; 'Απλούστατα τ' ἀλανάκια τῆς γειτονιᾶς δέσαν μὲ σπάγγο πίσω ἀπὸ τὸ τζίπ τέσσερες γκαζοτενεκέδες, ποὺ βροντοῦσαν.

Σταμάτησε ὁ Ζάν,

Κατέβηκε, εἶδε καὶ εἶπε μὲ ὕφος ἀπέραντης περιφρονήσεως :

—Κάφροι! Εἴμαστε Κάφροι! Στὸ Παρίσι ποτὲ δὲν κάνουν τέτοια πράγματα!

Καὶ σείστηκε ἡ γειτονιὰ ἀπὸ τὰ γέλια.

Δ. ΨΑΘΑΣ

○○○

Ποῦ εἶχε τὰ λεφτά!

"Ενας λωποδύτης πιάνει σὲ μιὰ σκοτεινὴ γωνιὰ ἕναν Χιώτη.

— Τὸ πορτοφόλι σου ἢ τὴ ζωή σου!... τοῦ λέει.

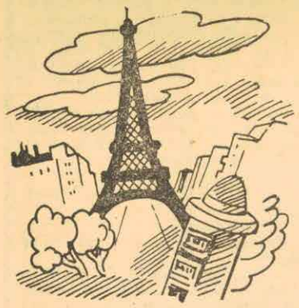
— Νὰ στὸ δώσω τζόγια μου, ἀλλὰ δὲν ἔχει οὔτε τσεντέζιμο μέσα...

— Πές μου τότε ποῦ ἔχεις τὰ λεφτά σου;

— Μοῦ ὁρκίζεσαι πὼς δὲν θὰ μὲ πειράξῃς;

— Ναί...

— Στὸ ὑποκατάστημα τῆς 'Εθνικῆς Τραπέζης στὴ Χίο!...

Στὴν καρδιὰ ΤΗΣ ΜΠΟΕΜ

Παρισινὰ σημειώματα

Ἡ καλλιτεχνικὴ μπόεμ τοῦ Παρισιοῦ ἔχει πάντα τὸ βασίλειό της. Ὅταν στὶς ἀρχὲς τοῦ αἰῶνος, ὁ νεαρὸς Πάμπλο Ρουΐθ Πικάσσο ἔφτασε ἀπὸ τὴ Βαρκελώνη γιὰ νὰ ἐγκατασταθῆ στὸ Παρίσι, τὴν καλλιτεχνικὴ πρωτεύουσα τοῦ κόσμου, πῆγε γραμμὴ στὴ Μονμάρτρη. Ἦταν ἀκόμη μιὰ φτηνή, γραφικὴ συνοικία μὲ ἀμπέλια κι' ἀνεμόμυλους, ὅπου σύγχαζαν ζωγράφοι, ποιητὲς καὶ ἀπάχηδες μὲ τὶς χαριτωμένες ζιγκολέττες τους.

Ὅταν ἀργότερα, ἡ Μονμάρτρη γέμισε ἀπὸ τὰ καμπαρέ, τὰ νυχτερινὰ κέντρα καὶ τοὺς Ἀμερικανοὺς περιηγητές, ἡ ἔδρα τῆς Μπόεμ μεταφέρθηκε στὸ Μονπαρνὰς καὶ στρατηγεῖα της ἔγιναν τὰ μεγάλα καφενεῖα τοῦ σταυροδρομιοῦ. ἔξω ἀπὸ τὴ στάσι τοῦ μετρὸ Βαβέν, ἡ «Ροτόντ», ἡ «Κουπόλ», καὶ τὸ «Ντόμ». Ἀλλὰ ἡ μοῖρα τῶν καλλιτεχνῶν εἶναι παντοῦ ἡ ἴδια: ὅπου ἐγκατασταθοῦν, ἡ συνοικία γίνεται περιζήτητη, συρρέουν οἱ πλούσιοι περιηγηταί, ἀκριβαίνουν τὰ σπίτια καὶ τὰ κέντρα καὶ οἱ συνήθως ἀπένταροι καλλιτέχνες ἀναγκάζονται νὰ μετοικήσουν.

Καὶ τώρα ἡ μπόεμ ἔχει μετοικήσει βορειότερα, στὸ ἄλλοτε ἤρεμο σταυροδρόμι τοῦ Σαὶν - Ζερμαὶν ντὲ Πρέ, κάτω ἀπὸ τὴ σκιὰ τῆς ἀρχαιότερης ἐκκλησίας τοῦ Παρισιοῦ.

Λόγω τῆς δυσκολίας τῆς στέγης, τὰ γύρω φτωχικὰ ξενοδοχεῖα εἶναι γεμάτα ὡς τὴ σοφίτα. Καὶ ἐπειδὴ τὰ δωμάτιά τους εἶναι μικρὰ καὶ σκοτεινά, οἱ νεαροὶ καλλιτέχνες περνοῦν τὴν ἡμέρα τους στὰ γύρω καφενεῖα. Νὰ γιατὶ μιὰ ὡραία Ἀμερικάνα ποὺ σπουδάζει μουσική, ἐξηγοῦσε πῶς κατέληξε νὰ μάθη φλάουτο: «Ἂν τὸ δωμάτιό μου ἦταν μεγαλύτερο, θὰ μάθαινα βιολοντσέλο».

Τὸ πιὸ φημισμένο ἀπὸ τὰ καφενεῖα τῆς περιοχῆς, τὴν ἐποχὴ αὐτή, εἶναι τὸ «Φλόρ», ἕνα μικρὸ γωνιακὸ καφενεδάκι, γεμάτο καπνοὺς καὶ φασαρία. Ἡ πελατεία του ἀποτελεῖται ἀπὸ νεαροὺς μὲ μοῦσι, κορίτσια μὲ ξεχτένιστα μαλλιά, κοκκάλινα γυαλιὰ καὶ ἀντρικὰ πανταλόνια, Ἀμερικανοὺς ποὺ φροῦν μπεδὲ γιὰ νὰ μοιάζουν μὲ Γάλλους καὶ Γάλλους ποὺ μασοῦν τσίκλες γιὰ νὰ μοιάζουν μὲ Ἀμερικάνους.

Ἕνα τετράγωνο πιὸ πέρα εἶναι τὸ καφενεῖο τῶν «Ντὲ - Μαγκὸ» ποὺ ἔχει ἱστορία δύο αἰώνων. Ἐκεῖ ἔζησε τὰ τελευταῖα θλιβερὰ χρόνια τῆς ζωῆς του ὁ Ὄσκαρ Οὐάϊλδ καὶ τὸ γκαρσόνι σᾶς δείχνει τὸ τραπέζι ὅπου στὰ 1918 ὁ νέρο Μάζαρικ κι' ὁ Μπένες ὑπέγραψαν τὸ πρῶτο σύνταγμα τῆς Τσεχοσλοβακικῆς Δημοκρατίας. (Ὅπως στὸ «Ντόμ» τοῦ Μονπαρνάς, σᾶς δείχνουν τὸ τραπέζι ποὺ ἔπινε σκάκι ὁ Λένιν). Τώρα τὸ «Ντὲ - Μαγκὸ» ἔχει ἀνακαινιστῆ καὶ, μετὰ τὴν ἀνακαίνισί του, χρησίμευσε γιὰ τὸ γύρισμα τῆς ἀγγλικῆς ταινίας «Ὁ ἄνθρωπος τοῦ Πύργου τοῦ Ἄϊφελ» μὲ τὸν Τσὰρλς Λῶτον, ποὺ ἐμφανίζεται στὴν ταινία νὰ μπαινοβγαίνη στὸ καφενεῖο.

Τὸ βράδυ, τὰ καφενεῖα αὐτὰ γεμίζουν κυρίως ἀπὸ Ἀμερικανοὺς περιηγητὲς καὶ οἱ συζητήσεις ποὺ ἀκοῦς στὰ γύρω τραπεζάκια ἀναφέρονται περισσότερο στὴν τιμὴ τοῦ δολλαρίου στὴ μαύρη ἀγορὰ παρὰ στὰ ζητήματα τῆς τέχνης. Ἀλλὰ ὑπάρχουν καὶ ἑκατοντάδες Ἀμερικανοὶ ποὺ ἔχουν πραγματικὰ πολιτογραφηθῆ ὑπήκοοι τῆς μπόεμ τῶν καφενείων τῆς Ἀριστερᾶς Ὄχθης τοῦ Σηκουάνα. Μετὰ τὸ τέλος τοῦ πολέμου, ἡ Ἀμερικανικὴ Κυβέρνησι ἔδωσε ὑποτροφίες στοὺς ἀπολυόμενους στρατιῶτες ποὺ ἤθελαν νὰ σπουδάσουν καὶ πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς ἦρθαν στὸ Παρίσι. Ἀοκετοὶ ὅμως λησμόνησαν καὶ τὸ Πανεπιστήμιο καὶ τὶς σπουδὲς κι' ἐγκαταστάθηκαν στὰ καφενεῖα τοῦ Σαὶν - Ζερμαίν.

Ὅταν νυχτώση, ἡ ζωὴ τοῦ Σαὶν-Ζερμαὶν χώνεται στὰ ὑπόγεια. Κύριο κέντρο καὶ στρατηγεῖο τοῦ ἐξιστανσιαλισμοῦ μένει πάντα τὸ «Ταπού», διάσημο πιὰ σ' ὅλον τὸν κόσμο. Κατεβαίνετε μιὰ στενή, μισογκρεμισμένη ξύλινη σκάλα καὶ σὲ βάθος ἀρτεσιανοῦ φρέατος βρίσκετε μιὰ στενόμακρη σάλα μὲ ξύλινους μπάγκους ἀπὸ σανίδια ποὺ φέρνουν ἀκόμη τὶς ἐπιγραφὲς ἀμερικάνικων κονσερβῶν καὶ βαρέλια ἀντὶ τραπέζια: Ἡ πελατεία: ἡ ἴδια μὲ τοῦ «Καφὲ - Φλόρ»! Καὶ πάντα, οἱ ἀπαραίτητοι περιηγητές Ἔτσι ἕνα βράδυ εἴδαμε ἐκεῖ μιὰ συντροφιὰ ἀπὸ τοὺς Φράνσετ Τόν, Ὄρσον Οὐέλλες, Μπάρνκες Μέρεντιθ καὶ τὴ Μαρία Μοντέζ, ποὺ τοὺς συνώδευε ὁ Ζὰν - Πιὲρ Ὠμόν. Μιὰ ἀφόρητα θορυβώδης ὀρχήστρα παίζει τὰ πιὸ μοντέρνα ἀμερικάνικα σουΐγκ καὶ τζίτερμπαγκς.

Τὸ καλοκαίρι, φυσικά, ἡ ζέστη στὸ ὑπόγειο καταντάει ἀφόρητη κι ἕνα βράδυ ποὺ ὁ συνωστισμὸς ἦταν πρωτοφανής, τὸ ἄστρο τοῦ κέντρου, ἡ Ζυλιὲτ Γκρενό, πέταξε τὸ φόρεμά της καί, καθὼς δὲν φοροῦσε τίποτ' ἄλλο, συνέχισε τὸ χορὸ μὲ τὴν κυλόττα της.

Τελευταῖα εἶναι τῆς μόδας ἕν' ἄλλο γειτονικὸ ὑπόγειο, τὸ «Βιὲ - Κολομπιὲ» ὅπου ἔχει ἐγκατασταθῆ καὶ ἡ καλύτερη ἀμερικάνικη ὀρχήστρα μαύρων ποὺ ἦρθε στὸ Παρίσι γιὰ τὸ διεθνῆ διαγωνισμὸ τζὰζ καὶ φαίνεται πὼς πρόκειται νὰ μείνη μονίμως — ὅπως πρὶν εἴκοσι χρόνια ἦρθε ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ ἡ Μπαίκερ καὶ ἔγινε σύμβολο τοῦ Παρισιοῦ. «Ἔχει καλύτερο κρασὶ καὶ περισσότερο κέφι — ἐξηγοῦσε ἕνας μαῦρος τῆς ὀρχήστρας. Καὶ ἐδῶ ἀγαποῦν καὶ δὲν ἐνοχλοῦν τοὺς Μαύρους».

Κατόπιν, ἠθοποιοὶ καὶ πελάτες, συγκεντρώνονται στὸ μπὰρ «Βασίλισσα Λευκὴ» ποὺ ὀφείλει τὴ φήμη του στὴν ἀμερικάνικη πελατεία του ποὺ ἔχει τὴ γνώμη πὼς ἡ νύχτα δὲν εἶναι καμωμένη γιὰ νὰ κοιμᾶται κανείς.

Ἕνας Ἀμερικανὸς προσπαθοῦσε νὰ μὲ πείση πὼς τὸ κατάστημα ἔχει ὀνομασθῆ ἔτσι πρὸς τιμὴν τῆς γυναίκας τοῦ καταστηματάρχου ποὺ μὲ τὰ λευκὰ μαλλιά της βασιλεύει ἐπιβλητικὴ στὸ ταμεῖο καὶ ὄχι πρὸς τιμὴν τῆς μητέρας τοῦ Ἁγίου Λουδοβίκου, Βασιλίσσης Λευκῆς τῆς Καστίλλης. Δὲ νόμισα σκόπιμο νὰ τὸν διαψεύσω, ὅπως δὲν εἶχα διαψεύσει πρὸ ἐτῶν στὴν Ἀθήνα κάποιο Γάλλο φίλο ποὺ εἶχε βγάλει τὸ συμπέρασμα πὼς οἱ Ἕλληνες εἴμαστε πολὺ καλοφαγάδες γιὰ νὰ δώσουμε στὴ ναυαρχίδα μας τὸ ὄνομα τοῦ καλυτέρου ἐστιατορίου τῆς Ἀθήνας —Ἀβέρωφ!

ΠΑΡΙΣΙΝΟΣ

Χιοῦμορ

Προβλέψεις καιροῦ

Ἐκείνη: Ἂν εἶναι αὔριο καλὸς καιρὸς θὰ πάω στὴ μοδίστρα μου. Γιὰ κυτταξε στὴν ἐφημερίδα, ποιὲς εἶναι οἱ προβλέψεις του Ἀστεροσκοπείου;

Ἐκεῖνος: Βροχή, ἄνεμος, χαλάζι καὶ θύελλα!...

★

Τὸ γκαρσόνι τῆς ταβέρνας στὸν πελάτη ποὺ φεύγει:

— Κύριε! Κύριε!... Ξεχάσατε νὰ πληρώσετε.

— Μὰ γι' αὐτο πίνω, παιδί μου...γιὰ νὰ ξεχνῶ!...

★

Ἐκείνη: Πρὶν παντρευτοῦμε, μ' ἀγαποῦσες πολὺ περισσότερο!

Ἐκεῖνος: Ἴσως. Ξέρεις ὅμως ὅτι ποτὲ δὲν μ' ἄρεσαν οἱ παντρεμένες!...

★

Ἡ σύζυγος: Ὤχ, δάγκασα τὴ γλῶσσα μου!...

Ὁ σύζυγος: Δὲν νομίζεις, ἀγαπητή μου, ὅτι θἄπρεπε νὰ πεταχτοῦμε μιὰ στιγμὴ ὡς τὸ Λυσσιατρεῖο;...

★

Ἡ κ. Νεοπλουτίδου σὲ μιὰ φίλη της:

— Τί ὡραῖο ποὺ εἶναι αὐτὸ τὸ φὸξ - τρότ!

— Μὰ δὲν εἶναι φὸξ - τρότ. Εἶναι ἡ «Ἐννάτη Συμφωνία» τοῦ Μπετόβεν.

—Ἄ, ἔτσι; Πάντως, εἶναι ὡραία... σὰν φὸξ - τρότ!

★

—Ἔχω μιὰ βδομάδα νὰ κοιμηθῶ! Μοῦ χρειάζονται ἀπολύτως 100 χιλιάρικα... Μήπως μπορεῖς ἐσὺ νὰ μὲ βοηθήσης;

— Καὶ βέβαια, φίλε μου!

— Θὰ μοῦ τὰ δανείσης λοιπόν; Τί καλὸς ποὺ εἶσαι!

—Ὄχι, ἀλλὰ θὰ σοῦ δώσω τὴ συνταγὴ ἑνὸς καλοῦ φαρμάκου κατὰ τῆς ἀϋπνίας!...

★

Ὁ Γιῶργος συζητεῖ στὴ λέσχη μὲ μερικοὺς φίλους του καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ δηλώνει μ' ἐνθουσιασμό:

—Ἔχω φιλήσει τὰ ὡραιότερα «γκέρλς» τῶν ξένων θεάτρων, τὶς γνωστότερες βασίλισσες καλλονῆς, ἀλλὰ τὴν μεγαλύτερη εὐχαρίστησι τὴ δοκίμασα καὶ ἐξακολουθῶ νὰ τὴν δοκιμάζω ὅταν φιλῶ τὴ γυναίκα μου!...

— Μπράβο, Γιῶργο!... Συμφωνῶ κι' ἐγὼ μαζί σου! φωνάζει ὁ φίλος του ὁ Νίκος.

★

—Ἀγόρασα ἕνα αὐτοκίνητο γιὰ νὰ ἰδῶ τὸν κόσμο.

— Ποιὸν κόσμο; Αὐτὸν ἐδῶ ἤ... τὸν Ἄλλο Κόσμο;

★

— Σεῖς οἱ γυναῖκες ξοδεύετε σὲ καλλυντικὰ περισότερα παρὰ ὅσα τὸ Ὑπουργεῖο Στρατιωτικῶν γιὰ τὸ στρατό.

— Ναί, ἀλλὰ ἐμεῖς κάνομε περισσότερες κατακτήσεις ἀπ' τοὺς στρατιῶτες!...

★

—Ὁ κύριος αὐτὸς εἶπε ὅτι τραγουδᾶς σὰν σειρῆνα...

—Ὤ, τί εὐγενικὸς ποὺ εἶναι!...

— ... Σὰν σειρῆνα αὐτοκινήτου!

★

Ἡ σκηνὴ πάνω σὲ μιὰ σχεδία, ὅπου βρίσκονται οἱ λίγοι ἐπιζήσαντες ναυαγοὶ ἑνὸς πλοίου.

Ἕνας ναύτης ρλησιάζει τὸν πλοίαρχο καὶ τοῦ λέει:

— Καπετάνιε, οἱ ἐπιβάτες ἀπειλοῦν νὰ κηρύξουν ἀπεργία πείνης, ἂν ἐξακολουθήσουμε νὰ τοὺς τρέφουμε μὲ τὸ κρέας τῆς Ἀγγλίδας γεροντοκόρης!.

★

Ὁ πελάτης στὸ ράφτη:

—Ἕνα ἑκατομμύριο γιὰ ἕνα παλτό! Πολὺ ἀκριβά!... Πόσα θέλετε νιὰ νὰ μοῦ φτιάσετε μόνον ἕνα σακκάκι;

— Πεντακόσιες ἰλιάδες.

— Φτιάστε μου λοιπὸν ἕνα σακκάκι... μακρὺ ὡς τὸν ἀστράγαλο!...

★

Ὁ λοχίας κάνει θεωρία στοὺς νεοσυλλέκτους καὶ ρωτάει ἕναν χοντροκέφαλο φαντάρο:

— Γιὰ πές μου ἐσὺ κανένα παράδειγμα στρατηγικοῦ τεχνάσματος...

— Νὰ ἐξακολουθοῦμε τοὺς πυροβολισμούς, γιὰ νὰ μὴν καταλάβη ὁ ἐχθρὸς πὼς μᾶς τελείωσαν οἱ σφαῖρες!...

ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ χαρτοπαίζουν...

Κέρδη ποὺ φέρνουν ἴλιγγο καὶ «χασοῦρες» ποὺ τρομάζουν...

Δυὸ φίλμ ποὺ γυρίστηκαν τώρα τελευταῖα στὴν πρωτεύουσα τοῦ κινηματογράφου, ἔκαναν τόση ἐντύπωσι καὶ δημιούργησαν τόσο θόρυβο γύρω ἀπὸ τὴ χαρτοπαιξία τῶν ἀστέρων, ὥστε ἀνάγκασαν τὸ μίστερ Τζόνστον, τὸν πασίγνωστο καὶ αὐστηρὸ λογοκριτὴ τῶν ἀμερικανικῶν ταινιῶν, νὰ ἐπέμβη, κρατῶντας τὴν ψαλίδα του στὰ χέρια...

Τὸ ἕνα ἀπ' αὐτὰ τιτλοφορεῖται «Ἡ Κυρία χαρτοπαίζει», μὲ τὴ Βαρβάρα Στάνγουϊκ σ' ἕναν ἐξαιρετικὰ δραματικὸ ρόλο μιᾶς παντρεμένης γυναίκας, ποὺ ἔχει στὸ αἷμα της τὴ φοβερὴ καὶ ἀθεράπευτη μανία νὰ παίζη χαρτιά. Τὸ πάθος της, λοιπόν, τὴν παρασύρει τόσο πολὺ ὥστε νὰ μὴ λογαριάζη πιὰ οὔτε σπίτι, οὔτε σύζυγο, γιὰ νὰ καταλήξη ἀργότερα στὴ φυλακὴ ὡς χαρτοκλέφτρα...

Τὸ ἄλλο φίλμ, πιὸ παληό αὐτό, τιτλοφορεῖται «Παίξετε», μὲ τὸν Κλὰρκ Γκαίημπλ στὸ ρόλο ἑνὸς ἰδιοκτήτη χαρτοπαικτικῆς λέσχης, ποὺ δὲν διστάζει νὰ σκοτώση γιὰ νὰ κερδίση μερικὲς δεκάδες δολλάρια. Φυσικά, τὰ θέματα καὶ τῶν δυὸ ταινιῶν εἶναι φανταστικά. Αὐτὸ ὅμως δὲν ἐμπόδισε ν' ἀρέσουν στὴν Ἀμερικὴ καὶ νὰ γνωρίσουν μεγάλη ἐμπορικὴ ἐπιτυχία. Εἶναι γνωστὸ ἄλλωστε ὅτι οἱ Ἀμερικανοί, ἰδίως τῶν Νοτίων Πολιτειῶν, «ψοφᾶνε» γιὰ χαρτιά, ρουλέττα καὶ ζάρια.

Συχνὰ σήμερα ἀκοῦτε αὐτὴ τὴν ἐρώτησι, ἀκόμα καὶ στοὺς δρόμους: «Εἴδατε τὸ φίλμ «Ἡ Κυρία χαρτοπαίζει;»

»Ἂν δὲν τὸ εἴδατε δὲν πρέπει νὰ τὸ χάσετε, σᾶς λένε ὅλοι. Θὰ παρακολουθήσετε τέτοια χαρτοπαικτικὰ κόλπα ποὺ θὰ σᾶς κάνουν κατάπληξι. Ὁπωσδήποτε θά... μορφωθῆτε. Ἐκτὸς ποὺ θὰ δῆτε καὶ μιὰ Στάνγουϊκ ἐξαιρετική...».

Πραγματικά, ἡ Στάνγουϊκ εἶναι περίφημη. Παίζει μὲ τόση τέχνη, τόσο ψυχολογημένα τὸ ρόλο της, ὥστε νὰ ἰσχυρίζωνται πολλοὶ πὼς δὲν πρόκειται γιὰ μιὰ ἁπλὴ ἠθοποιὸ ἀλλὰ γιά... πεπειραμένη χαρτοπαίκτρια!

Δὲν μποροῦμε ὡστόσο νὰ πάρουμε στὸ λαιμό μας τὴν χαριτωμένη Βαρβάρα, πιστὴ σύζυγο τοῦ Ρόμπερτ Ταίηλορ ἐδῶ καὶ δέκα χρόνια. Ὁ κόσμος ὅμως λέει πολλά. Λέει ὅτι τὸ πάθος της γιὰ τὰ τυχερὰ παιχνίδια εἶνε τὸ ἴδιο ἰσχυρό, ὅπως καὶ τὸ πάθος της γιὰ τὸν ὡραῖο Μπόμπ. Ποτὲ δὲν ἀρνεῖται πρόσκλησι γιὰ κανένα «φιλὸ» καὶ ποτὲ δὲν φεύγει χαμένη. Διηγοῦνται μάλιστα καὶ τὴν παρακάτω σκηνὴ ποὺ δείχνει ὅλο τὸ ριψοκίνδυνο χαρακτῆρα τῆς Βαρβάρας.

Πρὶν λίγο καιρὸ ἕνα μεγαλειῶδες πάρτυ δόθηκε στὴ βίλλα τοῦ Ἔρρολ Φλύν, ποὺ γιόρταζε τὸν ὁριστικό... χωρισμό του ἀπὸ τὴ δεύτερη γυναίκα του, τὴ Νόρα Ἔντιγκτον, ποὺ τώρα ξαναπαντρεύτηκε κι' ἔγινε κυρία Ντὶκ Χάϊμης. Προσκεκλημένοι στὸ πάρτυ ἦταν ὅλοι οἱ γνωστοὶ στὰρ τῆς κινηματογραφουπόλεως, ποὺ μποροῦσαν νὰ περάσουν τὴ βραδιά τους ἢ χορεύοντες ἢ κουτσομπολεύοντας, ἢ παίζοντας χαρτιά. Φυσικά, ἡ Βαρβάρα προτίμησε τὸ πράσινο τραπέζι καὶ ὁ ἄντρας της τὸ χορό καὶ τὸ κουτσομπολιό.

Στὸ ἴδιο «καρρὲ» ἦταν ὁ οἰκοδεσπότης, ἡ Βαρβάρα, ὁ Ραὶη Μίλλαντ καὶ ἡ Σούζαν Χαίηγουορντ. Ἔπαιζαν πόκερ μὲ «κάβα» 1000 δολλάρια, ἐνῶ τὸ «πὸτ» εἶχε ὁρισθῆ σὲ ἕνα καὶ τὸ «ἀνοιγμα» σὲ πέντε. Ἀφοῦ μοίρασαν χαρτιὰ οἱ τρεῖς πρῶτοι, λένε «πάσσο».

—Ἀνοίγω ἐγώ, λέει ἡ Βαρβάρα.

Βάζει μιὰ «φίσσα» τῶν πέντε καὶ περιμένει. Ἀκολουθοῦν ὅλοι.

—Πέντε φορὲς τὸ ἄνοιγμα!, ξαναλέει ἡ Βαρβάρα καὶ τοὺς κυττάζει γελῶντας.

Τὴν κυττάζουν κι' αὐτοὶ καὶ προσπαθοῦν νὰ μαντέψουν τί ἔχει. Ἔπειτα ἕνας - ἕνας ρίχνουν τὶς φίσσες τους. Ἀλλάζουν φύλλα. Πρὶν ὅμως κυττάξη τὰ δικά της, ἡ Βαρβάρα ξαναλέει:

—Ἄλλες πέντε φορὲς «σὰν βουάρ»!

—Ἀκολουθοῦμε, λένε ὅλοι, ρίχνοντας τὶς ἀνάλογες φίσσες.

Πάνω στὸ τραπέζι εἶναι τώρα πάνω ἀπὸ 200 δολλάρια. Καὶ τὸ «κοῦ» συνεχίζεται.

—Πενῆντα δολλάρια ἀκόμη! λέει ὁ Φλύν, μασσῶντας νευρικὰ τὸ ποῦρο του.

Βάζουν καὶ οἱ δύο ἄλλοι κάπως ἀπρόθυμα. Ἡ Βαρβάρα παρακολουθεῖ.

—Ἑκατὸν πενῆντα!, λέει μὲ μιὰ παράξενη φλόγα στὰ μάτια.

Τὸ παιγνίδι πῆρε μεγάλες διαστάσεις κι' ὅσοι δὲν ἔχουν δυνατὸ φύλλο πρέπει νὰ πούνε πάσσο. Αὐτὸ κάνουν ὁ Μίλλαντ μὲ τὴ Σούζαν, Μένουν ὁ Ἔρρολ μὲ τὴ Βαρβάρα. Βάζει μερικὲς νευρικὲς κινήσεις κι' ὁ πρῶτος τὰ ὑπόλοιπα ἑκατὸ κι' ἀνοίγουν τὰ φύλλα τους:

—Τρεῖς ντάμες!, λέει ἡ Βαρβάρα, κυττάζοντας τὸν Ἔρρολ.

—Δικά σου, τὶς ἀπαντάει αὐτός. Ἄσσοι μὲ φίγκες!

Ἔτσι, μ' ἕνα καὶ μόνο «κόλπο», ἡ Βαρβάρα μάζεψε 500 δολλάρια! Μὲ τὰ κέρδη τῆς βραδυᾶς δὲν ἦταν μόνο αὐτά. Ἔπαιξε τρεῖς ὧρες κι' ὅταν σηκώθηκε εἶχε... σουφρώσει 3500 δολλάρια! 1400 τοῦ Ἔρρολ, 1290 τοῦ Ραὶη καὶ 810 τῆς Σούζαν!

Ἀλλὰ καὶ ὁ Κλὰρκ Γκέημπλ, ποὺ στὴν ταινία του φαίνεται τόσο πεπειραμένος «μπανκιέρης», στὴν πραγματικότητα εἶναι κι' αὐτὸς μανιώδης φίλος ὅλων τῶν τυχερῶν παιχνιδιῶν. Ἀπὸ μικρὸς ἄλλωστε εἶχε... κλίσι σ' αὐτὰ καὶ μέχρι σήμερα τὰ ὅσα ἔχει χάσει ξεπερνοῦν πολὺ τὰ ὅσα ἔχει κερδίσει.

—Τρελλαίνομαι γιὰ τὰ τυχερὰ παιχνίδια, ὁμολογεῖ ὁ Γκέημπλ. Δὲν μπορῶ νὰ ἀντισταθῶ σὲ μιὰ καλὴ παρτίδα πόκερ ἢ μπρὶτζ. Ἀλλὰ ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς ἔχω ἀρκετὴ αὐτοκυριαρχία καὶ ξέρω πότε νὰ σταματήσω. Ἔτσι δὲν ἔχω χάσει ποτὲ περισσότερα ἀπὸ ὅσα εἶχα στὴν τσέπη μου τὴ στιγμή ποὺ ἄρχισα νὰ παίζω.

ΤΖ. ΣΜΙΘ

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Ἱστορίες ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Σκέπτεστε ψηλοκρεμαστὰ!

Αὐτὴ τὴν ἀνακάλυψι ποὺ ἔκαναν τώρα τελευταῖα οἱ Ἀμερικανοί, πὼς ὁ ἄνθρωπος σκέπτεται καλλίτερα ὅταν ἔχη τοποθετήση τὰ πόδια του ψηλότερα ἀπ' τὸ κεφάλι, τὴν εἶχα ὑποπτευθῆ πολὺν καιρὸ πρίν. Μόνο ποὺ δὲν τὴν εἶχα σουλουπώσει ἐπιστημονικώς, γιὰ νὰ τὴν ξεφουρνίσω σήμερα καὶ νάχω ἐγὼ τὴ δόξα. «Σκέπτεσθε μὲ τὰ πόδια ἀπάνω».

Κι' αὐτὸ εἶνε πολὺ σωστὸ καὶ πολὺ φυσικό. Διότι, κυρίες καὶ κύριοι, τί εἶνε ἡ σκέψις; Μιὰ λειτουργία τοῦ ἐγκεφάλου. Καὶ γιὰ νὰ λειτουργήση κάθε λειτουργία, ἀπαιτεῖ κατανάλωσι καυσίμου ὕλης. Ὅπως — γιὰ νὰ σᾶς δώσω νὰ καταλάβετε — ἕνα πλοῖο γιὰ νὰ κινηθῆ χρειάζεται κάρβουνο ἢ πετρέλαιο, ἕνα αὐτοκίνητο βενζίνα, ἕνα τρὰμ ἠλεκτρισμό, κι' ἕνα καμινέτο οἰνόπνευμα, ἔτσι καὶ γιὰ νὰ κάνη τὴ δουλειά του ἕνα τμῆμα τοῦ σώματός μας, χρειάζεται τὰ καύσιμά του. Δηλαδὴ τὸ σίμα. Ὅταν φᾶμε, στὸ στομάχι γίνεται ὑπεραιμία γιὰ νὰ πετύχουμε τὴ χώνευσι. Ὅταν περπατᾶμε, τὸ αἷμα μαζεύεται στὰ πόδια. Ὅταν εἰμαστε ἐρωτευμένοι, τὸ αἷμα συγκεντρώνεται στὴν καρδιά. Κι ὅταν σκεπτώμαστε, ἀναγκαστικὰ τὸ αἷμα πρέπει ν' ἀνεβῆ στὴν κεφάλα μας, γιὰ νὰ δημιουργήση σκέψεις, νὰ φέρη ἐμπνεύσεις καὶ διαλογισμούς. Πῶς θέλεις, καλέ μου ἄνθρωπε, νὰ σκεφτῆς σωστὰ καὶ πλούσια, ὅταν στέκεσαι ὀρθιος καὶ τὸ αἷμα κατεβαίνει στὰ πόδια; Ἐπόμενο ὅτι τὸ κεφάλι σου εἶνε ἄδειο. Εἶνε τὸ ἴδιο σὰν νάχης τὴν ἀπαίτησι ν' ἀνάψη ὁ ἀναπτήρας σου χωρὶς βενζίνα. Ξαπλώσου, βάλε τὰ πόδια κάπου ψηλὰ καὶ τότε θὰ ἰδῆς γιὰ ποτὲ τὸ μυαλό σου γίνεται μελίσσι ἀπὸ τὶς σκέψεις.

Καὶ δὲν ἔχω ἀνάγκη νὰ σοῦ φέρω πολλὰ παραδείγματα, γιὰ νὰ σὲ πείσω. Φτάνει ἕνα. Κυττάξτε τοὺς ἐργατικοὺς καὶ δραστήριους ἀνθρώπους. Ξυπνοῦν πρωῒ - πρωΐ, ἀρχίζουν τὴν τρεχάλα καὶ τί κάνουν; Σχεδὸν τίποτα. Ἐνῶ οἱ τεμπέληδες τὸ ρίχνουν διαρκῶς στὸ ξάπλωμα καὶ τὰ βλέπουν πολὺ καλλίτερα. Γιατὶ τὸ μυαλό τους γεμίζει ἀπὸ ἰδέες. Καὶ οἱ ἰδέες φέρνουν λεφτά. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς οἱ Ἀμερικανοί, καθὼς ἔχετε δῆ στὶς ταινίες, ὅταν βρίσκονται στὰ γραφεῖα τους, κάθονται στὴν πολυθρόνα τους κι' ἔχουν τὰ πόδια ἀπάνω στὸ τραπέζι. Ἁπλότης καὶ ἀφέλεια, λένε μερικοί, κακὴ ἀνατροφή, λένε ἄλλοι στριμένοι. Τίποτα. Ἔχουν δρῆ τὸ μυστικό. «Σκέπτεσθε μὲ τὰ πόδια ψηλότερα ἀπὸ τὸ κεφάλι». Ἔτσι σκέπτονται οἱ Ἀμερικανοὶ καὶ γι' αὐτὸ κολυμπᾶνε στὸ δολλάριο. Καὶ τώρα δίνουν τὸ σύνθημα σ' ὅλο τὸν κόσμο.

★

Σᾶς εἶπα ὅτι αὐτὸ τὸ μυστικὸ τὸ εἶχα ὑποπτευθῆ πολὺν καιρὸ πρίν. Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ ἤμουν μαθητής. Ὅσο κυθώμουνα στὸ θρανίο, στὸ μυαλό μου ἔπεφτε ἕνας θολὸς πέπλος. Ἔλεγε ὁ δάσκαλος καὶ τὰ λόγια του ἔμπαιναν ἀπὸ τὸ ἕνα αὐτὶ κι' ἔβγαιναν ἀπὸ τ' ἄλλο, χωρὶς νὰ μπορῶ νὰ συγκρατήσω τὸ παραμικρό. Ὅταν δὲ πότε - πότε μὲ σήκωνε γιὰ νὰ πῶ μάθημα — τί νὰ πῶ ὁ ἔρημος! — κι' ἀπὸ καθιστὸς στεκόμουνα ὄρθιος, τότε γινόταν δράμα. Ἔτσι μοῦ βγῆκε καὶ τὸ ὄνομα «στουρνάρι». Τότε δὲν εἶχα καταλάβει τὸ μυστήριο τῆς σκέψεως. Τώρα ὅμως, ποὺ διάβασα τὴν ἀνακάλυψι τῶν Ἀμε-

— Στὸ τραπέζι ἐκεῖνο γευματίζει ἕνας παντρεμένος μὲ τὴ φιλενάδα του!...

ρικανῶν, ξέρω τί συνέβαινε. Ὅταν στεκόμουν ὄρθιος, τὸ αἷμα κατέβαινε στὰ πόδια. Κι' ὅταν ἤμουν καθιστός, πήγαινε κάπου ἀλλοῦ. Ἀλλὰ στὸ κεφάλι, οὔτε γραμμάριο.

Τὸ ἴδιο κι' ὅταν διάβαζα στὸ σπίτι. Οἱ ἁράδες μὲ τὶς σοφίες ποὺ ἔπρεπε νὰ μάθω, περνούσαν μπροστὰ ἀπὸ τὰ ' τια μου σὰν νὰ ἦταν γραμμένες κινέζικα. Ἀντίθετα, ὅμως, ὅταν καμμιὰ φορὰ ξαπλωνόμουνα στὸ κρεββάτι γιὰ νὰ μελετήσω κι' ἔβαζα τὰ πόδια μ' ἀπάνω σὲ τρία μαξιλάρια — δὲν ξέρω γιατὶ μὲ βόλευε αὐτὴ ἡ στάση — τότε τὸ μυαλό μου λαμπικάριζε, ἔμπαινα στὸ νόημα τοῦ βιβλίου, ἀποστήθιζα ὁλόκληρες φράσεις, ἔκανα βουτιὰ στὰ πιὸ δύσκολα καὶ βαθειὰ προβλήματα, γινόμουν ἄλλος ἄνθρωπος. Κι' ἔλεγα :

– Τώρα σὲ θέλω δάσκαλε!

Μόλις σηκωνόμουνα ὅμως, ὅλα ἐφευγαν καὶ — τώρα τὸ ξέρω πιὰ — πήγαιναν στὰ πόδια. Μιὰ μέρα, μάλιστα, τόπα στὸ δάσκαλο τῶν μαθηματικῶν, ποὺ μὲ εἶχε σηκώσει γιὰ νὰ λύσω ἕνα πρόβλημα.

— Ὅταν εἶμαι ξαπλωμένος, τοῦ εἶπα, τὰ βρίσκω ἀμέσως. Νά, τώρα νὰ ξαπλώσω στὸ πάτωμα καὶ νὰ βάλω τὰ πόδια μου σ' ἕνα θρανίο, θὰ σᾶς ἀπαντήσω ἀμέσως!

— Μάλιστα! εἶπε ὁ δάσκαλος. Ἀπὸ αὔριο θὰ σοῦ φέρουμε κρεββάτι γιὰ νὰ κάνῃς μάθημα! Στουρνάρι!

Ἔγινε τέτοιο γέλοιο καὶ μοῦβαλαν τέτοια πρόγκα οἱ ἄλλοι μαθηταὶ ἀπὸ κεῖνη τὴν ἡμέρα, ὥστε πολὺ γρήγορα βρέθηκα στὴν ἀνάγκη ν' ἀλλάξω σχολεῖο.

★

Τέλος πάντων, κάτι ἀντέγραψα ἀπὸ τοὺς ἄλλους, κάτι μίλησε ὁ κηδεμόνας μου, κάτι μὲ λυπήθηκαν οἱ δάσκαλοι, ἔβγαλα τὸ σχολεῖο καὶ διορίστηκα σὲ μιὰ θέσι. Εἶχα ξεχάσει πιὰ τὴν παλιὰ ἱστορία νὰ σκέπτωμαι μὲ τὰ πόδια ψηλά, μαζὶ μὲ τὶς μαθητικές μου ἀναμνήσεις. Παιδικὰ πράματα, εἶπα, τώρα κορόϊδευα κι' ἐγὼ τὸν ἑαυτό μου μ' αὐτὸ τὸ ψώνιο.

Στὴν ἀρχὴ μ' ἔβαλαν σ' ἕνα τμῆμα νὰ κάνω λογαριασμούς. Ἀλλὰ δὲν τὰ κατάφερνα. Πάντα ἔκανα λάθη. Κι' ὁ τμηματάρχης τότε μοὔκανε μετάθεσι. Μὲ τοποθέτησε σ' ἕνα ἄλλο τμῆμα, ὅπου ὅλη κι' ὅλη ἡ δουλειά μου ἦταν νὰ κοπανάω σφραγίδες καὶ ἡμερομηνίες. Εὔκολη δουλειά, ὁ μισθὸς μιὰ φορὰ ἔτρεχε. Κι' ἐξ ἄλλου, φρόντιζα ὥστε οἱ σφραγίδες νὰ κολλᾶνε στὴν ὡρισμένη θέσι καὶ νᾶνε καθαρὲς καὶ καλοσταμπωμένες, καὶ ὄχι σὰν μερικὲς ποὺ τὶς βλέπεις σὲ κάτι ἐγγραφα καὶ δὲν ξέρεις ἂν γράφουν «Ὑπουργεῖον Δικαιοσύνης» ἢ «Δῆμος Παρακαμπυλίων». Κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ μοῦ κάνῃ τὴν παρατήρησι. Ἔμεινα ἑφτὰ χρόνια σ' αὐτὴ τὴν ἐμπιστευτικὴ θέσι. Οἱ συνάδελφοί μου ἔπαιρναν προαγωγές, πήγαιναν παραπάνω, ἐγὼ ἐκεῖ, λὲς καὶ ἤμουν ἡ σφραγίδα τοῦ γραφείου. Οὔτε καὶ στὶς παρέες ποὺ ἔκανα, εἶχα καμμιὰ ξεχωριστὴ θέσι. Καθόμουνα σὲ μιὰ καρέκλα, ἄφηνα τοὺς ἄλλους νὰ λένε — ποὺ τὰ βρίσκανε, ἀλήθεια! — κι' ἐγὼ ποῦ καὶ ποῦ νὰ πετάξω καμμιὰ φτηνὴ κουβέντα, ὅσο γιὰ νὰ δείξω πὼς εἶχα κι' ἐγὼ μιλιά.

Τὲ μιὰ ἔκθεσι τοῦ τμηματάρχη γιὰ τὸ προσωπικό, εἶδα κάποτε καὶ τὸ δικό μου ὄνομα : «Νωθρός, βραδύνους, ἀνίκανος διὰ πνευματικὴν ἐργασίαν». Αὐτὰ ἦταν τὰ παράσημά μου, ποὺ μοὔφεραν δάκρυα στὰ μάτια.

★

Καὶ μιὰ μέρα... Μιὰ μέρα τὸ φῶς ἄστραψε μπροστά μου. Ἔπεσε στὰ χέρια μου ἕνα φύλλο ποὺ ἔγραφε τὴν ἀνακάλυψι τῶν Ἀμερικανῶν : «Σκέπτεσθε μὲ τὰ πόδια ἀπάνω!». Μονομιᾶς ξαναγύρισαν στὸ μυαλό μου τὰ μαθηματικά μου χρόνια.

— Νά το! φώναξα. Νά το!

— Ποιό; ρώτησε ξαφνιασμένος ἕνας νεαρὸς συνάδελφος στὸ ἴδιο γραφεῖο.

Ἀλλὰ ἐγὼ δὲν ἤμουνα κουτὸς νὰ τοῦ φανερώσω τὴ μέθοδο. Θὰ τὴν ἐκμεταλλευόμουνα γιὰ λογαριασμό μου.

Τὴν ἴδια μέρα παρουσιάσθηκα στὸν τμηματάρχη.

— Κύριε τμηματάρχα, εἶπα μὲ θάρρος, ὑποβάλλω μιὰ παράκλησι. Νὰ μοῦ ἀνατεθῇ σοβαρωτέρα ἐργασία.

Ὁ τμηματάρχης μὲ κύτταξε συμπαθητικά, εἰρωνικὰ καὶ δύσπιστα.

— Καλὰ εἶσαι ἐκεῖ ποὺ βρίσκεσαι, ἀπάντησε. Τί θέλεις τώρα τὰ μπερδέματα; Κάποτε σὲ εἶχα δοκιμάσει σὲ σοβαρώτερη ἐργασία, ἀλλὰ δὲν τὰ κατάφερες.

— Σᾶς παρακαλῶ νὰ μὲ ξαναδοκιμάσετε. Τώρα θὰ τὰ καταφέρω!

— Πῶς;

— Βρῆκα τὸ μυστικὸ τῆς ὀρθῆς διανοητικῆς λειτουργίας! Θὰ σᾶς ἀποδείξω ὅτι δὲν εἶμαι, οὔτε νωθρός, οὔτε βραδύνους, οὔτε ἀνίκανος διὰ πνευματικὴν ἐργασίαν.

Ὁ τμηματάρχης μου δαγκώθηκε, βλέποντας πὼς ἤξερα τοὺς τίτλους ποὺ μοῦ εἶχε ἀπονείμει. Καὶ ὑπεχώρησε.

— Καλά, παιδί μου, εἶπε. Θὰ σὲ ξαναδοκιμάσω. Πάρε αὐτοὺς τοὺς λογαριασμοὺς καὶ προσπάθησε νὰ τοὺς ξεμπερδέψῃς!

— Μερσί! Ἀλλὰ θὰ σᾶς τοὺς φέρω τὸ πρωΐ. Γιατὶ θὰ ἐργασθῶ στὸ σπίτι μου!

Τοὺς πῆρα. Πῆγα στὸ σπίτι. Ἔβγαλα τὰ μαξιλάρια ἀπὸ τὸ κεφάλι καὶ τἄβαλα στὰ πόδια, μαζὶ μὲ ἄλλα δύο. Τέσσερα τὸ ὅλον. Ἅρπαξα τοὺς λογαριασμούς. Κι' ὅλα τὰ νούμερα ἔγιναν φωτεινὰ μπροστὰ στὰ μάτια μου καὶ μοὔδειξαν τὸ δρόμο τῆς λύσεως. Δούλεψα ἔτσι μιὰ ὥρα καὶ τὸ πρωΐ :

— Ὁρίστε, κύριε τμηματάρχα!

Τοὺς ἐξέτασε.

— Λαμπρά! Σὲ συγχαίρω. Θὰ σοῦ δώσω κι' ἄλλους.

Τὸ ἴδιο ἀποτέλεσμα. Τὴν τρίτη μέρα, ὅμως ὁ τμηματάρχης μοῦ εἶπε μὲ πονηρὸ χαμόγελο :

— Καλὰ τὰ καταφέρνεις, κύριε Πριαμόπουλε. Ἀλλά, ἔτσι μεταξύ μας τώρα, σὲ βοηθάει καὶ κανένας ἄλλος;

— Ὄχι! φώναξα. Μόνος μου καὶ αὐτοτελῶς!

— Τότε γιατὶ παίρνεις τὰ χαρτιὰ στὸ σπίτι σου;

— Ἐκεῖ μόνο μπορῶ νὰ ἐφαρμόσω τὸ σύστημα τῆς ἐργασίας μου!

— Δὲν σὲ πιστεύω! Πάρε αὐτὰ τὰ μπερδεμένα ἔγγραφα καὶ πήγαινε νὰ μοῦ βρῇς τὴ λύσι στὸ γραφεῖο σου. Εἶνε μιὰ ὑπόθεσι σὰν τῆς τρελλῆς τὰ ψαλλιά. Ἀπαιτῶ ὅμως ν' ἀσχοληθῇς μὲ δαῦτα ἐδῶ καὶ νὰ μοῦ ὑποβάλῃς τὴ σχετικὴ ἔκθεσι!

— Μάλιστα.

Κατέβηκα στὸ γραφεῖο — μὲ εἶχαν στὸ ὑπόγειο. Χωρὶς νὰ πῶ σὲ κανένα τίποτα, ἔστρωσα χάμω κάμποσες ἐφημερίδες, ξάπλωσα, ἔβαλα τὰ πόδια μου ἀπάνω σὲ μιὰ καρέκλα καὶ καταπιάστηκα μὲ τὴ δουλειά μου. Ἀράδα ἔφταναν οἱ ἰδέες καθαρὲς καὶ ξάστερες στὸ μυαλό μου, ἡ κρατικὴ αὐτὴ ὑπόθεσι ποὺ ἀφορούσαν τὰ ἔγγραφα, πρόβαλε μπροστά μου ἁπλὴ καὶ ξεδιαλυμένη.

Ἤμουν ἀφοσιωμένος στὴ δουλειά μου, ὅταν κάνω ἔτσι καὶ βλέπω ἕνα σωρὸ κεφάλια γύρω μου καὶ πρῶτο - πρῶτο τὸ κεφάλι τοῦ τμηματάρχη.

— Τί κάνεις ἐδῶ; φώναξε. Τί κατάστασις εἶνε αὐτή; Σήκω ἀπάνω!

— Ἀδύνατον πρὶν τελειώσω τὴν ἔκθεσί μου! ἀπάντησα.

— Σήκω, εἶπα!

Καὶ μοῦ τράβηξε τὴν καρέκλα. Προσπάθησα νὰ σηκωθῶ, τὰ πόδια μου ἦταν μουδιασμένα. Ἀδύνατον νὰ σταθῶ.

— Κάντε μου μασσὰζ στὰ πόδια! παρακάλεσα.

Δυὸ συνάδελφοι, κρατῶντας μὲ κόπο τὰ γέλια, ἄρχισαν νὰ μοῦ χτυπᾶνε καὶ νὰ μοῦ τσιμπᾶνε τὰ πόδια. Ὅταν συνῆλθα, πῆρα τὰ χαρτιά μου καὶ τὴ μισὴ ἔκθεσι καὶ ἀκολούθησα τὸν τμηματάρχη.

— Τί συμπεριφορὰ εἶνε αὐτή; εἶπε θυμωμένος.

Τοῦ ἔδειξα τὸ ἀπόκομμα μὲ τὴν ἀνακοίνωσι. Τοῦ διηγήθηκα τὰ παιδικά μου χρόνια. Συγκινήθηκε.

— Καλά, εἶπε. Μπορεῖ νὰ εἶνε ἔτσι. Ἀλλὰ δὲν γίνεται νὰ γράφῃς ξαπλωμένος στὸ γραφεῖο κάτω. Θὰ σοῦ παραχωρήσω ἕνα δωμάτιο γιὰ νὰ ἐργάζεσαι μόνος σου. Καὶ ξάπλωνε ὅσο θέλεις!

Πολὺ γρήγορα πῆρα προαγωγὴ κι' ἔγινα τὸ καλλίτερο νούμερο τοῦ γραφείου.

Ἕνα μεσημέρι ἀνέβηκα νὰ ζητήσω τὸν τμηματάρχη.

— Ἐργάζεται! εἶπε ὁ κλητῆρας. Ἔχει πῆ νὰ μὴν τὸν ἐνοχλήσῃ κανείς.

— Γιὰ μένα δὲν ἰσχύουν οἱ ἀπαγορεύσεις! εἶπα κι' ἄνοιξα τὴν πόρτα.

Εἶδα τὸν τμηματάρχη ξαπλωμένο στὸν καναπέ. Εἶχε τὰ πόδια του στημένα στὸ γραφεῖο του, μισὸ μέτρο πιὸ ψηλὰ ἀπὸ τὸ κεφάλι. Ἀλλὰ ροχάλιζε.

★

Προόδεψα καὶ στὴν κοινωνία. Μοῦ ἀνάθεσαν διάφορες δύσκολες ὑποθέσεις, τὶς ἔπαιρνα στὸ σπίτι μου, τὶς σκεπτόμουν ξαπλωμένος, εὕρισκα τὴ λύσι, τὴν ἔγραφα, γιατὶ ὄρθιος θὰ μοῦ εἶχε φύγει καὶ κέρδιζα τὸ θαυμασμό. Προόδεψα καὶ στὸν ἔρωτα. Νά, τώρα τελευταῖα εἶχα μιὰ σοβαρὴ περιπέτεια μὲ τὴ Στάσα. Νόστιμη κοπέλλα. Κι' ἐπειδὴ πηγαίναμε μαζὶ ἐκδρομοῦλες καὶ ἤμαστε ξαπλωμένοι στὸ χορτάρι — ἐγὼ μὲ τὸ κεφάλι στὴν κατηφοριὰ — τῆς ἔλεγα ἕνα σωρὸ ἐξυπνες καὶ σοφὲς κουβέντες καὶ τὴν ἐσκλάβωσα.

— Πόσο θἄθελα νὰ παντρευτοῦμε! μοῦ εἶπε σὲ μιὰ στιγμὴ τρυφερότητος.

— Τὸ πρᾶγμα θέλει σκέψι! εἶπα.

— Δὲν λέω ὄχι. Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως ἔλα ἀπὸ τὸ σπίτι νὰ γνωρίσῃς τοὺς δικούς μου.

Ἤμουν ὄρθιος ἐκείνη τὴ στιγμὴ καὶ εἶπα «θἄρθω». Καὶ πῆγα. Ἦταν ἀπόγεμα. Ὅλη ἡ οἰκογένεια μαζεμένη, ὁ μπαμπᾶς, ἡ μαμά, ὁ ἀδελφός, ἡ μικρὴ ἀδελφή, ὁ θεῖος, ἡ θεία, ὁ ἐξάδελφος. Ἤπιαμε οὐζάκι. Ἤρθε τὸ ζήτημα περὶ γάμου.

— Πρέπει νὰ σκεφτῶ! εἶπα.

— Σωστά, σωστά! συμφώνησε ὁ μπαμπᾶς.

Ἀλλὰ πῶς νὰ σκεφτῶ; Ξαπλωμένος, φυσικά. Ζήτησα τὴν ἄδεια ν' ἀποσυρθῶ στὴν κρεββατοκάμαρα. Ἔβαλα τὰ μαξιλάρια στὰ πόδια, κάτω τὸ κεφάλι, ἄρχισα νὰ σκέπτωμαι. Ἀλλὰ ὁ γάμος εἶνε πολὺ σοβαρὸ θέμα. Ἔπρεπε νὰ σκεφτῶ καλλίτερα. Ἀνέβασα τὰ πόδια στὸ κρεββάτι κι' ἔβαλα τὸ κεφάλι χάμω. Ἀλλὰ καὶ πάλι οἱ ἰδέες ἦταν μπερδεμένες στὸ μυαλό μου. Μιὰ ἔτσι, μιὰ ἀλλοιῶς. Τίποτα τὸ ξεκαθαρισμένο. Τότε βγῆκα κρυφὰ καὶ πῆγα στὴν κουζίνα. Πῆρα ἐμπιστευτικὰ τὴν ὑπηρέτρια.

— Κατερίνα, μοῦ κάνεις μιὰ χάρι; Θέλω ἕνα κομμάτι σκοινὶ πολὺ γερό. Δὲν θὰ πῇς ὅμως τίποτα σὲ κανένα.

— Τίποτα σὲ κανένα! ξαναεῖπα.

Κατέβηκα στὸν κῆπο. Ἀνέβηκα σ' ἕνα δέντρο, ἔδεσα τὰ πόδια μου κατάλληλα μὲ μιὰ ὡραία θηλιὰ κι' ἄφησα τὸν ἑαυτό μου νὰ πέσῃ. Τὸ κεφάλι μου ἦταν σὲ μιὰ ἀπόστασι μισὸ μέτρο ἀπὸ τὸ ἔδαφος. Ἔτσι, ὅλο τὸ αἷμα θὰ κατέβαινε στὸ κεφάλι καὶ θἄβρισκα τὴν ὀρθὴ λύσι τοῦ προβλήματος τοῦ γάμου.

Δὲν ξέρω πόση ὥρα ἔμεινα ἔτσι. Τὸ μυαλό μου ἄρχισε νὰ θολώνῃ καὶ τὰ μάτια μου νὰ πρήζωνται. Κι' ἀπάνω ποὺ ἡ ἀπόφασί μου ἦταν ἕτοιμη νὰ βγῇ ἀκούω κάτι τρομαγμένες φωνές :

— Τρέξτε! Κρεμάστηκε!...

Ὅλος ὁ κόσμος ἔτρεξε πρὸς τὸ δέντρο. Ὁ ἀδελφός ἔβγαλε ἕνα μαχαίρι νὰ κόψῃ τὸ σκοινί.

— Μὴ φώναξα. Ἀφῆστε με νὰ σκεφτῶ!

— Τί νὰ σκεφτῇς; ρώτησε ὁ μπαμπᾶς.

— Ἂν πρέπει νὰ παντρευτῶ ἢ ὄχι!

Ἀλλὰ ὁ ἀδελφὸς μὲ εἶχε κατεβάσει κι' ὅλας. Μὲ μετέφεραν στὸ σαλόνι, μοὔσωσαν κονιάκ, μοὔκαναν ἐντριβές.

— Τί πῆγες νὰ κάνῃς, βρὲ παιδί μου; ρώτησε ὁ μπαμπᾶς.

Τότε τοὺς ἀνέπτυξα τὸ σύστημά μου. Καὶ ἡ Στάσα, ποὺ δὲν εἶχε βγάλει λέξι ὡς τότε παρὰ μόνο ἕνα τρομαγμένο «Ααχ!», εἶπε :

— Νὰ μένῃ, μπαμπᾶ! Τρελλὸ ἄνθρωπο ἐγὼ δὲν παίρνω! Ὁ Θεὸς μὲ φύλαξε!

★

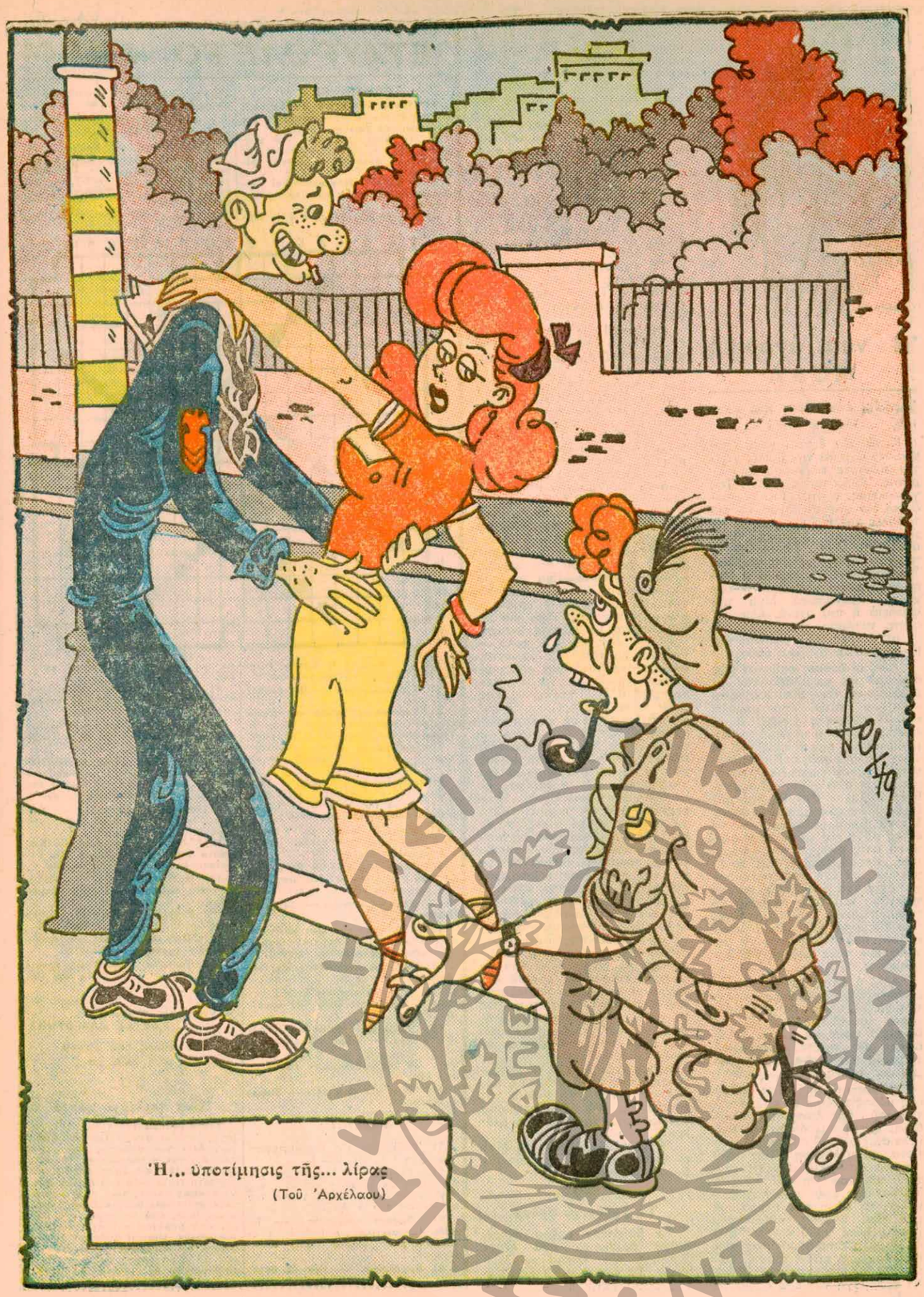
Ἔτσι μὲ τὴ μιὰ κρεμάλα, γλύτωσα τὴν ἄλλη. Ἀλλὰ τὸ σύστημά μου θὰ τὸ συνεχίσω, γιατί, καθὼς καταλαβαίνετε, μοῦ βγῆκε σὲ καλό.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

✪✪

Τὰ σκυλιὰ καὶ ἡ μουσική

Θὰ ἔχετε προσέξει ἴσως ὅτι τὰ σκυλιὰ γαυγίζουν πένθιμα ὅταν ἀκοῦνε μουσική. Ὁ Ἄγγλος ζωολόγος δόκτωρ Μπάρνεμ ἀποδίδει αὐτὸ τὸ φαινόμενο στὸ ὅτι τὰ σκυλιὰ ἔχουν ἀνεπτυγμένο σὲ ἐξαιρετικὸ βαθμὸ τὸ αἰσθητήριο τῆς ἀκοῆς καὶ ὅτι συλλαμβάνουν ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς συνηθισμένους ἤχους ἀκόμα καὶ ὑπερήχους. Ἔτσι, μιὰ μελωδία εἶνε γι' αὐτὰ ἕνα πανδαιμόνιο θορύβων, ποὺ κλονίζουν τὸ νευρικό τους σύστημα καὶ τοὺς δημιουργοῦν ἕνα αἴσθημα ἀγωνίας.

Ἡ νέα ἀνδρικὴ ΜΟΔΑ

Ἁπλές, ἐλεύθερες καὶ ἄνετες γραμμές

Κατὰ τὴν ἔναρξι κάθε ἐποχῆς, τὸ ζήτημα τῆς μόδας γίνεται πάντοτε φλέγουσα ἐπικαιρότης. Ἀλλὰ ποιᾶς μόδας; Τῆς γυναικείας, φυσικά. Γιὰ τὴν ἀνδρικὴ δὲν γίνεται λόγος. Οἱ μεταβολές της (ἂν ἐξαιρέσωμε τὰ πολὺ μακρυὰ σακάκια, πού, ἄλλωστε, δὲν ἐπεκράτησαν) περνοῦν ἀπαρατήρητες σχεδόν. Ἕνα κουμπὶ παραπάνω ἢ παρακάτω, ὅμοι μὲ γωνιὲς ἢ «ριχτοί», πανταλόνια λίγο πιὸ φαρδειὰ ἢ πιὸ στενά, κλπ., σ' αὐτὰ περίπου περιστρέφονται οἱ μεταβολὲς ποὺ γίνονται κάθε τόσο στὴν ἀνδρικὴ μόδα.

Ἀλλ' οἱ ἄνδρες φαίνεται πὼς ἄρχισαν νὰ καταλαβαίνουν τὴ μειονεκτική τους θέσι καί, ἀπὸ κάμποσο καιρό, στὰ μεγάλα κέντρα ἀνδρικῆς μόδας, ὅπως εἶνε τὸ Παρίσι ἢ τὸ Λονδῖνο, δημιουργήθηκε μιὰ κίνησις γιὰ τὴ συστηματοποίησι καὶ τὴν ὑπαγωγή της σὲ ὡρισμένους κανόνες. Πρὶν ἀπὸ λίγο, συγκροτήθηκε μάλιστα στὸ Παρίσι μιὰ διεθνὴς ἐπιτροπή, ποὺ φιλοδοξεῖ νὰ ξαναζωντανέψῃ τὴν ἀνδρικὴ μόδα καὶ νὰ τὴν προσαρμόσῃ στὶς ἀνάγκες τῆς ἐποχῆς μας, ἀκολουθώντας μιὰ μέση γραμμή, σὲ ἴση ἀπόστασι ἀπὸ τὰ ἀκραμπτα κλασσικὰ πρότυπα, ὅσο καὶ ἀπὸ μερικοὺς ὑπερμοντέρνους ἐξωφρενισμούς, ποὺ εἶδαν τὸ φῶς στὴν Ἀμερικὴ καὶ ποὺ ἀπειλοῦσαν νὰ μεταβάλουν τοὺς ἄνδρες σὲ ἁρλεκίνους.

Ἀλλ' ἡ ἐπιτροπὴ δὲν περιορίστηκε μόνο στὸ θεωρητικὸ ἐπίπεδο. Συνῆλθε σὲ ἀλλεπάλληλες συνεδριάσεις, ἐξέτασε διάφορα πρότυπα, ἔκρινε κι' ἔβγαλε τὶς πρῶτες ἀποφάσεις της. Νὰ ποιὲς εἶνε οἱ κυριώτερες ἀπ' αὐτές.

Ἡ γραμμὴ τῆς νέας ἀνδρικῆς μόδας πρέπει νὰ εἶνε, κατὰ τὴν κρίσι τῆς ἐπιτροπῆς, ἐλεύθερη, ἄνετη καὶ ἀθλητική. Κανένα σφίξιμο τοῦ σακκακιοῦ στὰ πέτα, καμμιὰ μέση. Ὄχι πολὺ μακρυὰ σακκάκια σὰν τὶς ρεντιγκότες τοῦ παληοῦ καιροῦ. Τὸ σακκάκι πρέπει νὰ κατεβαίνῃ ὡς τὴ μέση τῶν μηρῶν, νὰ μὴν εἶνε, δηλαδή, οὔτε πολὺ μακρύ, οὔτε πολὺ κοντό. Ἕνα ἄλλο χαρακτηριστικὸ του εἶνε ἡ ἁπλοχωριὰ καὶ ἡ ἄνεσις. Δὲν πρέπει νὰ σφίγγεται πουθενά. Ἡ ἐφαρμογή του στὸ σῶμα θὰ γίνεται μόλις αἰσθητὴ στὶς ὠμοπλάτες καὶ τὰ ἰσχία. Τίποτε ἄλλο. Ἀλλ' ὅπως εἶνε εὐνόητο, αὐτὸ τὸ ἁπλόχωρο καὶ ἄνετο σακκάκι ἀπαιτεῖ μεγαλύτερη προσοχὴ ἀπὸ τὸ σημερινό. Τὸ πάν ἐγκειται στὴν τέχνη τοῦ ράφτη. Ὁ καλὸς τεχνίτης θὰ βρῇ τὸν τρόπο νὰ δώσῃ σ' αὐτὸ τὸ σακκάκι κομψότητα καὶ χάρι, ἐνῶ ὁ κακὸς θὰ τὸ κάμῃ νὰ κρέμεται πάνω στὸ σῶμα ἀκομψα. Ἡ νέα μόδα θέλει τοὺς ὤμους «ριχτούς». Τὰ πέτα ἐφαρμόζουν στὸ στῆθος, ἀλλὰ δὲν κολλοῦν. Τὸ σακκάκι μὲ λίγα λόγια πέφτει χυτὸ πάνω στὸ σῶμα, ἀλλὰ δὲν σφίγγεται πάνω σ' αὐτό.

Τὸ πανταλόνι δὲν πρέπει νὰ εἶνε οὔτε πολὺ φαρδύ, οὔτε πολὺ στενό. Τὸ πλάτος τῶν 24 ἑκατοστῶν κρίνεται ὡς κανονικό.

Οἱ ἀποφάσεις τῆς ἐπιτροπῆς ἐπικυρώνουν τὴν κατάργησι τοῦ γιλέκου. Τοῦ ὁμοίου μὲ τὸ κουστοῦμι γιλέκου, ἀλλ' ὄχι καὶ τοῦ γιλέκου γενικά. Τὸ γιλέκο γίνεται ἀνεξάρτητο ἀπὸ τὸ ὑπόλοιπο κουστοῦμι καὶ θεσπίζεται ὅτι πρέπει νὰ βρίσκεται σὲ κάποια ἀντίθεσι μ' αὐτό. Τὰ γιλέκα μὲ καρὼ εἶνε τὰ προτιμώτερα. Κατὰ κανόνα πρέπει νὰ φαίνωνται, ἀλλὰ πολὺ λίγο, ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα τῶν πέτων τοῦ σακκακιοῦ (1 - 2 δάχτυλα).

Ἡ ἐπιτροπή, ἐξ ἄλλου, μὲ τὴν ἀπόφασί της καταργεῖ τὰ «ἀσσορτί». Ἡ γραβάτα π. χ. πρέπει νὰ ἔρχεται σὲ ἀντίθεσι μὲ τὸ χρῶμα τοῦ κοστουμιοῦ, ἀλλὰ νὰ ἔχῃ τὸν ἴδιο τόνο μὲ τὶς κάλτσες. Δὲν εἶνε ἀπαραίτητο νὰ φορῇτε μπλὲ γραβάτα καὶ μπλὲ κάλτσες. Ἀλλ' εἶνε ἀκαλαίσθητο νὰ φορῇτε σκούρα γραβάτα καὶ λευκὲς ἢ πολὺ ἀνοιχτὲς κάλτσες ἢ, ἀντίθετα, σκοῦρες κάλτσες καὶ ἀνοιχτόχρωμη γραβάτα. Τὰ παπούτσια, ἐξ ἄλλου, πρέπει νὰ εἶνε στὸν τόνο τοῦ κοστουμιοῦ κι' ὄχι νὰ ἔρχωνται σὲ χτυπητὴ ἀντίθεσι μ' αὐτό.

Τὰ λευκὰ ἢ κρὲμ πουκάμισα παραμένουν πάντοτε τῆς μόδας καὶ ἔχουν τὸ πλεονέκτημα ὅτι ταιριάζουν μὲ κοστοῦμι ὁποιουδήποτε χρώματος. Προκειμένου γιὰ τὰ χρωματιστὰ ἢ τὰ πουκάμισα μὲ ρίγες, πουά, κτλ., θὰ προσπαθήσετε νὰ ταιριάζουν πρῶτα μὲ τὴν ἀπόχρωσι τοῦ προσώπου σας κι' ἔπειτα μὲ τὸν τόνο τοῦ κοστουμιοῦ σας. Ἕνα πουκάμισο πρὸς τὸ πράσινο π.χ. δὲν πηγαίνει μ' ἕνα κοστοῦμι μολυβί. Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, τὰ πουκάμισα πρὸς τὸ γαλάζιο δὲν πηγαίνουν στοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἔχουν πολὺ σκοῦρο πρόσωπο. Εἶνε ἀντιαισθητικὸ ἐπίσης νὰ φορῇτε ἕνα κοστοῦμι καφὲ μὲ πουκάμισο ποὺ ἔχει σαφῆ ἀπόχρωσι πρὸς τὸ γκρίζο. Ἕνα πουκάμισο, ὅμως, μὲ δυὸ γκρίζες ρίγες καὶ στὴ μέση τους μιὰ κόκκινη θὰ ταίριαζε πολὺ καλά.

Αὐτὲς περίπου εἶνε αἱ κατευθύνσεις τῆς νέας ἀνδρικῆς μόδας, πού, κατὰ τὴ γνώμη τῆς ἐπιτροπῆς, θὰ ἐπικρατήσουν γενικὰ κατὰ τὸ προσεχὲς μέλλον.

Ἔτσι θ' ἀλλάξουν καὶ λίγο οἱ κλασσικὲς γραμμὲς τῆς ἀνδρικῆς μόδας.

✪✪

Τὸ βαθύτερο φρέαρ

Τὸ βαθύτερο φρέαρ πετρελαίου βρίσκεται στὸ Μπὸκ Σπρίνγκ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν. Τὸ φρέαρ αὐτὸ ἔχει βάθος 5850 μέτρων.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 244

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

1) Ἱκανὴ ἱππεύτρια. — Τὰ πρόσωπα αὐτὰ ἀπολλάσσονται τῆς στρατιωτικῆς θητείας.

2) Τουρκικὸ ἐπιφώνημα ποὺ χρησιμοποιοῦμε κι' ἐμεῖς.— Κράτος τῆς Κεντρικῆς Ἀμερικῆς.— Κοινῶς λέγεται ταγάρι.

3) Σαφεῖς, κατηγορηματικαί. — Δέντρα ποὺ ἀγαποῦν πολὺ τὸ νερό.— Πιόσιμο.

4) Δὲν μοιάζει μὲ ἄλλο στὶς διαστάσεις.— Χρονικὸ ἢ τοπικὸ ἐπίρρημα.— Εὐρωπαϊκὴ πρωτεύουσα.

5) Τραπουλόχαρτα.— Ἐπιβλαβὴς στὴν ὑγεία.

6) Τροπικὸ ἐπίρρημα.— Ἔχουν ἐλλείψεις καὶ ἐλαττώματα (οὐδ.).— Τροφὴ κτηνῶν.—Δυὸ ὅμοια σύμφωνα.

7) Ἀριθμητικὸ (θηλ.).—Ἀκατοίκητα.— Ἐξαιρετικὰ ὄμορφη κοπέλα.— Πρέπει (ἀρχ.).

8) Βουνὰ ποὺ δὲν γράφονται.— Τόσο ἀπαραίτητη σ' ἕνα σπίτι, ὥστε ἔδωσε τ' ὄνομά της σ' αὐτό.— Προσωπικὴ ἀντωνυμία (β' πρ. πληθ.).

9) Ἐκτός.— Μέρος τοῦ 24ώρου. — Φυτὸ ζιζάνιο τοῦ σίτου, γνωστὸ καὶ ὡς ἤρα.

10) Γνωρίζω (ἀρχ.).— Τὰ βλέπομε (οὐδ.) — "Ονομα δυὸ βασιλέων τῆς ἀρχ. Αἰγύπτου.

11) Χλήη.— Κατάρα.— Σειρά.— Πρόθεσις.

12) 350.—Δὲν εἶνε οὔτε μάλλινοι, οὔτε βαμβακεροί.—Ἀναπνοή (δημ.). — Ἄρθρο ἀνεστραμμένο (πληθ.).

13) Ποταμὸς τῆς Μεσοποταμίας. — Ἀναπαυτικά.

14) Ἡ κατάλληλη περίστασις. — Μισὴ «Τροῦφα» — Θεὸς τῶν ἀρχαίων (αἰτ.).

15) Ἀναφορικὴ ἀντωνυμία.— Δὲν εἶνε φανερά.— Ἀβρά, τρυφερά.

16) «Ἄσκοπος ὁ... διπλὸς ὁ κόπος». — Ἀλλεπάλληλα.— Πασίγνωστο ζῶο.

17) Ἔχει τὴν ἴδια ἀξία.— Παροχὴ τροφῆς.

ΚΑΘΕΤΩΣ :

1) Ἐλάττωσις τῆς συχνότητος.— Ἀφορᾷ τὴν ὅρασι (οὐδ.).

2) Γένοιτο. — Ἀκρωτήριο τῆς ἀσιατικῆς ἀκτῆς στὴν εἴσοδο τοῦ Ἑλλησπόντου. — Ἄλλη γραφὴ τῆς α! λέξεως τοῦ 5 ὁριζ.

3) Ὄργανα αἰσθήσεως.. — Τὸ πόδι (ἐμπαικτικά).— Μιὰ ἄλλη ὀνομασία τοῦ πεύκου στὴν καθαρεύουσα.

4) Βασίλισσα. — Χρονικὸ ἐπίρρημα (δημοτ.). — Πρωτεύουσα ὁμονύμου ἑλληνικοῦ νομοῦ.

5) Εἶνε στεφανωμένα μὲ γνωστὰ σας λουλουδάκια. — Βουνὸ τῶν Βαλκανίων.

6) Φωνῆεν καὶ σύμφωνο συνεχόμενα στὸ ἀλφάβητο. — Συλλαμβάνονται μὲ τὸ νοῦ (οὐδ.). — Κατοικίδιο πτηνό. — Ὑποθετικὸς σύνδεσμος (ἀρχ.).

7) Καταφατικὴ ἀπάντησις.— Μονὰς τοῦ ἱππικοῦ. — Ἥμερος, μαλακός. — Πρόθεσις.

8) Πήγαινε (δημοτ.). — Χρονικὸ διάστημα. — Ἀπαίσιος προδότης.

9) Χρονικὴ περίοδος. — Ἀκόλαστα. — Κομμάτι ξύλου, αἰχμηρὸ στὸ ἕνα του ἄκρο.

10) Ὁ φόρος αὐτὸς καταβάλλεται ἀπὸ τοὺς πολίτες στὰ κρατικὰ ταμεῖα. — Ἡ μίτρα τῶν παπῶν τῆς Ρώμης. — Φωτοστέφανος ἁγίου.

11) Μάρκα αὐτοκινήτων. — Κατοικεῖ ἕνα ἑλληνικὸ νησὶ (θηλ.). — Πρόθεσις. — Ἄλογο.

12) Ἀνεστραμμένη νότα. — Καρούλια (καθαρ.). — Πόλις τῆς Κιλικίας. — Ἄρθρο ἀνεστραμμένο.

13) Νησὶ τοῦ Αἰγαίου. — Πόλις τῆς Μ. Ἀσίας, πατρὶς τοῦ Στράβωνος.

14) Φτωχός. — Ναυτικὸ παράγγελμα. — Ἀπρεπής, ἀνάρμοστος.

15) Ὅ,τι καὶ ὁ Πόρος. — Ἀκαλλιέργητα χωράφια. — Χαμίνι.

16) Τρύπανο, γνωστὸ ὡς μαντικάπι ἢ τριβέλι. — Ὅπλο τοῦ Ποσειδῶνος. — Ὁλόκληρος.

17) Κάτοικος μιᾶς ἠπείρου. — Ὁ ἄρχων τῆς κολάσεως.

ΚΩΣΤΑΣ ΔΡΑΓΟΥΝΗΣ

Ἡ λύσις τοῦ 243ου στὴ σελ. 76

✪✪

Ἕνα περίεργο χόρτο

Στὸ διάστημα τῆς γερμανικῆς κατοχῆς, πολλοὶ φτωχοὶ Πολωνοὶ ἔτρωγαν, ἀντὶ γιὰ σπανάκι, ἕνα χόρτο ποὺ λέγεται «χηνοπόδιον». Τὸ φυτὸ λοιπὸν αὐτὸ τοὺς δημιουργοῦσε μιὰ περίεργη εὐαισθησία στὸ ἡλιακὸ φῶς. Οἱ ἡλιακὲς ἀκτίνες τοὺς προκαλοῦσαν στὴν περίπτωσι αὐτὴ σοβαρὰ ἐγκαύματα, ἰδίως στὸ πρόσωπο, στὸ λαιμό, στὰ μπράτσα καὶ στὶς παλάμες τῶν χεριῶν. Μερικοὶ πάθαιναν ἐπίσης πυρετὸ καὶ διάρροια. Ὅλα αὐτὰ ὅμως τὰ συμπτώματα χάνονταν, ὅταν καλλιτέρευαν οἱ συνθῆκες διατροφῆς.

Εἰς ΑΘΗΝΑΣ

Μὲ τὸ φακὸ τοῦ ματιοῦ

Ὁ κ. ΔΙΟΜΗΔΗΣ—σοφός, πραγματικά, καὶ ἐμπειρότατος οἰκονομολόγος — διεκήρυξε ὅτι «τὸ Κράτος θὰ λάβῃ ὅλα τὰ μέτρα ὥστε νὰ μὴ ἐπηρεασθοῦν αἱ τιμαὶ τῶν εἰδῶν πρώτης ἀνάγκης ἀπὸ τὴν ἀναπροσαρμογὴν τῆς δραχμῆς». Λαμπρά. Τὸ ὑπουργεῖον Ἐφοδιασμοῦ δίνοντας πρῶτο τὸ... καλὸ παράδειγμα, ἔσπευσε νὰ αὐξήσῃ τὴν ἐπίσημη τιμὴ τοῦ ἀνθρακίτη ἀπὸ 665 χιλ. δραχμὲς τὸν τόννο σὲ 800! Καὶ ἀπειλεῖται ἀνάλογη αὔξησις τῶν ὑγρῶν καυσίμων, μολονότι ἡ σχετικὴ ἐπίσημη ἀνακοίνωσις τὰ χαρακτηρίζει ὡς «οὐσιώδη ἐν ἀνεπαρκείᾳ». Φαίνεται ὅτι τὸ ὑπουργεῖον Ἐφοδιασμοῦ ἢ εἶνε ἀνεξάρτητο Καπετανάτο, ἢ δὲν διάβασε, ἐκ... συμπτώσεως τὶς ἀνακοινώσεις τοῦ πρωθυπουργοῦ...

★

ΚΑΘΕ ΧΡΟΝΟ, τέτοια ἐποχή, οἱ φοιτηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου ἀντιμετωπίζουν ἕνα σωρὸ προβλήματα, ἀλλὰ τὸ μεγαλύτερο ἀπ' ὅλα εἶνε τὸ πρόβλημα τῶν συγγραμμάτων τῶν Καθηγητῶν. Τὸ καθένα στοιχίζει ὁλόκληρη περιουσία κι' ὁ φοιτητὴς ποὺ δὲν θὰ τὸ προμηθευθῇ εἶνε καταδικασμένος σὲ... θάνατο διὰ κουλούρας.

Ἐφέτος γιὰ πρώτη φορὰ ἔγινε σκέψις νὰ διατιμηθοῦν τὰ συγγράμματα σὲ λογικὰ ἐπίπεδα, ἀλλὰ οἱ Καθηγηταὶ πειράχτηκαν στὸ φιλότιμο, ἐπειδὴ — λένε — δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ὑπαχθοῦν τὰ βιβλία τους στὸν ἴδιο κανόνα ποὺ ρυθμίζει τὰ σχετικὰ μὲ τὴ διατίμησι τῶν... αὐγῶν καὶ τοῦ μπακαλιάρου.

★

ΤΙ ΘΑ ΓΙΝΗ λοιπόν; Ἁπλούστατα δὲν θὰ γίνῃ τίποτε. Οἱ Καθηγηταὶ θὰ ἐξακολουθήσουν ἀνενόχλητοι τὴν πνευματικὴ μαύρη ἀγορά, ἡ ὁποία, ἀκριβῶς ἐπειδὴ εἶνε πνευματική δὲν προβλέπεται ἀπὸ τοὺς ἀγορανομικοὺς νόμους. Καὶ ὅμως πρόκειται γιὰ ἕνα σκάνδαλο μεγάλης ὀλκῆς, στὸ ὁποῖον πρέπει νὰ τεθῇ κάποτε τέρμα. Νὰ κερδίζουν βέβαια οἱ Καθηγηταί, ἀλλὰ ὄχι εἰς βάρος τῶν φτωχῶν φοιτητῶν. Ἄλλως τε δὲν εἶνε λίγα ἐκεῖνα ποὺ κερδίζουν ἀπὸ τὰ ὀγκωδέστατα παράβολα τῶν ἐξετάσεων. Καὶ ἐξ ἄλλου δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ χρησιμοποιοῦνται τὰ καθηγητικὰ συγγράμματα ὡς μέσα ψυχολογικῆς πιέσεως κατὰ τῶν φοιτητῶν. Αὐτὰ γιὰ τὸν κ. Τσάτσο, ποὺ λέγεται ὅτι θέλει νὰ λάβῃ σχετικὰ μέτρα, ἀλλὰ δὲν τὸν ἀφίνουν...

★

ΟΠΩΣ ΕΙΝΕ γνωστό, τὸ ὑπουργεῖον Ἐφοδιασμοῦ προσφέρει κανονικώτατα κάθε βδομάδα ἀπὸ ἕνα λαμπρὸ γεύμα στὰ ψάρια τοῦ Σαρωνικοῦ. Ἀλλὰ τὸ μενοῦ τῆς περασμένης ἑβδομάδος ἦταν ἐξαίρετο: 8500 αὐγὰ καὶ 30 ὀκάδες γαλοποῦλες! Φαίνεται ὅτι τὰ ψάρια θὰ γιόρτασαν τὸ... Πάσχα τους.

★

ΥΣΤΕΡΑ ἀπὸ κάθε ραγδαία βροχή, οἱ ὁδοὶ Ἱπποκράτους καὶ Ἀσκληπιοῦ δίνουν τὴν ἐντύπωσι περιοχῆς ποὺ ὑπέστη ἄγριο ἀεροπορικὸ βομβαρδισμό. Μαζὶ μὲ τοὺς χειμάρρους του, ὁ Λυκαβηττὸς κατεβάζει πέτρες, χώματα, ξερριζωμένα δεντράκια, παληοτενεκέδες, σκουπίδια. Κάποτε εἶχε γίνει σκέψις νὰ χτισθοῦν μερικὰ πρόχειρα φράγματα σὲ ὡρισμένα σημεῖα τῶν ὑπωρειῶν τοῦ Λυκαβηττοῦ, ἀλλὰ τὰ πράγματα δὲν προχώρησαν περισσότερο ἀπὸ τὴ σκέψι...

Νὰ ἐλπίσωμε ὅτι ὁ σημερινὸς Δήμαρχος, ποὺ εἶνε καὶ διαπρεπὴς στρατιωτικός, θὰ φροντίσῃ γιὰ τὴν... ὀχύρωσι τῶν ὁδῶν Ἱπποκράτους καὶ Ἀσκληπιοῦ καὶ τὴν προστασία τους ἀπὸ τὴν ἐκ Λυκαβηττοῦ... εἰσβολή;

★

ΚΥΡΙΑΚΗ βράδυ ἀνηγγέλθη ἡ ὑποτίμησις τῆς ἀγγλικῆς λίρας. Καὶ τὸ πρωῒ τὴ Δευτέρα ἔσπευσαν τὰ κορόϊδα νὰ ξεπουλήσουν τὶς χρυσὲς λίρες τους, ὅσο ὅσο. Ἔτσι τὶς ἔδωσαν μὲ 180, μὲ 160 καὶ μὲ 140 οἱ πιὸ... ἔξυπνοι. Ὅταν ἐξύπνησαν καὶ κατάλαβαν τί εἶχαν πάθει, ἦταν ἀργά.

— Καὶ τώρα τί νὰ κάνω; ρωτοῦσε μὲ ἀπογοήτευσι ἕνα θῦμα, ποὺ εἶχε δώσει 20 λίρες πρὸς 180 χιλιάδες.

— Τώρα νὰ πᾶς νὰ ξαναγοράσῃς, χωρὶς νὰ κάνῃς παζάρια. Ὅσο ἔχουν, πάρε!

Ἔτσι κι' ἔκανε. Μὲ τὸ χρῆμα ποὺ εἰσέπραξε ἀπὸ 20 λίρες, ἀγόρασε 15. Εἶχε καὶ πέντε... διαφορά, ἡ ὁποία ὑπολογίζεται ὡς φόρος βλακείας!

★

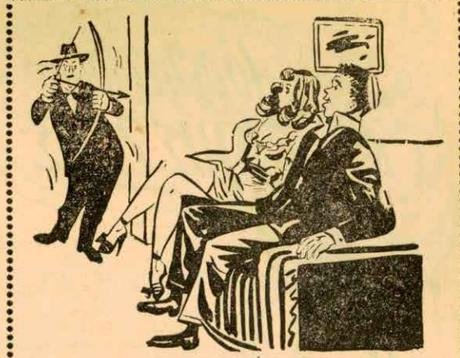
ΓΙΑ ΝΑ ἐκτελεσθοῦν τὰ πρῶτα ἔργα ἐνισχύσεως τῆς λίμνης Μαραθῶνος, χρειάζονται τριάμισυ δισεκατομμύρια. Ἡ Ἑταιρία Ὑδάτων δὲν ἔχει, ὅπως λέει τουλάχιστον. Καὶ ὁ τρόπος νὰ ἐξευρεθοῦν αὐτὰ τὰ ψιλά, εὑρέθη χωρὶς πολὺν κόπο. Ὁ ὑπουργὸς τῶν Δημοσίων Ἔργων ἐδήλωσε ὅτι θὰ αὐξηθῇ ἡ τιμὴ τοῦ ὕδατος, γιὰ νὰ χρηματοδοτηθοῦν τὰ ἔργα. Θέλοντας καὶ μὴ θὰ τὰ πληρώσουμε. Πολὺ φοβόμαστε ὅμως μήπως τὸ ἱερόν μας χρῆμα γίνῃ... ἀέρας. Ἡ ἑταιρία ἔχει σπουδαῖο ταλέντο σ' αὐτό, ὅπως ἀποδεικνύουν οἱ ἀερογράφοι μετρηταί της.

★

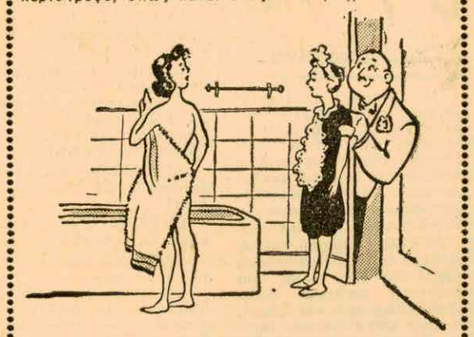
ΦΕΡΝΕΙ δάκρυα στὰ μάτια καὶ τοῦ πιὸ ψυχροῦ ἀνθρώπου ἀκόμα, ἡ σπαρακτικὴ τραγωδία τοῦ πατέρα Τριανταφύλλη, ποὺ εἶδε τὸ ἑπτάχρονο ἀγοράκι του νὰ πνίγεται μπροστὰ στὰ μάτια του. Ὅπως θὰ διαβάσατε, ἡ οἰκογένεια Τριανταφύλλη ἐπέστρεφε ἀπὸ τὴν Ἀλεξανδρούπολι, μὲ τὸ ἀτμόπλοιο «Τάσσος». Σὲ μιὰ μοιραία στιγμή, τὸ ἄτυχο παιδὶ ἀκουμποῦσε στὴν κουπαστὴ τοῦ πλοίου. Τὸ κιγκλίδωμα ποὺ ἐφάρμοζε κακὸς ὑπέκρωσε. Τὸ παιδὶ βρέθηκε στὴ θάλασσα, προσπαθῶντας ἀπεγνωσμένα νὰ κρατηθῇ στὴν ἐπιφάνεια, ἀλλὰ μάταια. Τὸ πλοῖο ἐξακολουθοῦσε τὴν πορεία του. Ὁ ἀπελπισμένος πατέρας ρίχθηκε κι' αὐτὸς μὲ τὰ ροῦχα γιὰ νὰ σώσῃ τὸ παιδί του κι' ἀκολούθησε ἕνας φούρναρης. Τότε σταμάτησε τὸ πλοῖο, ἀλλὰ ἦταν ἀργά. Τὸ παιδὶ εἶχε χαθῇ πιά, στὴν κρύα ἀγκαλιὰ τῆς θάλασσας.

Θὰ γίνουν, λέει, ἀνακρίσεις. Καὶ πρέπει νὰ γίνουν. Καὶ οἱ ὑπεύθυνοι νὰ τιμωρηθοῦν αὐστηρά. Γιατὶ δὲν σταμάτησε ἀμέσως ὁ πλοίαρχος; Πῶς ἐπιτρέπεται νὰ ταξιδεύουν πλοῖα μὲ σάπια κιγκλιδώματα καὶ ποιὸς ξέρει τί ἄλλο σάπιο ἀκόμα; Γιατὶ δὲν γίνεται καμμιὰ ἐπιθεώρησις τῶν πλοίων ποὺ ἐκτελοῦν τὶς συγκοινωνίες, ὥστε νὰ μὴ τοὺς ἐπιτρέπεται νὰ παίρνουν κόσμο, ὅταν βρίσκωνται σὲ κατάστασι διαλύσεως; Τέτοια περιφρόνησις εἰς βάρος τῆς ζωῆς τοῦ ἀνυπόπτου κοσμάκη, ποὺ μπαίνει μὲ τὸ θάρρος τῆς ἀγνοίας στοὺς «σκυλοπνίχτες» εἶνε ἀξία καὶ τοῦ πιὸ αὐστηροῦ κολασμοῦ, γιὰ νὰ μὴ θρηνήσουμε κι' ἄλλα θύματα.

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ

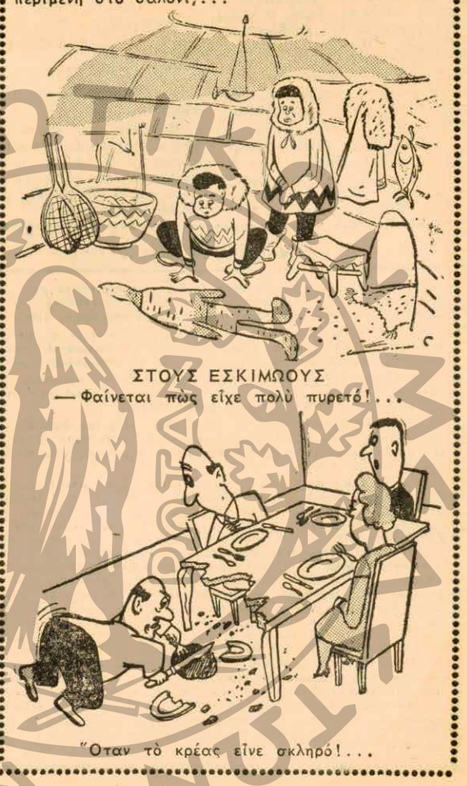

— Τί καθυστερημένος ποὺ εἶνε ὁ ἄνδρας σου, χρυσῆ μου! Δὲν μποροῦσε νὰ χρησιμοποιήσῃ ἕνα περίστροφο, ὅπως κάνει ὅλος ὁ κόσμος;...

Ο ΒΙΑΣΤΙΚΟΣ...

— Σᾶς ζητάει ἕνας κύριος... Νὰ τοῦ πῶ νὰ περιμένῃ στὸ σαλόνι;...

ΣΤΟΥΣ ΕΣΚΙΜΩΟΥΣ

— Φαίνεται πὼς εἶχε πολὺ πυρετό!...

"Οταν τὸ κρέας εἶνε σκληρό!...

Το σπιτάκι της ζωής

Ἀρραβωνιασμένοι

(Μιὰ κοῦρσα... ἐξευτελισμένης πολυτελείας — λόγω πληθώρας! — σταματάει μπροστὰ στὸ μαγαζὶ τοῦ Καραδήμα στὴ Βαρυμπόπη. —Αὐτὸ εἶνε ἀκούσια ρεκλαμα γιατί, στὴ Βαρυμπόπη δὲν ὑπάρχει ἄλλο κέντρο! — Κατεβαίνει τὸ ζευγάρι).

ΕΚΕΙΝΗ: Νεαρή, ψηλή, μᾶλλον ὄμορφη. «Μᾶλλον», γιατὶ δὲν ἔχει παρὰ μιὰ κοινότυπη νοστιμιά, ἀλλὰ γλυκομελάχροινη καὶ ζωηρή, γεμάτη φρεσκάδα καὶ νειάτα. Κορμὶ προκλητικό. Ὕφος γεμάτο αὐτοπεποίθηση.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἄψογη ἀντρικὴ καλλονή. Γερὸ σῶμα. Ἐκφραστικὸ κι' ἐπιδλητικὸ βλέμμα, ἀνετες κινήσεις, γλυκειὰ φωνή. Ὅπως σᾶς ἀρέσει, φανταστῆτε τον, κυρίες μου! Συμφωνῶ μὲ τὸ «μοντέλο» τῆς φαντασίας σας!)

ΕΚΕΙΝΟΣ (ἐνῶ κάθονται σ' ἕνα τραπέζι): Εἶνε ἡ πρώτη φορὰ ποὺ βρισκόμαστε μόνοι, Ἀλίκη! (μὲ κάποια δόσι παιδικότητας). Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω γιατὶ κοροϊδεύουν αὐτὴ τὴ φράσι ποὺ λέει «ἐπὶ τέλους, μόνοι!» Ἔχει, μοῦ φαίνεται, τόσο περιεχόμενο!

ΕΚΕΙΝΗ (σοβαρά): Εἶνε στὴ φύσι τῶν ἀνθρώπων νὰ κοροϊδεύουν ὅ,τι πιστεύουνε! Σκέψου! Κάνουν τὸ σταυρό τους κρυφὰ μέσ' ἀπ' τὸ σακκάκι τους!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (μὲ κάποια ὑποψία θαυμασμοῦ): Δίνεις κάτι ἀπαντήσεις!

ΕΚΕΙΝΗ (μ' αὐθόρμητη ἑτοιμότητα): Πάντα οἱ καλὲς ἀπαντήσεις ὀφείλονται στὴν ἐρώτησι! Ἡ ἐρώτησι ἐμπνέει! Καὶ κάποτε ὑποβάλλει τὴν ἀπάντησι!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (σὰ νὰ τοῦ ξεφεύγη): Σὲ θαυμάζω, Ἀλίκη!

ΕΚΕΙΝΗ (σχεδὸν κοσμικά): Εὐχαριστῶ!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Αὐτὸ ποὺ εἶπες ἦταν πάγος!

ΕΚΕΙΝΗ (λίγο παιχνιδιάρικα): Τί λέγαμε; Ἔφταιγε τὸ «σὲ θαυμάζω» τὸ δικό σου! Κάναμε μιὰ σοβαρὴ κουβέντα καὶ μ' αὐτὴ γύρισες ἀπότομα σὲ φλέρτ!

(Μικρὴ σιγή).

ΕΚΕΙΝΟΣ: Εἶσ' εὐχαριστημένη ποὺ ἀρραβωνιαστήκαμε;

ΕΚΕΙΝΗ: Μά... φυσικά! Ἀλλοιῶς δὲ θὰ τὸ δεχόμουνα!

ΕΚΕΙΝΗ (κάπως ἔκπληκτη): Γιατί μοῦ τὰ λὲς αὐτά; (σοβαρά). Μ' ἐνοχλεί, ναί! Τώρ' ἀρχίζω νὰ σὲ θαυμάζω ἐγώ!

ΕΚΕΙΝΟΣ (λιγάκι πικρά): Δὲν τὸ ἐπιδιώκω. Ὁ σκοπός μου εἶν' ἄλλος. (Ἀνάβει τσιγάρο μὲ χέρια ποὺ τρέμουν ἐλαφρά). Ξέρεις, γιατί, προσπάθησα νὰ γίνη αὐτὸ τὸ συνοικέσιο;

ΕΚΕΙΝΗ: Δὲν ξέρω τί ν' ἀπαντήσω. Λέγε μου. Σ' ἀκούω. Μὴ μὲ ρωτᾶς.

ΕΚΕΙΝΟΣ (καπνίζει νευρικά): Γιατὶ σ' ἀγαπῶ, Ἀλίκη. Χρόνια τώρα στὸ δείχνω... Τέσσερα χρόνια... Δὲν ἔδειξες ποτέ πὼς τὸ κατάλαβες.

ΕΚΕΙΝΗ: Μὰ κι' ἐσὺ δὲν ἔκανες ποτὲ τὸ ἀποφασιστικὸ βῆμα. Ποῦ ἤθελες νὰ ξέρω ὅτι αὐτὸ τὸ δειλὸ καὶ συγκρατημένο φλέρτ ἔκρυβε τόσο βαθὺ ἔρωτα; Ἦταν ἕνα εἶδος πολιορκίας καὶ τὸ δικό σου. Τώκαναν πολλοί.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Αὐτὸ ἀκριβῶς ἦταν ἐκεῖνο ποὺ ἔβαζε φρένο στὶς ἐκδηλώσεις μου. Ὁ φόβος πὼς ἤμουν ἕνα φλέρτ μέσα στὰ τόσα.

ΕΚΕΙΝΗ: Σὲ καταλαβαίνω. Μὰ δὲν θέλω νὰ πῶ πὼς δὲν σὲ πρόσεχα καὶ δὲν σὲ ξεχώριζα μέσα σ' ὅλα αὐτὰ τὰ φλέρτ. Ἡ ἀπόδειξις, ἄλλως τε, ὑπάρχει. Δέχτηκα τὴν πρότασί σου!

ΕΚΕΙΝΟΣ (τρυφερά): Ὑποσχέθηκες ν' ἀκούς. Δὲ θὰ σὲ κουράσω.

ΕΚΕΙΝΗ: Ἔχεις δίκηο. Σ' ἀκούω.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Λοιπόν. (Σταθερά). Σ' ἀγαπῶ χρόνια, εἶπαμε. Ἄλλη λύσι δὲν εὕρισκα ἐκτὸς ἀπ' τὸν ἀπότομο γάμο. Μὰ μ' ἐνοχλεῖ ἀφάνταστα ἡ σκέψι πὼς παντρεύομαι τὸν Ἔρωτά μου, ἀπὸ συνοικέσιο. Καὶ πὼς μπορεῖ νὰ ὑπάρχη κι' ἡ παραμικρὴ ὑποψία ὅτι μ' ἐνδιαφέρει ἡ προῖκα σου. Σκέφτηκα, λοιπόν, ὅλη νύχτα. Καὶ τώρα βρίσκω τὴ λύσι. Ἔχω μιὰ πρότασι νὰ πάω νὰ δουλέψω μακρυά... σὲ μέρη ἀπίθανα... μὲ ξένους ἀνθρώπους, μὲ ξένη γλῶσσα καὶ ξένη ψυχή... (Τὸ βλέμμα του χαϊδεύει τὰ μάτια της γεμάτο λατρεία). Ἔρχεσαι, Ἀλίκη; Θὰ ποῦμε στὸν πατέρα σου πὼς δὲ θέλουμε χρήματα. Δὲν μπορῶ νὰ πάρω προῖκα. Ὅπως κι' ἐκεῖνος ἔφτιαξε τὴ ζωή του μόνος του, ἔτσι θὰ τὴ φτιάξω κι' ἐγώ. Μὲ τὴ δουλειά μου! Ἀλλοιῶς... θὰ διαλύσω ἀπόψε τοὺς ἀρραβῶνες.

ΕΚΕΙΝΗ (σιγά, ἤσυχα, γεμάτη συγκίνησι ποὺ τῆς γυαλίζει μὲ ὑγράδα τὰ μάτια)... Ναί, ἀγάπη μου. Ἔχεις δίκηο. Ἔρχομαι! Ἔρχομαι ὅπου πᾶς!... (Ἕνα δάκρυ στάζει στὴν πετσέτα). Αὐτὴ τὴ στιγμὴ μοῦδωσες τὴν ἀληθινὴ Εὐτυχία! Δὲν τὸ περίμενα!... (μὲ λυγμό). Δοξάζω τὸ Θεό!...

(Ἀδιάκριτα πέφτοιν ἀπάνω τους τὰ γύρω βλέμματα κι' ἀγανακτισμένη καὶ διακριτικὴ σπεύδει νὰ πέση μόνη ἡ:

Αὐλαία).

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

Γνωρίζετε ὅτι...

... Τὸ μάτι τῶν ἁρπακτικῶν ὀρνέων εἶνε εὐαίσθητο στὶς ὑπέρυθρες ἀκτίνες καὶ γι' αὐτὸ μποροῦν νὰ βλέπουν διὰ μέσου τῆς ὁμίχλης. Τὰ νέφη ἐπίσης δὲν παρεμποδίζουν τὴν ὅρασί τους;

... Ἡ πετσελοῦδα τοῦ τύπου «νεκροκεφαλὴ» ἔχει τὴ μεγαλύτερη ἀντοχὴ ἀπ' ὅλα τὰ πτερωτά, πουλιὰ ἢ ἔντομα. Μπορεῖ νὰ διασχίση τὸν Ἀτλαντικὸ Ὠκεανό, χωρὶς νὰ σταθμεύση πουθενά;

... Σύμφωνα μὲ τοὺς ὑπολογισμοὺς τῶν ἐπιστημόνων, μιὰ φάλαινα καταπίνει σὲ κάθε γουλιὰ νεροῦ ποὺ εἰσάγει στὸ στόμα της 600.000 ὡς 1 ἑκατομμύριο ὀστρακόδερμα;

... Ὑπολογίστηκε πὼς τὸ μῆκος τοῦ ἐντερικοῦ σωλῆνος τοῦ ἀνθρώπου εἶνε τὸ ἑξαπλάσιο περίπου τοῦ ὕψους του. Ὁ ἐντερικὸς σωλὴν τοῦ λέοντος ἔχει μῆκος μόνον 6 μέτρων, ἐνῶ τὸ βόδι φτάνει τὰ 50 μέτρα;

... Ὁ «πρύτανις» τῶν μοναρχῶν ὅλου τοῦ κόσμου εἶνε, χωρὶς ἀμφιδολία, ὁ βασιλεὺς τῆς Ταυλάνδης (Ἀφρική), ποὺ ἀποκαλεῖται στὰ δημόσια ἔγγραφα ὡς ἑξῆς: «Μονάρχης ἰσχυρότατος, ὑψηλότατος, ἐνδοξότατος, ἀήττητος, ἐστεμμένος μὲ ἑκατὸ καὶ ἕνα χρυσᾶ στέμματα, ποὺ στολίζονται τὸ καθένα μὲ ἑννέα εἴδων πολυτίμους λίθους. Βασιλεὺς ποὺ ἔχει στὴν κυριαρχία του τις πιὸ εὔφορες ἀπὸ ὅλες τὶς χῶρες ποὺ φωτίζει ὁ ἥλιος. Ὁ μεγαλύτερος αὐθέντης μεταξὺ ὅλων τῶν αὐθεντῶν, ποὺ τὸ ἀνάκτορό του εἶνε φτιαγμένο μὲ χρυσάφι καὶ στολίζεται μὲ πολυτίμους λίθους. Θεῖος ἰδιοκτήτης τῶν χρυσῶν θρόνων καὶ τοῦ λευκοῦ καὶ κόκκινου ἐλέφαντος. Θεῖος κυρίαρχος ἑννέα κατηγοριῶν θεῶν, βασιλεὺς ποὺ μοιάζει μὲ τὸν ἥλιο ὅταν βρίσκεται στὸ ζενίθ του καὶ τὴ σελήνη, ὅταν λάμπει μὲ τὴν πιὸ δυνατὴ λάμψη της, ἡγεμὼν ποὺ τὸ βλέμμα του λάμπει πιὸ πολὺ κι' ἀπὸ τὸ ἄστρο τῆς αὐγῆς καὶ ποὺ εἶνε ἀπείρως ἀνώτερος ἀπὸ ὅλους τοὺς αὐτοκράτορες, βασιλεῖς καὶ κυριάρχους τοῦ Σύμπαντος. Βασιλεὺς βασιλέων, ὁ μεγαλύτερος, ἀγνότερος καὶ πιὸ θεῖος, κυρίαρχος τῶν ἀθανάτων ψυχῶν, ὁ ἁγιώτατος γνώστης τῶν πάντων, ποὺ κρατάει κάτω ἀπὸ τὴ σκιὰ τῶν πτερύγων του τὸ ἀπαράμιλλο βασίλειο τῆς Ταυλάνδης»;

ΧΟΡΕΥΤΡΙΑ ΜΕ ΠΑΤΙΝΙΑ

Ἀφοῦ κατέπληξε τοὺς Παριζιάνους, τὸ ἀμερικανικὸ μπαλέττο τῶν «Σκέϊτινγκ Βάνιτις», θριαμβεύει τώρα στὸ Λονδίνο. Ἀνωτέρω ἡ πρωταγωνίστρια του Γκλόρια Νόρ, ἡλικίας 26 χρόνων.

ΕΝΑΣ ΝΕΟΣ ΠΥΡΟΣΒΕΣΤΗΡΑΣ

Στὸ ἀεροδρόμιο τοῦ Μπουρζὲ τῶν Παρισίων ἔγιναν οἱ δεκιμὲς τοῦ νέου πυροσβεστῆρος «Rafale» (κατοιγίς). Διακόσια λίτρα βενζίνης χύθηκαν πάνω σ' ἕνα ἀεροπλάνο καὶ τοῦ ἔβαλαν κατόπιν φωτιὰ ποὺ σβύστηκε μέσα σὲ λίγα δευτερόλεπτα.

ΜΙΑ ΑΓΕΛΑΔΑ ΤΟΥ ΣΧΕΔΙΟΥ ΜΑΡΣΑΛ

Στὸ Σαὶντ Ἐμαρὶ ντὺ Μόν, τὸ μικρὸ χωριὸ τῆς Νορμανδίας, ὅπου τὸν Ἰούνιο τοῦ 1944 ἀποβιβάστηκαν οἱ πρῶτοι Ἀμερικανοὶ στρατιῶτες ἔγιναν τὰ ἐγκαίνια μιᾶς μεγάλης γεωργικῆς ἐκθέσεως ποὺ ἔχει σχέσι μὲ τὴν ἐφαρμογὴ τοῦ Σχεδίου Μάρσαλ. Στὴ φωτογραφία μᾶς, ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ Σχεδίου Μάρσαλ, γιὰ τὴν Γαλλία, κ. Τζὼν Μπράουν ἁρμέγει μιὰ ἀγελάδα

(Φωτογραφίες Keystone)

Ἀθηναϊκὰ ἐφ' ἁπαξ

Ἐπαλήθευσις

Λὲς καὶ προφῆτες εἴμαστε, στὸ περασμένο φύλλο,
ποὺ γιὰ τὴ λίμνη λέγαμε — ἐδῶ χτυπᾶτε ξύλο —
πὼς μία μπόρα ἂν ἔπιανε καὶ εἶχε ὧρες τράτο,
ἡ σταθμη της θὰ πήγαινε ἀκόμα παρακάτω.

★

Δὲν πρόφτασα νὰ σᾶς τὸ πῶ καὶ νά το μέσ' τὴν ὥρα!
Στὴν Ἀττικὴ ἐξέσπασε μιὰ λυσσαλέα μπόρα
κι' ἡ λίμνη ἡ περιδόητη ποὺ ἔγινε χαράμι,
δὲν τὸ ἑκαταδέχτηκε νὰ πάρη οὔτε δράμι!

★

Τὴ στάθμη της δὲν ἠμποροῦν ποτὲ νὰ τὴν ὑψώσουν.
Τῶχει ὁ τόπος, φαίνεται, ἐκεῖνος πρὸ πολλοῦ.
Καὶ λύσις μένει μοναχὰ τὴ λίμνη νὰ σηκώσουν
καὶ νὰ τὴν πᾶν ἀλλοῦ!

Κακὰ μαντᾶτα

Μαῦρα μαντᾶτα ἔρχονται γιὰ τοὺς μπεκρῆδες φέτος:
Δὲν θἄχουμε καλὰ κρασιά. Ὅλα ἀνεξαιρέτως,
θὰ εἶνε, λέει, «ἀδύνατα», διότι ὁ καιρός,
ποὺ ἦταν τὸ καλοκαῖρι αὐτὸ ἐκτάκτως ὁροσερός,
βαθέως ἐπηρέασε καὶ σάχληνε τὸ μοῦστο,
ποὺ ἔγινε ἀνοῦσιος κι' ἔχασε κάθε γοῦστο.

★

Καὶ θὰ ἐπέμβουν οἱ «γιατροί», τοῦ οἴνου φυσικά,
νὰ δυναμώσουν τὸ κρασὶ μὲ μέσα χημικά.
Θὰ ρίξη καὶ ὁ κάπελλας τὴν Οὔλεν μάνι - μάνι,
κι' ἔτσι θὰ τρέχη καθαρὸ ἡ κάνουλα... Ἰορδάνη!
Κι' ὅσοι γυρεύουν τὸ «καλὸ» μετὰ καῦμοῦ καὶ πόνου,
ἂς κάνουνε ὑπομονή, γιὰ νὰ τὸ βροῦν τοῦ χρόνου!

Πάλι καλὰ

Ὁ Χέλμης ἀπεφάσισε, χωρὶς ἀργοπορία,
καπνοῦ, στὴ Δωδεκάνησο, νὰ γίνη ἐφορία,
διότι τὰ ταμεῖα μας διψοῦν γιὰ νέους πόρους
κι' ὁ ὑπουργός μας ἀνιά, ὅταν δὲν βάζει φόρους.

★

Μὰ οἱ Δωδεκανήσιοι δὲν πρέπει, ὡρισμένως,
νὰ λυπηθοῦν κατάκαρδα μ' αὐτὸ τὸ γεγονὸς
καὶ νάνε ὁ καθένας τους κατευχαριστημένος,
ποὺ δὲν πληρώνει σὰν κι' ἐμᾶς, δασμοὺς ποὺ πάει...

(κ α π ν ό ς !

Κρεββάτι

Ὠτομοτρὶς ποὺ ἔτρεχε στὸν κάμπο τῆς Ἠλείας,
ἐπῆρε κάποιο φουκαρᾶ στὶς ρόδες ἀπὸ κάτω,
ποὺ εἶχε τοῦ καλοῦ καιροῦ στρωθῆ μετ' ἀσφαλείας
κι' ἀπάνω, λέει, στὶς γραμμὲς ἠρέμως... ἐκοιμᾶτο!

★

Εἶχε καὶ δάση καὶ πλαγιὲς τριγύρω του νὰ στρώση,
κι' ὕπνο νὰ πάρη ἤσυχο κοντὰ σ' ἕνα πλατάνι.
Κι' αὐτὸς ἀπάνω στὶς γραμμὲς τὸ βρῆκε νὰ ξαπλώση.
Μὰ μὴν τὸν κοροϊδεύετε καὶ... δὲν τὸ ξανακάνει!

Τὸ κινίνο

Μία ἐγκαταλειφθεῖσα, ὅπως διάβασα, Ἀθηναία
γιὰ ν' αὐτοκτονήση πῆρε μιὰν ἀπόφασι γενναία.
Καὶ ὡς μέσον τελεσφόρον, μιὰ γιὰ πάντα, νὰ γλυ-
(τώση

ἑκατάπιε μιὰ καὶ κάτω ἰσχυρὰν κινίνης δόσι.

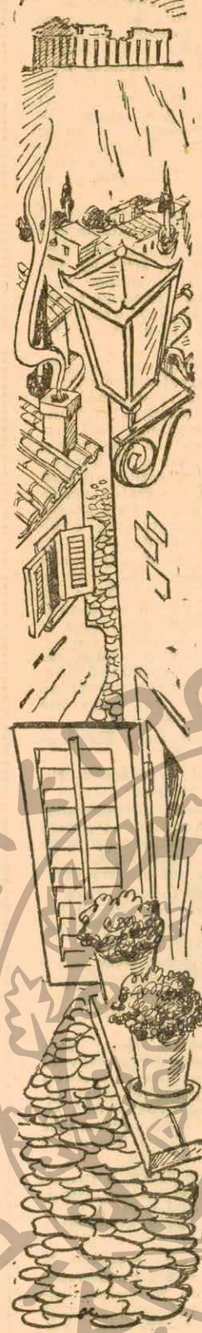
★

Στὴν κινίνη καταφεύγει κάθε μιὰ ποὺ ἀποφασίζει
νὰ ξοφλήση ἀπ' τὴ ζωή της. Μὰ ἐγὼ δὲν τὸ ἐγκρίνω.
Δὲν τὶς φτάνουνε οἱ πίκρες ποὺ ὁ ἔρως τὶς ποτίζει;
Εἶνε ἀνάγκη ἀπὸ πάνω νὰ τοὺς βάζουν καὶ... κινίνο;

Ἡ βόμβα

Στὴ διεθνῆ τὴ σύγχυσι καὶ ἀκαταστασία
τοῦ Τρουμαν ἦρθε ἡ δήλωσις ἡ συνταρακτική.
ὅτι καὶ ἡ Ρωσσία
νὰ φτιάξη τὰ κατάφερε βόμβα ἀτομική.
Κι' ὅλοι ρωτοῦν τὸ γεγονὸς ποιὰς θἄχη συνεπείας
κι' ἀκοῦς προβλέψεις λογικὰς καὶ ἀνισορροπίας;
Μπορεῖ μπελάδες νἄχουμε, μπορεῖ καλὸ νὰ γίνη...
Κι' ἴσως δυὸ βόμβες, κύριοι, νὰ φέρουν τὴν εἰρήνη!

ΠΑΝ. ΠΑΠ.

Προβλέψεις

Οἱ «ἄχροοι» νομάρχαι μας, τὸν ἀριθμὸν ἑξήκοντα,
τὶς ἐκπαιδεύσεις ἄφησαν κι' ἀνέλαβαν καθήκοντα.
Εἶν' ὅλοι τους περίφημοι κι' ὁ Φῶκος τοὺς ἐξαίρει,
μὰ τί πουλιὰ θὰ πιάσουνε ὁ κόσμος δὲν τὸ ξέρει.

★

Ποιὸς θἄν' ὁ πιὸ κατάλληλος καὶ ποιὸς θἄν' ὁ χει-
(ρότερος

κανεὶς δὲν εἶναι βέβαια, ὁ μάντις Τειρεσίας
μὰ κατὰ τὰ φαινόμενα, ὁ... ἐνεργητικώτερος,
θὰ εἶνε αὐτὸς ποὺ ἔγινε Νομάρχης... Μ α γ ν η-
(σ ί α ς !

Ὑποσχέσεις

Ἄκόμα συνεχίζονται ἀπὸ τοὺς «εἰδικούς»,
μελέτες ἀτελείωτες καὶ κόντρα συζητήσεις,
ἂν θὰ βρεθῆ μιὰ μέριμνα καὶ γιὰ τοὺς κληρικοὺς
κι' ἂν θὰ δοθοῦν οἱ σχετικὲς κι' ἀνάλογες αὐξήσεις!

★

Δυὸ μῆνες συνεχίζεται τὸ ἴδιο τὸ τροπάρι:
«Θὰ δοῦμε», «πιθανώτατα», «μπορεῖ» καὶ τὰ λοιπὰ
καὶ μὲ τῶν ὑποσχέσεων τὴ φόρα ποῦχουν πάρει
καὶ στοὺς παπάδες ἄρχισαν νὰ παίζουν τὸν...
(παπᾶ!

Νέα μόδα

Μιὰ δεσποινίς, στὸν Βύρωνα, τῆς ἐποχῆς κοπέλλα
καὶ μόλις — ὅπως διάβασα — ἐτῶν δέκα ἐννιὰ
κατὰ τοῦ συγκατοίκου της ἐχύμηξε μὲ τρέλλα
καὶ τοῦδωσε στὸ στῆθος του γενναία... δαγκω-
(νιά!

★

Κατόπιν τούτου, ἄρρενες, τὸ νοῦ σας, φυλαχτῆτε,
γιατὶ μπορεῖ νὰ μιμηθοῦν τὴν τακτικὴ της ὅλες
καὶ μὲ κοπέλλες ὅσοι σας, τυχόν, συγκατοικεῖτε,
ἐξοπλιστῆτε σύντομα μὲ φίμωτρα καὶ... φόλες!

Παράλογα

Σπογγαλιέων ὅμιλος, δικός μας ἐννοεῖται,
ἀπ' τὶς ἀρχὲς τῶν Ἰταλῶν παράλογα κρατεῖται
κι' ὁ Πρέσβυς μας προσπάθειες μεγάλες καταβάλλει,
γιὰ ν' ἀφεθοῦν ἐλεύθεροι οἱ σφουγγαράδες πάλι.

★

Ἀλλὰ μ' αὐτὴν τὴν πρᾶξι του, ὁ νέος μας «ἀμίκος»,
ὁ φίλος ἤγουν ὅπλαδή, ἀπείρως μᾶς πικάρει,
γιατὶ τοὺς σφουγγαράδες μας αἰχμαλωτίζει ἀδίκως,
ἐνῶ ζητᾶ στὸ παρελθὸν νὰ βάλουμε... σ φ ο υ γ-
(γ ά ρ ι !

Τὸ βιολί της

Τῆς Οὔλεν κι' ἄλλο αἴτημα, — τὸ πέμπτο στὴ
(γραμμή.—

ζητᾶ ξανὰ τοῦ ὕδατος ν' αὐξήση τὴν τιμὴ
κι' ὑποσχόντ' οἱ ἁρμόδιοι νὰ μὴ τὴν ἀδικήσουν
κι' αὐτὴ της τὴν ἀξίωσι νὰ ἱκανοποιήσουν.

★

«Παίρνει νερὸ τὸ ζήτημα», σοῦ λένε μ' ἄλλα λόγια,
ἀντὶ νὰ σπεύση κάποιος τους, σκληρὰ νὰ τὴν πα-
(τάξη,

κι' ἐνῶ μᾶς παίζει, διαρκῶς, αὐτὴ σὰν κομπολόγια,
κυττᾶμε νὰ τὴν ἔχουμε «μὴ βρέξη καὶ μή... σ τ ά-
(ξ η !

Σημεῖα τῶν καιρῶν

Ἡ θύελλα ποὺ ξέσπασε, ἀπρόοπτα προχτές,
καταστροφὲς ἐπέφερε στὴν πόλι μας φριχτές.
Ντουβάρια καὶ στωχόσπιτα κατέρρευσαν, ἢ ράγι-
(σαν

καὶ τράμ καὶ αὐτοκίνητα στοὺς δρόμους... ἐναυά-
(γησαν!

★

Πλημμύρισαν οἱ δρόμοι μας, μικροὶ τε καὶ μεγάλοι,
πελάγη τὰ κατάφεραν σωστὰ νὰ κατανήσουν
κι' ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά, ποὺ λές, γιὰ νὰ βρεθῆς στὴν
(ἄλλη,

...Ζ η ρ γ ᾶ ν ο ς, συμπολίτα μου, θὰ ἔπρεπε νὰ
(ἤσουν!

★

Κι' αὐτὰ συνέβησαν, γιατὶ ὁ Δῆμος, δυστυχῶς,
τὴν ἀδιαφορία του προτέρημα τὴν ἔχει
κι' ἂν βρέχη κι' ἂν συμβαίνουνε πλημμῦρες συνε-
(χῶς,

οἱ κύριοι ἁ ρ μ ό δ ι ο ι σοῦ λένε:
«π έ ρ α βρέχει»!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

Η καμωδιούλα μας

Η ΗΛΕΚΤΡΑ

ΠΡΟΣΩΠΑ:
ΚΩΣΤΑΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ, 40 χρονῶν. ΛΙΛΗ, γυναίκα του, 20 χρονῶν. ΜΠΑΜΠΗΣ ΧΡΙΣΤΟΠΟΥΛΟΣ, 38 χρονῶν. Κα ΧΡΙΣΤΟΠΟΥΛΟΥ, 27 χρονῶν. Ἡ ΔΑΚΤΥΛΟΓΡΑΦΟΣ, 22 χρονῶν. ΕΝΑΣ ποὺ τηλεφωνεί. (Ὀπτικῶς ἄγνωστος). Κι' ΕΝΑΣ ἄλλος ΚΩΣΤΑΣ.

Σκηνὴ 1η

(Στὸ γραφεῖο τοῦ κ. Κώστα Παναγιωτοπούλου).

ΚΩΣΤΑΣ:... Ἤρθατε γιὰ νὰ προσληφθῆτε ὡς δακτυλογράφος;

ΔΑΚΤΥΛΟΓΡΑΦΟΣ: Μάλιστα. Διάβασα τὴν ἀγγελία στὴν ἐφημερίδα.

ΚΩΣΤΑΣ (μὲ γκριμάτσα ἐλαφρᾶς δυσαρεσκείας): Χμ!... (Τὴν περιεργάζεται καὶ τὴ βρίσκει πάρα πολὺ ὄμορφη καὶ κομψή)... Φοβοῦμαι ὅτι δὲν μοῦ κάνετε...

ΔΑΚΤΥΛΟΓΡΑΦΟΣ: Πῶς τὸ ξέρετε χωρὶς νὰ μὲ δοκιμάσετε; Εἶμαι ταχύτατη κι' ἐπὶ πλέον ξέρω γαλλικὰ καὶ ἀγγλικά.

ΚΩΣΤΑΣ (μὲ παράξενο ὕφος): Ναί... ὅλ' αὐτὰ δὲν τ' ἀμφισβητῶ, δεσποινίς. Ἀλλά... εἶναι κάπως δύσκολο νὰ μὲ καταλάβετε. (Ἀπότομα). Δέχεσθε νά... ἀσχημήνετε; Νὰ μὴ μακιγιάρεστε; Νὰ πάψετε νὰ κάνετε «μὶς - ἂν - πλὶ» καὶ νὰ τσιτώσετε τὰ μαλλιά σας σὰν στριμμένη γεροντοκόρη καθηγήτρια;

ΔΑΚΤΥΛΟΓΡΑΦΟΣ (Γέλιο ἐκπλήξεως): Ἴσως!... Ἀλλά... γιατί;

ΚΩΣΤΑΣ: Ἀααααχ! Δεσποινίς! Γιατί, ζῶ ἕνα πραγματικὸ δράμα! Ἡ γυναῖκα μου ἔχει παθολογικὴ ζήλεια καὶ παθολογικὴ καχυποψία! Ἂν σᾶς δῆ ἐδῶ... ἔτσι ὅπως εἴσαστε, τόσο κομψή, τόσο χαριτωμένη, τόσο... — μὲ συγχωρεῖτε!— προκλητική, θὰ μᾶς σπάσῃ τὰ κεφάλια καὶ τῶν δυό!... Λοιπόν... μάλλον δὲν μοῦ κάνετε!

ΔΑΚΤΥΛΟΓΡΑΦΟΣ: Μὴν ἀνησυχῆτε! Θὰ σᾶς ἔρθω αὔριο... ἐφτάσχημη! Σωστὸ τέρας!

Σκηνὴ 2η

(Στὸ σπίτι του κ. Κώστα Παναγιωτοπούλου).

ΕΝΑΣ ΠΟΥ ΤΗΛΕΦΩΝΕΙ: Τοῦ κ. Παναγιωτοπούλου, ἐκεί;

ΛΙΛΗ: Μάλιστα.

Ο ΕΝΑΣ: Ἡ Ἠλέκτρα εἶναι στὸ τηλέφωνο;

ΛΙΛΗ ("Εξαλλη): Πῶς; Ποιὰ Ἠλέκτρα;

Ο ΕΝΑΣ: Μὰ δὲν εἶναι κεῖ τοῦ κ. Παναγιωτοπούλου;

ΛΙΛΗ: Μάλιστα!

Ο ΕΝΑΣ: Τοῦ κ. Κώστα Παναγιωτοπούλου;

ΛΙΛΗ: Μάλιστα!

Ο ΕΝΑΣ (ἀπορῶν): Ἐ, καὶ δὲν εἶν' ἐκεῖ ἡ Ἠλέκτρα;

ΛΙΛΗ (ἐξυπνάδικα): Ποιὰ Ἠλέκτρα; Ἡ... φίλη του;

Ο ΕΝΑΣ: Ναί. Δηλαδή... ἡ μνηστή του. (Τρομαγμένος): Μὲ συγχωρεῖτε... Ἴσως ἔκανα λάθος... (κλείνει).

ΛΙΛΗ: Τὸν ἄτιμο! Ὥστε Ἠλέκτρα τὴ λένε!

Σκηνὴ 3η

(Σὲ δέκα λεπτὰ στὸ ἴδιο σπίτι).

ΚΩΣΤΑΣ (Τρυφερά): Καλημέρα, ἀγάπη μου. Δὲ σὲ εἶδα τὸ πρωΐ.

ΛΙΛΗ ("Εξω φρενῶν): «Ἀγάπη σου» νὰ πῆς τὴν Ἠλέκτρα!

ΚΩΣΤΑΣ: Ποιὰ Ἠλέκτρα;

ΛΙΛΗ: Τὴν ἐρωμένη σου!

ΚΩΣΤΑΣ: Ἄσε με ἥσυχο βρὲ γυναῖκα. Κι' εἶμαι κατάκοπος ἀπ' τὸ πρωΐ. Δὲν ξέρω καμμιὰ Ἠλέκτρα.

ΛΙΛΗ: Ἀφοῦ τηλεφωνοῦν καὶ τὴ ζητᾶνε στὸ σπίτι σου! Νομίζουν φαίνεται πὼς συζῆτε!

ΚΩΣΤΑΣ: Λιλή, νὰ χαρῆς τὰ μάτια σου μὴ μὲ συγχύζεις χωρὶς λόγο. Βάλε νὰ φᾶμε!

ΛΙΛΗ: Νὰ πᾶς νὰ φᾶς στὴν Ἠλέκτρα!

ΚΩΣΤΑΣ: Μπᾶ ποὺ νὰ πάρ' ὁ διάολος! Βρὲ γυναῖκα, σοῦ ὁρκίζομαι στὴ ζωή σου...

ΛΙΛΗ: Στὴ ζωὴ τῆς Ἠλέκτρας νὰ ὁρκίζεσαι! Φᾶε μόνος σου, ἐγὼ πάω στὸ δωμάτιό μου!...

Σκηνὴ 4η

(Στὸ Φαληρικὸ ρεστωράν)

ΚΩΣΤΑΣ (συνιστᾶ): Ὁ κ. Μπάμπης Χριστόπουλος... ἡ κυρία Χριστοπούλου.

ΛΙΛΗ (μουτρωμένη ἀπ' τὴ μεσημβρινὴ σκηνή): Χαίρω πολύ.

(Σιγὴ ἀμηχανίας)

Κα ΧΡΙΣΤΟΠΟΥΛΟΥ: Πῶς περνᾶτε, τὰ βράδυα σας, κυρία μου; Παίζετε κανένα πινακλάκι;

ΛΙΛΗ: Ἄααχ, δυστυχῶς κυρία μου, ὁ ἄντρας μου δὲν μ' ἀφήνει οὔτε λεπτὸ ψυχικῆς ἠρεμίας! (Στὸν Κώστα). Τί μὲ σκουντᾶς; Θὰ τὰ πῶ!

ΚΩΣΤΑΣ: Χμ!... Ξέρετε ἡ γυναῖκα μου εἶναι παθολογικὴ ζηλιάρα.

ΧΡΙΣΤΟΠΟΥΛΟΣ: Ἄ, κι' ἡ Ἠλέκτρα τὸ ἴδιο!

ΛΙΛΗ (Στὴν κ. Χριστοπούλου, γουρλώνοντας τὰ μάτια της): Πῶς εἶναι τὸ μικρό σας ὄνομα;

Κα ΧΡΙΣΤΟΠΟΥΛΟΥ: Ἠλέκτρα!

ΛΙΛΗ ("Εξω φρενῶν): Ἄ, ἐσ' εἶσαι λοιπὸν ἡ φιλενάδα του. παληογυναίκα; (Τῆς ἀστράφτει ἕνα χαστοῦκι).

Σκηνὴ 5η
(Στὸ σπίτι)

ΚΩΣΤΑΣ: Μὲ τὸ Χριστόπουλο εἶχα τεράστια συμφέροντα. Ἔπειτ' ἀπ' τὸ σημερινὸ ἐπεισόδιο μὲ κατέστρεψες!

ΛΙΛΗ (ἱκανοποιημένη): Νὰ μάθῃς νὰ μὴν ἔχῃς φιλενάδες! (Χτυπᾶ τὸ τηλέφωνο). Μπρός... Ἡ δακτυλογράφος;... Ποιὰ δακτυλογράφος;... Πῶς ("Εξαλλη). Ἡ Ἠλέκτρα; Πάρτε τον! Τὸ φίλο σας δὲ θέλετε; Πάρτε τον!

ΚΩΣΤΑΣ (παγωμένος): Ἠλέκτρα τὴ λένε κι' αὐτή; Μπᾶ νὰ πάρ' ὁ διάολος. (Στὸ τηλέφωνο). Ἀπολύεσθε, δεσποινίς! (Κλείνει).

Σκηνὴ 6η

(Στὸ σπίτι. Χτυπᾶ τὸ τηλέφωνο)

ΛΙΛΗ (πετάγεται): Στάσου! Ἐγὼ θὰ τὸ πάρω! (στὸ τηλέφωνο). Λέγετε.

Ο ΑΛΛΟΣ ΚΩΣΤΑΣ: Μοῦ δίνετε τὸν κύριο Παναγιωτόπουλο παρακαλῶ;

ΛΙΛΗ: Ποιὸς τὸν ζητεῖ;

Ο ΑΛΛΟΣ ΚΩΣΤΑΣ: Ὁ κ. Παναγιωτόπουλος.

ΛΙΛΗ (ἔκπληκτη): Ποιὸς Παναγιωτόπουλος;

Ο ΑΛΛΟΣ ΚΩΣΤΑΣ: Ὁ Κώστας Παναγιωτόπουλος!

ΛΙΛΗ (πιὸ ἔκπληκτη): Κοροϊδεύετε κύριε; Ὁ Κώστας Παναγιωτόπουλος εἶναι ἐδῶ.

Ο ΑΛΛΟΣ ΚΩΣΤΑΣ: Μάλιστα. Κι' ἐδῶ Κώστας Παναγιωτόπουλος. Ὁ ἄλλος!...

ΛΙΛΗ (στὸν Κώστα): Γιὰ ἔλα νὰ ἰδῆς σὲ παρακαλῶ!...

ΚΩΣΤΑΣ: Ὁρίστε! Πῶς; Κι' ἐσεῖς Κώστας Παναγιωτόπουλος; Συνωνυμία; Τί νὰ κάνουμε! Τί θέλετε τώρα;

Ο ΑΛΛΟΣ ΚΩΣΤΑΣ: Ἐπειδὴ παίρνω κι' ἐγὼ τηλεφωνήματα γιὰ σᾶς, σᾶς παρακαλῶ νὰ κάνουμε μιὰ συμφωνία: "Οταν καταλαβαίνετε πὼς δὲν εἶναι γιὰ σᾶς, νὰ τοὺς δίνετε τὸν ἀριθμό μου, 102-204. Κι' ἐγὼ θὰ δίνω τὸ δικό σας. Ἰδιαιτέρως μ' ἐνδιαφέρει γιὰ τὴ μνηστή μου, τὴ δεσποινίδα Ἠλέκτρα!

ΚΩΣΤΑΣ: Ἠλέκτρα εἶπες; Πές το καὶ στὴ γυναῖκα μου, χριστιανέ μου! Λιλή! Ἔλα πάρτο!

Ο ΑΛΛΟΣ ΚΩΣΤΑΣ: Εἶπα κάτι στὸ σύζυγό σας μαντάμ. Γιὰ τὴ μνηστή μου τὴν Ἠλέκτρα...

ΛΙΛΗ (μὲ ὕφος ἐνόχου): Μάλιστα. Κατάλαβα!

Ο ΚΩΣΤΑΣ (στὸ τηλέφωνο): Καὶ τί δουλειὰ κάνεις κύριε συνονόματε, ποὺ μᾶς ἔχεις ἀναστατώσει μὲ τὴν Ἠλέκτρα;

Ο ΑΛΛΟΣ ΚΩΣΤΑΣ: Ἠλεκτρολόγος!

Ο ΚΩΣΤΑΣ: Ἄει στὸ διάολο! (Διακόπτει. Στὴ Λιλή): Εἶδες;

ΛΙΛΗ: Ἐ... Μιὰ μικρὴ παρεξήγησις

Ο ΚΩΣΤΑΣ: Καὶ τὸ χαστοῦκι ποὺ ἔφαγε ἡ ἄλλη Ἠλέκτρα;

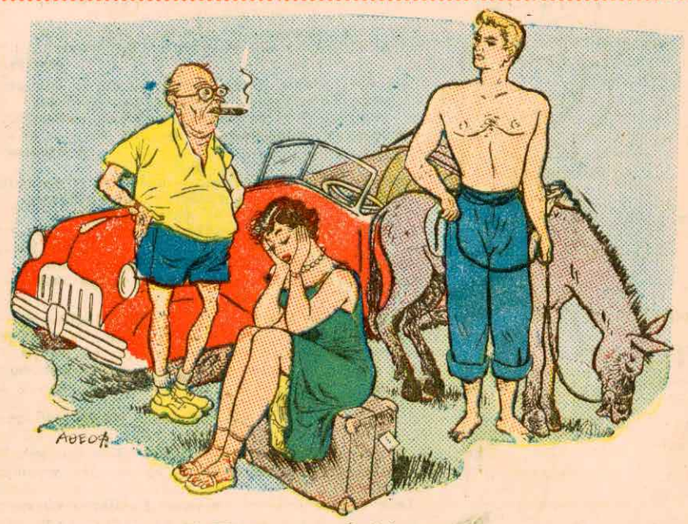
ΛΙΛΗ: Θὰ τῆς κάνω ἕνα ὡραῖο δῶρο καὶ θὰ τὸ ξεχάσῃ. Αὔριο θὰ μοῦ δώσῃς λεφτὰ νὰ τὸ πάρω!

Ο ΚΩΣΤΑΣ: Ὥστε θὰ πληρώσω κι' ἀπὸ πάνω γιὰ τὸ δικό σου λάθος;

Η ΛΙΛΗ: Μὲ συγχωρεῖς. Ἡ εὐθύνη εἶναι δική σου! Ἐσὺ λέγεσαι Κώστας Παναγιωτόπουλος. Ἂν λεγόσουνα ἀλλοιῶς, δὲν θὰ γινόταν τίποτα!

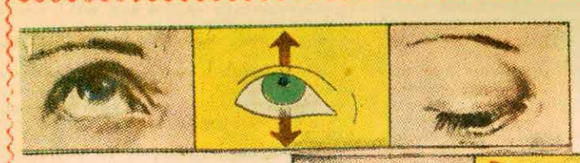
Ο ΚΩΣΤΑΣ: Μπαᾶ; (μένει γιὰ ἀρκετὴ ὥρα μὲ ἀνοιχτὸ τὸ στόμα, προσπαθῶντας νὰ εἰσδύσῃ στὰ ἄδυτα τῆς γυναικείας λογικῆς).

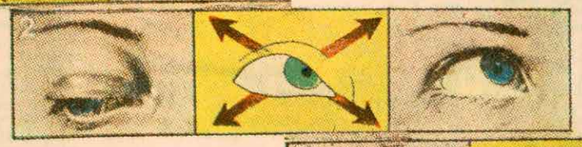
ΑΥΛΑΙΑ

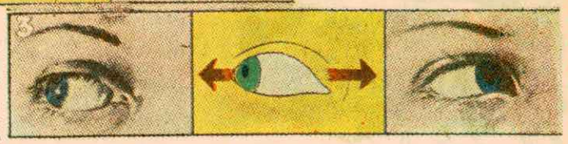

Τὸ δίλημμα της ταξειδιώτισσας...

(Τοῦ Α. Θεοφιλοπούλου)

Η γυμναστική τῶν ματιῶν

Γιὰ νὰ τὰ κάμετε ἐκφραστικὰ καὶ ζωηρὰ

Τσαλάκια, καστανά, μαῦρα, γκριζοπράσινα, μεγάλα ἢ μικρά, ἀμυγδαλωτὰ ἢ ἐλλειψοειδῆ, χωμένα μέσα στὶς κόγχες τους ἢ στὴν ἐπιφάνεια τοῦ προσώπου, ὅλα τὰ μάτια ἔχουν τὴ χάρι τους. Ἀλλὰ μὲ μιὰ προϋπόθεσι: νὰ εἶνε ζωηρὰ καὶ ἐκφραστικά.

Τὸ μάτι δὲν εἶνε κάτι ποὺ κρίνεται ἀπὸ τὴ ζωηρότητά του ἢ ἀπὸ τὸ σχῆμα του. Ἡ ἀξία του δὲν εἶνε στατική, ἀλλὰ δυναμική. Τὸ πᾶν εἶνε ἡ ἔκφρασί του. Προσέξετε μιὰ προσωπογραφία, ποὺ εἶνε βγαλμένη ἀπὸ τὰ χέρια ἑνὸς μεγάλου καλλιτέχνου. Ὅλη ἡ ζωὴ τοῦ προσώπου πάνω στὸν πίνακα λὲς κι' εἶνε συγκεντρωμένη στὰ μάτια του. Γιατὶ ὅλοι οἱ μεγάλοι καλλιτέχναι εἶχαν καταλάβει τὴν ἀξία τοῦ βλέμματος καὶ τοῦ ἔδιναν τὴν ἔκφρασι ποὺ ἐπιθυμοῦσαν. Αὐτὴ καὶ μόνο ἦταν ἀρκετὴ γιὰ νὰ χαρακτηρίσῃ τὸ κάθε ἀριστούργημα.

Ξέρομε ὅλοι, ἄλλωστε, ἀπὸ πεῖρα ὅτι πολλὰ μάτια, μ' ὅλη τους τὴ γοητεία, τὴ διαύγεια καὶ τὴ ζωηρότητά τους δὲν εἶνε ὡραῖα, ὅταν τοὺς λείπῃ ἡ ἔκφρασις. Μοιάζουν σὰ γυαλί. Καὶ ἀσχημίζουν καὶ τὸ πιὸ ὄμορφο πρόσωπο.

Γι' αὐτὸ εἶνε ἀπαραίτητο νὰ δώσετε στὰ μάτια σας τὴ λάμψι ποὺ τοὺς λείπει. Γιατὶ δὲν πρέπει νὰ ξεχνᾶτε πὼς τὸ μάτι εἶνε ἕνα ἐξαιρετικὰ εὐαίσθητο ὄργανο, ποὺ κουράζεται πολὺ εὔκολα καὶ ποὺ ἐπηρεάζεται κι' ἀπὸ τὶς πιὸ ἀσήμαντες αἰτίες. (Ἡ πιὸ μικρὴ ἀδιαθεσία, κάποια συγκίνησις, ἡ κούρασις, ἡ ψυχικὴ ἀπογοήτευσις, οἱ ἀγρυπνίες, ἡ ἔλλειψις σαφοῦς κατευθύνσεως στὴ ζωή, τὰ διάφορα πάθη κ.τ.λ. ἐπιδροῦν σὲ μεγάλο βαθμὸ στὴν ὁμορφιὰ καὶ τὴ λάμψι τῶν ματιῶν, ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὸ ὅτι μποροῦν νὰ ἐπιδράσουν καὶ στοὺς μῦς τῶν βλεφάρων καὶ νὰ προκαλέσουν τὴν ἐμφάνισι ρυτίδων, μαύρων κύκλων κ.τ.λ.).

Πῶς, λοιπόν, θὰ ζωηρέψωμε τὰ μάτια μας καὶ θὰ τονώσωμε τὴ λάμψι τους;

Θὰ βρῆτε στὸ ἐμπόριο ἕνα σωρὸ οὐσίες γι' αὐτὸ τὸ σκοπό. Ἀποφύγετέ τις. Τὸ ἀποτέλεσμά τους εἶνε προσωρινό. (Οἱ καλλίτερες δὲν μποροῦν νὰ σᾶς ἐξασφαλίσουν ἕνα λαμπερὸ βλέμμα γιὰ μιὰ ὁλόκληρη βραδυά). Κι' ἐκτὸς αὐτοῦ, τὸ μόνο ποὺ μποροῦν νὰ δώσουν στὰ μάτια σας εἶνε μιὰ ψεύτικη λάμψι. Ἡ λάμψις ὅμως εἶνε ἄραγε ἀρκετὴ γιὰ νὰ κάμῃ τὸ μάτι σας ζωηρὸ κι' ἐκφραστικό; Ὄχι, βέβαια. Μόνο ἡ εἰδικὴ γυμναστικὴ τοῦ ματιοῦ θὰ σᾶς ἐξυπηρετήσῃ ἀποτελεσματικά. Καὶ τὰ ἀποτελέσματα θὰ εἶνε μόνιμα καὶ σταθερὰ κι' ὄχι πρόσκαιρα, ὅπως μὲ τὶς οὐσίες ποὺ ἀναφέραμε.

Ἡ γυμναστικὴ αὐτὴ εἶνε ἁπλὴ καὶ ἐλάχιστα κουραστική. Ἀπαιτεῖ μόνο προσοχὴ καὶ ἐπιμονή. Τὰ ἀποτελέσματά της θὰ εἶνε αἰσθητὰ ἀπὸ τὴν τρίτη ἢ τὴν τέταρτη μέρα. Καὶ θὰ σᾶς καταπλήξουν. (Αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι πρέπει νὰ σταματήσετε πρόωρα τὴ γυμναστική σας).

Θὰ ἐφαρμόσετε βαθμιαῖα τὶς τέσσερις ἀσκήσεις ποὺ σημειώνουμε παρακάτω. Μόνο ἀφοῦ πεισθῆτε ὅτι ἐκτελεῖτε μὲ ἀπόλυτη ἀκρίβεια τὴν προηγούμενη θὰ προχωρῆτε στὴν ἑπόμενη. Ὅταν, τέλος, συνηθίσετε καὶ τὶς τέσσερις, θ' ἀφιερώνετε μερικὰ λεπτὰ κάθε πρωῒ γιὰ νὰ τὶς ἐκτελῆτε τὴ μιὰ ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἄλλη.

Ἄσκησις 1η

Κυττάξετε κατ' εὐθεῖαν μπροστά σας. Κατόπιν γυρίστε ἤρεμα τὰ μάτια σας, ὅσο μπορεῖτε πιὸ ψηλά, σὰν νὰ θέλατε νὰ δῆτε στὸ ἐσωτερικό τοῦ μετώπου. Ὕστερα θὰ τὰ ξανακατεβάσετε ἀργά, σὰν νὰ θέλατε νὰ κυττάξετε κάτω ἀπὸ τὸ σαγόνι σας. Ἡ ἄσκησις θὰ γίνῃ ἕξη φορές.

Ἄσκησις 2α

Κυττάξετε καὶ πάλι κατ' εὐθεῖαν μπροστά σας. Κατόπιν θὰ γυρίσετε τὰ μάτια σας πρὸς τὰ ἐπάνω γιὰ νὰ κυττάξετε τὸ ψηλότερο σημεῖο τοῦ ταβανιοῦ. Ὕστερα θὰ τὰ κατεβάσετε ἤρεμα γιὰ νὰ προσηλώσετε τὸ βλέμμα σας στὸ πάτωμα ὅσο μπορεῖτε πιὸ σιμὰ στὴν ἄκρη τῶν ποδιῶν σας.

Ἡ ἄσκησις θὰ γίνῃ ἕξη φορὲς πρὸς τὰ ἐπάνω κι' ἄλλες τόσες πρὸς τὰ κάτω.

Ὅταν κουρασθῆτε, φυσικὰ θὰ σταματήσετε λίγο.

Ἄσκησις 3η

Τὸ μάτι κατ' εὐθεῖαν ἐμπρός. Θὰ τὸ παίξετε ἤρεμα πρὸς τὰ δεξιά, σὰν νὰ θέλατε νὰ δῆτε τὸ δεξί σας αὐτὶ καὶ κατόπιν θὰ τὸ πᾶτε ἀριστερά, σὰν νὰ θέλατε νὰ δῆτε τὸ ἀριστερό σας αὐτί.

Ἡ ἄσκησις θὰ γίνῃ ἕξη φορὲς πρὸς τὰ δεξιὰ κι' ἄλλες τόσες πρὸς τὰ ἀριστερὰ γιὰ τὸ κάθε μάτι.

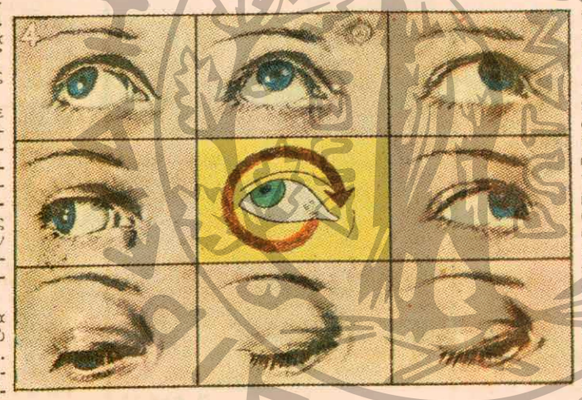
Ἄσκησις 4η

Τὸ μάτι κατ' εὐθεῖαν ἐμπρός. Περιστρέψετέ το, διαγράφοντας μιὰ τροχιὰ ὅσο τὸ δυνατὸν πιὸ πλατειά, γιὰ νὰ τὸ φέρετε ἀπὸ τὰ δεξιὰ πρὸς τ' ἀριστερὰ καὶ ἀντίστροφα. Ἡ κίνησις θὰ εἶνε κυκλικὴ κι' ὄχι σὲ ὁριζοντία γραμμή, ὅπως στὴν προηγουμένη περίπτωσι.

Ἡ ἄσκησις θὰ γίνῃ ἕξη φορὲς γιὰ τὸ κάθε μάτι.

Εἶνε περιττὸ νὰ ὑπομνησθῇ ὅτι τὸ κεφάλι πρέπει νὰ παραμένῃ ἀκίνητο.

Τὰ ἀποτελέσματα αὐτῶν τῶν ἀσκήσεων θὰ σᾶς καταπλήξουν. Τὸ βλέμμα σας θὰ γίνῃ ἔπειτα ἀπὸ ἐλάχιστες μέρες ζωηρὸ καὶ ἐκφραστικό.

Φυσικὰ πρέπει ἡ ἐσωτερικὴ κατάστασι τοῦ ἀτόμου, ἡ ψυχική του διάθεσι νὰ συντείνουν στὴν ἐκφραστικότητα τοῦ ματιοῦ. Οἱ ἀσκήσεις θὰ δυναμώσουν κάτι ποὺ θὰ ὑπάρχῃ. Δὲν μποροῦν οἱ ἀσκήσεις νὰ δημιουργήσουν ζωηράδα καὶ ἐκφραστικότητα σὲ ἄτομα ἄρρωστα, μελαγχολικὰ καὶ περίλυπα. Οἱ ἀσκήσεις ἐντείνουν τὸ λίγο ποὺ ὑπάρχει.

Πρὶν ἀπ' ὅλα αὐτὰ λοιπόν, φροντίστε νὰ καλλιτερέψετε τὴν ψυχική σας διάθεσι καὶ μὴν ἀφίνετε νὰ σᾶς καταβάλλῃ ἡ στενοχώρια.

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ, ΙΠΠΟΤΙΚΟ ΚΑΙ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΖΑΒΙΕ ΝΤΕ ΜΟΝΤΕΠΕΝ

Ο Προδότης του Διαβόλου

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ὁ Ἑβραῖος Ναθάν καὶ ἡ κόρη του Δεβόρα περνοῦν τὴ νύχτα τους στὸ πανδοχεῖο. Στὸ μεταξὺ ὁ ξενοδόχος καὶ ὁ ὑπηρέτης του συζητοῦν γιὰ τὸν Ἑβραῖο ποὺ φαίνεται νάχῃ στὸ δισάκκι του χρυσᾶ νομίσματα καὶ ἀποφασίζουν νὰ σκοτώσουν αὐτὸν καὶ τὴν κόρη του γιὰ νὰ τοὺς κλέψουν. Ἡ "Ηδη καὶ ἡ Μπονσάνς ἀκοῦνε ὅλη τὴ συνομιλία καὶ εἰδοποιοῦν τὸν Ἑβραῖο γιὰ τὴ δολοφονία ποὺ σχεδιάζουν οἱ ἄλλοι. Ἔτσι, ὁ Ναθὰν καὶ ἡ Δεβόρα ὅταν τοὺς ἐπιτίθενται ὁ ξενοδόχος καὶ ὁ ὑπηρέτης του, τοὺς σκοτώνουν καὶ ὕστερα τὸ σκάνε μαζὶ μὲ τὶς δύο ἄλλες γυναῖκες.

Αὐτὰ τὰ γεγονότα φωτίζουν ὡς τώρα τοὺς ἥρωας τῆς ἱστορίας μας. Τὸν ὡραῖο Ἱππότη Ραοὺλ ποὺ τὸν ἀφήσαμεν στὸ διαμέρισμα τῆς Δεβόρας, τὸν ἀγαποῦν τόσο αὐτὴ ὅσο καὶ ἡ "Ηδη. Ἀλλ' ὁ Ραοὺλ εἶνε τρελλὰ ἐρωτευμένος μὲ τὴ Δεβόρα καὶ τὴ ζητεῖ ἀπ' τὸν πατέρα της.

24ον — "Αρχοντά μου, δὲν ξέρω μὲ ποιὸ τρόπο νὰ σᾶς ἐκφράσω τὴ συγκίνησί μου καὶ τὴν εὐγνωμοσύνη μου γιὰ τὸ διάβημά σας, ψιθύρισε ὁ Ἑβραῖος.

— Τὸ διάβημά μου εἶναι φυσικώτατο, γιατὶ μοῦ τὸ ὑπαγορεύει ἡ καρδιά μου. Δέχεστε λοιπὸν τὴν αἴτησί μου;

—Ἀλλοίμονο, ἄρχοντά μου, ὄχι. Δὲν τὴν δέχομαι, εἶπε μὲ ὕφος ταπεινό, ἀλλὰ καὶ σταθερὸ ὁ Ἑβραῖος.

Ὁ Ραοὺλ ἔμεινε κατάπληκτος.

— Τὴν ἀπορρίπτετε; ρώτησε.

— Δυστυχῶς ναί...

—"Ωστε δὲν μοῦ δίνετε τὸ χέρι τῆς κόρης σας;

— Οχι.

— Μὰ γιατί τέλος πάντων; ρώτησε κατάπληκτος ὁ Ραοὺλ.

— Γιατί... γιὰ ἕνα πρᾶγμα μόνο ἐνδιαφέρομαι σ' αὐτὸν τὸν κόσμο: Γιὰ τὴν εὐτυχία τῆς κόρης μου. Καὶ θέλω νὰ σᾶς μιλήσω εἰλικρινά, ἄρχοντά μου: "Οχι μόνο, ἂν σᾶς δώσω τὴ Δεβόρα, βλέπω τὴν εὐτυχία της ἀβέβαιη, ἀλλ' εἶμαι σίγουρος πὼς θὰ δυστυχήσῃ.

— Μὲ βρίζετε λοιπόν, κύριε Ναθάν;

— Καθόλου.

— Τότε ἐξηγῆστε μου τί ἐννοεῖτε μ' αὐτὰ ποὺ λέτε...

— Εὐχαρίστως, ἄρχοντά μου. "Αν γινόταν αὐτὸς ὁ γάμος, θὰ βλέπατε ὅλους τοὺς ἀνθρώπους τῆς τάξεώς σας νὰ ἐξεγερθοῦν, καὶ νὰ σᾶς ποῦν ὅτι κάνατε ἕναν ἀνάξιο γάμο.

— Δὲν θὰ τολμήσῃ κανεὶς νὰ τὸ πῇ, φώναξε ὁ Ραοὺλ.

— Δὲν θὰ μπορέσετε νὰ τοὺς ἐμποδίσετε νὰ τὸ ποῦν, γιατὶ θἄχουν δίκιο. Μὲ μόνη τὴ διαφορὰ πὼς ὁ ἀνάξιος αὐτὸς γάμος δὲν θἄναι ἐξ αἰτίας τῆς Δεβόρας, ἀλλ' ἐξ αἰτίας σας.

— Τί θέλετε νὰ πῆτε: ψιθύρισε ὁ Ραοὺλ. Δὲν σᾶς καταλαβαίνω...

—Ἀνήκετε σὲ μιὰ παλιὰ οἰκογένεια εὐγενῶν, συνέχισε ὁ Ναθάν. Ἀλλά, στὶς φλέβες τῆς Δεβόρας τρέχει αἷμα βασιλικό.

— Βασιλικό; ἐπανέλαβε κατάπληκτος ὁ Ραοὺλ.

— Μάλιστα, γιατὶ κατάγεται ἀπὸ τὸν Προφητάνακτα Δαβίδ, ἀπάντησε σοβαρὰ ὁ Ἑβραῖος. Τί σημασία ἔχει ἡ δική σας καταγωγὴ μπροστὰ στὴ δική της; Καὶ δὲν εἶναι μόνον αὐτό. Ἡ περιουσία τῆς Δεβόρας εἶναι τεράστια. Ἀλλά, ἂν περιέλθῃ στὰ χέρια σας, θὰ ἐξανεμιστῇ γιατὶ εἶσαστε χαρτοπαίκτης. Κι' ἕνας χαρτοπαίκτης, ἄρχοντά μου, ἀκόμα κι' ἂν ἦταν γυιὸς βασιλιᾶ, δὲν θὰ γινόταν ποτὲ σύζυγος τῆς Δεβόρας.

—"Αν σᾶς ἔδινα τὸ λόγο μου πὼς ποτὲ στὴ ζωή μου δὲν θὰ ξαναπαίζα χαρτιά;

— Δὲν θὰ εἶχα ἐμπιστοσύνη στὸ λόγο σας.

— Εἴσαστε ἄσπλαχνος, ψιθύρισε ὁ Ραοὺλ.

—"Οχι, ἄρχοντά μου. Τουναντίον, σᾶς λυποῦμαι πολύ, ἂν πραγματικὰ ἀγαπᾶτε τὴ Δεβόρα. Ἡ πρότασίς σας εἶναι μεγάλη τιμὴ γιὰ μένα, ἀλλά, πρὶν ἀπ' ὅλα, εἶναι ἡ εὐτυχία τῆς κόρης μου...

— Τότε δὲν μοῦ μένει παρὰ νὰ πεθάνω, εἶπε μὲ ἀπελπισία ὁ Ραοὺλ.

—"Οχι, ἄρχοντά μου, δὲν θὰ πεθάνετε... Εἶμαι ἀρκετὰ γέρος, ἀλλὰ ποτέ μου δὲν εἶδα νὰ πεθαίνῃ κανεὶς ἀπὸ ἔρωτα...

Ἀπελπισία

Ἡ "Ηδη, ὅπως εἶχε ὑποσχεθῆ στὴ Δεβόρα, ξαναπῆγε στὸ σπίτι της τὴν ἄλλη μέρα.

Νόμιζε πὼς θὰ τῆς ἔλεγαν ὅτι εἶχε ἀποφασιστῆ ὁ γάμος τῆς Ἑβραιοπούλας μὲ τὸν Ραοὺλ, κι' εἶχε προετοιμαστῆ νὰ δεχτῇ τὸ χτύπημα μὲ καρτερία.

Φαντάζεται λοιπὸν κανεὶς τὴν ἔκπληξί της, ὅταν, μπαίνοντας στὸ διαμέρισμα τῆς Δεβόρας, τὴν βρῆκε νὰ κλαίῃ.

Γιὰ μιὰ στιγμή, ἡ "Ηδη ξέχασε τὴ ζηλοτυπία της, γιὰ νὰ θυμηθῇ τὴ φιλία, ποὺ τὴν συνέδεε μὲ τὴν κόρη τοῦ Ναθάν.

— Τί ἔχεις, ἀδελφούλα μου; τὴ ρώτησε. Τί σοῦ συνέβη;

— Εἶμαι δυστυχισμένη καὶ θέλω νὰ πεθάνω! ψιθύρισε ἡ Δεβόρα.

— Μὰ γιατί; Τί σοῦ συνέβη λοιπόν;

—Ἦρθε ὁ κ. ντὲ Τραμπλέϊγ...

— Καὶ δὲν σ' ἀγαπάει μήπως; βιάστηκε νὰ ρωτήσῃ ἡ "Ηδη.

—Ἀντιθέτως, μ' ἀγαπάει τρελλά, καὶ μὲ ζήτησε μάλιστα καὶ σὲ γάμο.

— Τότε λοιπὸν δὲν καταλαβαίνω...ψιθύρισε ἡ "Ηδη.

—Ὁ πατέρας μου δὲν δέχτηκε τὴν πρότασί του.

Ἡ "Ηδη ἔνοιωσε τὶς ἐλπίδες νὰ ξαναγεννιουνται στὴν καρδιά της, ἀλλὰ προσπάθησε νὰ κρύψῃ τὴ χαρά της.

— Καὶ γιὰ ποιὸ λόγο ἀρνήθηκε; ρώτησε.

—Ἀνοησίες. Ὁ πατέρας μου ἔχει τὴν ἰδέα πὼς θὰ εἶμαι δυστυχισμένη μὲ τὸν ντὲ Τραμπλέϊγ γιατὶ εἶναι χαρτοπαίκτης. Γι' αὐτό, ἀδελφούλα μου, θέλω νὰ πεθάνω;..

Κι' ἡ Δεβόρα ξανάρχισε νὰ κλαίῃ.

Ἡ ἀπελπισία τῆς κόρης του κατατάραξε τὸ Ναθάν. Τὴν ἔβλεπε ἀδυνατισμένη, σιωπηλὴ πάντοτε, νὰ λυώνῃ μέρα μὲ τὴν ἡμέρα, καὶ δὲν ἤξερε τί συμβαίνει, γιατὶ ἀγνοοῦσε τὸ αἴσθημά της γιὰ τὸ Ραοὺλ.

Κάλεσε τοὺς διασημότερους γιατροὺς γιὰ νὰ τὴν ἐξετάσουν. Ἐκεῖνοι βρῆκαν πὼς ἡ νέα εἶχε γίνει φυματική, ἀλλὰ δὲν ἤξεραν ποῦ ν' ἀποδώσουν τὴν αἰτία τῆς φοβερῆς αὐτῆς ἀρρώστειας.

— Κάτι βασανίζει τὴν κόρη σας, εἶπαν στὸν Ναθάν. Ἐμεῖς δὲν μποροῦμε νὰ τὴν κάνουμε καλά. "Ισως, ἂν ἀνακαλύπταμε αὐτὸ ποὺ τὴ μαραίνει, θὰ μπορούσαμε νὰ ἔχουμε μερικὲς ἐλπίδες...

Ὁ Ναθάν, ἀκούγοντας αὐτὰ τὰ λόγια, μάντεψε ποιὸς ἦταν ὁ μυστικὸς πόνος, ποὺ ἔκανε τὴ Δεβόρα νὰ λυώνῃ.

—"Ηθελα τὴν εὐτυχία της, σκέφτηκε. "Ο,τι ἔκανα τὸ ἔκανα γι' αὐτό. Ἀλλά, προκειμένου νὰ κινδυνέψῃ ἡ ζωή της, καλύτερα νὰ ὑποχωρήσω...

Κι' ἐξομολογήθηκε στὴν κόρη του τοὺς λόγους, ποὺ τὸν ἔκαναν ν' ἀρνηθῇ τὴν πρότασι τοῦ Ραοὺλ.

— Τώρα, δὲν ἀντιτίθεμαι στὸ γάμο σου μ' αὐτόν, τῆς εἶπε. Σοῦ ζητῶ συγγνώμην ἂν σὲ πίκρανα χωρὶς νὰ τὸ θέλω.

Ἀκούγοντας αὐτὰ τὰ ἀπροσδόκητα λόγια, ἡ Δεβόρα χλώμιασε καὶ λιποθύμησε.

— Πέθανε... ψιθύρισε μὲ ἀπελπισία ὁ Ναθάν. Τὴν δολοφόνησα...

Καί, πέφτοντας πάνω στὴ νέα, τὴν ἀγκάλιασε κι' ἄρχισε νὰ τὴν φιλάῃ μὲ πάθος.

Πρόσεξε τότε πὼς ἡ καρδιά της χτυποῦσε, ἀδύνατα, κι' αὐτὸ τὸν ἔκαμε νὰ νοιώσῃ μιὰν ἀνεκλάλητη χαρά.

— Δόξα σοι ὁ Θεός! ψιθύρισε.

Κι' ἔσπευσε ἀμέσως νὰ γράψῃ στὸν Ραοὺλ:

«Ἐλᾶτε, ἂν ἀγαπᾶτε ἀκόμη τὴ Δεβόρα, γιατὶ εἶναι δική σας...».

Δέκα λουδοβίκεια γιὰ δηλητήριο

Τὴν ἄλλη μέρα, ἡ «κόρη τοῦ διαβόλου» πῆγε, ὅπως τὸ συνήθιζε, νὰ ἐπισκεφτῇ τὴ φίλη της. Μόλις μπῆκε ὅμως στὸ δωμάτιό της, βρῆκε τὴ Δεβόρα ἐντελῶς ἀλλοιώτική, ἀπ' ὅ,τι περίμενε: Ἡ Ἑβραιοπούλα εἶχε φορέσει τὸ καλύτερο φόρεμά της, καὶ καθόταν ξαπλωμένη στὴν πολυθρόνα της, μ' ἕνα χαμόγελο εὐτυχίας στὰ χείλη της, ἐνῶ, στὰ πόδια της, καθόταν ὁ Ραοὺλ καὶ τῆς ἔσφιγγε τρυφερὰ τὸ χέρι.

Ὁ ἔρωτας εἶχε κάνει τὸ θαῦμα του: Τὸ πρόσωπο τῆς Δεβόρας ἄρχισε νὰ ξαναβρίσκῃ τὰ χρώματά του, καὶ τὰ μάτια της ἔλαμπαν, ἀλλ' αὐτὴ τὴ φορὰ ὄχι ἀπὸ πυρετό.

Ὁ Ἐζεκιὴλ Ναθάν, ὄρθιος πιὸ πέρα, κυττοῦσε τὴν κόρη του μὲ λατρεία.

"Οταν ἀντίκρυσε ξαφνικὰ αὐτὴ τὴ σκηνή, ἡ "Ηδη ὀπισθοχώρησε, σὰ νὰ εἶχε πατήσει φίδι. Θέλησε νὰ φύγῃ, νὰ πάῃ κάπου νὰ κρυφτῇ, καὶ νὰ κλάψῃ τὴ χαμένη της εὐτυχία.

Ἀλλ' ἡ Δεβόρα τὴν εἶχε δῆ καὶ σηκώθηκε ἀμέσως ἀπάνω. Χωρὶς νὰ τραβήξῃ τὸ χέρι της ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Ραοὺλ, ἁπλωσε τὸ ἄλλο στὴ φίλη της καὶ τῆς εἶπε χαρούμενη:

— Εἶναι ἐκεῖνος ποὺ σοῦ μίλησα τόσες φορές, ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἀγαπῶ... ὁ ἀρραβωνιαστικός μου.

Ἡ "Ηδη, ἀνακτῶντας τὴν ψυχραιμία της, ὑποκλίθηκε κι' ἀπάντησε:

— Τὸν κ. ντὲ Τραμπλέϊγ τὸν ἤξερα.

— Τὸν ἤξερες; ἐπανέλαβε ἡ Δεβόρα, κυττάζοντας μὲ ὑποψία τὴ φίλη της καὶ τὸν ἀρραβωνιαστικό της.

—Ἡ δεσποινὶς μοῦ ἔσωσε τὴ ζωή, ἔσπευσε νὰ πῇ ὁ Ραοὺλ.

— Ποῦ λοιπόν; Πῶς; ρώτησε κατάπληκτη ἡ Δεβόρα.

Ὁ Ραοὺλ τῆς διηγήθηκε τὴ νυχτερινή του περιπέτεια, ποὺ γνωρίζουν οἱ ἀναγνῶστες μας.

— Τότε λοιπόν, ψιθύρισε ἡ Ἑβραιοπούλα, μου φαίνεται παράξενο πὼς δὲν σᾶς ἀναγνώρισε ἡ "Ηδη, ἡ τουλάχιστον δὲν μοῦ εἶπε ὅτι σᾶς γνωρίζει, ὅταν, τὶς προάλλες, σᾶς εἶδε ξαφνικὰ μέσα στὸ διπλανὸ δωμάτιο, μαζὶ μὲ τὸν πατέρα μου, καὶ λιποθύμησε.

—Ἀδελφή μου, εἶπε ἡ «κόρη τοῦ διαβόλου», μὴ σοῦ φαίνεται παράξενο ποὺ δὲν ἀναγνώρισα, τὴν ἡμέρα ἐκείνη, τὸν κ. ντὲ Τραμπλέϊγ. Τὴ στιγμὴ ποὺ ἀνασήκωσα τὸ παραπέτασμα τῆς πόρτας, γιὰ νὰ δῶ ποιος εἶναι στὸ διπλανὸ δωμάτιο, μ' ἔπιασε μιὰ ζάλη καὶ σωριάστηκα στὸ πάτωμα, καθὼς θυμᾶσαι, χωρὶς νὰ προφτάσω νὰ δῶ κανένα...

—"Οσο γιὰ μένα, πρόσθεσε ὁ Ραοὺλ, εὐχαρίστως θὰ συνόδευα τὴν δεσποινίδα στὴς μητέρας της, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν ἤξερα πὼς λεγόταν ἡ ὁδὸς ὅπου μένει, καί, νεόφερτος καθὼς εἶμαι στὸ Παρίσι, δὲν θὰ μποροῦσα νὰ τὴν βρῶ...

Ἡ Δεβόρα, ἀκούγοντας αὐτὲς τὶς ἐξηγήσεις, πείστηκε πὼς ἡ ἀόριστη ὑποψία, ποὺ γιὰ μιὰ στιγμὴ εἶχε νοιώσει, ἦταν ἐντελῶς ἀδικαιολόγητη.

— Καὶ πότε θὰ γίνῃ ὁ γάμος; ρώτησε σὲ λίγο ἡ "Ηδη.

— Πολὺ σύντομα, ἐλπίζω, εἶπε ὁ Ραοὺλ.

— Μόλις ἡ κόρη μου γίνῃ ἐντελῶς καλά, πρόσθεσε ὁ Ναθάν.

Ἡ Δεβόρα ἔσκυψε στὸ αὐτὶ τῆς "Ηδης καὶ τῆς εἶπε:

— Νὰ μοῦ πῆς, ἀγαπημένη μου, τί θέλεις νὰ σοῦ προσφέρω γιὰ δῶρο, τὴν ἡμέρα τῶν γάμων μου.

«Ἐγὼ θὰ σοῦ προσφέρω ἕνα δῶρο γιὰ τοὺς γάμους σου», σκέφτηκε ἡ "Ηδη.

Μιὰ ὥρα ἀργότερα, ἡ "Ηδη γύριζε βιαστικὴ στὴ φτωχική της σοφίτα.

—"Ακουσε, εἶπε στὴ γριὰ Μπονσάνς, μόλις μπῆκε μέσα στὸ δωμάτιο. Ἔκανες πολλὰ ὡς τώρα γιὰ μένα. Θέλω νὰ κάνῃς κάτι ἀκόμα...

— Τί πρᾶγμα; ρώτησε περίεργη ἡ «μάγισσα».

—"Ισως τρομάξῃς, ὅταν ἀκούσῃς αὐτὸ ποὺ θὰ σοῦ ζητήσω. Πρέπει ὡστόσο νὰ τὸ κάνῃς, γιατὶ ἀλλοιῶς θὰ φύγω ἀπὸ δῶ καὶ θὰ σ' ἀφίσω ὁλομόναχη.

— Μίλησε, κόρη μου. Τί θέλεις ἀπὸ μένα; Μὰ τὴν ἀλήθεια, ἔχω δῆ πολλὰ πράγματα σ' αὐτὸ τὸν κόσμο, καὶ δὲν τρόμαξα. Εἶναι λοιπὸν πολὺ φοβερὸ αὐτὸ ποὺ θέλεις;

— Ναί, εἶπε μὲ ὑπόκωφη φωνὴ ἡ "Ηδη. Σὺ ποὺ τὰ ξέρεις ὅλα, θὰ ξέρῃς ἀσφαλῶς καὶ τὸ μυστικὸ τῶν φοβερῶν ἐκείνων δηλητηρίων, ποὺ σκοτώνουν χωρὶς ν' ἀφίνουν κανένα ἴχνος.

Ἡ γριὰ Μπονσὰνς χαμογέλασε.

— Καὶ βέβαια τὸ ξέρω, εἶπε.

— Θέλω ἕνα ἀπ' αὐτὰ τὰ δηλητήρια.

—"Εχεις λοιπὸν κανένα ἐχθρό, κόρη μου;

—"Εχω μιὰν ἀντίζηλη.

—"Ωστε ἀγαπᾶς κάποιον;

— Ναί, κάποιον ἀγαπῶ, καὶ κάποιαν μισῶ, ὁμολόγησε ἡ "Ηδη.

— Καὶ τὸ δηλητήριο τὸ θέλεις γιὰ νὰ τὴ θανατώσῃς σιγὰ - σιγά, ἢ ἀκαριαία;

— Θέλω ὁ θάνατος νἄρθῃ σιγὰ - σιγά, ἀλλὰ χωρὶς πόνους.

— Πολὺ καλά. Θὰ σοῦ δώσω ἕνα τέτοιο δηλητήριο.

— Πότε;

—"Οταν θὰ εἶναι ἕτοιμο. Δηλαδὴ σὲ τρεῖς μέρες.

— Τόσο ἀργά;

— Δὲν μπορῶ γρηγορώτερα. Κι' ἔπειτα, γιὰ νὰ τὸ φτιάσω, μοῦ χρειάζονται χρήματα.

— Πολλά;

— Δέκα λουδοβίκεια. Τὰ φάρμακα ποὺ χρειάζομαι, δὲν εἶναι μόνον ἀκριβά, ἀλλὰ καὶ σπάνια.

— Δέκα λουδοβίκεια... ψιθύρισε ἡ "Ηδη. Δὲν τὰ ἔχω... Κι' ὅμως μοῦ χρειάζονται... Χωρὶς αὐτὰ δὲν μπορῶ νὰ κάνω τίποτα...

Καὶ πρόσθεσε, χτυπῶντας τὸ πόδι της μὲ πεῖσμα:

— Τί δυστυχία, νὰ εἶμαι φτωχή!

Ξαφνικά, ἕνα παράξενο χαμόγελο ἄνθισε στὰ χείλη της.

— Σὲ μιὰ ὥρα θὰ εἶμαι ἐδῶ, εἶπε, καὶ θὰ σοῦ φέρω τὰ δέκα λουδοβίκεια, ποὺ χρειάζεσαι γιὰ νὰ μοῦ φτιάσῃς τὸ δηλητήριο. Θὰ πάω νὰ δανειστῶ.

Παρακολουθῆστε ἀπὸ τὸ σημερινὸ τεῦχος στὴ σελίδα 61 τὸ νέο καταπληκτικοῦ ἐνδιαφέροντος μυθιστόρημα τοῦ λαοφιλοῦς Γάλλου συγγραφέως:

Α. ΝΤΕ ΒΕΓΥ

ΤΑΞΕΙΔΙ στὰ ἔγκατα ΤΗΣ ΓΗΣ

"Ενας σοφὸς καὶ ἀτρόμητος ἐπιστήμων καταλήγει, ἔπειτα ἀπὸ σχετικὲς μελέτες, στὸ συμπέρασμα ὅτι τὸ κέντρον τῆς γῆς δὲν εἶνε μιὰ τρομακτικὴ θάλασσα φωτιᾶς, ὅπως κοινῶς πιστεύεται. Ἀποφασίζει λοιπὸν νὰ κατέβῃ μαζὶ μ' ἕνα σύντροφό του καὶ νὰ ἐξερευνήσουν τὰ ἔγκατα τῆς γῆς. Φτάνοντας στὶς τρομερὲς αὐτὲς ἀβύσσους συναντοῦν φρικαλέα τέρατα κι' ἕναν προοδευμένο κόσμο παραδόξων πτερωτῶν ἀνθρώπων.

Εἶνε τὸ ἀπέραντο βασίλειο τῶν σπλάχνων τῆς γῆς. Οἱ φτερωτοὶ ἄνθρωποι ὑπακούουν σὲ μιὰ βασίλισσα ποὺ διευκολύνει τοὺς τολμηροὺς ἐξερευνητάς.

Ἀκολουθοῦν δραματικὲς περιπέτειες, μέσα σ' ἕνα ἐφιαλτικὸ περιβάλλον, μάχες ἐναντίον τῶν τεράτων μιᾶς ἀπέραντης ὑπόγειας θάλασσας, συγκλονιστικὰ ἐπεισόδια τρόμου καὶ φρίκης.

Πρόκειται γιὰ ἕνα μυθιστόρημα πρωτότυπο, μοναδικὸ στὸ εἶδος του, ποὺ θὰ προκαλέσῃ μεγάλο ἐνδιαφέρον.

ΤΟ ΑΣΤΡΟ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ

Στὴν πρωτεύουσα ἔκανε πρὸ καιροῦ τὴν ἐμφάνισί του καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ θριαμβεύῃ σὲ διάφορα βαριετὲ ἕνα πραγματικὸ παιδὶ θαῦμα: τὸ «Ἀστρο τῆς Ἀνατολῆς». Ἡ μικρούλα αὐτὴ εἶνε αἰγυπτιακῆς καταγωγῆς καὶ ἀφοῦ κατέκτησε τοὺς κατοίκους τῶν διαφόρων μεγαλουπόλεων τῆς Αἰγύπτου, ἤρθε νὰ γοητεύσῃ μὲ τὴν χάρι της καὶ τὸ ταλέντο της καὶ τοὺς Εὐρωπαίους, ἀρχίζοντας ἀπὸ τοὺς Ἀθηναίους.

—Ἀπὸ ποιόν; ρώτησε ἡ γριὰ Μπονσάνς.

—Ἀπὸ τὴ φίλη μου τὴ Δεβόρα, τὴν κόρη τοῦ Ἑβραίου Ναθάν. ἀπάντησε ἡ "Ηδη.

Καὶ βγῆκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο.

Τὸ φιλὶ τοῦ Ἰούδα

Πέρασε μιὰ βδομάδα, ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ἡ "Ηδη πῆγε νὰ δανειστῇ δέκα λουδοβίκεια ἀπὸ τὴ Δεβόρα, γιὰ νὰ φτιάσῃ τὸ δηλητήριο, ποὺ προορίζε γι' αὐτήν.

Εἶνε βράδυ, δέκα ἡ ὥρα.

Πάνω στὸ πολυτελέστατο κρεββάτι της, ἦταν ξαπλωμένη ἡ Δεβόρα, μὲ τὰ μάτια κλειστά, ἀδυνατη σὰν σκελετός.

Κοιμόταν ἤρεμα.

Ὁ Ἐζεκιὴλ Ναθάν, ὄρθιος πλάϊ στὸ κρεββάτι, εἶχε καρφωμένα τὰ μάτια του πάνω στὴν πολυαγαπημένη του κόρη, καὶ τὸ βλέμμα του ἐξέφραζε τὴν βαθειὰ ἀγωνία ποὺ τὸν κατεῖχε.

Καθισμένος σ' ἕνα κρεββάτι ὁ Ραοὺλ ντὲ Τραμπλέϊγ, ὁ ἀρραβωνιστικὸς τῆς Ἑβραιοπούλας, εἶχε τὸ πρόσωπό του κρυμμένο μέσα στὶς χοῦφτες του, καὶ τὰ δάκρυά του κυλοῦσαν μέσα ἀπὸ τὰ δάχτυλά του. Πιὸ πέρα, πλάϊ στὸ παράθυρο, στεκόταν ἡ "Ηδη, κρατῶντας στὸ χέρι της ἕνα ἀσημένιο κύπελλο.

"Ηταν κι' αὐτὴ κάτωχρη.

Μιὰ στιγμὴ ἡ Δεβόρα μετακινήθηκε πάνω στὸ κρεββάτι της καὶ μισάνοιξε τὰ μάτια της.

Ὁ Ραοὺλ κι' ὁ Ναθὰν ἔσκυψαν ἀμέσως πάνω της, καὶ μόνο ἡ "Ηδη ἔμεινε ἀκίνητη στὴ θέσι της.

— Πατέρα μου, ψιθύρισε ἡ Ἑβραιοπούλα.

— Τί θέλεις, ἀγάπη μου; Ἐδῶ εἶμαι εἶπε ὁ Ναθάν, προσπαθῶντας νὰ συγκρατήσῃ τοὺς λυγμούς του.

— Κι' ὁ Ραοὺλ; ρώτησε ἡ νέα.

—Ἐδῶ εἶνε κι' αὐτός, ἀπάντησε ὁ Ναθάν, γιατὶ ὁ Ραοὺλ ἀπὸ τὴ συγκίνησι, ποὺ τὸν ἔπνιγε, δὲν μποροῦσε νὰ μιλήσῃ.

— Εἴσαστε ἐδῶ κοντά μου κι' οἱ δυό; ἐξακολούθησε ἡ Δεβόρα. Καλά...

Κι' ἔγειρε τὸ κεφάλι της πλάγια.

— Πῶς εἶσαι, κόρη μου; τὴ ρώτησε ὁ Ἑβραῖος.

— Καλύτερα, πατέρα μου.

— Πονᾶς πουθενά;

—"Οχι. Τώρα εἶμαι ἥσυχη. Μὰ μοῦ φαίνεται σὰν νὰ μὴν ἔχω κορμί... Θὰ εἶχα γίνει ἐντελῶς καλά, ἂν δὲν ἦταν αὐτὴ ἡ ἀδυναμία, ποὺ μοῦ παραλύει κάθε κίνησι, καὶ μ' ἐμποδίζει νὰ μιλήσω.

Ἁπλώθηκε ξανὰ σιωπή. "Επειτα ἡ Δεβόρα ψιθύρισε:

— Διψῶ...

Πρὶν προφτάσῃ ὁ Ραοὺλ νὰ σηκωθῇ, ἡ "Ηδη πλησίασε στο κρεββάτι, ἀνασήκωσε μὲ τόνα της χέρι τη Δεβόρα, καὶ τῆς ἔδωσε νὰ πιῇ ἀπο τὸ κύπελο ποὺ κρατοῦσε.

— Εὐχαριστῶ, ἀδελφούλα μου, εἶπε ἡ Δεβόρα μὲ ἀδύνατη φωνή. Τί καλὸ ποὺ εἶνε αὐτὸ τὸ ποτό. Μοῦ φαίνεται, ὅσες φορὲς μοῦ δίνεις καὶ πίνω ἀπ' αὐτό, πὼς ξαναβρίσκω τὶς δυνάμεις μου.

Ἡ "Ηδη ἔσκυψε καὶ φίλησε στὸ μάγουλο τὴν Ἑβραιοπούλα.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀκούστηκε ἕνας χτύπος στὴν πόρτα.

— Θὰ εἶνε ὁ Μωϋσῆς, εἶπε ὁ Ναθάν. Κι' ἔσπευσε ν' ἀνοίξῃ.

"Ηταν πραγματικὰ ὁ Μωϋσῆς, ὁ διασημότερος Ἑβραῖος γιατρὸς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ποὺ κι' οἱ πιὸ φανατικοὶ καθολικοὶ τὸν καλοῦσαν γιὰ νὰ τὸν συμβουλευθοῦν, γιατὶ ἀναγνώριζαν τὴν ἀξία του.

Ὁ γηραιὸς γιατρὸς ἐξήτασε τὴν ἄρρωστη, χωρὶς νὰ πῇ λέξι.

— Λοιπόν, Μωϋσῆ; ρώτησε μὲ ἀγωνία ὁ Ναθάν.

— Εἶνε στὴν ἴδια κατάστασι, ἀπάντησε ὁ γιατρός. Νὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ παίρνῃ τὰ φάρμακα ποὺ δίωρισα.

Κι' ἐξακολούθησε ψιθυριστά, γιὰ νὰ μὴν τὸν ἀκούσῃ ἡ ἄρρωστη:

—Ἡ ἀνθρώπινη ἐπιστήμη δὲν μπορεῖ νὰ κάμῃ τίποτα γιὰ τὴν κόρη σου, Ναθάν. Παρακάλεσε μόνο τὸ Θεὸ τῶν πατέρων μας.

— Πῶς; Δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ἐλπίδα; ρώτησε μὲ ἀγωνία ὁ Ἑβραῖος.

— Δὲν εἶπα τέτοιο πρᾶγμα. Ἀντιθέτως ὡς τὴν τελευταία στιγμὴ πρέπει νὰ ἐλπίζουμε.

— Γιατὶ δὲν προσπαθεῖς, τότε;

Ἐνταντὲ

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ...

Ἡ κ. Εὐανθία Λουλουδάκη, πρώην νέα καὶ ὡραία ὕπαρξις, μπαίνει καμαρωτή, καμαρωτὴ στὸ τράμ. Ρίχνει μιὰ ματιὰ γύρω της καὶ βλέπει ὅτι ὅλες οἱ θέσεις εἶναι πιασμένες. Κανένας ἀπ' τοὺς ἐπιβάτες, νεαροὺς καὶ νεαρώτατους, δὲν δείχνει διάθεσι νὰ σηκωθῇ καὶ νὰ τῆς παραχωρήσῃ εὐγενῶς τὴ θέσι του.

Τί ἀγένεια!... Τί ἔλλειψις ἱπποτισμοῦ!... Ἡ κ. Λουλουδάκη θυμώνει. Καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ δὲν συγκρατεῖται πλέον καὶ φωνάζει δυνατά, ὥστε νὰ τὴν ἀκούσουν ὅλοι:

— Τί αἶσχος, καλέ!... Στὰ χρόνια μου οἱ κύριοι φέρνονταν μὲ περισσότερη εὐγένεια μέσα στὰ τράμ!...

"Ενας ἀπὸ τοὺς ἐπιβάτες,—κάποιο στραβοξύλο ἀσφαλῶς!... — τῆς ρίχνει τότε μιὰ λοξὴ ματιὰ καὶ τὴν ρωτάει μὲ κακεντρέχεια:

— Μὰ ὑπῆρναν τραμ τῶ καιρῶ ἐκείνω, κυρία μου;...

Κόκκαλο ἡ κ. Λουλουδάκη.

Ὁ ΦΑΚΟΣ

— Νὰ προσπαθήσω τί; Σοῦ εἶπα ὅτι ἡ ἀνθρωπινη ἐπιστήμη δὲν μπορεῖ νὰ κάνη τίποτα σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι, γιατὶ δὲν εἶνε μιὰ συνηθισμένη ἀρρώστεια. Κανένα ὄργανο τῆς Δεβόρας δὲν ἔχει προσβληθῆ. Ἡ κυκλοφορία τοῦ αἵματος εἶνε κανονική, ὁ ὕπνος της εἶνε ἤσυχος, δὲν ἔχει καθόλου πόνους. Ἀλλ' αὐτὴ ἡ ἀλλοκοτη ἀδυναμία σκοτώνει τὴν κόρη σου. Ὡστόσο, ἴσως ὁ ὀργανισμός της ἀντιδράση.

— Τὸ πιστεύεις αὐτό, Μωϋσῆ; ρώτησε μὲ ἀγωνία ὁ Ναθάν.

Ὁ γιατρὸς τὸν κύτταξε κατάματα καὶ ἀπάντησε μὲ ὕφος σοβαρό:

— Δὲν σὲ ξεγελῶ, παλιέ μου φίλε. Εἶνε ἡ μόνη ἐλπίδα ποὺ ἔχω.

Καὶ βγῆκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο τῆς ἄρρωστης.

Στὸ πλαϊνὸ δωμάτιο τὸν περίμενε ὁ Ραούλ.

— Κύριε, τοῦ εἶπε, σᾶς παρακαλῶ θερμὰ νὰ μ' ἀκούσετε.

— Μιλήστε, νέε μου, εἶπε μὲ καλωσύνη ὁ Μωϋσῆς. Τί θέλετε ἀπὸ μένα;

— Ξέρετε, ἀσφαλῶς, ὅτι ἡ Δεβόρα εἶνε ἀρραβωνιαστικιά μου.

— Τὸ ξέρω.

— Σᾶς παρακαλῶ λοιπὸν νὰ μοῦ πῆτε ὅλη τὴν ἀλήθεια.

— Δὲν ἀκούσατε τί εἶπα στὸ Ναθάν;

— Σᾶς ἄκουσα, ἀλλὰ πρόσεξα ὅτι διστάσατε προτοῦ τοῦ ἀπαντήσετε.

— Τί θέλετε λοιπὸν νὰ μάθετε;

— Σᾶς ἐπαναλαμβάνω: Τὴν ἀλήθεια, ὁποιαδήποτε κι' ἂν εἶνε.

— Δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ἐλπίδα, ψιθύρισε μὲ λύπη ὁ γιατρός.

— Πόσες βδομάδες θὰ ζήση ἀκόμα;

— Βδομάδες; Μιὰ - δυὸ ὧρες τὸ πολύ!

Ὁ Ραοὺλ ἔσκυψε τὸ κεφάλι του κι' ἔγινε πελιδνός.

— Εἶνε φριχτό, ἐξακολούθησε ὁ γιατρός. Τόσο νέα... τόσο εὐτυχισμένη... Εἶνε ἡ πρώτη φορὰ στὴ ζωή μου ποὺ δὲν μπορῶ νὰ κάνω διάγνωσι...

— Ὥστε ἡ Δεβόρα πεθαίνει χωρὶς νὰ ξέρετε ἀπὸ τί;

— Ναί, εἶπε ὁ γιατρός.

Κι' ὕστερα ἀπὸ μικρὴ σιωπή, πρόσθεσε:

— Μπορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε ποιοι πλησίασαν τὴ Δεβόρα ἐδῶ καὶ μιὰ βδομάδα;

— Ὁ πατέρας της, ἐγὼ κι' ἡ Ἤδη.

— Καὶ ποιὰ εἶνε αὐτὴ ἡ Ἤδη;

— Ἡ μόνη φίλη τῆς Δεβόρας, ποὺ τὴν ἀγαπάει ὅσο τὴν ἀγαποῦμε ὁ πατέρας της κι' ἐγώ, καί, ποὺ κάποτε τὴν ἔσωσε μὲ κίνδυνο τῆς ζωῆς της...

— Ἡ Δεβόρα δὲν ἔχει ἐχθρούς;

— Ποιὸν θὰ μποροῦσε νὰ ἔχη;

— Σᾶς ρωτῶ, γιατὶ ἡ μόνη ἐξήγησι τῆς ἀλλόκοτης ἀδυναμίας, ποὺ τὴν στέλνει στὸν τάφο εἶναι ὅτι τῆς ἔδωσαν κάποιο ἀπὸ τὰ φοβερὰ ἐκεῖνα δηλητήρια τῶν Ἰνδιῶν, ποὺ μόνον ἕνας μπορεῖ νὰ τὸ φτιάση στὴ Γαλλία, καθὼς ξέρω τουλάχιστον.

— Δὲν ἀφίνει ἴχνη αὐτὸ τὸ δηλητήριο;

— Ὄχι.

— Καὶ δὲν ὑπάρχει ἀντίδοτο;

— Κανένα, δυστυχῶς.

— Αὐτὸ εἶνε ἀδύνατον, ψιθύρισε ὁ Ραούλ. Ποιὸς θὰ μποροῦσε νὰ δώση δηλητήριο στὴ Δεβόρα, καὶ γιὰ ποιὸ λόγο;

— Κι' ἐγὼ τῆς ἴδιας γνώμης εἶμαι, εἶπε ὁ γιατρός. Πηγαίνετε τώρα κοντὰ στὴ μνηστή σας, γιατὶ εἶνε ἑτοιμοθάνατη.

Τὸ γκιμπλὶο δῶρο

Ὅταν ὁ Ραοὺλ ξαναμπῆκε στὸ δωμάτιο τῆς ἑτοιμοθάνατης, ὁ Ναθὰν τὸν τράβηξε σὲ μιὰ γωνία καὶ τὸν ρώτησε:

— Μιλήσατε μὲ τὸν Μωϋσῆ;

— Ναί, ἀπάντησε ὁ νέος.

— Καὶ τί σᾶς εἶπε;

— Ὅ,τι εἶπε καὶ σὲ σᾶς. Τίποτε ἄλλο.

— Ὥστε μποροῦμε νὰ ἐλπίζουμε;

— Ἀσφαλῶς.

— Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς τοῦ Ἀβραάμ, τοῦ Ἰσαὰκ καὶ τοῦ Ἰακώβ, ψιθύρισε ὁ Ἑβραῖος κατασυγκινημένος. Ἂς χάσω ὅλα μου τὰ πλούτη, ἂς γίνω ζητιάνος, φτάνει νὰ ζήση ἡ κόρη μου.

Καὶ σφίγγοντας τὸ χέρι τοῦ Ραούλ, ξαναγύρισε κοντὰ στὸ κρεβδάτι τῆς Δεβόρας.

Ὁ γιατρὸς δὲν εἶχε γελαστῆ. Ἡ Δεβόρα πραγματικά, βρισκόταν στὰ τελευταῖα της, ἡ καρδιά της ἄρχισε ἤδη νὰ χτυπάη ἄτακτα, καὶ τὰ μέλη της μούδιαζαν σιγὰ - σιγά. Τὰ μάτια της ἦσαν κλειστά, σαν νὰ μὴν ἐπρόκειτο νὰ τὰ ξανανοίξη.

Ὡστόσο, μιὰ στιγμὴ τ' ἀνοιξε κι' ἔκαμε μιὰ κίνησι, σὰ νἄθελε νὰ σηκωθῆ.

Ἡ Ἤδη κι' ὁ Ναθὰν ἔσπευσαν νὰ τὴν βοηθήσουν, καὶ τοποθετησαν μερικα μαξιλάρια στὴν πλατη της, γιὰ νὰ μπορεση νὰ στηριχτη και ν' ἀνακαθήση πανω στο κρεβδατι.

— Θέλεις τίποτα, χρυσῆ μου; τὴν ρώτησε ὁ Ἑβραῖος.

— Ναι, πατέρα μου, ἀπάντησε ἡ Δεβόρα, με φωνὴ πιὸ δυνατὴ ἀπ' ὅ,τι περίμεναν. Θέλω νὰ φωτίσετε περισσότερο τὸ δωμάτιο, γιατὶ ἔτσι ὅπως εἶνε μοῦ φέρνει μελαγχολία.

Ἡ Ἤδη ἔσπευσε ν' ἀνάψη ὅλα τὰ κεριά, ποὺ ἦσαν στ' ἀσημένια κηροπήγια τοῦ τζακιοῦ.

— Τί ὄμορφα, ποὺ εἶνε τώρα, ψιθύρισε ἡ ἑτοιμοθάνατη... Κυττάχτε, Ραουλ... Ὅλα τώρα εἶνε χαρούμενα, ἐνῶ πρὶν ἦσαν τόσο πένθιμα...

Ὁ Ραοὺλ δάκρυσε. Τοῦ φαινόταν πὼς ὅλα ἐκεῖνα τὰ κεριὰ ἄναβαν γύρω ἀπὸ τὸ φέρετρο τῆς ἀρραβωνιαστικιᾶς του.

— Πῶς εἶσαι, κορη μου; τὴν ρωτησε ὁ Ναθάν.

— Καλύτερα, πατέρα μου. Πολὺ καλύτερα. Νοιώθω πὼς ξαναβρίσκω τὶς δυνάμεις μου. Μόνο ποὺ διψῶ.

Ἡ Ἤδη τῆς πρόσφερε τὸ ἀσημένιο κύπελλο, κι' ἡ Δεβόρα ἤπιε μὲ ἀπληστία. Ἔπειτα ἐπανέλαβε:

— Μοῦ φαίνεται, ὅτι πολὺ σύντομα, θὰ εἶμαι ἐντελῶς καλά. Δὲν εἶμαι πολὺ ἄρρωστη. Σὲ λίγες μέρες, θὰ μπορέσω νὰ σηκωθῶ ἀπὸ τὸ κρεβδάτι καὶ νὰ βγῶ ἀπ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο, γιὰ ν' ἀναπνεύσω λίγο καθαρὸν ἀέρα. Σὲ λίγες μέρες, Ραούλ, θὰ παντρευτοῦμε... Χαίρεσαι, ἄραγε, ὅπως ἐγώ, ὅταν τὸ σκέπτεσαι;

Ὁ Ραοὺλ χρειάστηκε νὰ καταβάλη ὑπεράνθρωπη προσπάθεια, γιὰ νὰ καταπνίξη τοὺς λυγμοὺς του καὶ νὰ τῆς ἀπαντήση:

— Ἂν χαίρωμαι; Καὶ πολὺ μάλιστα.

— Ραούλ, ἀγάπη μου, ἐπανέλαβε ἡ ἑτοιμοθάνατη, ὅταν παντρευτοῦμε, νὰ φύγουμε ἀπ' τὸ Παρίσι. Θέλεις;

— Ὅ,τι θέλεις ἐσύ, θέλω κι' ἐγώ, ἀπάντησε ὁ νέος.

— Θὰ πᾶμε στὴν ἐξοχὴ σ' ἕνα μέρος ὅπου νὰ ὑπάρχουν δέντρα, λουλούδια καὶ πουλιά. Πόσο εὐτυχισμένοι θἄμαστε!... Τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου μας, θὰ ὑπερηφανεύεσαι γιὰ τὴ Δεβόρα σου, Ραούλ. Θὰ εἶμαι πολὺ ὄμορφη, πολὺ ὄμορφη μάλιστα. Θὰ φοράω μαργαριταρένια κοσμήματα. Σοῦ ἀρέσουν τὰ μαργαριτάρια, Ραούλ;

— Ναί, ψιθύρισε ὁ ἱππότης ντὲ Τραμπλεῖγ.

— Τόσο τὸ καλύτερο! συνέχισε ἡ Δεβόρα. Ἐγὼ τρελλαίνομαι γιὰ τὰ μαργαριτάρια. Τὰ προτιμῶ ἀπὸ τὰ διαμάντια. Καὶ σύ, Ραούλ;

— Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο, χρυσῆ μου.

— Θέλεις νὰ ἰδῆς τὰ κοσμήματά μου, Ραούλ;

— Ὅπως θέλεις, ἀγάπη μου.

— Ἤδη, εἶπε ἡ ἑτοιμοθάνατη, φέρε μου, σὲ παρακαλῶ, τὴν κασετίνα μὲ τὰ κοσμήματά μου.

Ἡ «κόρη τοῦ Διαβόλου» ἔσπευσε νὰ ἐκτελέση τὴν παράκλησι τῆς Ἑβραιοπούλας, καὶ τῆς ἔδωσε τὴν κασετίνα μὲ τὰ κοσμήματα.

Ἡ Δεβόρα τὴν ἄνοιξε καὶ τὴν ἄδειασε πάνω στὸ κρεβδάτι της. Ὑπῆρχαν ἐκεῖ μέσα κοσμήματα, ποὺ ἡ ἀξία τους ξεπερνοῦσε τὸ ἕνα ἑκατομμύριο φράγκα.

— Κύτταξε, Ραούλ, ἐπανέλαβε ἡ Δεβόρα. Ἡ Ἤδη θὰ μὲ στολίση μ' αὐτὰ τὰ μαργαριτάρια, τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου μας. Θἄθελα νὰ εἶμαι πολὺ ὄμορφη, τὴν ἡμέρα ἐκείνη.

Ὁ Ραοὺλ πῆρε τὸ κάτισχνο χέρι της καὶ τὸ φίλησε. Ἕνα φλογερὸ δάκρυ ἔσταξε πάνω του.

— Γιατὶ κλαῖς, Ραούλ; τὸν ρώτησε παραξενεμένη ἡ ἑτοιμοθάνατη. Τί ἔχεις; Εἶσαι λυπημένος;

— Ξεχνᾶς, ἀγαπημένη μου, ὅτι ἡ μεγάλη εὐτυχία μᾶς κάνει νὰ κλαῖμε; δικαιολογήθηκε ὁ νέος.

Ἡ Δεβόρα τοῦ χαμογέλασε καὶ γύρισε πρὸς τὴ φίλη της.

— Ἤδη μου, τῆς εἶπε, θὰ μοῦ κάνης μιὰ χάρη: Διάλεξε ἀπ' αὐτὰ τὰ κοσμήματα ἕνα διάδημα, ἕνα περιδέραιο καὶ δυὸ βραχιόλια, ὅσα σοῦ φανοῦν πιὸ ὄμορφα.

Ἡ «κόρη τοῦ Διαβόλου» ἄρχισε τότε νὰ ἐξετάζη τὰ κοσμήματα, ἕνα πρὸς ἕνα, καὶ διάλεξε τὰ ὡραιότερα ἀπ' αὐτά.

— Αὐτὰ νομίζεις πὼς εἶνε τὰ πιὸ ὄμορφα; τὴ ρώτησε ἡ ἑτοιμοθάνατη.

— Ναί, ἀπάντησε ἡ Ἤδη.

— Αὐτὰ θὰ διάλεγες ἐσύ, ἂν ἐπρόκειτο νὰ τὰ φορέσης γιὰ νὰ κάνης τοὺς γάμους σου;

— Ναί, ἐπανέλαβε ἡ «κόρη τοῦ Διαβόλου».

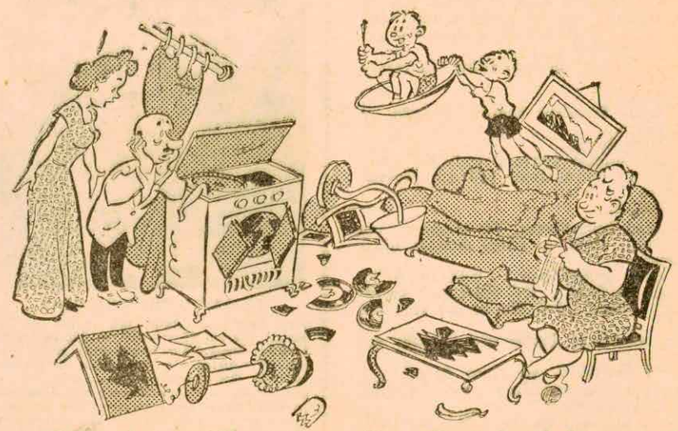
— Τότε λοιπόν, κράτησέ τα γιὰ σένα, εἶπε ἡ Δεβόρα. Σοῦ τὰ προσφέρω ὡς γαμήλιο δῶρο!

Νεκρή...

Τὰ λόγια αὐτὰ τῆς Δεβόρας ποὺ ἔδειχναν τὴ μεγάλη ἀγάπη ποὺ ἔνοιωθε γι' αὐτήν, ἔκαναν τρομερὴ ἐντύπωσι στὴν «κόρη τοῦ Διαβόλου». Γιὰ λίγα δευτερόλεπτα, ξέχασε τὴ φοβερὴ της ζήλεια καὶ κατάλαβε πόσο αἰσχρὰ εἶχε φερθῆ στὴ φίλη της. Ἔγινε κατακίτρινη, κι' ἀντὶ νὰ πάρη τὰ κοσμήματα, ποὺ τῆς πρόσφερε ἡ Δεβόρα, ὀπισθοχώρησε δυὸ - τρία βήματα.

— Εἶνε τὸ γαμήλιο δῶρο μου, ἐπανέλαβε ἡ Ἑβραιοπούλα, χαμογελῶντας της φιλικά.

— Ὄχι, ὄχι, ψιθύρισε ἡ Ἤδη ταραγμένη. Δὲν θέλω...

— Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω γιατὶ γκρινιάζεις κάθε φορὰ ποὺ ἔρχονται σπίτι μας τὰ παιδιὰ τῆς ἀδελφῆς μου!...

(Τοῦ Μ. Γάλλια)

— Δὲν τὰ δέχεσαι λοιπόν; ρώτησε κατάπληκτη ἡ Ἑβραιοπούλα.

— Ὄχι.

— Γιατί;

Ἡ Ἤδη κατάλαβε πὼς ἡ ταραχὴ κι' ἡ συγκίνησί της θὰ τὴν πρόδιναν, καὶ προσπάθησε νὰ βρῆ μιὰ δικαιολογία.

— Γιατὶ εἶνε πολὺ ὄμορφα καὶ πολὺ ἀκριβά, ψιθύρισε.

— Καὶ τί μ' αὐτό;

— Τέτοια κοσμήματα δὲν εἶνε γιὰ μιὰ φτωχὴ σὰν καὶ μένα.

— Τότε πάρε τα Ἤδη μου, κι' ἂν δὲν θέλεις νὰ τὰ φορέσης τὰ πουλᾶς καὶ μὲ τὰ χρήματα, ποὺ θὰ πάρης, κάνεις τὴν προίκα σου. Ἴσως μιὰ μέρα νὰ βρῆς καὶ σὺ ἕναν νέον νὰ τὸν ἀγαπήσης, ὅπως ἐγὼ ἀγάπησα τὸ Ραούλ.

Ἡ Ἤδη ἔγινε κατακόκκινη, καὶ τὰ μάτια της ἀστραψαν.

— Ἀφοῦ ἐπιμένεις, εἶπε, τὰ δέχομαι.

Καὶ πῆρε τὰ κοσμήματα ποὺ τῆς προσέφερε ἡ φίλη της.

Ἡ Δεβόρα τὴν ἀγκάλιασε, καθὼς εἶχε σκύψει ἀπάνω της.

— Νᾶξερες πὼς φοβήθηκα σήμερα τὸ πρωΐ, τῆς ψιθύρισε.

— Ἀπὸ τί; ρώτησε περίεργη ἡ Ἤδη.

— Ἀπὸ ἕνα ὄνειρο ποὺ εἶδα. Καὶ φταῖς ἐσύ.

— Σὲ τί φταίω ἐγώ;

— Θυμᾶσαι ποὺ μοῦ εἶπες τὴν τύχη; Λοιπόν, εἶδα στὸν ὕπνο μου ὅτι δὲν θὰ παντρευτῶ τὸν ἀγαπημένο μου, γιατὶ κάποιος, δῆθεν, μὲ δηλητηρίασε... Ξύπνησα πνιγμένη στὸν ἱδρῶτα. Μοῦ φαινόταν πὼς ἦταν πραγματικότης κι' ὄχι ὄνειρο. Εὐτυχῶς, εἶδα πλάϊ μου τὸν πατέρα μου, τὸν Ραούλ, ἐσένα, ὅλους ὅσοι μὲ ἀγαποῦν καὶ τότε ἡσύχασα...

Κι' ἡ Δεβόρα ἔγειρε τὸ κεφάλι της πάνω στὸ μαξιλάρι.

Ἡ Ἤδη μάζεψε μηχανικὰ τὰ κοσμήματα, ποὺ ἦσαν σκόπτια πάνω στὸ κρεβδάτι, καὶ τὰ τοποθέτησε στὴν κασετίνα.

— Νυστάζω... ψιθύρισε ἡ Δεβόρα. Πατέρα μου, καὶ σὺ Ραούλ, καθῆστε πλάϊ μου. Θέλω νὰ μοῦ κρατάτε τὰ χέρια, τὴν ὥρα ποὺ θὰ κοιμᾶμαι...

Οἱ δυὸ ἄντρες συμμορφώθηκαν μὲ τὴν ἐπιθυμία της καὶ πῆραν τὰ χέρια της μέσα στὰ δικά τους.

Ἡ Ἤδη, ὁρθια πλάϊ στὸ παράθυρο, ἔκρυβε τὸ πρόσωπό της πίσω ἀπὸ τὰ βαρειὰ παραπετάσματα.

Σὲ λίγο ἡ Δεβόρα κοιμήθηκε βαθειά, καὶ μέσα στὴ νυχτερινὴ σιωπή, δὲν ἀκουγόταν παρὰ ἡ ἄτακτη κι' ἀδύνατη ἀναπνοή της.

Πέρασε μιὰ ὥρα περίπου.

Ὁ Ναθὰν βλέποντας τὴν κόρη του νὰ κοιμᾶται, ἄρχισε νὰ ἐλπίζη ὅτι γρήγορα θὰ γινόταν καλά.

Ξαφνικά, ὁ Ραοὺλ ἔνοιωσε τὸ χέρι τῆς Δεβόρας, ποὺ τὸ κρατοῦσε μέσα στὰ δικά του, νὰ παγώνη.

— Θεέ μου!... φώναξε. Πέθανε!...

— Ὄχι, εἶπε ὁ Ναθάν, μὲ ἀλλοκοτη φωνή. Ὄχι δὲν πέθανε... Ἀδύνατον. Δὲν εἶνε ἀλήθεια. Ὄχι. Ἡ Δεβόρα μου δὲν πέθανε...

Καί, πέφτοντας ἀπάνω της, τὴν ἀγκάλιασε, ψιθυρίζοντας:

— Δεβόρα!... Ἀγαπημένη μου κόρη... Δεβόρα μου, καλή μου Δεβόρα, μίλησέ μου, ἄνοιξε τὰ ματάκια σου, χρυσῆ μου. Μίλησέ μου, γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ!... Πές μου πὼς ζῆς...

Ἀλλ' ἡ νεκρή, ἀλλοίμονο, δὲν μιλοῦσε

— Κοιμᾶσαι... τὸ βλέπω... ἐξακολούθησε ὁ Ναθάν. Ἀλλ' ὁ ὕπνος σου αὐτὸς εἶνε πολὺ βαθὺς καὶ μὲ τρομάζει... μὲ σκοτώνει... Ξύπνησε, Δεβόρα μου... Ἄνοιξε τὰ μάτια σου, χρυσῆ μου κόρη..

Τέλος, ὁ Ναθὰν κατάλαβε τὴ φοβερὴ ἀλήθεια καί, βγάζοντας μιὰ τρομερὴ κραυγή, σωριάστηκε στὸ πάτωμα, κι' ἄρχισε νὰ ξεσχίζη τὰ ροῦχα του σὰν τρελλός.

Ὁ Ραοὺλ, γονατιστὸς πλάϊ στὸ κρεβδάτι, ἔκλαιγε μὲ λυγμούς.

Ἡ Ἤδη δάγκωνε τὰ χείλη της γιὰ νὰ μὴ φωνάξη.

Ξαφνικά, ὁ Ναθὰν ἔπαψε νὰ φωνάζη, καὶ σηκώθηκε ἀπάνω, μὲ τὰ ροῦχα κατεξεσχισμένα, μὲ τὸ πρόσωπο ἀλλοιωμένο.

Πλησίασε στὸ κρεβδάτι τῆς κόρης του, κι' εἶπε στὸ Ραούλ:

— Σηκωθῆτε, κύριε ντὲ Τραμπλεΐγ.

Ὁ «ΚΥΚΝΟΣ»

Στὴ Νέα Ὑόρκη εἶνε πασίγνωστο τὸ ὡραῖο πρόσωπο τῆς χαριτωμένης αὐτῆς χορεύτριας τοῦ Μπρόντγουαιη, κανεὶς ὅμως δὲν ξέρει τὸ πραγματικό της ὄνομα. Εἶνε σὲ ὅλους γνωστὴ μὲ τὴ χαρακτηριστικὴ ὀνομασία «ὁ κύκνος» κι' αὐτὸ γιατὶ τόσο στὴ σκηνὴ ὅσο καὶ στὴν πόλι, ἡ χορεύτρια αὐτὴ ἐμφανίζεται πάντοτε λευκοντυμένη. Τὸ χαμόγελό της θεωρεῖται ἀπὸ τὰ ὡραιότερα τοῦ κόσμου. Ὅπως ἦταν φυσικὸ ἡ φήμη της ἔφτασε γρήγορα στὸ Χόλλυγουντ ποὺ τὴν κάλεσε γιὰ νὰ τῆς ἀναθέση τὸν πρῶτο ρόλο σ' ἕνα μεγάλο χορευτικὸ φίλμ. Φαίνεται ὅμως πὼς ὁ «κύκνος» δὲν βιάζεται νὰ φτάση στὴ Μέκκα τοῦ κινηματογράφου, γιατὶ ἐδήλωσε ὅτι δὲν πρόκειται νὰ μεταβῆ ἐκεῖ ἀεροπορικῶς, ἀλλὰ σιδηροδρομικῶς

ΝΕΑ ΝΑΥΑΓΟΣΩΣΤΙΚΑ ΜΕΣΑ

Τὰ μέσα ποὺ χρησιμοποιοῦνται γιὰ τὴν σωτηρία ναυαγῶν τελειοποιοῦνται καθημερινῶς. Ὕστερα ἀπὸ τὰ ἐλαστικὰ κανό μικρῶν διαστάσεων, τὸ ἀμερικανικὸ ναυτικὸ δοκιμάζει σήμερα μιὰ μεγάλη ἐλαστικὴ ναυαγοσωστικὴ λέμβο ποὺ φουσκωμένη, μπορεῖ νὰ χωρέση 12 ἀνθρώπους καὶ νὰ κρατήση 33. Ἄλλους στὴν ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ, ἀρκεῖ νὰ στηρίζωνται ἐλαφρὰ στὰ πλευρά της. Τὸ νέο αὐτὸ σωσίβιο μέσον ξεφουσκωμένο καὶ διπλωμένο χωράει μέσα σ' ἕνα μεγάλο σάκκο ποὺ κλείνει μὲ φερμουάρ καὶ ζυγίζει ἓν ὅλῳ 85 κιλά.

(Φωτογραφίες Keystone)

Ὁ νέος ὑπάκουσε, κι' ὁ Ἑβραῖος ἐξακολούθησε μὲ ὕφος τραγικὰ ἤρεμο:

— Καταραμένη νὰ εἶνε ἡ ὥρα, ποὺ μπῆκατε στὸ σπίτι μου. Ἂν δὲν ἤταν ὁ καταραμένος σας ἔρωτας, ποὺ ἐμπνεύσατε στὴν κόρη μου, τώρα θὰ ζοῦσε. Δὲν σᾶς καταριέμαι, κύριε ντὲ Τραμπλεΐγ, γιατὶ μοῦ φαίνεται πὼς καὶ σεῖς ὑποφέρετε ὅσο κι' ἐγώ, κι' ὅτι ἡ δική σας ἡ καρδιὰ εἶνε συντριμένη, ὅπως κι' ἡ δική μου... Ἀλλὰ σᾶς τὸ ξαναλέω: Φέρατε μέσα στὸ σπίτι μου, χωρὶς νὰ τὸ θέλετε, τὸ θάνατο... Ζωντανὴ μοῦ πήρατε τὴν κόρη μου... Τώρα ποὺ εἶνε πεθαμένη, δὲν εἶνε τίποτα γιὰ σᾶς... Εἶνε δική μου... Φύγετε, λοιπόν, κύριε ντὲ Τραμπλεΐγ, φύγετε γρήγορα, γιατὶ ἀλλοιῶς θὰ ξεγάσω ὅτι ἀγαπᾶτε τὴν κόρη μου, καὶ θὰ θυμηθῶ μόνο ὅτι τὴ σκοτώσατε, καὶ τότε θὰ σᾶς σκοτώσω...

Ὁ Ραοὺλ ἔσκυψε τὸ κεφάλι του, μπροστὰ στὴ φοβερὴ αὐτὴ θλῖψι, καί, φιλώντας γιὰ τελευταία φορὰ τὸ χέρι τῆς Δεβόρας, βγῆκε ἀπὸ τὸ νεκρικὸ δωμάτιο, χωρὶς νὰ γυρίση τὸ κεφάλι του πίσω, χωρὶς νὰ πῆ οὔτε λέξι...

Ὁ φύλακας ἄγγελος

Ὁ ἔρωτας τοῦ Ραοὺλ γιὰ τὴ Δεβόρα, ἦταν εἰλικρινής. Κι' ὅταν τὴν εἶδε νὰ πεθαίνη μπροστά του, νόμισε πὼς κι' αὐτὸς πιὰ δὲν θὰ μποροῦσε νὰ ζήση.

Βγαίνοντας ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ Ναθάν, περιπλανήθηκε ὅλη ἐκείνη τὴ νύχτα στοὺς δρόμους τοῦ Παρισιοῦ, χωρὶς κι' αὐτὸς νὰ ξέρη ποῦ πηγαίνει.

Κατὰ τὰ ξημερώματα, ἔφτασε στὸ ξενοδοχεῖο του καὶ μπῆκε μέσα μὲ βήματα κλονισμένα. Ὅταν τὸν εἶδε σ' ἐκεῖνη τὴν κατάστασι ὁ Ζάκ, ὁ πιστὸς ὑπηρέτης του, φοβήθηκε.

— Τί ἔχετε, κύριε ἱππότα; τὸν ρώτησε μὲ ἀγωνία.

— Πέθανε, ἀπάντησε μὲ ὑπόκωφη φωνὴ ὁ Ραούλ. Πέθανε... καὶ θὰ πεθάνω κι' ἐγώ...

Κλονίστηκε καὶ θὰ σωριαζόταν στὸ πάτωμα, ἂν δὲν πρόφταινε νὰ τὸν συγκρατήση ὁ Ζάκ.

Ἡ λιποθυμία αὐτὴ ἦταν τὸ προοίμιο μιᾶς μακροχρόνιας ἀρρώστειας.

Μερόνυχτα ὁλόκληρα, ὁ Ραοὺλ πάλευε ἀνάμεσα στὸ θάνατο καὶ στὴ ζωή.

Τέλος, ἕνα πρωΐ, ὁ γιατρός, ποὺ τὸν παρακολουθοῦσε, εἶπε στὸ Ζάκ ὅτι ὁ κύριος του δὲν κινδύνευε πιὰ κι' ὅτι σύντομα θὰ γινόταν καλά.

Πραγματικά, κατὰ τὸ μεσημέρι, ὁ Ραοὺλ συνῆλθε, ἄνοιξε τὰ μάτια του, καὶ ρώτησε τὸν ὑπηρέτη του:

— Δὲν μοῦ λές, Ζάκ, ἤμουν ἄρρωστος;

— Μάλιστα, κύριε ἱππότα, καὶ πολὺ βαρειά, ἀπάντησε ὁ καμαριέρης. Ἄρρωστος ἐπὶ τρεῖς βδομάδες.

— Τρεῖς βδομάδες; ἐπανέλαβε ὁ Ραούλ, ποὺ ξανάβρισκε τὴ μνήμη του. Ὥστε πέρασαν τρεῖς βδομάδες, ἀπὸ τότε ποὺ πέθανε ἐκείνη...

Κι' ἔκλαψε πικρά, στὴν ἀνάμνησι τῆς Δεβόρας. Ἔπειτα ψιθύρισε:

— Μὲ περιποιηθήκες πιστά, Ζάκ.

— Ἦταν τὸ καθῆκον μου, κύριε ἱππότα.

— Παρόξενο πρᾶγμα ὅμως, συνέχισε ὁ Ραούλ. Μέσα στὸ λήθαργό μου, νόμιζα πὼς ἔβλεπα πλάϊ στὸ κρεβδάτι μου μιὰ γυναίκα... ἕνα φάντασμα. Ἴσως νὰ ὀνειρεύόμουν...

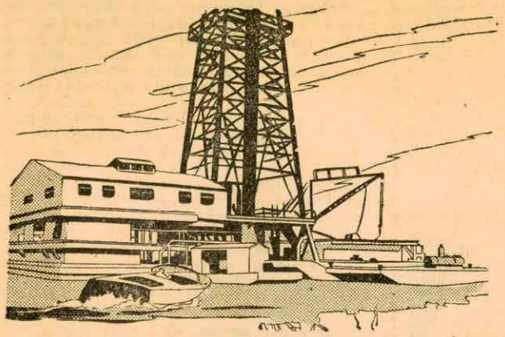
— Ὄχι, κύριε ἱππότα, δὲν ἦταν ὄνειρο... Πρέπει νὰ σᾶς τὰ πῶ ὅλα...

Κι' ὁ πιστὸς ὑπηρέτης ἄρχισε νὰ τοῦ λέη ὅτι, τὴν ἑπομένη τῆς ἡμέρας, ποὺ εἶχε γυρίσει στὸ ξενοδοχεῖο του, κι' εἶχε πέσει ἄρρωστος βαρειά, ἦρθε μιὰ νέα πολὺ ὄμορφη, ποὺ φαινόταν λυπημένη, καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ τῆς ἐπιτρέψη νὰ περιποιηθῆ τὸν κύριό του. Κι' ἐπειδὴ αὐτὸς ἀρνήθηκε στὴν ἀρχή, ἡ ἄγνωστη τοῦ εἶπε:

— Ὁ κ. ντὲ Τραμπλεΐγ μὲ γνωρίζει πολὺ καλά... Ἂν μποροῦσε νὰ καταλάβη ὅτι εἶμαι ἐδῶ, θὰ σᾶς ἔλεγε νὰ μ' ἀφήσετε νὰ τὸν περιποιηθῶ...

Ὁ Ζὰκ συγκινήθηκε ἀπὸ τὰ λόγια τῆς νέας, καὶ τῆς ἐπέτρεψε νὰ περιποιηθῆ τὸν ἄρρωστο. Ἀπὸ τότε ἡ ἄγνωστη δὲν εἶνε λείψει καμμιὰ μέρα, καὶ περιποιόταν ἀκούραστη τὸν ἄρρωστο.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Τὰ ἀγαθὰ τῆς Γῆς ἐξαντλοῦνται

"Ενα συνέδριο γιὰ τὴ διάσωσι τῆς ἀνθρωπότητος

Ὑπάρχει ἕνα πρόβλημα, ποὺ ἀξίζει ν' ἀπασχολήσῃ τοὺς ἐπιστήμονες περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο, καὶ ποὺ ἀφορᾶ ἄμεσα κάθε ἄνθρωπο στὴ Γῆ. Κι' ὅμως, ἔξω ἀπ' τὰ ἐργαστήρια ἐρευνῶν, κανεὶς δὲν τοῦ δίνει πολλὴ προσοχή...

Παρ' ὅλους τοὺς πολέμους, ὁ πληθυσμὸς τῆς Γῆς αὐξάνει συνεχῶς. Ἀντιθέτως, τὰ φυσικὰ ἀγαθὰ τοῦ κόσμου ἐξαντλοῦνται. Ὁ ἄνθρωπος βγάζει κάθε μέρα μέσα ἀπ' τὸ ἔδαφος ὀρυκτά, ποὺ ἡ Φύσις χρειάζεται αἰῶνες ὁλόκληρους γιὰ νὰ τ' ἀναπληρώσῃ. Καίει πετρέλαιο ποὺ σχηματίσθηκε μέσα σὲ χιλιάδες χρόνια. Ὡς πότε λοιπὸν θ' ἀρκέσουν τὰ ἀποθέματα ποὺ ἀπομένουν ἀκόμη;...

Ὁ Ὁλλανδὸς καθηγητὴς Μπρέζε χτύπησε τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου εἰδικὰ ὡς πρὸς τὸ πετρέλαιο καὶ τὸ κάρβουνο. «Οἱ ἄνθρωποι τοῦ 20οῦ αἰῶνος — εἶπε — ζοῦν μέσα στὸ μεγαλείτερο καὶ στὸν προσωρινότερο συγχρόνως πολιτισμὸ ποὺ γνώρισε ποτὲ ὁ κόσμος». Καὶ πολυάριθμοι συνάδελφοί του συμφωνοῦν ἀπόλυτα μαζί του.

Ὑπάρχουν ὡστόσο ἄλλοι ἐπιστήμονες, ποὺ φρονοῦν ὅτι δὲν δικαιολογεῖται καμμιὰ ἀνησυχία, γιατὶ ἀπομένουν ἀκόμη μεγάλες κι' ἄθικτες πηγὲς πλούτου. Κατὰ τὴ γνώμη τους, μπορεῖ ν' αὐξηθῇ ἀνυπολόγιστα ἡ παραγωγὴ τροφίμων μὲ καινούργιες μεθόδους, καὶ νὰ χρησιμοποιηθοῦν ἀνεκμετάλλευτες πηγὲς ἐνεργείας.

Γιὰ νὰ ἐξακριβωθῇ λοιπὸν ἡ πραγματικὴ κατάστασις, ὀργανώθηκε ἀπ' τὸν Ο.Η.Ε. ἕνα διεθνὲς συνέδριο στὴ Ν. Ὑόρκη, ὅπου συγκεντρώθηκαν 400 περίπου ἐπιστήμονες, μηχανικοί, οἰκονομολόγοι, βιολόγοι, φυσικοί, γεωπόνοι, κλπ., ἀπὸ 40 χῶρες τοῦ κόσμου. Οἱ Ρῶσσοι δὲν ἔλαβαν μέρος, ἀλλὰ ὁ σοβιετικὸς συνασπισμὸς ἀντιπροσωπεύθηκε ἀπ' τὴν Τσεχοσλοβακία καὶ τὴν Πολωνία.

Στὸ συνέδριο λοιπὸν αὐτὸ διαπιστώθηκαν τὰ ἑξῆς εὐχάριστα πράγματα: Ἀπέραντες ἐκτάσεις, περίπου τὰ 90% τῆς Γῆς, μένουν ἀκόμη ἀκαλλιέργητες. Μὲ τὶς νέες μεθόδους καλλιεργείας καὶ μὲ καλλίτερους σπόρους, ἡ παραγωγὴ σιτηρῶν αὐξήθηκε κατὰ 35 - 50%. Ὅταν καταπολεμηθοῦν ἀποτελεσματικὰ οἱ ποντικοὶ καὶ τὰ ἔντομα, θὰ διασώζεται κάθε χρόνο ἀπ' τὴν καταστροφὴ σιτάρι ἀρκετὸ γιὰ 150.000.000 ἄτομα. Οἱ κτηνίατροι ἐλπίζουν νὰ ἐξαφανίσουν τὶς ἀρρώστειες τῶν ἀγελάδων κι' ἔτσι ν' αὐξήσουν τὴν παραγωγὴ γάλατος κατὰ 15.000 τόννους τὴν ἡμέρα. Οἱ χημικὲς βιομηχανίες παράγουν ὅλο καὶ πιὸ πολλὰ συνθετικὰ τρόφιμα. Οἱ δυνατότητες τῆς καλλιεργείας φυτῶν μέσα σὲ χημικὲς διαλύσεις, ἀντὶ στὸ ἔδαφος, εἶνε ἀληθινὰ τεράστιες. Ὁ ἄνεμος, ἡ θερμότης τῆς Γῆς καὶ τὰ ὑποβρύχια κοιτάσματα πετρελαίου θὰ προσφέρουν μεγάλες ποσότητες ἐνεργείας στὴν ἀνθρωπότητα. Ἡ δημιουργία μικρῶν οἰκιακῶν ἰχθυοτροφείων σὲ στέρνες, μικρὲς λίμνες, κλπ., μπορεῖ νὰ λύσῃ τὸ πρόβλημα τῆς διατροφῆς σὲ διάφορα μέρη τοῦ κόσμου. Ἡ ἐπιστήμη προσφέρει σήμερα νέες συσκευὲς γιὰ τὴν ἀνακάλυψι μεταλλευμάτων. Ἑκατομμύρια στρέμματα ἀγόνου ἐδάφους μπορεῖ νὰ καλλιεργηθοῦν μὲ τὴν κατάλληλη ἀρδευσι (στὰς Ἰνδίας π. χ. χρησιμοποιοῦνται μόνο τὰ 6% τοῦ νεροῦ τῶν ποταμῶν, ἐνῶ τὸ ὑπόλοιπο χύνεται στὴ θάλασσα). Τέλος, δὲν πηγαίνει σήμερα χαμένο τὸ παραμικρὸ κομματάκι ἀπ' τὴν κατεργασία τῶν ξύλων.

Ὁ Ἀμερικανὸς δόκτωρ Πάρης ὑπολογίζει ὅτι τὰ ὑποβρύχια κοιτάσματα πετρελαίου, ποὺ βρίσκονται σὲ βάθος λιγώτερο ἀπὸ 200 μέτρα, μπορεῖ ν' ἀποδώσουν 500 δισεκατομμύρια βαρέλια! Ἤδη ὑπάρχουν στὸν Κόλπο τοῦ Μεξικοῦ 50 πετρελαιοπηγές, ἀνοιγμένες μέσα στὴ θάλασσα.

Σχετικὰ μὲ τὴ χρησιμοποίησι τοῦ ἀνέμου ἕνας ἄλλος εἰδικός, ὁ δόκτωρ Τόμας, ἐτόνισε στὸ συνέδριο ὅτι εἶνε μιὰ πηγὴ ἀνεξάντλητη, ποὺ προσφέρει δωρεὰν ἐνέργεια σ' ὅλες τὶς χῶρες, δὲν ἀφίνει στάχτες, δὲν παράγει δηλητηριώδη ἀέρια, δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ ἀπεργίες ἢ ἀπὸ οἰκονομικοὺς παράγοντες. Πρέπει ὅμως νὰ ἐπινοηθοῦν κατάλληλες μηχανὲς γιὰ τὴν καλλίτερη ἐκμεταλλευσι της δυνάμεως τοῦ ἀνέμου.

Γιὰ τὴν «ἀντλία θερμότητος», ποὺ παραλαμβάνει κι' ἐκμεταλλεύεται τὴ φυσικὴ θερμότητα τοῦ ἐδάφους, ἔχομε γράψει ἄλλοτε λεπτομερῶς.

Ἄλλο σοβαρὸ σημεῖο εἶνε ἡ μεγάλη κατανάλωσις τῶν μεταλλευμάτων. Ὑπολογίζεται ὅτι, ἀπ' τὸ 1913 ὡς σήμερα, χρησιμοποιήθηκαν περισσότερα βασικὰ μέταλλα ἀπ' ὅσα σ' ὅλους μαζὶ τοὺς προηγούμενους αἰῶνες τῆς ἱστορίας τοῦ κόσμου. Ἰδίως ἄρχισε νὰ παρουσιάζεται ἐλλειψις κασσιτέρου, μολύβδου καὶ ψευδαργύρου. Ἀλλὰ καὶ στὸ χαλκό, τὸ νίκελ, τὸ μαγγάνιον κι' ἄλλα μέταλλα ἡ ζήτησις εἶνε μεγαλειτέρα ἀπ' τὰ ὑπάρχοντα ἀποθέματα. Εὐτυχῶς, ὑπάρχουν ἀκόμη στὴν Ἀσία μεγάλα κοιτάσματα ἐντελῶς ἀχρησιμοποίητα, ποὺ ἡ ἐκμετάλλευσί τους θ' αὐξήσῃ μάλιστα τὸ βιωτικὸ ἐπίπεδο τῶν ἰθαγενῶν.

Ἐξ ἄλλου, μὲ τοὺς νέους «μαγνητικοὺς φωρατάς», ποὺ ἐπινοήθηκαν στὸν τελευταῖο πόλεμο, τὰ κοιτάσματα μεταλλευμάτων ἀνακαλύπτονται 50 - 100 φορὲς γρηγορώτερα παρὰ μὲ τὶς παλιὲς μεθόδους.

Τέλος, ἔχουν ἀρχίσει νὰ χρησιμοποιοῦνται νέα μέταλλα, ὅπως π. χ. τὸ τιτάνιον, ποὺ μπορεῖ ν' ἀντικαταστήσῃ στὴν πρᾶξι τετραπλάσιο χάλυβα κι' εἶνε 6 φορὲς ἀνθεκτικώτερο ἀπ' τὸ ἀλουμίνιο.

Ὁ Γάλλος δόκτωρ Ζὰν Λὲ Γκὴλ τόνισε στὸ συνέδριο τὴν ἀξία τῶν ψαριῶν γιὰ τὴ διατροφή μας. Ἐνῶ χρειάζονται 7 θερμίδες τροφῆς τῶν ζώων γιὰ τὴν παραγωγὴ 1 θερμίδος ζωϊκῆς πρωτεΐνης (κρέατος), στὴ θάλασσα τὰ ψάρια ἀναπτύσσονται ἀνέξοδα καὶ δίχως κόπο. Καὶ τὸ ψάρεμα ἀπαιτεῖ τὶς μισὲς ὧρες ἀπ' ὅσες καταναλίσκονται γιὰ τὴ χοιροτροφία.

Αὐτὰ εἶνε μερικὰ ἀπ' τὰ κυριώτερα σημεῖα ποὺ συζητήθηκαν στὸ συνέδριο τῆς Ν. Ὑόρκης, γιὰ τὸ ὁποῖο ὁ Πρόεδρος Τροῦμαν εἶπε: «Πιστεύω πὼς ποτὲ ἄλλοτε δὲν ὑπῆρχε τόση ἀνάγκη ἀνταλλαγῆς γνώσεων καὶ πείρας, γιὰ τὴ διάδοσι τῶν κοινῶν ἀγαθῶν τῆς ἀνθρωπότητος».

✪✪

Ἡ ψῆφος τῶν γυναικῶν

Ἐνῶ οἱ Ἑλληνίδες ἀδιαφοροῦν μᾶλλον γιὰ τὴν ἀπόκτησι ἐκλογικοῦ βιβλιαρίου, οἱ Αἰγύπτιες ἀγωνίζονται γιὰ τὸ δικαίωμα τῆς ψήφου. Τὸ ζήτημα αὐτὸ ἀπετέλεσε τελευταίως τὸ θέμα ζωηροτάτων συζητήσεων στὸ Κάϊρο. Ὑπεβλήθη δὲ ἡ συμβιβαστικὴ πρότασις νὰ χορηγηθῇ... μισὴ μόνο ψῆφος σὲ κάθε γυναῖκα, μ' ἄλλα λόγια δυὸ γυναικεῖες ψῆφοι νὰ ἰσοδυναμοῦν μὲ μιὰν ἀνδρική. Ἐκεῖνοι ποὺ διετύπωσαν τὴν πρότασι αὐτή, ἤθελαν ἆραγε νὰ ποῦν ὅτι ἡ γυναῖκα ἔχει τὸ μισὸ μυαλὸ ἀπ' τὸν ἄντρα;...

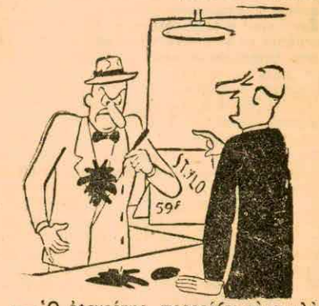
Πάντως θὰ εἶναι πολὺ ὑποτιμητικὸ ἂν τὸ δεχθοῦν οἱ Αἰγύπτιες.

— Πελοπίδα, εἶσαι ζωντανός;
— Ναί!...
— Ἐν τάξει... Τότε χτύπησα τὸ λαγό!...

ΜΥΩΠΙΑ
(Ἀπὸ τὸ «Regards»)

— Ὁ ἐφευρέτης, προορίζει τὸ στυλὸ αὐτό, γιὰ δῶρο στὰ πρόσωπα ποὺ θέλομε νὰ ἐκδικηθοῦμε!...

— Ποιὸς σοῦπριξε τὸ μάτι;
— Θυμᾶσαι ἐκείνη τὴν Ἑλενίτσα ποὺ ἔλεγε πὼς εἶναι χήρα;... Ἔ, λοιπόν, δὲν πέθανε ἀκόμα ὁ ἄνδρας της!...
(Ἀπὸ τὸ «Hérisson»)

Ἕλληνες καὶ ξένοι ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Ἡ τρελλὴ τῶν Μεγάρων

ΕΝΑ ἀπὸ τὰ πιὸ ἐκπληκτικὰ κατορθώματα τῶν πρακτόρων ποὺ ἔδρασαν στὴν Ἑλλάδα, εἶνε καὶ τὸ παρακάτω. Δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ὑπερβολὴ στὰ γεγονότα. Ἴσως μάλιστα, ἡ ἀφήγησίς μας, νὰ εἶνε πολὺ λιγώτερο συνταρακτικὴ ἀπὸ τὴν πραγματικότητα. Ὡστόσο εἴμαστε ὑποχρεωμένοι νὰ γράψουμε τὸ μικρὸ αὐτὸ πρόλογο γιὰ ὅλους ἐκείνους ποὺ τυχὸν θ' ἀμφέβαλλαν γιὰ τὴν ἀλήθεια...

Ἦταν μιὰ ἀπὸ τὶς φοβερώτερες χειμωνιάτικες νύχτες τοῦ 1944. Ὅλα τὰ ἀεροπλάνα τοῦ ἀεροδρομίου Μεγάρων, εἶχαν κλειστῆ στὰ ὑπόστεγα καὶ τὸ προσωπικό του μισογλεντοῦσε μέσα στὴν καντίνα τῶν ἀξιωματικῶν. Ἕνας δυνατὸς ἄνεμος οὐρλιαζε ὑπόκωφα κι' ἡ βροχὴ ἔδερνε μὲ δύναμη τὴ τσίγκινη στέγη τῆς καντίνας. Ἡ ἐπιφυλακὴ βρισκόταν στὴ θέσι της, μολονότι τέτοια ὥρα καὶ μὲ τέτοια βροχὴ δὲν ὑπῆρχε φόβος νὰ περιμένουν τίποτε τὸ ἀπρόοπτο.

Κι' ὅμως θὰ πλησίαζαν μεσάνυχτα, ὅταν ξαφνικά, ἀνάμεσα στὰ μουγκρητὰ τοῦ ἀνέμου καὶ τοὺς κρότους τῶν κεραυνῶν, ἀκούστηκε ἕνα γυναικεῖο σπαρακτικὸ κλάμμα. Οἱ Γερμανοί, παράτησαν τὰ ποτήρια τους καὶ κυττάχτηκαν μὲ περιέργεια. Τὴν ἴδια στιγμὴ μιὰ διαπεραστικὴ φωνὴ ἀντήχησε μέσα στὸ μάνιασμα τοῦ ἀέρα. Δύο ἀπὸ τοὺς πιλότους κι' ἕνας ἀξιωματικὸς τῆς ὑπηρεσίας, φόρεσαν τότε τὰ ἀδιάβροχά τους καὶ πετάχτηκαν ἔξω. Οἱ φωνὲς ἔρχονταν ἀπὸ τὸ μέρος τῆς Πύλης. Μὲ τὰ περίστροφα στὸ χέρι, γιατὶ δὲν μποροῦσαν νὰ ξέρουν τί συμβαίνει, μὰ κι' οὔτε νὰ παραδεχτοῦν πὼς μιὰ γυναίκα μποροῦσε νὰ βρίσκεται τέτοια ὥρα στὸ ἀεροδρόμιο, τράβηξαν μὲ προφύλαξι μπροστά.

— Τί τρέχει; ρώτησαν τὸ φρουρό.

— Δὲν ξέρω ἀκριβῶς. Μοῦ φαίνεται πὼς κλαίει μιὰ γυναίκα. Νά, πρὸς τὰ κεῖ...

Πραγματικά, μέσα στὸ πυκνὸ σκοτάδι καὶ τὴ βροχή, οἱ τρεῖς ἄντρες κατόρθωσαν νὰ διακρίνουν μιὰ γυναικεία σιλουέττα ποὺ στριφογύριζε ὅλο στὸ ἴδιο σημεῖο μὲ ἄγριες κραυγές. Τὴν πλησίασαν τότε ἑρπονταν σχεδὸν καὶ οἱ δυὸ ἀξιωματικοὶ τὴν ἅρπαξαν ἀπὸ πίσω, ἐνῶ ὁ τρίτος φύλαγε μὲ τὸ περίστροφο στὸ χέρι. Μὰ ἡ δύναμί της ἦταν τεράστια, ὅπως κι' ἡ φωνή της. Μὲ μεγάλη προσπάθεια κατόρθωσαν νὰ τὴν τραβήξουν καὶ νὰ τὴ φέρουν ὡς τὸ ὑπόστεγο καὶ νὰ τὴν μπάσουν στὴν καντίνα. Τὴν ἔβαλαν νὰ καθήσῃ σὲ μιὰ πολυθρόνα, μὰ τὸ κορμί της ἐξακολουθοῦσε νὰ ταράζεται ὁλόκληρο ἀπὸ σπασμοὺς κι' ἀπὸ ρίγη. Ἔφεραν τὴν πολυθρόνα της δίπλα στὴ φωτιὰ καὶ τῆς ἔδωσαν νὰ πιῇ ἕνα ζεστὸ κονιὰκ γιὰ νὰ συνέλθῃ. Ἦταν μιὰ πολὺ ὡμορφη νέα, μ' ὅλη τὴν παραμόρφωσι τοῦ προσώπου της ἀπ' τὸ κλάμμα καὶ τὸν πόνο.

Ἕνας νεαρὸς ὑποσμηναγός, ὁ Τρὰνκ Τάουμπεργκ, ἀνάλαβε νὰ τὴν ἀνακρίνῃ. Ἀπὸ ποῦ ἐρχόταν; Τί γύρευε μέσα στὴ νύχτα; Ποῦ ἤθελε νὰ πάῃ; Παρ' ὅλη ὅμως τὴ διάθεσί του νὰ δείξῃ ἀνθρωπισμὸ καὶ κάποια τρυφερότητα γι' αὐτὸ τὸ δυστυχισμένο πλάσμα, ἡ γυναῖκα ἔβγαζε μονάχα ἀναρθρες κραυγές. Καμμιὰ ἀπάντησι δὲν τοῦ δινόταν στὶς ἐρωτήσεις του.

— Εἶνε τρελλή, ψιθύρισε στοὺς συναδέλφους του. Δὲν πρέπει βέβαια νὰ τὴν ἀφίσουμε μ' αὐτὰ τὰ βρεγμένα ροῦχα...

Ἕνα σαρκαστικὸ γέλιο ἀκούστηκε ἀπὸ τὸ βάθος τῆς καντίνας. Ἦταν ὁ Χὰνς Λίντερ, ἕνας πιλότος ποὺ ἔκανε περισσότερο γιὰ δήμιος.

— Καὶ τί μᾶς νοιάζει ἐμᾶς; δὲν τὴν ἀφινουμε νὰ ψοφήσῃ; φώναξε χτυπῶντας τὰ χέρια του στὸ τραπέζι.

— Ὄχι, δά! ἀπάντησε ὁ Τάουμπεργκ. Θὰ τὴ στείλουμε αὔριο στὴν Ἀθήνα. Εἶμαι περίεργος νὰ μάθω ποιὰ εἶνε καὶ ποῦ μένει. Εἶνε ἀρκετὰ ὡμορφη καί...

Ὁ Λίντερ σὰν νὰ μάντεψε τὶς προθέσεις τοῦ συναδέλφου του, ἔκλεισε πονηρὰ τὸ μάτι. Ὁ Τάουμπεργκ μαζὶ μὲ τὸν ἀξιωματικὸ τῆς ὑπηρεσίας, τὴν πῆγαν στὸ γραφεῖο τοῦ ἀεροδρομίου. Τῆς φόρεσαν μὲ τὸ ζόρι μιὰ μάλλινη στολὴ καὶ τῆς ἔρριξαν πάνω της ἕνα στρατιωτικὸ μανδύα. Την κουκούλωσαν κατόπιν καλὰ σ' ἕνα ντιβάνι κι' ἐπειδὴ τὴν εἶδαν νὰ κλείνῃ τὰ ὡμορφα μάτια της ἀπὸ τὴν κούρασι, ἔσβυσαν τὸ φῶς, ἔκλεισαν τὴν πόρτα καὶ τὴν ἄφισαν νὰ κοιμηθῇ. Τὸ πρωῒ θὰ ἔλυναν τὸ μυστήριο. Γιατὶ δὲν ἦταν λίγα τὰ σχόλια γιὰ τὴ νυχτερινὴ αὐτὴ ἐπίσκεψι τῆς τρελλῆς...

Ἡ βροχὴ ἐξακολουθοῦσε πάντα ραγδαία. Ὁ στρόβιλος τοῦ προβολέως ποὺ φώτιζε τὸ ἀεροδρόμιο εἶχε πάθει κάποια βλάβη καὶ τὸ σκοτάδι ἦταν πυκνὸ κι' ἀδιαπέραστο. Στὴ καντίνα δὲν ἔμειναν παρὰ ἐλάχιστοι ἄντρες. Οἱ περισσότεροι βλαστημοῦσαν τὴν κακοκαιρία ποὺ δὲν τοὺς ἄφισε νὰ πετάξουν ὅλη μέρα. Ὁ Τάουμπεργκ κύτταξε τὸ ρολόϊ του.

— Μιὰ καὶ πέντε, εἶπε. Καιρὸς γιὰ ὕπνο!

Βγῆκε ἀπὸ τὴ καντίνα σιγοτραγουδῶντας εὔθυμα καὶ χάθηκε μέσα στὸ πυκνὸ σκοτάδι. Θὰ πέρασε ἀκόμη ἕνα τέταρτο. Ξαφνικά, ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀξιωματικοὺς πετάχτηκε ὄρθιος.

— Τ' εἶνε αὐτό; ρώτησε τεντώνοντας τ' αὐτιά του.

Οἱ ἄλλοι ἔκαναν τὸ ἴδιο. Τοὺς φάνηκε πὼς ἄκουσαν κάποιο βουητό, ἕναν ἦχο ποὺ τὸν ἤξεραν πολὺ καλά. Μὰ ἦταν τόσο δυνατὴ ἡ βροχὴ πάνω στοὺς τσίγγους, ποὺ γρήγορα τὸ βουητὸ πνίγηκε καὶ χαμογέλασαν ἥσυχα.

Στὸ μεταξὺ οἱ ὧρες περνοῦσαν. Σιγὰ - σιγὰ ξημέρωνε. Ἡ κίνησι τοῦ ἀεροδρομίου ἄρχισε γοργὴ καὶ ἐντατική, γιατὶ ὁ καιρὸς εἶχε ἀπότομα βελτιωθῇ. Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς Γερμανούς, μὲ τὴν περιέργεια ζωγραφισμένη ἀκόμη στὸ πρόσωπό τους, τράβηξαν κατ' εὐθείαν στὸ γραφεῖο τοῦ ἀεροδρομίου. Τὸ μυστήριο τῆς ἄγνωστης γυναίκας τοὺς μαγνήτιζε κι' ἤθελαν νὰ μάθουν νέα της. Ἄνοιξαν τὴν πόρτα. Τὸ φῶς τῆς ἡμέρας φώτιζε ἀρκετὰ καλὰ τὸ δωμάτιο, μὰ ἄναψαν τὸ ἠλεκτρικό. Καὶ τότε καρφώθηκαν στὴ θέσι τους. Τὸ ντιβάνι ἦταν ἀδειανό, τὰ συρτάρια ποὺ φύλαγαν τὶς διαταγές, τοὺς χάρτες καὶ τὸν κώδικα ἦταν διάπλατα ἀνοιγμένα. Καὶ στὴ μέση τοῦ δωματίου, ἕνας ἄνθρωπος ἔπλεε στὸ αἷμα του. Ἦταν ὁ Χὰνς Λίντερ.

Ἀναστατωμένοι πετάχτηκαν ἔξω φωνάζοντας καὶ βλαστημώντας. Σκορπίστηκαν ἀμέσως σ' ὅλες τὶς γωνίες τοῦ ἀεροδρομίου, σὰν νὰ ὑπῆρχε ἐλπίδα νὰ βροῦν κάπου κρυμμένη τὴν... τρελλή. Ἀλλὰ σὲ λίγο, μιὰ καινούργια ἀποκάλυψι, ἔκανε τοὺς Γερμανοὺς νὰ σκυλιάσουν ἀπὸ τὸ κακό τους. Δὲν ἔλειπαν μονάχα οἱ χάρτες καὶ τὰ ἔγγραφα. Ἔλειπε κι' ἕνα καταδιωκτικὸ ἀπὸ τὸ ὑπόστεγο Β3.

Ἐπίσης καὶ ὁ Φράντς Τάουμπεργκ δὲν ὑπῆρχε πουθενά. Σὰν ἀστραπὴ πέρασε τότε ἀπὸ τὸ μυαλό τους ὅλη ἡ τραγικὴ ἀλήθεια: Ὁ Τάουμπεργκ, συνέννοημένος μὲ τὴν ἄγνωστη γυναίκα, κατώρθωσε νὰ τὴ μπάσῃ στὸ ἀεροδρόμιο μὲ τὸ σκοπὸ νὰ κλέψουν ὅ,τι ἔγγραφα ὑπῆρχαν ἐκεῖ καὶ νὰ δραπετεύσουν κατόπιν μ' ἕνα ἀπὸ τὰ ἀεροπλάνα. Στὸ μεταξὺ ὁ Χὰνς Λίντερ, θὰ τὴν ἐπισκέφθηκε φαίνεται στὸ γραφεῖο ποὺ κοιμόταν, ποιὸς ξέρει μὲ τί προθέσεις, καὶ κείνη ἀναγκάστηκε νὰ τὸν σκοτώσῃ...

Οἱ πληροφορίες αὐτὲς ποὺ μεταδόθηκαν τρεῖς ἑβδομάδες ἀργότερα ἀπὸ τὴν «Α. Φὸρς 133» στὸ στρατηγεῖο τῆς Μ. Ἀνατολῆς, ἔκαναν δυὸ ἀνθρώπους νὰ χαμογελάσουν μὲ ὑπερηφάνεια: τὶς μὶς Τρίντα Κνὸξ, πράκτορα τῶν συμμάχων στὴν Ἑλλάδα, καὶ τὸν ἀντιχτλερικὸ πιλότο Φρὰνκ Τάουμπεργκ, ἕναν ἀπὸ τοὺς σπουδαιότερους βοηθοὺς της στὴν Κατοχή.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Όταν οι ΜΑΧΑΡΑΓΙΑΔΕΣ ψαπούν

Η ΣΠΑΤΑΛΗ ΖΩΗ των 'Ινδών ήγεμόνων

ΣΤΟΝ πίνακα των πλουσιωτέρων ανθρώπων τοῦ κόσμου, ποὺ δημοσίευσε τὸ 1944 ἡ ἀγγλικὴ ἐπιθεώρησις «Πλοῦτος» ὁ νιζὰμ τῆς Χιντεραμπὰντ ἐρχόταν πρῶτος μὲ περιουσία μισοῦ δισεκατομμυρίου λιρῶν στερλινῶν! Ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς ὅμως δὲν προσήγγιζε τὴν πραγματικότητα, γιατὶ ἡ ἀπόλυτη ἐξακρίβωσις τῆς περιουσίας τοῦ πάμπλουτου 'Ινδοῦ ἡγεμόνος δὲν κατέστη ποτὲ δυνατή, ὅπως καὶ τοῦ μαχαραγιὰ τῆς Καπουρτάλας. Ἕνας Ἄγγλος ἐμπειρογνώμων ποὺ εἶχε ἀναλάβει τὴ φροντίδα αὐτὴ κατὰ τὸ 1931, ἀναγκάσθηκε νὰ παραιτηθῆ, ἔπειτα ἀπὸ συνεχῆ ἐργασία δύο χρόνων, γιατὶ κινδύνευε νὰ χάσῃ τὸ μυαλὸ του μέσα στὸν κυκεῶνα τῶν ἀριθμῶν καὶ τῶν λογαριασμῶν. Δὲν ἦταν, ἐξ ἄλλου, εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν ἀμοιβὴ ποὺ ἔπαιρνε, γιατὶ ὁ νιζὰμ τῆς Χιντεραμπὰτ φημίζεται ὡς ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ τσιγκούνηδες ἀνθρώπους τοῦ κόσμου. Κατὰ τὶς σπάνιες δεξιώσεις ποὺ δίνει στὸ ἀνάκτορό του δὲν προσέφερε τίποτε ἄλλο στοὺς προσκαλεσμένους του ἐκτὸς ἀπὸ ἕνα ποτήρι μὲ χυμὸ φρούτων. Ἐκεῖνοι ποὺ μποροῦν νὰ καυχηθοῦν ὅτι ἔφαγαν στὸ τραπέζι του μετριοῦνται στὰ δάχτυλα.

Ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς ἄλλους θησαυρούς του, ὁ νιζὰμ τῆς Χιντεραμπὰντ εἶχε στὴν κατοχή του τὴν πλουσιώτερη συλλογὴ πολυτίμων λίθων ποὺ ὑπάρχει στὸν κόσμο. Ὑπολογίζεται ὅτι μὲ αὐτὰ τὰ πετράδια θὰ μποροῦσε νὰ στρωθῆ μιὰ μεγάλη πλατεῖα ἀπὸ τὴ μιὰ ἄκρη ὡς τὴν ἄλλη.

Ὁ σὲρ Μὶρ 'Οσμὰν 'Αλῆ Κάν, νιζὰμ τῆς Χιντεραμπὰντ δὲν ἦταν μόνο ὁ πλουσιώτερος, ἀλλὰ καὶ ὁ ἰσχυρότερος ἀπὸ τοὺς κυριάρχους τῶν 'Ινδιῶν πρὶν ἀπὸ τὴ μεταπολίτευσι ποὺ ἔγινε στὴ χώρα τοῦ Γάγγη. Διέθετε ἕναν ἀξιόλογο στρατό, ποὺ ἦταν ἐξοπλισμένος μὲ σύγχρονα ὅπλα καὶ εἶχε ἐκπαιδευθῆ ἀπὸ Ἄγγλους ἀξιωματικούς. Ὁ στρατὸς αὐτὸς δὲν μπόρεσε, ὡστόσο, ν' ἀντισταθῆ περισσότερο ἀπὸ δυὸ μέρες στὶς δυνάμεις τῶν ἐπαναστατῶν ποὺ εἰσέβαλαν τὸν περασμένο χειμῶνα στὸ κράτος τῆς Χιντεραμπὰντ γιὰ νὰ ἐξαναγκάσουν τὸν ἡγεμόνα της νὰ προσχωρήσῃ στὸ νέο καθεστὼς τῶν 'Ινδιῶν. Ἡ κυβέρνησις τῆς Νέας Ντελχὶ τοῦ ἄφησε ἕνα μικρὸ μέρος ἀπὸ τὴν περιουσία του, ἀλλὰ τὸν περιώρισε στὰ ἀνάκτορά του καὶ τοῦ ἀπαγόρευσε κάθε ἀνάμιξι στὶς κρατικὲς ὑποθέσεις. Ἡ μόνη ἀπασχόλησίς του θὰ εἶναι στὸ μέλλον οἱ 200 γυναῖκες του, ποὺ προέρχονται ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου, οἱ μεγαλοπρεπεῖς ἐλέφαντές του καὶ ἡ στρατιὰ τῶν πιθήκων ποὺ ἔχει στὸ ἀνάκτορό του.

Οἱ δυὸ γυιοὶ τοῦ νιζὰμ, ποὺ βρίσκονται ἀπὸ πολλὰ χρόνια στὴν Εὐρώπη, δήλωσαν ὅτι δὲν πρόκειται νὰ ξαναγυρίσουν ποτὲ στὴν πατρίδα τους. Παντρεύτηκαν κι' οἱ δυὸ τὸ 1931, τὴν ἴδια μέρα, στὸ ἀνάκτορο Καραμπασὲλ τῆς Νικαίας, δυὸ πριγκήπισσες ἀπὸ τὴν παληὰ αὐτοκρατορικὴ οἰκογένεια τῆς Τουρκίας. Ὁ πρίγκηπας Μπεράρ, ὁ μεγαλύτερος τὴν πριγκήπισσα Ντοὺρι, κόρη τοῦ παληοῦ σουλτάνου τῆς Τουρκίας, Μουρὰτ τοῦ 5ου, ποὺ ἐκθρονίσθηκε τὸ 1924 ἀπὸ τὸν Μουσταφὰ Κεμὰλ καὶ ὁ πρίγκηπας Μουζάμ, ὁ μικρότερος, τὴν ἐγγονὴ τοῦ πρίγκηπισσα Νιλεφέρ. Ζοῦν σήμερα κι' οἱ δυὸ εὐτυχισμένοι μὲ τὶς συζύγους καὶ τὶς οἰκογένειά τους καὶ ἀδιαφοροῦν γιὰ τὰ ὅσα συμβαίνουν στὴν πατρίδα τους.

Μυθώδη πλούτη

Παρόμοια μὲ τοῦ νιζὰμ τῆς Χιντεραμπὰντ ἦταν ἡ τύχη καὶ πολλῶν ἄλλων ἀπὸ τοὺς παληοὺς κυριάρχους τῶν 'Ινδιῶν. 'Απὸ τὴ μιὰ μέρα στὴν ἄλλη πέρασαν στὸ περιθώριο τῆς πολιτικῆς καὶ κοινωνικῆς ζωῆς τῆς χώρας, ἐνῶ, ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, οἱ μυθώδεις περιουσίες τους ἔγιναν ἰδιοκτησία τοῦ κράτους.

Κατὰ τὸν Αὔγουστο τοῦ 1947, ὅταν ἔγινε ἡ ἀποχώρησις τῶν Ἄγγλων ἀπὸ τὶς 'Ινδίες, ὑπῆρχαν 562 ἡμιανεξάρτητα κράτη στὶς 'Ινδίες. Μερικὰ ἀπ' αὐτὰ ἦταν μεγάλα, ὅπως ἡ Γαλλία, ἐνῶ ἄλλα ἦσαν λιλιπούτεια, ὅπως τὸ πριγκηπᾶτο τοῦ Μονακὸ ἢ ἡ δημοκρατία τοῦ 'Αγίου Μαρίνου. Κατὰ τὴν ἐπίσημη τελετὴ ποὺ γίνονταν στὴ Νέα Ντελχί, οἱ ἡγεμόνες αὐτῶν τῶν κρατῶν ἐδικαιοῦντο ἑνὸς ὡρισμένου ἀριθμοῦ κανονιοβολισμῶν. Γιὰ τοὺς σημαντικώτερους (Χιντεραμπάντ, Μισόρης, Γκοναλιόρ, Μπαρόντα καὶ Κασμὶρ) ὁ ἀριθμὸς τῶν κανονιοβολισμῶν εἶχε ὁρισθεῖ σὲ 20.. Γιὰ τοὺς μικροτέρους, οἱ κανονιοβολισμοὶ ἦσαν μόνον δέκα. Ἀλλά, μετὰ τὴν ἀποχώρησι τῶν "Αγγλων' οἱ 'Ινδοὶ μαχαραγιάδες ἐξωμοιώθηκαν μὲ τοὺς κοινοὺς θνητοὺς καὶ δὲν τοὺς γίνεται πιὰ καμμιὰ τιμητικὴ διάκρισι.

Τελευταῖος ἀπὸ ὅλους ὑποτάχθηκε στὴ μεταπολίτευσι ποὺ ἔγινε στὶς 'Ινδίες ὁ μαχαραγιὰς τῆς Ραζπούτ, ποὺ ἐθεωρεῖτο ὡς ὁ μεγαλοπρεπέστερος κι' ὁ πιὸ σπάταλος ἀπὸ τοὺς 'Ινδοὺς ἡγεμόνας.

Στὴν εἴσοδο τοῦ ἀνακτόρου του ἦταν στημένο ἕνα ὁλόχρυσο κανόνι, μὲ βάσι ἀπὸ ἀτόφιο χρυσάφι ἐπίσης. Οἱ πέντε στρατιῶτες ποὺ τὸ χειριζόντουσαν ἦσαν ἐπίσης ντυμένοι μὲ χρυσοκέντητες στολές, ποὺ στολίζονταν μὲ πολύτιμα πετράδια. Ὁ μαχαραγιὰς εἶχε ὁρίσει μὲ μεγάλη λεπτολογία μὲ πόσους κανονιοβολισμοὺς ἔπρεπε νὰ χαιρετᾶται καθένας ἀπὸ τοὺς προσκαλεσμένους του κατὰ τὴν ἄφιξι καὶ τὴν ἀναχώρησί του.

Γιὰ νὰ πανηγυρίσῃ τὴν ἀπόκτησι διαδόχου, ὁ μαχαραγιὰς τῆς Ραζπούτ ὠργάνωσε μιὰ ἑορτή, ποὺ στοίχισε τὸ λοσσαιῖο ποσὸν τοῦ μισοῦ ἑκατομμυρίου λιρῶν στερλινῶν! Σὲ μιὰ ἄλλη περίπτωσι μοίρασε σὲ 80 περίπου προσκαλεσμένους του ἀπὸ μιὰ πολυτελεστάτη «Μπουΐκ» στὸν καθένα!...

Κανεὶς ἄνθρωπος ἀπὸ ὅσους τὸν ἐπισκέφθηκαν δὲν ἔφυγε ἀπὸ τὸ παλάτι του χωρὶς ἕνα πολύτιμο δῶρο. Τὸ μικρότερο ἀπ' αὐτὰ ἦταν μιὰ ὁλόχρυση σιγαροθήκη, μὲ τὰ ἀρχικὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ προσκαλεσμένου, ποὺ τὰ σχημάτιζαν μικρὰ διαμάντια καὶ ἄλλοι πολύτιμοι λίθοι.

Ὁ μαχαραγιὰς τῆς Ραζπούτ εἶχε ἐπίσης ἕναν ἀπὸ τοὺς καλύτερους σταύλους τοῦ κόσμου ἀλόγων ἐκλεκτῆς ράτσας. Ἀλλ' ἀπὸ τὰ 130 ἄλογα ποὺ στόλιζαν ὡς προχθὲς τοὺς σταύλους του, πούλησε, σύμφωνα μὲ τὶς τελευταῖες πληροφορίες, τὰ 90, γιατὶ δὲν ἦταν σὲ θέσι ν' ἀνταποκριθῆ στὰ ἔξοδα τῆς συντηρήσεώς των.

Τὸ πρενόμιο τῆς ἀποκλειστικότητος

Δὲν ἦταν μικρότερη ἡ πολυτέλεια τοῦ μαχαραγιὰ τοῦ Νεπὰλ Μοχοὺν Σεμσὲρ Ζάνγκ Μπαχαντοὺρ Ράνα, ποὺ κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ τελευταίου πολέμου, εἶχε ὀνομασθῆ ἀρχιστράτηγος τοῦ 'Ινδικοῦ στρατοῦ ἐναντίον τῶν Ἰαπώνων.

Ὁ Μοχοὺν Ράνα εἶχε ζητήσει κάποτε ἀπὸ τὸν ἀντιβασιλέα τῶν 'Ινδιῶν τὸ δικαίωμα νὰ ταξιδεύῃ μὲ εἰδικὸ τραῖνο. Ἀλλ' ἡ αἴτησίς του ἀπορρίφθηκε μὲ τὴν ἐξήγησι ὅτι ἡ κατάστασις τῶν ἰνδικῶν σιδηροδρόμων δὲν ἐπέτρεπε τὴν κυκλοφορία εἰδικῶν συρμῶν. Ὁ περήφανος καὶ ἀλαζονικὸς 'Ινδὸς ἡγεμὼν σκέφθηκε τότε ἕνα πρωτότυπο μέσον, γιὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ στὸν ἑαυτό του τὸ προνόμιο ποὺ ἐπιθυμοῦσε. Κάθε φορὰ ποὺ ἤθελε νὰ ταξιδεύῃ, προαγόραζε ὅλα τὰ εἰσιτήρια τοῦ τραίνου καὶ τὸ γέμιζε μὲ πρόσωπα τῆς ἀκολουθίας του.

Εἶνε αὐτονόητο, βέβαια, ὅτι καθένα ἀπὸ τὰ ταξίδια του τοῦ στοίχιζε μιὰ ὁλόκληρη περιουσία.

Σὲ μιὰ ἄλλη περίπτωσι, ὁ Μοχοὺν Ράνα ἀγόρασε ὅλα τὰ αὐτοκίνητα ἑνὸς τύπου Ρὸλλς - Ρόυς καὶ μ' αὐτὸν τὸν τρόπο ἐξασφάλισε τὸ προνόμιο ὅτι κανεὶς ἄνθρωπος σ' ὅλο τὸν κόσμο δὲν μποροῦσε νὰ ἔχῃ αὐτοκίνητο σὰν τὸ δικό του.

Ὁ σπάταλος μαχαραγιὰς τῆς Μπαρόντα

Περίφημος γιὰ τὴ μεγαλοπρέπειά του εἶνε ὁ μαχαραγιὰς τῆς Μπαρόντα, ποὺ ἔχει ἀποκληθῆ «σπάταλος», γιατὶ τὸ χρῆμα δὲν φαίνεται νὰ ἔχῃ καμμιὰ ἀξία γι' αὐτόν.

Ὁ πάμπλουτος 'Ινδὸς ἡγεμὼν ἔχει παντρευτῆ μιὰ ὡραιοτάτη 'Ινδὴ πριγκήπισσα καὶ εἶνε πατέρας ἑνὸς χαριτωμένου ἀγοριοῦ ἡλικίας, σήμερα πέντε ἐτῶν. Τὸν περισσότερο καιρὸ του τὸν περνάει σὲ ταξίδια. Ἔχει ἰδιοκτησία μεγάρα στὸ Παρίσι, στὸ Λονδίνο, στὶς Κάννες, στὴ Νέα Ὑόρκη καὶ στὴ Φλωρίδα. Ἕνας μεγάλος ἀριθμὸς ὑπηρετῶν παραμένει μόνιμα σ' αὐτά, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν πολυπληθῆ ἀκολουθία ποὺ σέρνει πίσω του.

Ὁ μαχαραγιὰς τῆς Μπαρόντα σὲν φορεῖ περισσότερο ἀπὸ μιὰ φορὰ καθένα ἀπὸ τὰ ἐσώρουχά του. Οἱ ἐπισῆμες στολές του ἔχουν στὴ θέσι τῶν κουμπιῶν πολύτιμα πετράδια. Στὸ τραπέζι του τὰ φαγητὰ σερβίρονται μέσα σὲ ὁλόχρυσα πιάτα. Ὁλόχρυσα εἶνε ἐπίσης καὶ τὰ ἄλλα σερβίτσια.

Λίγον καιρὸ προτοῦ ξεσπάσῃ ἡ θύελλα ποὺ ἀνέτρεψε τοὺς 'Ινδοὺς κυριάρχους, ὁ μαχαραγιὰς τῆς Μπαρόντα ἐκλήθη ἀπὸ τὸ νοικοβούλιο τῆς πατρίδος του νὰ λογοδοτήσῃ γιὰ τὴ διάθεσι ἑνὸς ποσοῦ 10.000.000 δολλαρίων, ποὺ εἶχε πάρει ἀπὸ τὸ κρατικὸ ταμεῖο. Ὁ 'Ινδὸς ἡγεμών, γιὰ νὰ ἐξευτελίσῃ ἐκείνους ποὺ τοῦ ἔκαμαν αὐτὴν τὴν πρόσκλησι, ἔστειλε στὸ κοινοβούλιο μιὰ δέσμη ἀπὸ τιμολόγια διαφόρων καταστημάτων τοῦ Παρισιοῦ, τοῦ Λονδίνου, τῆς Νέας Ὑόρκης, λογαριασμοὺς ραπτῶν, ξενοδοχείων, ἀδαμαντοπωλείων, οἴκων μόδας κτλ., ποὺ δὲν ἔδειχναν τίποτε ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ τὶς σπατάλες του. Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς τοὺς λογαριασμοὺς ἦταν καὶ τὰ τιμολόγια διαφόρων καταστημάτων τοῦ Χόλλυγουντ.

Ἡ ἱστορία αὐτῶν τῶν λογαριασμῶν ἦταν ἡ ἑξῆς:

Ἕνα βράδυ, στὸ «Ἔλ Μορόκο», τὸ πολυτελέστερο κέντρο τοῦ Χόλλυγουντ, ὁ μαχαραγιὰς τῆς Μπαρόντα προκήρυξε ἕνα διαγωνισμὸ καλλονῆς καὶ ἐξέλεξε μεταξὺ τῶν γυναικῶν ποὺ εὑρίσκονταν ἐκεῖ δώδεκα βασίλισσες καὶ μιὰ αὐτοκράτειρα. Ἔδωκε κατόπιν τὴν ἄδεια στὶς 13 αὐτὲς γυναῖκες ν' ἀγοράσουν ἀπὸ τὰ καταστήματα τοῦ Χόλλυγουντ εἴδη ἀμφιέσεως μέχρι ποσοῦ 5.000 δολλαρίων ἡ καθεμιὰ καὶ νὰ τοῦ στείλουν τοὺς λογαριασμούς. Στὴν «αὐτοκράτειρα» χάρισε ἐπὶ πλέον μιὰ γοῦνα ἀξίας 20.000 δολλαρίων.

Ἀλλ' ἔπρεπε ν' ἀποζημίωση καὶ τὴ σύζυγό του. Καὶ τῆς χάρισε γουναρικά, εἴδη ἀμφιέσεως, κοσμήματα κτλ. συνολικῆς ἀξίας δύο ἑκατομμυρίων δολλαρίων! Γιὰ τὸν ἑαυτό του φάνηκε λιγώτερο σπάταλος. Περιορίσθηκε σ' ἕνα ἄλογο ἀξίας 12.000 δολλαρίων καὶ σ' ἕνα αὐτοκίνητο ποὺ κατασκευάσθηκε εἰδικὰ γι' αὐτὸν στὰ ἐργοστάσια Ρὸλλς - Ρόυς, ἀξίας 22.000 δολλαρίων.

Πρὶν ἀπὸ μερικὰ χρόνια, ὡστόσο, ἕνας ἄλλος σπάταλος 'Ινδὸς ἡγεμών, ὁ μαχαραγιὰς τοῦ Ντεβάρ, ποὺ εἶχε ἀδειάσει τὸ κρατικὸ ταμεῖο γιὰ νὰ ἱκανοποιήσῃ διάφορα καπρίτσια του, ἀναγκάσθηκε νὰ παραιτηθῆ, ἔπειτα ἀπὸ ρητὴ ἀξίωσι τῶν ὑπηκόων του, ποὺ τὸν ἀπείλησαν ὅτι θὰ τὸν καταγγείλουν στὸν "Αγγλο ἀντιβασιλέα σὰν κοινὸ κατακλέστη τοῦ δημοσίου χρήματος.

Περίφημος γιὰ τὴν πολυτέλεια καὶ τὶς σπατάλες του ἦταν ἐπίσης κατὰ τὸ πρόσφατο παρελθὸν ὁ μαχαραγιὰς τοῦ Μπικάνερ, ποὺ σήμερα, ὅμως, στερήθηκε ἀπὸ ὅλα τὰ πλούτη του καὶ, ὅπως, δήλωσε τελευταῖα σ' ἕναν "Αγγλο δημοσιογράφο, σκέπτεται νὰ ἱδρύσῃ διάφορες βιομηχανίες στὴ χώρα του, πρὸς ὄφελος τῶν τέως ὑπηκόων του, ἀλλὰ καὶ δικό του, γιὰ ν' ἀποδείξῃ ἴσως ἄλλη μιὰ φορὰ σωστὸ τὸ παληὸ ρητὸ ὅτι ἡ πενία τέχνας κατεργάζεται...

Φαίνεται, ἄλλωστε, πὼς τὸ παράδειγμά του, θὰ μιμηθοῦν καὶ πολλοὶ ἄλλοι 'Ινδοὶ ἡγεμόνες, ποὺ στερήθηκαν ξαφνικά, ἀπὸ τὶς περιουσίες τους καὶ ποὺ εἶνε ἀναγκασμένοι σήμερα ν' ἀναζητήσουν νέες πηγὲς εἰσοδημάτων, γιὰ νὰ ἐξασφαλίσουν ὄντι βέβαια τὴν πολυτέλεια καὶ τὴ χλιδὴ τῆς παληᾶς τους ζωῆς, ἀλλὰ κάποια μεγαλύτερη ἄνεσι ἀπὸ κεῖνη ποὺ ζητάει ἕνας κοινὸς θνητός...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Τὰ περίεργα τῆς ζωῆς τῶν Μαχαραγιάδων

Οἱ 12 γυναῖκες που ἀγάπησαν τὸν Χίτλερ

Ἐφήμερα εἰδύλλια

Στὴν ἐμφάνισί του ὁ Χίτλερ δὲν εἶχε τίποτε ποὺ νὰ τὸν ξεχωρίζη ἀπὸ ἕνα κοινὸ τύπο. Τὸ κεφάλι του ἦταν μακρουλό, τὸ μέτωπό του χαμηλὸ καὶ τὰ χαρακτηριστικά του δὲν εἶχαν καμμιὰ λεπτότητα. Ἡ μεγάλη μύτη του, ὁ χοντρὸς λαιμός του καὶ τὰ φουσκωμένα μήλα τῶν παρειῶν του ἔδιναν στὸ πρόσωπό του μιὰ ἔκφρασι δυναμική, ἀλλὰ καὶ κάτι τὸ ζωώδες. Προσθέστε ἕνα βαρὺ καὶ πλαδαρὸ κορμί, μὲ κινήσεις μηχανικές, ὅπως ἑνὸς αὐτομάτου. Ἡ πολιτικὴ περιβολὴ — οἱ ἐμφανίσεις του μ' αὐτὴν ἦταν σπανιώτατες — τοῦ ἔδινε κωμικὴ ἐμφάνισι, γιὰ τὸν ἁπλούστατο λόγο ὅτι δὲν ἤξερε νὰ ντυθῆ. Μὲ τὰ στρατιωτικὰ ἦταν πιὸ ὑποφερτός, χωρὶς νὰ γίνεται ὅμως κομψότερος (ἡ κομψότης δὲν εἶχε ποτὲ τὴν παραμικρὴ σχέσι μὲ τὸν Γερμανὸ δικτάτορα).

Κι' ὡστόσο, ὁ ἄνθρωπος αὐτός, μὲ τὴν τόσο κοινὴ ἐμφάνισι, ἐξασκοῦσε πάντα μιὰ μυστηριώδη κι' ἀνεξάντλητη γοητεία σὲ ὅσους τὸν πλησίαζαν. Ποῦ βρισκόταν τὸ μυστικὸ τῆς γοητείας του; Στὴ φωνή του; Ἦταν φωνὴ ὑστερικοῦ ἢ μεθυσμένου. Οἱ λόγοι του παρουσίαζαν τὸ ἐκνευριστικὸ καὶ ἀποκαρδιωτικὸ φαινόμενο μιᾶς ἐναλλαγῆς ἀπὸ λαρυγγισμούς, ἄναρθρες κραυγὲς καὶ βρυχηθμούς. Στὰ μάτια του; Πολλοὶ τ' ἀποκάλεσαν γυάλινα. Δὲν εἶχαν καμμιὰ ἔκφρασι. Ἐμοιαζαν μὲ μάτια ὑπνοβάτου ἢ φαντάσματος.

Ἀλλὰ τότε; Ἡ γοητεία τοῦ Χίτλερ παραμένει μυστήριο. Ὡστόσο ἦταν ἀναμφισβήτητη. Κι' αὐτοὶ ἀκόμη οἱ ἐχθροί του δὲν τὴν ἀρνιόνταν.

Νὰ γιατὶ ὁ Χίτλερ ἐνέπνευσε πολλὰ φλογερὰ αἰσθήματα σὲ γυναῖκες, ὅπως ἡ αἰθέρια καὶ ρωμαντικὴ Γιούνιτυ Μίτφορντ ἢ ὅπως ἡ Ζίγκφρηντ φὸν Λάππους ἢ ἡ Λίντα Μπαάροβα, ποὺ ἦταν κι' οἱ δυὸ ἀληθινὲς βασίλισσες τῆς ὁμορφιᾶς.

Πλάϊ ὅμως στὶς μεγάλες κατακτήσεις του ὑπάρχουν καὶ μερικὲς ἄλλες, πού, ἂν καὶ ἐφήμερες, δὲν παρουσιάζουν λιγώτερο ἐνδιαφέρον. Στὸν κύκλο τῶν ἐφημέρων αὐτῶν κατακτήσεων ἀνῆκε καὶ ἡ μικρὴ Λορελόττη Πούλζερ, ἀπὸ τὸ Γκότα.

Ἦταν μόλις δεκάξη χρόνων, ὅταν ὁ Χίτλερ πῆγε στὴν πατρίδα της. Οἱ ἀρχὲς τῆς πόλεως τῆς ἀνέθεσαν νὰ τοῦ προσφέρη ἕνα μπουκέτο μὲ τριαντάφυλλα. Νὰ πῶς περιέγραψε ἡ ἴδια αὐτὴ τὴ μικρὴ σκηνή.

«Ὅταν μοῦ εἶπαν πὼς ἔπρεπε νὰ προχωρήσω, ἔνοιωσα τὰ γόνατά μου νὰ λυγίζουν. Δὲν ἤξερα πῶς τὰ κατάφερα νὰ φτάσω μπροστά του. Τὰ μάτια του μὲ κύτταζαν μὲ ἀνείπωτη καλωσύνη. Αὐτὸ τὸ ὑπέροχο βλέμμα του μοῦ ἔδωκε θάρρος. Εἶχα ξεχάσει τὰ λόγια ποὺ μοῦ εἶχαν ἑτοιμάσει νὰ πῶ. Ἐκεῖνα ὅμως ποὺ βγῆκαν ἀπ' τὸ στόμα μου ἦταν πιὸ αὐθόρμητα. «Χαῖρε μεγάλε Χίτλερ! φώναξα. Οἱ νέες τῆς Θουριγγίας χαιρετίζομε σὲ σένα τὸν 'Αρχηγό!». Αὐτὸς πῆρε τότε τὰ τριαντάφυλλα ἀπὸ τὰ χέρια μου καὶ μ' εὐχαρίστησε μὲ μιὰ θερμη χειραψία. Αὐτὴ ἡ στιγμὴ ἦταν γιὰ μένα ἡ πιὸ εὐτυχισμένη τῆς ζωῆς μου».

Ἀλλοίμονο! Πόσο ἀκριβὰ ἐπρόκειτο νὰ πληρώση αὐτὴ τὴ σύντομη στιγμὴ τῆς εὐτυχίας της!

Ἂν ἡ Λορελόττη εἶχε δῆ στὸ Χίτλερ τὸ «μεγάλο ἀρχηγό», αὐτὸς εἶχε δῆ στὴ μικρὴ κοπέλλα μιὰ ὁμορφη καὶ χαριτωμένη νέα ποὺ εἶχε αἰσθανθῆ ἕνα ζωηρὸ ἐνδιαφέρον γι' αὐτή. Ὅταν ἔφυγε ἀπὸ τὴ Θουριγγία, δὲν τὴν ξέχασε.

Ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς μέρες, ἕνας ὑπασπιστής του παρουσιάστηκε στοὺς γονεῖς της καὶ τοὺς εἶπε πὼς ὁ μεγάλος Φύρερ ἐπιθυμοῦσε νὰ φροντίση γιὰ τὸ μέλλον τῆς κόρης τους καὶ τοὺς παρακαλοῦσε νὰ τὴν ἐμπιστευθοῦν σ' αὐτόν.

Οἱ γονεῖς Πούλζερ πέταξαν ἀπὸ τὴ χαρά τους.

— Χάιλ Χίτλερ! φώναξαν κι' οἱ δυὸ μὲ μιὰ φωνή.

Ὅσο γιὰ τὴ μικρὴ Λορελόττη, παραληροῦσε ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμό της. Τῆς φαινόταν πὼς εἶχε γίνει, ξαφνικά, ἡ πιὸ εὐτυχισμένη νέα τῆς Γερμανίας.

Μ' αὐτὸ τὸν ἐνθουσιασμὸ ἔφτασε στὸ Βερολῖνο. Κι' ἄκουσε τὸν ἴδιο τὸ Χίτλερ νὰ τῆς λέη ὅτι θὰ φοιτοῦσε δωρεὰν σὲ μιὰ ἀνώτερη κρατικὴ σχολή. Στὸ μεταξύ, ὁ μεγάλος προστάτης της τὴν ἐγκατέστησε σ' ἕνα μικρό, ἀλλὰ πολυτελὲς διαμέρισμα τῆς Τζέντερ - στράσσε, ὅπου ἄρχισε νὰ τὴν ἐπισκέπτεται συχνά. Τὸ ἐνδιαφέρον του ἦταν, στὴν ἀρχή, πατρικό. Ἀλλὰ πῶς θὰ μποροῦσε νὰ περιορισθῆ μόνο σ' αὐτό;

Ἡ μικρὴ Λορελόττη τὸν ἔβλεπε σὰν ἕνα ὑπερφυσικὸ ὄν. Κι' ὅπως εἶχε δεχτῆ στὴν ἀρχὴ τὶς ἐκδηλώσεις τῆς πατρικῆς στοργῆς του, ἔτσι τὸ ἴδιο δέχτηκε καὶ ὅλα τὰ ἄλλα ἀργότερα. Ἔγινε ἡ πιὸ τρυφερή του φίλη...

Τὸ μόνο κακὸ ἦταν πὼς ὁ Χίτλερ τὴν εἶδε μόνο σὰν μιὰ ἐφήμερη κατάκτησι.

Οἱ ἀρχὲς τῆς πόλεως τῆς ἀνέθεσαν νὰ τοῦ προσφέρη ἕνα μπουκέτο μὲ τριαντάφυλλα.

Καί, κάποτε — ἔπειτα ἀπὸ τρεῖς - τέσσερις μῆνες — διέκοψε, ξαφνικά, τὶς ἐπισκέψεις του. Ἡ προσοχὴ του εἶχε στραφεῖ σὲ κάποια ἄλλη γυναῖκα...

Γιὰ τὴ μικρὴ Λορελόττη, τὸ πλῆγμα ἦταν τρομερό. Εἶχε ἀγαπήσει τὸ Χίτλερ μὲ ὅλη τὴ δύναμι τῆς ψυχῆς της καὶ δὲν ἤθελε νὰ πιστέψη ὅτι δὲν θὰ τὸν ξαναβλέπε πιά.

Ὁ «προστάτης» της, γιὰ νὰ τὴν κάμη νὰ παρηγορηθῆ καὶ νὰ ξεχάση, διέταξε νὰ τὴν κλείσουν σ' ἕνα σχολεῖο, ὅπου φοιτοῦσαν νέες ἀπὸ καλὲς οἰκογένειες, ποὺ προορίζονταν νὰ καταλάβουν ἀνώτερες θέσεις ἀνάμεσα στὰ στελέχη τῶν ὀργανώσεων τῆς χιτλερικῆς νεολαίας.

Ἀλλ, ἡ Λορελόττη, ξεσποῦσε σὲ λυγμούς, κάθε φορὰ ποὺ ἄκουγε τοὺς καθηγητὰς καὶ τὶς καθηγήτριές της ν' ἀναφέρουν τὸ ὄνομα τοῦ Χίτλερ. Καί, μιὰ μέρα, σωριάστηκε λιπόθυμη.

Ὅταν συνῆλθε, ἐκεῖνοι ποὺ τὴν περιστοίχιζαν κατάλαβαν πὼς εἶχε χάσει τὸ λογικό της.

Ἀλλοίμονο! Ἡ μικρὴ Λορελόττη δὲν ἐπρόκειτο νὰ τὸ ξαναβρῆ ποτέ. Σὲ λίγο, τὴν ἔκλεισαν στὸ φρενολογικὸ ἄσυλο τοῦ Ἐλενμπουργκ κι' ἀπὸ τότε χάθηκαν τὰ ἴχνη της. Ἡ ἐπίσημη ἐκδοχὴ ἦταν ὅτι εἶχε πάθει ὑπερκόπωσι ἀπὸ τὸν ὑπερβολικὸ ζῆλο ποὺ εἶχε δείξει στὴν παρακολούθησι τῶν μαθημάτων τῆς σχολῆς.

Ἕνα ἄλλο θῦμα τοῦ Χίτλερ ἦταν ἡ ἀνεψιά του Γκρέτνα. Πόσος θόρυβος δὲν εἶχε γίνει ἄλλοτε γι' αὐτή, ἔπειτα ἀπὸ τὶς ἀποκαλύψεις ποὺ ἔκαμε σὲ μιὰ ξένη ἐφημερίδα ὁ Ἔρνεστ Κρόουν, ὁ πρώην σωφὲρ τοῦ Γερμανοῦ δικτάτορος!

Τὸ μυστήριο αὐτῆς τῆς τραγῳδίας δὲν διαλευκάνθηκε ποτέ. Τὰ γεγονότα ξετυλίχτηκαν περίπου ὡς ἑξῆς:

Ἡ Γρέτνα ἦταν μιὰ ὁμορφη νέα, ποὺ ὁ θεῖος της, μετὰ τὴν ἐπικράτησί του, εἶχε φέρει ἀπὸ τὸ Μπρινάου, γιὰ νὰ τὴν μορφώση καὶ νὰ τῆς ἐξασφαλίση μιὰ ἀνώτερη ζωή.

Αὐτὲς ἦταν οἱ ἀρχικὲς προθέσεις του. Ἀλλ' ἡ ὁμορφιὰ τῆς Γκρέτνας τὸν γοήτευσε καὶ τὴν ἐρωτεύθηκε παράφορα.

Τί ἔγινε κατόπιν; Τὸ πιθανώτερο εἶνε ὅτι ἡ Γκρέτνα τὸν ἀπέκρουσε. Σύμφωνα μὲ μιὰ ἄλλη ἐκδοχή, ἡ νέα εἶχε συνδεθῆ μὲ τὸ σωφὲρ τοῦ θείου της, ποὺ τὴν πήγαινε συχνὰ περίπατο μὲ τὸ αὐτοκίνητο.

Τὸ γεγονὸς εἶνε ὅτι ὁ Χίτλερ φυλάκισε τὴν ἀνεψιά του σὲ δυὸ μικρὰ δωμάτια καὶ ἔδιωξε τὸν Κρόουν ἀπὸ τὴν ὑπηρεσία του.

Λίγο καιρὸ ἀργότερα, ἡ Γκρέτνα βρέθηκε νεκρή. Εἶχε αὐτοκτονήσει ἢ τὴν εἶχε σκοτώσει ὁ θεῖος της, σὲ στιγμὴ ὀργῆς, γιατὶ δὲν ἤθελε νὰ ὑποκύψη στὶς ἀξιώσεις του; Ἄγνωστο.

Ὁ Ἔρνεστ Κρόουν κατάφερε σὲ λίγο νὰ φύγη ἀπὸ τὴ Γερμανία καὶ ἀφηγήθηκε σὲ μιὰ γαλλικὴ ἐφημερίδα συνταρακτικὲς λεπτομέρειες γιὰ τοὺς ἐκβιασμούς, ποὺ ἔκανε ὁ Χίτλερ στὴν ἀνεψιά του. Σύμφωνα μ' αὐτὲς τὶς ἀποκαλύψεις, ὁ Γερμανὸς δικτάτωρ εἶχε σκοτώσει τὴ Γκρέτνα.

Τὴν ἀδιακρισία του αὐτὴ ὁ Κρόουν τὴν πλήρωσε μὲ τὴ ζωή του. Δυὸ περίπου ἑβδομάδες μετὰ τὴ δημοσίευσι αὐτῶν τῶν ἀποκαλύψεων, βρέθηκε νεκρός, μ' ἕνα μαχαίρι καρφωμένο ἀνάμεσα στοὺς ὤμους, σ' ἕναν ἀπόμερο δρόμο τοῦ Μαρλύ.

Ὁ δράστης τῆς δολοφονίας δὲν ἀνακαλύφθηκε ποτέ. Ἀλλὰ δὲν ἦταν δύσκολο νὰ μαντέψη κανεὶς ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ κάποιο ὄργανο τοῦ αἱματηροῦ δικτάτορος τοῦ Τρίτου Ράϊχ.

Οἱ ἀντεκδικήσεις καὶ οἱ ἐσκεμμένες δολοφονίες ἀντιπάλων ἢ προσώπων ποὺ ἤξεραν ἰδιωτικὰ μυστικὰ τῶν ἐπιφανῶν ἐθνικοσοσιαλιστῶν, ἦταν κάτι τὸ συνηθισμένο στὴ χιτλερικὴ Γερμανία.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Τὸ εἰδύλλιό του μὲ τὴν Εὔα Μπράουν.

ΤΟ ΒΙΒΛΙΑΚΟ ΧΑΟΣ τῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης

Πῶς σταμάτησε τὸ κακὸ

Τὸ δεύτερο δεκαπενθήμερο τοῦ Σεπτεμβρίου, ἔγινε, ὅπως θὰ ξέρετε μιὰ σειρὰ διαλέξεων γιὰ τὶς βιβλιοθήκες καὶ τοὺς βιβλιοθηκαρίους μας.

Γιὰ τὶς βιβλιοθήκες, ποὺ εἶνε στὴ διάθεσι τοῦ Κοινοῦ, ἦταν ὁ λόγος. Λοιπὸν ὡς ὅτου ὀργανωθοῦν τῆς ἀνθρωπιάς, κι' ὡς ὅτου μπορέσουν ν' ἀνταποκριθοῦν στὸν προορισμό τους, εἴδαν κι' ἔπαθαν!...

Πρῶτα - πρῶτα — ἂς πάρουμε τὴν Ἐθνικὴ Βιβλιοθήκη — ὡς τὰ 1883 δὲν εἶχε ὡρισμένο εἰδικὸ προσωπικό. Ἄλλαζε κάθε λίγο. «Διότι — ὅπως λένε οἱ ἐφημερίδες τοῦ καιροῦ ἐκείνου — διὰ τὸν διορισμὸν βιβλιοφύλακος πλὴν τῆς ἑκάστοτε κυβερνητικῆς εὐνοίας, οὐδὲν ἄλλο, παρ' αὐτοῦ ἀπητεῖτο προσόν. Οὐδ' αὐτὸ τῆς ἐν Ἀθήναις παρουσίας!. Ἠδύνατό τις, λοιπόν, νὰ εἶνε συγχρόνως βιβλιοθηκάριος τῆς Ἐθν. Βιβλιοθήκης καὶ μόνιμος κάτοικος Ἀταλάντης!»

Ἔτσι ποτὲ κανείς, ἀπὸ τὸν ἔφορο ὡς τοὺς βοηθοὺς δὲν ξέρανε τί γινόταν μέσα στὴ βιβλιοθήκη. Τὰ περισσότερα βιβλία ἔμεναν χρόνια κλεισμένα μέσα σὲ μεγάλα κασόνια. Μιὰ φορά, ὅταν ἦταν πρύτανις τοῦ Πανεπιστημίου ὁ Θ. Ὀρφανίδης (1867), τ' ἄνοιξαν. Κι' ἔβγαλαν... μιὰ ἀνακοίνωσι: «Κατὰ γενομένην ἔρευναν τῶν ἐν 39 κιβωτίοις κεκλεισμένων βιβλίων, ἀπεδείχθη ὅτι περιέχοντο, ἐν αὐτοῖς, βιβλία διαφόρου μεγέθους καὶ σχήματος 71.131 τὸν ἀριθμόν. Ἡ ἀξία των 84.400 δρ.». Αὐτὸ ἦταν ὅλο. Ρίξανε καὶ τὰ βιβλία αὐτὰ κοντὰ στ' ἄλλα, ὅπως ὅπως, καὶ τῆς «ζουρλῆς τὰ μαλλιὰ» ἀπόγιναν στὰ ράφια τῆς βιβλιοθήκης, ὅπου ἡ «Ὑπνεροτομαχία» τοῦ Πολυφίλου μὲ τὸ «Corpus Juris Civilis» καὶ ὁ «Παπουτσωμένος γάτος» μὲ τὴ «Λογικὴ» τοῦ Σ. Μὶλλ ἐκαναν, δίπλα δίπλα, παρέα...

Κάποτε εἶχαν φωνάξει τὸν ποιητὴ Παναγ. Σούτσο νὰ βάλη τάξι στὴν Ἐθν. Βιβλιοθήκη. Οἱ ἄλλοι, ποὺ ἦταν ἀντίπαλοι του γιὰ τὴ θέσι, τοῦ ρίχτηκαν:

— Μὰ τί τάξι, εἶπαν, μπορεῖ νὰ βάλη ὁ κὺρ Παναγιωτάκης, στὴ βιβλιοθήκη μὲ τὴν «ποιητικὴ ἄγνοια» τῆς πραγματικότητος, ποὺ ἔχει;

Πῆγαν μὲ τρόπο, δηλαδή, νὰ τὸν βγάλουνε μισόζουρλο τὸν ἄνθρωπο.

Θύμωσε ὁ Σούτσος κι' ἔφυγε.

Κάλεσαν τὸν καθηγητὴ Κ. Φρεαρίτη, ποὺ τὸν ἔλεγαν καὶ «ρέκτη πρύτανι», ἐπειδὴ στὶς ἡμέρες του ὁλοκλήρωσε τὸ χτίσιμο τοῦ Πανεπιστημίου. Αὐτὸς ἐργάστηκε, κοπίασε πολὺ κεἰ ἐπὶ τέλους — ἀφοῦ ἔκλεισε γιὰ 9 μῆνες τὴ βιβλιοθήκη — τὴν ἄνοιξε «ἐπιδείξας αὐτὴν εὐπρεπῆ τὴν ὄψιν».

— Μόνον εὐπρεπῆ; τοῦ εἶπαν οἱ ἄλλοι καθηγηταί. Δὲν ἀρκεῖ! Τὴν θέλομεν καὶ εὔχρηστον ἐν τῷ συνόλῳ της!

Τὸν Φρεαρίτη δὲν τὸν χώνευαν γιατὶ εἶχε κάνει τὸν, ἀληθινά, σωτήριο νόμο «περὶ συγχωνεύσεως τῆς δημοσίας βιβλιοθήκης καὶ τῆς Πανεπιστημιακῆς τοιαύτης εἰς μίαν Ἐθνικὴν Βιβλιοθήκην». Τοῦ εἶχαν ριχτῆ, λοιπόν, κι' ἔλεγαν πολλὰ εἰς βάρος του. Αὐτὸς γιὰ ν' ἀμυνθῆ ἔβγαλε ἕνα βιβλίο ἀπὸ 400 σελίδες ἀπαντῶντας στοὺς ἐπικριτάς του καὶ ὑποστηρίζοντας τὸ σύστημα ταξινομήσεως τῶν βιβλίων ποὺ εἶχε ἐφαρμόσει. Τότε ὁ Ἐμμ. Ροΐδης ὁ συγγραφέας τῆς «Πάπισσας Ἰωάννας», ἔγραψε σχετικῶς: «Ἡννόησε καλῶς τὴν ἀποστολήν του, ὁ κ. Φρεαρίτης. Τὸ μόνον ἄδικον τοῦ ἀξιεπαίνου ἀνδρὸς εἶνε, ὅτι πρὸς ἀπόδειξιν πράγματος τοῦ ἡλίου σαφεστέρου, κατώρθωσε νὰ γράψη 400σέλιδον τόμον, χωρὶς νὰ πείσῃ κανένα. Καὶ οὐ μόνον τοῦτο, ἀλλὰ καὶ εὐχερέστατον κατέστησε τὸ ἔργον τῶν γελωτοποιῶν. Τὸ σύστημά του ἦτο καλόν, ἀλλ' ἀφοῦ κατέστη γελοῖον;...»

Κατέφυγαν, τότε, στὰ φῶτα τῶν ξένων. Ἔφεραν γιὰ τρία χρόνια τὸν Γερμανὸ εἰδικὸ Στεφενχάγεν μὲ μισθὸ 300 δρ. τὸ μῆνα. Ἀλλὰ τότε ἔγινεν ἡ ἀποθαλάσσωσι μέσα στὴ βιβλιοθήκη. Θέλησε αὐτὸς νὰ ἐφαρμόση τὸ πιὸ πολύπλοκο σύστημα ταξινομήσεως, ποὺ κι' αὐτὲς οἱ ξένες βιβλιοθήκες τὸ εἶχαν ἀπορρίψει. Τ' ἄφησε τέλος ὅλα τὰ βιβλία φίρδην - μίγδην καὶ πῆγε στὸ καλό του....

Ἀπὸ τὰ 1870 - 80, ἐπὶ δέκα χρόνια, δηλαδή, ἄλλαξαν ἔφοροι κι' ἔφοροι. Ὑπολογίζονται, μὲ τοὺς βοηθούς τους, σὲ 96. Οἱ κυριώτεροι ἀπ' αὐτούς, ποὺ παρουσίασαν καὶ κάτι ἂν κι' ἔμειναν πολὺ λίγο καιρὸ ἦσαν οἱ Μ. Σχινᾶς, Σ. Κόμνος, Ἰ. Πανταζίδης (γιὰ δυὸ μῆνες αὐτὸς μόνο), Σ. Κροκιδᾶς, Μελετόπουλος, Ροΐδης, ὕστερα πάλι ὁ Μελετόπουλος καὶ πάλι ὁ Ροΐδης, ποὺ ἀπὸ τὸ 1880 ὡς τὸ 1889 κατορθώνει νὰ συμμαζέψη τὴ βιβλιοθήκη. Πέρασε τὸ σπουδαῖο νόμο ΑΠΗ τοῦ 1883 ποὺ πρόβλεπε τὴ σταθεροποίησι τῆς θέσεως τῶν βιβλιοθηκαρίων. Ὕστερα ἔφτιαξε ἐπιμελητὰς χειρογράφων. Τύπωσε συστηματικοὺς καταλόγους βιβλίων κατὰ κατηγορίας, περιοδικῶν, ἐφημερίδων μὲ τοὺς χρονολογικούς τους πίνακες καὶ τὴν ἀλφαβητικὴ σειρά τους. Ὕστερα χώρισε τὴ βιβλιοθήκη σὲ τμήματα: Θεολογίας, Ἀρχαίας ἑλληνικῆς φιλολογίας, Λατινικῆς, νεωτέρας φιλολογίας καὶ λογοτεχνίας, γλωσσολογίας, καλλιτεχνίας, νομισματικῆς, ἐπιστημῶν (Νομικῆς, Ἰατρικῆς, Φαρμακολογίας, Φυσικῆς καὶ Χημείας κλπ.).

Τὸ πρῶτο σταθερὸ βῆμα εἶχε γίνει. Ἀλλὰ χρειαζόντουσαν καὶ μερικὰ ἀκόμα. Αὐτὰ ὁ Ροΐδης δὲν δίστασε νὰ τὰ πῆ σὲ μιὰ ἔκθεσι του γιὰ τὴν κατάστασι τοῦ σπουδαίου αὐτοῦ ἱδρύματος, ὅπου ἐτόνιζε: «Ὡς ἐν Ἑλβετίᾳ οἰκοδομοῦνται αἱ οἰκίαι ὅπως ἀνθίστανται κατὰ τῆς χιόνος, ἐν Ὁλλανδίᾳ κατὰ τῆς πλημμύρας καὶ ἐν Μεξικῷ κατὰ τῶν ἐφόδων τῆς ἀνεμοζάλης, οὕτω καὶ ἐν Ἑλλάδι πρέπει νὰ κατατάσσωνται αἱ βιβλιοθῆκαι ὅπως κάλλιον ἀντέχωσι κατὰ τῶν ἐφόδων τῆς πολιτικῆς».

Ἀπὸ τότε σταμάτησε τὸ βιβλιακὸ χάος μέσ' στὴ βιβλιοθήκη ποὺ παραστατικώτατα τὸ περιέγραψε κάποιος λέγοντας ὅτι «ἡ ἀνεύρεσις ὡρισμένου συγγράμματος, ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ, ἀπῄτει τοσοῦτον ἐπίπονους καὶ ματαίας ἀνασκαφάς, ὥστε οἱ πλείστοι τῶν προσερχομένων ἠρκοῦντο ζητοῦντες, παρὰ τοῦ ἀγαθωτάτου Ἀποστολίδου, τὴν Γραφήν, τὰ ὑπάρχοντα δύο ἀντίτυπα τῆς ὁποίας, τὰ εἶχον καὶ αὐτὰ δέσει μαζί!...»

ΓΚΑΓΚΑΡΗΣ

✪✪

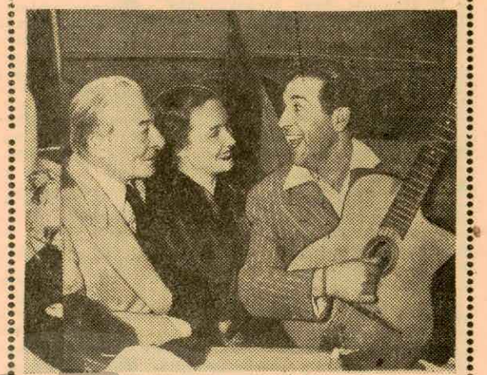
Πατέρες... συνεταιρικῶς

Στὸ Φὸρτ Γουέϋν τῆς Ἰντιάνας, μιὰ κοπέλλα 17 ἐτῶν ἔφερε στὸν κόσμο ἕνα παιδί, καρπὸ παρανόμου ἔρωτος. Κατηγορήθηκαν τότε 12 νέοι ὅτι εἶχαν ἐρωτικὲς σχέσεις μαζί της... καὶ τὸ ὡμολόγησαν ὅλοι! Ποιὸς ἦταν λοιπὸν ὁ πατέρας; Ὁ δικαστὴς ποὺ ἀνέλαβε νὰ τὸ ἐξακριβώσῃ, βρέθηκε σὲ δύσκολη θέσι, κι' ἐπιτέλους ἔδωσε μιὰ Σολομώντεια λύσι: Ὑποχρέωσε τοὺς 12 νεαροὺς νὰ πληρώσουν ἀπὸ 125 δολλάρια ὁ καθένας, γιὰ νὰ συγκεντρωθῆ ἕνα ποσὸν ἀρκετὸ γιὰ τὴ συντήρησι καὶ τὴν ἀνατροφὴ τοῦ παιδιοῦ!

ΕΝΑΣ ΝΕΑΡΟΣ ΘΑΥΜΑΤΟΠΟΙΟΣ

Ἀκολουθῶντας τὴν φήμη του, ποὺ εἶχε φτάσει στὴν Εὐρώπη πρὶν ἀπ' αὐτόν, ὁ νεαρὸς Ἀμερικανὸς θαυματοποιὸς Ντέϊβιντ Γουὶλκερ, ἡλικίας 14 χρονῶν, ἔφτασε στο Παρίσι ὅπου ἔκανε τὶς πρῶτες του διαλέξεις. Τὸ πολυάριθμο ἀκροατήριό του ἀπετελεῖτο ἰδίως ἀπὸ ἡλικιωμένους ἀνθρώπους, ποὺ τὰ ἀρθρίτικα ἢ ἄλλες παθήσεις τους ἔχουν τελείως ἢ ἐν μέρει ἀκινητήσει. Ὁ νεαρὸς Γουὶλκερ σκοπεύει νὰ κάνῃ τὸ γύρο ὁλοκλήρου τῆς Εὐρώπης γιὰ νὰ σώσῃ πολλὲς δυστυχισμένες ὑπάρξεις μὲ τὶς πρωτότυπες μεθόδους θεραπείας ποὺ ἐφαρμόζει.

«ΕΡΩΣ ΧΩΡΙΣ ΔΙΑΚΟΠΕΣ»

Αὐτὸς εἶνε ὁ τίτλος ἑνὸς νέου γαλλικοῦ φίλμ ποὺ γυρίζουν στὸ Παρίσι οἱ καλλιτέχνες Ζὺλ Μπερρύ, Μαρία Μωμπαν καὶ ὁ καντσονετίστας Λουὶς Μαριανό. Ἀνωτέρω οἱ τρεῖς καλλιτέχνες σὲ μιὰ σκηνὴ τοῦ φίλμ, ποὺ τὸ μεγαλύτερο μέρος του γυρίζεται σὲ ἐξωτερικὰ στὶς ὄχθες τοῦ Σηκουάνα.

ΑΝ ΘΕΛΗΣ ΤΗΝ ΕΙΡΗΝΗ ΕΤΟΙΜΑΣΟΥ ΓΙΑ ΠΟΛΕΜΟ

Δὲν πρόκειται γιὰ καμμιὰ διάσωσι ἀεροπόρων σὲ πολικὴ περιοχή, ἀλλὰ ἁπλῶς γιὰ ἀσκήσεις μαθητῶν τῆς Ἀμερικανικῆς Σχολῆς Ἱκάρων. Χάρις στὰ νέα πυροσβεστικὰ μέσα ἐπιτυγχάνεται τὸ γρήγορο σβύσιμο τῆς πυρκαϊᾶς καὶ ἡ διάσωσις τοῦ πιλότου ἑνὸς ἀεροπλάνου ποὺ ἀναγκάστηκε νὰ προσγειωθῆ ἀνωμάλως φλεγόμενο.

(Φωτογραφίες Keystone)

ΠΕΡΙΕΡΓΕΣ συγγένειες

'Ο ἄνθρωπος ποὺ ἦταν παππεῦς τῆς... κουνιάδας του

Πρὶν ἀπὸ λίγο καιρό, ἕνας ὑπάλληλος τῆς 'Εκδοτικῆς Τραπέζης τῆς 'Ιταλίας παρουσιάστηκε στὸ διευθυντή του καὶ τοῦ ζήτησε ἄδεια ν' ἀπουσιάσῃ τὸ ἀπόγευμα.

— Παντρεύεται ὁ ἀδελφός μου, ὁ φαρμακοποιός, τοῦ εἶπε.

— Συγχαρητήρια! Καὶ ποιὰ παίρνει;

— Τὴν... ἀδελφή μου.

'Ο διευθυντὴς τινάχτηκε ἀπὸ τὴ θέσι του.

— Εἴσαστε ἀναιδής! εἶπε στὸν ὑφιστάμενό του, κεραυνοβολώντας τον μὲ τὸ βλέμμα του. Σᾶς εἶπε κανεὶς ὅτι ἔχω διάθεσι ν' ἀκούσω τὰ ἄνοστα ἀστεῖα σας;

'Ο ὑπάλληλος εἶχε γίνει κατακίτρινος.

— Σᾶς ὁρκίζομαι, ἀπάντησε, ὅτι σᾶς εἶπα τὴν ἀλήθεια. Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ σᾶς ἐξηγήσω πῶς ἔχουν τὰ πράγματα;

'Η ἐξήγησις ἦταν λιγώτερο πολύπλοκη ἀπὸ ὅ,τι μποροῦσε κανεὶς νὰ φαντασθῇ.

"Ας ἀρχίσωμε ἀπὸ τὸν πρῶτο γάμο, ποὺ βρίσκεται στὴ βάσι αὐτῆς τῆς περίεργης συγγενείας. 'Ο Καῖσαρ Βανέλλι, φαρμακοποιὸς τὸ ἐπάγγελμα, εἶχε παντρευτῇ μιὰ νέα, τὴν 'Ελβίρα. 'Απὸ τὸ γάμο τους γεννήθηκε ἕνα παιδί, ὁ Μάριος.

"Ως ἐδῶ τὰ πράγματα εἶνε πολὺ καθαρά. 'Αλλ' ἂς προχωρήσωμε.

'Ο Καῖσαρ Βανέλλι πέθανε μιὰ μέρα κι' ἡ χήρα του, ἡ 'Ελβίρα, ποὺ ἦταν ἀκόμη πολὺ νέα, παντρεύτηκε τὸ Λουκᾶ Τοντάρο. 'Απὸ τὸ γάμο αὐτὸ γεννήθηκε ἕνα παιδί, ὁ Πιέτρο.

'Αλλὰ καὶ ἡ 'Ελβίρα πέθανε μὲ τὴ σειρά της κι' ὁ Λουκᾶς Τοντάρο παντρεύτηκε σὲ δεύτερο γάμο, τὴ Γκιζέλα. 'Απ' αὐτὸ τὸ γάμο γεννήθηκε ἕνα κορίτσι, ἡ 'Αδέλα.

Προσέξετε τώρα! 'Ο Μάριος Βανέλλι, (ποὺ ἔγινε κι' αὐτὸς φαρμακοποιός, ὅπως κι' ὁ πατέρας του, ὅταν μεγάλωσε) καὶ ὁ Πιέτρο Τοντάρο, τραπεζιτικὸς ὑπάλληλος, ἦταν ἀδελφοὶ γιατὶ γεννήθηκαν ἀπὸ τὴν ἴδια μητέρα, τὴν 'Ελβίρα (ὁ πρῶτος ἀπὸ τὸ γάμο της μὲ τὸν Κάπαρα Βανέλλι κι' ὁ δεύτερος ἀπὸ τὸ γάμο της μὲ τὸ Λουκὰ Τοντάρο). 'Ο Πιέτρο Τοντάρο καὶ ἡ 'Αδέλα ἦταν ἐπίσης ἀδελφοὶ γιατὶ γεννήθηκαν ἀπὸ τὸν ἴδιο πατέρα, τὸ Λουκὰ Τοντάρο (ὁ πρῶτος ἀπὸ τὸ γάμο του μὲ τὴν 'Ελβίρα, τὴ χήρα τοῦ Καίσαρος Βανέλλι κι' ἡ δεύτερη ἀπὸ τὸ γάμο του μὲ τὴ Γκιζέλα). 'Αλλὰ μεταξὺ τοῦ Μαρίου Βανέλλι καὶ τῆς 'Αδέλας Τοντάρο δὲν ὑπῆρχε ἡ παραμικρὴ συγγένεια (ὁ πρῶτος προῆλθε ἀπὸ τὸ γάμο τοῦ Κάπαρος Βανέλλι μὲ τὴν 'Ελβίρα κι' ἡ δεύτερη ἀπὸ τὸ γάμο τοῦ Λουκὰ Τοντάρο μὲ τὴ Γκιζέλα). Δικαιολογημένα, λοιπόν, ὁ Πιέτρο Τοντάρο ὑποστήριξε ὅτι ὁ ἀδελφός του Μάριος Βανέλλι (ὅπως εἴπαμε ἦταν κι' οἱ δύο παιδιὰ τῆς 'Ελβίρας) θὰ παντρευόταν τὴν ἀδελφή του 'Αδέλα (ὁ Πιέτρο κι' ἡ 'Αντέλα ἦταν παιδιὰ τοῦ ἴδιου πατέρα, ἀλλ' εἶχαν γεννηθῇ ἀπὸ διαφορετικὲς μητέρες).

Μιὰ παρόμοια περίπτωσι ἀναφέρει κι' ὁ Γάλλος χρονικογράφος Λὲ Μπρί.

Τὸ 1742, ὁ μαρκήσιος ντὲ Καρπαντρᾶ, γυρίζοντας ἀπὸ τὴ Μαδαγασκάρη, ὅπου εἶχε μείνει πολλὰ χρόνια, συνάντησε ἔξω ἀπὸ τὸ Λοῦβρο τὸν παληό του φίλο κόμητα ντὲ Λαμπέτ, ποὺ κρατοῦσε ἀπὸ τὸ χέρι ἕνα κοριτσάκι 3 - 4 χρόνων. "Επειτα ἀπὸ τὶς συνηθισμένες φιλοφρονήσεις, ὁ Καρπαντρὰ ρώτησε τὸ Λαμπέτ ποιὸ ἦταν αὐτὸ τὸ κοριτσάκι καὶ τὸν ἄκουσε νὰ τοῦ ἀπαντᾷ ὅτι ἦταν κουνιάδα του. Τὸ πρᾶγμα τοῦ φάνηκε ἀρκετὰ παράξενο καὶ ρώτησε τὴ μικρούλα τί τῆς ἦταν ὁ κόμης κι' αὐτὴ τοῦ ἀπάντησε ὅτι ἦταν παπποῦς της.

Γιὰ νὰ εἶνε ὁ κόμης ντὲ Λαμπὲτ παπποῦς τῆς κουνιάδας του, θᾶπρεπε νὰ εἶχε παντρευτῇ μιὰ μεγαλύτερη ἀδελφή της, δηλαδὴ... τὴν ἴδια τὴν κόρη του.

'Ο μαρκήσιος ντὲ Καρπαντρᾶ εἶχε μείνει μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα, ἀλλ' ὁ Λαμπὲτ ἔσπευσε νὰ τοῦ ἐξηγήσῃ τὰ πράγματα.

'Ο 'Ιωάννης - Βαπτιστὴς ντὲ Λαμπὲτ εἶχε μείνει χήρος σὲ ἡλικία 38 χρόνων καὶ ἦταν πατέρας μιᾶς κόρης, τῆς 'Αδριανῆς, ποὺ ἦταν τότε 18 χρόνων.

Στὴν ἴδια κατάστασι βρισκόταν κι' ὁ φίλος του βαρῶνος 'Αντώνιος ντὲ Μπαρμπιζόν. Εἶχε μείνει κι' αὐτὸς χήρος σὲ ἡλικία 40 περίπου χρόνων καὶ εἶχε μιὰ κόρη τὴν 'Ιουλία, ἡλικίας 19 χρόνων.

Συνέβη, λοιπόν, τὸ ἑξῆς: 'Ο Λαμπὲτ ἀγάπησε τὴν 'Ιουλία καὶ ὁ Μπαρμπιζὸν τὴν 'Αδριανή. Οἱ γάμοι τῶν δύο ζευγαριῶν ἔγιναν τὴν ἴδια μέρα καὶ ἀποτέλεσαν γιὰ πολὺν καιρὸ τὸ θέμα τῶν συζητήσεων στὰ κοσμικὰ σαλόνια τοῦ Παρισιοῦ.

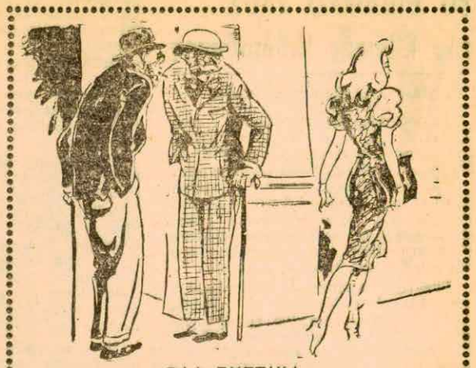
'Απὸ τὸ γάμο τοῦ 'Αντωνίου ντὲ Μπαρπιζὸν μὲ τὴν 'Αδριανὴ γεννήθηκε ἡ 'Ορνέλλα (ἦταν τὸ κοριτσάκι ποὺ κρατοῦσε ὁ Λαμπὲτ ἀπὸ τὸ χέρι).

'Η 'Οριέλλα σὰν κόρη τοῦ Μπαρπιζὸν ἦταν ἀδελφὴ τῆς 'Ιουλίας, τῆς συζύγου τοῦ Λαμπὲτ καὶ συνεπῶς κουνιάδα τοῦ κόμητος. 'Αλλ' ὁ 'Ιωάννης - Βαπτιστὴς ντὲ Λαμπὲτ ἦταν, ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, παπποῦς της. Γιατὶ ἡ 'Οριέλλα ἦταν κόρη τῆς 'Αδριανῆς, πού, ὅπως εἴπαμε ἦταν κόρη τοῦ Λαμπέτ. Νὰ γιὰ ποιὸ λόγο ὁ κόμης ντὲ Λαμπὲτ ἦταν παπποῦς τῆς κουνιάδας του.

✪✪

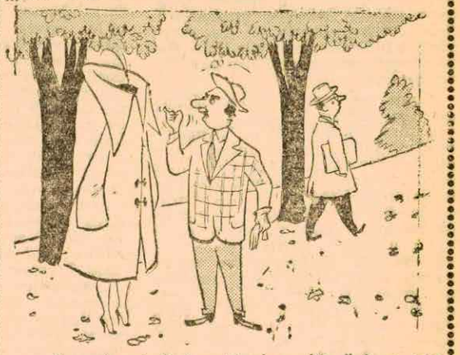
'Απὸ τὸ ἀριστερὸ

'Η 'Αγγλία δὲν εἶνε ἡ μόνη χώρα τοῦ κόσμου, ὅπου τὰ αὐτοκίνητα προχωροῦν ἀπὸ τὸ ἀριστερὸ μέρος τοῦ δρόμου. Τὸ ἴδιο γίνεται καὶ σὲ τρεῖς ἄλλες χῶρες: τὴν 'Ελβετία, τὴν Ιρλανδία καὶ τὶς 'Ινδίες.

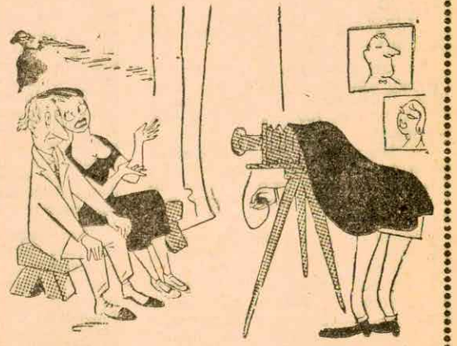
ΟΛΑ ΣΧΕΤΙΚΑ

— 'Υπάρχουν στιγμὲς ποὺ νοσταλγῶ τὰ 70 μου χρόνια!...

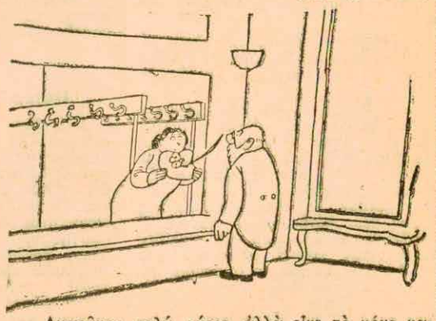
— Μπορεῖς νὰ βγῇς, Μαρίκα. 'Ο ἄνδρας σου πέρασε.

('Απὸ τὴν «France Dimanche»)

— Καὶ νομίζεις πὼς ἔτσι δὲν θὰ φανῇ πὼς εἶσαι φαλακρός;

('Απὸ τὸ «Marius»)

— Λυποῦμαι πολύ, κύριε, ἀλλὰ εἶνε τὸ μόνο καπέλλο ποὺ μένει στὸ βεστιάριο!...

Παροιμίες

Πρώτη γυναῖκα δοῦλα, δεύτερη κυρά.

★

Σ' ἔκαμα κουμπάρο, γιὰ νὰ μπαίνῃς μὲ τὸ θάρρος.

★

Τὸ κακὸ δέντρο ἀπ' τὴν ἀρχὴ ξερρίζωμα.

★

"Αλλα λένε τῆς καμπάνας κι' ἄλλα καμπανίζει ἐκείνη.

★

"Οσπου νὰ γίνῃ τοῦ πλούσιου τὸ κέφι, βγαίνει τοῦ φτωχοῦ ἡ ψυχή.

★

Μὲ τὸν ζουρλὸ κουβέντιαζε καὶ βάστα καὶ λιθάρι.

★

Κρίνε, κρίνε, φλύαρε, ὅσο νάρθῃ ἡ γνῶσι σου.

★

'Εχθρὸ καὶ φθονερὸ τὸ μάτι τῶν γειτόνων.

★

Ζυμώτρα μου, καλοζυμώτρα μου, ὁ φοῦρνος σὲ κουμαντάρει.

★

Εἶδε τὸν τόφο τῆς μητριᾶς καὶ κλαίει μαῦρα δάκρυα.

★

"Αν ἐχάθηκαν τὰ σκουλαρίκια, οἱ τρύπες ἀπόμειναν.

★

'Η πληγὴ τῆς μαχαιριᾶς βρίσκει γιατρειά. Τῆς γλώσσας μήτε τὴν παρηγοριά.

ΕΚΕΙΝΟΙ ΠΟΥ ΕΚΥΒΕΡΝΗΣΑΝ τὴν Ἑλλάδα

'Αθανάσιος Εὐταξίας

Ο στρατηγὸς Πάγκαλος, ὁ παλαιὸς ἀρχιστράτηγος τοῦ "Εβρου ποὺ ἐκυβέρνησε τὴν 'Ελλάδα δικτατορικῶς, ἐπὶ ἕνα χρόνο περίπου, (1925 - 1926) καὶ ὡς Πρωθυπουργὸς καὶ ὡς 'Ανώτατος "Αρχων, εἶχε τὸ εὐτύχημα ν' ἀποκτήσῃ ὡς συνεργάτη ἕναν ἀπ' τοὺς ἐντιμότερους καὶ παλαιότερους κοινοβουλευτικοὺς ἄνδρες τῆς Ρούμελης.

Αὐτὸς ἦταν ὁ 'Αθανάσιος Εὐταξίας ποὺ δέχτηκε τότε τὴν ἐντολὴν τῆς πρωθυπουργίας, ἀφοῦ ὁ ἀρχιστράτηγος Παρασκευόπουλος μάταια ἀγωνίστηκε πρὶν ἀπ' αὐτόν, νὰ σχηματίσῃ Κυβέρνησι, καὶ ξανάφυγε γιὰ τὸ Παρίσι ἄπρακτος.

'Επειδὴ ἐπρόκειτο γιὰ δικτατορικὸ καθεστὼς κάποιος ρώτησε τὸν Εὐταξία γιατὶ αὐτὸς ὁ παληὸς κοινοβουλευτικὸς πολιτικὸς δέχτηκε τὴν ἐντολή.

Καὶ ὁ μακαρίτης ὁ κυρ - Θανάσης μὲ τὴ συνηθισμένη του φιλοσοφικὴ διάθεσι, ἀπάντησε μὲ τὴ ρουμελιώτικη προφορά του:

— Οἰκουνουμίες π'δί μου! Οἰκουνουμίες!

Στὸ στοιχεῖο του, λοιπὸν αὐτός! 'Εξηγοῦσε πὼς σὰν γιατρὸς προσκλήθηκε καὶ δέχτηκε νὰ θεραπεύσῃ τὸν ἀσθενῆ, δηλ. τὰ οἰκονομικὰ τοῦ τόπου ποὺ εἶχαν πραγματικὰ ἀνάγκη θεραπείας. Καὶ γι' αὐτὸ καὶ ὁ στρατηγὸς Πάγκαλος τοῦ εἶπε, τότε:

— Πᾶρε, κυρ - Θανάση, ἕνα ψαλλίδι καὶ κόψε ἀλύπητα! 'Εγὼ κάνω καλά!

Πραγματικῶς στὰ οἰκονομικά, ὁ Εὐταξίας ἐθεωρεῖτο αὐθεντία. Καὶ ἦταν ὁ μόνος γιὰ νὰ διευθύνῃ τὸ ἔργο τῆς περίφημης 'Επιτροπῆς Οἰκονομιῶν ποὺ ἐτρομοκράτησε, τὴν ἐποχὴ ἐκείνη τὸν δημοσιοϋπαλληλικὸ κόσμο.

'Ως «οἰκονομολόγος» ὁ κυρ. Θανάσης εἶχε πολυδιήγητο παρελθόν. Στὴν ἀρχή, ὅταν ἦταν παιδὶ ἤθελε νὰ γίνῃ παπᾶς. Καὶ ὄχι μόνο αὐτός, ἀλλὰ καὶ ὁ μεγαλείτερος ἀδελφός του 'Ιωάννης, ποὺ ἔκαμε Διοικητὴς τῆς 'Εθνικῆς Τραπέζης.

Καὶ τὰ δυὸ παιδιὰ εἶχαν κλίσι στὰ ἐκκλησιαστικὰ καὶ γι' αὐτὸ μικρὰ μαθητούδια ὅταν ἦσαν στὸ Δαδὶ πήγαιναν κι' ἔψελναν στὴν ἐκκλησία τῆς ἐνορίας τους. Καὶ ἦσαν καὶ οἱ δυὸ καλλίφωνοι ψάλτες γόητες στὴν ψαλτική.

'Αργότερα μπῆκαν στὴ Ριζάρειο Σχολὴ καὶ φόρεσαν τὰ ράσα. Καὶ γι' αὐτό, κάποτε, σὲ μιὰ οἰκονομολογικὴ ἀγόρευσι τοῦ 'Αθανασίου Εὐταξία στὴ Βουλή, ὁ μακαρίτης ὁ 'Αλεξάκης ποὺ διαφωνοῦσε μὲ τὰ ἐπιχειρήματά του, φώναξε ἀπ' τὴ θέσι του:

—'Αλλοῦ ὁ παπᾶς κι' ἀλλοῦ τὰ ράσα του!

Καὶ τότε ὁ Εὐταξίας τοῦ ἀπάντησε ὑπὸ τοὺς παρατεταμένους γέλωτες τῶν βουλευτῶν:

— Λάθος κάνετε, κύριε συνάδελφε! 'Ο παπᾶς φοράει καὶ τὰ ράσα του ὅταν καταδιώκει τοὺς ποντικοὺς τοῦ Κρατικοῦ προϋπολογισμοῦ! Θὰ ἤθελατε νὰ τὸν βλέπετε γυμνόν;

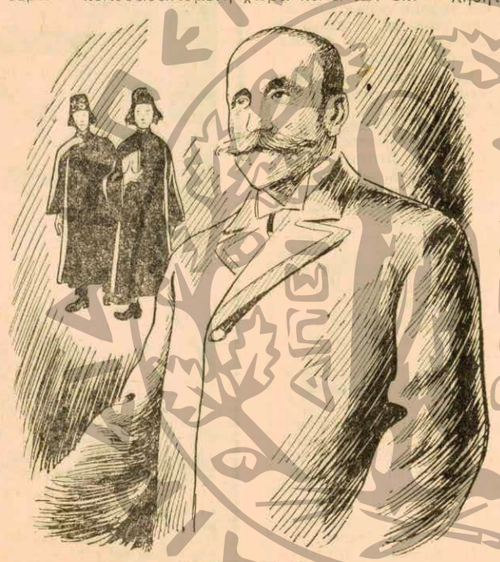
Μετὰ τὴ Ριζάρειο Σχολή, ὁ νεαρὸς Εὐταξίας πῆγε στὴ Γερμανία καὶ σπούδασε στὴν ἀρχὴ Θεολογία. "Υστερα, ὅμως, ἄλλαξε κλάδο σπουδῶν κι' ἀσχολήθηκε μὲ τὶς πολιτικὲς καὶ οἰκονομικὲς ἐπιστῆμες.

— Γιατί ἀφῆκες, κυρ - Θανάση, τὴ Θεολογία; τὸν ρώτησε κάποτε ὁ Κυριακούλης Μαυρομιχάλης ποὺ διετέλεσε καὶ πολιτικὸς ἀρχηγός του.

— Διότι, κύριε πρόεδρε, ἀπάντησε ὁ Εὐταξίας, τὸ πολὺ τὸ «Κύριε 'Ελέησον» τὸ βαρυέται κι' ὁ Θεός!

'Ο Ζαΐμης ἔλεγε χαριτολογῶν, ὅτι «ἂν ὁ Εὐταξίας γινότανε 'Αρχιεπίσκοπος ἀσφαλῶς θὰ ἐλύετο ἐγκαίρως τό... οἰκονομικὸ πρόβλημα τῶν ἱερέων!» Δηλαδή, ὅλοι οἱ παπάδες θὰ εἶχαν ἱκανοποιητικὸ μισθό.

'Ωστόσο ὁ Εὐταξίας, σπουδασμένος οἰκονομολόγος, πῆγε τὸ 1880 στὴ Μακεδονία ὄχι βέβαια γιὰ οἰκονομικὰ ζητήματα, ἀλλὰ γιὰ νὰ ἐργαστῇ στὴν πολυβασανισμένη χώρα κατὰ τῶν ἐπιδρομέων, ποὺ ἐβασάνιζαν καὶ τότε τὸν ἑλληνικὸ πληθυσμό.

'Αθανάσιος Εὐταξίας

'Υπῆρξε, δηλαδὴ καὶ ἡρωϊκὸς Μακεδονομάχος μὲ τὴν πέννα. Γιατὶ ἔγραψε καὶ ἐξέδωκε στὴ Θεσσαλονίκη πατριωτικὸ βιβλίο μὲ τὸν τίτλο «Τὸ ἔργον τοῦ 'Ελληνισμοῦ ἐν Μακεδονία».

Τὸν ὑποψιάστηκαν ὅμως οἱ Σουλτανικὲς ἀρχὲς καὶ τὸν ἀνάγκασαν νὰ φύγῃ καὶ νὰ ξαναγυρίσῃ στὰς 'Αθήνας. "Ενα βράδυ τὸν παρακολούθησαν δύο μυστικὰ ὄργανα τῆς 'Οθωμανικῆς 'Αστυνομίας τῆς Θεσσαλονίκης καὶ κατασκόπευαν τὰς κινήσεις του. Σὲ λίγο τὸν εἶδαν καὶ κουβέντιαζε μ' ἕνα παπᾶ· κι' ὅταν χωρίσθηκαν τὸν πλησίασαν ὁ ἕνας ἀπ' τοὺς δύο Σουλτανικοὺς ἀστυνομικοὺς καὶ τοῦ εἶπε:

— Τί λέγατε μὲ τὸν παπᾶ;

— Τί νὰ λέγαμε!... ἔκανε ὁ Εὐταξίας. Εἴχαμε νὰ ἰδωθοῦμε ἀπ' τὴ Ριζάρειο Σχολὴ στὴν 'Αθήνα καὶ θυμηθήκαμε τὰ μαθητικά μας χρόνια!..

'Εννοεῖται ὅτι ἀπὸ κεῖνο τὸ βράδυ ἡ παρακολούθησι τοῦ Εὐταξία ἔσφιξε καὶ τὸν ἀνάγκασε νὰ ἐπιστρέψῃ στὴν 'Αθήνα.

"Αρχισε τότε νὰ πολιτεύεται ἀπὸ τὰ 1885, ἐκλεγόμενος βουλευτὴς Φθιώτιδος. Καὶ γίνηκε κατ' ἐπανάληψιν στὰ 1893, 1897, 1899 ὑπουργὸς τῆς Παιδείας (1902 καὶ 1922) Οἰκονομικῶν καὶ (1915) 'Εθνικῆς Οἰκονομίας.

Καὶ στὰ τρία αὐτὰ ὑπουργεῖα βρέθηκε στὸ στοιχεῖο του, γιατὶ εἶχε σπουδάσει καὶ γιὰ τὰ τρία.

"Επειτα, ὅταν γίνηκε στὰ 1924, ἡ 'Επιτροπὴ τῶν Οἰκονομιῶν, κανένας δὲν κρίθηκε καταλληλότερος ἀπ' τὸν 'Αθανάσιο Εὐταξία.

"Οταν ἱδρύθηκε ἡ 'Αεροπορικὴ "Αμυνα (ποὺ μετετράπη ἀργότερα σὲ Διοίκησι τῶν Δημοσίων Κτημάτων) ὁ Εὐταξίας παρεκλήθη ν' ἀναλάβῃ τὰ καθήκοντα τοῦ προέδρου τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου της.

Χαριτολογῶν ὁ τότε πρωθυπουργὸς Παπαναστασίου, τοῦ εἶπε μιὰ μέρα:

— Τώρα, κύριε Εὐταξία, θ' ἀσχοληθῆτε μὲ νέον οἰκονομολογικὸ εἶδος. Μὲ οἰκονομίες ἀέρος!

Καὶ ὁ Ρουμελιώτης πολιτικὸς ποὺ ἦταν πάντοτε ἕτοιμος ν' ἀπαντᾷ στὰ χαριτολογήματα τῶν συναδέλφων του, εἶπε:

—'Αληθὲς εἶνε, κύριε πρόεδρε ὅτι πρέπει νὰ περιοριστῇ κομμάτι ἡ ἀεροφαγία! Παρατρῶνε μερικοί!

'Ως πρωθυπουργὸς ὁ Εὐταξίας πάλι μὲ τὰ οἰκονομικὰ ζητήματα ἀσχολήθηκε περισσότερο. Κι' ὅταν ἕνα θερινὸ πρωῒ (1926) πῆγαν νωρὶς στὸ σπίτι του καὶ τοῦ ἀνήγγειλαν ὅτι ἡ Δικτατορία Παγκάλου κατηργήθη, ὁ Ρουμελιώτης οἰκονομολόγος, εἶπεν ἀπαθῶς:

— Εὐτυχῶς ποὺ δὲν ἦλθεν ὁ σωφὲρ νὰ μὲ πάρῃ!

Στὰ παληὰ καλὰ χρόνια εἶχε γίνει λαϊκὸ ἕνα τραγουδάκι ἐπιθεωρήσεως — τοῦ «Παπαγάλου» τοῦ Βώτη — γιὰ τὸν Εὐταξία:

Κι' ὁ Εὐταξίας ποῦναι καὶ παπᾶ παιδὶ μετ' εὐταξίας πάντα συζητεῖ καὶ τὴν ἡμέρα τοῦ Προέδρου προσδοκᾶ νὰ παίξῃ τοῦ Λεύτερη τὸν παπᾶ!...

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΚΑΙ ΥΓΕΙΑ ΟΛΟΥΣ

ΜΙΑ ΒΙΤΑΜΙΝΗ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΗ ΓΙΑ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

Οἱ κίνδυνοι τοῦ ραχιτισμοῦ

Δυὸ διακεκριμένοι διαιτολόγοι τοῦ Καναδᾶ ἔχουν διαπιστώσει ὅτι εἶνε περισσότερα τὰ παιδιὰ τῆς χώρας τους ποὺ πεθαίνουν ἀπὸ ραχιτισμό, παρὰ ὅσα ἀπὸ πολιομυελίτιδα. Καὶ ἀκόμη πιὸ πολλὰ εἶνε ἐκεῖνα ποὺ καταδικάζονται νὰ ζήσουν παραμορφωμένα, μὲ στραβὰ χέρια καὶ πόδια ἢ μὲ καμπουριασμένη πλάτη.

Ὁ ραχιτισμὸς περιεγράφη γιὰ πρώτη φορὰ ἀπ' τοὺς γιατροὺς τὸ 1645. Ὡστόσο οἱ ἀρχαιολογικὲς ἀνασκαφὲς ἔφεραν σὲ φῶς σκελετοὺς ποὺ δείχνουν ὅτι οἱ παραμορφώσεις αὐτὲς ὑπῆρχαν ἀπ' τὴν ἀρχαιότητα.

Οἱ ἐπιστήμονες ξέρουν ἀπὸ καιρὸ ὅτι ὁ ραχιτισμὸς προλαμβάνεται εὔκολα μὲ τὴ χορηγησι βιταμίνης D. Κι' ὅμως ἡ ἀρρώστεια αὐτὴ ἐξακολουθεῖ νὰ προκαλῆ τὸ θάνατο καὶ διάφορες ἀνατηρίες.

Ὁ πολὺς κόσμος πιστεύει ὅτι ὁ ραχιτισμὸς εἶνε ἀρρώστεια τῆς βρεφικῆς ἡλικίας κι' ὅτι ὁ κίνδυνός του περνάει πιὰ ἔπειτα ἀπ' τὰ 2 χρόνια. Ἀλλὰ οἱ πρόσφατες ἔρευνες ποὺ ἔγιναν στὶς Ἡνωμ. Πολιτεῖες καὶ στὸν Καναδᾶ, ἀπέδειξαν ὅτι ἕνας ἀνησυχαστικὸς ἀριθμὸς παιδιῶν γίνονται ραχιτικὰ στὴ σχολικὴ ἡλικία, ἢ ἀκόμη καὶ στὰ πρῶτα ἐφηβικὰ χρόνια. Γι' αὐτὸ ὡρισμένοι διαιτολόγοι φρονοῦν ὅτι ὁ ὀργανισμὸς χρειάζεται συνεχῶς μιὰ ποσότητα βιταμίνης D, ὄχι μόνον ἐφόσον βρίσκεται στὴν περίοδο τῆς αὐξήσεως, ἀλλὰ καὶ σ' ὁλόκληρη τὴ ζωή.

Τὰ παιδιὰ ποὺ ἐξετάσθηκαν στὸν Καναδᾶ, ἦσαν ἡλικίας μέχρι 19 ἐτῶν. Περισσότερα λοιπὸν ἀπ' τὰ μισὰ ἀπ' αὐτὰ παρουσίαζαν σημεῖα ἐπουλωμένων ραχιτικῶν ἀλλοιώσεων τῶν ὀστῶν τους.

Ἐπιπλέον, ἡ ἔλλειψις βιταμίνης D ἐλαττώνει τὴν ἀντίστασι τοῦ ὀργανισμοῦ ἐναντίον τῶν διαφόρων μολύνσεων. Γι' αὐτὸ τὰ ραχιτικὰ παιδιὰ παθαίνουν εὐκολώτερα βρογχίτιδα, βρογχοπνευμονία, χρόνιες γαστροεντερικὲς διαταραχές, δυσκοιλιότητα καὶ διάρροια, ἀναιμία, διόγκωσι τοῦ ἥπατος, κλπ.

Φαίνεται ὅτι ἡ βιταμίνη D ρυθμίζει τὴν ἀπορρόφησι καὶ χρησιμοποίησι ἀσβεστίου καὶ φωσφόρου ἀπ' τὰ ἔντερα, αὐξάνει τὴ συγκράτησι μεταλλικῶν ἁλάτων ἀπ' τὸν ὀργανισμὸ καὶ κάνει στερεώτερα τὰ κόκκαλα.

Παράγεται φυσικὰ στὸ σῶμα ἀνθρώπων καὶ ζώων ἀπ' τὴν ἐπίδρασι τῶν ὑπεριωδῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων πάνω στὸ δέρμα. Ἀπὸ κεῖ, τὴν ἀπορροφᾶ τὸ αἷμα καὶ τὴ διαμοιράζει στὸν ὀργανισμό. Ἀλλὰ ἡ ποσότης αὐτὴ δὲν εἶνε ἀρκετή, τουλάχιστον γιὰ παιδιὰ ποὺ ζοῦν στὶς ψυχρὲς ἢ στὶς εὔκρατες χῶρες. Ἰδίως εἶνε μικρότερη στὶς πόλεις, ὅπου οἱ σκόνες κι' οἱ καπνοὶ ἀπορροφοῦν τὶς ὑπεριώδεις ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου, κι' ὅπου ἐπίσης πέφτουν οἱ σκιὲς τῶν ψηλῶν κτιρίων. Ἐξ ἄλλου, τὶς συγκρατοῦν καὶ τὰ τζάμια τῶν παραθύρων, πίσω ἀπ' τὰ ὁποῖα ζοῦν τὰ περισσότερα παιδιά. Στὰ τέλη τοῦ φθινοπώρου, τὸ χειμῶνα καὶ τὶς ἀρχὲς τῆς ἀνοίξεως, γίνονται ἀκόμη πιὸ λίγες.

Ἀλλὰ κι' ὅπου ἀκόμη οἱ ὑπεριώδεις ἀκτῖνες δὲν παρεμποδίζονται ἀπὸ τίποτε — π. χ. στὶς ἕξοχὲς — ἐλάχιστες ἀπ' αὐτὲς μποροῦν νὰ ἐπιδράσουν στὸ δέρμα, γιατὶ τὸ σκεπάζουν τὰ ροῦχα. Ἐξαίρεσι ἀποτελοῦν μόνο τὰ βρέφη, ποὺ μένουν γυμνὰ στὸν ἥλιο ἐπὶ μερικὰ λεπτὰ τῆς ὥρας, στὶς καλοκαιρινὲς ἡμέρες, ἢ τὰ παιδάκια ποὺ κυκλοφοροῦν μ' ἕνα παντελονάκι στὴν ἀκροθαλασσιά.

Συνήθως λοιπόν, ὁ παιδικὸς ὀργανισμὸς ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ πρόσθετη βιταμίνη D. Ἡ οὐσία αὐτὴ περιέχεται σὲ μερικὲς τροφὲς — στὰ λιπαρὰ ψάρια, στὸ συκώτι, στὰ στρείδια, στ' αὐγὰ καὶ στὰ γαλατερὰ — ἀλλὰ σὲ ἀσήμαντες ποσότητες. Τὸ γάλα π.χ. περιέχει μόλις 64 μονάδες βιταμίνης στὸ κιλό. Κι' ἂν ἀκόμη λοιπὸν τὸ παιδὶ πίνη ἄφθονο γάλα, δὲν προφυλάσσεται ἀπ' τὸ ραχιτισμό, ἐφόσον ὁ ὀργανισμός του χρειάζεται καθημερινῶς 400 - 800 μονάδες βιταμίνης. Μερικοὶ μάλιστα διαιτολόγοι φρονοῦν ὅτι τὰ παιδιὰ ποὺ τρέφονται κυρίως μὲ γάλα, παθαίνουν εὐκολώτερα ραχιτισμό. Τὸ μητρικὸ γάλα περιέχει ἀκόμη λιγώτερη βιταμίνη D ἀπ' τὸ ἀγελαδινὸ — ἐκτὸς ἂν ἡ μητέρα παίονη κανονικὰ δόσεις τέτοιας βιταμίνης.

Ἕνας τρόπος γιὰ νὰ ἐμπλουτισθῆ τὸ γάλα μὲ βιταμίνη D, εἶνε νὰ ὑποβληθῆ στὴν ἐπίδρασι ὑπεριωδῶν ἀκτίνων.

Ἡ ἀθροώτερη ὅμως πηγὴ τῆς ἀντιραχιτικῆς βιταμίνης εἶνε τὸ μουρουνόλαδο, ποὺ δὲν πρέπει νὰ λείπη ἀπὸ κανένο παιδί. Ἡ περιεκτικότης τοῦ λαδιοῦ αὐτοῦ σὲ βιταμίνη ἐξαρτᾶται ἀπὸ διαφόρους παράγοντας: τὸ εἶδος καὶ τὴν ἡλικία τοῦ ψαριοῦ, τὴν τροφή του, τὴν ἐποχὴ τοῦ ψαρέματος, κλπ. Ἡ ποιότης του κρίνεται ἀπ' αὐτὴ τὴν περιεκτικότητα, ποὺ ὑπολογίζεται ἐπιστημονικὰ μὲ δοκιμὲς πάνω σὲ ζῶα — ἰδίως σ' ἄσπρα ποντίκια.

Τὰ παιδιὰ πρέπει νὰ πίνουν μουρουνόλαδο ἀκόμη καὶ τὸ κολοκαίρι. Ἄλλωστε ἔτσι θὰ κατηλήξουν νὰ τὸ θεωρήσουν ὡς ἀναπόσπαστο συμπλήρωμα τῆς διατροφῆς τους.

Γιὰ τὴ θεραπεία τῶν ραχιτικῶν παιδιῶν ἀπαιτοῦνται 1.500 - 2.000 μονάδες βιταμίνης κάθε μέρα. Τὰ πρῶτα γεννημένα παιδιὰ χρειάζονται τὴ διπλὴ ποσότητα, ἀφ' ἑνὸς γιατὶ ἀναπτύσσεται γρηγορώτερα τὸ σῶμα τους κι' ἀφ' ἑτέρου για περιέχει ἀνεπαρκὲς ἀσβέστιο κατὰ τὴ γέννησι.

Γιὰ τοὺς ἐνηλίκους ἀρκοῦν 400 μονάδες τὴν ἡμέρα. Γιὰ τὶς ἐγκύους καὶ γιὰ τὶς μητέρες ποὺ θηλάζουν, ἡ ἀπαιτουμένη ποσότης εἶνε 400 - 800 μονάδες.

Ὅσο γιὰ τὸν κίνδυνο δηλητηριάσεως ἀπὸ μεγάλες δόσεις βιταμίνης D, φαίνεται πὼς εἶνε ὑπερβολικὰ ὅσα ἔχουν γραφῆ σχετικῶς. Πάντως, οἱ ἰσχυρὲς δόσεις τῆς βιταμίνης αὐτῆς πρέπει νὰ χορηγοῦνται μὲ τὴν ἐπίβλεψι γιατροῦ.

✿✿

Ἡ κούρασις δηλητηριάζει τὸ αἷμα

Πειράματα ποὺ ἔγιναν στὸ βιολογικὸ Ἰνστιτοῦτο τοῦ Πανεπιστημίου Χάρβαρντ ἀπέδειξαν ὅτι ἡ κούρασις ἐπιδρᾶ ἄμεσα στὸ αἷμα καὶ μεταβάλλει τὴ σύστασί του. Ἡ ἀπόδειξις γι' αὐτὸ δόθηκε μὲ τὸν ἀκόλουθο τρόπο: Οἱ Ἀμερικανοὶ ἐπιστήμονες πῆραν μιὰ λίτρα αἵματος ἀπὸ ἕνα ὄλογο ποὺ εἶχε τρέξει τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς νύχτας καὶ ἦταν τσακισμένο ἀπὸ τὴν κούρασι καὶ τὴν εἰσήγαγαν μέσα στὶς φλέβες ἑνὸς ἄλλου ὄλογου, ποὺ μόλις εἶχε ξυπνήσει καὶ ἦταν ἐκμαιὸτατο. Τὸ δεύτερο ζῶο ἔχασε ἀμέσως τὴ ζωηρότητά του καὶ ἄρχισε νὰ παρουσιάζη ὅλα τὰ συμπτώματα μιᾶς μεγάλης κοπώσεως. Στὸ τέλος, σωριάστηκε κάτω, ἀνίκανο νὰ κάνη καὶ τὴν παραμικρὴ κίνησι.

Μιὰ μόνον ἀνθρώπινη οἰκογένεια

Ὁ Ἀμερικανὸς ἀνθρωπολόγος Λίντον, σὲ μιὰ τελευταία διάλεξί του, ὑποστήριξε ὅτι ὑπάρχει μιὰ μόνον ἀνθρώπινη οἰκογένεια, ὅτι, δηλαδή, ὁ ἄνθρωπος ἐμφανίστηκε ἀρχικὰ σ' ἕνα σημεῖο τῆς γῆς καὶ ὅτι κατόπιν οἱ ἀπόγονοι τοῦ ἀρχικοῦ αὐτοῦ ἀνθρώπου σκορπίστηκαν σ' ὅλη τὴν ἐπιφάνειά της. Στὴν ἀντίληψι αὐτὴ ὁ Ἀμερικανὸς ἐπιστήμων ὡδηγήθηκε ἀπὸ τὴν παρατήρησι ὅτι ὅλες οἱ ἀνθρώπινες φυλὲς παρουσιάζουν τὴν ἴδια φυσιολογικὴ συγκρότησι καὶ ὅτι οἱ διαφορές ποὺ παρατηροῦνται μεταξύ τους εἶνε ἐπιφανειακὲς καὶ δευτερεύουσες (διαφορὲς χρώματος, σχήματος τοῦ κρανίου κ.τ.λ., ποὺ ἐξηγοῦνται ἀπὸ τὶς εἰδικὲς συνθῆκες ζωῆς κάθε φυλῆς, τὴ διατροφή της, τὸ ρυθμὸ τῆς ἐξελίξεώς της, τὶς ἐξωτερικὲς ἀντιδράσεις κ.τ.λ.). Τὸ γεγονὸς αὐτὸ ἀποδεικνύει ὅτι ὅλες οἱ ἀνθρώπινες φυλὲς ἀνῆκουν σ' ἕνα μονοδικὸ τύπο. Ἂν, ὅμως, ἡ ζωὴ εἶχε ἀναπτυχθῆ εἴτε ταυτόχρονα, εἴτε ὄχι σὲ διάφορα σημεῖα τοῦ πλανήτου μας, θὰ πρεπε νὰ ἔνωμε περισσότερους ἀπὸ ἕναν τύπο, πρᾶγμα ποὺ δὲν συμβαίνει σήμερα.

Θὰ γίνωμε ὅλοι μπάσσοι

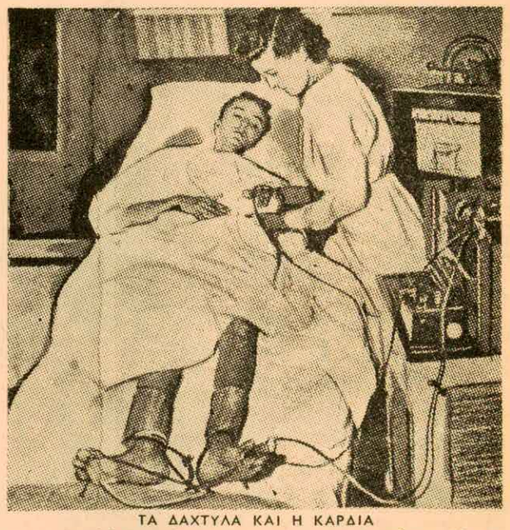
Ὁ Σουηδὸς βιολόγος δόκτωρ Σίερς, σὲ μιὰ μελέτη του ποὺ δημοσιεύθηκε τελευταία σ' ἕνα ἐπιστημονικὸ περιοδικό, ὑποστηρίζει ὅτι ἡ ἀνθρωπίνη φωνὴ κατέρχεται ὁλοένα καὶ περισσότερο σὲ νότες πιὸ χαμηλές. Αὐτὴ ἡ κάθοδος, παρατηρεῖ, συνεχίζεται ἀπὸ πολλοὺς αἰῶνες. Καὶ γι' αὐτὸ οἱ τενόροι γίνονται ὁλοένα καὶ πιὸ σπάνιοι στὴν ἐποχή μας. Οἱ πρόγονοί μας πρὶν ἀπὸ χίλια ἢ δυὸ χιλιάδες χρόνια δὲν ἤξεραν τὴ φωνὴ τοῦ μπάσσου. Σήμερα, ἀντίθετα, οἱ μισοὶ περίπου ἄντρες ἔχουν φωνὴ βαρυτόνου. Κι' ἔπειτα ἀπὸ μερικοὺς αἰῶνες ὅλοι οἱ ἄντρες θὰ ἔχουν φωνὴ μπάσσου. Τὸ ἴδιο φαινόμενο παρατηρεῖται καὶ στὶς γυναῖκες. Οἱ σοπράνο γίνονται ὁλοένα καὶ πιὸ σπάνιες, ἐνῶ, ἀντίθετα, ὑπερισχύουν οἱ γυναῖκες μὲ φωνὴ κοντράλτο.

Ἡ ἠχητικὴ βολίς

Εἶνε γνωστὸ ὅτι γιὰ τὴν ἀνακάλυψι τῶν ναρκῶν ποὺ εἶνε κρυμμένες στὸ ἔδαφος, χρησιμοποιοῦνται εἰδικὰ ὄργανα ποὺ ἔχουν ἐμπνευσθῆ ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τοῦ ραντάρ. Ἕνα παρόμοιο ὄργανο χρησιμοποιήθηκε τελευταία στὴν ἀμερικανικὴ κλινικὴ Μάγιο γιὰ τὴν ἐξακρίβωσι τῆς θέσεως ἑνὸς θραύσματος ὀβίδος, ποὺ εἶχε χωθῆ ἄσκε στὸ σῶμα ἑνὸς παιδιοῦ, ἔπειτα ἀπὸ μιὰ τυχαία ἔκρηξι. Ἡ αἰμορραγία ἦταν ἀκατόσχετη καὶ ὁ καθορισμὸς τῆς θέσεως τοῦ βλήματος μὲ τὰ συνήθη ραδιογραφικὰ μέσα δὲν μποροῦσε νὰ γίνη. Οἱ γιατροὶ χρησιμοποίησαν τότε μιὰ εἰδικὴ βολίδα, ποὺ τὴ συνέδεσαν ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος μὲ μιὰ συσκευὴ ραντὰρ καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μ' ἕνα μεγάφωνο. Κατὰ τὴν ἔπαφὴ τῆς βολίδος μὲ τὸ δέρμα, τὸ μεγάφωνο ἀνέδιδε ἕνα βαρὺ ἦχο. Ὅσο, ὅμως, ἡ βολὶς πλησίαζε στὸ μέρος ὅπου βρισκόταν τὸ βλῆμα, ὁ ἦχος γινόταν ὀξύτερος καὶ ἐμοιαζε μὲ τὸν ἦχο σειρῆνος, ὅταν ἡ βολὶς ἔφτασε ἀκριβῶς πάνω ἀπὸ τὸ βλῆμα. Λόγῳ τῆς φύσεώς της ἡ βολὶς αὐτὴ ἀπεκλήθη ἠχητική.

Τὸ μάτι μας καὶ τὰ χρώματα

Σύμφωνα μὲ τὰ πειράματα ποὺ ἔγιναν στὸ βιολογικὸ Ἰνστιτοῦτο τῆς Φιλαδελφείας, τὸ ἀνθρώπινο μάτι μπορεῖ νὰ διακρίνη 2 ἑκατομμύρια χρώματα, καθὼς καὶ τὶς διάφορες παραλλαγές τους. Ἀπ' αὐτὰ μόνον τὰ 7000 ἔχουν προσδιορισθῆ μὲ ἀκρίβεια καὶ ταξινομηθῆ.

ΤΑ ΔΑΧΤΥΛΑ ΚΑΙ Η ΚΑΡΔΙΑ

Μὲ τὴ νέα αὐτὴ συσκευή, ποὺ ὀνομάσθηκε «πληθυσμογράφος», θὰ μποροῦν οἱ γιατροὶ νὰ διαγνώσουν τὶς ἀρρώστειες τῆς καρδιᾶς. Εἰδικὰ ἐλαστικὰ «βραχιόλια» περιθάλλουν τὸ κάθε δάχτυλο τῶν χεριῶν καὶ τῶν ποδιῶν καὶ σημειώνουν τὶς μικρὲς διαστολὲς τους ποὺ προέρχονται ἀπ' τοὺς παλμοὺς τοῦ αἵματος. Μετρώντας δὲ τὶς διαστολὲς αὐτές, ἡ συσκευὴ ὑποδεικνύει ἂν ἡ καρδιὰ λειτουργῆ κανονικὰ ἢ ὄχι.

ΝΕΕΣ ΕΡΕΥΝΕΣ γιὰ τὴ διατροφή

Οἱ γαστρονομικὲς προτιμήσεις τῆς ἀνθρωπότητος

Περισσότερα ἀπὸ 80 ἀμερικανικὰ πανεπιστήμια καὶ βιομηχανικὰ ἐργαστήρια συνεργάζονται, ὑπὸ τὴ διεύθυνσι τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας Ἐπιμελητείας, σ' ἕνα μεγάλο πρόγραμμα ἐπιστημονικῶν ἐρευνῶν σχετικὰ μὲ τὴ διατροφή. Ζητοῦν νὰ ἐξακριβώσουν γιατὶ οἱ ἄνθρωποι προτιμοῦν ὡρισμένες τροφές. Ψάχνουν νὰ βροῦν τὰ φαγητὰ ποὺ εἶναι πιὸ εὐκολοχώνευτα σὲ περίπτωσι νευρώσεως τοῦ στομάχου. Ἐπινοοῦν καινούργιους τρόπους μαγειρικῆς καὶ συντηρήσεως τῶν τροφίμων καὶ νέα σκεύη γιὰ τὴν κουζίνα... Κι' ἔχουν ἤδη συγκεντρώσει γνώσεις πολύτιμες γιὰ κάθε νοικοκυρά, ποὺ τὴ διευκολύνουν στὴ δουλειά της καὶ τῆς ἐπιτρέπουν νὰ προσφέρη στὴν οἰκογένειά της φτηνότερη καὶ καλλίτερη τροφή.

Μιὰ ἀπ' τὶς ἐπιτυχίες τους εἶναι ἕνας νέος τύπος ἀπομονωτικοῦ ὑλικοῦ γιὰ ψυγεία, τοσο ἐλαφροῦ ὥστε ἕνα ψυγεῖο βαθους 30 ποντων θὰ ζυγίζη μόνο 50 — 100 δράμια! Ἐπίσης ἕνα φτηνὸ κουτάλι ἀπὸ πλαστικὴ ὕλη, που χρησιμοποιεῖται μιὰ φορὰ μόνο κι' ἔπειτα πετιέται.

Ὅσο γιὰ τὰ πιάτα καὶ τὰ ποτήρια, ἄρχισαν νὰ κατασκευάζωνται ἀπὸ μιὰ πλαστικὴ οὐσία, ποὺ δὲν σπάζει οὔτε γδέρνεται καθόλου μὲ τὰ χτυπήματα. Ἐξακριβώθηκε ἀκόμη ὅτι τὸ καλλίτερο χρώμα τους, γιὰ νὰ φαίνεται ὀρεκτικώτερο τὸ φαγητό, εἶναι τὸ πορτοκαλί.

Ἀκόμη πιὸ ἐνδιαφέρων νεωτερισμὸς εἶναι ἡ «ἠλεκτρονικὴ κουζίνα», ποὺ ἐπιτρέπει στὴ νοικοκυρὰ νὰ ἑτοιμάση μέσα σὲ 20 λεπτὰ τῆς ὥρας θαυμάσια καὶ ἄφθονα φαγητὰ γιὰ τοὺς φιλοξενουμένους ποὺ τῆς ἔφερε ἀπροειδοποίητα ὁ ἄντρας της. Ἡ κουζίνα αὐτὴ ἀντιπροσωπεύει σημαντικὴ οἰκονομία χρόνου καὶ χρήματος.

Ἕνας ξεχωριστὸς κλάδος τῶν ἐρευνῶν αὐτῶν ἀφορᾶ τὶς γαστρονομικὲς προτιμήσεις τῶν διαφόρων ἀνθρώπων.

Εἶναι ἀπεριόριστος ὁ ἀριθμὸς τῶν φαγητῶν ποὺ συνηθίζονται στὰ διάφορα μέρη τοῦ κόσμου. Στὴν Ἀμερική, φτάνουν τὰ 900 περίπου. Φυσικά, οἱ προτιμήσεις ἀλλάζουν ἀπὸ μιὰ σὲ ἄλλη χώρα. Ἐξαρτῶνται δὲ ἀπ' τὸ κλίμα, τὶς παραδόσεις καὶ τὴν οἰκονομικὴ ἀνθηρότητα.

Ἄντρες καὶ γυναῖκες ἔχουν τὰ ἴδια περίπου γαστρονομικὰ γούστα. Ἀντιθέτως, παρατηρεῖται μεγάλη διαφορὰ προτιμήσεων στὶς διάφορες ἡλικίες. Οἱ ἡλικιωμένοι τρώνε π. χ. περισσότερα λαχανικὰ ἀπ' τοὺς νέους, οἱ ὁποῖοι προτιμοῦν τὰ ἐπιδόρπια.

Ἐκτὸς τῆς θρεπτικῆς ἀξίας τῶν τροφῶν, οἱ ἐρευνητὰι ἐνδιαφέρονται γιὰ τὴ νοστιμάδα τους. Ἔχουν λοιπὸν στρατολογήσει διαφόρους ἀνθρώπους, μὲ ἰδιαιτέρως ἀνεπτυμένη γεῦσι, γιὰ νὰ τὰ δοκιμάζουν.

Γιὰ τὶς δοκιμὲς αὐτές, τοὺς κλείνουν σὲ μιὰ καμπίνα, ποὺ ἔχει γκρίζους τοίχους, γιὰ νὰ μὴν ἀντανακλᾶται κανένα χρῶμα στὰ φαγητὰ — γιατὶ ἔχει παρατηρηθῆ ὅτι ἕνα χρωματιστὸ φῶς μπορεῖ νὰ κάνη ἕνα φαγητὸ νὰ φαίνεται περισσότερο ἢ λιγώτερο ἑλκυστικό. Τὸ σερβίρισμα τῶν φαγητῶν γίνεται ἀπὸ μιὰ περιστροφικὴ πόρτα, ἔτσι ὥστε νὰ μὴν εἰσχωρῆ στὴν καμπίνα καμμιὰ μυρωδιὰ τῆς κουζίνας, ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ ἐπηρεάση τὸ «δοκιμαστή».

Κάθε φαγητὸ ἔχει ἕνα αὔξοντα ἀριθμό. Αὐτὸς ποὺ τὸ δοκιμάζει, δὲν ξέρει ἀπὸ τί ἀποτελεῖται ἢ πῶς μαγειρεύτηκε. Σημειώνει ἁπλῶς σ' ἕνα χαρτί, δίπλα στὸν ἀριθμὸ τοῦ φαγητοῦ, πῶς τοῦ φάνηκε στὴ γεῦσι.

Στὸ τέλος, γίνεται σύγκρισις τῶν γνωματεύσεων τῶν διαφόρων «δοκιμαστῶν» καὶ βγαίνουν τὰ τελικὰ συμπεράσματα.

Ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ ἀξιόλογα προϊόντα αὐτῶν τῶν ἐρευνῶν εἶναι ἕνα εἶδος ἀσπρου ψωμιοῦ κονσερβαρισμένου, ποὺ, ἀντὶ νὰ μπαγιατεύη μὲ τὴν πολυκαιρία, γίνεται ἀπεναντίας καλλίτερο καὶ μαλακώτερο. Ἔτσι, λύνεται τὸ πρόβλημα τοῦ ἐφοδιασμοῦ τῶν πολεμιστῶν μὲ φωμὶ — πρόβλημα ποὺ εἶχε παρουσιασθῆ στὸν τελευταῖο πόλεμο καὶ ποὺ εἶχε ἀντιμετωπισθῆ τότε ὅπως — ὅπως μὲ τὶς γαλέτες.

Εἶναι ὅμως κι' ἄλλα τὰ ζητήματα διατροφῆς τῶν στρατιωτῶν στὸν πόλεμο. Ἔχει παρατηρηθῆ π. χ. ὅτι μιὰ τροφὴ ποὺ τους ἀρέσει ὑπὸ κανονικὲς συνθῆκες, τοὺς φαίνεται ἀνυπόφορη ὅταν ὥρα τῆς μάχης. Αὐτὸ συνέβαινε συχνὰ μὲ τὸ κορυμπῆ. Οἱ πολεμισταὶ τῆς πρώτης γραμμῆς προτιμοῦσαν πολλὲς φορὲς νὰ τὸ πετάξουν καὶ νὰ μείνουν νηστικοί, ἐνῶ ὅταν βρίσκονταν στὰ μετόπισθεν, σὲ μιὰ ἄνετη τραπεζαρία, τὸ τρώγαν πολὺ εὐχαρίστως.

Τώρα λοιπὸν οἱ ἐρευνηταὶ ψάχνουν νὰ βροῦν τροφὲς νόστιμες κι' εὐκολοχώνευτες, ποὺ θ' ἀρέσουν στοὺς στρατιώτες τὴν ὥρα τῆς μάχης.

Μιὰ παληὰ θεωρία ἔλεγε ὅτι τὰ πλούσια σὲ πρωτεῖνες τροφιμα, π. χ. τ' αὐγά, φέρνουν μεγαλείτερη δίψα. Γι' αὐτό, τ' ἀπέκλειαν συνήθως ἀπ' τὴ σύνθεσι τῶν μερίδων «ξηρᾶς τροφῆς» γιὰ τοὺς πολεμιστὰς ἢ γιὰ τοὺς ναυαγούς. Οἱ τελευταῖες ὅμως ἔρευνες διέψευσαν αὐτὴ τὴ θεωρία, καὶ τώρα οἱ εἰδικοὶ ἐπιστήμονες μελετοῦν τοὺς καλλίτερους συνδυασμοὺς πρωτεϊνῶν, λιπῶν καὶ ὑδατανθράκων γι' αὐτὲς τὶς μερίδες.

✿✿

Ὁ νανισμὸς τῶν φυτῶν στὰ ὑψηλὰ ὄρη.

Οἱ ἀρειδάται θὰ ἔχουν προσέξει ὅτι τὸ ὕψος τῶν δέντρων μικραίνει ὅσο ψηλότερα ἀνεβαίνομε σ' ἕνα βουνὸ καὶ ὅτι στὶς κορυφὲς τῶν μεγάλων ὀρέων συναντοῦμε φυτὰ νάνους. Ὁ Γάλλος φυσιοδίφης δόκτωρ Ἀλμπὲρ Σαμπρόν, ἔπειτα ἀπὸ πολυετεῖς παρατηρήσεις ποὺ ἔκαμε στὸν Ἰούρα καὶ τὶς ἑλβετικὲς Ἄλπεις κατέληξε στὸ συμπέρασμα ὅτι ὁ νανισμὸς τῶν φυτῶν στὶς κορυφὲς τῶν ὀρέων ὀφείλεται στὴν ἔλλειψι μιᾶς εἰδικῆς φυτικῆς ὁρμόνης, ποὺ ἔχει ἀποκληθῆ αὐξίνη καὶ ποὺ συντελεῖ στὴν ἀνάπτυξί των. Αὐτὴ ἡ ὁρμόνη καταστρέφεται ἀπὸ τὶς ὑπεριώδεις ἀκτῖνες, ποὺ εἶνε ἐξαιρετικὰ ἔντονες στὰ μεγάλα ὕψη. Τὸ γεγονὸς αὐτό, κατὰ τὸ Γάλλο ἐπιστήμονα, ἐξηγεῖ τὸ φαινόμενο τοῦ νανισμοῦ, ποὺ παρατηρεῖται στὴ βλάστησι τῶν ὑψηλῶν ὀρέων.

Γελωτοθεραπεία

ΒΟΛΙΚΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ

— Καλὰ ὅλα τ' ἄλλα... Μπορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε τί γυρεύετε μέσα στὶς πυτζάμες μου;

('Ἀπὸ τὸ Hérisson»)

— Ξεχάσατε, κύριε, νὰ πληρώσετε τὸ λογαριασμό!...

('Ἀπὸ τὸ «Herisson»)

— Τὸν ἀστυνομικὸ φοβήθηκες, καϋμένε; Δυὸ τρεῖς στροφὲς ἦσαν ἀρκετὲς γιὰ νὰ τὸν κάνωμε νὰ χάση τὰ ἴχνη μας!...

('Ἀπὸ τὸ «Marius»)

Μιὰ γυναῖκα...

Τρυφερὸ διήγημα

Πάντα εἶχα τὴ γνώμη πὼς οἱ ἀναμνήσεις μας εἶναι ἀγαπημένοι νεκροὶ ποὺ μᾶς ἀρέσει εὐλαβικὰ νὰ γυρίζουμε σ' αὐτές, πρὸ πάντων τὶς φθινοπωρινὲς μέρες. Ἀναμνήσεις τῆς νεότητος καὶ τῆς ὡριμης ἡλικίας, ὅλες κοιμοῦνται καὶ βυθίζονται μέσα σὲ μιὰ γαλάζιαν ἄχνα καὶ νοιώθουμε μελαγχολικὴ ἱκανοποίησι νὰ ξαναπαίρνουμε τὸν παλιὸ αὐτὸ δρόμο τῶν περασμένων.

Ἀνάμεσα ἀπ' τὶς παλιὲς αὐτὲς θύμησες, θέλω ν' ἀναπολήσω τώρα μιὰ ποὺ χρονολογεῖται ἀπ' τὸν καιρὸ ποὺ ἤμουνα παιδὶ δεκαπέντε χρονῶν, πάνω στὸ ἄνθισμα τῆς νεότητός μου καὶ ποὺ ξύπνησε σήμερα μέσα μου καθὼς κύτταζα τὸν ἥλιο τῆς Προβηγκίας.

Ξαναβλέπω τὸ παλιὸ σπίτι ποὺ μέναμε τότε σὲ μιὰ μικρὴ πόλι. Τὸ κεφαλόσκαλο τοῦ πρώτου πατώματος ὅπου διάβαζα τὸν «Δὸν Κιχώτη» κι' ἀπ' ὅπου παραφύλαγα τὸ πέρασμα τῶν ἄλλων ἐνοικιαστῶν. Οἱ ἐνοικιαστὲς αὐτοὶ ἦσαν νεοφερμένοι. Ἕνας ἀπὸ αὐτούς, ὁ κ. Πασκάλ, διηύθυνε ἕνα ἐργοστάσιο παιχνιδιῶν. Ὅπως θυμᾶμαι ἦταν ἕνας ἄντρας καμμιὰ σαρανταριὰ χρονῶν, λίγο ἀπότομος στοὺς τρόπους, χοντρός, μὲ κομένη ἀναπνοὴ καὶ κοινὸ πρόσωπο. Ἡ κυρία Πασκάλ, ἢ ὅπως ὅλοι τὴ φωνάζαμε, ἡ κυρία Λουκία ἦταν ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετο ἀπ' τὸν ἄντρα της.

Νέα, ζωηρή, πεταχτή, καταγόταν ἀπ' τὴν Προβηγκία καὶ ἡ φωνή της ὅταν μιλοῦσε ἔμοιαζε μὲ μουσικὴ ποὺ ἔβγαινε ἀπ' τὰ μαγικὰ κόκκινα χείλη της ποὺ ἐναρμονίζονταν θαυμάσια μὲ τὰ καστανά της μάτια, τὸ σταράτο δέρμα της καὶ τὰ φουντωτὰ μαῦρα μαλλιά της. Ὁ ἄντρας της ἔλειπε ὅλη τὴν ἡμέρα στὸ ἐργοστάσιο καὶ ἡ γυναῖκα του ἔμενε μονάχη στὸ σπίτι. Ἡ Λουκία ἦταν σὰν ἀποξενωμένη μέσα σ' αὐτὴ τὴν πόλι ὅπου ὁ ἥλιος κάνει μέρες νὰ φανῇ καὶ δίχως ἄλλο ἔπληττε πολύ. Κάποτε ἀπ' τὴ μισάνοιχτη πόρτα τὴν ἔβλεπα ξαπλωμένη σ' ἕναν καναπὲ νὰ φυλλομετρᾷ κάποιο μυθιστόρημα ἢ νὰ τεντώνῃ τὰ μπράτσα της μὲ νωχέλεια. Μ' ὅλο τὸ θλιμμένο ὕφος της, ἡ Λουκία ἐρέθιζε τὴν περιέργειά μου. Τὴν εὕρισκα ὄμορφη, ἑλκυστική, μὲ τὴν ἰδιαίτερη ἐκείνη γοητεία ποὺ ἔχουν οἱ μεσημβρινὲς καὶ ποὺ προκαλεῖ τόση ἐντύπωσι σ' ἕνα παιδί.

Ἀκόμη καὶ σ' ἕνα πλάσμα δεκαπέντε χρονῶν, ὅπως ἤμουν ἐγώ, τὸ αἰώνιο θῆλυ ἐξασκεῖ πάνω του ἕνα ἰδιαίτερο κι' ἀκατανίκητο θέλγητρο. Ἡ φαντασία μου φλογιζόταν μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴ γυναῖκα μὲ τὰ λαμπερὰ μάτια, μὲ τὴν κομψὴ περπατησιά, μὲ τὴ μουσικὴ φωνή. Στεκόμουνα διαρκῶς μπροστὰ στὴν πόρτα της, προσπαθῶντας νὰ τὴ δῶ, νὰ ἁρπάξω στὸ πέρασμά της ἕνα χαϊδευτικὸ βλέμμα, νὰ ἀναπνεύσω τὸ ἄρωμα ποὺ ἀνάδιναν τὰ φορέματά της. Ἦταν κακὸ αὐτὸ γιὰ τὴν ἡλικία μου; Γιατὶ μὲ τραβοῦσε τόσο πολὺ αὐτὴ ἡ γυναῖκα; Δὲν ξέρω. Νομίζω πὼς τὸ ἔνστικτο μ' ὡδηγοῦσε ὥστε νὰ καταλαβαίνω πὼς ὑπῆρχε κάποια διαφορὰ ἀνάμεσα στὰ δύο φύλα. Ὅλ' αὐτὰ ὅμως ἦσαν συγκεχυμένα στὸ παιδικὸ μυαλό μου.

— Ἡ Λουκία δὲν εἶχε παιδιὰ καὶ στενοχωριόταν. Οἱ τρόποι μου φαίνεται πὼς τὴ διασκέδαζαν πρὸ πάντων σὰν τὴν κύτταζα μὲ θαυμασμὸ καὶ σιγὰ-σιγὰ μὲ συμπάθησε ἔτσι ποὺ νὰ μὲ δέχεται πιὰ στὸ σπίτι της. Πάντα, σὲ κάθε ἐπίσκεψί μου, εἶχε κάτι νὰ μοῦ προσφέρῃ, ἕνα γλυκό, καραμέλλες, σοκολάτα, ἕνα παιχνίδι. Ἐγὼ φλυαροῦσα καὶ φαίνεται πὼς ἡ φλυαρία μου τὴν ἔκανε νὰ ξεχνάῃ τὴ μοναξιά της, γιατὶ μόλις γυρνοῦσα ἀπ' τὸ σχολεῖο μου, μὲ φώναζε. Συνεννοήθηκε μάλιστα μὲ τοὺς γονεῖς μου κάθε Πέμπτη ἀπόγεμα ποὺ δὲν εἴχαμε σχολεῖο νὰ τὸ περνῶ μαζί της.

Αὐτὲς οἱ Πέμπτες ἦσαν χαριτωμένες καὶ τὶς περίμενα ἀνυπόμονα. Τρώγαμε μαζὶ τὸ μεσημέρι ὁ ἕνας ἀπέναντι στὸν ἄλλο, μέσ' στὴ στενὴ τραπεζαρία, ἐνῶ ἀπὸ τ' ἀνοιχτὸ παράθυρο βλέπαμε τὰ δέντρα τοῦ κήπου. Ὅταν τελειώναμε τὸ φαγητό, ποὺ ἦταν πάντα ἐξαιρετικὰ νόστιμο, πηγαίναμε στὸ διπλανὸ δωμάτιο, ποὺ χρησίμευε γιὰ σαλόνι καὶ μπουντουάρ. Ἐκεῖ ὑπῆρχε ἕνα πιάνο. Ἡ Λουκία πλάγιαζε τότε στὸν καναπέ, ἔπαιρνε ἕνα βιβλίο μὲ ἱστορίες καὶ μοῦ διάβαζε καμμιά. Ἐγὼ καθόμουνα κοντά της, χώνοντας τὸ κεφάλι μου, στὸ φουστάνι της ποὺ μύριζε ἄρωμα. Κάποτε σταματοῦσε νὰ διαβάζῃ, τέντωνε τὰ ὡραῖα μπράτσα της μὲ νωχέλεια, μὲ φιλοῦσε στὰ μάγουλα καὶ μοῦλεγε : «Ὢ! πόσο πλήττω! πόσο πλήττω!». Μὰ δὲν ἤξερα τί νὰ τῆς πῶ γιὰ νὰ τὴν παρηγορήσω...

Τὸν ἑπόμενο μῆνα φάνηκε πὼς ἡ πλήξι της εἶχε ἀρκετὰ ὑποχωρήσει. Τὰ μάτια της ἦσαν πιὸ φωτεινά, γελοῦσε συχνότερα καὶ φαινόταν πιὸ εὔθυμη. Ἄνοιγε συχνὰ τὸ πιάνο της, ἔπαιζε διάφορα κομμάτια καὶ τραγουδοῦσε διάφορες αἰσθηματικὲς ρομάντσες. Συγχρόνως εἶδα πὼς ἡ τρυφερότητά της ἀπέναντί μου δὲν εἶχε πιὰ τὴν ἴδια θέρμη καὶ πὼς τὴν ἀπασχολοῦσα πολὺ λιγώτερο.

Κάποια Πέμπτη, μπαίνοντας στὸ μπουντουάρ, βρῆκα στὴ θέσι ὅπου καθόμουνα συνήθως, ἕνα νέο μὲ καστανὰ μαλλιὰ καὶ μὲ λαμπερὰ μάτια. Ἡ κυρία Λουκία καθόταν δίπλα του καὶ φαινόταν πολὺ ἀπορροφημένη ἀπ' ὅσα τῆς ἔλεγε. Ὅταν μὲ εἶδε, σηκώθηκε, πῆρε ἕνα λεύκωμα μὲ εἰκόνες, μοῦ τὸ ἔδωσε καὶ μοῦ εἶπε νὰ καθίσω φρόνιμος σὲ μιὰ γωνιά, κυττάζοντας τὶς ζωγραφιές. Ἔπειτα ξαναπῆγε κοντὰ στὸ νέο. «Ποιὸ εἶνε αὐτὸ τὸ παληόπαιδο;», τὴ ρώτησε ἐκεῖνος. «Εἶνε ἕνας μικρὸς γείτονας. Ἥσυχο παιδάκι καὶ διόλου ἐνοχλητικό», τοῦ ἀπάντησε.

Ἡ ὑποδοχὴ τῆς κυρίας Λουκίας δὲν μοῦ ἄρεσε καθόλου. Ἡ φιλοτιμία μου εἶχε θιγῆ. Κάθισα στὴ γωνιά μου καὶ ξεφύλλισα μηχανικὰ τὸ λεύκωμα. Τὸ αὐτί μου ἔπαιρνε πότε-πότε μερικὰ λόγια τους, γιατὶ μιλοῦσαν πολὺ σιγανά. «Μελαγχολία... λατρεία μου... ἔρωτας αἰώνιος...». Δὲν πολυκαταλάβαινα. Ὁ κύριος τῆς ἔλεγε : «Ἀγαπημένη μου Λουκία», κι' ἐκείνη «Ροδόλφε μου». Τέλος ὁ νέος σηκώθηκε, τῆς ἔσφιξε τὰ χέρια καὶ τῆς τὰ φίλησε. Ὅταν ἔφυγε, ἡ Λουκία τὸν παρακολούθησε ἀπ' τὸ παράθυρο ὡς τὴ στροφὴ τοῦ δρόμου. Ἔπειτα ἦρθε κοντά μου καὶ μὲ ρώτησε χαϊδεύοντάς με : «Τί ἔχεις, μικρέ μου;» «Αὐτὸς ὁ κύριος δὲ μ' ἀρέσει καθόλου, τῆς εἶπα. Γιατὶ σᾶς φίλησε τὰ χέρια;». «Μπᾶ! ζηλεύεις;» φιθύρισε καὶ κοκκίνισε. Γιὰ κύττα ἐκεῖ, τὸν ἀνθρωπάκο μου! Ζηλεύει!». Κι' ἔσκασε στὰ γέλια.

Μοῦ σύστησε ἔπειτα νὰ μὴν πῶ τίποτα σὲ κανένα γιὰ τὸν «κύριο Ροδόλφο» καὶ τῆς τὸ ὑποσχέθηκα. Τώρα πιὰ κάθε Πέμπτη εὕρισκα τὸν «κύριο Ροδόλφο» ἐγκατεστημένο στὸ μπουντουάρ της νὰ μιλάῃ μὲ πάθος στὴν «κυρία Λουκία». Ἡ παρουσία μου φαινότανε πὼς ἐνοχλοῦσε πολὺ τὸ νέο αὐτὸ γιατὶ ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ μούρριχνε ὀργισμένες ματιές.

Πέρασαν ἔτσι μερικοὶ μῆνες. Μιὰ ἄλλη Πέμπτη πῆγα πάλι στὸ σπίτι τῆς Λουκίας. Καθὼς ἔμπαινα, ἄκουσα φωνές. Ἀνοίγοντας τὴν πόρτα τοῦ μπουντουάρ, εἶδα τὸν ἄντρα της, τὸν κύριο Πασκάλ, ὄρθιο, μπροστὰ στὴ γυναῖκα του καὶ κατακόκκινο ἀπὸ τὸ θυμό. Στάθηκα τρομαγμένος στὸ κατῶφλι. Ὁ κ. Πασκὰλ μὲ εἶδε καὶ μοῦ φώναξε μὲ ὀργή : «Γκρεμίσου ἀπὸ δῶ, παληόπαιδο!». Τόσκασα, φοβισμένος.

Τὴν ἄλλη μέρα, ἐνῶ τρώγαμε στὸ τραπέζι, τὸ βράδυ, ἡ μητέρα μου, εἶπε στὸν πατέρα :

— Ἐ! Φρανσουά, τάμαθες τὰ νέα; Ξέρεις τί ἔπαθε ὁ κ. Πασκάλ;

— Τί; ρώτησε ὁ πατέρας μου.

— Ἡ γυναῖκα του τόσκασε μ' ἕναν καθηγητὴ τῆς μουσικῆς, κάποιον Ροδόλφο!

— Πάντα τόλεγα πὼς αὐτὴ ἡ κυρία Λουκία θἄπαιρνε τὸν κακὸ δρόμο. Τί ἔπαθε τὸ παιδί μας;

Χωρὶς νὰ τὸ θέλω, μοῦρθε μιὰ ζαλάδα, γλύστρησα ἀπ' τὴν καρέκλα μου κι' ἔπεσα κάτω.

ΑΝΤΡΕ ΤΕΡΙΕ

Ι. ΜΑΤΕΪ

Η πόλη σκοτώνει

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

'Ο 'Ερρίκος χωρὶς νὰ ὑποπτευθῇ τοὺς σκοποὺς τῆς Ζαννέτ σπαταλάει τὰ χρήματα ποὺ τοῦ ἔστειλε ἡ Ρόζα. Κι' ἐξαφνα ἡ Ζαννέτ φεύγει κρυφα. Μάταια τὴν ἀναζητεῖ παντοῦ. 'Απελπισμένος γράφει στὴ Ρόζα καὶ τὴν ἱκετεύει νὰ τὸν λυπηθῇ καὶ νὰ τοῦ ξαναστείλῃ χρήματα. 'Η Ρόζα συγκινεῖται κι αὐτὴ τὴ φορά, τὸν πιστεύει, καὶ παρὰ τὶς συμβουλὲς τῆς μητέρας της τοῦ στέλνει ἕνα δεύτερο χρηματικὸ ποσόν. 'Ο 'Ερρίκος ἑτοιμάζεται νὰ φύγῃ γιὰ τὴ Γαλλία. Ξαφνικὰ ὅμως, τὴν παραμονὴ τῆς ἀναχωρήσεώς του, ἐνῶ πίνει σ' ἕνα κέντρο, βλέπει νὰ μπαίνῃ ἡ Ζαννέτ, συνοδευόμενη ἀπὸ ἕνα ἄγνωστο, τὸν καινούργιο φίλο της. Τὸ ἀντίκρυσμά της τὸν ἐξαγριώνει. Καὶ πίνει, πίνει, ἀποφασισμένος νὰ ἐκδικηθῇ ἐκεῖ μέσα στὸ κέντρο, ἀδιαφορώντας γιὰ ὅλους καὶ ὅλα...

Σὲ μιὰ στιγμὴ τὰ ζωηρὰ φῶτα τῆς αἴθουσας ἐσβυσαν κι' ἐμειναν ἀναμένα διάφορα μικρὰ χρωματιστὰ φωτάκια.

Στὸ ὑποβλητικὸ αὐτὸ σκιάφως εἶδε τὴ Ζαννὲτ νὰ σκύβῃ γρήγορα καὶ νὰ φιλῇ τὸ φίλο της στὸ στόμα.

Τὸ πεταχτὸ αὐτὸ φιλὶ ἔκανε τὸ Φλεμὰν νὰ φρενιάζῃ. Σηκώθηκε πάνω, διέσχισε τὴν αἴθουσα, ἀνάμεσα στὰ τραπέζια καὶ τὶς παρέες καὶ τράβηξε πρὸς τὸ μέρος τῆς Ζαννέτ.

Στὴ σκηνὴ χόρευε τὴ στιγμὴ αὐτὴ μιὰ χαριτωμένη Γιαπωνέζα.

"Ολοι εἶχαν καρφωμένα τὰ μάτια τους ἐπάνω της κι' ἔτσι κανένας δὲν πρόσεξε τὸν 'Ερρίκο ποὺ πῆγε καὶ στάθηκε πίσω ἀπ' τὴν πρώην φιλενάδα του.

Μόνον ὁ συνοδὸς τῆς Ζαννὲτ γύρισε καὶ τὸν κύτταξε ἀδιάφορα γιὰ μιὰ στιγμή. Μὰ δὲν ἔδωσε σημασία νομίζοντας πὼς πρόκειται γιὰ κάποιον πελάτη ποὺ ζητοῦσε θέσι.

'Ο χορὸς τελείωσε.

Τὰ ἠλεκτρικὰ ἄναψαν καὶ πάλι, ἡ αἴθουσα φωτίστηκε πλούσια.

'Ο Φλεμὰν ἔκανε δυὸ βήματα ἐμπρὸς καὶ στάθηκε ἀντίκρυ στὴ Ζαννέτ, ἄγριος, ἀπειλητικός, ἀπαίσιος.

Μόλις τὸν ἀντίκρυσε ἐκείνη ἄφησε μιὰ κραυγὴ ξαφνιάσματος καὶ τρόμου.

'Ο σύντροφός της μάντεψε ὅτι κάτι τὸ ὕποπτο συνέβαινε καὶ θέλησε νὰ σηκωθῇ ἐπάνω καὶ νὰ μπῇ μπροστὰ στὴ φίλη του. Ἀλλὰ δὲν πρόλαβε.

Μ' ἕνα πήδημα ὁ Φλεμὰν βρέθηκε κοντὰ στὴ Σειρήνα καὶ τῆς κατάφερε δυὸ δυνατὰ χτυπήματα στὸ πρόσωπο οὐρλιάζοντας:

—"Α, ἐπὶ τέλους!... 'Επὶ τέλους, ἄτιμη!...

'Η Ζαννὲτ κύλησε στὸ δάπεδο λιπόθυμη.

'Ο σύνοδός της ὥρμησε ἐναντίον τοῦ 'Ερρίκου καὶ τοῦ ἔδωσε μιὰ γροθιὰ στὸ πρόσωπο.

"Ηταν ἕνα χτύπημα τρομερὸ ποὺ τίναξε τὸ Φλεμὰν μακρυὰ καὶ τὸν ἔριξε πάνω στὸ τραπέζι μιᾶς παρέας ἀπὸ κυρίους καὶ κυρίες.

Τὸ τραπέζι ἀναποδογύρισε καὶ οἱ μποτίλιες καὶ τὰ ποτήρια ποὺ βρίσκονταν πάνω σ' αὐτὸ ἔσπασαν μὲ πάταγο.

'Η αἴθουσα ἔγινε ἀνάστατη. Κραυγὲς τρόμου ἀντηχοῦσαν.

Μ' ὅλο τὸ δυνατὸ χτύπημα ποὺ εἶχε δεχτῆ ὁ Φλεμάν, ἄρπαξε μιὰ σπασμένη μποτίλια ἀπ' τὸ λαιμὸ καὶ ὥρμησε ἐναντίον τοῦ ἀντιπάλου του καὶ τῆς Ζαννέτ.

Τὸ ὅπλο αὐτὸ ἦταν τρομερὸ στὰ χέρια του.

'Η Ζαννέτ, χλωμὴ σὰν πεθαμένη, κρύφτηκε τρομαγμένη πίσω ἀπ' τὸ φίλο της.

'Εκεῖνος περίμενε τὴν ἐπίθεσι τοῦ Φλεμὰν μὲ μιὰ καρέκλα στὸ χέρι, μαντεύοντας ὅτι εἶχε νὰ κάμῃ μὲ κάποιον πρώην προδομένο φίλο τῆς Ζαννέτ.

Τυφλὸς ἀπ' τὸ θυμό του ὁ Φλεμὰν ὥρμησε σὰν τρελλός.

'Ο ἀντίπαλός του κατέβασε τὴν καρέκλα μὲ δύναμι. Θὰ τοῦ ἔσπαζε τὸ κεφάλι.

'Αλλὰ ὁ Φλεμάν, μ' ὅλη του τὴ λύσσα, ἀπόφυγε τὸ τρομερὸ χτύπημα πηδώντας στὰ πλάγια.

'Αμέσως κατόπιν, πρὶν ὁ ἄλλος συνέρθη τὸν χτύπησε μὲ τὴ σπασμένη μποτίλια στὸ λαιμό.

'Ο συνοδὸς τῆς Ζαννὲτ ἄφησε μιὰ κραυγὴ πόνου κι' ἔφερε καὶ τὰ δυό του χέρια στὸ λαιμό του, ὅπου εἶχε ἀνοίξει μιὰ τρομερὴ πληγή. Τὸ αἷμα πηδοῦσε ἀπ' τὴν πληγὴ ὁρμητικό...

Κραυγὲς φρίκης ἀντήχησαν.

Οἱ πιὸ τολμηροὶ θαμῶνες ρίχτηκαν ἐναντίον τοῦ Φλεμάν, ἀποφασισμένοι νὰ τὸν πιάσουν καὶ νὰ τὸν ἀφοπλίσουν. Τὸ κατόρθωσαν ὅμως αὐτό, χωρὶς κανένα κόπο. Γιατὶ μόλις ὁ 'Ερρίκος εἶδε τὸν ἀντίπαλό του νὰ πέφτη αἱμόφυρτος σὲ μιὰ καρέκλα, παράλυσε ἀπ' τὸ φόβο του.

Νεκρικὴ χλωμάδα ἁπλώθηκε στὸ πρόσωπο τοῦ ἀπερίσκεπτου συζύγου τῆς Ρόζας. Ξεμέθυσε ἀμέσως, ἡ μπουκάλα του ξέφυγε ἀπὸ τὸ χέρι...

— Χάθηκα!... μουρμούρισε. 'Ο Θεὸς μὲ τιμώρησε!...

'Η κατάστασι τοῦ συνοδοῦ τῆς Ζαννὲτ δὲν ἦταν σοβαρή. Μὰ ἡ σπασμένη μπουκάλα τοῦ εἶχε σχίσει τὸ λαιμὸ πέρα-πέρα, τοῦ εἶχε κόψει ἀρτηρίες καὶ ἡ αἱμορραγία ἦταν τρομερή.

Τὸ θέαμα αὐτὸ τῆς πλημμύρας τοῦ αἵματος ποὺ εἶχε πιτσιλίσει καὶ τὴ Ζαννέτ, ποὺ κοίτοταν στὸ δάπεδο λιπόθυμη, ἐξαγρίωσε τοὺς θαμῶνες.

— Θάνατος στὸν ξένο!... Σκοτῶστε τον τὸν κακοῦργο!... φώναξαν μερικοί.

'Η ἐφαρμογὴ τοῦ νόμου τοῦ Λύντς εἶνε κάτι πολὺ συνηθισμένο στὴν 'Αμερική.

'Ο Φλεμὰν τὴν εἶχε ἄσχημα. 'Η ταραχή του ἦταν ἀπερίγραπτη. Σωριάστηκε σ' ἕνα κάθισμα κι' ἔκρυψε τὸ πρόσωπό του στὰ χέρια του, ἀδιαφορώντας γιὰ τὸν κίνδυνο ποὺ διέτρεχε.

Οἱ πιὸ ζωηροὶ κι' εὐέξαπτοι θαμῶνες τὸν εἶχαν πλησιάσει, κρατώντας δ,τι βρῆκαν πρόχειρο στὰ χέρια τους. Θὰ τὸν λυντσάριζαν ἴσως, μεθυσμένοι ὅπως ἦσαν οἱ πιὸ πολλοί, ἂν δὲν κατέφθαναν μερικοὶ ἀστυνομικοί.

Συνέλαβαν τὸ Φλεμὰν καὶ τοῦ πέρασαν τὶς χειροπέδες.

'Ο συνοδὸς τῆς Ζαννὲτ ὡδηγήθηκε σ' ἕνα πλαγινὸ φαρμακεῖο ὅπου τοῦ ἔδεσαν τὸ τραῦμα καὶ ξαναγύρισε, συνοδευόμενος ἀπὸ ἀστυνομικούς, στὸ κέντρο.

Μερικὲς γυναῖκες ἔφεραν στὸ μεταξὺ τὴ Ζαννὲτ στὶς αἰσθήσεις της.

Οἱ δυὸ ἄνδρες κι' ἡ χορεύτρια ὡδηγήθηκαν στὴν ἀστυνομία.

Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα ὁ Φλεμὰν δὲν ἄνοιξε καθόλου τὸ στόμα του. Φαινόταν σὰν χαμένος. Γιὰ νὰ συνέρθη καὶ νὰ μπορέσουν νὰ τὸν ἀνακρίνουν τοῦ ἔδωσαν νὰ πιῇ ἕνα ποτῆρι κονιάκ.

Στὶς καταθέσεις τους, τόσο ὁ Φλεμὰν ὅσο κι' ἡ Ζαννὲτ δὲν φανέρωσαν ὡρισμένα γεγονότα. 'Ο 'Ερρίκος δὲν ἤθελε νὰ μάθουν τὴ διαγωγή του ἀπέναντι τῆς γυναίκας του. Οὔτε καὶ τὴ Ζαννὲτ τὴν σύμφερε αὐτό.

"Ετσι ἄφησαν νὰ πιστευθῇ πὼς ἐπρόκειτο γιὰ ἕναν αἱματηρὸ καυγᾶ ποὺ τὸν προκάλεσε ἡ ἀντιζηλία τοῦ νεαροῦ Γάλλου.

Στὸ κρατητήριο ὁ Φλεμὰν ἔκαψε τὰ γράμματα τῆς γυναίκας του. Φύλαξε μόνον τὴ φωτογραφία τοῦ παιδιοῦ του, κρύβοντάς την καλὰ στὸν κόρφο του, κατάσαρκα.

★

"Επειτα ἀπ' τὸ ἐπεισόδιο αὐτὸ μάταια περίμενε τὸ Φλεμὰν γιὰ νὰ τὸν μπαρκάρῃ γιὰ τὴ Γαλλία ὁ κ. Ντεμαραί.

Κι' ὅταν πέρασε μιὰ βδομάδα, μὴ ὑποπτευόμενος τί εἶχε συμβῆ, ἐπέστρεψε τὰ χρήματα ποὺ τοῦ ἀπόμειναν, μὲ τὴν πληροφορία ὅτι ὁ 'Ερρίκος Φλεμὰν ἦταν ἕνας ἀμετανόητος κι' ὅτι εἶχε ἐξαφανιστῆ τὴν τελευταία στιγμή, ἀδιαφορώντας γιὰ τὴν οἰκογένειά του.

'Η δίκη τοῦ Φλεμὰν ἔγινε σὲ λίγον καιρό.

'Ο συνοδὸς τῆς Ζαννέτ, ὁ Τζὶμ Κένεδυ, γυιὸς ἑνὸς κτηνοτρόφου ἀπὸ τὸν Καναδᾶ, δὲν θέλησε νὰ ἐπιβαρύνῃ τὴ θέσι τοῦ ἀνθρώπου ποὺ λίγο ἔλειψε νὰ τὸν σκοτώσῃ. Μὰ κι' ἡ Ζαννὲτ προσπάθησε νὰ ἐλαφρώσῃ τὴ θέσι τοῦ κατηγορουμένου.

'Η ἀμερικανικὴ δικαιοσύνη ὅμως δὲν ἀστειεύεται. Κι' ὁ Φλεμὰν καταδικάστηκε σὲ πέντε χρόνων φυλάκισι, παρ' ὅλες τὶς προσπάθειες τοῦ δικηγόρου του νὰ τὸν παρουσιάσῃ ὡς διατελοῦντα ἐν μέθῃ κι' εὑρισκόμενο ἐν ἀμύνῃ τὴ στιγμὴ ποὺ χτύπησε τὸν ἀντίπαλό του.

Σωστὸ ράκος ψυχικὸ καὶ σωματικὸ ὁ 'Ερρίκος ὁδηγήθηκε στὶς φυλακές.

Δὲν ζήτησε βοήθεια ἀπὸ κανένα, δὲν εἰδοποίησε τὴν Πρεσβεία γιὰ τὴν συμφορά του. Καταλάβαινε πὼς ὅλα εἶχαν τελειώσει πειὰ γι' αὐτόν.

Στοὺς φυλακισμένους ποὺ τὸν πλησίασαν στὸ προαύλιο καὶ ζήτησαν νὰ μάθουν τί τὸν εἶχε φέρει ἐκεῖ πέρα, ἀπάντησε μὲ βαρειὰ φωνή:

—'Ο Διάβολος!... Αὐτὸς ὑπῆρξε ὁ ὁδηγός μου στὴ ζωή. Εἶμαι ἕνας ἀχρεῖος, ἕνας παληάνθρωπος!...

Τὸν ρώτησαν ἀκόμα γιὰ τοὺς δικούς του.

— Δὲν ἔχω κανένα, ἀπάντησε ἄγρια. Οἱ ἄνθρωποι σὰν καὶ μένα εἶνε καταραμένοι, χωρὶς συγγενεῖς καὶ φίλους!...

Τὴν ἴδια στιγμὴ ὅμως εἶχε χώσει τὸ χέρι στὸ στῆθος του, στὸ μέρος ποὺ βρίσκοταν ἡ φωτογραφία τοῦ παιδιοῦ του. Τὴ φωτογραφία αὐτὴ δὲν τὴν εἶχαν ἀνακαλύψει ἐπάνω του, οὔτε ὅταν τὸν ἐρεύνησαν μόλις ἔφτασε στὶς φυλακές. Δὲν ἤθελε νὰ τὴν δῇ κανείς, ἦταν ὁ μόνος θησαυρὸς ποὺ τοῦ ἀπόμενε στὸν κόσμο...

★

Δυὸ καρδιὲς σφίγγονταν ἀπὸ ἀγωνία στὸ Παρίσι τὶς ἡμέρες τῆς δεινῆς περιπέτειας τοῦ Φλεμάν: 'Η καρδιὰ τῆς Ρόζας ποὺ τὸν περίμενε ἀνυπόμονα. Κι' ἡ καρδιὰ τῆς μητέρας της ποὺ βάραινε στὴ σκέψι τῆς ἐπανόδου τοῦ δήμιου τῆς κόρης της.

Περίμεναν...

Κι' οἱ μέρες περνοῦσαν.

Τί συνέβαινε λοιπόν; Γιατί ὁ κ. Ντεμαραὶ δὲν τηλεγράφησε γιὰ τὴν ἀναχώρησι τοῦ 'Ερρίκου; Συνέβη τίποτε τὸ ἀπρόοπτο; 'Αλλὰ καὶ σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι πάλι θὰ τηλεγραφοῦσε ὁ κ. Ντεμαραί.

"Ηταν φυσικὰ ἀδύνατον νὰ μαντέψουν τὴν τρομερὴ ἀλήθεια.

Πέρασαν ἀρκετὲς ἡμέρες ἀκόμα. Κι' ἔφτασε τέλος μιὰ ἐπιστολὴ τοῦ κ. Ντεμαραί. 'Η κ. Γκρεβὶλ ἔλαβε πρώτη γνῶσι τὴν θλιβερὴς εἰδήσεως. 'Ο κ. Φλεμὰν εἶχε ἐξαφανιστῆ ξαφνικὰ τὶς παραμονὲς τῆς ἀναχωρήσεώς του γιὰ τὴ Γαλλία ἐνῶ ὅλα ἦσαν ἕτοιμα κι' ἐνῶ εἶχε δηλώσει πὼς εἶνε ἕτοιμος νὰ ἐγκαταλείψη ὁριστικὰ τὴν 'Αμερική.

'Η κ. Γκρεβὶλ ἔνοιωσε μεγάλη ἀνακούφισι. Καλύτερα ἔτσι. 'Ο Θεὸς ἄκουσε τὶς ἱκεσίες της. "Οσο γιὰ τὴ Ρόζα θὰ παρηγοριόταν μὲ τὸν καιρό.

Χωρὶς νὰ διστάσῃ ἡ κ. Γκρεβίλ, ἔδειξε στὴν κόρη της τὸ γράμμα τοῦ κ. Ντεμαραί.

'Η Ρόζα. μόλις τὸ διάβασε, ἄρχισε νὰ κλαίῃ.

— Μὴν κλαῖς, παιδί μου, τῆς εἶπε τρυφερὰ ἡ μητέρα της. Πρέπει νὰ τὸ πάρῃς ἀπόφασι. 'Ο ἄνθρωπος αὐτὸς εἶνε νεκρὸς πιὰ γιὰ σένα. Νὰ ποὺ σὲ γέλασε κι' αὐτὴ τὴ φορά!... Ποιὸς ξέρει πίσω ἀπὸ ποιὰ γυναῖκα τοῦ ὑπόκοσμου σέρνεται, ἄθλιος κι' ἀξιοδάκρυτος!...

Τὰ λόγια τῆς μητέρας της πλήγωναν βαθειὰ τὴ Ρόζα, μὰ δὲν τὸ ἔδειξε ὡς ποὺ ἔμεινε μόνη. Τώρα πιὰ ἤξερε τὶ θὰ ἔκανε. Ναί, δὲν ἤλπιζε πιὰ σὲ τίποτα. "Ολα εἶχαν τελειώσει γι' αὐτή. Καμμιὰ ἐλπίδα, καμμιὰ παρηγοριά. Μαῦρος ὁ κόσμος γύρω της!...

Τὸν τελευταῖο καιρό, ὕστερα ἀπὸ τόσα βάσανα καὶ λαχτάρες εἶχε γίνει πολὺ νευρική. Καὶ τώρα, πάνω στὴν ἀπελπισία της, τὴν ἔπιασε κάτι σὰν τρέλλα.

— Τί τὴ θέλω τὴ ζωή; ἀναρωτήθηκε.

Οὔτε τὸ ἀντίκρυσμα τοῦ παιδιοῦ της, τοῦ ἀθώου αὐτοῦ πλάσματος, δὲν γαλήνεψε τὴν ἀπελπισία της.

Τὸ ἄοπαξε στὴν ἀγκαλιά της καὶ θέλησε νὰ τρέξῃ ἔξω.

Στὴν πόρτα ὅμως στάθηκε. "Ακουσε στὸ χῶλ τὴ φωνὴ τῆς μητέρας της ποὺ μιλοῦσε μὲ τὴν ὑπηρέτρια.

Τὸ παιδί της εἶχε ἁπλώσει τὰ χεράκια του γύρω, στὸ λαιμό της, τὴν ἔσφιγγε κατῆς γελοῦσε:

— Μαμά!... Μαμά!...

'Η φωνούλα του τὴν πλήγωσε βαθύτερα μεγάλωσε τὸν πόνο της. Κάθησε σὲ μιὰ πολυθρόνα.

— Φωνάζεις τὴ μανούλα σου, μικρό μου; εἶπε τρυφερά. Ναί, παιδάκι μου, σφίξε με ὅσο πιὸ δυνατὰ μπορεῖς. Εἴμαστε ὁλομόναχοι στὸν κόσμο πιά. Κι' ὁ κόσμος μωρό μου, εἶνε κακός. Γι' αὐτὸ θὰ φύγουμε, παιδί μου. Θὰ πᾶμε κοντὰ στὸν καλὸ Θεὸ καὶ θὰ ζήσουμε εὐτυχισμένα...

Εἶχε σαλέψει σχεδὸν τὸ λογικό της. Καὶ πάνω στὴν τρέλλα τοῦ πόνου καὶ τῆς ἀπελπισίας εἶχε ἀποφασίσει νὰ δώσῃ ἕνα τέλος στὴ ζωή της, παίρνοντας μαζί της στὸ θάνατο καὶ τὸ παιδάκι της...

"Απόφασι μητέρας ποὺ τὴν τρελλαίνει ἡ συμφορά.

"Οχι, δὲν ἤθελε νὰ χωριστῇ ἀπ' τὸ παιδάκι της, δὲν ἤθελε νὰ τὸ ἀφήσῃ μόνο κι' ἔρημο σ' αὐτὸ τὸ σκληρό, τὸν ψεύτη κόσμο.

'Αλλὰ σιγὰ - σιγὰ συνῆρθε. Κι' ἀνατρίχιασε γιὰ τὴν ἀπόφασι ποὺ πῆρε πάνω στὴν παραζάλη της.

— Δὲν ἔχω δικαίωμα ν' ἀφαιρέσω τὴ ζωὴ τοῦ παιδιοῦ μου, ψιθύρισε. 'Ο Θεὸς θὰ μὲ τιμωροῦσε σκληρὰ γι' αὐτό. Τὸ παιδάκι μου θὰ ζήσῃ. Θὰ τὸ πρόστατεύσῃ ἡ Παναγία, ποὺ εἶνε ἐπίσης μιὰ πονεμένη μητέρα...

Φίλησε μὲ λαχτάρα τὸ παιδάκι της καὶ πρόσθεσε:

—'Εγὼ ὅμως δὲν τὴν θέλω πιὰ τὴ ζωή. 'Εγὼ εἶμαι πιὰ μία νεκρή, ἕνα φάντασμα τῆς εὐτυχισμένης Ρόζας Γκρεβίλ, τῆς ἀμοιρης Ρόζας Φλεμάν. Δὲν μπορῶ... δὲν μπορῶ νὰ ζήσω...

— Μαμά!... ξεφώνισε γελαστὸ τὸ παιδί της.

— Γλυκό μου ἀγγελοῦδι!... Θὰ χωρίσουμε, χρυσό μου... Δὲν ἀντέχω πιά... Νὰ θυμᾶσαι πάντα τὴ μανούλα σου, μικρό μου. Καὶ νὰ ξέρῃς πὼς σ' ἀγάπησα πολύ... Τὸ μπαμπά σου καὶ σένα ἀγάπησα σ' αὐτὸ τὸν κόσμο, ὕστερα ἀπ' τὴ μητέρα μου καὶ τὸν πατέρα μου. Μὰ ἡ Μοῖρα μου δὲν θέλει νὰ ζήσω... Θὰ φύγω γιὰ πάντα, παιδί μου, γιὰ πάντα!...

'Η ψυχικὴ κατάστασι τῆς Ρόζας ἦταν τὶς ἡμέρες αὐτὲς φρικτή. 'Η μητέρα της τὸ ὑποψιάζόταν, μὰ δὲν μάντευε, δυστυχῶς, ὅλη τὴν τρομερὴ ἀλήθεια.

Πέρασαν ἀρκετὲς ἡμέρες ἀκόμα. Κι' ἔφτασε τέλος μιὰ ἐπιστολὴ τοῦ κ. Ντεμαραί. 'Η κ. Γκρεβὶλ ἔλαβε πρώτη γνῶσι τὴν θλιβερὴς εἰδήσεως. 'Ο κ. Φλεμὰν εἶχε ἐξαφανιστῆ ξαφνικὰ τὶς παραμονὲς τῆς ἀναχωρήσεώς του γιὰ τὴ Γαλλία ἐνῶ ὅλα ἦσαν ἕτοιμα κι' ἐνῶ εἶχε δηλώσει πὼς εἶνε ἕτοιμος νὰ ἐγκαταλείψη ὁριστικὰ τὴν 'Αμερική.

'Η κ. Γκρεβὶλ ἔνοιωσε μεγάλη ἀνακούφισι. Καλύτερα ἔτσι. 'Ο Θεὸς ἄκουσε τὶς ἱκεσίες της. "Οσο γιὰ τὴ Ρόζα θὰ παρηγοριόταν μὲ τὸν καιρό.

Χωρὶς νὰ διστάσῃ ἡ κ. Γκρεβίλ, ἔδειξε στὴν κόρη της τὸ γράμμα τοῦ κ. Ντεμαραί.

'Η Ρόζα. μόλις τὸ διάβασε, ἄρχισε νὰ κλαίῃ.

— Μὴν κλαῖς, παιδί μου, τῆς εἶπε τρυφερὰ ἡ μητέρα της. Πρέπει νὰ τὸ πάρῃς ἀπόφασι. 'Ο ἄνθρωπος αὐτὸς εἶνε νεκρὸς πιὰ γιὰ σένα. Νὰ ποὺ σὲ γέλασε κι' αὐτὴ τὴ φορά!... Ποιὸς ξέρει πίσω ἀπὸ ποιὰ γυναῖκα τοῦ ὑπόκοσμου σέρνεται, ἄθλιος κι' ἀξιοδάκρυτος!...

Τὰ λόγια τῆς μητέρας της πλήγωναν βαθειὰ τὴ Ρόζα, μὰ δὲν τὸ ἔδειξε ὡς ποὺ ἔμεινε μόνη. Τώρα πιὰ ἤξερε τὶ θὰ ἔκανε. Ναί, δὲν ἤλπιζε πιὰ σὲ τίποτα. "Ολα εἶχαν τελειώσει γι' αὐτή. Καμμιὰ ἐλπίδα, καμμιὰ παρηγοριά. Μαῦρος ὁ κόσμος γύρω της!...

Τὸν τελευταῖο καιρό, ὕστερα ἀπὸ τόσα βάσανα καὶ λαχτάρες εἶχε γίνει πολὺ νευρική. Καὶ τώρα, πάνω στὴν ἀπελπισία της, τὴν ἔπιασε κάτι σὰν τρέλλα.

— Τί τὴ θέλω τὴ ζωή; ἀναρωτήθηκε.

Οὔτε τὸ ἀντίκρυσμα τοῦ παιδιοῦ της, τοῦ ἀθώου αὐτοῦ πλάσματος, δὲν γαλήνεψε τὴν ἀπελπισία της.

Τὸ ἄοπαξε στὴν ἀγκαλιά της καὶ θέλησε νὰ τρέξῃ ἔξω.

Στὴν πόρτα ὅμως στάθηκε. "Ακουσε στὸ χῶλ τὴ φωνὴ τῆς μητέρας της ποὺ μιλοῦσε μὲ τὴν ὑπηρέτρια.

Τὸ παιδί της εἶχε ἁπλώσει τὰ χεράκια του γύρω, στὸ λαιμό της, τὴν ἔσφιγγε κατῆς γελοῦσε:

— Μαμά!... Μαμά!...

'Η φωνούλα του τὴν πλήγωσε βαθύτερα μεγάλωσε τὸν πόνο της. Κάθησε σὲ μιὰ πολυθρόνα.

— Φωνάζεις τὴ μανούλα σου, μικρό μου; εἶπε τρυφερά. Ναί, παιδάκι μου, σφίξε με ὅσο πιὸ δυνατὰ μπορεῖς. Εἴμαστε ὁλομόναχοι στὸν κόσμο πιά. Κι' ὁ κόσμος μωρό μου, εἶνε κακός. Γι' αὐτὸ θὰ φύγουμε, παιδί μου. Θὰ πᾶμε κοντὰ στὸν καλὸ Θεὸ καὶ θὰ ζήσουμε εὐτυχισμένα...

Εἶχε σαλέψει σχεδὸν τὸ λογικό της. Καὶ πάνω στὴν τρέλλα τοῦ πόνου καὶ τῆς ἀπελπισίας εἶχε ἀποφασίσει νὰ δώσῃ ἕνα τέλος στὴ ζωή της, παίρνοντας μαζί της στὸ θάνατο καὶ τὸ παιδάκι της...

μοῦ τὸ κάνης αὐτό; 'Εσὺ μὲ σκοτώνεις, ἀγαπημένε μου!...

Δὲν κοιμήθηκε. Κάθησε ὅλη νύχτα κι' ἔγραψε μιὰ ἐπιστολή. Γέμισε πολλὲς σελίδες μὲ τὰ πονεμένα της λόγια καὶ τὰ δάκρυα ποὔτρεχαν ἀπ' τὰ μάτια της. Ἀπευθύνοταν στὴ μητέρα της καὶ τῆς ἔδινε χίλιες ὁδηγίες γιὰ τὴν ἀνατροφὴ τοῦ παιδιοῦ της:

«... Μητερούλα, πολὺ πόνεσες ἐξ αἰτίας μου. Αὐτὸς ὁ σπαραγμὸς ποὺ θὰ σοῦ δώσω ἀκόμα εἶνε ὁ τελευταῖος. Μὰ θὰ παρηγορηθῆς, μαμά, μιὰ μέρα. "Ολες οἱ πληγὲς κλείνουν. Μόνον ἡ πληγὴ τῆς δικῆς μου καρδιᾶς εἶνε ἀπὸ ἐκείνες ποὺ δὲν κλείνουν ποτέ. Καὶ γι' αὐτὸ πεθαίνω. Μανούλα μου, σοῦ ἀφήνω τὸ παιδί μου. "Ολη σου ἡ μεγάλη ἀγάπη, ὅλη σου ἡ τρυφερότης γιὰ μένα νὰ στραφῇ πιὰ γιὰ τὸ ἀμοιρο τὸ ὀρφανό. Νὰ τὸ ἀγαπήσης σὰν παιδὶ τοῦ παιδιοῦ σου, σὰν ἀδύνατο μπουμπούκι μιᾶς μικρῆς τριανταφυλλιᾶς ποὺ τὴν ἔκαψε καὶ τὴ μάρανε πρόωρα ὁ κεραυνὸς τῆς δυστυχίας...»

"Ηταν τόσος ὁ πόνος της καθὼς ἔγραφε τὶς γραμμὲς αὐτὲς ποὺ τὰ μάτια της θόλωναν ἀπ' τὰ δάκρυα καὶ σηκωνόταν κάθε τόσο γιὰ νὰ μείνῃ λίγες στιγμὲς στὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο, ὡς ποὺ νὰ κοπάσῃ ἡ φουρτούνα τῆς καρδιᾶς της.

Ξανάρχιζε τότε τὸ γράψιμο λαχανιάζοντας, ἀνασαίνοντας δύσκολα. Τὸ ἀράτο χέρι τοῦ πόνου τῆς ἔσφιγγε τὸ λαιμό, τὴν ἔπνιγε.

Στὸ σημεῖο τῆς ἐπιστολῆς τὸ σχετικὸ μὲ τὸν 'Ερρίκο τὴν πῆραν πάλι τὰ δάκρυα. Ὡστόσο ἐξακολούθησε νὰ γράφῃ γοργά, νευρικά:

«..."Αν βρίσκεται στὴ ζωή, ἂν ξαναγυρίσῃ μιὰ μέρα, μὴν τοῦ κρατήσης κάκια, μὴν τοῦ φερθῆς σκληρά. Νὰ τοῦ πῆς πὼς τὸν συγχώρησα γιὰ τὰ κακὰ ποὺ μοῦ ἔκανε καὶ πὼς πέθανα μὲ τὴ σκέψι μου σ' αὐτόν. Μὴ θυμώνης μαζί μου, μητέρα. Σοῦ τὸ εἶπα τόσες φορές: Τὸν ἀγαπῶ, δὲν μπορῶ νὰ τὸν ξεχάσω, τὸν ἀγαπῶ μ' ὅλες του τὶς τρέλλες, μ' ὅλες του τὶς προδοσίες, μ' ὅλα τὰ φαρμάκια ποὺ μὲ πότισε. Μὴν τοῦ ἀπαγορέψῃς νὰ βλέπῃ τὸ παιδί του. Δὲν εἶνε κακός. Εἶνε μόνον ἐπιπόλαιος κι' ἄστατος. Κρατώντας τὸ παιδάκι μας ἀπ' τὸ χέρι ἂς ἔρχεται στὸν τάφο μου κι' ἂς μοῦ φέρνει τριαντάφυλλα, φλογερὰ τριαντάφυλλα ποὺ τόσο τ' ἀγαπῶ. Μέσα στὸν τάφο μου θὰ νοιώθω τὸν ἐρχομό τους κι' ἡ πονεμένη μου ψυχὴ θ' ἀναγαλλιάζῃ... Νὰ τοῦ πῆς πὼς τὰ δάκρυα ποὔχυσα γι' αὐτὸν καὶ τὰ χτυποκάρδια ποὺ μὲ βασάνισαν ἦσαν, ἀλλοίμονο, περισσότερα ἀπ' τὰ φιλιά του! Θὰ δεχόμουν ὡστόσο καὶ νὰ τυφλωθῶ ἀπ'

ΟΙ ΠΙΟ ΩΡΑΙΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

'Απ' ὅλα τὰ σημεῖα τῆς Εὐρώπης ἔφτασαν πρὸ ἡμερῶν στὴν 'Ιταλία οἱ «μὶς» τῶν διαφόρων κρατῶν, προκειμένου νὰ γίνῃ ἐκεῖ ἡ ἐκλογὴ τῆς μὶς Εὐρώπης. Στὴ φωτογραφία μας, μερικὲς ἀπὸ τὶς βασίλισσες τῆς ὁμορφιάς. Μεταξὺ αὐτῶν δὲν βρίσκεται δυστυχῶς ἡ «μὶς Γαλλία» ποὺ, κατὰ τελευταίαν πληροφορίαν, κέρδισε τὸν ζηλευτὸ τίτλο τῆς «μὶς Εὐρώπης».

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Λίρα

Μὴ σεκλετίζεσαι, Φροσί,
κι' ἄσε τὴ λίρα τὴ χρυσῆ
τὰ κόλπα της νὰ κάνῃ.
Δὲν μᾶς χρειάζονται σεκλέ—
ἀφοῦ δὲν εἴμαστε 'Εγγλέ—
οὔτε 'Αμερικάνοι.

★

"Ασε τῆς λίρας τὴν ἀστά—
ἀφοῦ τὴν ἔχεις ἀκουστά,
μονάχα μέχρι τώρα
καὶ μὴ σὲ νοιάζῃ μιὰ δραχμὴ
ὅταν τῆς λίρας ἡ τιμὴ
θὰ πάρῃ κατηφόρα!

★

Γιὰ τὰ «κομμάτια» μὴ σὲ νοιά—
ἀφοῦ σὲ τοῦτο τὸν ντουνιὰ
δὲν τάδαμε στὰ μάτια.
Μὴ μοῦ σκοτίζεσαι, λοιπός,
κι' ἂσ' τὰ «κομμάτια», συνεπῶς,
νὰ πάνε στὰ... κομ-
(μάτια!

★

Μονάχα κύτταξε, Φρο-
(σί,
νὰ κόψῃς τὴν ἀσυδο-
(σί—
καὶ μὴ παραστρατή-
(σῃς,
νὰ μὴ γυρνᾶς, ἤγουν,
(γραμμὴ
καὶ τὴ δική μου τὴν
(τιμὴ
νὰ... σταθερο-
(ποίησης!

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

τὸ κλάμα, θὰ δεχόμουν νὰ ζήσω σὰν μιὰ ἀνάπηρη. Θὰ περιφρονοῦσα κάθε χαρὰ αὐτοῦ τοῦ κόσμου, φτάνει νὰ τὸν εἶχα κοντά μου...»

Κατὰ τὸ ξημέρωμα ἄφησε ἀτελείωτη τὴν ἐπιστολὴ καὶ ρίχτηκε ἀποκαμωμένη στὸ κρεββάτι.

Κοιμήθηκε δυὸ - τρεῖς, τὸ πολὺ ὧρες.

Ὅταν ξύπνησε ἔρριξε μιὰ ματιὰ ἔξω ἀπ' τὸ παράθυρο.

Ἦταν μιὰ γλυκειὰ ἡλιοφώτιστη μέρα.

— Σήμερα θὰ τελειώσουν ὅλα! εἶπε.

Κάθησε κατόπιν κι' ἔγραψε λίγα ἀκόμα λόγια στὴν ἐπιστολή της:

«...Ἂν βρῆτε τὸ πτῶμα μου νὰ μὲ θάψετε κοντὰ στὸ μπαμπᾶ καὶ νὰ μοῦ βάλετε πολλὰ - πολλὰ ἄνθη. Δὲν θέλω νὰ δῆ τὸ παιδί μου τὸ νεκρό μου. Θέλω νὰ διατηρήση μιὰν ἀνάμνηση τῆς μητέρας του ζωντανῆς. Φρόντισε γι' αὐτὰ ὅλα, μητερούλα μου, καὶ συχώρεσέ με γιὰ τὴ μεγάλη λύπη ποὺ σοῦ δίνω. Δὲν μποροῦσε νὰ γίνη ἀλλοιῶς. Ὑποφέρω φρικτά, ἀφάνταστα, ἡ ζωὴ μὲ τρομάζει, πρέπει νὰ φύγω, νὰ κοιμηθῶ γιὰ πάντα...»

Ἔκλεισε τὴν ἐπιστολὴ σ' ἕνα φάκελλο καὶ τὴν κλείδωσε στὸ συρτάρι της. Τὸ βράδυ ποὺ θἄφευγε ἀπὸ τὸ σπίτι θὰ τὴν τοποθετοῦσε πάνω στὸ προσκέφαλό της. Ἔτσι δὲν θ' ἀργοῦσε νὰ τὴν βρῆ ἡ μητέρα της.

Εἶχε σκεφθῆ στὸ μεταξὺ κι' εἶχε βρῆ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο θ' αὐτοκτονοῦσε.

Πόσο ἄργησε νὰ περάση ἡ μέρα αὐτή! Πόσο ἄργησε νὰ νυχτώση!...

Ἐπὶ τέλους ἀπλώθηκαν στὸ Παρίσι τὰ πρῶτα σκοτάδια.

Ἡ μητέρα τῆς Ρόζας εἶχε βγῆ γιὰ μισή, μιὰ ὥρα γιὰ νὰ ἐπισκεφθῆ τὸ γιατρό της. Τὴ βασάνιζε φρικτὴ ἡμικρανία τὸν τελευταῖο καιρό.

Ἡ Ρόζα δὲν ἔχασε καιρό. Ἅρπαξε μιὰ μαντήλια κι' ἔτρεξε στὴν κάμαρη τοῦ παιδιοῦ της. Τὸ μικρὸ κοιμόταν. Δὲν θέλησε νὰ τὸ ξυπνήση. Ἄρχισε νὰ τὸ φιλῆ μὲ πάθος, μ' ἀπελπισία.

— Παιδί μου, παιδάκι μου, χαῖρε γιὰ πάντα!... Συχώρεσέ με, ἄγγελέ μου... Δὲν μπορῶ νὰ ζήσω πιά... Θὰ σὲ παρακολουθῶ ἀπ' τοὺς οὐρανούς, μικρούλι μου. Χαῖρε, χρυσό μου παιδί...

Τὰ δάκρυα της ἔλουζαν τὸ πρόσωπο τοῦ παιδιοῦ. Γιὰ μιὰ στιγμὴ κινήθηκε. Θὰ ξυπνοῦσε ἴσως... Αὐτὸ τὴν τρόμαξε. Ἂν ξυπνοῦσε κι' ἀντίκρυζε τὸ ἀθῶο βλέμμα του, ἂν ἄκουγε τὴ φωνούλα του θὰ λύγιζε τὸ κουράγιο της. Φίλησε γιὰ στερνὴ φορὰ τὰ χεράκια του καὶ βγῆκε ἀπ' τὸ δωμάτιο πισοπατώντας καὶ ψιθυρίζοντας, πνιγμένη στοὺς λυγμούς:

— Παιδί μου, παιδάκι μου, ἡ ἄμοιρη μανούλα σου φεύγει γιὰ πάντα!... Ὁ Θεὸς μαζί σου, ἀγγελοῦδι μου!...

Βγῆκε στὸ δρόμο χωρὶς νὰ τὴν ἀντιληφθῆ ἡ ὑπηρεσία, διπλώθηκε στὴ μαντήλια καὶ χάθηκε στὸ σκοτάδι...

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ

Δυὸ πληγωμένες καρδιὲς

Ὁ Ἀδόλφος Κριλλιὸν βηματίζει ἀπὸ ἀρκετὴ ὥρα πάνω - κάτω σὲ μιὰ ἐρημικὴ προκυμαία τοῦ Σηκουάνα.

Ἔχει νυχτώσει.

Τὰ νερὰ τοῦ ποταμοῦ κυλᾶνε βουβά.

Ὁ Ἀδόλφος εἶνε νέος, 25 χρόνων, μὲ χλωμὸ γλυκὸ πρόσωπο, κοριτσίστικο θἄλεγε κανείς, καστανὰ μάτια καὶ μαλλιὰ καὶ λεπτὸ σῶμα.

Κυττάζει κάθε τόσο τὰ σκοτεινὰ νερὰ τοῦ ποταμοῦ κι' ἀναστενάζει. Γιατὶ ὁ Ἀδόλφος πρόκειται νὰ πεθάνη. Σὲ λίγο τὰ θολὰ νερὰ θὰ τὸν σκεπάσουν γιὰ πάντα καὶ θὰ βρῆ τὴν εἰρήνη, ποὺ ποθεῖ ἡ ψυχή του, στὸ θάνατο.

Τὶς τελευταῖες του αὐτὲς στιγμὲς ὁ δυστυχισμένος νέος σκέφτεται τὰ περασμένα, τὶς συμφορὲς ποὺ χτύπησαν τὴν οἰκογένειά του.

Μοναχοπαίδι πολυαγαπημένο τὸν ἔστειλαν οἱ γονεῖς του ἀπ' τὴν ἐπαρχία τους, τὴν Ὠδέρνη, στὸ Παρίσι νὰ σπουδάση. Ὁ πατέρας του ἦταν ἔμπορος κι' ὅταν ἔφυγε ἀπ' τὴ μικρή τους πόλι ἦταν εὐτυχισμένος καὶ γεμάτος ἐλπίδες γιὰ τὸ μέλλον. Μὰ ἡ Μοῖρα φθόνησε, θαρρεῖς, τὴν εὐτυχία του. Καὶ οἱ κακοτυχίες χτύπησαν τὴν οἰκογένειά του, ἡ μιὰ ὕστερα ἀπὸ τὴν ἄλλη. Ἡ μητέρα του ἀρρώστησε ξαφνικά. Ἡ ἀρρώστεια της, ἕνας κακοήθης ὄγκος στὰ σπλάχνα, τὴν κράτησε ἕνα χρόνο στὸ κρεββάτι. Δώδεκα μῆνες μαρτυρίου. Πονοῦσε φρικτά. Ὁ ἄντρας της ἔκανε ὅ,τι μποροῦσε γιὰ νὰ γλυκάνη τὸ μαρτύριό της. Τὴν ἔφερε στὸ Παρίσι. Ἐγκατέλειψε τὶς δουλειές του. Μὰ τοῦ κάκου. Ἕνα πρωῒ ἡ κ. Κριλλιὸν πέθανε...

Μετὰ τὸ θάνατο τῆς γυναῖκας του ὁ Κριλλιὸν ἔπεσε σὲ μιὰ ἀπαίσια ἀθυμία. Δὲν εἶχε κέφι γιὰ τίποτε. Ἡ ἀρρώστεια τῆς γυναίκας του τοῦ εἶχε στοιχίσει πολλὰ χρήματα. Οἱ δουλειές του δὲν πήγαιναν καθόλου καλά. Κι' ἔπεσε, χωρὶς νὰ καταλάβη πῶς, στὰ νύχια ἑνὸς ἀνθρωπόμορφου τέρατος, ἑνὸς τοκογλύφου. Ἔτσι μέσα σὲ λίγους μῆνες ὁ κ. Κριλλιὸν βρέθηκε χωρὶς χρήματα, στοὺς δρόμους σχεδόν. Στὸν Ἀδόλφο δὲν ἔγραψε τίποτε γιὰ τὸ δρᾶμα του. Κράτησε μυστικὴ τὴν ἀπελπισία του. Ὁ πόνος τοῦτρωνε τὰ σπλάχνα. Μαράζωσε ἀπ' τὴ λύπη του καὶ ἀκολούθησε μιὰ μέρα τὴ γυναῖκα του στὸν τάφο!...

Ἔτσι ὁ Ἀδόλφος ἔμεινε χωρὶς καμμιὰ προστασία. Ὅταν ἔτρεξε στὴν ἐπαρχία γιὰ τὴν κηδεία τοῦ πατέρα του, ἀντελήφθη τὸ μέγεθος τῆς συμφορᾶς. Μὲ τὴν καρδιὰ βαρειὰ γύρισε στὸ Παρίσι, ἀποφασισμένος νὰ διακόψη τὶς σπουδές του καὶ νὰ βρῆ δουλειὰ γιὰ νὰ κερδίζη τὸ ψωμί του.

Μάταια ὅμως χτύπησε πολλὲς πόρτες. Τὸν ἀπειλοῦσε τώρα ἡ πιὸ φρικτὴ δυστυχία. Οἱ τελευταῖες του οἰκονομίες πλησίαζαν νὰ ἐξαντληθοῦν. Θὰ ἔμενε στοὺς δρόμους χωρὶς ψωμί, χωρὶς στέγη.

—Ὁ Θεὸς μ' ἐγκατέλειψε! εἶπε ἀπελπισμένα τὸ πρωῒ τῆς μέρας αὐτῆς. Δὲν ἔχω καμμιὰ θέσι στὸν κόσμο. Πρέπει νὰ φύγω. Νὰ πεθάνω!...

Ἡ σκέψι τοῦ θανάτου δὲν τὸν τρόμαξε. Μ' ἕνα πιστόλι, μὲ λίγο δραστικὸ δηλητήριο ὅλα θὰ τελείωναν. Μὰ δὲν εἶχε οὔτε τὸ ἕνα οὔτε τὸ ἄλλο.

— Δὲν πειράζει.... εἶπε. Ὅταν θέλη κανεὶς νὰ πεθάνη, πεθαίνει μὲ χίλιους δυὸ τρόπους. Νὰ ζήση κανένας εἶνε δύσκολο!...

Ἀπ' τὸ παράθυρο τοῦ δωματίου του, στὸ τελευταῖο πάτωμα ἑνὸς παλιοῦ σπιτιοῦ, ἀντίκρυσε τὸ Σηκουάνα.

— Νὰ ὁ θάνατος!... ψιθύρισε. Στὸ βάθος τοῦ ποταμοῦ... Θὰ πέσω στὸ Σηκουάνα κι' ὅλα θὰ τελειώσουν...

Ἔξαφνα σκέφτηκε πὼς ἤξερε νὰ κολυμπάη. Εἶνε δύσκολο, πολὺ δύσκολο νὰ πνιγῆ, ὅσο κι' ἂν τὸ ἐπιθυμῆ, ἕνας ἄνθρωπος ποὺ ξέρει κολύμπι. Ξυπνάει τὴ στιγμὴ ἐκείνη τὸ ἔνστικτο τῆς αὐτοσυντηρήσεως, κυριαρχικό, καὶ μᾶς ἀναγκάζει νὰ ἀμυνθοῦμε ἐναντίον τοῦ θανάτου.

Ὁ Ἀδόλφος συλλογίστηκε λίγο καὶ ψιθύρισε:

—Ὄχι, ὄχι... Ἐγὼ δὲν θέλω νὰ ζήσω... Τὸ ἐνστικτο της αὐτουυτηρησεως πευανε μέσα μου... Δὲν θὰ κουνήσω κἂν τὰ χέρια μου... Λίγες στιγμὲς ἀγωνίας κι' ὅλα θὰ τελειώσουν...

Πέρασε τὴν ἡμέρα του ξαπλωμένος στὸ κρεββάτι του, χωρὶς νὰ φάγη τίποτε, χωρὶς νὰ κοιμηθῆ, βυθισμένος σὲ θλιβεροὺς ρεμβασμούς.

«Τί τρομερό, σκεφτόταν, νὰ πεθάνη κανεὶς νέος, στὴν ἡλικία μου!... Πόσο ἐλεεινὰ εἶναι ὀργανωμένη ἡ ζωή!...».

Ὅταν βράδυασε ἔγραψε κι' ἄφησε στὸ τραπέζι του ἕνα σημείωμα:

«Ἡ ζωὴ εἶναι βάρος γιὰ μένα. Πηγαίνω νὰ ζητήσω τὸ θάνατο στὰ νερὰ τοῦ Σηκουάνα. Νὰ μὴν ἐνοχληθῆ κανεὶς γιὰ τὸ θάνατό μου»

Φόρεσε κατόπιν τὸ σακκάκι του καὶ ἤσυχος, σὰν νὰ πήγαινε σὲ κάποια φιλικὴ συγκέντρωσι, κατέβηκε στὸ δρόμο.

Ἡ νύχτα ἦταν γλυκειά.

Τ' ἀστέρια λάμπανε στὸν οὐρανό:

Μιὰ τέτοια νύχτα ποθεῖ κανεὶς νὰ ζήση, νὰ χαρῆ τὴ ζωὴ πλατειά.

Ὁ Ἀδόλφος δὲν διελιάζει, ἀλλὰ νοιώθει μιὰ ἀπέραντη λύπη. Ἔφτασε τώρα στὸ ποτάμι.

Τὸ μέρος εἶναι ἐρημικό. Ἀντίκρυ, στὸ δρόμο ζευγάρια ἐρωτευμένων περνοῦν. Ὁ Ἀδόλφος ἀναστενάζει:

— Θὰ πεθάνω μὲ τὴν πίκρα τῆς ζωῆς στὰ χείλη. Δὲν πρόφτασα νὰ χαρῶ τὴν ἀγάπη, τὸ μεγάλο ἔρωτα... Τί κρίμα!...

Οἱ σκέψεις αὐτὲς μεγαλώνουν τὴν πίκρα του.

— Τί περιμένω; ψιθυρίζει. Διελιάζω;...

Σηκώνει τὰ μάτια του ψηλά, στὸν ἀστροφώτιστο οὐρανὸ καὶ λέει σιγά, πονεμένα:

— Μητέρα... πατέρα μου, σὲ λίγο θὰ εἶμαι κοντά σας!... Συχώρεσέ με, Θεέ μου!...

Πλησιάζει στὴν ἄκρη τῆς ἀποβάθρας καὶ κυττάζει γύρω του. Κανένας δὲν φαίνεται. Κανένα πλοῖο, καμμιὰ βάρκα στὸ ποτάμι. Ἡ στιγμὴ εἶναι κατάλληλη. Ὁ Σηκουάνας στὸ μέρος αὐτὸ εἶναι βαθύς. Ἕνα τελευταῖο βλέμμα στὸ Παρίσι, ἀντίκρυ του, ποὺ λάμπει μέσα στὰ φῶτα καὶ βουΐζει γεμάτος ζωή. Κι' ἔξαφνα, ὁρμὰ ἀποφασιστικὰ καὶ πηδάει στὸ ποτάμι.

Τὰ μαῦρα νερὰ παφλάζουν, ἀνοίγουν γιὰ μιὰ στιγμὴ καὶ τὸν σκεπάζουν. Μὲ τὴν ὁρμὴ τῆς βουτιᾶς ὁ Ἀδόλφος παρασύρεται στὸν πυθμένα. Δὲν κάνει τὴν παραμικρὴ κίνησι. Βιάζεται νὰ τελειώνη...

Γύρω του σκοτάδι βαθύ, σκοτάδι θανάτου...

Τὸ ρεῦμα ποὺ δὲν εἶναι ἰσχυρὸ στὸ μέρος αὐτὸ τὸν σέρνει ἀργὰ πρὸς τὰ κάτω...

Τώρα ὁ Ἀδόλφος νοιώθει τὰ πρῶτα συμπτώματα τῆς ἀσφυξίας. Πνίγεται... Ὡστόσο μένει ἀκίνητος... Τὸ μαρτύριό του γίνεται πιὸ τρομερό... Θέλει ν' ἀναπνεύση... Τὸ νερὸ εἰσχωρεῖ στοὺς πνεύμονάς του... Ἕνας σπασμὸς τινάζει τὸ σῶμα του... Ἀέρα!... Ἀέρα!... Εἶναι φρικτή, ἀπερίγραπτη ἡ ἀγωνία του... Τ' αὐτιά του βουΐζουν, σὰν νὰ μουγγρίζη καὶ νὰ τὸν ἀπειλῆ τὸ μαῦρο ποτάμι... Δὲν ἀντέχει πιά... Τὸ ἔνστικτο τῆς αὐτοσυντηρήσεως ξυπνάει μέσα του ἄγριο... Ὄχι, δὲν ἀντέχει, δὲν ἀντέχει...

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ τὰ πόδια του ἀγγίζουν στὸν πυθμένα. Δίνει μιὰ δυνατὴ κλωτσιά, κουνάει ἀπελπισμένα τὰ χέρια του καὶ σὲ λίγο βρίσκεται στὴν ἐπιφάνεια τοῦ ποταμοῦ.

Παίρνει βαθειὰ τὴν ἀναπνοή του πολλὲς φορές.

Ἄχ, τὶ γλυκειὰ ποῦναι ἡ ζωή, μ' ὅλα της τὰ βάσανα, μ' ὅλες της τὶς ἀναποδιές!...

Τί ὡραῖα ποὺ λάμπουν τ' ἀστέρια!...

Ὁ Ἀδόλφος νοιώθει μιὰ παράξενη ἐξάντλησι, ἕνα τρομερὸ λαχάνιασμα. Δὲν χορταίνει ὡστόσο, ν' ἀναπνέη βαθειὰ τὸ δροσερὸ ἀεράκι τῆς νύχτας.

Μὰ δὲν βγαίνει ἀπ' τὸ ποτάμι. Μένει ὕπτιος στὴν ἐπιφάνεια κι' ἀφήνει τὸ ρεῦμα νὰ τὸν σέρνη ἁπαλὰ πρὸς τὰ κάτω...

Τώρα ποὺ συνήρθε κάπως, ποὺ τοῦ πέρασε ἡ χαρὰ τῆς σωτηρίας του, ἡ ἀπελπισία εἰσχωρεῖ καὶ πάλι στὴν καρδιά του.

«Εἶμαι ἕνας δειλός, ἕνας ἄνανδρος!... σκέφτεται. Ἂν δὲν δείλιαζα τὴν τελευταία στιγμὴ ὅλα θὰ εἶχαν τελειώσει. Θὰ ἤμουν νεκρὸς τώρα... Τί θὰ κάνω, Θεέ μου;...».

Πραγματικὰ ἡ θέσι του ἦταν δεινή.

Ἀπόφυγε τὸ θάνατο τοῦ νεροῦ, αὐτὸ εἶναι σίγουρο. Ὀρθώνεται ὅμως μπροστά του τὸ ἄγνωστο, ἡ φτώχεια, ἡ ἀδιαφορία τοῦ κόσμου, ὁ ἀργὸς θάνατος δηλαδή, ὁ μαρτυρικὸς θάνατος τῶν ἀποκλήρων τῆς κοινωνίας.

Ψιθυρίζει σκληρὰ λόγια στὸν ἑαυτό του:

—Ἀνανδρε... δειλέ, θὰ πεθάνης, πρέπει νὰ πεθάνης!...

Παίρνει τὴν ἀπόφασι ν' ἀφήση τὸ σῶμα του νὰ παρασυρθῆ στὸν πυθμένα. Πρέπει νὰ τελειώνη.

Στὸ μεταξὺ τὸ ρεῦμα τὸν τράβηξε ἀρκετὰ πρὸς τὰ κάτω. Πλησιάζει τώρα σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς γέφυρες τοῦ Σηκουάνα.

«Κάτω ἀπ' τὴ γέφυρα αὐτή, σκέπτεται, θὰ δοκιμάσω γιὰ δεύτερη φορά. Καὶ θὰ πετύχω, δὲν θὰ ξανανέβω στὴν ἐπιφάνεια».

Ἡ μαύρη σιλουέττα τῆς γέφυρας διαγράφεται καθαρὰ στὸ φόντο τοῦ οὐρανοῦ. Λίγα μέτρα ἀκόμα καὶ θὰ βρίσκεται κάτω ἀπὸ αὐτή. Ἔτσι ποὺ εἶναι ὕπτιος μέσα στὸ νερό, μὲ τὸ πρόσωπο μόνον ἔξω ἀπὸ αὐτό, δὲν μποροῦν νὰ τὸν διακρίνουν. Ἄλλωστε γύρω ἁπλώνεται ἐρημιά.

Ἔξαφνα κάτι τὸ ἀλλόκοτο συμβαίνει. Ὅπως ὁ Ἀδόλφος ἔχει τὰ μάτια γυρισμένα πρὸς τὰ ἐπάνω, βλέπει ἕνα μαῦρον ὄγκο νὰ διαγράφη μιὰ καμπύλη στὸν ἀέρα. Καὶ πρὶν προφτάση νὰ σκεφτῆ καὶ νὰ μαντέψη τὸ παράμικρο, ἕνα σῶμα πέφτει βαρὺ στὸ νερό, πλάϊ του, σ' ἀπόστασι δυὸ - τριῶν σπιθαμῶν. Λίγο ἀκόμα καὶ θἄπεφτε ἀπάνω του.

Κάποιος πήδησε στὸ ποτάμι!...

Ὁ Ἀδόλφος ξεχνάει τὸν ἑαυτό του, τὴ δυστυχία του, τὴν περιπέτειά του τὴ δεινή. Εἴτε σκόπιμα, ὅπως αὐτός, ἢ χωρὶς νὰ τὸ θέλη, ἕνας ἄνθρωπος πνίγεται πλάϊ του, ἕνα πλάσμα τοῦ Θεοῦ χαροπαλεύει! Γιατὶ νὰ μὴν κάνη μιὰ καλὴ πρᾶξι στὶς τελευταῖες στιγμὲς τῆς ζωῆς του; Κι' ὕστερα ἔχει καιρὸ νὰ κανονίση καὶ τὴ δική του ὑπόθεσι. Πάντα εἶναι καιρὸς γιὰ νὰ πεθάνη κανείς...

Χωρὶς νὰ χάνη καιρὸ κολυμπάει γοργὰ πρὸς τὸ μέρος ποὺ βυθίστηκε ὁ ἄγνωστος ἢ ἡ ἄγνωστη. Βουτάει ὁρμητικά, ἁπλώνει τὰ χέρια του κι' ἁρπάζει μιὰ τούφα μαλλιῶν. Μαντεύει ἀμέσως πὼς πρόκειται γιὰ γυναῖκα. Γρήγορα γρήγορα τραβάει τὴν ἄγνωστη στὴν ἐπιφάνεια. Δὲν τὴν διακρίνει μέσα στὸ σκοτάδι. Εἶναι ἀναίσθητη, λιποθυμημένη μάλλον. Τόσο τὸ καλύτερο γιατὶ δὲν τὸν ἐμποδίζει στὶς κινήσεις του.

Κολυμπάει πρὸς τὴν ὄχθη μὲ τὸ ἕνα χέρι, κρατώντας γερὰ μὲ τὸ ἄλλο τὴν ἄγνωστη. Φαίνεται μικρή, μιὰ κοπελίτσα σχεδόν.

Βγαίνει στὴν ὄχθη, ὅπου δὲν φαίνεται κανείς, καὶ ξαπλώνει τὴν ἄγνωστη σὲ μιὰ γωνιά. Στὸ φῶς ἑνὸς φαναριοῦ διακρίνει τώρα τὸ πρόσωπό της καὶ συγκινεῖται.

—Τί μικρούλα καὶ πόσο ὄμορφη!... ψιθυρίζει. Μὰ γιατὶ ἔπεσε ἄραγε στὸ ποτάμι; Πρόκειται γιὰ δυστύχημα; Δὲν τὸ πολυπιστεύω. Αὐτοκτονία; Εἶναι μιὰ ἀπελπισμένη σὰν καὶ μένα; Κι' ὅμως δὲν φαίνεται τέτοιο πρᾶγμα. Τὸ ντύσιμό της τὴ δείχνει κοπέλλα εὔπορη. Καὶ τὸ πρόσωπό της... τὸ πρόσωπό της τὸ χλωμὸ καὶ γλυκὸ θυμίζει τοὺς ἀγγέλους τοῦ Παραδείσου!...

Ἀλλὰ οἱ στιγμὲς εἶναι πολύτιμες. Πρέπει νὰ φέρη τὴ μικρή, ὡραία ἄγνωστη στὶς αἰσθήσεις της.

Τὸ πρᾶγμα δὲν εἶναι τόσο δύσκολο. Ἡ μικρούλα ἄγνωστη δὲν ἔχει τὴν ἀναισθησία τῆς ἀσφυξίας. Ἁπλῶς εἶναι λιποθυμισμένη.

Ὁ Ἀδόλφος τὴν περιποιεῖται σὰν πεπειραμένος νοσοκόμος.

Ἡ ὡραία ἄγνωστη, μὲ τὸ γλυκό, πονεμένο προσωπάκι ἀφήνει ἕνα στεναγμό.

—Συνέρχεται!... ψιθυρίζει ὁ Ἀδόλφος συγκινημένος.

Πραγματικά, ἡ νέα κινεῖται ἐλαφρά, τὰ χείλη της σαλεύουν καὶ μετὰ λίγες στιγμὲς ἀκόμα ψιθυρίζει σιγά, ἀχνά:

—Παιδί μου!... Μητερούλα μου!...

Ὁ Ἀδόλφος ἀπορεῖ:

— Εἶναι παντρεμένη!... Τόσο μικρούλα!...

Κυττάζει τὸ χέρι της. Ναί, στὸ δάχτυλό της λάμπει ὁ χρυσὸς κρίκος τοῦ γάμου.

— Παντρεμένη... μονολογεῖ ὁ Ἀδόλφος. Μητέρα κι' ὅλας... Νέα κι' ὡραία... Κι' ὅμως ζήτησε τὸ θάνατο στὸ ποτάμι... Ὑπάρχουν λοιπὸν συμφορὲς πιὸ μεγάλες ἀπ' τὴ δική μου, δυστυχίες πιὸ τρομερὲς ἀπ' τὴ δυστυχία τῆς φτώχειας... Καϋμένη μικρούλα κυρία!... Εἶμαι εὐτυχισμένος ποὺ ἀνέβαλα γιὰ λίγο τὸ θάνατό μου... Ἔτσι ἔσωσα αὐτὸν τὸ θλιμμένο ἄγγελο... Ἔτσι τὸ θέλησε ὁ Θεός, χωρὶς ἄλλο... Μὰ τί κάθομαι καὶ φλυαρῶ;... Πρέπει νὰ φέρω ἐντελῶς στὶς αἰσθήσεις της τὴ μικρὴ αὐτὴ μητέρα καὶ νὰ μάθω ποῦ μένει γιὰ νὰ τὴν μεταφέρω στὸ σπίτι της. Κι' ἔπειτα... ἔπειτα ἡ βουτιὰ τοῦ θανάτου, ὁριστικὰ αὐτὴ τὴ φορά...

Μὲ τὶς νέες προσπάθειες ποὺ κατέβαλλε ὁ Ἀδόλφος ἡ νέα γυναῖκα ἄνοιξε τὰ μάτια της.

— Κυρία!... τῆς εἶπε μὲ καλωσύνη ὁ Κριλλιόν.

Ἐκείνη τὸν κύτταξε χωρὶς ν' ἀπαντήση.

Τὰ μάτια της ἔχουν κάτι τὸ ἁπλανές, τὸ ἄψυχο.

— Κυρία, τῆς ξαναλέει ὁ νέος, πέσατε στὸ ποτάμι καὶ σᾶς ἔσωσα. Δὲν εἶνε ὡραῖος ὁ θάνατος σ' αὐτὴ τὴν ἡλικία, κυρία.

Ἐκείνη πάντα σωπαίνει, σὰν νὰ μὴν ἄκουη, σὰν νὰ μὴν καταλαβαίνη τὰ λόγια του.

— Κυρία, πρέπει νὰ σᾶς μεταφέρω σπίτι σας. Πρέπει νὰ μοῦ πῆτε ποῦ μένετε.

Μάταια ὅμως τῆς μιλάει.

Ἡ ἄμοιρη γυναῖκα βρίσκεται σὲ μιὰ ἀλλόκοτη κατάστασι καὶ δὲν καταλαβαίνει τὰ λόγια του.

Ὁ Ἀδόλφος σαστίζει.

Τί θὰ κάνη τώρα;

Τῆς πιάνει τὸ χέρι, σκύβει κοντά της καὶ ἐπιμένει:

— Ποῦ εἶνε τὸ σπίτι σας, κυρία; Προηγουμένως μιλήσατε γιὰ τὸ παιδί σας. Δὲν θέλετε νὰ σᾶς πάω κοντὰ στὸ παιδάκι σας;

Ἡ ἄγνωστη κλείνει τὰ βλέφαρά της σὰν νὰ τὴν ἐνοχλοῦν τὰ λόγια του.

— Θεέ μου!... ψιθυρίζει ὁ Ἀδόλφος. Εἶνε τρομερό... Τί θὰ κάνω τώρα; Δὲν μπορῶ ν' ἀφήσω ἐδῶ αὐτὴ τὴ δυστυχισμένη μικρούλα κυρία. Ἔτσι ποὺ εἶνε μουσκίδι θὰ κρυολογήση. Φαίνεται ὅτι τὸ πέσιμό της στὸ ποτάμι τὴν τάραξε ψυχικὰ κι' ἔχει πάθει ἕνα εἶδος παραζάλης καὶ ἀφασίας. Τί πρέπει νὰ κάνω;

Κύτταξε γύρω του. Κανένας δὲν φαινόταν.

Ἡ μικρὴ κυρία ἐξακολουθοῦσε νὰ κρατάη τὰ μάτια της κλειστά.

— Δὲν θὰ τὴν ἀφήσω νὰ πεθάνη, εἶπε ὁ Κριλλιόν. Εἶνε θέλημα Θεοῦ αὐτὸ ποὺ μοῦ συνέβη ἀπόψε. Θὰ τὴν μεταφέρω στὸ δωμάτιό μου. Θὰ φωνάξω ἕναν γιατρό. Κι' ὅταν συνέρθη θὰ μάθω ποῦ μένει καὶ θὰ τὴν μεταφέρω στὸ σπίτι της.

Πραγματικά, σὰν νὰ ἦταν, ὅπως εἶπε, θέλημα Θεοῦ, τὸ φῶς τῶν προβολέων ἑνὸς αὐτοκινήτου φάνηκε στὸ δρόμο. Τὸ αὐτοκίνητο ἐρχόταν πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο. Ὁ Ἀδόλφος ἔτρεξε στὸ δρόμο καὶ τὸ σταμάτησε. Ἦταν ἐλεύθερο.

— Περίμενε, εἶπε στὸ σωφέρ.

Ἔτρεξε ἀμέσως, σήκωσε τὴν ἄγνωστη στὰ νέρια του, τὴν μετέφερε στὸ αὐτοκίνητο κι' ἔδωσε τὴ διεύθυνσι τοῦ σπιτιοῦ ποὺ ἔμενε.

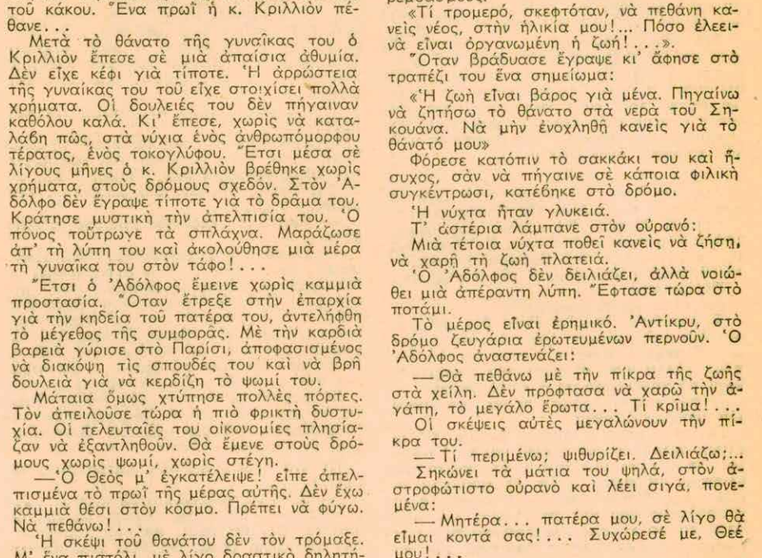
Στὸ δρόμο συλλογιζόταν:

«Δὲν περίμενα νὰ γυρίσω ζωντανὸς σπίτι μου. Τί παιγνίδια μᾶς παίζει ἡ Μοῖρα! Εὐτυχὼς εἶνε ἀργά καὶ δὲν θὰ μὲ δοῦν νὰ κουβαλῶ τὴν ἄτυχη αὐτὴ κυρία σὲ τέτοιο χάλι».

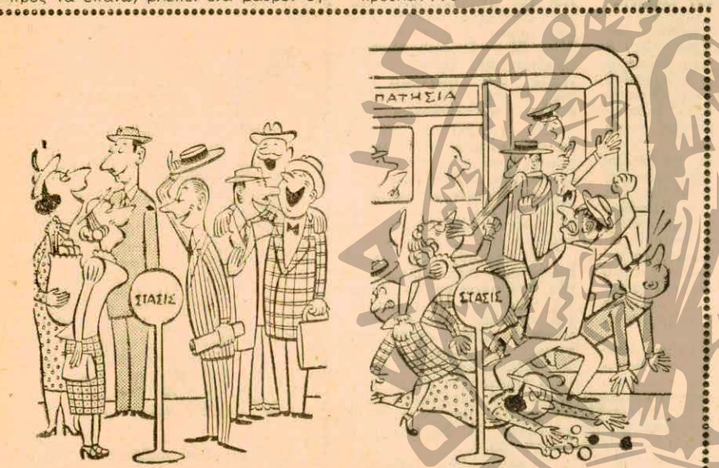
Ὅταν ἔφτασε στὸ σπίτι πλήρωσε τὸ σωφέρ κι' ἀνέβασε τὴν ἀγνώστη στὸ δωμάτιό του.

Εὐτυχὼς ὅλοι ἦσαν κλεισμένοι στὰ διαμερίσματά τους καὶ δὲν τὸν εἶδε κανείς.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ἡ συνέχεια.

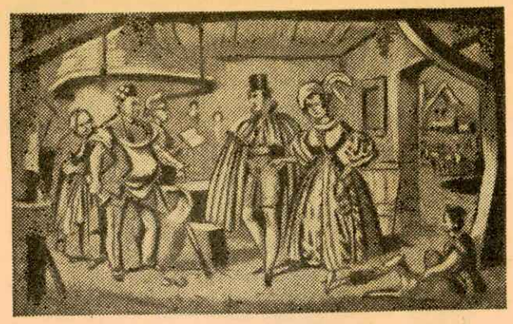
— Πάλι θύμωσε ὁ ἀρχηγός!... (Ἀπὸ τὴν «Bataille»)

Εὐγένεια πρὸ καὶ μετὰ τὴν ἄφιξι τοῦ τράμ.

Ἐκδόσεις

Ἐκυκλοφόρησε τὸ γνωστὸ Περιοδικὸ τραγουδιῶν τὸ «ΜΟΝΤΕΡΝΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ» τοῦ συγγραφέως κ. Κώστα Μάνεση, μὲ τὰ δημοφιλέστερα εὐρωπαϊκὰ καὶ λαϊκὰ τραγούδια καὶ ἄλλην πλουσίαν καλλιτεχνικὴ καὶ θεατρικὴ ὕλην.

Μιὰ σκηνὴ γάμου στο σιδηρουργεῖο τοῦ Γκρέτνα Γκρήν.

ΓΑΜΟΙ ΧΩΡΙΣ ΠΑΠΑ

Γιὰ τοὺς βιαστικοὺς ἐρωτευμένους

Ἕνα ἐλαφρὸ καὶ γρήγορο ἀμάξι φάνηκε ἀπὸ μακρυά, μέσα σ' ἕνα σύννεφο σκόνης. Τὸ κουδούνι τοῦ σχολείου τοῦ μικροῦ σκωτικοῦ χωριοῦ Γκρέτνα Γκρὴν ἄρχισε νὰ σημαίνῃ, προσκαλώντας τοὺς κατοίκους στὸ γάμο ποὺ ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ.

Ὁ γαμπρὸς κι' ἡ νύφη κατέβηκαν ἀπ' τ' ἀμάξι καὶ μπῆκαν στὸ πανδοχεῖο τοῦ Τζὼν Λίντον. Ὁ καταστηματάρχης τοὺς δέχθηκε μ' εὐγένεια. Ἤθελαν νὰ παντρευτοῦν; Ναί, ἀμέσως!...

Μακρυὰ στὸ δρόμο, εἶχε φανῇ κι' ὅλας δεύτερο σύννεφο σκόνης. Ἐρχόταν κι' ἄλλο ἀμάξι, μὲ τοὺς ἐξαγριωμένους γονεῖς, ποὺ ἤθελαν νὰ ἐμποδίσουν τὴν ἕνωσι τῶν δυὸ ἐρωτευμένων... Μά, ὅταν ἔφτασαν, ἦταν πιὰ πολὺ ἀργά : Σύμφωνα μὲ τὸν ἀρχαῖο σκωτικὸ νόμο, τὸ ζευγάρι εἶχε κάμει μιὰ ἁπλὴ δήλωσι μπροστὰ σὲ μάρτυρες, κι' ἀπ' τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἐθεωρεῖτο νομίμως παντρεμένο.

Ἡ σκηνὴ αὐτὴ ἐπανελήφθη ἄλλοτε ἀμέτρητες φορὲς στὸ Γκρέτνα Γκρήν.

Ὡς τὸ ἔτος 1856, ὁποιοσδήποτε Σκὼτος εἶχε δικαίωμα νὰ παντρέψῃ δυὸ ἄτομα, μὲ τὸ γρήγορο αὐτὸ κι' εὐκολώτατο τρόπο. Ὁ γάμος ἐθεωρεῖτο ἔγκυρος, ἐφ' ὅσον ὁ γαμπρὸς κι' ἡ νύφη ἦσαν ὡς τότε ἀνύπαντροι ἢ ζωντοχήροι.

Κατόπιν ὅμως, ἐφαρμόσθηκε ἕνας νόμος, ποὺ ἔβαζε ἕνα περιορισμό : Τὸ ζευγάρι ἔπρεπε νὰ εἶχε κατοικήσει στὴ Σκωτία ἐπὶ 21 ἡμέρες τὸ λιγώτερο πρὶν ἀπ' τὴν τελετὴ τοῦ γάμου. Ἂν ἐξεπλήρωνε αὐτὸν τὸν ὅρο, μποροῦσε νὰ ζητήσῃ ἀπὸ ὁποιονδήποτε νὰ τὸ παντρέψῃ. Κατόπιν εἰδοποιεῖτο ἐπισήμως ὁ ἀστυνόμος τῆς περιφερείας, γιὰ τὴν τυπικὴ ἐπικύρωσι τοῦ γάμου.

Ἀλλὰ ὁ παραπάνω περιορισμὸς δὲν ἴσχυσε γιὰ τὸ Γκρέτνα Γκρήν, κι' ἔτσι τὸ χωριὸ αὐτὸ ἔγινε ὁ προορισμὸς τῶν ἐρωτευμένων ποὺ διάζονταν νὰ παντρευτοῦν. Χτίστες, ὑφανταί, σιδηρουργοί, κλπ., ἔπαιζαν ἐπανηλειμμένως ρόλο «πάστορος» σ' αὐτοὺς τοὺς γάμους.

Οἱ πιὸ πολλοὶ γάμοι ἔγιναν ἀπὸ κάποιον Τζὸε Παίσλεϋ, ξακουστὸ... μπεκρῆ, ποὺ ἤπιε κάποτε, μὲ τὴ βοήθεια ἑνὸς φίλου του, 25 ὀκάδες κονιὰκ σὲ 60 ὧρες κατὰ συνέχειαν! Ἀπὸ κάθε ἀντρόγυνο ποὺ πάντρευε, ζητοῦσε γιὰ πληρωμή του μιὰ μποτίλια κονιάκ! Ὅταν ὅμως ἐπρόκειτο γι' ἀριστοκράτες, ἀνέβαζε τὸ τιμολόγιό του σὲ 10 λίρες.

Κάποτε, ἔκαμε δυὸ γάμους συγχρόνως. Φαίνεται ὅμως πὼς ἦταν πιωμένος, ὅπως συνήθως, κι' ἔτσι ἔπεσε σ' ἕνα... μικρὸ λάθος: Πάντρεψε δηλαδὴ τὸν κάθε γαμπρὸ μὲ τὴ νύφη τοῦ ἄλλου ζευγαριοῦ! Τὸ σφάλμα ἀνακαλύφθηκε ὅταν ὁ Παίσλεϋ ἔδωσε στοὺς νεονύμφους τὶς σχετικὲς πιστοποιήσεις. Ἀντὶ νὰ ταραχθῇ τότε καὶ νὰ ζητήσῃ συγγνώμην, ὁ δράστης φώναξε στὰ δυὸ ζευγάρια :

— Τώρα ὅ,τι ἔγινε, ἔγινε! Φευγᾶτε καὶ ξεφορτωθῆτε με!...

Ἀργότερα, ἄρχισε νὰ παντρεύῃ τὰ ζευγάρια ὁ σιδηρουργὸς τοῦ Γκρέτνα Γκρήν, πάνω στὸ ἀμόνι του. Ὁ σημερινὸς ἰδιοκτήτης τοῦ παληοῦ σιδηρουργείου ἔχει κάμει ὡς τώρα 2.500 γάμους.

Οἱ νεόνυμφοι συνήθιζαν νὰ χαράζουν τὰ ὀνόματά τους πάνω στὸ τζάμι τοῦ παραθύρου, μὲ τὸ διαμάντι τοῦ δακτυλιδιοῦ τῆς νύφης. Δυστυχῶς, πρὸ καιροῦ, ἔπεσε τὸ παραθυρόφυλλο κι' ἔσπασε τὸ πολύτιμο αὐτὸ τζάμι. Τὸ συναρμολόγησαν ὅμως ὅπως - ὅπως, καὶ τὸ κρέμασαν στὸν τοῖχο, μέσα σὲ μιὰ κορνίζα.

Στὸ Γκρέτνα Γκρήν, παντρεύτηκαν ἀκόμη καὶ βασιλικοὶ πρίγκηπες, ὅπως π. χ. ὁ Κάρολος Φερδινάνδος τῶν Βουρβώνων, πρίγκηψ τῆς Σικελίας καὶ τῆς Καπούης καὶ ἀδελφὸς τοῦ βασιλέως τῆς Νεαπόλεως, μὲ τὴν ὡραιοτάτη Ἰρλανδὴ Πηνελόπη Σμίθ. Ὁ γάμος τους ἔγινε στὶς 7 Μαΐου 1846.

Ἕνα ἀπ' τὰ μυστήρια ποὺ κρύβουν τὰ κατάστιχα τῶν γάμων τοῦ σιζηρουργοῦ τοῦ Γκρέτνα Γκρήν, ἀφορᾷ τὴν περίπτωσι τοῦ Ρόμπερτ Σέρινταν, ἐγγόνου τοῦ ὁμωνύμου μεγάλου ποιητοῦ, καὶ τῆς Μάρτσιας Μαρίας Γκράντ. Ἐνῶ δηλαδὴ ἀναφέρεται ὅτι παντρεύτηκαν στὶς 17 Μαΐου, ὁ γάμος τους φαίνεται καταχωρημένος καὶ γιὰ δεύτερη φορὰ στὶς 20 Μαΐου.

Τὸ ὡραῖο εἶνε ὅτι ὑπάρχει σήμερα στὸ Γκρέτνα Γκρὴν καὶ δεύτερο σιδηρουργεῖο, ποὺ κάνει ἀντίπραξι στὸ πρῶτο καὶ παλαιότερο! Ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ πρώτου ζήτησε νὰ κατοχυρώσῃ τὸ προνόμιό του. Ἀλλὰ τὸ Ἀνώτατο Δικαστήριο τοῦ Ἐδιμβούργου, ἀφοῦ μελέτησε τὸ ζήτημα μὲ μεγάλη προσοχή, κατέληξε στὸ συμπέρασμα ὅτι ὁποιοσδήποτε κάτοικος τοῦ Γκρέτνα Γκρήν, σιδηρουργὸς ἢ ὄχι, ἔχει ὅλο τὸ δικαίωμα νὰ κάνῃ τὸν «παπᾶ» καὶ νὰ παντρεύῃ τοὺς βιαστικοὺς ἐρωτευμένους.

✪✪

«Κάποιος ξέρει...»

Τὸ Σικάγο κρατάει, ὡς γνωστόν, ἕνα καθόλου ζηλευτὸ ρεκόρ : τῶν μεγάλων ἐγκλημάτων ποὺ μένουν ἀτιμώρητα. Ὁ ἀριθμός τους ὑπολογίζεται γύρω ἀπὸ τὰ 300. Ἡ κατάστασις αὐτὴ ἔσπρωξε τὸν κ. Ντὶκ Φίνενγκαν, διευθυντὴ τῆς ἐφημερίδος «Σὰν Τάϊμς», ν' ἀρχίσῃ μιὰ ἐκστρατεία μὲ τὸ σύνθημα : «Κάποιος ξέρει...».

Προσκαλεῖ δηλαδὴ τοὺς ἀναγνώστες τῆς ἐφημερίδος του νὰ παράσχουν στοιχεῖα ποὺ θὰ ἐπιτρέψουν τὴν ἀνακάλυψι τῶν ἐνόχων αὐτῶν τῶν ἐγκλημάτων, καὶ τοὺς ὑπόσχεται ἀμοιβὴ 100 δολλαρίων. Γιὰ νὰ διευκολύνῃ δὲ τὶς ἀποκαλύψεις «ἐκείνων ποὺ ξέρουν», ἐπενόησε ἕνα σύστημα ποὺ τοὺς ἐξασφαλίζει ἀπὸ κάθε κίνδυνο ἀντεκδικήσεων.

Δὲν χρειάζεται δηλαδὴ νὰ ὑπογράψουν τὶς πληροφορίες ποὺ στέλνουν στὴν ἐφημερίδα. Ἀρκεῖ μόνο νὰ τὶς συνοδέψουν μὲ μιὰ λουρίδα χαρτί, πάνω στὴν ὁποία ἔχουν ἀφίσει τὰ δακτυλικά τους ἀποτυπώματα.

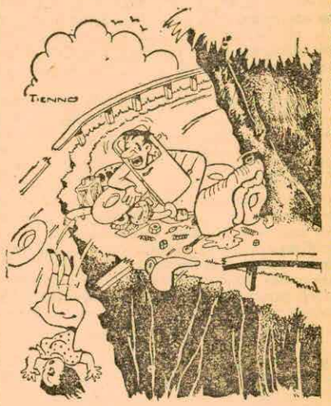
Ἂν κάποιος ἀπ' ὅλους συντελέση στὴ σύλληψι ἑνὸς ἐγκληματίου καὶ θελήση κατόπιν νὰ εἰσπράξῃ τὴν ἀμοιβή του, δὲν ἔχει παρὰ νὰ παρουσιασθῇ στὸ ταμεῖο τῆς ἐφημερίδος, ὅπου ἐξακριβώνεται πὼς εἶνε ὁ δικαιοῦχος μὲ τὴ σύγκρισι τῶν δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων του, χωρὶς νὰ χρειαστῇ νὰ φανερώσῃ τ' ὄνομά του.

Ἡ ἐφημερίδα βεβαιώνει ὅτι, μὲ τὸ ἔξυπνο αὐτὸ σύστημα, ἔχουν ἤδη συλληφθῇ οἱ δρασταὶ 7 μυστηριωδῶν ἐγκλημάτων.

ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ σὲ εἰκόνες

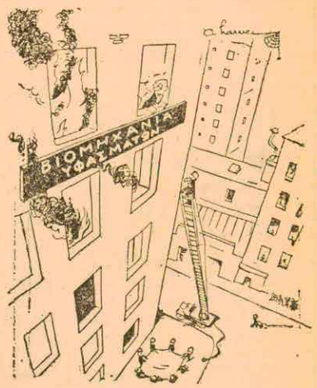

Ἡ κόρη : Εἶνε πολὺ πλούσιος, ἀλλ' οὔτε ἔξυπνος, οὔτε ὡραῖος...
Ἡ μητέρα : Μὴ κάνης τὴ δύσκολη. Ἐγὼ φάνηκα πολὺ πιὸ καλόβολη ὅταν παντρεύτηκα τὸν πατέρα σου!...

— Μιὰ καὶ κατεβαίνεις, χρυσῆ μου, εἰδοποίησε τουλάχιστον κανένα μηχανικό...

('Από τὸ «Marius»)

— Γιατὶ δὲν πηδᾶς; Σὲ τρομάζει τὸ ὕψος;...

— Ὄχι, ἀλλὰ ἐμεῖς τοὺς ἔχομε προμηθεύσει τὸ πανὶ ποὺ κρατάνε!...

ΒΙΟΥΔΟΜ ΒΙΟΥΛΟΥΜ
ΒΑΦΑΙ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΑΙ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ
ΕΙΣ ΦΑΚΕΛΛΟΥΣ. ΠΩΛΗΣΙΣ ΧΟΝΔΡΙΚΗ
ΒΥΣΣΙΝΙΑ 14 ΤΗΛ. 30128

Τὸ Πολυτεχνεῖο

Γιὰ νὰ γνωρίσωμε ΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

Τὸ Πολυτεχνεῖο

Στὴ μεγάλη γενιὰ τῶν Ἐθνικῶν Εὐεργετῶν ὀφείλονται καὶ τὰ ὡραῖα κτίρια, μὲ τὸν ἀρχαϊκὸ ρυθμό, ποὺ ἐπὶ ἑβδομήντα χρόνια τώρα στεγάζουν τὸ Πολυτεχνεῖο μας.

Στὸ προκείμενο, τὸ προνόμιο τῆς μεγαλοδωρίας τὸ ἔχει τὸ Μέτσοβο. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο καὶ τὸ Πολυτεχνεῖο ὀνομάστηκε Μετσόβιον, γιὰ νὰ θυμίζῃ τὴν καταγωγὴ τῶν δωρητῶν του.

★

Τὰ πρῶτα χρήματα γιὰ τὸ κτίσιμο τοῦ Πολυτεχνείου τὰ ἄφησε μὲ τὴ διαθήκη του (30 Αὐγούστου 1852) ὁ ἐθνικὸς εὐεργέτης Νικόλαος Στουρνάρας, ποὺ πέθανε ξαφνικά, λίγους μῆνες ἀργότερα. **«Μὲ τὰ ὑπόλοιπα χρήματα τῆς κατοστάσεώς μου, ἔγραφε στὴν διαθήκη του, νὰ κτισθῇ εἰς Ἀθήνας ἓν λαμπρὸν Πολυτεχνεῖον ὅπου νὰ διδάσκωνται ὅλαι αἱ βάναυσοι καὶ ὠραῖαι τέχναι· ὅπου νὰ εὑρίσκωνται ὅλα τὰ ἐργαλεῖα τῆς γεωργικῆς, καθὼς καὶ ὅσα κατὰ καιροὺς ἐφευρίσκονται, διὰ νὰ διδάσκηται ἡ ἐφαρμογή των εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὅπως προοδεύσει ὀλίγον ἡ γεωργία μας, αὐτὴ ἡ βάσις ἀληθοῦς εὐτυχίας ἑνὸς ἔθνους...».**

Ἀλλὰ τὰ χρήματα τοῦ Στουρνάρα δὲν ἔφθασαν γιὰ νὰ κτισθῇ ὁλόκληρο τὸ συγκρότημα τῶν κτιρίων τοῦ Πολυτεχνείου καὶ τὴ δαπάνη τὴ συμπλήρωσαν οἱ θεῖοι του καὶ μεγάλοι ἐπίσης εὐεργέτες τοῦ Ἔθνους, οἱ Τοσίτσα, ποὺ χάρισαν καὶ τὸ οἰκόπεδο.

★

Ἡ ἱστορία τοῦ οἰκοπέδου τοῦ Πολυτεχνείου συνδέεται μὲ τὰ πρῶτα χρόνια τῆς πρωτεύουσας.

Ἕνα τάγμα, ἀπὸ τὸ Βαυαρικὸ στρατὸ ποὺ εἶχε συνοδεύσει τὸν Ὄθωνα στὴν Ἑλλάδα, ἦλθε τὸ Μάρτιο τοῦ 1833 στὴν Ἀθήνα γιὰ νὰ παραλάβῃ τὴν Ἀκρόπολι ἀπὸ τοὺς Τούρκους. Οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ τάγματος ἔκαναν ἕνα πρόχειρο ἔρανο μεταξύ τους καὶ ἀγόρασαν, γιὰ 65 τάλληρα, τὸ ἀμπέλι ἑνὸς Τούρκου ποὺ ἔφευγε. Στὸ ἀμπέλι αὐτό, ποὺ βρισκόταν στὴν ἀρχὴ τῆς ἔρημης τότε ὁδοῦ Πατησίων, ἔφτιαξαν ἕνα μικρὸ ξενοδοχεῖο, ποὺ σύχναζαν Βαυαροὶ ἀξιωματικοὶ καὶ ξένοι περαστικοὶ ἀπὸ τὴν Ἀθήνα.

Τὸ ἴδιο ἀμπέλι ἀγοράστηκε κατόπιν ἀπὸ τὸ νομάρχη τῆς Ἀττικῆς γιὰ 5 χιλιάδες τάλληρα καὶ ὕστερ' ἀπὸ τριάντα περίπου χρόνια, ὅταν κτίστηκε τὸ Πολυτεχνεῖο πληρώθηκε ἀπὸ τοὺς Τοσίτσα 40 χιλιάδες τάλληρα!

Τέτοια καταπληκτικὴ αὔξησι παίρναν τὰ οἰκόπεδα στὴν Ἀθήνα τὰ πρῶτα χρόνια τῆς ἐλευθερίας. Ἀπὸ τὴν αὔξησι αὐτὴ ὠφελήθηκαν πολλοὶ Ἀθηναῖοι καὶ ξένοι καὶ κάναν τὶς μεγάλες περιουσίες τους...

Τὸ σχέδιο τοῦ Πολυτεχνείου τὸ ἔκανε ἕνας λαμπρὸς ἀρχιτέκτονας τῶν πρώτων χρόνων τῆς ἑλληνικῆς πρωτεύουσας, ὁ Λύσανδρος Καυταντζόγλου, ποὺ ἔχει ἐπίσης τὸ παληὸ Ἀρσάκειο, τὸ Ὀφθαλμιατρεῖο καὶ ἄλλα ὡραῖα κτίρια τῆς Ἀθήνας. Ἀπὸ ὅλα ὅμως τὰ ἔργα τοῦ Καυταντζόγλου τὸ Πολυτεχνεῖο θεωρεῖται τὸ καλλίτερο καὶ γιὰ τὴν ἀρχιτεκτονική του καὶ γιατὶ κατώρθωσε νὰ ἐφαρμόσῃ τόσο ἐπιτυχημένα τὸ δωρικὸ ρυθμὸ σ' ἕνα σύνολο ἀπὸ κτίρια, ποὺ θὰ ἐξυπηρετοῦσαν τεχνικοὺς σκοποὺς καὶ ἀνάγκες τῆς σύγχρονης ζωῆς.

Ὅλες οἱ οἰκοδομὲς γίναν μὲ ἐξαιρετικὴ ἐπιμέλεια, μὲ ἁρμονία καὶ ἄφθονο πεντελικὸ μάρμαρο. Στοίχισαν συνολικὰ περὶ τὶς 55 χιλιάδες χρυσὲς λίρες (1.400.000 δραχμές).

Τὴ δαπάνη τὴν πλήρωσαν οἱ οἰκογένειες τῶν Στουρνάρα καὶ Τοσίτσα «χορηγοῦσαι **πρὸς τιμὴν τῆς Ἐργάνης Ἀθηνᾶς διὰ τὴν διδασκαλίαν καὶ ἀνάπτυξιν τῶν τεχνῶν ἐν Ἑλλάδι**». Στοὺς κατόπιν δωρητὲς ἐξαιρετικὴ θέσι πῆρε καὶ ὁ Γ. Ἀβέρωφ.

Ἡ κατασκευὴ τοῦ Πολυτεχνείου κράτησε, σχεδόν, μιὰ εἰκοσαετία. Ἄρχισε στὰ 1862 καὶ τέλειωσε τὸ 1880.

★

Τὸ τέλειωμα τοῦ κτιρίου ἦλθε σὲ κατάλληλη στιγμή. Στὴν ἐποχὴ τῆς ἀναδημιουργίας τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τὸ Χαρίλαο Τρικούπη καὶ ὅταν ἔμπαιναν οἱ βάσεις γιὰ τὴν ὀργάνωσι καὶ τὴν ἀνάπτυξι τοῦ τεχνικοῦ κλάδου στὸν τόπο μας.

★

Ὡς τὴν ἐποχὴ τοῦ Τρικούπη τὸ Πολυτεχνεῖο δὲν ἔβγαζε παρὰ ἐργοδηγοὺς καὶ μαστόρους. Οἱ μηχανικοὶ καὶ οἱ ἀρχιτέκτονες ἢ ἐρχόντουσαν ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸ ἢ βγαίναν ἀπὸ τὴ Σχολὴ τῶν Εὐελπίδων. Οἱ ἀξιωματικοὶ ἄλλωστε τοῦ μηχανικοῦ εἶχαν, τὰ 50 πρῶτα χρόνια τῆς ἐλευθερίας, τὴν εὐθύνη καὶ τὴν κατασκευὴ τῶν δημοσίων ἔργων στοὺς νομοὺς τοῦ κράτους.

Στὴ μόρφωσι μηχανικῶν εἴχαμε μείνει ἀρκετὰ καθυστερημένοι, ἂν καὶ τὸ πρῶτο ξεκίνημα γιὰ τὴν τεχνικὴ ἐκπαίδευσι στὴν Ἑλλάδα εἶχε γίνει ἀπὸ τὸ 1836. Τὸ χρόνο ἐκεῖνο λειτούργησε τὸ πρῶτο σχολεῖο στοιχειώδους τεχνικῆς ἐκπαιδεύσεως «**ἀρχιεργατῶν οἰκοδομῶν (μαϊστόρων)**». Ἡ φοίτησις γινόταν μόνο τὶς Κυριακὲς καὶ τὶς γιορτές, ὥστε ὅσοι παρακολουθοῦσαν νὰ μὴ χάνουν τὴν καθημερινὴ δουλειά τους.

Τὸ 1843 τὸ σχολεῖο μετωνομάστηκε σὲ «**σχολεῖο τεχνῶν**» ποὺ ἐκτὸς τῶν μαϊστόρων, ποὺ φοιτοῦσαν ὅπως καὶ πρὶν τὶς Κυριακὲς καὶ τὶς γιορτές, δίδονταν καὶ καθημερινὰ μαθήματα γιὰ τοὺς προωρισμένους γιὰ τὶς «**βιομηχανικὲς τέχνες**» ἢ γιὰ τὸ ἀνώτερο σχολεῖο τῶν «**καλῶν τεχνῶν**».

Ριζικώτερη μεταβολὴ ἔγινε στὰ 1863 ποὺ ὁρίστηκε τριετὴς φοίτησις καὶ ἀπὸ τὸ σχολεῖο βγαίναν **γεωμέτραι, σιδηρουργοὶ** καὶ **χημοτέχναι**. Πραγματικὴ ὅμως ἀναδιοργάνωσις ἔγινε μόνο μετὰ τὸ 1882, ποὺ πῆρε καὶ γιὰ πρώτη φορὰ τὸ ὄνομα τοῦ «Πολυτεχνείου».

Ἀπὸ τότε τὸ Πολυτεχνεῖο μας σημείωσε ἀλματώδη πρόοδο καὶ ἔγινε ἐφάμιλλο μὲ τὰ καλὰ πολυτεχνεῖα τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀμερικῆς. Πέραν ὅμως ἀπὸ τὸ ἐπιστημονικό του ἐνδιαφέρον, τὰ μεγαλοπρεπῆ κτίριά του θὰ ἀποτελοῦν πάντοτε ἕνα ὡραῖο στόλισμα τῆς Ἀθήνας καὶ θὰ θυμίζουν στὶς νεώτερες γενεὲς τὴ μεγαλοδωρία τῶν Στουρνάρα καὶ τῶν Τοσίτσα, τὰ ὀνόματα τῶν ὁποίων ἔδωκαν καὶ στοὺς δυὸ δρόμους ποὺ περιβάλλουν τὸ Πολυτεχνεῖο.

ΕΠΑΜ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΕΝΟΣ ΕΡΩΤΟΣ

Ὕστερα ἀπὸ τὸν παράφορο ἔρωτα ποὺ τοὺς ἔνωσε σὲ μιὰ δεκαετῆ ὑποδειγματικὴ συζυγικὴ ζωή, τὸ μοιραῖο διαζύγιο ἔρχεται νὰ χωρίσῃ τὴν γνωστὴ Γαλλίδα ντιζὲζ Λουσιεν Μπουαγιὲ καὶ τὸν ἄνδρα της Ζὰκ Πιλλς, ἀστέρα τοῦ γαλλικοῦ κινηματογράφου. Ἀνωτέρω, μιὰ τελευταία οἰκογενειακὴ φωτογραφία τοῦ ζεύγους μὲ τὴν μικρούλα κόρη τους, ποὺ δὲν φαίνεται νὰ ἐγκρίνῃ καθόλου αὐτὸ τὸ χωρισμό.

ΠΑΝΤΟΥ ΙΣΕΣ ΜΕ ΤΟΝ ΑΝΔΡΑ

Οἱ δυὸ αὐτὲς Ἀγγλίδες, ποὺ ἀνήκουν σ' ἕνα βοηθητικὸ γυναικεῖο σῶμα τῆς βρεταννικῆς ἀεροπορίας, δὲν ἔχουν τίποτα νὰ ζηλέψουν ἀπὸ τοὺς ἄνδρες. Σ' ἕνα γυναικεῖο διαγωνισμὸ σκοποβολῆς μὲ περίστροφο, ποὺ διοργανώθηκε ἀπὸ τὴν ΒΑΦ στὸ Λονδίνο, μπόρεσαν νὰ ἐπιδείξουν τὶς θαυμαστὲς σκοπευτικές τους ἱκανότητες καὶ ν' ἀνακηρυχθοῦν νικήτριες.

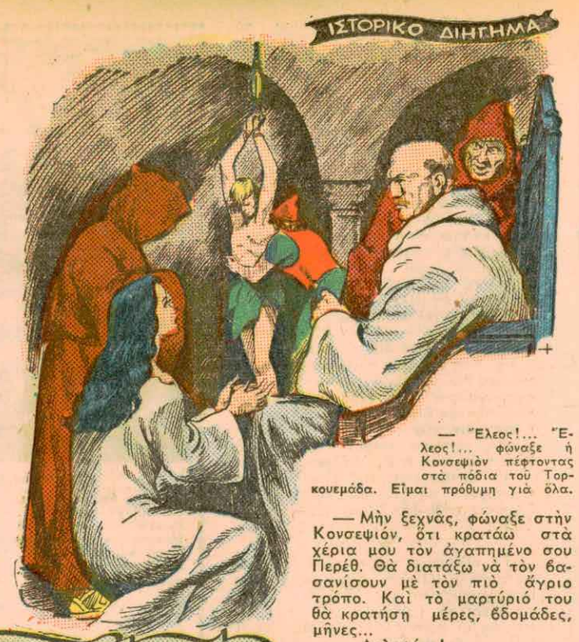

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΣΙΣ ΜΕ 150 ΧΙΛ. ΤΗΝ ΩΡΑ

Ἕνας περίεργος διαγωνισμὸς ταχύτητος μὲ μοτοσυκλέττα ἔγινε προ ἡμερῶν στὴ Γερμανία. Ὁ νικητὴς δὲν ἐπρόκειτο μόνο νὰ φτάσῃ στὸ τέρμα πρῶτος, ἀλλὰ καὶ νὰ τραβήξῃ στὸ δρόμο, χωρὶς νὰ μειώσῃ καθόλου τὴν ταχύτητα τῆς μοτοσυκλέττας του, μερικὲς καθαρὲς καὶ ἐνδιαφερουσες φωτογραφίες. Ὁ διπλὸς αὐτὸς διαγωνισμὸς πέτυχε χάρις σὲ μιὰ νέα φωτογραφικὴ μηχανὴ ποὺ προσαρμόζεται στὸ τιμόνι τῆς μοτοσυκλέττας. Ἡ γερμανικὴ ἐφευρετικότης ἄρχισε φαίνεται νὰ δρᾷ.

(Φωτογραφίες Keystone)

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

— Έλεος!... Έλεος!... φώναξε ή Κονσεψιόν πέφτοντας στά πόδια τοῦ Τορκουεμάδα. Εἶμαι πρόθυμη γιά ὅλα.

Ο μεγάλος έρως του Τορκουεμάδα

Κονσεψιόν ντέ Σααβέντρα.

Ἡ νέα ἦταν μόλις 16 χρόνων. Κι' εἶχε μιά ἐκθαμβωτική ὁμορφιά. Ὁ Τορκουεμάδα τήν εἶχε δῆ στό χορό τῶν Προσκυνητριῶν τοῦ «Ἀληθινοῦ Σταυροῦ», στίς πασχαλινές γιορτές τοῦ περασμένου χρόνου. Κι' εἶχε αἰσθανθῆ ἀπό τήν πρώτη στιγμή ἕνα παράφορο πάθος γι' αὐτή. Μάταια προσπάθησε νά τό καταπνίξη. Ὑποτάχτηκε στό τέλος σ' αὐτό κι' ἔδωσε τότε τίς ἀπαιτούμενες διαταγές στούς ἀνθρώπους του... Διαταγές σκληρές καί ἀπαίσιες...

Ἡ Κονσεψιόν ἦταν κόρη τοῦ κόμητος Χουάν ντέ Σααβέντρα, ἑνός περήφανου καί ἀνδρείου εὐπατρίδου, πού δέν διακρινόταν, ὅμως, γιά τή θέρμη τῶν θρησκευτικῶν αἰσθημάτων του καί τήν εὐλάβειά του καί πού δεχόταν στό μέγαρό του τῆς Κάλλε ντέλ Πιλάρ, ὅπως καί στόν πύργο του τῆς Τορρελαγκοῦνα, πιστούς καί ἀπίστους.

Κατά τά μέσα τοῦ Ἰανουαρίου τοῦ 1485, οἱ ἄνθρωποι τοῦ Τορκουεμάδα κυρίευσαν τήν Τορρελαγκοῦνα, ἔσφαξαν τόν Σααβέντρα, τούς στρατιῶτες του καί τούς ὑπηρέτες του κι' ἔκαψαν τόν πύργο του. Ἀλλά δέν μπόρεσαν νά βροῦν τήν Κονσεψιόν οὔτε κεῖ, οὔτε στό μέγαρο τῆς Κάλλε ντέλ Πιλάρ.

Ἀπό τότε, οἱ κατάσκοποι τοῦ Μεγάλου Ἱεροεξεταστοῦ ἀναζητοῦσαν νύχτα μέρα τά ἴχνη της. Κι' ἡ τύχη εἶχε εὐνοήσει τρεῖς ἀπ' αὐτούς : τόν Κερβέρα, τόν Μπεσεντζίς καί τό Μόνγκο. Εἶχαν μάθει ἀπό ἕναν ὑπηρέτη ὅτι ὁ μακησίος ντέ Χερρέρα, θεῖος τῆς ὀρφανῆς, τήν ἔπηρε στόν πύργο του τῆς Ἐσγίρα, πού βρισκόταν σ' ἀπόστασι ἑκατό περίπου χιλιομέτρων ἀπό τή Σεβίλλη.

— Ὁ Χερρέρα, εἶπε ὁ Μόνγκο, τήν προορίζει γιά σύζυγο τοῦ γυιοῦ του Περέθ. Οἱ γάμοι τους θά γίνονταν σέ λίγο.

Ἔπειτα ἀπό τέσσερις μέρες, ὁ Κερβέρα, ὁ Μπεσεντζίς κι' ὁ Μόνγκο, πού ἔστεργαν πίσω τους καμμιά διακοσαριά στρατιῶτες τῆς Σάντα - Ἐρμαντάντ, ἔμπαιναν στόν πύργο τῆς Ἐσγίρα. Ἀλλ' οὔτε τόν λεηλάτησαν, οὔτε πείραξαν κανένα. Τό μόνο πού ἔκαμαν ἦταν ὅτι πῆραν μαζί τους φεύγοντας τήν Κονσεψιόν καί τόν Περέθ. Ὅταν ἔφτασαν στή Σεβίλλη, ὡδήγησαν καί τούς δυό στίς φυλακές τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως.

★

Κόντευαν μεσάνυχτα. Μ' ὅλη τήν κούρασι καί τίς ταλαιπωρίες τοῦ ταξειδιοῦ, ὁ ὕπνος δέν ἔκλεινε τά μάτια τῆς Κονσεψιόν. Ἡ δυστυχισμένη νέα ἐκλαιγε μέ λυγμούς γιά τή σκληρή μοῖρα της.

Ξαφνικά, εἶδε τήν πόρτα της ν' ἀνοίγη. Καί στόν ἄνθρωπο πού μπῆκε μέσα στό κελλί της, ἀναγνώρισε τόν τρομερό Τορκουεμάδα.

— Μή φοβᾶσαι, κόρη μου, τῆς εἶπε ὁ Μέγας Ἱεροεξεταστής, πηγαίνοντας κοντά της.

Κάθισε ὕστερα στήν ἄκρη τοῦ κρεββατιοῦ της κι' ἄρχισε νά τῆς ἐξομολογῆται μέ πύρινα λόγια τόν ἀνόσιο ἔρωτά του...

Ὁ Τορκουεμάδα πῆρε τήν ἔκπληξι πού ἦταν ζωγραφισμένη στό πρόσωπό της γιά συγκατάθεσι κι' ἅπλωσε τά δέβδηλα χέρια του πρός τό μέρος της.

Ἀλλ' ἡ Κονσεψιόν τινάχτηκε τότε σάν τό ἄγριο θηρίο κι' ἀναποδογυρίζοντας τόν Τορκουεμάδα βρέθηκε στήν ἄλλη ἄκρη οὐ δωματίου.

Τό πρόσωπο τοῦ Μεγάλου Ἱεροεξεταστοῦ ξανάγινε αὐστηρό.

— Μήν ξεχνᾶς, φώναξε στήν Κονσεψιόν, ὅτι κρατάω στά χέρια μου τόν ἀγαπημένο σου Περέθ. Θά διατάξω νά τόν βασανίσουν μέ τόν πιό ἄγριο τρόπο. Καί τό μαρτύριό του θά κρατήσῃ μέρες, ἑβδομάδες, μῆνες...

— Δολοφόνε!

Αὐτή ἦταν ἡ μόνη λέξις πού βγῆκε ἀπό τά χείλη της.

Ὁ Τορκουεμάδα κατάλαβε τότε πώς δέν χρησίμευε σέ τίποτε νά ἐπιμείνη περισσότερο κι' ἄλλαξε τακτική.

—Ἡσύχασε, Κονσεψιόν, τῆς εἶπε. Δέν θά ἀσκήσω καμμιά βία πάνω σου... Θέλω μονάχα νά συγκινήσω τήν καρδιά σου γιά νά δεχτῆς μέ τή θέλησί σου τήν ἀγάπη μου... Ὅλη τή δύναμί μου κι' ὅλα τά πλούτη μου τά βάζω στά πόδια σου...

Ἔπειτα ἀπ' αὐτά τά λόγια, σηκώθηκε ἀπό τό κρεββάτι καί ἔφυγε ἀπ' τό κελλί.

Γιά μερικές μέρες, κανείς δέν ξαναενόχλησε τήν Κονσεψιόν. Ἀλλ' ἕνα πρωί, δυό μοναχοί μέ κουκούλες μπῆκαν στό κελλί της, τῆς πέρασαν στά χέρια δυό σιδερένιους χαλκάδες, πού συνοδεύονταν μέ μιά ἀλυσίδα καί τήν πρόσταξαν νά τούς ἀκολουθήσῃ.

Ἡ θλιβερή συνοδεία πέρασε μέσα ἀπό σκοτεινούς καί στριφτούς διαδρόμους, καί ἔφτασε σέ λίγο στήν αἴθουσα τῶν βασανιστηρίων. Ὁ Τορκουεμάδα καθόταν στό βάθος σ' ἕνα θρόνο ἀπό ὁλόμαυρο ξύλο. Στήν ἴδια σειρά μ' αὐτόν, ἀλλά λίγο πιό κάτω εἶχαν πάρει θέσεις τά μέλη τοῦ Ἱεροῦ Δικαστηρίου.

Ἡ Κονσεψιόν κύτταζε μέ φρίκη τίς ἀπαίσιες μηχανές, πού βρίσκονταν μέσα σ' αὐτή τήν αἴθουσα κι' ἀναρωτιόταν ποιό νά ἦταν τάχα τό εἶδος τῆς βασάνου πού προώριζαν γι' αὐτή.

Σέ λίγο, οἱ στρατιῶτες τῆς Σάντα - Ἐρμαντάντ ὡδήγησαν μέσα στήν αἴθουσα τόν Περέθ. Οἱ βοηθοί τοῦ δημίου τόν ἔγδυσαν ἀμέσως καί τόν ἔδεσαν πάνω στόν τροχό. Ἔπειτα ἄρχισαν νά γυρίζουν τήν ἀπαίσια μηχανή...

Ἡ Κονσεψιόν ἔβγαλε τότε μιά δυνατή κραυγή καί λιποθύμησε...

Ὅταν συνῆλθε ἀπό τή λιποθυμία της, ἡ πρώτη φάσις τῶν μαρτυρίων εἶχε τελειώσει. Ὁ Περέθ ἦταν πιά ἀληθινό ράκος. Τόν εἶχαν ξαπλώσει σέ μιά ἀχυροστρωμνή καί δυό μοναχοί, σκυμμένοι πάνω του, προσπαθοῦσαν νά τόν ξαναφέρουν στίς αἰσθήσεις του.

Ὁ νέος ἄρχισε σέ λίγο νά συνέρχεται. Οἱ μοναχοί, παραχώρησαν τότε τή θέσι τους στό δήμιο καί τούς βοηθούς του, πού ἔδεσαν τό νέο ἀπό τά χέρια καί τά πόδια, τόν σήκωσαν ὡς τό ταβάνι μέ μιά τροχαλία κι' ἔπειτα τόν ἄφησαν νά πέσῃ μέ ὁρμή στό κενό. Τά μέλη τοῦ δυστυχισμένου ἔτριξαν ἀπό τό δυνατό τράνταγμα καί μερικές γουλιές αἷμα ἔτρεξαν ἀπό τό στόμα του.

Τό σχοινί ἀνυψώθηκε καί πάλι, τραβῶντας τόν πρός τά πάνω.

Ἀλλά, ξαφνικά, μιά δυνατή κραυγή ἀκούστηκε μέσα στήν αἴθουσα:

— Ἔλεος!... Ἔλεος!

Ἡ Κονσεψιόν εἶχε ξεφύγει ἀπό τήν ἐπιτήρησι τῶν δυό μοναχῶν κι' ἔτρεξε νά πέσῃ στά πόδια τοῦ Τορκουεμάδα.

— Ἔλεος! ξαναεῖπε. Εἶμαι πρόθυμη γιά ὅλα!

Σ' ἕνα νεῦμα τοῦ Μεγάλου Ἱεροεξεταστοῦ, οἱ δήμιοι κατέβασαν ἤρεμα τόν Περέθ, πού εἶχε χάσει πιά τίς αἰσθήσεις του κι' οἱ δυό μοναχοί ἔσκυψαν καί πάλι πάνω του γιά νά τοῦ προσφέρουν τίς ὑπηρεσίες τους.

Τό ἀπόγευμα τῆς ἴδιας μέρας, ὁ Τορκουεμάδα, μέ πρόσωπο πού ἔλαμπε ἀπό χαρά, μπῆκε στό κελλί τῆς Κονσεψιόν.

Ἡ νέα πιστή στήν ὑπόσχεσί της, δέχτηκε τά φιλιά καί τά χάδια του καί δέν προσπάθησε ν' ἀντισταθῆ ὅταν τά χέρια τοῦ Τορκουεμάδα ἄρχισαν νά τήν γδύνουν... Ἀλλά — πράγμα παράδοξο! — τά χάδια του γίνονταν ὁλοένα καί πιό ἄτονα κι' οἱ κινήσεις του πιό ἀργές... Ἡ Κονσεψιόν τόν εἶδε, ξαφνικά, νά κλαίη μέ λυγμούς.

Ἔπειτα ἀπό μερικά λεπτά, ὁ Τορκουεμάδα, γυρίζοντας πρός τό μέρος τῆς Κονσεψιόν, τῆς εἶπε :

— Ὁ ἄνθρωπος ἦταν ἕτοιμος νά ὑποκύψῃ. Πόσο πόθησα αὐτή τή στιγμή! Ἀκόμα λίγο καί θά θυσίαζα τά πάντα γιά νά σ' ἀποχτήσω... Μ' ὅλο τό σπαραγμό πού νοιώθω, πρέπει, ὅμως, ν' ἀπομακρυνθῶ ἀπό κοντά σου, γιά νά διατηρήσω ἀγνή καί ἀμόλυντη τήν ψυχή μου. Ὁ Μέγας Ἱεροεξεταστής ἔχει χρέος ν' ἀδιαφορήσῃ γιά τά αἰσθήματα καί τίς ἀδυναμίες τοῦ ἀνθρώπου.

Βγῆκε ὕστερα ἀπό τό δωμάτιο, χωρίς νά γυρίση μιά φορά τό πρόσωπό του πρός τό μέ, ἀς τῆς νέας.

Ὅλη ἐκείνη τή νύχτα, ὁ Τορκουεμάδα δέν ἔκλεισε μάτι. Εἶχε ἀντισταθῆ τήν τελευταία στιγμή στό πάθος του. Ἀλλά τό πάθος του αὐτό τόν βασάνιζε πάντα. Καί γιά ν' ἀπαλλαγῆ ἀπό τό μαρτύριό του δέν βρῆκε ἄλλη λύσι ἀπό τό νά παραδώσῃ στό δήμιο ἐκείνη πού ἐλάτρευε...

Κατά τά ξημερώματα, ὁ Μεγάλος Ἱεροεξεταστής εἶχε πάρει πιά τήν ἀπόφασί του. Καί ὑπόγραψε μέ σταθερό χέρι τήν καταδίκη σέ θάνατο τῆς Κονσεψιόν ντέ Σααβέντρα καί τοῦ Περέθ ντέ Χερρέρα.

Ἔπειτα ἀπό μερικές μέρες, οἱ δυό νέοι πέθαιναν πάνω στήν πυρά.

ΛΕΟΝ ΤΡΑΚ

Οἱ ρευματισμοί

Μιά ἀρρώστεια πού μένει ἀκόμη μυστηριώδης

Οἱ ρευματισμοί εἶνε μιά ἀρρώστεια πού προσβάλλει ὅλες τίς ἡλικίες κι' ὅλες τίς κοινωνικές τάξεις. Ὑπάρχει σ' ὅλες τίς χῶρες τοῦ κόσμου, ἰδίως ὅμως στίς ὑγρές καί ψυχρές. Στήν Ἀγγλία καί στήν Οὐαλλία π. χ. περισσότερα ἀπό 1 ἑκατομμύριο ἄτομα ὑποφέρουν ἀπό ρευματισμούς. Στή Σκωτία ὁ ἀριθμός τους εἶνε ἀκόμη μεγαλείτερος κι' αὐξάνει κατά 300.000 κάθε χρόνο. Γενικῶς στή Μεγ. Βρεταννία, χάνονται κάθε χρόνο 3 ἑκατομμύρια ἑβδομάδες ἐργασίας ἐξ αἰτίας αὐτῆς τῆς ἀρρώστειας — ρεκόρ πού καταρρίπτεται μόνον ἀπ' τό κοινό κρυολόγημα. Ἐξ ἄλλου, τά 30 % τῶν παρατεινομένων ἀπουσιῶν τῶν μαθητῶν ἀπ' τά ἀγγλικά σχολεῖα ὀφείλονται σέ ρευματισμούς, ἀπ' τούς ὁποίους πάσχουν 200.000 παιδιά. Ἡ ἰσχιαλγία, οἱ ὀξεῖς ρευματισμοί, ἡ νευρῖτις, ἡ ἰνίτις, ἡ ἀρθρῖτις, ἡ ποδάγρα, εἶνε μορφές ρευματισμῶν πού ἐντοπίζονται σέ διάφορα μέρη τοῦ σώματος καί πού προκαλοῦν ὅλες ἐνοχλητικώτατους πόνους.

Παρ' ὅλ' αὐτά, οἱ ἐπιστήμονες ἀμέλησαν ὡς τώρα τήν ἔρευνα τοῦ προβλήματος τῶν ρευματισμῶν — ἴσως γιατί θεωροῦσαν τήν ἀρρώστεια αὐτήν ὄχι ἐπικίνδυνη γιά τή ζωή. Μόνο στά τελευταῖα χρόνια κατέβαλαν τίς πρῶτες σοβαρές προσπάθειες γιά τήν καταπολέμησί της.

Τό δυσάρεστο εἶνε ὅτι μένει ἀκόμη ἄγνωστη ἡ αἰτία τῶν ρευματισμῶν, κι' ἐπομένως εἶνε ἀδύνατον νά καθορισθοῦν λεπτομερῶς ἡ πρόληψις καί ἡ θεραπεία τους. Φαίνεται πάντως σχεδόν βέβαιον ὅτι παίζει σημαντικό ρόλο κάποιο ἄγνωστο μικρόβιο, ἰδίως δέ στούς ὀξεῖς ρευματισμούς.

Ἔχει παρατηρηθῆ ἐπίσης ὅτι σέ περιπτώσεις π. χ. ρευματοειδοῦς ἀρθρίτιδος, ἡ ἄρρωστη ἀρθρωσις εἶχε πάψει νά τροφοδοτῆται κανονικά μέ ἀρκετό αἷμα, πρίν ἀκόμη ἐμφανισθοῦν τά συμπτώματα τῆς ἀρρώστειας. Μποροῦμε λοιπόν νά συμπεράνουμε ὅτι ἡ ἔλλειψις αἵματος προκαλεῖ μιά ἀδυναμία, μιά νοσηρή κατάστασι τῶν ἱστῶν, πού εὐνοεῖ τήν ἐγκατάστασι καί τόν πολλαπλασιασμό τοῦ ἀγνώστου μικροβίου τῶν ρευματισμῶν. Κατόπιν τό μικρόβιο αὐτό παρέχει τοξίνες, πού προκαλοῦν τούς πόνους καί τή φλόγωσι.

Αὐτό μπορεῖ νά συμβῆ σ' ὅλα σχεδόν τά μέρη τοῦ σώματος. Στίς ἀρθρώσεις, προκαλεῖ τήν ἀρθρῖτιδα, πού μπορεῖ νά παρεμποδίση τίς κινήσεις τῶν ὀστῶν καί νά τά κάνη κάποτε νά κολλήσουν μεταξύ τους. Στά νεῦρα, προκαλεῖ τή νευρῖτιδα. Στούς μῦς, τήν ἰσχιαλγία ἤ τήν ἰνίτιδα.

Τελευταίως, ἦρθε ἀπ' τήν Ἀμερική μιά ἐπιβεβαίωσις αὐτῆς τῆς θεωρίας τῆς ἀνεπαρκείας τοῦ αἵματος ὡς αἰτίας τῶν ρευματισμῶν. Ἐξακριβώθηκε δηλαδή ὅτι τά αἱμοφόρα ἀγγεῖα τῶν ἀρθριτικῶν ἔχουν τάσι νά συστέλλωνται περισσότερο ἀπ' τῶν κανονικῶν, ὑγιῶν ἀνθρώπων. Ἡ συστολή αὐτή προκαλεῖ, βεβαίως, ἐλάττωσι τοῦ αἵματος.

Συντελεῖ ἐπίσης στήν ἐμφάνισι τῶν ρευματισμῶν ἡ μόλυνσις πού προκαλεῖται ἀπό ἄρρωστες ἀμυγδαλές ἤ ἀπό χαλασμένα δόντια. Τέλος, μπορεῖ νά φέρουν τό ἴδιο ἀποτέλεσμα ὡρισμένες βιοχημικές ἀνωμαλίες τοῦ ὀργανισμοῦ — ἐδῶ πρέπει νά σημειωθῆ ὅτι μιά προσβολή ἰκτέρου μπορεῖ νά θεραπεύση τή ρευματοειδῆ ἀρθρίτιδα.

Οἱ ἐξωτερικές συνθῆκες πού εὐνοοῦν τήν ἐμφάνισι τῶν ρευματισμῶν, εἶνε ἡ ὑγρασία, τό κρῦο, ὁ ἀνεπαρκής ἀερισμός τῶν σπιτιῶν, ἡ κακή δίαιτα, ἡ ἔλλειψις ἀναπαύσεως, τά ροῦχα πού σφίγγουν τό σῶμα καί δυσκολεύουν τήν κυκλοφορία τοῦ αἵματος, τό πολύ βαρύ ἤ πολύ ἐλαφρό ντύσιμο, ἰδίως δέ οἱ στενοχώριες, οἱ θλίψεις, ὁ θυμός.

Ὅσο γιά τή θεραπεία τῶν ρευματισμῶν, μπορεῖ νάναι ριζική, ἄν ἀρχίση ἐγκαίρως. Οἱ περισσότερες σύγχρονες θεραπευτικές μέθοδοι στηρίζονται βασικά στή θερμότητα: ἀτμόλουτρα, ζεστά λουτρά, ἠλεκτρικά «μαξιλάρια», διαθερμία, ὑπέρυθρες ἀκτῖνες. Μέ τή βοήθεια καί τῶν κατάλληλων μασάζ, ἡ θερμότης αὐτή μπορεῖ ν' ἀποκαταστήση τήν κυκλοφορία τοῦ αἵματος στά ἄρρωστα μέρη καί γύρω ἀπ' αὐτά, ν' ἀναζωογονήση τούς ἱστούς καί νά ἐξαφανίση τίς συνθῆκες πού εὐνοοῦν τήν ἀνάπτυξι τοῦ μικροβίου τῶν ρευματισμῶν.

"Αν καθυστερήση ἡ θεραπεία, μπορεῖ νά ἐμφανισθοῦν σοβαρές ἐπιπλοκές. Γιατί ἡ ἀρθρώστεια αὐτή ἐργάζεται ὕπουλα καί γρήγορα, καί μιά παραμελημένη ρευματική ἄρθρωσις μπορεῖ ν' ἀχρηστευθῆ.

Δυστυχῶς, εἶνε λίγοι ἐκεῖνοι πού ἔχουν τά μέσα νά ὑποβληθοῦν σέ τέτοια πολυδάπανη θεραπεία. "Ας ἐλπίσουμε λοιπόν πώς θ' ἀποδώσουν ἱκανοποιητικά ἀποτελέσματα οἱ ἔρευνες πού γίνονται σ' ὅλο τόν κόσμο γιά καινούργιες θεραπευτικές μεθόδους.

Ἡ πενικιλλίνη κι' οἱ σουλφαμίδες δοκιμάσθηκαν κατά τῶν ρευματισμῶν, ἀλλά ἀπέτυχαν. Ἡ ἀσπιρίνη καί τό σαλισυλάτ ἐλαττώνουν τούς πόνους καί συγκρατοῦν τό ἠθικόν τοῦ ἀρρώστου. Ὡρισμένες ἐνώσεις ἰωδίου διεγείρουν τά φυσικά ἀμυντικά μέσα τοῦ ὀργανισμοῦ, κι' ἔτσι ἀπορροφῶνται καλλίτερα οἱ τοξίνες πού προκαλοῦν τή φλόγωσι.

Ἀρκετές ἐλπίδες παρέχουν τά πειράματα μέ ἅλατα χρυσοῦ ἐναντίον τῆς ἀρθρίτιδος. Οἱ οὐσίες ὅμως αὐτές πρέπει νά χορηγοῦνται μέ πολλή προσοχή, γιατί μπορεῖ νά βλάψουν τόν ὀργανισμό.

Δοκιμάζονται ἀκόμη οἱ ἐνέσεις μέ κολλοειδές θεῖον ἤ μέ δηλητήριο μελισσῶν, ἡ κοκαΐνη, ἡ κινίνη κ.λ.π.

Μερικά εἴδη ἐμβολίων, πού παρασκευάζονται ἀπό ὑποπτα μικρόβια, ἔδωσαν κάπως εὐχάριστα ἀποτελέσματα.

Τέλος, οἱ ἐνέσεις μέ γάλα ἤ ἄλλες λευκωματοῦχες οὐσίες προκαλοῦν μιά διέγερσι τῶν φυσικῶν ἀμυντικῶν μέσων τοῦ ἀνθρωπίνου ὀργανισμοῦ.

Πάντως, ἐφόσον οἱ ἐπιστήμονες, γιατροί καί χημικοί, ἀποφάσισαν ἐπιτέλους γ' ἀσχοληθοῦν σοβαρά μέ τούς ρευματισμούς, μποροῦμε νά ἐλπίζουμε βάσιμα πώς θ' ἀπαλλάξουν τήν ἀνθρωπότητα ἀπό μιάν ἀκόμη πληγή, πού βασανίζει ἀπό ἀμνημονεύτων χρόνων.

Δόκτωρ ΓΚΟΡΝΤΟΝ ΚΟΥΚ

Ἡ ἀσθενὴς αὐτὴ πού πάσχει ἀπό ρευματισμούς ὑποβάλλεται σὲ μασάζ καὶ δέχεται συγχρόνως ντούς ἀπό ἰαματικό νερό. Ἡ νέα αὐτὴ μέθοδος βελτιώνει τὴν κυκλοφορία καὶ ἀπομακρύνει τὶς τοξίνες ἀπ' τοὺς ἱστούς. Τὰ 82 % τῶν ἀσθενῶν, πού ὑποβάλλονται στὴ θεραπεία αὐτή, αἰσθάνονται σημαντικὴ βελτίωσι.

✪✪

Νέα εἴδη βαμπακιοῦ

Μὲ μιὰ νέα χημικὴ κατεργασία, τὸ βαμπάκι ἀποκτᾶ τὴν ἰδιότητα ν' ἀπορροφᾶ περισσότερο νερό. Συνεπῶς, τὰ ὑφάσματα πού κατασκευάζονται ἀπ' αὐτό, εἶνε καλλίτερα γιὰ πετσέτες,κλπ.

Ἄλλο πάλι εἶδος κατεργασίας τοῦ βαμπακιοῦ τὸ προφυλάσσει ἀπ' τὸ σάπισμα ἀπ' τὴν ὑγρασία.

Τέλος, ὑφάσματα βαμπακερά, κατεργασμένα μὲ μιὰ εἰδικὴ ρητίνη, ἐμειναν ἐπὶ 1 χρόνο ἐκτεθειμένα στὸ ὕπαιθρο καὶ στὶς κακοκαιρίες κι' ἔχασαν μόλις τὰ 10% τῆς ἀντοχῆς τους, ἐνῶ τὰ συνηθισμένα ὑφάσματα, ὑπὸ τὶς ἴδιες συνθῆκες, παρουσιάζουν μιὰν ἐλάττωσι τῆς ἀντοχῆς τους κατὰ 50%.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Τά σμαράγδια τῆς λαίδης Φόρεστ

Οταν ὁ νεαρὸς λόρδος Φόρεστ παντρεύτηκε τὴν μὶς Οὐΐλιαμς, κόρη τοῦ βασιλέως τῶν παστῶν ψαριῶν, ἡ μεγάλη λαίδη Φόρεστ, ἡ μητέρα του, δὲν ἐνθουσιάστηκε καθόλου ἀπὸ αὐτὸ τὸ γάμο. Αὐτὸ μπορῶ νὰ τὸ πῶ μὲ βεβαιότητα, γιατὶ στοῦ Φόρεστ ὑπηρετοῦμε ἀπὸ πατέρα σὲ γιο, κάπου ἑκατὸ χρόνια. Στὸ ἀρχοντικὸ τῶν Φόρεστ, ἕνας Νταίβης — αὐτὸ εἶναι τ' ὄνομά μου — εἶναι πάντοτε ὁ ἀρχιθαλαμηπόλος, καὶ ὁ ἄνθρωπος τῆς ἐμπιστοσύνης τῶν κυρίων του.

Λοιπόν, ἂν κι' ἡ «μεγάλη λαίδη» δυσαρεστήθηκε ἀπὸ τὸ γάμο αὐτὸ πάντως δὲν ἔδειξε τίποτε. Ἀντιθέτως χάρισε στὴ νύφη της πολλὰ ἀπὸ τὰ ὡραιότερα οἰκογενειακὰ κοσμήματα. Τὸ μόνο πρᾶγμα ποὺ δὲν θέλησε ν' ἀποχωριστῆ, παρ' ὅλα τὰ παρακάλια τοῦ γιοῦ της ποὺ λάτρευε τὴν γυναῖκα του, ἦταν τὰ περίφημα σμαράγδια της: αὐτά, ὅλη ἡ περιουσία τῶν Οὐΐλιαμς δὲν θὰ ἔφτανε νὰ τ' ἀγοράσῃ. Γιατὶ ὄχι μονάχα εἶχαν ἀμύθητη ἀξία ὡς κοσμήματα — ἦσαν τὰ μεγαλύτερα καὶ τὰ πιὸ σπάνια σμαράγδια τοῦ κόσμου — ἀλλὰ συγχρόνως γιατὶ ἦσαν ἱστορικά: ἀνῆκαν δηλαδὴ κάποτε στὴν Μαρία Στούαρτ, κι' ὁ ἴδιος ὁ βασιλιὰς τῆς Ἀγγλίας τὰ χάρισε σὲ μιὰ λαίδη Φόρεστ.

Ἡ «μεγάλη λαίδη» ὡστόσο ἦταν γυναῖκα δίκαιη καὶ καλή. Καὶ στὶς ἐπίσημες δεξιώσεις, ἐπέτρεπε στὴ νύφη της νὰ τὰ φορῇ. Μόνον ποὺ δὲν ἤθελε νὰ μένουν οὔτε μιὰ νύχτα σ' ἄλλο σπίτι ἀπὸ τὸ δικό της.

Ὁ νεαρὸς λόρδος, κατοικοῦσε μὲ τὴ γυναῖκα του σ' ἕνα μέγαρο, ὄχι πολὺ μακρυὰ ἀπὸ τὸ οἰκογενειακὸ του ἀρχοντικό, στὴν ἴδια ἀριστοκρατικὴ συνοικία.

Κάθε φορὰ ποὺ ἡ νέα λαίδη ἤθελε νὰ φορέσῃ τὰ σμαράγδια, ἡ πιστὴ καμαριέρα τῆς «μεγάλης λαίδης», τὰ μετέφερε μέσα στὴν ἀσημένια τους θήκη, ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς κυρίας της στὸ σπίτι τοῦ λόρδου. Ἐκεῖ, περίμενε ὡς ποὺ νὰ γυρίσῃ ἡ νέα λαίδη ἀπὸ τὸ χορὸ ἢ ἀπὸ τὸ θέατρο, τὰ ξανάβαζαν στὴ θήκη τους, καὶ ἡ καμαριέρα τὰ ἔφερνε πίσω, τὴν ἴδια νύχτα, γιὰ νὰ φυλαχτοῦν στὸ χρηματοκιβώτιο τῆς «μεγάλης λαίδης» Φόρεστ.

Φυσικά, στὴ μεταφορά, τὴ συνόδευα ἐγώ, γιατὶ ἤμουν τὸ πρόσωπο τῆς ἐμπιστοσύνης τῶν Φόρεστ, ὅπως εἶπα.

Ἡ καμαριέρα, ἡ Λουΐζα, ἦταν μιὰ πολὺ καλὴ κοπέλλα, καὶ στὴ διαδρομὴ ποὺ κάναμε συχνὰ μαζὶ ἀπὸ τὸ ἕνα σπίτι στὸ ἄλλο, εἴχαμε γνωριστῆ τόσο πολύ, ποὺ ἄρχισα νὰ τὴν συμπαθῶ, καὶ νὰ σκέπτωμαι σοβαρὰ νὰ τὴ ζητήσω σὲ γάμο...

Ὡστόσο, δὲν πρέπει νἄχῃ κανεὶς ποτὲ ἐμπιστοσύνη στὶς γυναῖκες: ὅσες φορὲς δὲν ἔλαβα ὑπ' ὄψιν μου αὐτὴ τὴν ἀρχή, τὸ μετάνοιωσα πικρά, καθὼς θὰ δείξῃ κι' αὐτὴ ἡ ἱστορία.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ἡ νέα λαίδη εἶχε φορέσει τὰ σμαράγδια σὲ μιὰ ἐσπερίδα ποὺ ἔδιναν στὸ σπίτι τους, κι' ἔτσι τελειώσαμε μᾶλλον νωρίς, κοντὰ τὰ μεσάνυχτα. Ἡ Λουΐζα μὲ τὴ θήκη στὴ μικρὴ βαλίτσα της, ἦταν ἕτοιμη. Θὰ φεύγαμε. Καὶ τότε μοῦ ἔκανε μιὰ παράξενη πρότασι: εἶχε μιὰ παράλυτη ἀδελφὴ ποὺ καθόταν σ' ἕνα δωμάτιο, ὄχι μακριὰ ἀπὸ τὴ γειτονιά μας. Μὲ παρακάλεσε λοιπὸν θερμὰ νὰ πεταχτοῦμε, μιὰ στιγμὴ ὡς ἐκεῖ, γιὰ νὰ θαυμάσῃ ἡ ἀδελφὴ της τὰ σμαράγδια, ποὺ τὸ εἶχε καὶμὸ ἀπὸ καιρό.

Ἦταν μιὰ ὄμορφη, φωτεινὴ νύχτα, κι' ἡ Λουΐζα μοῦ φάνηκε πιὸ γλυκειὰ ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά, ἔτσι ποὺ δὲν εἶχα τὴ δύναμι νὰ τῆς πῶ ὄχι. Σὲ λίγο προχωρούσαμε σ' ἕνα σκοτεινὸ ἔρημο δρόμο, σὲ μιὰ φτωχογειτονιά, καὶ εἶχα ἀρχίσει νὰ μετανοιώνω γι' αὐτὸ ποὺ ἔκανα, ὅταν μπροστά μας βρέθηκε ἕνας πόλισμαν, καὶ μᾶς διάταξε νὰ σταθοῦμε.

— Εἴσαστε ὁ κύριος Νταίβης; μὲ ρώτησε.

— Μάλιστα, ἀπάντησα.

— Καὶ σεῖς ἡ μὶς Λουΐζα Σμίθ; Βρισκόσαστε κι' οἱ δυὸ στὴν ὑπηρεσία τῆς λαίδης Φόρεστ, καὶ μεταφέρετε τὰ σμαράγδια της;

— Μάλιστα, κύριε, ἀπάντησε ἡ Λουΐζα τρέμοντας.

— Σᾶς παρακαλῶ νὰ μὲ ἀκολουθήσετε κι' οἱ δυό σας ὡς τὸ ἀστυνομικὸ τμῆμα.

— Μὰ γιὰ ποιὸ λόγο; ρώτησα.

— Γιὰ τὸν ἁπλούστατο λόγο ὅτι αὐτὸς δὲν εἶνε ὁ δρόμος σας. Ὁ λόρδος Φόρεστ, εἶχε ἀπὸ καιρὸ ὑποψίες, καὶ σᾶς παρακολουθούσαμε. Τώρα σᾶς ἔπιασα ἐπ' αὐτοφώρῳ νὰ μεταφέρετε τὰ σμαράγδια στοὺς συνενόχους σας.

Ἀμέσως μᾶς ὁδήγησε σ' ἕνα κτίριο, μὲ τὸ χαρακτηριστικὸ γαλάζιο φῶς ἐμπρὸς στὴν εἴσοδό του. Σ' ἕνα γραφεῖο, ἕνας ἄλλος πόλισμαν μισοκοιμόταν μπροστὰ στὸ τηλέφωνο.

— Χάρρυ, εἶπε ὁ δικός μας πόλισμαν, τοὺς ἔπιασα. Ποῦ εἶνε ὁ προϊστάμενος;

— Θὰ τοὺς ἀνακρίνῃ αὔριο τὸ πρωΐ, ἀπάντησε ἐκεῖνος.

— Τηλεφώνησε τοῦ λόρδου Φόρεστ ὅτι τὰ σμαράγδια βρίσκονται ἐδῶ καὶ εἶνε ἀσφαλῆ.

— Καλά. Κλεῖσε τους στὸ κρατητήριο. Αὔριο Cὰ τοὺς πάρουμε κατάθεσι.

Σὲ λίγο, βρεθήκαμε σ' ἕνα ἔρημο δωμάτιο ὅπου γιὰ μόνο ἔπιπλο εἶχε ἕναν ξύλινο πάγκο.

— Καληνύχτα καὶ ὕπνο ἐλαφρό! μᾶς εἶπε εἰρωνικὰ ὁ πόλισμαν. Ἔτσι πιάνονται τὰ ἔξυπνα πουλιά!...

Ἡ πόρτα ἔκλεισε, καὶ βρεθήκαμε μόνοι ἐκεῖ μέσα μὲ τὴ Λουΐζα, ποὺ ἔκλαιγε.

Ὡστόσο δὲν μὲ συγκίνησαν τὰ δάκρυά της. Εἶχα πιὰ τὴν ὑποψία ὅτι ἡ Λουΐζα ἦταν πράκτορας κάποιας σπείρας λωποδυτῶν. Ἡ ἀδελφή της, ἦταν πρόσωπο ἀνύπαρκτο. Καὶ μὲ τὴ γυναικεία της πονηρία, κατώρθωσε νὰ μὲ καταφέρῃ νὰ γίνω ἀκούσιος συνένοχός της. Ἂν δὲν μᾶς ἔπιανε ἡ ἀστυνομία, τὰ σμαράγδια θὰ ἦσαν τώρα στὰ χέρια τῆς σπείρας. Κι' ἐγώ; Πῶς θὰ κατώρθωνα ν' ἀποδείξω τὴν ἀθωότητά μου; Πῶς θὰ ἔπειθα τὴν ἀστυνομία, καὶ κυρίως τὴν κυρία μου; Πέρασα τὴν πιὸ μαρτυρικὴ νύχτα τῆς ζωῆς μου. Πλάϊ μου, ἡ Λουΐζα, ἀφοῦ ἔκλαψε ὅσο μποροῦσε, εἶχε ἀκουμπήσει στὸν τοῖχο κι' ἀποκοιμήθηκε. Δὲν τῆς ἀπηύθυνα οὔτε μιὰ φορὰ τὸ λόγο. Εἶχα φανῆ βλάκας, ἐπιπόλαιος!... Πρὸς τί νὰ τὰ βάλω μαζί της; Αὐτὴ τὴ δουλειὰ της ἔκανε...

Τὰ χαράματα, τυχαίως, ἔκανα ν' ἀνοίξω τὴν πόρτα. Καὶ πρὸς μεγάλη μου ἔκπληξι τὴ βοῦκα ἀνοιχτή. Βγῆκα στὸ διάδρομο. Ψυχή. Πῆγα στὸ γραφεῖο. Ἦταν ἔρημο. Ἐλειπε μάλιστα καὶ ἡ συσκευὴ τοῦ τηλεφώνου.

Βγῆκα ἔξω.

Κύτταξα πάνω ἀπ' τὴν εἴσοδο. Ἔλειπε ἡ ἐπιγραφὴ τοῦ ἀστυνομικοῦ τμήματος καὶ τὸ γαλάζιο φῶς. Ὁ νοῦς μου φωτίστηκε ἀμέσως. Ὅλα ἦσαν σκηνοθετημένα! Οἱ ψευτοπόλισμαν ἦσαν ἁπλούστατα λωποδύτες. Εἴχαμε πέσει θύματα κλοπῆς!

Τρέχοντας, πῆγα πρῶτα στὸ σπίτι τοῦ λόρδου Φόρεστ, ξύπνησα τὸ θυρωρό, καὶ τράβηξα κατευθεῖαν γιὰ τὸ δωμάτιό του.

— Μυλόρδε! φώναξα. Μᾶς ἔκλεψαν τὰ σμαράγδια!

— Τί σμαράγδια καὶ πράσινα ἄλογα μοῦ λές; φώναξε. Τὰ σμαράγδια εἶνε κλειδωμένα στὸ γραφεῖο μου! Χτὲς τὸ βράδυ, δὲν τἄβαλε στὴ θήκη τους ἡ γυναῖκα μου, γιὰ νὰ τὰ δείξῃ σήμερα τοῦ πατέρα της. Ξέχασα νὰ σᾶς τὸ πῶ, καὶ φύγατε σὰν βλάκες μὲ τὴν ἄδεια θήκη. Τηλεφώνησα τῆς μαμᾶς, ἀλλὰ μοῦ εἶπε πὼς δὲν εἴχατε γυρίσει ἀκόμα.

Διηγήθηκα τί μᾶς συνέβη.

Ἡ καϋμένη μου ἡ Λουΐζα, ὁ φτωχός μου ἄγγελος εἶχε πῆ τὴν ἀλήθεια. Εἶχε πραγματικὰ μιὰ ἀδελφὴ παράλυτη, δὲν ἐποκειτο γιὰ κόλπο. Ὅσο γιὰ τὴ σπείρα εἶχε διοργανώσει ἔξυπνα τὸ κόλπο της. Δὲν τῆς ἦταν δύσκολο νὰ νοικιάσῃ ἕνα ἔρημο διαμέρισμα καὶ νὰ τὸ κάνῃ ἀστυνομικὸ τμῆμα.

Ἔτρεξα στὸ «τμῆμα» καὶ βρῆκα τὴ Λουΐζα νὰ κοιμᾶται ἀκόμα. Ἦταν τόσο ἀποκαμωμένη ἡ καϋμένη!... Ξύπνησε, στὴν ἀγκαλιά μου.

Ἔτσι γλύτωσα τὴ φυλακή. Ἀλλὰ παντρεύτηκα τὴ Λουΐζα. Ἄλλου εἴδους ἰσόβια δεσμὰ αὐτά, ἀλλὰ τόσο εὐχάριστα!...

ΑΡΝΟΛΝΤ ΜΠΕΝΕΤ

— Σᾶς παρακαλῶ νὰ μὲ ἀκολουθήσετε κι' οἱ δυὸ ὡς τὸ ἀστυνομικὸ τμῆμα.

Τὸ κυνῆγι στὴν ἀρχαία Ἑλλάδα

Ὁ ἀγὼς ἔρωτας τοῦ Ἱππολύτου

ΟΤΑΝ φάνηκε ἡ ροδοδάκτυλη Ἠὼς τριγυρίζαμε στὸ νησὶ θαυμάζοντάς το. Οἱ κόρες τοῦ αἰγίολου Δία, οἱ Νύμφες, μᾶς ἔστειλαν ἀγριοκάτσικα γιὰ νὰ ἑτοιμάσουν οἱ σύντροφοι μας τὸ δεῖπνο. Πήραμε λοιπὸν ἀμέσως ἀπὸ τὰ πλοῖα κυρτὰ τόξα καὶ ἀκόντια καί, ἀφοῦ μοιραστήκαμε σὲ τρία σώματα, ἀρχίσαμε νὰ χτυποῦμε. Καὶ ὁ Θεὸς εὐθὺς ἀμέσως μᾶς ἔστειλε πλούσιο κυνῆγι. Δώδεκα ἦταν τὰ πλοῖα ποὺ μ' ἀκολουθοῦσαν. Σὲ κάθε πλοῖο ἔλαχαν ἀπὸ ἑννιὰ ἀγριοκάτσικα. Μονάχα στὸ δικό μου ἦταν δέκα. Ἔτσι τότε ὅλη τὴν ἡμέρα, μέχρις ὅτου βασίλεψε ὁ ἥλιος, καθόμαστε καὶ καλοτρώγαμε μὲ ἄφθονα κρέατα καὶ πίναμε γλυκὸ κρασί».

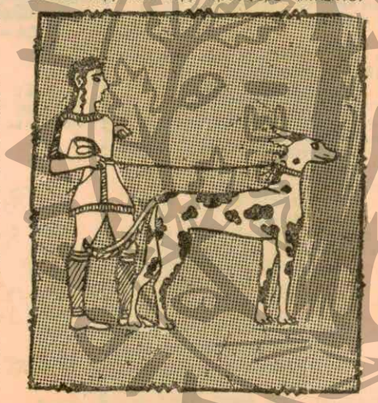
Ἀπ' τὴν παραπάνω ἁπλῆ, ἀλλὰ χαριτωμένη διήγησι τοῦ Ὀδυσσέα, βγάζουμε συμπεράσματα γιὰ τὸ κυνῆγι στὰ προϊστορικὰ τῆς Ἑλλάδος χρόνια. Τότε, ἡ ἠπειρωτικὴ Ἑλλάδα ἦταν γεμάτη δάση καὶ θηράματα. Ἀγριογούρουνα, ἀγριόδοδα, ἐλάφια, ἀγριοκάτσικα, ζαρκάδια, ἀλλὰ καὶ λύκοι καὶ λιοντάρια ἀφθονοῦσαν. Ὁ μῦθος γιὰ τὸ λιοντάρι τῆς Νεμέας εἶνε μιὰ ἀπήχησι γιὰ τ' ἄγρια ζῶα — θηράματα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

Τὸ κυνῆγι τῶν μεγάλων ζώων ἔδινε πάντα ἀφορμὴ γιὰ τὴ διοργάνωσι μεγάλων κυνηγετικῶν ἐπιδρομῶν. Παγάνες καὶ καρτέρια ἦταν καὶ τότε στὴν ἡμερησία διάταξι. Μὲ σχέδιο κανονικὸ ἐφάρμοζαν τὴν καταδίωξι καὶ τὴν προώθησι τοῦ κυνηγιοῦ σὲ στενὰ περάσματα, ὅπου γερὰ δίχτυα ἀπὸ σχοινὶ ἔμπλεκαν τὰ ζῶα. Ἄλλοτε πάλι ἀποκλείοντας τὶς πηγὲς καὶ τὰ ρυάκια ἀνάγκαζαν τοὺς ταύρους καὶ τ' ἄλλα ζῶα νὰ συγκεντρωθοῦν κοντὰ στὴν πηγὴ ποὺ τὴν ἄφηναν ἐλεύθερη. Γιὰ τὰ μικρὰ καὶ φτερωτὰ κυνήγια χρησιμοποιοῦσαν, ὅπως καὶ σήμερα, θηλειὲς καὶ βέργες μὲ ἰξό. Ὅταν ὅμως ἤθελαν νὰ πετύχουν κυνήγι, τότε ἔβαζαν σὲ ἐνέργεια τὰ κυνηγετικὰ σκυλιά. Ἀπ' τὶς τοιχογραφίες τῆς Τίρυνθος φαίνεται πὼς οἱ κυνηγοὶ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης εἶχαν κυνηγετικὰ σκυλιὰ ἐκλεκτῆς ράτσας. Ἀπ' τὴν Ἀσία εἶχαν φέρει ἀκόμη καὶ εἰδικοὺς κυνηγούς, ποὺ χρησιμοποιοῦσαν μὲ μεγάλη ἐπιδεξιότητα γυμνασμένους πάνθηρες καὶ κυνηγετικὰ γεράκια.

★

Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες θεωροῦσαν πὼς κάθε τους εὐγενικὴ ἀσχολία προστατευόταν ἀπόνα θεό ἢ μιὰ θεά. Ἡ Ἄρτεμις ἦταν ἡ «Δέσποινα», ἡ βασίλισσα τῶν δασῶν καὶ τῶν βουνῶν, ἡ θεὰ τοῦ κυνηγιοῦ. Οἱ Ἀρκάδες τὴν τιμοῦσαν μὲ αἴσθημα σεβασμοῦ, ἀλλὰ καὶ μὲ κάποιο τρόμο, ὅταν περνοῦσαν τὶς ἄγριες ἐρημιὲς τῆς χώρας τους. Τὴν θεωροῦσαν σὰν τὴν «Ἡγεμόνη» θεά, ποὺ προστάτευε τὴν πορεία τῶν ἀνθρώπων στ' ἀπόκρημνα γιδόστρατα καὶ στὰ στενὰ περάσματα τῶν βουνῶν. Πίστευαν πὼς τὸ κυνῆγι ἦταν ἡ προσφιλέστερη ἀσχολία της. Ἀπ' τὶς κορυφὲς τοῦ Ἐρυμάνθου, ἡ Ἄρτεμις συνοδεύεται ἀπὸ τὶς Νύμφες της. Πάντα προπορευόταν ὁρμητικὴ ἀγέλη ἀπὸ κυνηγετικὰ σκυλιά. Ἡ θεὰ τοῦ κυνηγιοῦ, εὐκίνητος καὶ ὁρμητική, ντυμένη μὲ κοντὸ χιτῶνα, ὁπλισμένη μὲ φαρέτρα καὶ βέλη, ἔτρεχε ἐδῶ κι' ἐκεῖ μέσα ἀπὸ βουνὰ καὶ λαγκάδια καὶ κυνηγοῦσε δορκάδες καὶ γρήγορα ἐλάφια, ποὺ τὰ διαπερνοῦσε μὲ τὰ βέλη της. Ὁ κυνηγὸς ὅταν ἤθελε νἄχῃ καλὸ κυνῆγι παρακαλοῦσε τὴ θεὰ Ἄρτεμιδα, τὴν «Ἀγροτέραν» τὴ στιγμὴ ποὺ ξεκινοῦσε καὶ τὴν ἱκέτευε, νὰ τοῦ στείλη ἄφθονα καὶ καλὰ θηράματα, ὁρκιζόμενος πὼς θὰ ἐκτελοῦσε τὶς θελήσεις της.

Κανεὶς δὲν τολμοῦσε νὰ κτυπήσῃ τὰ νεαρὰ ζῶα, ποὺ ἦταν ἀφιερωμένα σ' αὐτὴ καὶ τὰ θεωροῦσαν σὰν ἰδιοκτησία της, ὅπως μᾶς λέει ὁ Ξενοφῶν στὰ Κυνηγετικά του. Ὁ Ἱππόλυτος γυιὸς τῆς Ἀμαζόνας Ἀντιόπης ἦταν νεανίας ἁγνός, ποὺ καμμιὰ θηλυκὴ καλλονὴ δὲν μποροῦσε νὰ τὸν συγκινήσῃ. Ἔτρεφε μονάχα εὐλαβικὸν ἔρωτα πρὸς τὴν Ἄρτεμιδα, ποὺ τὸν προστάτευε. Ζοῦσε μαζί της ζωὴ ἀγρια μέσα στὰ βουνὰ καὶ τὰ δάση. Ὅταν γύριζε ἀπὸ τὸ κυνῆγι γονάτιζε ἐμπρὸς στὴν εἰκόνα της καὶ τῆς πρόσφερε «πλεκτὸν στέφανον ἐξ ἀκηράτου λειμῶνος».

Κυνηγὸς τῆς Μινωϊκῆς ἐποχῆς.

★

Τὸ κυνῆγι μὲ τὰ δίκτυα ἦταν στὴν ἀρχαία Ἑλλάδα πολὺ διαδεδομένο. Τὰ δίκτυα τἄφτιαχναν ἀπὸ λινάρι, ποὺ τὄφερναν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο, τὴν Κολχίδα καὶ τὴ Βόρειο Ἀφρική. Ἀναφέρονται καὶ δίκτυα ἀπὸ κανάβι. Τὰ δίκτυα αὐτὰ τἄλεγαν «λίνα» καὶ «βρόχους» καὶ ἦταν ἀνάλογα μὲ τὴ χρῆσι τους.

Ὅταν ἤθελαν νὰ κυνηγήσουν ἀγριοπερίστερα μὲ δίκτυα ἔδεναν μὲ λεπτὸ σπάγγο περιστέρια στὸ ἔδαφος, ποὺ τὰ σκέπταζαν ἢ τοὺς ἔβγαζαν τὰ μάτια. Οἱ φωνές τους, λέει ὁ Ἀριστοφάνης τραβοῦσαν πρὸς τὸ μέρος τους ἄλλα περιστέρια καὶ ἔτσι αὐτὰ ἔπεφταν στὰ δίχτυα. Μὲ δίκτυα καὶ θηλειὲς ἔπιαναν τσίχλες κι' ἄλλα πουλιά. Σπάνια μεταχειρίζονταν μεγάλες ἀπόχες, ὅπως γίνεται σήμερα στὴ Μάνη ὅταν θέλουν νὰ κυνηγήσουν ὀρτύκια.

Τὸ ἴδιο μὲ δίκτυα ἔπιαναν λαγούς, ἀγριογούρουνα καὶ ζαρκάδια. Τὰ ἔστηναν σὲ καμπύλη μακρυὰ γραμμή, ὥστε νὰ ἐμποδίζουν τὸ πέρασμα τῶν ζώων. Οἱ κυνηγοὶ ἔβγαζαν τὰ ζῶα ἀπ' τὶς φωλιές τους καὶ μὲ τὶς φωνὲς καὶ τὰ γαυγίσματα τῶν σκυλιῶν τὰ κατηύθυναν πρὸς τὴν «ὁρμωδίαν». Ἔτσι λεγόταν τὸ κόλπο τῶν δικτυῶν, ποὺ ἦταν στερεωμένα μὲ σχοινιὰ στὸ ἔδαφος καὶ εἶχαν πάνω τους δεμένα φτερὰ γιὰ νὰ τραβοῦν τὰ ζῶα. Φοβισμένα αὐτὰ ἔτρεχαν ἐδῶ κι' ἐκεῖ γιὰ νὰ γλυτώσουν. Ἀλλὰ οἱ κυνηγοὶ καὶ τὰ σκυλιὰ τ' ἀνάγκαζαν νὰ στραφοῦν πρὸς τὸ φράγμα ὅπου βρίσκονταν τὰ δίκτυα, καὶ τελικὰ τὰ ἔπιαναν.

Ὁ Ξενοφῶν, ὅπως καὶ ὁ Νεμεσιανός, μνημονεύουν ἄλλα δυὸ εἴδη κυνηγετικῶν δικτυῶν. Τὸ «ἑνόδιον», ποὺ ἦταν μικρὸ δίκτυ καὶ τὸ τοποθετοῦσαν σὲ δρόμους καὶ περάσματα ἀνάμεσα σὲ θάμνους καὶ τὴν «ἄρκυν», ποὺ εἶχε καὶ ἄτοχη καὶ ἦταν μᾶλλον ἕνας συνδυασμὸς θηλειᾶς καὶ δικτυοῦ. Δεξιοτέχνες ὅμως ἦσαν οἱ Ἕλληνες στὸ σημάδι. Μποροῦσαν νὰ κτυπήσουν περιστέρια μὲ βέλος, χωρὶς νὰ λαθέψουν στὸ σκοπό.

Καὶ στὴ σφενδόνη (σφεντόνα) ἦσαν ἄφθαστοι οἱ ἀρχαῖοι. Ἐννοοῦμε τὴ σφεντόνα ὄχι μὲ λάστιχο βέβαια, ἀλλὰ παρόμοια μ' ἐκείνη ποὺ χρησιμοποιοῦσαν στὰ παλαιότερα χρόνια καὶ οἱ σύγχρονοι Ἀθηναῖοι στοὺς πετροπολέμους. Ἡ σφεντόνα αὐτὴ τοὺς χρησίμευε περισσότερο στὸν πόλεμο καὶ σπάνια στὸ κυνῆγι. Τὸ βλῆμα της ὅμως, πέτρα ἢ βῶλος μολυβιοῦ αὖ χτυποῦσε στὸ ψαχνὸ εἰσχωροῦσε μέσα στὴ σάρκα, τόση ἦταν ἡ δύναμί του. Τὸ σημάδι μὲ τὴ σφενδόνα εἶνε βέβαια λιγάκι δύσκολο. Καὶ ὅμως οἱ ἀρχαῖοι εἴτε στὶς μάχες, εἴτε στὸ κυνῆγι κάνανε ἀληθινὰ θαύματα μὲ τὸ πρωτόγονο αὐτὸ ὅπλο.

ΤΑΚΗΣ Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

«ΠΟΛΕΜΙΣΤΑ!-φαντάσματα» ΤΗΣ ΕΡΗΜΟΥ

Ἡ ὀδύσσεια τεσσάρων γενναίων στὴν κόλαση τῆς δίψας

Σὲ μιὰ ἀπ' τὶς ἀπόμερες ἄκρες τῆς ἀπέραντης Σαχάρας, στὴν ὄασι Σίβα, κατοικοῦν μόνο λίγοι ἰθαγενεῖς, σὲ καλύβες ἀπὸ λάσπη στημένες τὴ μιὰ ἀπάνω στὴν ἄλλη, σὰν πρωτόγονους οὐρανοξύστες. Ἐκεῖ λοιπὸν ἐγκαταστάθηκε πρὸ 9 ἐτῶν ἡ ἕδρα τῆς «Ὁμάδος τῆς Ἐρήμου», ποὺ τὴν ἀποτελοῦσαν μερικοὶ Ἄγγλοι στρατιῶτες, ἄφοβοι καὶ σκληραγωγημένοι, μὲ ἀρχηγό τους τὸν ἀντισυνταγματάρχη Ράλφ Μπάνιολντ, δεύτερο «Λώρενς τῆς Ἀραβίας».

Ἡ χοῦφτα αὐτὴν τῶν «πειρατῶν τῆς ἐρήμου», μοναδικὴ στὸ εἶδος της, βοήθησε σημαντικὰ στὴ συντριβὴ τῶν δυνάμεων τοῦ Ρόμμελ. Ἡ ἡρωϊκὴ δράσι της, 1.500 - 2.000 χιλιόμετρα πίσω ἀπ' τὶς ἐχθρικὲς γραμμές, ἔμεινε θρυλική. Οἱ ἐπιδρομές της διαρκοῦσαν ὁλόκληρο μῆνα, σκέπαζαν μιὰ ἔκτασι 2.000 χιλιομέτρων καὶ σκόρπιζαν τὸν τρόμο στὶς ἰταλικὲς φρουρὲς τῶν ἀπομονωμένων ὁάσεων.

Οἱ «πολεμισταὶ - φαντάσματα» τοῦ Μπάνιολντ ταξείδευαν μὲ εἰδικὰ καμιόνια. Ἀψηφοῦσαν ἀμμοθύελλες, ποὺ διαρκοῦσαν ἐπὶ 2 - 3 ἡμέρες, ποὺ ἀνύψωναν τόσο τὴ θερμοκρασία, ὥστε νὰ παθαίνουν παραλήρημα μερικοὶ ἀπ' τοὺς στρατιῶτες, καὶ ποὺ ἄφηναν κατόπιν τὴν ἔρημο κατεσπαρμένη μὲ πτώματα ἀποδημητικῶν πουλιῶν.

Τὰ Χριστούγεννα τοῦ 1940, ἡ «Ὁμὰς τῆς Ἐρήμου» ξεκίνησε γιὰ μιὰ τέτοια ἐπιδρομὴ ἐναντίον τοῦ ἰταλικοῦ φρουρίου Μουρζούκ, ποὺ ἀπεῖχε 2.000 χιλιόμετρα. Ἀπέφυγε ὅλες τὶς ὁάσεις καὶ τὰ πηγάδια ποὺ ὑπῆρχαν στὸ δρόμο της, πέρασε ἀπὸ περιοχὲς τελείως ἀνεξερεύνητες, κι' ἔτσι μπόρεσε νὰ φτάσῃ ἀπαρατήρητη μετὰ 3 βδομάδες, στὸ ἐχθρικὸ φρούριο. Βλέποντας ἀπὸ μακρυὰ τοὺς Ἄγγλους, οἱ Ἰταλοὶ τοὺς νόμισαν γιὰ δικούς τους καὶ... τοὺς χαιρέτησαν φασιστικά! Ὅταν κατάλαβαν τὸ λάθος τους, ἦταν πιὰ πολὺ ἀργά...

Ἀληθινὰ ἐπικὴ ἦταν ἡ περιπέτεια τεσσάρων «πολεμιστῶν - φαντασμάτων», ποὺ δείχνει ὅτι οἱ ἥρωες αὐτοὶ εἶχαν τὶς τραγωδίες τους, ὅπως καὶ τοὺς θριάμβους τους.

Μιὰ περίπολος τῆς «Ὁμάδος τῆς Ἐρήμου» δέχθηκε τὴν ἐπίθεσι ἐχθρικῶν ἀεροπλάνων. Ἕνα καμιόνι της ἀπομονώθηκε ἀπ' τ' ἄλλα. Τὸ ψυγεῖο του εἶχε καταστραφῆ. Οἱ τέσσαρες ἐπιβάτες του τὸ ἐγκατέλειψαν καὶ ξεκίνησαν γιὰ νὰ γυρίσουν πεζῆ στὴ βάσι τους, ποὺ ἀπεῖχε 360 χιλιόμετρα. Λέγονταν Οὐίντσεστε, Ἤστον, Τίγκ καὶ Μούρ. Ὁ δεύτερος ἦταν πληγωμένος στὸ λαιμὸ κι' ὁ τέταρτος στὸ πόδι.

Ἡ αἱμορραγία εἶχε ἐξασθενήσει τὸν Ἤστον, ἐνῶ ὁ Μοὺρ ὑπέφερε ἀπερίγραπτα σὲ κάθε βῆμα του.

Τὴν πρώτη μέρα, τὰ τρόφιμα τῆς μικρῆς ὁμάδος τελείωσαν. Οἱ γλῶσσες τους πρήστηκαν ἀπ' τὴ δίψα. Κι' εἶχαν διατρέξει μόλις 50 χιλιόμετρα...

Τὴ δεύτερη μέρα, οἱ γλῶσσες τους ἄρχισαν νὰ μαυρίζουν. Εὐτυχῶς, βρῆκαν στὸ δρόμο τους ἕνα χαλασμένο κι' ἐγκαταλελειμένο ἐχθρικὸ αὐτοκίνητο. Μέσα στὸ ψυγεῖο του ἀπόμενε λίγο νερὸ ζεστό, ποὺ μύριζε σκουριά. Ἤπιαν ὅλοι ἀπὸ μιὰ γουλιά.

Ψάχνοντας κατόπιν μέσα στ' αὐτοκίνητο, ἀνεκάλυψαν δυὸ δοχεῖα μὲ νερό, κι' ἔτσι ἐξασφάλισαν ἀπὸ 1½ κιλὸ καθένας.

Ἔπειτα ἀπὸ 5 μέρες χωρὶς τροφή, ὁ Ἤστον σωριάστηκε χάμω καὶ ξεψύχησε. Οἱ σύντροφοί του τὸν ἔθαψαν στὴν ἄμμο κι' ἔβαλαν μερικὲς πέτρες γιὰ σημάδι στὸν τάφο του. Ἔπειτα συνέχισαν τὸ δρόμο τους.

Τοὺς εἶχε ἀπομείνει τόσο λίγο νερό, ὥστε δὲν τὸ ἔπιναν, ἀλλὰ ξέπλεναν μόνο τὸ στόμα τους μ' αὐτὸ κι' ἔπειτα τὸ ξανάφτυναν μέσα στὰ παγούρια τους.

Ὁ Τίγκ ἔπεσε κι' αὐτός, ἐξαντλημένος, ἀνίκανος νὰ κινηθῇ, κι' ἐπέβαλε στοὺς συντρόφους του νὰ τὸν ἐγκαταλείψουν καὶ νὰ προσπαθήσουν νὰ σωθοῦν.

Οἱ δυὸ ἄλλοι σέρνονταν μάλλον παρὰ περπατοῦσαν, κάτω ἀπ' τὸ φλογερὸ ἥλιο. Μὲ μάτια γουρλωμένα ἀπ' τὴ φρίκη, ἔβλεπαν σκορπισμένα στὴν ἄμμο κόκκαλα ἀπὸ καμῆλες ποὺ εἶχαν ψοφήσει ἀπ' τὴ δίψα. Καὶ συλλογίζονταν μ' ἀπόγνωσι ὅτι τοὺς περίμενε ἡ ἴδια τύχη...

Ἀφοῦ τελείωσε τὸ νερό του, ὁ Οὐίντσεστερ ἔπεσε στὸ δρόμο. Ἀπόμεινε ἕνας μόνον, ὁ Μούρ... Τὴν ἄλλη μέρα, τὸν βρῆκε μιὰ ἀγγλικὴ περίπολος.

Οἱ πρῶτες του λέξεις ἦταν γιὰ τοὺς συντρόφους του. Ἔμαθε τότε, μὲ χαρά του, ὅτι ἡ περίπολος εἶχε διασώσει καὶ τοὺς δυὸ ἄλλους ἐπιζῶντες.

Ὅταν τὸν συνάντησε ἡ περίπολος, ὁ Μοὺρ φαινόταν σὰν φάντασμα. Σερνόταν μὲ τὰ χέρια καὶ τὰ γόνατα, τὰ κόκκαλά του ξεπετιόνταν μέσα ἀπ' τὸ στεγνωμένο πετσί του κι' εἶχε κυριευθῆ ἀπὸ παραλήρημα...

Μετὰ τὴν ἐξαπόλυσι τῆς μεγάλης ἐπιθέσεως τοῦ Ἐλ Ἀλαμεῖν, ἡ «Ὁμὰς τῆς Ἐρήμου» ἔκαμε ὅ,τι μποροῦσε γιὰ τὴν καταστροφὴ τῶν ἐχθρικῶν γραμμῶν ἀνεφοδιασμοῦ καὶ ἀεροδρομίων. Στὸν παραλιακὸ δρόμο Τριπολίτιδος - Βεγγάζης, ἕνας ἀπ' αὐτούς, μεταμφιεσμένος σὲ Γερμανό, εἶχε στήσει μιὰ φωτεινὴ ἐπιγραφή: «Στρέψατε δεξιά». Καί, κρατώντας ἕνα φανάρι, μέσα στὴ νύχτα, φώναζε γερμανικὰ σὲ κάθε ναζιστικὴ φάλαγγα ν' ἀκολουθήσῃ αὐτὴ τὴν κατεύθυνσι, πρὸς τὸ ἐσωτερικὸ τῆς ἐρήμου. Ἐκεῖ ποὺ τὴν ἔστελνε, καιροφυλακτοῦσαν ἄλλοι σύντροφοί του, ποὺ πηδοῦσαν κρυφὰ πάνω στὰ καμιόνια καὶ τοποθετοῦσαν ὡρολογιακὲς βόμβες.

Αὐτὰ ἦσαν μερικὰ μόνον ἀπ' τὰ κατορθώματα τῶν «πολεμιστῶν - φαντασμάτων», ποὺ εἶχαν γίνει ὁ τρόμος Ἰταλῶν καὶ Γερμανῶν καὶ δὲν ἐδίσταζαν μπροστὰ σὲ κανένα ἐμπόδιο, σὲ κανένα κίνδυνο...

Ἐξασφαλίσατε τὸ μέλλον τῶν κοριτσιῶν σας εἰς τὸν μοναδικὸν οἶκον ἐμπιστοσύνης

„ΠΟΛΥΞΕΝΗ„

ΚΟΠΤΙΚΗ ΡΑΠΤΙΚΗ

ΕΛΕΝΗΣ ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ-ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ

ΑΘΗΝΑΙ

ΒΙΚΤ ΟΥΓΚΩ 48-48

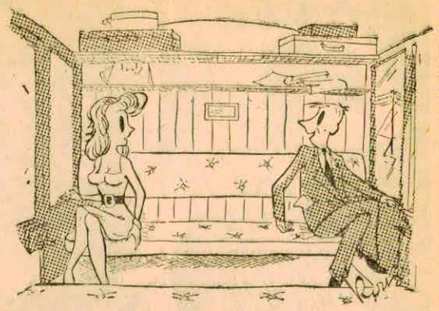
ΧΡΗΣΙΣ ΤΗΛ 51-051

Διὰ θάματα πολέμου καὶ ἀντιαρτοπλήκτους διδάκτρα στὸ ἡμισυ..

Ἐπὶ πλέον διδάσκεται ἡ ΓΑΛΛΙΚΗ διὰ Φιζιουρινία..

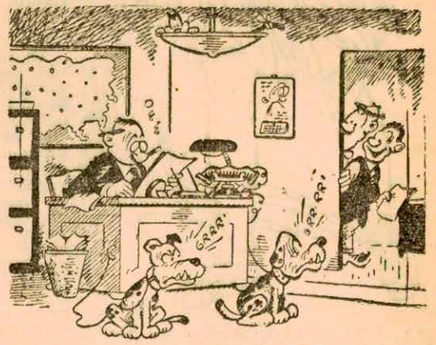
ΔΕΚΟΜΕΘΑ ΚΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΕΣ

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΚΑΘ' ΕΚΑΣΤΗΝ

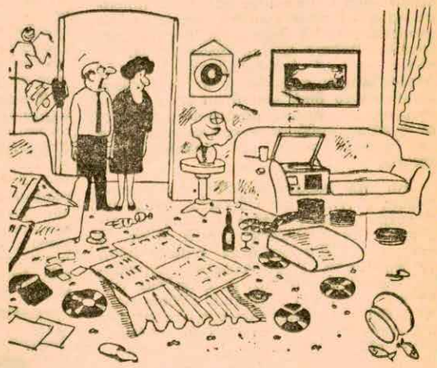
— Συμφωνεῖτε κι' ἐσεῖς, δεσποινίς, πὼς τὸ τραῖνο συντομεύει τὶς ἀποστάσεις;

('Απὸ τὸ «Hérisson»)

ΣΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟ ΤΟΥ ΔΙΕΥΘΥΝΤΟΥ ΜΑΣ

— Τώρα τελευταῖα πολλοὶ ἐνοχλητικοὶ ἐπισκέπτονται τὸν διευθυντή μας. Ἔλαβε, λοιπόν, κι' αὐτὸς τὰ μέτρα του.

— Σὲ παρακαλῶ νὰ καταργήσῃς αὐτὴ τὴ φράσι «Σὰν στὸ σπίτι σας» ποὺ συνηθίζεις νὰ λὲς στοὺς ἐπισκέπτες μας!

— Δὲν μᾶς τὸ λέγατε πρὶν ἀπὸ τὸ πάρτυ πὼς θὰ πλέναμε τὰ πιάτα γιὰ νὰ μὴν ἐρχόμαστε;

Ἡ ἱστορία εἶνε γνωστὴ στὶς γενικές της γραμμές. Εἶνε ἡ τραγικὴ ἱστορία τῶν χιλίων περίπου κατοίκων τοῦ παραμεθορίου Θρακικοῦ χωριοῦ Μεταξάδες, ποὺ ἔμειναν τέσσερες μέρες πολιορκημένοι μαζὶ μὲ μιὰ φούχτα στρατιωτῶν στὸν ὀχυρὸ λόφο ποὺ δεσπόζει τοῦ χωριοῦ, ὡς ποὺ νὰ καταφθάσουν οἱ ἐνισχύσεις καὶ νὰ λύσουν τὴν πολιορκία.

Στὸν πολὺ κόσμο ὅμως δὲν εἶνε γνωστὴ ἡ φρίκη ποὺ κυριάρχησε πάνω στὸν λόφο στὸ μαρτυρικὸ τετραήμερο τῆς πολιορκίας. Πρόκειται γιὰ μιὰ ἡρωϊκὴ σελίδα τῆς ἱστορίας τῆς μεγάλης πατρίδος μας.

Στὶς 14 τοῦ περασμένου Μαΐου, 700 περίπου συμμορίτες κατηφόρισαν ἀπ' τὰ βουλγαρικὰ σύνορα. Λυσσαλέοι οἱ ἐπιδρομεῖς στράφηκαν ἀμέσως κατὰ τῶν Μεταξάδων. Ἤθελαν νὰ πάρουν τὸ ὀχυρὸ τοῦ χωριοῦ, γιὰ νὰ διευκολυνθῇ ἡ ἐξόρμησί τους πρὸς τὸ Θρακικὸ κάμπο. Οἱ κάτοικοι, ἄντρες, γυναῖκες καὶ παιδιά, μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸ δάσκαλο, ἅρπαξαν πρόχειρα ὅ,τι βρῆκαν ἐμπρός τους καὶ μαζὶ μὲ τοὺς 12 Μ.Α.Υ. τοῦ χωριοῦ ἀνέβηκαν γι' ἀσφάλεια στὸ ὀχυρό, ποὺ τὸ προστάτευαν καμμιὰ τριανταριὰ φαντάροι μας.

Οἱ ἐπιδρομεῖς, ἀφοῦ ἔγιναν εὔκολα κύριοι τοῦ ἐρημου χωριοῦ, στράφηκαν μανιασμένοι κατὰ τοῦ ὀχυροῦ. Ἀλλὰ οἱ 40 - 45 γενναῖοι ὑπερασπιστές του τοὺς ἀναχαίτισαν.

— Παραδοθῆτε, βρέ!... φώναζαν μὲ λύσσα τὰ χωριὰ τῶν συμμοριτῶν.

Μιὰ ὁμοβροντία ὅμως τῶν φαντάρων μας ἦταν ἡ ἀπάντησις στὶς κραυγές τους. Αὐτὸ ἀγρίεψε πιὸ πολὺ τοὺς ἐπιδρομεῖς καὶ τοὺς ἔκανε ἐπιθετικώτερους.

«Κρατηθῆτε παιδιὰ κι' ἐρχόμαστε» ἦταν τὸ σῆμα ποὺ ἀπηύθυναν κάθε τόσο στοὺς πολιορκημένους οἱ δυνάμεις ποὺ κινήθηκαν γιὰ τὴν ἐνίσχυσί τους.

Ἀλλὰ καὶ χωρὶς τὸ σῆμα αὐτό, κανένας πάνω στὸ ὀχυρὸ δὲν ἦταν διατεθειμένος νὰ πέσῃ ζωντανὸς στὰ χέρια τῶν βαρβάρων. Καὶ ἡ μάχη συνεχίσθηκε ἀδιάκοπη καὶ σκληρὴ τὶς δυὸ πρῶτες νύχτες καὶ τὴν πρώτη μέρα τῆς πολιορκίας. Ὅταν ξημέρωσε ἡ δεύτερη μέρα, οἱ πολιορκημένοι εἶδαν πὼς τὰ πυρομαχικά τους ἄρχισαν νὰ λιγοστεύουν. Τρόφιμα καὶ προπαντὸς νερό, τόσο πολύτιμο μὲ κεῖνο τὸ λιοπύρι καὶ τὴν ἀγωνία τῶν γυναικοπαίδων, δὲν ὑπῆρχαν. Μὰ κανένας δὲν λύγισε. Κανένας δὲν πρόσεχε τὶς κραυγὲς καὶ τὰ οὐρλιαχτὰ τῶν κατσαπλιάδων:

— Παραδοθῆτε! Δὲν ἔχετε νὰ πάθετε τίποτα.

Τέλος φάνηκαν στὸν οὐρανό, μὲ τὸ χαρμόσυνο μούγκρισμά τους οἱ «Ντακότες» μας, γιὰ νὰ κάνουν τὶς πρῶτες ρίψεις πάνω ἀπ' τὸ ὀχυρό: Πυρομαχικά, γαλέττες, ἀσκιὰ μὲ νερό. Φούντωσε τὸ κουράγιο τῶν ἡρωϊκῶν πολιορκημένων, ἂν καὶ τὰ πρῶτα ἐφόδια ἔπεσαν μακρυά, πρὸς τὶς γραμμὲς τῶν συμμοριτῶν. Πολλαπλασιάστηκε ἡ δύναμις γιὰ τὴν ἀντίστασί τους, ποὺ βάσταξε, σκληρὴ καὶ ἐπίμονη καὶ τὴ δεύτερη μέρα καὶ τὴν τρίτη νύχτα.

Μὲ τὸ ξημέρωμα τῆς τρίτης μέρας τὰ πράγματα ἄρχισαν νὰ σκουραίνουν. Δυὸ μουλάρια τοῦ στρατοῦ, σκοτωμένα πάνω στὸ ὀχυρό, ἄρχισαν νὰ ἀναδίνουν ἀπονίκτικη δυσοσμία. Παιδάκια καὶ γυναῖκες ἄρχισαν νὰ λιποθυμοῦν ἀπ' τὴ δίψα. Εἶχαν φουσκώσει τὰ χεῖλη τῶν ἀμυνομένων γενναίων στρατιωτῶν μας ἀπ' τὴν ξεραΐλα. Καὶ τὰ παιδάκια, τραβῶντας ἀπ' τὰ φουστάνια τὶς μητέρες τους, ἱκέτευαν ἀπελπισμένα:

— Μάνα, διψῶ!...

Οἱ πιὸ γεροὶ ἀπὸ τοὺς χωρικούς, παρὰ τὶς στερήσεις καὶ τὴν ἀϋπνία, βοηθοῦσαν τοὺς ἀδύνατους, περιποιοῦντουσαν κι' ἔφερναν στὶς αἰσθήσεις τους τοὺς λιποθυμισμένους. Καὶ οἱ γέροι ἀκόμα κρατοῦσαν μὲ τρεμάμενα χέρια τὰ λιγοστὰ πυρομαχικά, βοηθώντας τοὺς φαντάρους μας.

Οἱ «Ντακότες» πήγαιναν κι' ἔρχονταν κι' ἔριχναν κομμάτια πάγου, λεμόνια, πορτοκάλλια καὶ πυρομαχικά. Ἦσαν ὅ,τι χρειάζοταν πρὸ πάντων στοὺς ὑπερασπιστὰς τοῦ ὀχυροῦ γιὰ ν' ἀντιμετωπίσουν δυὸ τρομεροὺς ἐχθρούς: Τὴ δίψα καὶ τὸ συμμορίτη. Μὰ χρειαζόταν καὶ νερό, νερό.

Σὲ μιὰ ἄκρη τοῦ ὀχυροῦ, ὁ δάσκαλος τοῦ χωριοῦ συγκέντρωσε τότε τοὺς μαθητὲς καὶ τὶς μαθήτριές του, γιὰ νὰ σκεφθοῦν πῶς θὰ μποροῦσαν νὰ βροῦν νερό.

— Πρέπει νὰ φέρουμε ἀπ' τὸ ποτάμι, δάσκαλε, πρότεινε ἕνας μαθητής.

Τὸ «ποτάμι» — ἕνα μικρὸ ρυάκι — ἦταν μακρυά, κάτω ἀπ' τὸ λόφο, καὶ γιὰ νὰ πάη κανεὶς ὡς ἐκεῖ ἔπρεπε νὰ διασχίσῃ τὶς γραμμὲς τῶν συμμοριτῶν ποὺ πολιορκοῦσαν τὸ ὀχυρό.

— Τὸ ποτάμι... Ἕνας λόγος εἶνε. Μὰ ποιὸς θὰ πάη; ρώτησε ὁ δάσκαλος.

— Ἐγώ, δάσκαλε! Κι' ἐγώ... Κι' ἐγώ... πετάχτηκαν μικροὶ καὶ μεγάλοι μαθηταὶ γεμάτοι θάρρος κι' ἀπόφασι.

— Σιγά! Δὲν πρέπει νὰ μᾶς ἀκούσουν οἱ γονεῖς σας. Καὶ προπαντὸς ἡσυχία, σύστησε ὁ δάσκαλος.

Βυθίστηκε κατόπιν σὲ σκέψεις. Συλλογίζοταν ἂν ἔπρεπε νὰ ἐπιτρέψῃ νὰ ριχτοῦν στὸν κίνδυνο τὰ τρυφερὰ ἐκεῖνα πλάσματα, ποὺ πρόσφεραν τὸν ἑαυτό τους θυσία γιὰ τὴν σωτηρία τῶν ἄλλων. Μὰ ἦταν ἡ μόνη λύσις αὐτή, ἡ μόνη σωτηρία.

Καὶ τὸ ἀποφάσισε.

Διάλεξε μερικὰ ἀγόρια καὶ κορίτσια, τὰ φόρτωσε μὲ τὰ παγούρια τοῦ στρατοῦ, τοὺς ἔδωσε τὶς ὁδηγίες ποὺ ἔπρεπε, τὰ φίλησε καὶ τὰ ἄφησε νὰ φύγουν.

— Στὸ καλό, παιδιά μου!... Καὶ τὰ μάτια σας δεκατέσσερα!...

Νύχτα, ξεκίνησαν οἱ μικροί. Ἕνας - ἕνας καὶ κατὰ διαστήματα ἄρχισαν νὰ σέρνωνται στὶς πλαγιὲς τοῦ λόφου, κατηφορίζοντας πρὸς τὴν πεδιάδα. Γαρίδα τὸ μάτι τοῦ δασκάλου στὸ μονοπάτι ποὺ ἔφυγαν. Τεντωμένο τὸ αὐτί του στὸν παραμικρὸ θόρυβο. Χτυπάει μ' ἀγωνία ἡ καρδιά του...

Περνᾶ ἡ ὥρα. Συνεπαρμένος ἀπ' τὴν ἀπελπισία του ὁ δάσκαλος, δὲν ἀντελήφθη μιὰ σκιὰ ποὺ τὸν πλησίασε.

Ἦταν μιὰ μικρούλα μαθήτρια. Εἶχε γυρίσει πρώτη κουβαλώντας τέσσερα παγούρια νερό. Λαχανιασμένη, κατάκοπη ξάπλωσε στὰ πόδια του.

— Οἱ ἄλλοι; ρώτησε μὲ ἀγωνία ὁ δάσκαλος.

— Δὲν ξέρω, μὰ θἄρθουν κι' οἱ ἄλλοι, τοῦ ἀπάντησε.

Σὲ λίγο ἔφτασε ἕνα ἀγοράκι δώδεκα χρονῶν μὲ ἕξη παγούρια νερό.

— Τοὺς ἄτιμους! μουρμούρισε... Μοῦ ρίξανε, καθὼς ἤμουν σκυμένος καὶ τὰ γέμιζα.

— Σὲ πλήγωσαν;

— Εὐτυχῶς ὄχι, δάσκαλε.

Τὰ μεσάνυχτα εἶχαν περάσει πιά. Οἱ ἄλλοι μικροὶ ἀργοῦσαν. Ὁ δάσκαλος, μοίρασε τρία παγούρια μὲ τὸ νερὸ στὰ μισολιπόθυμα παιδιὰ καὶ τὶς γυναῖκες, ποὺ ἄγρυπνες περίμεναν νὰ δοῦν τί θὰ συνέβαινε μὲ τὸ ξημέρωμα τῆς τέταρτης μέρας. Τέσσερα παγούρια ἔδωσε στοὺς φαντάρους γιὰ νὰ βρέξουν τὰ φλογισμένα χείλη τους. Καὶ τὰ ὑπόλοιπα τάκρυψε γιὰ «ὥρα ἀνάγκης».

Οἱ ἄλλοι μικροὶ ἀργοῦσαν. Τί ἀγωνία, τί χτυποκάρδι!... Ἐξαφνα νὰ ἑνας!... Σέρνεται μὲ κόπο, καθὼς ἀνεβαίνει στὸ ὀχυρό. Πηδᾶ ὁ δάσκαλος κοντά του.

— Ποιὸς εἶνε; ρωτάει.

— Ἐγώ... ἀκούγεται μιὰ λεπτὴ φωνούλα. Ἡ Εὐαγγελία Καλαϊτζῆ... Φέρνω τρία παγούρια, δάσκαλε... Μὴν ἀνησυχῆς. Δὲν ἔχω τίποτα...

Δὲν εἶχε τίποτα; Τί γενναῖο τὸ δεκάχρονο κορίτσι! Εἶχε ἕνα φοβερὸ τραῦμα στὸ πόδι ἀπὸ βόλι συμμορίτου.

Σὲ λιγάκι φτάνει κι' ὁ Γιῶργος Ἀραμπατζῆς, δεκατεσσάρων χρονῶν, ἀγόρι. Ἔχει τραυματισθῆ στὸ χέρι. Κουβαλάει ὡστόσο πέντε παγούρια. Κι' ὁ Θανάσης Μαντούδης, ἕντεκα χρονῶν, τραυματίας κι' αὐτός, ἄλλα τέσσερα παγούρια.

— Ἦταν, μᾶς ἐξιστορῆσε ἀργότερα ὁ δάσκαλος τῶν Μεταξάδων, Πέτρου ὀνόματι, ἡ φρικτότερη νύχτα τῆς ζωῆς μου. Εἶνε ἀδύνατον νὰ σᾶς πῶ, τί ὑποφέραμε ἀπὸ νερό».

Τὸ ξημέρωμα τῆς τέταρτης μέρας, τοὺς βρῆκεν ὅλους ἐκεῖ, στὴν ἴδια θέσι, ἀνάμεσα στὰ ψοφία μουλάρια, ἀγρυπνους ἀπὸ τὴν πρώτη ἡμέρα τῆς πολιορκίας, ἐξαντλημένους ἀπ' τὴν πείνα, τὴ δίψα καὶ τὴν κούρασι, ἀλλὰ τὸ ἴδιο ἀτσαλένιους στὴν ψυχὴ καὶ μεγαλοπρεπεῖς στὴν ἀσύγκριτη ἀντίστασί τους.

Ἔτσι ἀντιμετώπισαν καὶ τσάκισαν κι' ἄλλες ἀκόμα ἐπιθέσεις τῶν συμμοριτῶν. Οἱ «Ντακότες» ἔρριχναν πάντα πυρομαχικά, λεμόνια καὶ πορτοκάλλια. Ὥσπου τέλος τὸ ἀπογευμα ἄλλαξε ἡ κατάστασις. Ἤρθαν τὰ τάνκς καὶ τὰ μηχανικὰ μας ἀεροπλάνα. Ἄρχισε νὰ ξερνᾶ πυρωμένο σίδερο τὸ πυροβολικό μας στὰ κεφάλια τῶν κατσαπλιάδων. Ἤρθε ὁρμητικὸ τὸ ἀκατάβλητο πεζικό μας. Καὶ μέσα σὲ 30' λεπτὰ τῆς ὥρας ὁ χείμαρρος τῶν γενναίων πολεμιστῶν μας, σάρωσε τὰ πάντα. Καπνὸς ἔγιναν οἱ ἐπιδρομεῖς. Χύνουν δάκρυα χαρᾶς οἱ ἡρωϊκοὶ πολιορκημένοι. Σώθηκαν ὅλοι. Ὁ λόφος, τὸ χωριό, ἡ περιοχή.

Καὶ τὴν ὥρα ποὺ οἱ ἐλευθερωτὲς φαντάροι μας, ἔπεφταν στὶς ἀγκαλιὲς τῶν πολιορκημένων κι' ὁ τόπος γέμιζε χαρὰ κι' ἀλλαλαγμό, ὁ δάσκαλος, σκυμένος πάνω ἀπ' τοὺς μικροὺς του τραυματίες καὶ χαϊδεύοντας τὰ κεφάλια τους, ψιθύριζεν, ἀνάμεσα στοὺς λυγμοὺς ποὺ τὸν ἔπνιγαν:

— Ἡ πατρίδα σᾶς εὐχαριστεῖ, παιδιά μου! Τώρα μπορῶ νὰ σᾶς πῶ, ὅτι ἂν σήμερα τὸ πρωῒ δὲν εἴχαμε τὰ παγούρια σας μὲ τὸ νερό, θὰ πεθαίναμε ἴσως ὅλοι!...

ΝΙΚΟΣ ΚΟΝΤΟΜΗΤΡΟΣ

Πῶς ἔσωσαν τὴν κατάστασ

Η Θέλς της Γειτονιάς

Κουβεντοῦλες

Παραπονεῖστε, ἀγαπητή μου φίλη, γιατὶ δὲν σᾶς ἐπροίκισε ἡ φύσις μὲ ὁμορφιὰ κι' ἔτσι εἰστε καταδικασμένη νὰ μὴν ἀρέσετε ποτὲ σὲ κανένα καὶ νὰ μὴν εὐτυχήσετε στὴ ζωή. Πόσο ἀδικο ἔχετε καὶ πόσο εἰστε ἀπατημένη ἂν νομίζετε ὅτι μόνον οἱ ὁμορφες γυναῖκες ἀρέσουν. Ἐγὼ ἀρνοῦμαι, φυσικά, ὅτι ἡ ὁμορφιὰ εἶνε ἕνα μεγάλο ἐφόδιο, ἀλλὰ ἂν ρίξουμε μιὰ ματιὰ τριγύρω μας θὰ ἰδοῦμε πολλὲς γυναῖκες ποὺ χωρὶς νὰ εἶνε ὁμορφες ἀρέσουν καὶ ἔχουν θαυμαστάς...

Πῶς λοιπὸν συμβαίνει αὐτό; Συμβαίνει γιατὶ ἡ ὁμορφιὰ δὲν εἶνε παντοτε ἀρκετὴ γιὰ νὰ προσελκύσῃ ἢ νὰ γοητεύσῃ. Χρειάζονται πολλὰ ἄλλα, ποὺ μπορεῖ νὰ τὰ ἔχῃ μιὰ ἄσχημη καὶ νὰ μὴ τὰ ἔχῃ μιὰ ὁμορφη.

Τὸ πραγματικὸ θέλγητρο πηγάζει ἀπὸ τὴν ψυχή, ἀπὸ μία ἐσωτερικὴ ἁρμονία ποὺ προσδίδει χάρι καὶ γενικὰ γοητευτικὴ ἐμφάνισι στὴ γυναῖκα.

"Αν θέλετε λοιπόν, καλή μου φίλη, ν' ἀρέσετε διάξετε ἀπὸ τὴ σκέψι σας αὐτὸ τὸ αἴσθημα τῆς κατωτερότητος ποὺ σᾶς ἀφαιρεῖ κάθε δυνατότητα καὶ βαδίζετε στὴ ζωὴ μὲ τὸ κεφάλι φηλά. Προσπαθῆστε μὲ τοὺς τρόπους σας καὶ μὲ τὴν καλή σας καρδιὰ νὰ κερδίζετε τὴν ἀγάπη τῶν τριγύρω σας, καλλιεργῆτε τὴν ψυχή σας, διώχνετε μακρυὰ κάθε ταπεινὸ αἴσθημα καὶ μὴ σκέπτεστε διόλου ὅτι δὲν εἰστε ὁμορφη. Θὰ ἰδῆτε ὅτι πολὺ γρήγορα θ' ἀντιληφθῆτε πόσο δευτερεύοντα ρόλο παίζει ἡ ὁμορφιὰ στὸ νὰ ἀρέσῃ μιὰ γυναῖκα ἢ νὰ μὴν ἀρέσῃ.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Ἡ μόδα

Δειλὰ - δειλὰ ἐμφανίστηκαν στὶς βιτρίνες τὰ πρῶτα χειμωνιάτικα καπέλλα. Εἶνε ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μικρὰ κλοσάκια, ἕνα εἶδος «Nivis» καὶ καλότες φορεμένες στὴν κορυφὴ τοῦ κεφαλιοῦ.

Ἡ ἀσυμμετρία στὰ μπὸρ συνεχίζεται καὶ ὁ τεπὲς διατηρεῖται χαμηλός.

Τὰ βελάκια θὰ φορεθοῦν, ἀλλὰ χωρὶς νὰ θεωροῦνται τὸ ἀπαραίτητο συμπλήρωμα κάθε ἀμτιγιὲ καπέλλου. Οἱ βελοῦδινες καλότες εἶνε κι' αὐτὲς «ἀν βόγκ» καὶ θὰ φοριοῦνται στὴν κορυφὴ τοῦ κεφαλιοῦ μὲ μικρὴ κλίσι πρὸς τὰ πίσω.

Πολλὰ ἐπίσης καυοτιὲ μὲ «πλὰ» τεπέδες καὶ γαρνιτούρα καὶ μὲ ἀκανόνιστο μπόρ : λίγο σηκωμένο στὸ ἕνα πλαί, λίγο μὲ κλίσι ὅλου τοῦ καπέλλου στὸ ἄλλο.

Νὰ καὶ μερικὰ μπρετόν, πολὺ μικρὰ ὅμως μὲ χαμηλὸ τεπὲ καὶ γαρνίρισμα τὸ ἴδιο χαμηλά.

Τέλος μὴ λησμονοῦμε τὶς τόκες μὲ τὸ ἕνα πλαὶ λίγο σηκωτὸ καὶ ἀκριβὰς στὸ σήκωμα καρφωμένο τὸ γαρνίρισμα. Ἕνα φτερό, ἕνα λουλούδι, ἕνα κόσμημα, ἕνα φιόγκο.

"Οσο γιὰ τὰ χρώματα τὴν πρώτη θέσι ἔχει τὸ μαῦρο, ἔπειτα τὸ «κλὶ ντὲ βέν», τὸ μπορντώ, τὸ «βὲρ μπουτέϊγ», τὸ «τὲτ ντὲ νέγκρ», τὸ πράσινο σκοῦρο.

Παρατηρεῖται μεγάλη τάσις συνδυασμοῦ καπέλλου μὲ ὑποδήματα, ἢ καπέλλου καὶ ζώνης, ἢ καπέλλου καὶ γαντιῶν.

Μαζὶ μὲ ὅσα εἴπαμε πάρα πάνω, ἂς μὴ ξεχνοῦμε καὶ τὶς καλότες ποὺ θὰ εἶνε καμωμένες ἀπὸ γούνα.

Ταγιὲρ - φορέματα

"Οσο προχωροῦμε στὴν ἐποχὴ τόσο καταλαβαίνομε πὼς τὸ κοστοῦμι ποὺ θὰ κυριαρχήσῃ εἶνε ἐφέτος τὸ ταγιέρ. Θὰ τὸ ἰδοῦμε ὅμως μὲ ποικίλες μορφές. Πολὺ φανταζὶ μὲ κοντὴ ζακέττα ἐφαρμοστὴ καὶ ἴσιο γιακά, μὲ κοντὴ ζακέττα καὶ ζώνη, ἄλλη πιὸ μεσάτη μὲ μία σειρὰ κουμπιὰ τοποθετημένα πολὺ κοντὰ καὶ μὲ τσέπες λοξές. Τὰ μανίκια κολλημένα, ἀλλὰ ρεγκλάν, κιμονὸ μὲ πλατειὰ ρεβέρ ποὺ ἀποτελοῦν σὰν συνέχεια τοῦ κιμονὸ κι' ἔχουν μύτες ποὺ κουμπώνουν στὰ δύο πλάγια.

"Επειτα ἔχουμε τὶς ριχτὲς ζακέττες τῶν ταγιὲρ ποὺ ἔχουν κάποτε μιὰ μεγάλη ντεκοὺπ ποὺ σχηματίζει νωμίτη καὶ συνεχίζεται ὡς κάτω. Τὸ σχῆμα αὐτὸ τῆς ζακέττας ἔχει δυὸ σειρὲς κουμπιὰ καὶ σταυρωτὸ κούμπωμα.

Ποικιλία ἐπίσης παρουσιάζεται στοὺς γιακάδες. Βλέπουμε γιακαδάκια μικρά, μυτερὰ ρεβὲρ σὰν τῶν ἀντρικῶν κοστουμιῶν, ἄλλα ἐλαφρῶς ἀνεβαστὰ πίσω καὶ μπρὸς κατεβαστά, ἄλλα ποὺ θυμίζουν τὶς στρατιωτικὲς στολές, τοὺς στρατιωτικοὺς μανδύες, ἐνῶ πάλι μερικὰ γιακαδάκια εἶνε ἐντελῶς σηκωτά. Αὐτὰ τὰ τελευταῖα συνιστῶνται ὅταν μποροῦμε νὰ κάμωμε τὸ ἔξοδο τῆς γούνας. "Ενας τέτοιος σηκωτὸς γιακὰς ἀπὸ γούνα εἶνε τὸ πιὸ πολύτιμο ἀπόχτημα γιὰ κάθε κομψὴ γυναῖκα ποὺ δὲν ἔχει τὴ δυνατότητα ν' ἀγοράσῃ ὁλόκληρο γουναρικὸ ἢ γούνινο παλτό.

Κάπες ποὺ θὰ φορεθοῦν τὸ χειμῶνα.

Οἱ γοῦνες

Εἴπαμε καὶ ἄλλοτε πὼς οἱ γοῦνες θὰ φορεθοῦν πολὺ ὅλο τὸν χειμῶνα καὶ στὴν πρεμιέρα τῆς «Ὀρέστειας», κάπως πρώιμα βέβαια, ἔκαμαν κιόλας τὴν ἐμφάνισί τους.

Φυσικὰ τὰ γούνινα παλτὰ καὶ οἱ ζακέττες θὰ βρίσκωνται στὴν ἡμερησία διάταξι, ἀλλὰ ἐπειδὴ αὐτὰ εἶνε προνόμια τῶν ὀλίγων, οἱ περισσότερες κυρίες θὰ ἀρκεσθοῦν σὲ πλούσιους γιακάδες. Οἱ γιακάδες αὐτοὶ θὰ εἶνε ὄρθιοι ἢ κατεβαστοὶ μὲ μακρὺ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τρίχωμα.

Δὲν εἶνε ὅμως μόνον τὰ παλτὰ ποὺ γαρνίρονται μὲ γούνα, ἀλλὰ καὶ πολλὰ ταγιὲρ καὶ μερικὰ φορέματα, ἀκόμη καὶ μπέρτες.

Οἱ γοῦνες εἶναι διάφορες : λούτρ, ρενάρ, ὄποσουν, πυτουά, πτὶ γκρί, μπρὶνσνβαντς, καστόρ, ἀστρακάν. Μερικὰ ταγιὲρ ποὺ ἔχουν γούνα στὸν γιακά, δὲν ἔχουν οὔτε στὰ μανίκια, οὔτε στὶς τσέπες. Ἡ ἴδια γούνα γαρνίρει καὶ τὴν τόκα ἢ ἀπὸ τὴν ἴδια πάλι γούνα γίνεται μιὰ μικρὴ καλότα.

Εἴδαμε ἕνα πολὺ ἰδιόρρυθμο ταγιὲρ ποὺ εἶχε πίσω στὴ μέση τῆς πλάτης μία βαθειὰ κουφόπιετα ποὺ στὴ μέση κουμπώνει μὲ τρία κουμπιά. Ἡ ἴδια κουφόπιετα συνεχίζεται στὴ φούστα ποὺ κουμπώνει μὲ τρία κουμπιὰ στὴ μέση τοῦ ὕψους. Εἶνε μιὰ ἰδιορρυθμία ποὺ προσθέτει μεγάλη κομψότητα στὸ σύνολο. Τὸ σφίξιμο αὐτὸ στὴ μέση καὶ τὸ ἄνοιγμα τῆς ζακέττας ὅσο προχωρεῖ πρὸς τοὺς ὤμους εἶνε κάτι ποὺ κολακεύει πολὺ τὴ σιλουέττα. Τὸ τέλος τῆς ζακέττας πίσω καταλήγει σὲ μύτη.

Ταγιὲρ ἀπὸ φίνο ντρὰ ποὺ συμπληρώνεται μὲ μικρὴ κάπα γαρνιρισμένη μὲ γούνα πυτουά.

Κορσάζ

Προστέθηκε ἐφέτος στὴ γυναικεία γκαρνταρόμπα ἕνα νέο κοστούμι ποὺ μπορεῖ νὰ θεωρηθῇ σὰν ἐπέκτασις τοῦ κοστουμιοῦ μπλούζας καὶ φούστας.

Τὸ νέο αὐτὸ κοστούμι περιλαμβάνει μιὰ πλούσια φούστα ἀπὸ ὑφασμα πολυτελὲς ποὺ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἔχει χρῶμα μαῦρο καὶ ἀντὶ μπλούζας ἕνα κορσάζ ποὺ γίνεται ἀπὸ ὕφασμα λουσάτο σὲ ἀνοιχτὸ χρῶμα. Αὐτὸ εἶνε ἕνα κοστούμι ποὺ θεωρεῖται ἀμτιγιὲ καὶ μπορεῖ κάθε κυρία μὲ ἕνα τέτοιο κοστούμι νὰ ἐμφανισθῇ σὲ μία ἡμιεπίσημη συγκέντρωσι τὴν ὥρα τοῦ κοκτέϊλ, σὲ μία δεξίωσι ποὺ γίνεται πρὸ τοῦ βραδυνοῦ γεύματος, κλπ. Τέτοια κορσάζ ἀμπιγιὲ θὰ ἰδοῦμε ἀρκετὰ τὸν χειμῶνα, ἀλλὰ δὲν τὰ συνιστοῦμε παρὰ σὲ ὅσες ἔχουν λεπτὲς σιλουέττες, γιατὶ ὡς γνωστὸν δὲν ταιριάζουν στὶς κάπως χοντρὲς καὶ κοντές. Μ' αὐτὰ τὰ κορσάζ ταιριάζουν καὶ τὶς φοῦστες πάνε οἱ βέστες ἢ καὶ οἱ μπέρτες.

Πτὶτ ρὸμπ σπορτίβ

Ἂς μιλήσωμε τώρα καὶ γιὰ τὰ φορεματάκια αὐτὰ τὰ τόσο εὐκολοφόρετα καὶ τόσο πρακτικά.

Φυσικὰ τὰ ὑφάσματα ποὺ χρησιμοποιοῦμε γι' αὐτὰ εἶνε τὰ λαινάζ, εἴτε μονόχρωμα, εἴτε φανταιζί, ἀλλὰ καλὰ εἶνε καὶ τὰ ζέρσεϋ ντὲ λαὶν καὶ τὰ μάλλινα κρὲπ ζωρζὲτ καὶ ἄλλα μοντέρνα ὑφάσματα ποὺ παρουσιάζουν οἱ διάφοροι βιομήχανοι μὲ νέες ὀνομασίες.

Τὰ φορέματα αὐτὰ ἔχουν διάφορα σχήματα. Θὰ σᾶς περιγράψωμε μερικὰ ἀπὸ τὰ μοντέλα ποὺ εἴδαμε.

— Μιὰ μεγάλη ντεκοὺπ σὰν εἶδος νωμίτη ποὺ καταλήγει μυτερὸς ἐμπρὸς στὸ κούμπωμα τοῦ κορσάζ καὶ φούστα κρουαζὲ ποὺ κουμπώνει στὸ ἀριστερὸ πλάϊ. Τὸ σχέδιο αὐτὸ παρουσιάζει τὸ μεγάλο προνόμιο ὅτι μπορεῖ νὰ γίνῃ σὰ μεταποίησις ἑνὸς περσινοῦ φορέματος, γιατὶ ὁ νωμίτης τοῦ κορσάζ καὶ τὸ κρουαζὲ τῆς φούστας εἶνε καμωμένα ἀπὸ διαφορετικὸ ὕφασμα.

— Φούστα κορσελὲ ποὺ πλαταίνει μὲ χάρι ὅσο κατεβαίνει. Τὸ κορσὰζ εἶνε κιμονὸ καὶ σχηματίζει ὄρθιο γιακά.

— Ἀπὸ λαινὰζ καντριγιὲ σὲ φόντο μπὲζ ἔχει ὅλη τὴ φούστα πλισὲ «σεντυρὲ» στὴ μέση καὶ τὸ κορσὰζ ἁπλὸ σεμιζιὲ μὲ μικρὸ μυτερὸ γιακά.

— Ἀπὸ ζερσεῦ ντὲ λαὶν φουστίτσα ποὺ διπλώνει ἐμπρὸς καὶ καταλήγει σὲ κουφόπιετα ὅπου εἶνε τοποθετημένα τὰ κουμπιὰ τοῦ κλεισίματος. Τὸ κορσὰζ συμπληρώνεται μὲ μιὰ κοντὴ μπερτούλα, ποὺ μόλις σκεπάζει τὸ ἀπάνω μέρος τῶν μπράτσων.

— Ἄλλο μοντελάκι παρουσιάζει τὸ κορσὰζ νὰ κουμπώνῃ ἀριστερὰ καὶ τὴ φούστα νὰ κουμπώνῃ δεξιά. Μία παράξενη ζώνη δερμάτινη στολίζει τὸ κορσελὲ τοῦ μπούστου καὶ τῆς φούστας.

Μὲ τὰ σπορτίφ αὐτὰ φορέματα καὶ τὰ ἐπαναφόρια φυσικὰ εἶνε ἀνάλογα. Μὲ μεγάλους γιακάδες στρογγυλοὺς ἢ μακρουλούς, μὲ μεγάλες ραφτὲς τσέπες, μὲ ζώνη καὶ 4 κουμπιὰ σὲ δυὸ σειρές.

Ἄλλα ριχτὰ μὲ τρία κουμπιὰ ἐπάνω μὲ μικρὸ γιακά, μὲ ρεγκλὰν μανίκια.

Τρίτο σχέδιο εἴδος ρεδιγκότας μεσάτης μὲ δυὸ σειρὲς κουμπιὰ ἀπὸ πέντε σὲ κάθε σειρά. Μὲ μεγάλα πέτα τὰ κλασσικὰ τῆς ρεδιγκότας, μὲ μανίκια ἀντρικά.

Ἄλλο εἶδος ρεδιγκότας ἀπὸ βελοὺρ ντὲ λαὶν μεσάτη μὲ δυὸ σειρὲς κουμπιὰ δυὸ καὶ δυό, μὲ μεγάλο γούνινο γιακά.

Καὶ τέλος τὰ ἐντελῶς ριχτά, μὲ μεγάλες κάθετες τσέπες καὶ μὲ μανίκια ρεγκλάν, μὲ ραφὴ ἐπάνω καὶ μεγάλα ρεβὲρ στὰ μανίκια.

Τὰ χρώματα ποὺ συνηθίζονται εἶνε πράσινο σκοῦρο, μπλὲ μαρίν, καφὲ μπεζ, γκρι - σουρι, μαρρόν, μπορντώ.

Τὰ καπέλλα ποὺ συνοδεύουν αὐτὰ τὰ παλτὰ εἶνε ὅλα εἴδος καυοτιὲ ἢ κλὸς φορεμένα πίσω ἢ τόκες μὲ παράξενα σχήματα.

— Γαρνιρίσματα μὲ φτερά, κορδέλλες, ποικιλία καὶ διάφορα κοσμήματα.

Ἡ ἀλληλογραφία μου

Μαραμένο Κρίνο : Τὸ μασάζ πρέπει νὰ γίνεται μεθοδικὰ κάθε βράδυ καὶ πρωΐ, πάντα ἀντίθετα πρὸς τὶς ρυτίδες. Σὲ παλαιότερα τεύχη ἑδημοσίευσε ὁ «Θησαυρὸς» καὶ εἰκόνες ποὺ ἔδειχναν πῶς πρέπει νὰ γίνεται τὸ μασάζ. Συμβουλευθῆτε τις. "Οσο γιὰ τὰ μαλλιὰ δὲν σᾶς συμβουλεύω τὴν «ντεκολορασιόν». Δὲν θὰ ἐπιτύχετε αὐτὸ ποὺ θέλετε καὶ θὰ βάλετε μεγάλο μπελὰ στὸ κεφάλι σας. Ἀφῆνω καὶ τὸ ἔξοδο ποὺ θὰ φτάνῃ τὶς 70.000 τὸν μῆνα.

Λ. Καρ. Π. Φάληρον : Ἡ γνώμη μου εἶνε πὼς πρόκειται γιὰ ἀναφυλαξία καὶ πρέπει νὰ βρῆτε τί τὴν προκαλεῖ γιὰ νὰ τὸ ἀποφύγετε. Πάντως πρέπει νὰ συμβουλευθῆτε καὶ τὸ γιατρό σας.

Λευκαδίτην Γ.Π. : Εἶνε πιθανὸν ἡ βαρυκοΐα σας νὰ προέρχεται ἀπὸ κυψελῆ, ποὺ θὰ σᾶς τὴν ἀφαιρέσῃ ἀμέσως ὁ ὠτολόγος. Ἀφοῦ ὅμως καταλαβαίνετε ὅτι σᾶς βλάπτουν οἱ βουτιές, γιατὶ τὶς συνεχίζετε ; "Οσο γιὰ τὴν ἐφίδρωσι τῶν ποδιῶν συχνὰ λουτρὰ καὶ μετὰ τὸ σκούπισμα, πουδράρισμα μὲ σκόνη βορικοῦ.

Ἰγκρινγτ, Λάρισσαν : Οἱ πανάδες δὲν φεύγουν εὔκολα, γι' αὐτὸ ἀποφεύγετε τὸν πολὺ ἥλιο. Πάλι καλὰ ποὺ βγαίνουν μόνον στὰ μπράτσα σας. Μὴ ξυρίζετε τὶς τρίχες, γιατὶ ἔτσι ἀφήνετε πιὸ ἀπροστάτευτη τὴν ἐπιδερμίδα σας. Τὸ ὀξυζενὲ κάτι κάνει φυσικά, ἀλλὰ ξεραίνει συχρόνως τὴν ἐπιδερμίδα.

Δύο φίλες : Ὅλες οἱ Ἀμερικάνικες κρέμες εἶνε καλές. Διαλέξετε ὅποια σᾶς πάει.

Κάτιαν Μ. : Δοκιμάστε αὐτὴ τὴν κρέμα. Εἶνε εἰδικὴ γιὰ ξηρὲς ἐπιδερμίδες : Cold cream 25 gr. Lanoline 5 gr. Essence de lavande 10 gouttes.

Διστακτικήν : Μόνο Πετρὸλ Κανὰ σᾶς συνιστῶ. Αὐτὸ θὰ τὰ διυπνώσῃ.

Ἀμοιρη Νέα : Νὰ κάμετε τὸ ἑξῆς : Δέστε μὲ λίγο μπρισὶμι τὴν κρεατοελιὰ πολὺ σφιχτὰ καὶ ἀφῆστε την δεμένη, κόβοντας τὶς ἄκρες τῆς κλωστῆς γιὰ νὰ φαίνωνται ὅσο τὸ δυνατὸ λιγώτερο. Κάθε πρωΐ νὰ βάζετε στὴ ρίζα της λίγο ἰώδιο γιὰ νὰ τὴν καίῃ. Σὲ καμμιὰ δεκαριὰ μέρες, ἡ κρεατοελιὰ θὰ πέσῃ. Μπορεῖ νὰ ξαναβγῇ, ἀλλὰ θὰ εἶνε πιὸ ἀδυνατισμένη καὶ σὺν τῷ χρόνῳ θὰ χαθῇ.

Φιλάρεσκη : Ἐλπίζω νὰ λάβατε τὴν ἀπάντησί μου καὶ στὸ πρῶτο σας γράμμα. Τώρα ἀπαντῶ στὸ δεύτερο. Γιὰ νὰ μὴ σπάζουν τὰ νύχια σας, τρίβετά τα κάθε βράδυ μὲ λίγο ἐλαιόλαδο. Τίποτε ἄλλο. Καὶ προσέχετε τὸ βερνίκι σας (ἂν μεταχειρίζεσθε) μήπως εἶνε κακῆς ποιότητος.

Πονεμένη καρδιά : Ὑπάρχουν πολλοὶ τρόποι νὰ δείξετε τὴν ἀγάπη σας, χωρὶς νὰ κάμετε ἐρωτικὴ ἐξομολόγησι ποὺ βέβαια εἶνε ταπεινωτικὴ γιὰ σᾶς, ἀφοῦ δὲν ξέρετε τὰ αἰσθήματά του.

Ξανθούλαν Μ. Α. : Σὲ ὅλ' αὐτὰ θὰ σᾶς ὠφελήσῃ λίγη ρυθμική. Γιατὶ δὲν πᾶτε στὸ Ἑλληνικὸ Ὠδεῖο στὴν Δα Ζορντάν ; "Ετσι θὰ μάθετε νὰ περπατᾶτε ἁρμονικὰ καὶ θὰ ἀποκτήσετε εὐλυγισία. Εἶνε δύσκολο ἄραγε ;

Βίκυν Κ. Μ. : "Ετσι εἶνε, τὰ φιλήματα τοῦ ἥλιου ἀφήνουν ἴχνη. Τὸν χειμῶνα φυσικὰ θὰ περάσουν ὅλα, γι' αὐτὸ δὲν σᾶς συμβουλεύω ἄλλο παρὰ αὐτὸ τὸ παρθενικὸ γάλα : Eau des roses 400 gr. Teinture de Benjoine 4 gr. Εὐχαρίστως θὰ σᾶς στείλω τὴν κρέμα ποὺ θέλετε. Μαζὶ μὲ τὰ ταχυδρομικὰ θὰ στοιχίσῃ 30.000.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΓΙΑ ΝΑ ΕΧΕΤΕ μυρωμένη ἀναπνοή

Ἡ περιποίησις τῆς κοιλότητος τοῦ στόματος καὶ τῆς μύτης

Ὁ καθαρισμὸς καὶ ἡ περιποίησις τῶν δοντιῶν ἀποτελοῦν τὴ βάσι τῶν φροντίδων μας γιὰ τὸ στόμα. Ἀλλὰ δὲν ἀρκοῦν γιὰ νὰ μᾶς δώσουν μιὰ μυρωμένη ἀναπνοή, πράγμα ποὺ μποροῦμε νὰ ἐπιτύχωμε μὲ τὴν ἀκόλουθη διάλυσι:

"Υδωρ Κολωνίας 50 γραμ. Ἀνθόνερο 50 γραμ. Σακχαρίνη 1 γραμ.

Ἀπὸ τὴν ἀνωτέρω διάλυσι θὰ ρίχνετε ἕνα κουταλάκι τοῦ καφὲ μέσα σὲ μισὸ ποτῆρι νερό.

"Αν μπορῆτε νὰ δαπανήσετε κάπως περισσότερα χρήματα, θὰ χρησιμοποιήσετε τὴν ἀκόλουθη διάλυσι, ποὺ εἶνε ἀνώτερη ἀπὸ ἀντισηπτικὴς ἀπόψεως καὶ ποὺ θὰ σᾶς δώσῃ μιὰ ἀληθινὰ μυρωμένη ἀναπνοή:

Φαινοσαλὺλ 3 γραμ. Ἀλκοὸλ μέντας 250 γραμ. Βάμμα βενζόης 30 σταγόνες. Ἐσσὰνς ἀπὸ ἀπήγανο 1 σταγόνα. Γνήσιο ἐκχύλισμα μόσχου 0,04 ἑκατοστὰ τοῦ γραμμαρίου.

Θὰ ρίξετε ἀπ' αὐτὴ τὴ διάλυσι ἕνα κουταλάκι τοῦ καφὲ μέσα σ' ἕνα ποτῆρι νερό.

Εἰδικώτερα γιὰ τὰ οὖλα σας εἶνε καλὸ νὰ μασσᾶτε ὅσο μπορεῖτε πιὸ συχνὰ κάρδαμο, ποὺ τὰ δυναμώνει πολύ. Εἶνε ἀπαραίτητο, ἐξ ἄλλου, νὰ τὰ πλένετε μιὰ ἢ δυὸ φορὲς τὴ βδομάδα μὲ ἐκχύλισμα γεντιανῆς, ὅπου θὰ προσθέσετε μερικὲς σταγόνες βάμματος κινίνης καὶ ὕδατος Κολωνίας.

Θὰ συμπληρώσετε τὶς φροντίδες σας μ' ἕναν προσεκτικὸ καθαρισμὸ τῆς μύτης. Πολὺ καλὸ θὰ σᾶς κάμουν ἐπίσης οἱ συχνὲς πλύσεις μὲ τὴν ἀκόλουθη διάλυσι:

Διττανθρακικὸν νάτριον (σόδα) 10 γραμ. Σαλὸλ 10 γραμ.

Μπορεῖτε ἀκόμη νὰ χρησιμοποιήσετε τὴν ἀκόλουθη διάλυσι (σὲ πλύσεις 1 - 2 φορὲς τὴ βδομάδα):

Σαλὸλ 2,50 γραμ. Ἀλκοὸλ 120 γραμ. Βάμμα κοχινίλης 2,50 γραμ. Ἐσσὰνς ρόδων 2 σταγόνες. Ἐσσὰνς μέντας 3 σταγόνες.

("Ενα κουταλάκι τοῦ καφὲ μέσα σὲ μεγάλο ποτῆρι νερού).

✪✪

Τὸ ἔγκλημα ἑνὸς πάστορος

Πρὶν ἀπὸ μερικὲς μέρες γύρισε στὸ Λονδίνο, ὅπου δὲν τοῦ ἐπετράπη, ὅμως, νὰ παραμείνῃ περισσότερο ἀπὸ 48 ὥρες, ὁ αἰδεσιμώτατος πάστωρ Τζαρντιν, ἐφημέριος ἄλλοτε τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Παύλου στὸ Νταρλινγκτων. Τὸ παράπτωμά του εἶνε ὅτι εὐλόγησε ἄλλοτε τοὺς γάμους τοῦ δούκος τοῦ Οὐίνδσωρ μὲ τὴν κυρία Σίμσον. Οἱ Ἄγγλοι δὲν τοῦ συγχώρησαν ποτὲ αὐτὴ τὴν πρᾶξι καὶ τὸν ἔχουν καταδικάσει σὲ ἰσόβιο ἐξορία. Ὁ Ἀγγλικανὸς πάστωρ ἔμεινε μερικὰ χρόνια στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες. Τελευταῖα, τοῦ ἐπετράπη νὰ γυρίσῃ στὸ Λονδίνο, γιὰ νὰ κανονίσῃ μερικὲς ὑποθέσεις του, ἀλλὰ μόνον γιὰ 48 ὥρες. Ὁ αἰδεσιμώτατος Τζάρντιν ἔφυγε κατόπιν γιὰ τὴ Νότιο Ἀφρική.

Τὸ ζῶο ποὺ κοιμᾶται λιγώτερο

Τὸ ζῶο ποὺ κοιμᾶται λιγώτερο ἀπ' ὅλα τὰ ἄλλα — καὶ ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο ἀκόμα—εἶνε ὁ ἐλέφας. Δὲν ἀφιερώνει γιὰ ὕπνο περισσότερο ἀπὸ 4 ὥρες τὸ εἰκοσιτετράωρο. Τὶς ὑπόλοιπες εἴκοσι τὶς περνάει ξύπνιος.

ΚΟΠΤΙΚΗ ✪ ΡΑΠΤΙΚΗ
ΖΩΓΡΑΦΙΔΟΥ

Τὰ μόνα Ἐπαγγελματικὰ Ἐργαστήρια ἐν Ἑλλάδι ποὺ λειτουργοῦν ΒΑΣΕΙ τῶν Εὐρωπαϊκῶν Ἀκαδημιῶν ΧΩΡΙΣ κοῦκλες καὶ πρόβες.

Ἐγγραφαὶ συνεχίζονται. Δεχόμεθα καὶ ἐσωτερικάς.

ΣΗΜ. : Διὰ τὰς ἀπόρους τὰ δίδακτρα ἠλαττωμένα.

ΑΘΗΝΑΙ: Ὑπερείδου 3 (Σύνταγμα)
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: Βασ. Κωνσταντίνου 73.
ΘΕΣ)ΝΙΚΗ: Πρίγκ. Νικολάου 32.

ΜΑΝΤΑΡΙΣΜΑΤΑ

ἐνδυμασιῶν, σχίσιμο, κόψιμο, σκωροφάγωμα, ἐφθαρμένοι καβάλλοι διορθώνονται δι' ὑφάνσεως παρ' εἰδικοῦ τεχνίτου σπουδάσαντος εἰς τὸ ἐξωτερικόν. Γυρίζονται κοστούμια, παλτὰ καὶ καμπαρντίνες. Ραφεῖον «Νέα Οἰκονομία», Δώρου 5 γ' (1ον πάτωμα) Ἀδελφοὶ Λώλη. Τηλέφ. 55.314.

Ἔνθεν ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ

Μιὰ ἰδανικὴ γυναῖκα

Εἶχε ὅλα γενικῶς τὰ προσόντα τοῦ καθὼς πρέπει κυρίου, ὁ Παῦλος ὁ Μαντέκας. Καταστηματάρχης μὲ μεγάλο μαγαζὶ μέσα στὸ κέντρο τῆς Ἀθήνας, τίμιος, σοβαρός, καλῆς πίστεως καὶ φερεγγυότητος ἔμπορος, ὄνομα στὶς Τράπεζες καὶ στὴν Ἀγορά, δὲν ὑστεροῦσε οὔτε καὶ στὴν ἐμφάνισί, οὔτε καὶ στὴ μόρφωσι. Γυιὸς παλαιοῦ ἐμπόρου,. Εἶχε τελειώσει τὴν Ἀνωτάτη Ἐμπορικὴ Σχολή, ἤξερε γαλλικὰ κι' ἐγγλέζικα κι' ἀγαποῦσε λιγάκι καὶ τὴ φιλολογία.

Ἀλλὰ ἦταν ἄνθρωπος «παλαιῶν ἀρχῶν» ὅπως λένε. Δηλαδή, πάρα πολὺ «παλαιῶν». Σκουριασμένων καὶ ἀραχνιασμένων. "Ηθελε τὴ γυναῖκα νὰ μὴν καπνίζῃ, νὰ μὴν πίνῃ παρὰ μόνο νερό, νὰ μὴ βάφεται, νὰ μὴν ἔχῃ ποτὲ της σὰν κορίτσι φλερτάρει, νὰ μὴν ὑπάρχῃ στὴ ζωὴ της ἄλλη ἐπαφὴ μὲ τὸ ἀνδρικὸ φύλο, ἐκτὸς ἀπὸ τὴ χειραψία. Καὶ — φυσικὰ— πολὺ νὰ τὴ βρῇ; Δὲν τὴν εὗρισκε.

Σαραντάρης πιά, σχεδὸν γεροντοπαλλήκαρο, βάδιζε πλησίστιος γιὰ τὰ γεράτειά, ποὺ θὰ τὰ περνοῦσε μέσα στὴν κρῦα κι' ἄχαρη κάμαρα τοῦ ἐργένη, μέσα στὴν πλῆξι, τὴ μόνωσι καὶ τὴν ἐγκατάλειψι. Θ' ἀρρώσταινε καὶ θὰ ζήταγε τὴν ἐπαγγελματικὴ στοργὴ τῆς νοσοκόμου.

Μ' αὐτὲς τὶς μελαγχολικὲς σκέψεις περνοῦσε ἡ ζωὴ του, ὅταν ἕνας φίλος του ποὺ εἶχε νὰ τὸν δῇ χρόνια, ὁ Χρήστος ὁ Γεροκωστάς, τὸν συνάντησε ἀξαφνα στὸ δρόμο κι' ἔγινε ἡ γνωστὴ ἐκείνη σκηνὴ τῶν παγωμένων ἐνθουσιασμῶν μιᾶς παληᾶς οἰκειότητος.

— Βρέ, γειά σου Χρῆστο!

— Παῦλο μου, ἐσ' εἶσαι; Τί χαμπάρια, μπρὲ παιδί μου; Χρόνια καὶ ζαμάνια ἔχουμε νὰ ἰδωθοῦμε!

Κι' ἄξαφνα γύρισε ὁ Χρῆστος σὲ μιὰ κοπέλλα ποὺ ἔστεκε δίπλα του καὶ εἶπε:

— Νὰ σοῦ συστήσω τὴν ἀδερφή μου.

— Χαίρω πολύ!

Καί... δὲν τὸ εἶπε ψεύτικα καὶ τυπικὰ αὐτὸ ὁ Παῦλος. Ἡ Πηνελόπη — ἔτσι τὴν ἔλεγαν τὴν ἀδερφὴ τοῦ φίλου του—εἶχε τὴν ἐμφάνισι τοῦ κοριτσιοῦ ποὺ ζήταγε στὴ ζωή. Σεμνή, μὲ ἁπλὸ σκοῦρο φόρεμα, ἴσια μαλλιὰ χωρὶς «περμανάντ» καὶ ἀηδίες, καὶ χωρὶς ἴχνος ποῦδρας ἢ κραγιονιοῦ στὸ γλυκὸ της προσωπάκι, εἶχε ὡστόσο τὴν ἀγνὴ ὁμορφιὰ τῆς καθολικῆς Παναγίας. "Ητανε θαῦμα!

— Πᾶμε νὰ πάρουμε κάτι στοῦ Φλόκα; πρότεινε ὁ Παῦλος.

— Εὐχαρίστως! εἶπαν οἱ ἄλλοι δυό.

Καὶ πήγανε. "Οσο τὴν ἔβλεπε τὴν Πηνελόπη ὁ Παῦλος, κόντευε νὰ τρελλαθῇ. Καὶ χωρὶς νὰ ξέρῃ πιὰ τί κάνει, βιάστηκε ἀδέξια νὰ μιλήσῃ περὶ γάμου, περὶ Παλαιῶν Ἰδεῶν,, περὶ τῆς «ἰδανικῆς συζύγου» ὅπως αὐτὸς τὴν ὀνειροπολοῦσε καὶ στὸ τέλος δὲν ἄνθεξε καὶ τὸ πέταξε:

— Νά! Μιὰ δεσποινίδα σὰν ἐσᾶς, θέλω νὰ βρῶ στὴ ζωή μου!

Κι' ὕστερα ζήτησε συγγνώμη γιὰ τὴν «ἀπρέπεια»! Ἀλλὰ ὁ Χρῆστος εἶπε πὼς δὲν

διο θέμα ὁ Χρῆστος, ποὺ φαινότανε νὰ τοῦ καλαρέση μιὰ τέτοια συζήτησι, προκειμένου γιὰ γαμπρὸ σὰν τὸν Παῦλο ποὺχε τέτοια δουλειὰ καὶ τόση περιουσία: Ναί, πραγματικῶς λοιπὸν — ἔλεγε ὁ Χρῆστος— ἡ Πηνελόπη θὰ ἦταν ἡ ἰδανικὴ σύζυγος. Σεμνή, μὲ ἠθικὲς ριζωμένες ἀρχές, πλασμένη γιὰ νὰ γίνῃ πρότυπο οἰκοδέσποινας καὶ μητέρας. Τὸ τελευταῖο μάλιστα τὴν ἐνδιέφερε πάρα πολύ, γιατὶ λάτρευε τὰ παιδιά.

Αὐτὸ μόνο δὲν τοῦ ἄρεσε τοῦ Παύλου. Κάποιο παληὸ ἀτύχημα τοῦ εἶχε στερήσει τὸ δικαίωμα ν' ἀπολαύσῃ τὴ χαρὰ τῆς πατρότητος. Ἀλλά, φυσικά, δὲν εἶπε λέξι.

Τὴν ἄλλη μέρα ζήτησε πληροφορίες. Εἶχε μήπως τίποτα στὸ παρελθόν της ἡ κοπέλλα; Ὅλοι γελάγανε. Ἡ Πηνελόπη; Τύπος καὶ ὑπογραμμός! Εἶχε ἐλαττώματα; Ἦταν νευρική, ἀπότομη, σπάταλη; Τὸν κοροϊδευαν. Ἡ Πηνελόπη; Θ' ἀστειεύονταν, βέβαια!

Σὲ ὀχτὼ μέρες ἔκανε τὴν ἐπίσημη πρότασι κι' ἀρραβωνιάστηκαν. Ἀλλὰ ὅπου πήγαιναν κι' ἔβλεπε μωρὸ ἢ παιδάκι μικρὸ ἡ Πηνελόπη ἔκανε σὰν τρελλή!

— Δὲ βλέπω τὴν ὥρα ν' ἀποχτήσω ἕνα δικό μου παιδάκι! τοὔλεγε. Τότε μόνο θὰ εἶμ' εὐτυχισμένη!

Μελαγχολοῦσε ὁ δυστυχὴς ὁ Παῦλος. Κι' ἄρχισε νὰ τρέχῃ στοὺς γιατροὺς. Ὅλους τοὺς πῆρε σβάρνα. Καθηγητάς, εἰδικούς, «ἀρτι ἀφιχθέντας», φίλους κι' ἀγνώστους. Ἀλλά, τίποτα. Τὸ δυστύχημά του ἦταν ὁριστικό. Παιδιὰ δὲν ἔκανε. Ἔπρεπε νὰ τὸ πάρῃ ἀπόφασι.

«Τί νὰ γίνῃ» σκέφτηκε. «Σὲ δυὸ - τρία χρόνια, θὰ τὴν πείσω πὼς πρέπει νὰ υἱοθετήσουμε ἕνα παιδάκι καὶ θὰ τελειώσῃ κι' αὐτό».

Ἔγινε ὁ γάμος, πέρασε κι' ὁ μῆνας τοῦ μέλιτος στὴν Κηφισιὰ καὶ τὸ ζευγάρι ἐγκαταστάθηκε σ' ἕνα κομψὸ καὶ πολυτελέστατο «ἀπαρτμὰν» στὴν Ἀθήνα. Ἡ Πηνελόπη, βγῆκε πραγματικὰ ὅ,τι περίμενε ὁ Παῦλος. Τύπος καὶ ὑπογραμμός! Ἰδανικὴ γυναῖκα! Σεμνή, σοβαρή, νοικοκυρά, σωστὸς θησαυρὸς ἀνεκτίμητος. Τὸ βράδυ ποὺ γύριζε ὁ Παῦλος ἀπ' τὴ δουλειά, τὸν περίμενε στὸ σπίτι τὸ χαμόγελο τῆς εὐτυχίας, ἡ θαλπωρὴ τῆς στοργῆς, ἡ χαρὰ τῆς γυναικείας γοητείας.

Κι' ἦταν βράδυ ἀκριβῶς, τὴ στιγμὴ ποὺ μόλις μπῆκε μέσα ὁ Παῦλος καὶ ἡ Πηνελόπη τοῦ σερβίριζε τὸ οὐζάκι του, ὅταν ἄξαφνα χαμήλωσε τὰ μάτια, ἔπλεξε λίγο τὰ κρινένια δαχτυλάκια της καὶ τοῦ ἀνάγγειλε μὲ φωνὴ συγκινημένη:

— Παῦλο... θὰ σοῦ πῶ κάτι... Πρόκειται... πρόκειται νὰ γίνῃς πατέρας!

Γούρλωσε τὰ μάτια του ὁ Παῦλος καὶ πέταξε χάμω τὸ ποτῆρι.

— Τ' εἶπες, μωρή; φώναξ' ἔξαλλος.

— Παῦλο! Σ' ἐμένα μιλᾶς ἔτσι; Τί ἔπαθες;

Ἔξω φρενῶν, τῆς ἐξήγησε. Πῶς θὰ γινόταν πατέρας, ἀφοῦ δὲν ἔκανε παιδιά;

Ἡ Πηνελόπη, τὸν κύτταξε ὅση ὥρα μιλοῦσε, μ' ἕνα ψύχραιμο καὶ ἤρεμο βλέμμα, ἀνάμικτο μὲ οἶκτο!

— Ποιοὶ σοῦ τᾶπαν αὐτά; τοῦ εἶπε στὸ τέλος. Οἱ γιατροί; Καὶ ξέρουν αὐτοὶ τί τοὺς γίνεται; Ὁ μπαμπᾶς μου εἶχε πλευρίτιδα καὶ τὸν θεράπευαν γιὰ τύφο. Κι' ἡ μαμά μου εἶχε πίεσι καὶ τῆς δίνανε φάρμακα γιὰ νευρασθένεια. Ἀλλωστε, νὰ ἡ ἀπόδειξι πὼς κάνεις παιδιά! Ἀφοῦ ἔκανες;

Τάχασε ὁ φουκαρᾶς ὁ Παῦλος; Ποιὸν νὰ πιστέψῃ τώρα; Τὴν Ἐπιστήμη ἢ τὴν Πηνελόπη; Σκέφτηκε, ξανασκέφτηκε, τὰ ζύγισε ἀπὸ δῶ, τὰ ζύγισε ἀπὸ κεῖ, τὰ ἐξονύχισέ, τὰ μελέτησε, τὴν «ψυχολόγησε», καὶ ... πίστεψε τὴν Πηνελόπη!

Σήμερα ἔχει... μιὰ ντουζίνα παιδιὰ εἰς πεῖσμα τῆς Ἰατρικῆς Ἐπιστήμης!

ΕΨΙΛΟΝ

Τὸ Ἀμερικανικῆς ἐπινοήσεως

ΦΑΡΜΑΚΟΝ ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ

ΓΑΛΑ

"FIGARO"

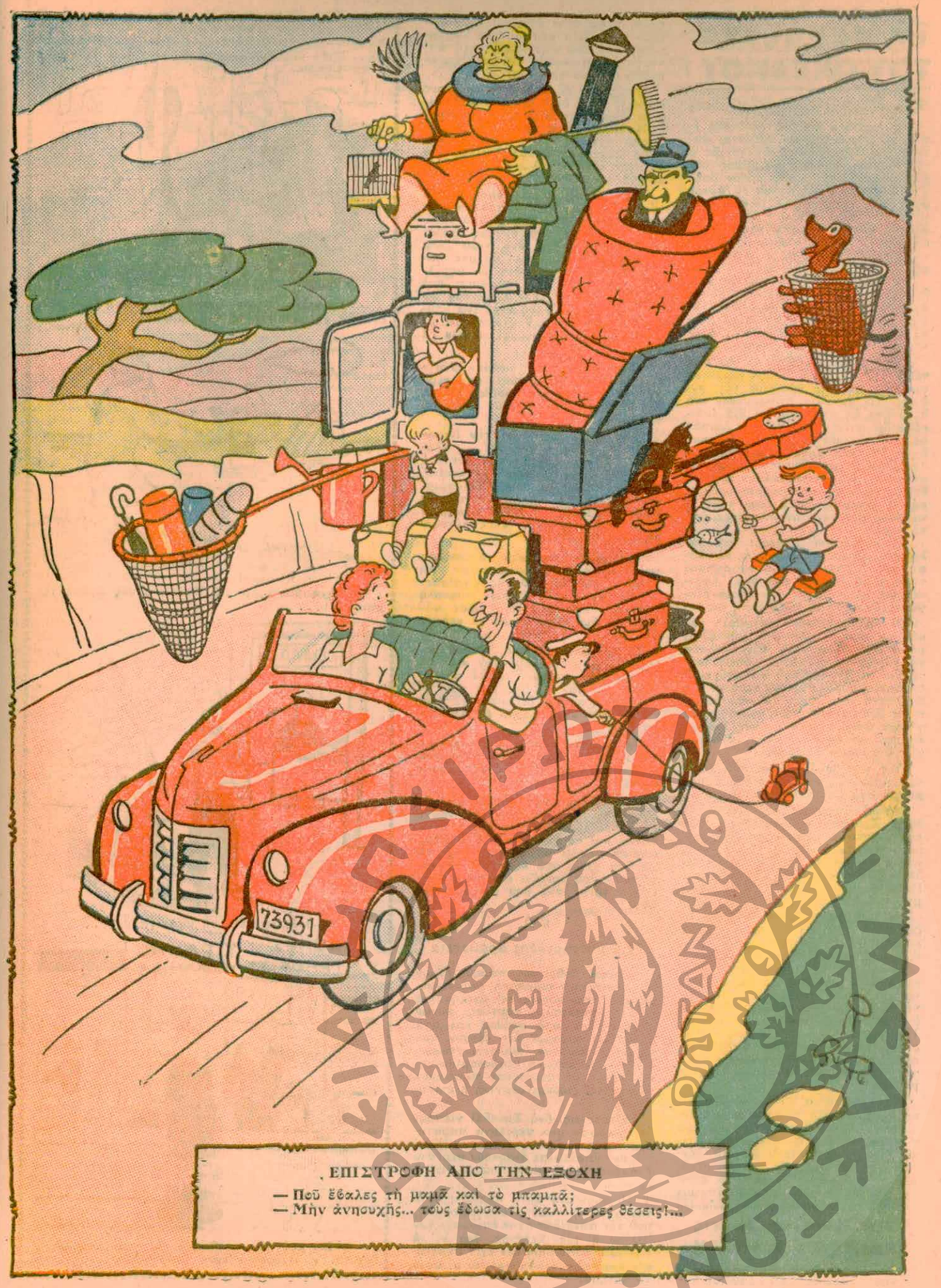
βγάζει σπουδαῖες Περμανάντ μὲ μαλλιὰ ἁπαλὰ σὰν μετάξι καὶ γυαλιστερὰ σὰν καθρέπτης. ΕΝΑ ΠΟΙΗΜΑ ΩΜΟΡΦΙΑΣ! Δικαίως μερικοὶ Κομμωταὶ τὸ ὠνόμασαν μανόγαλο τῶν μαλλιῶν. Τὸ ΓΑΛΑ Φίγκαρο εὑρίσκεται εἰς ὅλα τὰ καλὰ Κομμωτήρια καὶ παρὰ τῇ ἀντιπροσωπείᾳ:

Α. ΒΑΛΣΑΜΗ, Θησέως 11. Ἀθῆναι.

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Τρεῖς καλούς μας φίλους, Ἐνταῦθα: Ἡ διεύθυνσις τοῦ Louis Jourdan καὶ τῆς Alida Valli εἶνε ἡ ἑξῆς: David O. Selznick Prod. Inc' 9336 West Washington Blvd., Culver City, Calif. U. S. A., τοῦ δὲ Stewart Granger ἡ διεύθυνσις εἶνε: J. Arthur Rank Organisation Imperial House, Air Street London W. I., England. Δυὸ φίλους Σ. Ν., Βόλον: Ἡ ἀμέσως προηγουμένη ἀπάντησις ἀφορᾷ κι' ἐσᾶς. Ι. Φωκάν: Ὁ κ. Γάλλιας σᾶς εὐχαριστεῖ γιὰ τὰ καλὰ σας λόγια. Μᾶς ἀνέθεσε ὅμως νὰ σᾶς ποῦμε πὼς ἡ γραμμὴ σας χρειάζεται ν' ἀνεβῇ πολλὲς σκάλες γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ παρουσιασθῇ μπροστὰ στὸ μεγάλο κοινό. Ἡ σύστασίς του δὲν πρέπει νὰ σᾶς δυσαρεστήσῃ, γιατὶ ὁ καλλιτεχνικὸς αὐτὸς συνεργάτης μας συνηθίζει νὰ ἐκφέρῃ πάντοτε μὲ εἰλικρίνεια τὴ γνώμη του ποὺ εἶνε, πιστέψετε, ὑπολογίσιμη. Ἀντιθέτως οἱ ἰδέες σας εἶνε καλούτσικες καὶ γι' αὐτὸ ἴσως κάποιος ἀπὸ τοὺς σκιτσογράφους μας μεταφέρει στὶς στῆλες μας μερικὲς ἀπ' αὐτές. Χ. Χ. Δ. Νέον γόητα, Ἐνταῦθα: Ὁλοσέλιδες φωτογραφίες τῆς Ρίτας Χαϊγουωρθ θὰ βρῆτε στὰ τεύχη μας 480, 532 καὶ 550. Δὲν πιστεύομε νὰ δημοσιεύσωμε ἄλλη στὸ προσεχὲς μέλλον. Ἡ διεύθυνσις τῆς Maria Montez εἶνε: Mountain Drive 1004, Beverly Hills, Los Angeles, California U. S. A. Τῆς δὲ Alexis Smith: Griffith Park Boulevard 3080, Hollywood, Calif. U. S. A. Πρόκειται καὶ στὶς δυὸ περιπτώσεις γιὰ τὴ διεύθυνσι τῆς κατοικίας τους. Ἀνδρέαν Κωστόπουλον, Ἰωάννην Μπεκρῆν, Χρῆστον Μαυρίκιον, Σ.Τ.Γ. 918 Α. Γεώργιον Γαϊτάνον, Ἀνέστην Πολύμερον, Ἰωάννην Ρῆγαν, Νικόλαον Γεωργούσην, Τρίπολιν. Νικόλαον Ἀναγνωστόπουλον καὶ Δημήτριον Ρόην, Β. Σ. Τ. 903: Δὲν μποροῦμε, δυστυχῶς, νὰ ἱκανοποιήσωμε τὴν ἐπιθυμία σας, γιατὶ ὑπάρχουν λόγοι ποὺ δὲν μᾶς ἐπιτρέπουν τὴν δημοσίευσι ἀγγελιῶν αὐτοῦ τοῦ εἴδους. Χαρούμενη συντροφιά: Ἔχομε γράψει στὸ παρελθὸν καὶ γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα, ἀλλὰ φαίνεται πὼς τότε τὸ πρᾶγμα δὲν σᾶς ἐνδιέφερε καὶ τόσο. Παντως μόλις βροῦμε κανένα ἐνδιαφέρον σχετικὸ ἄρθρο, θὰ τὸ δημοσιεύσωμε στὴ σελίδα τῆς γυναικείας καλλονῆς. Νικόλ. Παπακωνσταντινόπουλον, Ἐνταῦθα: Τὸ σχέδιο τοῦ σταυρολέξου σας θὰ ἦταν μάλλον κατάλληλο γιὰ συλλαβικὸ σταυρόλεξο κι' αὐτὸ ὅμως ἂν δὲν χωριζόταν στὰ τρία ἀπὸ τὸ σχέδιο. Συνιστοῦμε πάντοτε στοὺς ἀναγνώστες μας ν' ἀποφεύγουν τὶς λέξεις τῶν δυὸ καὶ τριῶν γραμμάτων κι' ἐσεῖς φτιάξατε ἕνα σταυρόλεξο μὲ τέτοιες λέξεις μόνο. Τὰ παλαιὰ τεύχη μας ὑπάρχουν ὅλα στὰ γραφεῖα μας καὶ τιμῶνται 2.500 δραχ. ἕκαστον. Γαλάτεια Καπλατζῆ: Ἀφθονοῦν στὸ σταυρόλεξό σας οἱ λέξεις τῶν δυὸ καὶ τριῶν γραμμάτων, καθὼς καὶ τὰ μαῦρα τετραγωνίδια. Ἐπίσης, λέξεις σὰν τὶς ΒΙΤ, ΝΚΣ, ΝΤΙΡΑΝ, ΡΩΜ καὶ ἄλλες παρόμοιες δὲν ἔχουν καμμιὰ θέσι σ' ἕνα καλὸ σταυρόλεξο. Τάκην Κολέτσην, Πειραιά: Οἱ λέξεις ΛΥΜ, ΣΠΟ, ΣΛ, ΗΡ, ΑΚ (δυὸ φορές), ΑΚΙΝΑΚΙ κ. ἀ. καταστρέφουν τὸ σταυρόλεξό σας. Ἀποφεύγετε πάντοτε τὶς μικρὲς λέξεις ποὺ δὲν λείπουν ἀπὸ κανένα σταυρόλεξο καὶ ἰδίως ἐκεῖνες, ποὺ ὅπως οἱ παραπάνω, δὲν ἔχουν καμμιὰ ἀπολύτως σημασία. Γεώργιον Νικολαΐδην, Σ.Τ.Γ. 919 Α: Τὸ σταυρόλεξό σας δείχνει καθαρὰ πὼς μπορεῖτε νὰ φτιάξετε κάτι πολὺ καλό. Ὑπάρχουν μερικὰ λάθη ποὺ πρέπει νὰ διορθωθοῦν, π. χ. ΑΤΟΝΗΝ, ΙΜΑ, ΣΑΣΑΝ. Ἂν τὸ κατορθώσωμε θὰ δημοσιευθῇ. Τὰ ἑπτὰ μαῦρα τετραγωνίδια τοῦ κέντρου κόβουν τὸ σχέδιο στὸ δύο, πρᾶγμα ποὺ θὰ ἔπρεπε ν' ἀποφύγετε. Προκειμένου νὰ μᾶς στείλετε κανένα ἄλλο, ἔχετε ὑπ' ὄψιν σας τὶς διάφορες παρατηρήσεις μας. Βασίλειον Τσονάκαν, Πάτρας: Οἱ λέξεις ΚΟΣ, ΡΑΙΝΑ, ΑΛΜ, ΕΑΡΙ καὶ δυὸ ἄλλες πρέπει ν' ἀντικατασταθοῦν. Πιστεύομε νὰ τὸ ἐπιτύχωμε καὶ νὰ τὸ δημοσιεύσωμε. Κώστα Δραγούνη, Λαμίαν: Καλὸ τὸ σταυρόλεξό σας γιὰ τὴν 28ην Ὀκτωβρίου. Θὰ δημοσιευθῇ, παραμερίζοντας κάποιο ἄλλο ποὺ εἴχαμε λάβει ἤδη. Προσέξετε περισσότερο τὶς ἀποστολές σας. Ἔχομε στὰ χέρια μας καμμιὰ δεκαριὰ δικά σας σταυρόλεξα ποὺ δὲν μποροῦμε νὰ δημοσιεύσωμε ἐξ αἰτίας μιᾶς ἢ δυὸ ἀκαταλλήλων λέξεων ποὺ ὑπάρχουν στὸ καθένα ἀπ' αὐτά. Χαράλαμπον Χατζηπαλαιολόγον, Καλλονὴ - Μυτιλήνης: Ἂν δὲν ὑπῆρχαν οἱ λέξεις ΗΤΑΠΑ, ΕΤΑΙΡΙΣ, ΣΑΛΟΤΗΣ, ΚΑΠΡΕ καὶ ΜΟΡΟΣ τὸ σταυρόλεξό σας θὰ ἦταν πολὺ καλό. Στεῖλτε μας κανένα πιὸ περιποιημένο καὶ μὲ πιὸ σπάνιες λέξεις. Γεώργιον Κόντον, Ἐνταῦθα: Δυστυχῶς, ἀγαπητὲ φίλε, ὁ «Θησαυρὸς» δὲν δημοσιεύει συνεργασία ἀναγνωστῶν. Ν. Φανόπουλον, Μυτιλήνη: Ἀπευθυνθῆτε στὸν ἴδιο τὸν κ. Μαμάκη, στὴν ἐφημερίδα «Ἔθνος» γιὰ νὰ σᾶς δώσῃ τὶς ἐξηγήσεις ποὺ ζητᾶτε. Φρίκην, Βόλον: Τὰ καλὰ διηγήματα τοῦ εἴδους αὐτοῦ εἶνε σπάνια. Μόλις βροῦμε πάντως μιὰ νέα σειρά, θὰ τὴν δημοσιεύσωμε. Σᾶς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον σας. Βαλκυρίαν: Τὰ μυθιστορήματα τοῦ «Θησαυροῦ» εἶνε πάντοτε διαλεγμένα ἀνάμεσα στὰ καλύτερα τῆς παληᾶς καὶ σύγχρονης παγκοσμίου φιλολογίας. Οἱ συγγραφεῖς ποὺ ἀναφέρετε ἔχουν βέβαια γράψει ἀριστουργήματα, εἶνε ὅμως ἀκατάλληλα γιὰ ἕνα περιοδικὸ τοῦ τύπου μας. Ὅσο γιὰ τὰ μυθιστορήματα ποὺ ἀναφέρετε, ὅλα ἀνεξαιρέτως ἔχουν δημοσιευθῇ στὸν ἑβδομαδιαῖο καὶ καθημερινὸ Τύπο κατὰ τὸ παρελθὸν καὶ ἔχουν κυκλοφορήσει καὶ σὲ βιβλία. Σκοπὸς τοῦ περιοδικοῦ μας εἶνε νὰ παρουσιάζῃ πάντα κάτι τὸ καλὸ μὰ καὶ πρωτότυπο συγχρόνως. Ἑρμουπολίτην, Ἐνταῦθα: Ὅπως σᾶς εἴπαμε καὶ τηλεφωνικῶς, θὰ σᾶς δώσωμε τὴν πληροφορία ποὺ μᾶς ζητήσατε μόλις μάθουμε ποῦ βρίσκεται σήμερα ἡ ἐν λόγῳ στάρ. Εὐάγγελον Καμμένον, Περισσόν, Ἐνταῦθα: Τόσο τῆς Ester Williams ὅσο καὶ τοῦ Van Johnson ἡ διεύθυνσις εἶνε: Metro - Goldwyn - Mayer Studios, Culver City, Calif. U.S.A. Τὰ γράμματά σας πρέπει νὰ τὰ γράφετε ἀγγλικὰ ἢ γαλλικὰ γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ τὰ διαβάσουν. Ἀντ. Ἀντωνιάδην, Πολιχνίτου - Λέσβου: Δὲν δημοσιεύσαμε ποτὲ καὶ οὔτε πρόκειται στὸ μέλλον νὰ δημοσιεύσωμε συνεργασία ἀναγνωστῶν. Ἀκρίτας, Σ.Τ.Γ. 915: Ὑπάρχουν στὴν Ἀθήνα πολλὲς Σχολὲς Νοσοκόμων, δὲν ἔχομε ὅμως ὑπ' ὄψιν μας καμμιὰ μὲ τὴν ὀνομασία ποὺ ἀναφέρετε. Ἰωάννην Καλογερόπουλον, Σχοινόλακα: Δὲν γνωρίζομε, δυστυχῶς, τὴν διεύθυνσι ποὺ μᾶς ζητᾶτε. Τακτικὸν ἀναγνώστην: Ἐπρόκειτο πράγματι περὶ ἀτυχοῦς συμπτώσεως, ὅπως θὰ εἴδατε ὅμως, ὅλα κανονίστηκαν. Μιχαλάκην Παντσάρην, Ρέθυμνον: Σᾶς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ καλά σας λόγια. Ὁ χῶρος ποὺ διατίθεται γιὰ τὰ κομμάτια αὐτὰ θὰ αὐξηθῇ ἂν παραστῇ ἀνάγκη. Ἱππότην Λαγκαρντέρ, Ἐνταῦθα: Παραδώσαμε τὸ γράμμα σας στὸ γιατρό μας ποὺ θὰ σᾶς δώσῃ μιὰ ἀπάντησι διὰ τῆς στήλης του. Γ. Τ. Μ. Γ., Κρήτην: Βιογραφία τῆς Τζιούν Χάβερ δημοσιεύσαμε στὸ ὑπ' ἀριθ. 459 τεύχος μας καὶ φωτογραφία της στὰ τεύχη 500 καὶ 552. Τῆς Μωρὴν Ὀ' Χάρα βιογραφικὸ σημείωμα θὰ βρῆτε στὸ τεύχος 478 καὶ φωτογραφία της στὸ τεύχος 501. Τῆς τελευταίας θὰ δημοσιεύσωμε νέα φωτογραφία σὲ προσεχὲς τεύχος μας. Κ. Παπακωνσταντίνου, Θεσσαλονίκην: Τὸ φίλμ ποὺ ἀναφέρετε εἶνε παληὸ καὶ τὸ ἀστρο τοῦ Μπόμπυ Μπρὴν, ποὺ θὰ εἶνε σήμερα ὁλόκληρο παλληκάρι, ἔχει σβύσει ἀπ' τὸ κινηματογραφικὸ στερέωμα τοῦ Χόλλυγουντ. Ἀγνοοῦμε τὴν διεύθυνσί του. Σᾶς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ τόσο καλά σας λόγια. Γεώργιον Κουντουριώτην, Κόρινθον: Κανένα ἀπὸ τὰ μυθιστορήματα τοῦ «Θησαυροῦ» δὲν ἔχει κυκλοφορήσει σὲ βιβλίο καὶ οὔτε πρόκειται, πρὸς τὸ παρόν, νὰ κυκλοφορήσῃ.

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΞΟΧΗ

— Ποῦ ἔβαλες τὴ μαμὰ καὶ τὸ μπαμπᾶ;
— Μὴν ἀνησυχῆς... τοὺς ἔδωσα τὶς καλλίτερες θέσεις!...

Τὰ παράξενα ΤΟΥ ΩΚΕΑΝΟΥ

Ψάρια ποὺ πιάνουν... γλάρους

Περισσότερο ἀπ' τὰ 70% τῆς ἐπιφανείας τῆς Γῆς σκεπάζονται ἀπ' τοὺς ὠκεανούς. Ὅπως ὑπελόγισε ὁ ὑδρογράφος Κοσίνα, τὸ βάθος τῆς θαλάσσης εἶνε κατὰ μέσον ὅρον 3.700 μέτρα. Ἐξ ἄλλου τὸ μέσον ὕψος τῶν βουνῶν τῆς Γῆς φτάνει μόλις τὰ 800 μέτρα. Ἂν λοιπὸν ὅλες οἱ ἤπειροι ἔπεφταν μέσα στοὺς ὠκεανούς, θὰ τὶς σκέπαζε ἐντελῶς τὸ νερό, καὶ μάλιστα μ' ἕνα στρῶμα πάχους 2.900 μέτρων!

Τὸ βαθύτερο σημεῖο τοῦ ὠκεανοῦ βρίσκεται στὸν Εἰρηνικό, κοντὰ στὶς Φιλιππίνες, ἔχει δὲ βάθος 10.600 μέτρων, ἐνῶ τὸ ψηλότερο βουνὸ τοῦ κόσμου, τὸ Ἔβερεστ, φτάνει μόλις τὰ 8.840 μέτρα.

Σὰν νὰ μὴν ἀρκοῦσε τὸ ὅτι εἶνε τόσο λίγη ἡ ξηρά, κατατρώγεται συνεχῶς ἀπ' τὰ στοιχεῖα τῆς φύσεως. Τὰ ποτάμια παρασύρουν κάθε χρόνο ὡς τὴ θάλασσα 9½ κυβικὰ χιλιόμετρα γῆς. Ἐφόσον λοιπὸν ὅλες οἱ ἤπειροι καὶ τὰ νησιὰ ἔχουν ὄγκο 59 ἑκατομμυρίων κυβικῶν χιλιομέτρων, μποροῦμε νὰ ὑπολογίσουμε ὅτι θὰ καταφαγωθοῦν τελείως ἔπειτα ἀπὸ 6 ἑκατομμύρια χρόνια, καὶ θ' ἀπλωθοῦν στὴ θέσι τους ἐπίπεδες ἐκτάσεις σκεπασμένες ἀπ' τὸ νερό.

Τὸ ἁλάτι ποὺ ὑπάρχει στὴ θάλασσα, θάταν ἀρκετὸ γιὰ νὰ θάψη τὶς Ἄλπεις, ἢ γιὰ νὰ σχηματίση μιὰν ἤπειρο σὰν τὴν Ἀφρική. Οἱ ἐπιστήμονες δὲν ἔχουν ἐξηγήσει ἀκόμη τὴν προέλευσί του.

Οἱ μεγαλύτεροι ποταμοὶ τοῦ κόσμου κυλοῦν, ὄχι στὴ γῆ, ἀλλὰ μέσα στὴ θάλασσα. Εἶνε δηλαδὴ τὰ θαλάσσια ρεύματα, ὅπως π.χ. τὸ Γκόλφ Στρήμ, ποὺ παρασύρει 2 δισεκατομμύρια τόννους νερὸ σὲ κάθε λεπτὸ τῆς ὥρας. Τὰ «ποτάμια» αὐτὰ δὲν ἀφίνουν τοὺς ὠκεανοὺς νὰ γίνουν ἀπέραντες στάσιμες λίμνες, ἐπηρεάζουν δὲ σημαντικὰ τὸ κλίμα τῶν διαφόρων ἠπείρων.

Ἂς κατεβοῦμε τώρα στὰ βάθη τοῦ ὠκεανοῦ, γιὰ νὰ ρίξουμε μιὰ ματιὰ στὸ ζωϊκό του βασίλειο.

Νά οἱ ἀστακοὶ τῶν ἀκτῶν τῆς Νέας Σκωτίας, ποὺ φαίνονται πὼς μεγαλώνουν ἀπειρόριστα! Πρὸ καιροῦ, πιάστηκαν τρεῖς ἀπ' αὐτούς, ποὺ εἶχαν βάρος 24, 21 καὶ 19 κιλά. Ποιᾶς ἡλικίας ἦσαν ἄραγε; Πενῆντα ἐτῶν; Ἑκατό;... Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ ξέρη...

Νά καὶ μιὰ φάλαινα, ποὺ χρειάζεται τὸ λιγώτερο 1½ τόννο τροφῆς κάθε μέρα. Τὸ σῶμα της εἶνε διαρκῶς σημαδεμένο ἀπ' τὶς «βεντοῦζες» κι' ἀπ' τὰ νύχια τῶν πλοκάμων τοῦ θανάσιμου ἐχθροῦ της: ἑνὸς πελωρίου καλαμαριοῦ, ποὺ τινάζει μὲ ἀπίστευτη ταχύτητα τὶς δυὸ αἰσθητικές κεραῖες του, μήκους 12 μέτρων. Συχνὰ οἱ φάλαινες ποὺ σκοτώνονται ἀπ' τοὺς φαλαινοθῆρες, ἔχουν μέσα στὸ στομάχι τους τεράστια κομμάτια τέτοιων καλαμαριῶν.

Τὰ καλαμάρια αὐτά, τρομακτικὰ καὶ μυστηριώδη πλάσματα τῶν ὑγρῶν ἀβύσσων, ἔχουν ἐγκέφαλο ἴσο περίπου μὲ τῶν ἀνωτέρων θηλαστικῶν, μάτια διαμέτρου 35 - 40 πόντων καὶ ράμφος σὰν τοῦ παπαγάλου, ποὺ ἐρεθίζει κάποτε τὰ ἔντερα τῆς φάλαινας. Στὴν περίπτωσι αὐτή, ἡ φάλαινα ἐκκρίνει ὡς ἀντίδοτο τὴν οὐσία ποὺ λέγεται «ἀμπργκρὶ» καὶ ποὺ εἶνε περιζήτητη ἀπ' τοὺς ἁρωματοποιοὺς καὶ κοστίζει ἀκριβὰ σὰν τὸ χρυσάφι.

Ὑπάρχουν ἑξ ἄλλου μικρότερες φάλαινες μὲ δόντια, ποὺ καταπίνουν ὁλόκληρες φῶκες, τρομοκρατοῦν τὶς πολικὲς ἀρκοῦδες, ἐπιτίθενται στὶς μεγάλες φάλαινες καὶ τοὺς ξεσχίζουν τὸ κάτω χεῖλος γιὰ νὰ τοὺς φᾶνε τὴ γλῶσσα! Ἀληθινὰ κανίβαλοι δηλαδή!

Τόσο οἱ φάλαινες ὅσο καὶ τὰ πλοῖα δέχονται συχνὰ τὴν ἐπίθεσι τοῦ ξιφία. Στὸ Βρεττανικὸ Μουσεῖο φυλάγεται ἕνα ρύγχος ξιφία, ποὺ ἔχει τρυπήσει ἕνα γερὸ ξύλο πάχους 67½ πόντων. Ἄλλοτε πάλι ἕνας ξιφίας τρύπησε τὴ μεταλλινη ἐπένδυσι ἑνὸς σκάφους, καὶ πίσω ἀπ' αὐτὴν ξυλεία πάχους 22 πόντων. Γιὰ νὰ χωθῆ ἔτσι ἕνα καρφί, θὰ χρειαζόταν 9 χτυπήματα μὲ μιὰ «βαρειὰ» σιδηρουργείου τῶν 12 κιλῶν!

Τὸ μυστηριῶδες «ψάρι - κουπὶ» εἶνε ὅλο οὐρά. Γλυστράει στὸ νερὸ σὰν μιὰ ἀσημένια λουρίδα μήκους 10 μέτρων καὶ πάχους μόλις 5 πόντων.

Ἕνα ἄλλο ψάρι ἔχει τὴν ἱκανότητα νὰ πιάνη ἀκόμη καὶ..., γλάρους μὲ τὰ φοβερά του δόντια! Συνήθως ὅμως τρέφεται μὲ ψάρια, ποὺ τὰ πιάνει μὲ τρία ἀγκίστρια, κρεμασμένα ἀπ' τὸ σαγόνι του μὲ ἰνώδεις κεραῖες. Κάποτε βρέθηκαν μέσα στὸ στομάχι ἑνὸς τέτοιου ψαριοῦ 70 ρέγγες!

Τὸ «ψάρι - σφαῖρα» φουσκώνει καὶ ξεφουσκώνει, παίρνοντας τὴ μορφὴ μιᾶς ἀγκαθωτῆς σφαίρας. Ἐξ ἄλλου στὴν Ἀπω Ἀνατολὴ βρέθηκε ἕνα παράξενο εἶδος ψαριοῦ, μὲ δυὸ κέρατα καὶ μὲ κεφάλι ἀλόγου.

Τὰ μικρότερα ψάρια ἔχουν μῆκος λίγων χιλιοστομέτρων καὶ τὰ μεγαλύτερα φτάνουν τὰ 21 μέτρα. Ὅσο γιὰ τὴν ἡλικία, ἕνα χέλι ἔζησε μέσα σὲ μιὰ δεξαμενὴ 42 χρόνια κι' ἕνα «γατόψαρο» 61 ὁλόκληρα χρόνια!

Τὰ ψάρια ἔχουν καταπληκτικὴ γονιμότητα. Ὑπάρχουν εἴδη ποὺ γεννοῦν μέχρι 300 ἑκατομμύρια αὐγά!

Ἡ ἀγριότης τῶν ψαριῶν εἶνε ἀφάνταστη. Τὰ μεγαλύτερα τρῶνε τὰ μικρότερα. Κάποτε ὅμως, συμβαίνει καὶ τὸ ἀντίθετο! Ἕνα εἶδος ψαριοῦ μπορεῖ νὰ καταπιῆ καὶ νὰ χωρέση μέσα στὸ ἐλαστικὸ στομάχι του—ποὺ μοιάζει σὰν σάκκος—ψάρια τριπλάσια στὸ μέγεθος ἀπ' αὐτό!

oo

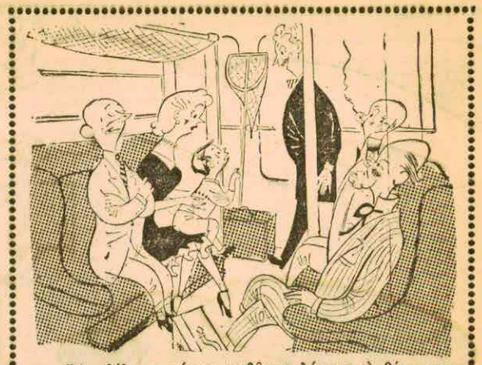
Μιὰ μυστηριώδης ἀρρώστεια

Μερικοὶ ἄνθρωποι παρουσιάζουν τὴ λεγομένη «περιοδικὴ ἀσθένεια», δηλαδὴ περιοδικὲς κι' ἀνεξήγητες κρίσεις πυρετοῦ, ναυτίας, πόνων στὴν κοιλιά, στὸ στῆθος καὶ στὰ ἄκρα. Οἱ γιατροὶ δὲν ξέρουν ποῦ νὰ τὴν ἀποδώσουν. Ἄλλοι πιστεύουν ὅτι παίζει ρόλο ἡ κληρονομικότης, κι' ἄλλοι ὑποπτεύονται προέλευσι ἀλλεργική, ἐνδοκρινολογικὴ ἢ ἐπιληπτική.

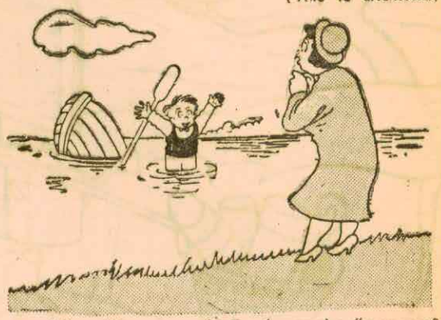
Τελευταίως, δυὸ Σουηδοὶ γιατροὶ ἀνεκοίνωσαν μιὰ περίεργη παρατήρησί τους: ὅτι οἱ «κύκλοι» αὐτοὶ τῆς κακοδιαθεσίας διαρκοῦν περίπου 7 ἡμερῶν — ἢ πολλαπλάσιο τῶν 7 ἡμερῶν.

Ἡ παράξενη αὐτὴ ἀρρώστεια ἦταν γνωστὴ καὶ στοὺς ἀρχαίους, ποὺ τὴν ἀπέδιδαν στὴν ἐπίδρασι τοῦ Ἡλίου ἢ τῆς Σελήνης. Μὰ κι' ἡ νεωτέρα Ἐπιστήμη δὲν ἔχει σημειώσει καμμιὰ οὐσιώδη πρόοδο σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα.

Ὡρολόγια μὲ δόσεις
ΑΝΤΩΝΙΟΥ Σ. ΜΗΤΡΗ
Χαβρίου 1 καὶ Κολοκοτρώνη γωνία. 2ος ὄροφος. Γραφεῖον 5

—"Ἂν θέλετε, κύριε, καθῆστε λίγο στὴ θέσι μου, ἐγὼ θὰ σηκωθῶ γιὰ νὰ ξεμουδιάσω!...
(Ἀπὸ τὸ «Hérisson»)

— Μὴ φοβᾶσαι, μαμά. Πιτάω στοὺς ὤμους τοῦ μπαμπᾶ!...

— Μήπως εἶδες τὴ μαστίχα μου...

— Μὴ μοῦ πῆτε τὶ θέλετε. Μαντεύω πάντοτε τί ἔρχεται ν' ἀγοράσῃ ἕνας πελάτης!...

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΤΟΥ Α. ΝΤΕ ΒΕΓΚ

Ταξίδι ΣΤΑ ΕΓΚΑΤΑ ΤΗΣ ΓΗΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΡΩΤΟ
Τὸ ξεκίνημα

Τὸ σημεῖο ἐκεῖνο τῆς Ἱσπανίας, δὲν φαίνεται νὰ παρουσιάζῃ τίποτε τὸ ἐξαιρετικό. Κι' ὅμως ἦταν προωρισμένο νὰ γνωρίσῃ τὸ πιὸ ἀπίστευτο γεγονός, τὴν καταπληκτικώτερη ἀνακάλυψι ποὺ ἀναστάτωσε ποτὲ τὴν ἀνθρωπότητα...

Μιὰ νύχτα φθινοπώρου, ἔφτασε ἐκεῖ ἕνα συνεργεῖο μὲ τὸ Γάλλο μηχανικὸ Μὰξ Σαντὶ κι' ἔστησε ἕνα ἀπέραντο καὶ ψηλὸ ὑπόστεγο, ὅπου ἔφτασαν πολυάριθμα καμιόνια βαρυφορτωμένα. Κι' ἐπὶ ἑνάμιση μῆνα ἀντήχησαν σφυροκοπήματα καὶ θόρυβοι μηχανημάτων.

Ἔπειτα, ἕνα πρωΐ, σώπασαν ὅλα. Οἱ ἐργάτες ἀπολύθηκαν καὶ πίσω ἀπ' αὐτοὺς ὁ Μὰξ Σαντὶ ἔφυγε γιὰ τὴ Γαλλία. Μόνο τέσσερες Γάλλοι ἔμειναν γιὰ νὰ φυλᾶνε τὸ κλειστὸ μυστηριῶδες ἐργοστάσιο.

Σὲ λίγες μέρες, ὁ μηχανικὸς ξαναγύρισε, μαζὶ μὲ ἕξη ἄτομα: Ἕνα ψηλὸ γέρο μὲ ἄσπρες φαβορίτες, τὸν περίφημο δικηγόρο Ραμποτιέ. Τὴ γυναῖκα του καὶ τὴν κόρη του Ἐρμάνς. Τὸ γεωμέτρη, γεωλόγο καὶ γεωγράφο Ἀκάρ, μέλος τῆς Ἀκαδημίας Ἐπιστημῶν, ψηλό, ἀδύνατο καὶ μαυροντυμένο, πάντα μ' ἕνα εἰρωνικὸ χαμόγελο στὰ χείλη. Μιὰ Ἱσπανίδα ὑπηρέτρια, τὴν Κάρμεν. Καὶ τὸ Σεραφὶν Ντομαί, γυιὸ ἑνὸς μεγαλοεπιχειρηματία τῶν Παρισίων, ἀδύνατο, μικροκαμωμένο, κοκκινομάλλη.

Μπῆκαν ὅλοι στὸ ἀπέραντο ὑπόστεγο καὶ στάθηκαν μπροστὰ σὲ μιὰ τεράστια καὶ παράξενη μηχανή: ἕνα βαρὺ χαλύβδινο κῶνο, ὕψους 8 μέτρων καὶ πλάτους 4, μὲ τὴ μύτη πρὸς τὰ κάτω, φτιαγμένον ἀπὸ ἀλλεπάλληλα δαχτυλίδια, ἔτσι ὥστε νὰ μπορῇ νὰ μαζεύη καὶ νὰ διαστέλλεται ἐλαφρὰ γύρω ἀπ' τὸν κατακόρυφο ἄξονά του.

Ἀπὸ πάνω του ὑπῆρχε μιὰ μετάλλινη σφαῖρα λίγο μικρότερη ἀπ' τὴ βάσι τοῦ κώνου, μὲ πολλοὺς μικροὺς φεγγίτες, ὁλόγυρα, σὰν «φινιστρίνια» βαποριοῦ. Τὸ σύνολο κρεμόταν σ' ἕνα παχύτατο χαλύβδινο καλώδιο, ποὺ περνοῦσε γύρω ἀπὸ μιὰ πελώρια τροχαλία καὶ κατέληγε σ' ἕνα γερανὸ γιγαντιαίων διαστάσεων, ἐγκατεστημένο στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ ὑποστέγου, δίπλα σὲ ἰσχυρὲς κινητῆριες μηχανές.

Ἡ πόρτα τοῦ ὑποστέγου ξανάνοιξε μετὰ τρεῖς ἡμέρες, γιὰ νὰ βγοῦν τὰ πέντε μόνον ἀπ' τὰ ἑπτὰ ἄτομα ποὺ εἶχαν μπῆ. Γιατὶ ὁ Μὰξ Σαντὶ κι' ὁ Σεραφὶν Ντομαὶ εἶχαν χαθῆ, μαζὶ μὲ τὴν παράξενη μηχανή!

Στὸ μεταξύ, εἶχε στηθῆ κοντὰ στὸ ὑπόστεγο ἕνα λυόμενο σπίτι, ὅπου ἐγκαταστάθηκαν τὸ ζεύγος Ραμποτιέ, ἡ κόρη τους, ὁ Ἀκὰρ κι' ἡ ὑπηρέτρια.

Πέρασαν μερικὲς βδομάδες... Πάντοτε, μέρα καὶ νύχτα, ὁ δικηγόρος ἢ ὁ γεωλόγος ἔμενε κοντὰ σὲ δυὸ τηλέφωνα, ἐγκατεστημένα στὸ σαλόνι. Τὸ ἕνα ἀπ' αὐτὰ ἦταν συνδεδεμένο μὲ τὸ μηχανοστάσιο τοῦ ὑποστέγου. Τὸ ἄλλο... θὰ δοῦμε παρακάτω σὲ τί χρησίμευε.

Τὸ πρωῒ τῆς 69ης ἡμέρας, ὁ δικηγόρος, ἡ γυναῖκα του κι' ἡ κόρη του ἔπαιρναν τὸ τσαϊ τους. Ὁ Ἀκὰρ εἶχε μείνει κοντὰ στὰ τηλέφωνα.

Ἡ Ἐμὰνς ἦταν μελαγχολική, τὸ πρωῒ αὐτό.

— Τί ἔχεις; τὴ ρώτησε ὁ πατέρας της.

— Αἰσθάνομαι τύψεις, μπαμπᾶ, ὅσο σκέπτομαι ὅτι ἐξ αἰτίας μου, γιὰ νὰ κερδίσῃ τὸ χέ-ι μου, ὁ κύριος Ντομαὶ βρίσκεται τώρα βαθιὰ μέσα στὴ γῆ, στὸ βάθος τοῦ πηγαδιοῦ.

— Πιστεύω, κόρη μου, πὼς ἀξίζει νὰ διατρέξῃ κανεὶς μερικους κινδύνους, γιὰ νὰ κερδίσῃ μιὰ ὡμορφη κοπέλλα σὰν ἐσένα, ἕναν πεθερὸ σὰν ἐμένα καὶ μὲ μιὰ τραντάχτη προίκα ἀπὸ πάνω!...

»Ὅταν ὁ Ντομαὶ ζήτησε τὸ χέρι σου, μοῦ φάνηκε ἕνας τύπος ἀσήμαντος κι' ἀνάξιος γιὰ σένα.

»Τὸν ἴδιο καιρό, ὅμως, ἐμαθα ὅτι ἕνας τολμηρὸς μηχανικὸς σχεδίαζε νὰ τρυπήσῃ πέρα ὡς πέρα τὸν πλανήτη μας, ὅτι ἡ περιουσία του εἶχε ἐξαντληθῆ κι ὅτι χρειαζόταν μιὰ σεβαστὴ χρηματικὴ ἐνίσχυσι. «Νὰ μιὰ τύχη γιὰ σάς! εἶπα τότε στὸ Σεραφίν. Βάλτε σ' αὐτὴ τὴ δουλειὰ τὸ χρῆμα σας καὶ τὸν ἑαυτό σας. Ὅταν μπῆτε στὴ γῆ ἀπ' τὸ μέρος τῆς Ἱσπανίας καὶ βγῆτε ἀκριβῶς στοὺς ἀντίποδες, στὸ νησὶ Ἶκα - Νὰ - Μάουϊ τῆς Νέας Ζηλανδίας, θἄχετε γίνει πιὰ ἕνας ἥρως γιὰ ὅλο τὸν κόσμο. Σᾶμαι τότε περήφανος νὰ σᾶς δώσω τὴν κόρη μου... καὶ μάλιστα διπλασιάζοντας τὴν προίκα της!

Ἕνα σαρκαστικὸ γέλιο ὑποδέχθηκε τὰ τελευταῖα λόγια τοῦ δικηγόρου, κι' ὁ Ἀκὰρ φώναξε ἀπ' τὸ παράθυρο τοῦ σαλονιοῦ του:

— Αὐτὴ ἡ προῖκα δὲν πρόκειται ποτὲ νὰ μπῇ στὴν τσέπη τοῦ ἄτυχου Σεραφὶν Ντομαί!... Περιμένω ἀπὸ ὥρα σὲ ὥρα τὸ τηλεφώνημα αὐτοῦ τοῦ τρελλο - Σαντί, ποὺ θὰ μᾶς παρακαλέσῃ ν' ἀνεβάσουμε τὸ γρηγορώτερο τὴ συσκευή, ποὺ ἔθαψε ζωντανός! Γι' αὐτὸ καὶ μόνο ἤρθα ἐδῶ, μαζί σας...

— Ναί, ἐπιμένετε στὴν παληὰ θεωρία ὅτι τὸ κέντρο τῆς Γῆς εἶναι μιὰ κόλασι φωτιᾶς, τριγυρισμένη ἀπὸ μιὰ λεπτὴ στερεὴ φλοιύδα. Ὡστόσο τὰ γεγονότα κι' οἱ παρατηρήσεις τὴ διαψεύδουν! Κατὰ τὴ θεωρία σας, ἡ θερμοκρασία σὲ βάθος 10 χιλιομέτρων θἄπρεπε νὰνάι 100 βαθμοί. Κι' ὅμως στὰ 9 χιλιάδες μέτρα, τὴ βρῆκαν 65 βαθμούς, καὶ γιὰ νὰ τὴν ἀνεχθοῦν χρειάσθηκε νὰ δροσίσουν τὸν ἀέρα τῆς σφαῖρας τους σπάζοντας μικρὲς καψοῦλες μὲ ὑγρὸ ἀέρα. Βαθύτερα ὅμως, στὸ δέκατο χιλιόμετρο, κατέβηκε στοὺς 60 βαθμούς, κι' ἐλαττώνεται συνεχῶς, ὅσο προχωροῦν βαθύτερα. Τὸ 28ο χιλιόμετρο, ὅπου κοντεύουν τώρα νὰ φτάσουν, δὲν εἶναι μεγαλείτερη ἀπὸ 54 βαθμούς, ἀντὶ γιὰ τοὺς 280 ποὺ ὑπολογίζατε μὲ τὶς προβλέψεις σας. Πῶς τὸ ἐξηγεῖτε, αὐτό;

—Ἁπλούστατα, περνοῦν τώρα μέσα ἀπὸ ἕνα βραχώδη ὄγκο, ποὺ εἶναι κακὸς ἀγωγὸς τῆς θερμότητος. Ὅταν βγοῦν ἀπ' αὐτόν, θὰ βρεθοῦν μέσα σὲ μιὰ θάλασσα λάβας κι' ἡ σφαῖρα τους θὰ λυώσῃ σὲ λίγα λεπτά! Ὅσο γιὰ τοὺς ἴδιους... θἄχουν πρὸ πολλοῦ γίνει ψητοί!

—Ὢ, Θεέ μου!... φώναξαν ἡ Ἐρμὰνς κι' ἡ μητέρα της, ἑνώνοντας τὰ χέρια τους.

— Κι' ἂν κάνετε λάθος; παρατήρησε ὁ δικηγόρος. Ἂν αὐτὸ τὸ «κεντρικὸ πῦρ» εἶναι ἀνύπαρκτο, ὅπως πιστεύει ὁ Μὰξ Σαντί; Ἂν ἡ συσκευή τους ξεπρόβαλλε μιὰ μέρα στὴ Νέα Ζηλανδία;

— Πάντως, ὁ συμπαθητικὸς ἀρραβωνιαστικὸς τῆς δεσποινίδος θἄφτανε νεκρὸς στὴν ἐπιφάνεια τῆς γῆς. Νεκρός... ἀπὸ γεράματα! Κι' ἀμφιβάλλω ἂν ἡ δεσποινὶς θὰ βρισκόταν ἀκόμη στὴ ζωή, γιὰ νὰ κλάψη στὴν κηδεία του!

— Μὰ τί λέτε καλέ;

— Κάτι ἁπλὸ καὶ λογικό. Οἱ ταξειδιῶτες σας χρειάστηκαν 68 μέρες γιὰ νὰ φτάσουν σὲ βάθος 27 περίπου χιλιομέτρων. Ἂν ἐξακολουθήσουν νὰ προχωροῦν ἔτσι, μὲ ταχύτητα 400 μέτρων σχεδὸν στὸ εἰκοσιτετράωρο, πόσο θὰ χρειαστοῦν γιὰ τὴ διαδρομὴ τῶν 12.732 χιλιομέτρων, ποὺ ἀποτελοῦν τὸ μῆκος τῆς διαμέτρου τῆς Γῆς; Ἀκριβῶς 87 χρόνια καὶ 15 μέρες. Ἀφοῦ λοιπὸν ὁ Ντομαὶ ἦταν 30 ἐτῶν ὅταν ξεκίνησε, θὰ κλείσῃ ὡς τότε τὰ 117, κι' ἡ μνηστή του τὰ 105!

Ὁ δικηγόρος, ἡ γυναῖκα του κι' ἡ κόρη του ἔμειναν ἄναυδοι...

Πρὶν ἀκόμη προλάβουν ν' ἀπαντήσουν στὸν ἀκαδημαϊκό, ἀντήχησε ἕνα κουδούνισμα τηλεφώνου, παράξενο διακεκομμένο... Δὲν καλοῦσαν συνήθως ἔτσι ὁ Σαντὶ κι' ὁ Ντομαί... Τί τοὺς συνέβαινε λοιπόν;

Ὅλοι ἔτρεξαν, ἀνήσυχοι, στὸ σαλόνι. Ὁ γεωλόγος εἶχε σηκώσει κι' ὅλας τὸ ἀκουστικὸ καὶ φώναζε:

—Ἀλλό!... Ἀλλό!...

Γύρισε σὲ λίγο κι' εἶπε στὸ δικηγόρο:

— Κανεὶς δὲν μοῦ ἀπαντάει... Κι' ὅμως τοὺς ἀκούω νὰ φωνάζουν σὰν τρελλοί...

Οἱ Ραμποτιὲ ἅρπαξαν ἀπὸ ἕνα ἀκουστικὸ καθένας.

— Θεέ μου, τί φασαρία!... φώναξαν. Αὐτοὶ μαλώνουν...

— Ναί, παλεύουν!

—Ἔτσι μοῦ φαίνεται καὶ μένα! συμφώνησε ὁ Ἀκάρ.

— Δὲν μποροῦμε, μπαμπᾶ, νὰ τοὺς ἀφίσουμε νὰ σκοτωθοῦν!

—Βέβαια, πρέπει νὰ τοὺς ἀνεβάσουμε ἀμέσως! συμφώνησε ὁ δικηγόρος.

Ἀλλὰ ὁ γεωλόγος ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του καὶ εἶπε:

—Ὅσο γρήγορα κι' ἂν κάνουμε, δὲν θὰ προφθάσουμε νὰ τοὺς σώσουμε. Ἀπὸ τὸ ὕψος ποὺ εἶμαστε, θὰ χρειασθοῦ

νουμε, θά χρειαστοῦν 30 ὧρες γιὰ τὸ ἀνέβασμα τῆς σφαίρας... Ἄλλωστε, μὴν ξεχνᾶτε ὅτι θὰ τοὺς συγκρατῆ γερὰ στὸ βάθος τὸ κωνικὸ τρυπάνι. Ἂν θελήσουμε νὰ τοὺς τραβήξουμε ἀπάνω, χωρὶς νὰ σταματήσει τὴ λειτουργία του, τὸ μόνο ποὺ θὰ κατορθώσουμε θάναι νὰ σπάσουμε τὸ καλώδιο... καὶ τότε θάναι χαμένοι γιὰ πάντα!...

—Ἀκοῦστε!... διέκοψε ἡ Ἐρμάνς. Πολεύουν ἀκόμη πιὸ ἀγρια!... Ὤ, εἶναι φοβερὸ νὰ μὴ μποροῦμε νὰ κάνουμε τίποτε... τίποτε!...

Ξαφνικά, οἱ τέσσερες ἀκροατὰι τοῦ μακρυνοῦ ὑπογείου δράματος ἀνασκίρτησαν ὅλοι μαζὶ κι' ἔμπηξαν μιὰ φωνὴ ἀγωνίας. Εἶχαν ἀκούσει ἕνα κρότο δυνατό, ποὺκανε τ' αὐτιά τους νὰ βουΐσουν...

—Τί ἦταν αὐτό; τραύλισε ἡ Ἐρμάνς, κατάχλωμη.

—Ἕνας πυροβολισμός, ἐξήγησε ὁ γεωλόγος. Μέσα στὴ μετάλλινη σφαῖρα, ἀντήχησε σὰν κανονιὰ ἀπ' τὴ μεγάλη ἀτμοσφαιρικὴ πίεσι ποὺ ὑπάρχει σὲ τόσο βάθος.

—Ἔγινε λοιπόν... ἕνα ἔγκλημα; ρώτησε μ' ἀγωνία ἡ κοπέλλα.

— Δὲν ξέρουμε. Θὰ δοῦμε... Τέντωσαν ὅλοι τ' αὐτί τους... Τίποτε!... Εἶχε ἀπλωθῆ τώρα νεκρικὴ σιωπή.

Ὁ γεωλογος ἄφισε ἤσυχα στὴ θέσι του τὸ ἀκουστικὸ ποὺ κρατοῦσε.

—Ἀδίκως περιμένουμε, εἶπε. Ἔχει διακοπῆ ἡ γραμμή...

Καὶ κάθησε σὲ μιὰ πολυθρόνα, μπροστὰ στὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο, πολὺ συγκινημένος.

Οἱ ἄλλοι τὸν μιμήθηκαν, σιγὰ σιγὰ ἀπ' τὴν ἀγωνία. Τί ἄλλο μποροῦσαν νὰ κάνουν;... Ἡ ὁδυνηρὴ αὐτὴ ἀναμονὴ κράτησε ὧρες ὁλόκληρες. Ὁ Ραμποτιὲ πῆγε ἑκατὸ φορὲς καὶ πίεσε τὸ κουμπὶ τοῦ κουδουνιοῦ τοῦ τηλεφώνου, ἀλλὰ τοῦ κάκου... Οἱ μηχανικοὶ ὡστόσο τὸν βεβαίωναν ὅτι τὸ καλώδιο κατέβαινε πάντα κανονικά. Ἔπρεπε λοιπὸν νὰ συμπεράνουν ὅτι ἡ συσκευὴ δὲν ἦταν πιὰ παρὰ ἕνα χαλύβδινο φέρετρο, ποὺ ἔσκαβε ὅλο καὶ πιὸ βαθειὰ τὸν τάφο τῶν δυὸ ἐξερευνητῶν τῶν ἀβύσσων ὅπου δὲν ἐτόλμησε ποτὲ νὰ φτάση ὁ ἄνθρωπος;

Πλησίαζε πιὰ τὸ μεσημέρι, ὅταν ξαφνικὰ κουδούνισε τὸ τηλέφωνο.

ΩΡΟΛΟΓΙΑ ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
ΕΛΒΕΤΙΚΑ
ΝΙΚ. ΚΑΛΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ
Μέγαρ. Παυλίδου, 3ος ὄροφος
Λέοντος 59 καὶ Βύσσης γωνία

ΚΟΡΙΝΘΙΟΙ
ΠΡΟΤΙΜΗΣΑΤΕ ΤΟ ΣΤΙΛΒΩΤΗΡΙΟΝ
ΔΗΜ. ΚΑΛΥΒΑ
Εἰδικότης στὴν ἀλλαγὴ χρωμάτων στὶς τσάντες νάϋλον.

"Ολοι πήδησαν ἀμέσως ἀπάνω' κι' ἅρπαξαν τ' ἀκουστικά.

—Τί συνέβη; ρώτησε στὸ μικρόφωνο ὁ ἀκαδημαϊκός. Τί ἦταν ἐκεῖνος ὁ πυροβολισμός;

— Μικροπράγματα ... ἀπάντησε ὁ Σαντὶ ἀπ' τὸ βάθος τοῦ πηγαδιοῦ. Πάνω στὸ θυμό του, ὁ σύντροφός μου μὲ πυροβόλησε... μὰ πλήγωσε... τὸ τηλέφωνο! Χρειάστηκα δυὸ ὧρες γιὰ νὰ τὸ διορθώσω, κι' ἄλλη μιὰ προηγουμένως γιὰ νὰ ἡσυχάσω τὸ Ντομαί.

—Μὰ γιατί μαλώσατε;

—Ὁ Ντομαὶ ἐπιθυμεῖ νὰ σᾶς τὸ ἐξηγήση ὁ ἴδιος.

Πραγματικὰ ὁ Σεραφὶν ρώτησε, στὸ τηλέφωνο:

—Ἐσεῖς εἶσθε, κύριε Ἀκάρ;

—Ναί.

—Ἀκοῦστε λοιπόν! Ἐσεῖς φταῖτε ποὺ ἐπιχείρησα νὰ σκοτώσω τὸ Μὰξ Σαντί. Γιατὶ ἐξ αἰτίας σας ἀποφάσισα νὰ κλειστῶ μέσα σ' αὐτὴ τὴ διαβολικὴ μπάλα. Ναί, ἐσεῖς μοῦ εἴχατε ὁρκισθῆ στὴν ἀναθεματισμένη σας ἐπιστήμη ὅτι δὲν θὰ ὑπέφερα καθόλου κι' ὅτι σὲ δυὸ βδομάδες τὸ πολὺ ὁ μηχανικὸς θὰ ζητοῦσε νὰ μὰς ἀνεβάσετε. Δέχτηκα λοιπόν, γιὰ τὰ ὡραῖα μάτια τῆς Ἐρμάνς καὶ γιὰ τὴν προῖκα της.

»Μὰ τὰ πράγματα ἤρθαν ἀλλοιώς, κύριε σοφολογιώτατε! Τὸ «κεντρικὸ πῦρ» σας ἦταν... κολοκύθια μὲ τὴ ρίγανη! Ἡ ζέστη λιγοστεύει ὅσο κατεβαίνουμε βαθύτερα, καὶ τίποτα πιὰ δὲν ἐμποδίζει αὐτὸ τὸν καταραμένο Σαντὶ νὰ μὲ πάη ὡς τὸ κέντρο τῆς Γῆς, κι' ἀπὸ κεῖ στὴ Νέα Ζηλανδία! Δὲν δίνει πεντάρα, ἂν θὰ μείνουμε χρόνια ὁλόκληρα θαμμένοι ζωντανοί!

»Ἐσεῖς φταῖτε, κύριε Ἀκάρ, ἐσεῖς ποὺ μ' ἐξαπατήσατε, γιατὶ εἶχα τὴν ἠλιθιότητα νὰ πιστεύω στὴ δῆθεν σοφία σας... Τὴν πίστευα ἀκόμη μέχρι πρὸ τριῶν ὡρῶν, ὡς ὅτου δηλαδὴ ὁ Σαντὶ μοῦ ἀπέδειξε πὼς ἦταν... μιὰ ἀρλούμπα!... Κάτι σὰν τρέλλα πέρασε τότε ἀπ' τὸ μυαλό μου, ποὺ εἶχε ναρκωθῆ ἀπ' τὴ ζέστη! Στὴ σκέψι πὼς θὰ ἐξακολουθούσαμε νὰ χωνόμαστε στὰ σπλάχνα τῆς γῆς, δίχως τελειωμό, οὔρλιαξα: «Θέλω νὰ φύγω!... Στὸ διάβολο ἡ ἀρραβωνιαστικιά, ὁ πεθερὸς κι' ἡ προῖκα!... Θὰ φωνάξω νὰ μὰς ἀνεβάσουν!...» «Ὅσο ζῶ, δὲν θὰ τὸ ἐπιτρέψω!» μοῦ δήλωσε ὁ Σαντί.

»Κατάλαβα τότε ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς θὰ μ' ἐμποδίζε νὰ ξαναδῶ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, καὶ θέλησα νὰ τὸν σκοτώσω... Μὰ φταῖτε σεῖς γι' αὐτό, σεῖς ποὺ μ' ἐξαπατήσατε!... Στὸ τέλος, ὑποχωρῶντας στὶς παρακλήσεις του, συγκατατέθηκα νὰ τὸν συνοδέψω ἕνα μήνα ἀκόμη... Ἂν ὡς τότε δὲν ἔχουμε ἀρχίσει ν' ἀνεβαίνουμε ἀπ' τὴν ἄλλη μεριὰ τοῦ κέντρου τῆς Γῆς, μοῦδωσε τὸ λόγο τῆς τιμῆς του νὰ σᾶς τηλεφωνήση...

Μὰ ὁ Σεραφὶν Ντομαὶ δὲν μπόρεσε νὰ τελειώση...

Κι' οἱ τέσσερες ἀκροαταί, λαχανιασμένοι ἀπ' τὴν κατάπληξι, ἄκουσαν ἀπ' τὸ τηλέφωνο τὸν ἑξῆς διάλογο:

— Θεέ μου! Τί φοβερὸς θόρυβος εἶν' αὐτός; φώναξε ὁ Σεραφίν.

—Ὁ βράχος σπάζει, τρίβεται γύρω μας...

—Θὰ μᾶς κάνη κομμάτια.

—Ὄχι. Μᾶς ἀνοίγει δρόμο!... Ὁ κῶνος, τὸ τρυπάνι μας γυρίζει τώρα ἐλεύθερα στὸ κενό! Φτάσαμε, φαίνεται, στὴν ἄκρη τοῦ στερεοῦ φλοιοῦ τῆς Γῆς. Θὰ μάθουμε ἐπιτέλους τί ὑπάρχει ἀπὸ κάτω!

— Δυστυχία μας, ἂν εἶναι φωτιά!...

—Ἐλᾶτε, μὴ χάνετε τὴν ψυχραιμία σας...

— Αὐτὰ τὰ τραντάγματα!. Ὅλα γκρεμίζονται γύρω μας, σὰν νἄφτασε τὸ τέλος τοῦ κόσμου!...

— Κουράγιο! Ἡ σφαῖρα εἶναι γερή, θ' ἀνθέξη!

— Μά... ποῦ πᾶμε;... Βοήθεια!... Δὲν θέλω νὰ πεθάνω!... Βοή...

Ἀκόμη κι' ὁ φλεγματικὸς Ἀκὰρ ἔνοιωθε τὶς ἀραιὲς τρίχες τῆς κεφαλῆς του ν' ἀνασηκώνωνται κι' ἕνα παγωμένο ἱδρῶτα νὰ βρέχη τὰ μηλίγγια του.

Γιὰ μερικὰ δευτερόλεπτα οἱ μακρυνοὶ κι' ἀνίσχυροι μάρτυρες τῆς πρωτοφανοῦς καταστροφῆς, ξεκουφάθηκαν ἀπὸ τρομεροὺς καὶ παράξενους κρότους, ποὺ σκέπαζαν τὶς φωνὲς τοῦ δυστυχισμένου ἁρραβωνιαστικοῦ τῆς Ἐρμάνς — καθὼς κι' ἐκείνες ποὺ θἄβγαζε σίγουρα κι' ὁ σύντροφός του, παρ' ὅλη τὴν ψυχραιμία καὶ τὸ θάρρος του... Τί ἔπρεπε νὰ κάνουν; Νὰ σταματήσουν τὸ μηχάνημα;... νὰ τὸ ἀνεβάσουν;... ἢ νὰ τὸ βάλουν νὰ λειτουργήση πιὸ γρήγορα;...

Ξαφνικὰ ἔπαψε τὸ ὑπόγειο πανδαιμόνιο, κι' ἀκούστηκε μέσα στὴ σιωπὴ ἡ φωνὴ τοῦ Σαντί, ποὺ φώναζε μ' ἀπελπισία:

— Σταματῆστε!... Σταματῆστε!...

Ἀφοῦ ἐκτελέσθηκε ἀμέσως ἡ διαταγή του, οἱ τέσσερις ἀκροαταί, ἀναστατωμένοι ἀπ' τὴ συγκίνησι, ἄκουσαν τὸν ἑξῆς παράξενο διάλογο:

— Τί εἶνε τώρα αὐτὴ ἡ τρομακτικὴ σιωπή; ρωτοῦσε ὁ Σεραφίν. Ποῦ βρισκόμαστε;

— Γυρῖστε τὸ κουμπὶ τοῦ ἠλεκτρικοῦ προβολέως. Θὰ ρίξω ἔξω τὸ φῶς ἀπὸ ἕνα φεγγίτη... Μὰ τί κάνατε; Ἐσεῖς σβύσατε τὴν ἐσωτερικὴ λάμπα μας!

— Κι' ὅμως δὲ σκοτείνιασε! Πῶς γίνετ' αὐτό;

— Παράξενο! Θἄλεγε κανεὶς πὼς κρεμόμαστε μέσα σ' ἕνα φωτεινὸ σύννεφο.

— Εἶνε τρομερό!... Αὐτὴ ἡ σιωπή... ἡ ἀκινησία... τὸ κενὸ ὁλόγυρά μας!...

— Περιμένετε λοιπὸν νὰ μάθουμε πρῶτα, κι' ἔπειτα τρομάζετε! Ἀνάβω τὸν προβολέα... Ἂς κυττάξουμε!... Δὲν εἶχα γελαστῆ: Αὐτὸς ὁ ὁριζόντιος βράχος, πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι μας, πρέπει νἄνε ἡ ἐσωτερικὴ ἐπιφάνεια τοῦ φλοιοῦ τῆς Γῆς, μέσα ἀπ' τὸν ὁποῖο περάσαμε.

—Ὥστε ἡ Γῆ εἶνε μιὰ κούφια μπάλα;

—Ἀδύνατον! Ἔχει ἀποδειχθῆ ὅτι τὸ βάρος της εἶνε πεντέμισυ φορὲς μεγαλύτερο ἀπὸ ἴσον ὄγκο νεροῦ. Ζυγίζει 5875 ἑξάκις ἑκατομμύρια κιλά. Δὲν μπορεῖ λοιπὸν νἄνε κούφια, κάτω ἀπὸ ἕνα φλοιὸ λεπτότερο ἀπὸ 30 χιλιόμετρα.

— Τότε λοιπὸν κρεμόμαστε ἀπ' τὸ θόλο κάποιας πελώριας σπηλιάς;... Ἂν πέσουμε, θὰ γίνουμε σκόνη!

— Μὴ φοβᾶσθε, τὸ καλώδιο εἶνε γερό...

— Αἰσθάνεσθε τώρα κάτι τραντάγματα;... Ὤ! Κυτάχτ' ἐκεῖ... ἀπ' τὸ φεγγίτη!

—Τί εἶνε;

—Ἔφυγε!... Μοῦ φάγνηκε πὼς ἦταν ἕνα τεράστιο πρόσωπ- μὲ μάτια φωτεινὰ ποὺ μᾶς κύτταζαν... Ὤ, ὤ!... Νὰ τώρα κάτι μεγάλα πράγματα, ποὺ περνοῦν μέσα ἀπ' τὸ φῶς τοῦ προβολέως!

—Μοιάζουν μὲ ἀλλόκοτες νυχτερίδες, τρεῖς, τρεῖς φορὲς μεγαλείτερες ἀπὸ ἀνθρώπους!

— Σίγουρα, βλέπουμε ὀπτασίες!

— Δὲν ξέρω... Δὲν καταλαβαίνω!

—Ἐκεῖ, ἀριστερά, εἶνε ὁλόκληρο μπουλοῦκι! Ἔρχονται καταπάνω μας!

—Ἡ σφαῖρα μας ταλαντεύεται ὅλο καὶ πιὸ πολύ. Γιατί ἄραγε;

— Μοῦ φαίνεται πὼς θὰ τρελλαθῶ!

Στὸ σαλόνι τοῦ σπιτιοῦ ὁ Ἀκὰρ ἔλεγε στοὺς ἄλλους;

— Νά ἡ ἐξήγησι: τρελλάθηκαν οἱ δυστυχισμένοι!

—Ἀποκλείεται νὰ βλέπουν πραγματικὰ αὐτὰ τὰ παράξενα πλάσματα; παρατήρησε ἡ Ἐρμάνς, λαχανιασμένη ἀπ' τὴν ἀγωνία.

— Τί φαντασιοπληξίες!..., Ἐκεῖ ποὺ βρίσκονται, δὲν ὑπάρχει ζωή.

— Σωπᾶστε! διέκοψε ὁ δικηγόρος, κατάχλωμος. Ἂς ἀκούσουμε...

Κι' ὁ διάλογος τῶν δυὸ ἐξερευνητῶν συνεχίσθηκε:

— Τί κάνουν ἀπὸ πάνω μας αὐτὰ τὰ ὄντα; ρώτησε ὁ Σαντί.

—Ἀδύνατον νὰ δοῦμε.

— Μποροῦμε, ἂν ἀνοίξουμε τὸν ἀπάνω φεγγίτη μὲ τὸ αὐτόματο κλείσιμο... Βοηθῆστε με λίγο!... Ἤμουν βέβαιος! Ἔχουν κρεμαστῆ στὸ καλώδιό μας, σὰ σταφύλια!

— Θεέ μου! Θὰ τὸ κόψουν!

—Ἀδύνατον. Χρειάζεται νὰ δουλέψουν ἐπὶ δυὸ ὧρες μὲ σιδεροπρίονο!

— Δὲν ἀκοῦτε αὐτὸ τὸ στριγγὸ ἦχο... ἡ ἀκινησία... τὸ κενὸ ὁλόγυρά μας!...

»Κατάρα!... Δώστε μου γρήγορα ἕνα τουφέκι... Ἐκτὸς ἂν εἶνε φαντάσματα αὐτὰ τὰ μυστηριώδη πλάσματα... Πολὺ ἀργά! Τὸ καλώδιο τρίζει... σπάζει!...

Ὁ γεωλόγος, ὁ δικηγόρος κι' οἱ δυὸ γυναῖκες ἄκουσαν ἀκόμα μιὰ διπλὴ καὶ σπαρακτικὴ κραυγὴ ἀγωνίας κι' αὐτὰ τὰ λόγια μ' ἕνα τόνο ἀπερίγραπτο:

— Χαθήκαμε!... Πέφτουμε στὸ κενό!... Πέφτ...

Ἔπειτα, τίποτ' ἄλλο... Εἶχε ἁπλωθῆ νεκρικὴ σιωπή, ὁριστικὴ τώρα!

Ἡ Ἐρμάνς σωριάστηκε κάτω λιπόθυμη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΥΤΕΡΟ

Χαμένοι γιὰ πάντα!...

Ἔπεφταν οἱ δυστυχισμένοι!

Τὸ σπάσιμο τοῦ ἀτσαλένιου καλωδίου τοὺς χώριζε γιὰ πάντα ἀπ' τὸν ἀνθρωπότητα καὶ τοὺς ἔρριχνε σὲ ἀγνωστες ἀβύσσους, στὸ θάνατο!...

Τὸ τηλεφωνικὸ σύρμα, ἀνεξάρτητο ἀπ' τὸ καλώδιο, δὲν εἶχε σπάσει ἀμέσως, μαζὶ μ' ἐκεῖνο. Οἱ λίγες στιγμὲς λοιπὸν ποὺ εἶχαν μεσολαβήσει, εἶχαν ἐπιτρέψει στὸ ἠλεκτρικὸ ρεῦμα νὰ μεταφέρη ὡς τὴν ἐπιφάνεια τῆς Γῆς τὴν ὕστατη κραυγὴ τῶν δυὸ δυστυχισμένων.

Τώρα ἔπεφταν... Ἔπεφταν διαρκῶς, χαμένοι πιὰ γιὰ τὸν κόσμο τῶν ζωντανῶν!

Τοὺς εἶχε κυριέψει μιὰ ἀνέκφραστη ἀγωνία, πνίγοντας τὶς φωνὲς στὸ σφιγμένο τους λαιμό, παγώνοντας ἀκόμη καὶ τὴ σκέψι τους.

Ἀκίνητοι σὰν ἀγάλματα, μὲ τὰ μάτια τους γουρλωμένα περίμεναν τὸ τέλος τους...

Ποιὸς δὲν θἄνοιωθε νὰ σαλεύουν τὰ λογικά του σὲ μιὰ τέτοια στιγμή;...

Ὁ Σεραφὶν Ντομαὶ κύτταζε τὸ μηχανικὸ χωρὶς νὰ τὸν βλέπη, μὲ μάτια ἁπλανῆ. Κι' ὁ Μὰξ Σαντί, μέσα στὴν τρομακτικὴ σιωπὴ ποὺ εἶχε ἐποκολουθήσει ξαφνικὰ ἔπειτα ἀπὸ τόσο θόρυβο, μετροῦσε μηχανικά, μὲ φωνὴ ἄχρωμη καὶ παράξενα ἤρεμη, τὰ δευτερόλεπτα ποὺ κυλοῦσαν:

— ... τέσσερα... πέντε... ἕξη...

Στὴν κατάστασι ποὺ βρισκόταν, δὲν εἶχε ἀντιληφθῆ κάτι περίεργο: ὅτι, ὅσο ἔπεφταν μὲ ἰλιγγιώδη ταχύτητα, τόσο πιὸ ἔντονο γινόταν τὸ διάχυτο φῶς ποὺ εἶχαν προσέξει ὅταν πρωτοκρεμάστηκαν κάτω ἀπ' τὸ βραχώδη θόλο.

Μὲ τὸ σπάσιμο τῶν δεσμῶν ποὺ τοὺς ἔνωναν μὲ τὴν ἐπιφάνεια τῆς γῆς, εἶχε διακοπῆ τὸ ἠλεκτρικὸ ρεῦμα ποὺ τροφοδοτοῦσε τὸν κῶνο - τρυπάνι καὶ τὶς λάμπες τῆς σφαῖρας. Ὡστόσο, οἱ δυὸ ἄντρες ἔβλεπαν σὰν νάταν ἡμέρα — ἀλλὰ μιὰ μέρα πολὺ ἄσπρη, σὰν φωτισμένη ἀπὸ ἕνα φεγγάρι

Γυαλίζετε τὰ παπούτσια σας μὲ ARIZONA εἶναι τὸ τελειότερον παρασκεύασμα εἰς τὸ εἶδος του

ARIZONA

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΟΙΚΟΣ
ΚΟΠΤΙΚΗΣ - ΡΑΠΤΙΚΗΣ
ΜΑΡ. ΓΟΥΔΑ
ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΝ
ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1915
ΑΓ. ΑΝΔΡΕΟΥ 1 (ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ)
ΑΝΑΛΑΜΒΑΝΟΜΕΝ ΥΠΕΥΘΥΝΩΣ ΤΗΝ ΤΕΛΕΙΑΝ ΕΚΜΑΘΗΣΙΝ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΡΙΩΝ ΜΑΣ

MENTIOUM
ΜΑΙΡΗ ΜΟΡΣΥ
ΣΟΛΩΜΟΥ 62Α ΤΗΛ. 53-156

ΑΙΣΘΗΤΙΚΑΙ ΘΕΡΑΠΕΙΑΙ
ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ ΡΙΖΙΚΗ
Πανάδες, Τριχόπτωσις, Ἀκμὴ (σπυριὰ νεότητος): Ρυτίδες. Φακίδες. Κρεατοελιές. Λιπαρὸν καὶ ξηρὸν δέρμα κλπ. Εἰδικὸς ΓΙΟΕΛ. Βαλαωρίτου 12, τηλ. 33-039. Ἡ πρώτη ἐξέτασις δωρεάν.

ΑΛΕΚΤΩΡ.

Ἂν, μέσα στὸν μεγάλο ἀριθμὸ κρεμῶν ποὺ κυκλοφοροῦν, δὲν διαλέξετε τὴν πιὸ κατάλληλη γιὰ τὸ πρόσωπό σας

★ Μὲ τὴν ΚΡΕΜΑ-ΛΑΝΟΛΙΝΗ «ΜΕΛΠΑΝ» ἐξασφαλίζετε γιὰ τὸ εὐαίσθητό δέρμα σας τὴν ἰδεώδη περιποίησή του, διότι χαρὶς στὴν εἰδικὴ ἐπεξεργασία τῶν συστατικῶν της εἶναι ἀπηλλαγμένη καὶ ἀπὸ τὴν πιὸ ἐλάχιστη ἐπιβλαβῆ γιὰ τὸ δέρμα «ὀξύτητα».

★ Ἐπίσης τὸ λεπτὸ ἄρωμά της προέρχεται ἀπὸ ἀνθη καὶ ὄχι ἀπὸ τεχνητὰ ESSENCES ποὺ ἐρεθίζουν. Ἀποφεύγετε λοιπὸν τὶς ἀπομιμήσεις της.

MELPAN
Crème-Lanoline

Δανειστικὴ Βιβλιοθήκη
ΜΕ 20.000 μπορεῖτε νὰ διαβάσετε ἐπὶ ΔΥΟ ΜΗΝΕΣ ὅσα βιβλία θέλετε. Διαθέτουμε ὅλα τὰ καινούργια βιβλία ἑλληνικὰ καὶ ξένα. ΔΑΝΕΙΣΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ Γ. ΤΣΟΥΚΑΛΑ, Φιλελλήνων 25.

λιασε μὲ τὶς γροθιὲς σφιγμέν-

'Αλλὰ ὁ Σαντί, ἀπήντησε ἀτάραχος:

— Γιατί νὰ κάμετε τὸν κόπο, μιὰ καὶ πρόκειται νὰ πεθάνουμε κι' οἱ δυό;...

Μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴν ψυχραιμία, ἔπεσε ἡ ἔξαψι τοῦ Σεραφίν. 'Η φρίκη τοῦ ἀναπόφευκτου θανάτου σύντριψε τὴν ἀδύνατη ψυχή του. Σωριάστηκε στὸ πάτωμα κι' ἄρχισε νὰ κλαίη μ' ἀναφυλλητά, σὰν μικρὸ παιδί.

—'Αλλωστε, συνέχιζε στὸ μεταξὺ ὁ Σαντί, θἄταν μεγάλη γκάφα σας νὰ μὲ σκοτώσετε. "Αν παρουσιαζόταν κάτι ποὺ θὰ μποροῦσε ἴσως ν' ἀποτρέψη ἢ ἔστω ν' ἀναβάλη τὸ μοιραῖο τέλος μας, μόνον ἐγὼ θὰ ἤμουν σὲ θέσι νὰ τὸ καταλάβω ἢ νὰ τὸ μαντέψω... καὶ νὰ ἐπωφεληθῶ ἀπ' αὐτό.

—'Ελπίζετε λοιπόν; ρώτησε μὲ λυγμοὺς ὁ Σεραφίν.

—"Οχι, δὲν ἐλπίζω τίποτε. Μά, πρὶν χαθοῦμε κι' οἱ δυό ἀπ' τὴ ζωή, θέλω νὰ μάθετε ὅτι — ἔξω ἀπ' τὸ ἀνεξήγητο σπάσιμο τοῦ καλωδίου — τάχα προβλέψει ὅλα κι' ὅτι δὲν ἔχετε τὸ δικαίωμα νὰ μὲ κατηγορῆτε γιὰ τὴν τύχη μας!

» 'Ακοῦστε τώρα τὴν ἀκαθόριστη ἐλπίδα ποὺ πέρασε ἀπ' τὸ μυαλό μου: Ξέροντας ὅτι, ἀφοῦ θὰ περνούσαμε τὸ κέντρο τῆς Γῆς, θἄχαμε πιὰ ἐναντίον μας τὴ δύναμι τῆς βαρύτητος, καὶ προβλέποντας πὼς θὰ χρειαζόταν ἴσως νὰ διασχίσουμε κατακόρυφα κάποια ὑπόγεια λίμνη ἀπὸ κάτω πρὸς τὰ πάνω, βρῆκα ἕνα τρόπο γιὰ νὰ μένη στὴν περίπτωσι αὐτή, πρὸς τὰ κάτω ἡ μύτη τοῦ τρυπανιοῦ μας.

» Πραγματικά, ὑπάρχουν γύρω ἀπ' τὸν κόνο τέσσερα ἀδιάβροχα σφαιρικὰ μπαλόνια, ποὺ μποροῦν νὰ φουσκώσουν μὲ ἀντλίες. Τὰ μπαλόνια αὐτὰ μπορεῖ νὰ μᾶς ἀνεβάσουν τώρα στὴν ἐπιφάνεια...

— 'Ωραῖα!... Περίφημα!...

— "Οχι καὶ τόσο ὡραῖα... Ποῦ νὰ βροῦμε ἠλεκτρικὴ ἐνέργεια γιὰ νὰ κινήσουμε τὶς ἀντλίες;...

— Ποῦ; Μὰ ἀπ' τοὺς συσσωρευτές!

— Τὸ σκέφθηκα κι' αὐτό... 'Ο ἠλεκτρισμὸς ὅμως ποὺ διαθέτουμε, θ' ἀρκοῦσε μόνο γιὰ τὸ φούσκωμα τῶν δυὸ μπαλονιῶν!

— Μὰ φτάνουν τὰ δυὸ μπαλόνια γιὰ νὰ μᾶς ἀνεβάσουν στὴν ἐπιφάνεια! Σωθήκαμε λοιπόν!

'Ο Μὰξ Σαντὶ ἀνασήκωσε εἰρωνικὰ τοὺς ὤμους του.

— Γρήγορα! Βάλτε μπροστὰ τὶς ἀντλίες! φώναξε ὁ Σεραφίν.

'Αλλὰ ὁ μηχανικὸς ἔμεινε ἀκίνητος, κύτταξε τὸ σύντροφό του καὶ τὸν ρώτησε :

— Κι' ὁ ἀέρας;... Ποῦ θὰ τὸν βροῦμε;... Κανονικά, θὰ γεμίζαμε τὰ μπαλόνια μας μὲ τὸν ἀέρα ποὺ θὰ κατέβαινε ἀπ' τὸ πηγάδι ποὺ εἴχαμε ἀνοίξει. "Ενὸ τώρα δὲν διαθέτουμε ἄλλον ἀπ' αὐτὸν ποὺ περιέχει ἡ σφαῖρα μας!

'Ο Ντομαί, ἀπελπισμένος καὶ πάλι, ξανάρχισε τὸ βογγητά:

— Βοήθεια!... Βοήθεια!... Δὲν θέλω νὰ πεθάνω!... Δὲν θέλω!...

Μὰ ὁ Σαντὶ χτύπησε κάτω τὸ πόδι του καὶ διέκοψε ἀπότομα αὐτοὺς τοὺς θρήνους, φωνάζοντάς του μὲ τραχύτητα :

— Σωπᾶστε λοιπόν! 'Αφῆστε με ν' ἀκούσω αὐτὰ τὰ τρίξιματα τῶν τοιχωμάτων τῆς σφαίρας... καὶ νὰ σκεφθῶ, ὅσο ἔχω ἀκόμη καιρό!...

Κι' ἄρχισε νὰ μονολογῆ :

— Εἶνε ἀπ' τὴν πίεσι τοῦ νεροῦ... Σὲ ποιὸ βάθος ἄραγε βρισκόμαστε;... "Ας λογαριάσουμε πρόχειρα... Μὲ τὴν ταχύτητα ποὺ εἴχαμε, καὶ τὸ βάρος τοῦ κώνου... πρέπει νὰ ἔχουμε φτάσει τώρα τὰ 800 ἢ 1.000 μέτρα!... Κι' ἡ πίεσι τοῦ νεροῦ ἀπειλεῖ ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ νὰ συντρίψη τὴ σφαῖρα ποὺ μᾶς προστατεύει ἀκόμη!

"Εβγαλε ξαφνικὰ μιὰ φωνὴ κι' ἔφερε τὰ χέρια του στὸ κεφάλι του καὶ στοὺς γυμνοὺς ὤμους του :

— Τί εἶν' αὐτὴ ἡ ὑγρασία; Κατάρα!... "Αρχισε νὰ μπαίνη νερό!...

Πράγματι, μὲ τὴν τεραστία ἐξωτερικὴ πίεσι, τὸ νερὸ εἰσχωροῦσε λίγο - λίγο ἀπ' τὸ στεγανὸ βούλωμα τῆς τρύπας ἀπ' ὅπου περνοῦσε τὸ καλώδιο.

Τὸ καλώδιο αὐτὸ διέσχιζε κατὰ μῆκος τὴ σφαῖρα, ἔβγαινε ἀπὸ κάτω καὶ κατέληγε στὸν κῶνο. 'Υπῆρχε λοιπὸν καὶ δεύτερη τρύπα, στὴ βάσι τῆς σφαίρας... 'Ο Σαντὶ ἔσπρωξε μακρυὰ τὸν ἀξιοθρήνητο Σεραφίν, ποὺ ἦταν κι' ὅλας μισοπεθαμένος ἀπ' τὴ φρικτὴ ἀγωνία τοῦ θανάτου, ἔβγαλε μιὰ κινητὴ σανίδα τοῦ πατώματος καὶ βούτησε τὸ χέρι του στὴν κοιλότητα ποὺ βρισκόταν ἀπὸ κάτω.

Τὸ ξανάβγαλε βρεγμένο. Καὶ μουρμούρισε μὲ βραχνὴ φωνή :

— Τὸ νερὸ... τὸ νερὸ μπαίνει... Καὶ βουλιάζουμε ὅλο καὶ πιὸ πολύ!... 'Η πίεσις αὐξάνει!... "Αν δὲν ὑπῆρχαν οἱ τρύπες γιὰ τὸ ἄχρηστο πιὰ καλώδιο, ἡ μοιραία στιγμὴ θ' ἀργοῦσε κάπως νὰ φτάση... Μὰ τώρα... σὲ πέντε λεπτά, τὸ νερὸ θἄχη γεμίσει τὰ δύο τρίτα τῆς σφαίρας καὶ θὰ μᾶς πνίξ-!... Εἶνε τὸ τέλος!

Νικημένος πιὰ ὁριστικά, ὁ Σαντὶ ἔπεσε δίπλα στὸ σύντροφό του, ποὺ ἐξακολουθοῦσε νὰ βογγάη πονεμένα. Κι' ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς μὲ τὴν τόση θέλησι κι' ἐνεργητικότητα, ὁ μεγαλοφυὴς ἐφευρέτης, ὁ ἄφοβος ἐξερευνητὴς μὲ τὴν ὑπεράνθρωπη τόλμη, ἄρχισε νὰ κλαίη σιωπηλά.

"Εκλαιγε ἀπὸ λύπη γιὰ τὴν ἀποτυχία τῆς μεγάλης προσπαθείας του... κι' ἀπὸ ἀπελπισία γιατὶ θἄμενε ἄγνωστη γιὰ τὴν 'Επιστήμη ἡ ὕπαρξι τῆ· ὑπογείας θάλασσας!...

Δὲν ἔκλαιγε γιὰ τὸν ἑαυτό του, ἀλλὰ γιὰ τὴ συντριβὴ τοῦ τολμηροῦ ὀνείρου του, ποὺ εἶχε ἀρχίσει νὰ πραγματοποιῆται θριαμβευτικά!

Τώρα τὸ νερὸ σκέπαζε τὸ πάτωμα. Κι' ἀνέβαινε, ὅλο καὶ πιὸ πολύ, γύρω ἀπ' τὸ γυμνὸ κορμὶ τοῦ μηχανικοῦ...

'Εκεῖνος τὸ κύτταζε ν' ἀνεβαίνη, λαχανιασμένος, γιατὶ μὲ τὴ συμπίεσι ὁ ἀέρας τῆς σφαίρας γινόταν διαρκῶς πνιγηρότερος.

— Πρέπει νὰ τελειώνουμε! μουρμούρισε ξαφνικά.

"Απλωσε τὸ χέρι του σ' ἕνα λουρί, κρεμασμένο σ' ἕνα γάντ-. καὶ τὸ πέρασε γύρω ἀπ' τὸ λαιμό του, μὲ μιὰ κίνησι ἀ ασιστική. σχεδὸν ἄγρια, ἕτοιμος νὰ πνιγῆ!

— 'Αντίο ζωή! φώναξε.

Κι' ἔσφιξε τὸ λουρί, ἀργὰ ἀλλὰ σταθερά...

Ξαφνικά, ἕνα φοβερὸ τράνταγμα τὸν ἔκαμε ν' ἀφίση τὸ λουρί. Κάποια ἄγνωστη δύναμι τράνταξε τὴ σφαῖρα, καὶ τὴ στριφογύριζε πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις.

'Ο Σαντί, μισοπνιγμένος ἀλλὰ διατηρῶντας ἀκόμη τὶς αἰσθήσεις του, γαντ-ώθηκε στὶς προεξοχὲς τοῦ χαλύβδινου σκελετοῦ... Τὸ ἔντονο τῆς αὐτοσυντηρήσεως ἔκαμε τὸ σύντροφό του νὰ τὸν μιμηθῆ...

"Επειτα... ὁ Σαντὶ δὲν μπόρεσε νὰ δῆ τίποτ' ἄλλο, γιατὶ εἶχαν κοπῆ τὰ ἠλεκτρικὰ σύρματα κι' εἶχαν σβύσει οἱ λάμπες!...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΡΙΤΟ

Τὰ τέρατα

Μέσα στὸ ἀπόλυτο σκοτάδι, μουσκεμένοι ἀπὸ κρύον ἱδρῶτα, μὲ τὶς τρίχες τῶν μαλλιῶν τους ἀνασηκωμένες ἀπ' τὴ φρίκη, οἱ δυὸ ἐξερευνηταὶ τῆς ἀβύσσου ἔγιναν τότε μάρτυρες μιᾶς σκηνῆς ἀπερίγραπτης...

Κάτι δυνατὰ τριξίματα στὴ σφαῖρα τοὺς ἔδιναν τὴν ἐντύπωσι πὼς κάποιος γίγας τὴν εἶχε ἀγκαλιάσει καὶ τὴν ἔσφιγγε... 'Επακολούθησαν σφοδρὰ χτυπήματα, ποὺ ἡ ἠχὼ τους τοὺς ξεκούφαινε μέσα στὴ χαλύβδινη φυλακή τους καὶ ποὺ ἔκαναν τὴ σφαῖρα ν' ἀνατινάζεται σὰν ζῶο ποὺ σπάραζε...

"Επειτα τοὺς φάνηκε πὼς κάτι τραβοῦσε τὴ σφαῖρα, πότε πρὸς τὸ ἕνα μέρος καὶ πότε πρὸς τὸ ἄλλο, σὲ βάθη ἀνιχνεύτα... 'Ακούστηκαν πάλι τρομερὰ τριξίματα...

'Ο Σαντὶ ἀναρωτιόταν ἂν ἦταν ἀκόμη ζωντανός, ἢ μήπως εἶχε πεθάνει καὶ περνοῦσε τὶς πρῶτες ἀγνωστες δοκιμασίες ποὺ ἀκολουθοῦν τὸ θάνατο... Κάθε φορὰ ὅμως ποὺ ἕνας δυνατώτερος κλονισμὸς τὸν τίναζε ἐδῶ κι' ἐκεῖ καὶ τὸν ἀνάγκαζε νὰ καταπιῆ γουλιὲς ἀπὸ ἕνα νερὸ χλιαρό, πικρό, στυφό, ξαναγύριζε στὴν πραγματικότητα καὶ καταλάβαινε ὅτι δὲν εἶχε τελειώσει ἀκόμη ἡ ζωή του.

Ποῦ βρίσκονταν λοιπόν;... Ποιὲς μυστηριώδεις καὶ γιγάντιες δυνάμεις τράνταζαν ἀκόμη σὰν παιγνιδάκι τὴ βαρειὰ σφαῖρα;... Πρὸς ποιὲς ἀβύσσους, πρὸς ποιὸ χάος τοὺς τραβοῦσαν αὐτὲς οἱ τρομακτικὲς δυνάμεις;...

Μιὰ σειρὰ ἀπὸ τραντάγματα καὶ χτυπήματα, φοβερώτερα ἀπ' ὅλα τὰ προηγούμενα, τίναξαν τοὺς δυὸ δυστυχισμένους ἀπ' τὸ ἕνα στὸ ἄλλο τοίχωμα δίνοντάς τους τὴ συναίσθησι ὅτι εἶχε φτάσει πιὰ τὸ τέλος... Δοκίμαζαν τὴν ἐντύπωσι μιᾶς ἀπερίγραπτης πάλης μεταξὺ τῶν χαλύβδινων ὀργάνων τῆς μηχανῆς τους καὶ κάποιου φανταστικοῦ 'Εκατόγχειρος, μὲ χέρια δυνατώτερα ἀπ' τὶς πελώριες ταινίες ποὺ κόβουν τὰ πυρωμένα μέταλλα στὴ μηχανουργεία.

Καὶ τὸ ἀπόλυτο σκοτάδι ποὺ τοὺς τριγύριζε, δεκαπλασίαζε τὴ φρίκη τους!

Ξαφνικά, σταμάτησε ἀπότομα ὁ ἀπερίγραπτος ἐκεῖνος χαλασμός...

'Ο Σαντί, γονατισμένος στὴ μέση τῆς σφαίρας, ἑνοιωσε τὸν ἀέρα ποὺ ἤμιουργοῦσε κάποιο πρᾶγμα καθὼς γλυστροῦσε κοντά του. Θέλησε νὰ πιάση, γιὰ νὰ συγκρατηθῆ, τὸ χαλύβδινο καλώδιο ποὺ διέσχιζε τὴ σφαῖρα, ἀλλὰ τὸ χέρι του συνάντησε μόνο τὸ κενό...

"Εξαφνα, ἕνας ὄγκος νεροῦ τινάχτηκε πρὸς τὰ πάνω, μὲ ἀνήκουστη δύναμι, καὶ τὸν πέταξε κάτω, στὸ πλημμυρισμένο πάτωμα. Δυὸ ξεροὶ κρότοι, σχεδὸν σύγχρονοι, ἀντήχησαν στ' αὐτιά του. Κι' ἔπειτα τίποτε πιά!... 'Απλώθηκε σιωπὴ νεκρική!

'Η ἀπότομη ἐκείνη ἠρεμία, ἔπειτα ἀπ' τὴ φοβερὴ θύελλα, κράτησε ἕνα... δυο... τρία... δεκαπέντε... εἴκοσι δευτερόλεπτα!...

Μὰ τί ἦταν αὐτό;... "Ηταν ὄνειρο;

'Απὸ ποῦ προερχόταν τὸ δυνατὸ ἐκεῖνο φῶς, ποὺ πλημμύρισε ξαφνικὰ τὴ σφαῖρα, τυφλώνοντας μὲ τὴ λάμψι του τοὺς ναυαγοὺς τῆς ἀβύσσου; Μήπως ἦταν ἡ κεντρικὴ κόλασι τῆς φωτιᾶς, ποὺ παραδεχόταν ἡ 'Επιστήμη;...

'Αδύνατον, γιατὶ οἱ δυὸ ἐξερευνηταὶ δὲν ἐνοιωθαν καμμιὰ ἀνύψωσι τῆς θερμοκρασίας... Κυττάχτηκαν σὰν ὑπνωτισμένοι ἀπ' τὸ ἄσπρο φῶς ποὺ ἔμπαινε ἄφοβο ἀπ' τοὺς φεγγίτες... τὸ φῶς ποὺ τοὺς ξανάδινε τὴ ζωή...

Μὰ ἡ ἀνακούφισί τους κράτησε λίγες στιγμὲς μόνο. "Επειτα ἕνα νέο τράνταγμα — πολὺ ἐλαφρότερο ἀπ' τὰ προηγούμενα — τοὺς ξαναδύθισε στὸ σκοτάδι καὶ στὴν ἀγωνία... Κατόπιν ξαναέλαμψε τὸ φῶς... Ακολούθησε κι' ἄλλο τράνταγμα, πιὸ ἀδύνατο... καὶ στὸ τέλος ἡ σφαῖρα ἔμεινε ἀκίνητη, μέσα στὸ φῶς!

Οἱ δυὸ ἄντρες ἀπολάμβαναν μ' εὐδαιμονία τὶς εὐλογημένες ἐκεῖνες φωτεινὲς ἀκτῖνες. Κι' ἔτρεμαν ἀπὸ φόβο μήπως τὶς ξαναχάσουν. Δὲν τολμοῦσαν νὰ κάνουν μιὰ κίνησι, νὰ προφέρουν μιὰ λέξι...

Τέλος, ξύπνησε ἡ ἀντίληψι τοῦ Σαντὶ — ἐνῶ ὁ σύντροφός του ἔμενε ἀκόμη βυθισμένος σὲ μιὰ ἀποχαύνωσι, ἔπειτα ἀπ' τὶς τόσες ἀγωνίες ποὺ εἶχε περάσει. Πήδησε ὄρθιος, μουσκεμένος ἀπ' τὸ νερὸ ποὺ ἔφτανε σχεδὸν ὡς τὴ μέση τῆς γάμπας του. Πλησίασε τὸν κοντυνότερο φεγγίτη καὶ φώναξε :

— 'Επιπλέουμε!...

Πραγματικά, γύρω ἀπ' τὴ μετάλλινη σφαῖρα ἀπλωνόταν ἡ ἀπέραντη καὶ ἀκίνητη ὑγρὴ ἔκτασι, μὲ τὴ λεία ἐπιφάνειά της, σὰν γκρίζος καθρέφτης χωρὶς ἀνταυκλάσεις.

— Τί παράξενη θάλασσα! μουρμούρισε ὁ Σαντί.

Καὶ πρόσθεσε ἔπειτα :

— Καταλαβαίνω! 'Επιπλέουμε γιατὶ κάποια μυστηριώδης δύναμις μᾶς χώρισε ἀπ' τὸ κινητὸ τρυπάνι, ποὺ μᾶς τραβοῦσε μὲ τὸ βάρος του πρὸς τὴν ἄβυσσο! Ποῦ βρίσκεται τώρα αὐτὸ τὸ τρυπάνι, τὸ δημιούργημα τόσων κόπων μου;... Κι' ἐμεῖς, ποῦ βρισκόμαστε;

— Ναί, ποῦ βρισκόμαστε; ρώτησε ὁ Σεραφίν, μὲ φωνὴ τρεμουλιαστή.

'Ο Σαντὶ ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του.

— Ποῦ θέλετε νὰ ξέρω; ἀπάντησε.

— Μὰ αὐτὸ τὸ φῶς;... Μήπως τυχὸν βγήκαμε στὸ ἄλλο πλευρὸ τῆς Γῆς, πρὸς τὴ Νέα Ζηλανδία;

— Κι' ὁ φλοιὸς τῆς Γῆς; Δὲν θὰ τὸν τρυπούσαμε, βέβαια, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβουμε...

— Τότε λοιπόν, ἂν τὸ κέντρο τοῦ πλανήτου μας εἶνε μιὰ πελώρια μπάλα ἀπὸ νερό, πρέπει νὰ βρισκόμαστε στὴν ἄλλη ἄκρη, κάτω ἀπ' τὸ νησὶ ἐκεῖνο τοῦ Εἰρηνικοῦ ὅπου σκοπεύουμε νὰ φτάσουμε.

«'Ηλίθιε!» σκέφτηκε ὁ Σαντί.

Συγκράτησε ὅμως στὰ χεῖλη του αὐτὴ τὴ λέξι κι' ἐξήγησε στὸ σύντροφό του :

— Τὸ βάρος τῆς σφαίρας τῆς Γῆς μὲ κάνει ν' ἀμφιβάλλω πολὺ ἂν εἶνε γεμάτο μὲ νερὸ τὸ ἐσωτερικό της. Μά, κι' ἂν ἀκόμη ὑποθέσουμε ὅτι, κάτω ἀπ' τὸ λεπτὸ φλοιὸ τῆς γῆς, ὑπάρχει μόνο μιὰ πελώρια ὑγρὴ μπάλα, ἡ διάμετρός της θἄφτανε τὰ 12.660 χιλιόμετρα περίπου. Πρὶν βουλιάξουμε ὅμως ἀκόμα ὡς τὰ 5 ἢ 6 χιλιόμετρα, ἡ πίεσι τοῦ νεροῦ θἄχε συντρίψει τὴ σφαῖρα μας.

'Ο Σεραφὶν κούνησε τὸ κεφάλι του καὶ πρόσθεσε :

— Μὰ ἡ σφαῖρα μας ἀντέχει... Κι' ἔπειτα, μὲ τόση ταχύτητα ποὺ εἴχε... Δὲν μοῦπατε σεῖς ὁ ἴδιος ὅτι σὲ 19 λεπτὰ θἀ πέφταμε στὸ κέντρο τῆς Γῆς;

— Ναί, στὸν ἀέρα, ὄχι ὅμως καὶ στὸ νερό!

— Παραδέχομαι ὅτι ἡ κίνησις εἶνε πιὸ ἀργὴ μέσα στὸ νερό... Μά, ἀπὸ τόση ὥρα ποὺ βουλιάζουμε...

—Πρῶτον, ἀγαπητέ μου Σεραφίν, κι' ὁ ἴδιος ὁ κώνος μας, παρ' ὅλο του τὸ βάρος, δὲν θὰ μπορέση νὰ φτάση ὡς τὸ κέντρο τῆς Γῆς. 'Η πίεσις τοῦ νεροῦ θὰ τὸν συγκρατήση μετέωρο σ' ἕνα ὡρισμένο βάθος... Κι' ἔπειτα, ποσὴ ὥρα ὑποθέτετε πὼς ἔχει περάσει ἀπὸ τότε ποὺ βγήκαμε ἀπ' τὸ φλοιὸ τῆς Γῆς;

— Δὲν ξέρω!... Πολλὲς ὧρες, δίχως ἄλλο!...

'Ο Σαντὶ ἄπλωσε τὸ χέρι του κι' ἔδειξε τὸ χρονόμετρο, ποὺ εἶχε μείνει εὐτυχῶς ἀθικτο μέσα στὸ κουτί του. Τὸ συμβουλεύθηκε κατόπιν καὶ εἶπε :

— Τὴ στιγμὴ ποὺ ἄνοιξε ὁ θόλος κάτω ἀπ' τὸ τρυπάνι μας, κύτταξα τὴν ὥρα. "Ηταν ἀκριβῶς μεσημέρι παρὰ 12'. Ὡς ὅτου σπάση τὸ καλώδιο, μεσολάβησαν πέντε λεπτὰ περίπου. Δηλαδὴ τὸ καλώδιο ἔσπασε στὶς 12 παρὰ 7'. Ξέρετε τί ὥρα εἶνε τώρα;

— Τέσσερες;... Πέντε;..

— Εἶνε 12 καὶ 1 λεπτό. Δεδομένου δὲ ὅτι ξανανεβήκαμε στὴν ἐπιφάνεια πρὸ δύο λεπτῶν, τὸ πέσιμό μας στὸν ἀέρα καὶ μέσα στὸ νερὸ διήρκεσε ὁ λεπτὰ ἀκριβῶς!

— 'Αδύνατον!

— 'Η ἀγωνία κάνει τὰ λεπτὰ νὰ φαίνωνται ὧρες.

— "Ωστε λοιπὸν βρισκόμαστε...

— Περίπου στὸ ἴδιο σημεῖο, ὅπου πέσαμε ἀπ' τὸ θόλο.

— "Ωστε εἴμαστε καταδικασμένοι νὰ μὴν ξαναδοῦμε ποτὲ τὸ γαλανὸ οὐρανό;

— Φυσικά, μιὰ καὶ χάσαμε τὸ τρυπάνι μας καὶ τὴν κινητήριο δύναμι γιὰ τὴ λειτουργία του.

— Μὰ εἶνε φρικτό!... "Οχι, ποτέ! 'Ηρθα μαζί σας μόνο καὶ μόνο μὲ τὴ ρητὴ σας ὑπόσχεσι ὅτι ἡ ἐξερεύνησι αὐτὴ δὲν θὰ ἦταν παρὰ ἕνα ταξειδάκι... κι' ὅτι θὰ ξαναγύριζα στὴ δίδα Ραμπατιὲ καὶ στὴν προϊκα της ποὺ μὲ περιμένει!

» "Αν νομίζετε πὼς θὰ δεχθῶ νὰ περάσω ὅλη μου τὴ ζωὴ μὲ τὴν ἠλίθια συντροφιά σας!... "Οχι δά! 'Εγὼ δὲν δίνω πεντάρα γιὰ τὴν ἐπιστήμη σας!... 'Εννοῶ νὰ μ' ἀνεβάσετε ἀμέσως στὴν ἐπιφάνεια τῆς Γῆς! Δὲν ἐξαπατοῦν ἔτσι ἕναν ἄνθρωπο σὰν ἐμένα! Θὰ κάμετε αὐτὸ ποὺ σᾶς ζητῶ, θέλοντας καὶ μή!

— Θὰ τὸ ἐπιθυμοῦσα πολύ, σᾶς βεβαιῶ! Δῶστε μου ὅμως τὸ μέσον.

— Τὸ μέσον;... Νὰ τὸ βρῦτε σεῖς! 'Εγὼ εἶμαι ἐπιχειρηματίας, δὲν εἶμαι μηχανικός. Κι' ὁ Σεραφὶν ἔσφιξε μὲ μανία τὶς γροθιές του.

— Μὰ γιατὶ παραπονεῖσθε; παρατήρησε ὁ Σαντί. Λίγο ἔλειψε νἄσατε τώρα νεκρὸς μέσα στὴν ὑγρὴ ἄβυσσο, κι' ὅμως, ἀπὸ κάποιο ἀνεξήγητο θαῦμα, εἴσαστε ζωντανός!

— Σπουδαῖο κέρδος! Τί νὰ τὴν κάνω τὴ ζωή, ἀφοῦ δὲν μπορῶ νὰ τὴν ἀπολαύσω ὅπως καταλαβαίνω;

— Εἴσαστε ἀχάριστος. "Οσο ζῆ κανείς, δὲν πρέπει ν' ἀπελπίζεται.

— Μὰ σεῖς ὁ ἴδιος εἴπατε πὼς δὲν ὑπάρχει πιὰ ἐλπίδα.

— 'Υπάρχουν κι' ἀπρόοπτα, μὴν τὸ ξεχνᾶτε... 'Ελᾶτε, εὐχαριστῆστε τώρα τὸ Θεὸ ποὺ σᾶς γλυτωσε, ἡσυχάστε, κι' ἂς κάνουμε κι' οἱ δυό μας ὅ,τι μποροῦμε γιὰ νὰ διατηρήσουμε τὴ ζωὴ ποὺ δὲν ἐχάσαμε. Καὶ πρῶτα - πρῶτα, ἂς πάρουμε λίγο καθαρὸ ἀέρα, γιατὶ ἀρχίσαμε νὰ σκάζουμε ἐδῶ μέσα.

Πραγματικά, ὁ Μὰξ Σαντὶ ἔβαλε ὅλα του τὰ δυνατὰ γιὰ νὰ ξεδιώση ἕνα φεγγίτη. "Επειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμές, τράβηξε μέσα ἀπ' τὸ χαλύβδινο πλαίσιό του ἕνα γυάλινο δίσκο, πάχους 20 πόντων. Καὶ μιὰ πνοὴ ἀέρος ἐπέτρεψε στοὺς δυὸ ναυαγοὺς ν' ἀναπνεύσουν ἐλεύθερα.

'Ο ἀέρας αὐτὸς — πρᾶγμα παράξενο — δὲν τοὺς φάνηκε κάτω ἀπ' τὸ λεπτὸ φλοιὸ τῆς γῆς, ὑπάρχει μόνο μιὰ πελώρια ὑγρὴ μπάλα, ἡ διάμετρός της θἄφτανε τὰ 12.660 χιλιόμετρα περίπου. Πρὶν βουλιάζουμε ὅμως ἀκόμα ὡς τὰ 5 ἢ 6 χιλιόμετρα, ἡ πίεσι τοῦ νεροῦ θἄχε συντρίψει τὴ σφαῖρα μας.

'Ο Σεραφὶν κούνησε τὸ κεφάλι του καὶ πρόσθεσε :

— Μὰ ἡ σφαῖρα μας ἀντέχει... Κι' ἔπειτα, μὲ τόση ταχύτητα ποὺ εἴχε... Δὲν μοῦπατε σεῖς ὁ ἴδιος ὅτι σὲ 19 λεπτὰ θἀ πέφταμε στὸ κέντρο τῆς Γῆς;

— Ναί, στὸν ἀέρα, ὄχι ὅμως καὶ στὸ νερό!

— Παραδέχομαι ὅτι ἡ κίνησις εἶνε πιὸ ἀργὴ μέσα στὸ νερό... Μά, ἀπὸ τόση ὥρα ποὺ βουλιάζουμε...

—Πρῶτον, ἀγαπητέ μου Σεραφίν, κι' ὁ ἴδιος ὁ κώνος μας, παρ' ὅλο του τὸ βάρος, δὲν θὰ μπορέση νὰ φτάση ὡς τὸ κέντρο τῆς Γῆς. 'Η πίεσις τοῦ νεροῦ θὰ τὸν συγκρατήση μετέωρο σ' ἕνα ὡρισμένο βάθος... Κι' ἔπειτα, ποσὴ ὥρα ὑποθέτετε πὼς ἔχει περάσει ἀπὸ τότε ποὺ βγήκαμε ἀπ' τὸ φλοιὸ τῆς Γῆς;

— Δὲν ξέρω!... Πολλὲς ὧρες, δίχως ἄλλο!...

'Ο Σαντὶ ἄπλωσε τὸ χέρι του κι' ἔδειξε τὸ χρονόμετρο, ποὺ εἶχε μείνει εὐτυχῶς ἀθικτο μέσα στὸ κουτί του. Τὸ συμβουλεύθηκε κατόπιν καὶ εἶπε :

— Τὴ στιγμὴ ποὺ ἄνοιξε ὁ θόλος κάτω ἀπ' τὸ τρυπάνι μας, κύτταξα τὴν ὥρα. "Ηταν ἀκριβῶς μεσημέρι παρὰ 12'. Ὡς ὅτου σπάση τὸ καλώδιο, μεσολάβησαν πέντε λεπτὰ περίπου. Δηλαδὴ τὸ καλώδιο ἔσπασε στὶς 12 παρὰ 7'. Ξέρετε τί ὥρα εἶνε τώρα;

— Τέσσερες;... Πέντε;..

— Εἶνε 12 καὶ 1 λεπτό. Δεδομένου δὲ ὅτι ξανανεβήκαμε στὴν ἐπιφάνεια πρὸ δύο λεπτῶν, τὸ πέσιμό μας στὸν ἀέρα καὶ μέσα στὸ νερὸ διήρκεσε ὁ λεπτὰ ἀκριβῶς!

— 'Αδύνατον!

— 'Η ἀγωνία κάνει τὰ λεπτὰ νὰ φαίνωνται ὧρες.

— "Ωστε λοιπὸν βρισκόμαστε...

— Περίπου στὸ ἴδιο σημεῖο, ὅπου πέσαμε ἀπ' τὸ θόλο.

— "Ωστε εἴμαστε καταδικασμένοι νὰ μὴν ξαναδοῦμε ποτὲ τὸ γαλανὸ οὐρανό;

— Φυσικά, μιὰ καὶ χάσαμε τὸ τρυπάνι μας καὶ τὴν κινητήριο δύναμι γιὰ τὴ λειτουργία του.

— Μὰ εἶνε φρικτό!... "Οχι, ποτέ! 'Ηρθα μαζί σας μόνο καὶ μόνο μὲ τὴ ρητὴ σας ὑπόσχεσι ὅτι ἡ ἐξερεύνησι αὐτὴ δὲν θὰ ἦταν παρὰ ἕνα ταξειδάκι... κι' ὅτι θὰ ξαναγύριζα στὴ δίδα Ραμπατιὲ καὶ στὴν προϊκα της ποὺ μὲ περιμένει!

» "Αν νομίζετε πὼς θὰ δεχθῶ νὰ περάσω ὅλη μου τὴ ζωὴ μὲ τὴν ἠλίθια συντροφιά σας!... "Οχι δά! 'Εγὼ δὲν δίνω πεντάρα γιὰ τὴν ἐπιστήμη σας!... 'Εννοῶ νὰ μ' ἀνεβάσετε ἀμέσως στὴν ἐπιφάνεια τῆς Γῆς! Δὲν ἐξαπατοῦν ἔτσι ἕναν ἄνθρωπο σὰν ἐμένα! Θὰ κάμετε αὐτὸ ποὺ σᾶς ζητῶ, θέλοντας καὶ μή!

— Θὰ τὸ ἐπιθυμοῦσα πολύ, σᾶς βεβαιῶ! Δῶστε μου ὅμως τὸ μέσον.

— Τὸ μέσον;... Νὰ τὸ βρῦτε σεῖς! 'Εγὼ εἶμαι ἐπιχειρηματίας, δὲν εἶμαι μηχανικός. Κι' ὁ Σεραφὶν ἔσφιξε μὲ μανία τὶς γροθιές του.

— Μὰ γιατὶ παραπονεῖσθε; παρατήρησε ὁ Σαντί. Λίγο ἔλειψε νἄσατε τώρα νεκρὸς μέσα στὴν ὑγρὴ ἄβυσσο, κι' ὅμως, ἀπὸ κάποιο ἀνεξήγητο θαῦμα, εἴσαστε ζωντανός!

— Σπουδαῖο κέρδος! Τί νὰ τὴν κάνω τὴ ζωή, ἀφοῦ δὲν μπορῶ νὰ τὴν ἀπολαύσω ὅπως καταλαβαίνω;

— Εἴσαστε ἀχάριστος. "Οσο ζῆ κανείς, δὲν πρέπει ν' ἀπελπίζεται.

— Μὰ σεῖς ὁ ἴδιος εἴπατε πὼς δὲν ὑπάρχει πιὰ ἐλπίδα.

— 'Υπάρχουν κι' ἀπρόοπτα, μὴν τὸ ξεχνᾶτε... 'Ελᾶτε, εὐχαριστῆστε τώρα τὸ Θεὸ ποὺ σᾶς γλυτωσε, ἡσυχάστε, κι' ἂς κάνουμε κι' οἱ δυό μας ὅ,τι μποροῦμε γιὰ νὰ διατηρήσουμε τὴ ζωὴ ποὺ δὲν ἐχάσαμε. Καὶ πρῶτα - πρῶτα, ἂς πάρουμε λίγο καθαρὸ ἀέρα, γιατὶ ἀρχίσαμε νὰ σκάζουμε ἐδῶ μέσα.

Πραγματικά, ὁ Μὰξ Σαντὶ ἔβαλε ὅλα του τὰ δυνατὰ γιὰ νὰ ξεδιώση ἕνα φεγγίτη. "Επειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμές, τράβηξε μέσα ἀπ' τὸ χαλύβδινο πλαίσιό του ἕνα γυάλινο δίσκο, πάχους 20 πόντων. Καὶ μιὰ πνοὴ ἀέρος ἐπέτρεψε στοὺς δυὸ ναυαγοὺς ν' ἀναπνεύσουν ἐλεύθερα.

'Ο ἀέρας αὐτὸς — πρᾶγμα παράξενο — δὲν τοὺς φάνηκε

ΓΙΑ Τ' ΑΣΠΡΑ ΜΑΛΛΙΑ

ΟΡΓΑΝΙΚΗ ΛΟΣΙΟΝ

ΝΟΪΓΚΕΜΠΑΟΥΕΡ

'Η Λοσιὸν Νοϊγκεμπάουερ ἐπιστημονικῶς

Ἔλεγε ὁ Σαντὶ — ἦταν ἡ κορυφὴ τῆς σφαίρας.

— Παράξενος τόπος! μουρμούρισε ὁ Σεραφίν, ὅταν βρέθηκε ἐκεῖ πάνω. Τί σιωπή! Τί ἐρημιά!... Μπρρρ, ἀνατριχιάζω ποὺ τὴ βλέπω!

Γύρω ἀπ' τοὺς δυὸ ναυαγοὺς — ποὺ στέκονταν ὄρθιοι πάνω στὸ «πλοῖο» τους, φορώντας μόνο ἕνα εἶδος μικρῆς φουστίτσας — ἁπλωνόταν ἡ ἀπέραντη θάλασσα. Δὲν φυσοῦσε ἡ παραμικρὴ πνοὴ ἀνέμου. Δὲν ὑπῆρχε οὔτε μιὰ σκιὰ στὴν ὁμοιόμορφα φωτεινὴ ἀτμόσφαιρα...

Αὐτὸ τὸ φῶς προπάντων ἔκανε ἐντύπωσι στὸν ἀρραβωνιαστικὸ τῆς Ἑρμάνς.

— Εἶμαι ἠλίθιος ποὺ σᾶς πιστεύω, ὅταν μοῦ λέτε πὼς βρισκόμαστε ἀκόμη μέσα στὴ γῆ! ὅλησε στὸ μηχανικό. Γιὰ νὰ ὑπάρχῃ τόσο φῶς ἐδῶ, πρέπει νὰ μπαίνουν ἀπὸ κάπου οἱ ἡλιακὲς ἀκτίνες.

— Μά, ἂν ἦταν ἡλιακὸ φῶς, δὲν θἄχε παντοῦ τὴν ἴδια ὁμοιομορφία. Προσέξετε ὅτι αὐτὴ ἡ λάμψι δὲν προέρχεται ἀπὸ ὡρισμένη ἑστία, ἐφόσον δὲν σχηματίζει καμμιὰ σκιὰ ἡ σφαῖρα μας, οὔτε κι' ἐμεῖς.

— Τότε λοιπὸν πῶς τὸ ἐξηγεῖτε;

— Δὲν μπορῶ ἀκόμη νὰ τὸ ἐξηγήσω... Πάντως, εἶναι τελείως διαφορετικὸ ἀπ' αὐτὸ ποὺ παράγει τὸ ἄστρο τῆς ἡμέρας! Μὰ κι' ἡ τόσο γαλήνια αὐτὴ θάλασσα μοιάζει καθόλου μ' ἐκεῖνες ποὺ ξέραμε;

— Ὄχι, βέβαια. Δὲν εἶναι οὔτε πράσινη, οὔτε μπλέ, οὔτε κίτρινη ὅπως κοντὰ στὶς ἀμμουδιές. Ἔχει ἕνα χρῶμα γκρὶ ἀρζάν.

— Ναί, γιατὶ ἀντανακλᾶ τὴν ἄσπρη ἀτμόσφαιρα ποὺ βρίσκεται ἀπὸ πάνω της. Στὴν πραγματικότητα ὅμως, ὅταν τὴν κυττάζουμε κατακόρυφα καὶ πρὸς τὸ βάθος, εἶναι μαύρη σὰν μελάνι.

— Ἀλήθεια! Εἶναι φρικτὸ νὰ σκέπτεται κανεὶς πὼς βγήκαμε μέσα ἀπ' αὐτὴ τὴ μαυρίλα!...

— Μὴν τὸ σκέπτεσθε λοιπόν. Δουλειὰ τώρα. Ἔπειτα θὰ σκεφθοῦμε γιὰ φαΐ... Θὰ κατεβῶ πάλι μέσα στὴ σφαῖρα νὰ γεμίσω τὸν κουβᾶ. Θὰ τὸν τραβήξετε ἀπάνω, θὰ τὸν ἀδειάστε καὶ θὰ μοῦ τὸν ξαναστείλετε.

— Θὰ μ' ἀφίσετε ὁλομόναχο ἐδῶ πάνω;

— Μήπως φοβόσαστε;

— Νὰ φοβάμαι; Γιὰ ποιὸν μὲ παίρνετε;... Ὡστόσο, ὁμολογῶ πὼς εἶμαι... κάπως ἀνήσυχος.

— Θὰ συνηθίστε!

Ὁ Σαντὶ ξανακατέβηκε, κι' ἄρχισε τὸ ἄδειασμα τοῦ νεροῦ τῆς σφαίρας. Ἔπειτα ἀπὸ λίγο ὅμως, ὁ Σεραφὶν ἔμπηξε ξαφνικὰ μιὰ φωνὴ τρόμου. Ὁ μηχανικὸς ἀνέβηκε ἀμέσως κοντά του.

— Τί συμβαίνει; τὸν ρώτησε.

— Κυττᾶχτε!... Ἐκεῖ!... ἐκεῖ!...

Δέκα μέτρα μακρύτερα ξεπρόβαλλε σιγὰ - σιγὰ ἀπ' τὸ μαῦρο νερὸ κάτι σὰν τεράστιο μαῦρο κλαδὶ δέντρου, λεῖο, ὅλο καὶ πιὸ χοντρό, μὲ μιὰ σειρὰ ἀπὸ κανονικὰ ὠοειδῆ «μάτια» στὴ μιὰ πλευρά του... Ὁ Σαντὶ ἔβγαλε μιὰ φωνὴ ἀγωνίας, ἅρπαξε ἀπότομα τὸ σύντροφό του, τὸν ἀνασήκωσε καὶ τὸν πέταξε μέσα στὴ σφαῖρα. Τὸν ἀκολούθησε ἔπειτα κι' αὐτὸς βιαστικὰ κι' ἔκλεισε ἀμέσως τὸ σκέπασμα.

Ἔπειτα ἔτρεξαν κι' οἱ δυό στοὺς φεγγίτες.

— Τί εἶν' αὐτὸ τὸ χοντρὸ πρᾶγμα ποὺ μοιάζει σὰν φείδι; ρώτησε ὁ Σεραφὶν μὲ φωνὴ τρεμουλιαστή.

Κι' ὁ Σαντὶ τοῦ ἀπάντησε, μὲ τὰ δόντια σφιγμένα, κυττάζοντας ἀπ' τὸ χοντρὸ γυαλί:

— Δὲν βλέπετε;... Εἶναι ἕνας τεράστιος πλόκαμος!... Θἄχῃ μῆκος 15 μέτρων τὸ λιγώτερο καὶ πλάτος 2 μέτρων στὴ βάσι του!...

— Ἄ, νὰ κι' ἄλλος!

— Κι' ἄλλος ἀκόμη! Τὸ τέρας ποὺ τοὺς ἔχει, πρέπει νάναι μεγαλείτερο ἀπὸ ἐλέφαντα!... Εἶναι ἕνα πελώριο χταπόδι!... Ἂν σφίξῃ τὴ σφαῖρα μας θὰ τὴν κάνῃ κομμάτια!...

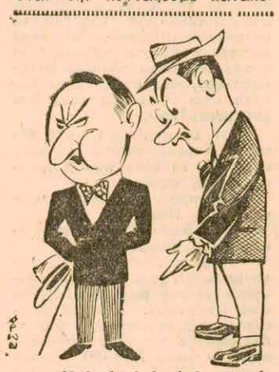
Τί τρομερὸ θέαμα!...

Εἶχε παγώσει τὸ αἷμα τους.

Πῶς θὰ μποροῦσαν νὰ γλυτώσουν ἀπ' αὐτὸ τὸν τρομερὸ κίνδυνο; Ἕνας θάνατος φρικτός, ἕνας θάνατος ἀπαίσιος τοὺς περίμενε, μακρυὰ ἀπ' ὅλους ἀνθρώπους, στὰ βάθη τῆς γῆς.

— Τετέλεσται!... Εἴμαστε χαμένοι, ὁριστικὰ χαμένοι!... οὐρλιαξε γεμάτος φρίκη, μὲ τὰ μάτια γουρλωμένα ὁ Σεραφίν.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ἡ συνέχεια.

— Καὶ μ' αὐτὰ τὰ βρωμοπάπουτσα θὲς νὰ σὲ πάω καὶ στὴ νύφη; Ἤξερες μόνον νὰ μοῦ βάλῃς ἀρωματάκι καὶ νὰ φρεσκοσιδερωθῇς. Τὰ παπούτσια σου ὅμως ποὺ σοῦπα νὰ τὰ γυαλίσῃς μὲ CAMEL γιὰ νὰ λαμπροκοπάνε, δὲν τὰ νοιάσθηκες καὶ νὰ τὰ χάλια σου.

ΣΧΟΛΗ ΜΟΡΙΑΝΩ

ΤΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΑΡΧΙΣΑΝ

ΜΠΑΛΕΤΟ ΚΑΙ ΡΥΘΜΙΚΗ

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΚΑΘ' ΕΚΑΣΤΗΝ

Γεωρ. Γενναδίου 7
ΤΗΛ. 29 - 721

Ἀνεγνωρισμένη παρὰ τοῦ Κράτους

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΙΖΕΪΜΣ ΤΣΕΗΖ

Οἱ ΑΝΘΡΩΠΟΙ τοῦ ΑΙΜΑΤΟΣ

14ον

— Ἔβγα ἀπὸ κεῖ, φοβιτσιάρη, τοῦ εἶπα, πιάνοντας τὴ γυναῖκα ἀπὸ τὸ μπράτσο.

Ἐκείνη μοῦ ἔδωσε μιὰ κλωτσιά, οὐρλιάζοντας.

Ὁ Μπὰτ προσπαθοῦσε πάντα νὰ κρυφτῇ πίσω της, καὶ κρατιόταν μ' ὅλες του τὶς δυνάμεις.

— Ἄφισέ την λοιπόν, γρύλλισα, ἀποφεύγοντας τὶς κλωτσιές της.

Ὡστόσο, τὸ πόδι της μὲ βρῆκε στὸ στομάχι, καὶ λίγο ἔλειψε νὰ χάσω τὴν ἰσορροπία μου.

Στράφηκα, ἀκούγοντας βήματα στὴ σκάλα.

Ὁ χοντρὸς τοῦ πρώτου πατώματος ἔφτανε ἀνεβαίνοντας τέσσερα - τέσσερα τὰ σκαλοπάτια, καὶ κρατώντας στὸ χέρι του ἕνα πιστόλι. Μὲ πυροβόλησε. Ἡ σφαῖρα χώθηκε στὸν τοῖχο, πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι μου. Τοὔρριξα μιὰ πιστολιά, ποὺ τὸν πέτυχε στὸ μεσόφρυδο. Σωριάστηκε κάτω σὰν βόϊδι!

Ὁ Μπὰτ ἔβγαλε ἕνα γρυλλισμό. Στράφηκα ἀπότομα. Ἦταν ὅμως ἀδύνατο νὰ τὸν ἀποφύγω. Εἶχε σηκώσει τὴ γυναῖκα καὶ τὴν κρατοῦσε πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του. Τὴ στιγμὴ ποὺ δοκίμαζα νὰ τὸν ἀποφύγω, τὴν πέταξε ἀπάνω μου. Μ' ἕνα φοβερὸ οὐρλιασμα, ἐκείνη διέσχισε τὸν ἀέρα, σὰν μπάλα, καὶ χτύπησε στὸ στῆθος μου. Ἔπεσα, καὶ τὴν ἄκουσα νὰ βογγάῃ, τὴ στιγμὴ ποὺ τὰ σάπια σανίδια ἔσπαζαν κάτω ἀπὸ τὸ βάρος της. Τσακίστηκε στὸ κεφαλόσκαλο τοῦ κάτω πατώματος.

Ὁ Μπὰτ ὥρμησε στὴ σκάλα, παραπάτησε, πῆδησε κι' ἔπεσε καταγῆς, τὴ στιγμὴ ποὺ τὸν πυροβολοῦσα. Δὲν τὸν εἶχα πετύχει.

Τέντωσα τὸ αὐτί μου.

Ἕνας φριχτὸς ρόγχος ἀνέβαινε ἀπὸ τὸ κάτω πάτωμα. Ἦταν ἡ γυναῖκα.

Ἔσκυψα μέσα στὸ σκοτάδι καὶ κύτταξα.

Μιὰ ἀστραπὴ φώτισε τὸ κάτω πάτωμα καὶ μιὰ σφαῖρα ἔσχισε τὸ μανίκι μου καὶ μοῦ γρατσούνισε τὸ μπράτσο. Πυροβόλησα μὲ τὴ σειρά μου, κι' ἔπειτα ἔπεσα μὲ τὴν κοιλιά, τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ Μπὰτ μοῦ ἔρριχνε. Ἔρριξε τρεῖς πιστολιὲς καὶ σταμάτησε.

Ἄρχισα νὰ κατεβαίνω τὴ σκάλα μὲ τὴν κοιλιά.

Φτάνοντας στὴ μέση τῆς σκάλας, βρῆκα τὸ πτῶμα τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ εἶχα σκοτώσει. Ἡ γυναῖκα οὐρλιαζε πάντα.

— Θὰ σ' ἀποτελειώσω, ἂν δὲν τὸ κλείσῃς, γρύλλισε πάλι ὁ Μπάτ.

— Τί κάνεις ἐκεῖ; βόγγηξε.

Ὄχι, Μπάτ... Ὄχι αὐτό...

Ἕνας πυροβολισμὸς ἀντήχησε πλάϊ μου. Κι' ἡ γυναῖκα δὲν ξανακούστηκε πιά.

Διέκρινα τὸν Μπὰτ ποὺ κουνιόταν.

Σήκωσα τὸ περίστροφό μου καὶ πυροβόλησα. Φαίνεται ὅτι ἀντελήφθη τὴν κίνησί μου, γιατὶ πυροβόλησε κι' αὐτὸς συγχρόνως. Ἡ σφαῖρα του μοῦ χάραξε ἕνα αὐλάκι στὸ μάγουλο. Τὸν παρακολουθοῦσα μὲ τὸ βλέμμα, καὶ τὸν εἶδα νὰ σηκώνεται καὶ νὰ ὀπισθοχωρῇ, τρεκλίζοντας. Τὸ πιστόλι του τοῦ ξέφυγε ἀπὸ τὰ χέρια.

Πυροβόλησα ξανά. Ἡ σφαῖρα χώθηκε στὸ στῆθος του καὶ τὸν ἔριξε κάτω.

Ἔβγαλα τὸ ἠλεκτρικὸ φανάρι ἀπὸ τὴν τσέπη μου καὶ τὸ ἄναψα. Ἡ γυναῖκα ἦταν πεσμένη στὸ πλευρό, καὶ τὸ πρόσωπό της ἦταν παραμορφωμένο ἀπὸ τὴ σφαῖρα τοῦ Μπάτ. Ὁ Μπὰτ ἦταν πεσμένος κοντά της.

Τὸν κούνησα: Ἔβγαλε ἕνα ἐλαφρὸ βογγητό.

— Ἀντίο, Μπάτ, τοῦ εἶπα, στηρίζοντας τὸ πιστόλι μου στὸ αὐτί του.

Μὰ προτοῦ προφτάσω νὰ πιέσω τὴ σκανδάλη, τὰ μάτια του πῆραν μιὰ γυάλινη ἔκφρασι καὶ καρφώθηκαν στὸ κενό.

Σηκώθηκα.

Τὸ μπράτσο μου μὲ πονοῦσε. Τὸ αἷμα ἔτρεχε στὰ δάχτυλά μου, κι' ἀκόμα καὶ στὸ λαιμό μου. Τὸ πλευρό μου ἐπίσης μὲ πονοῦσε.

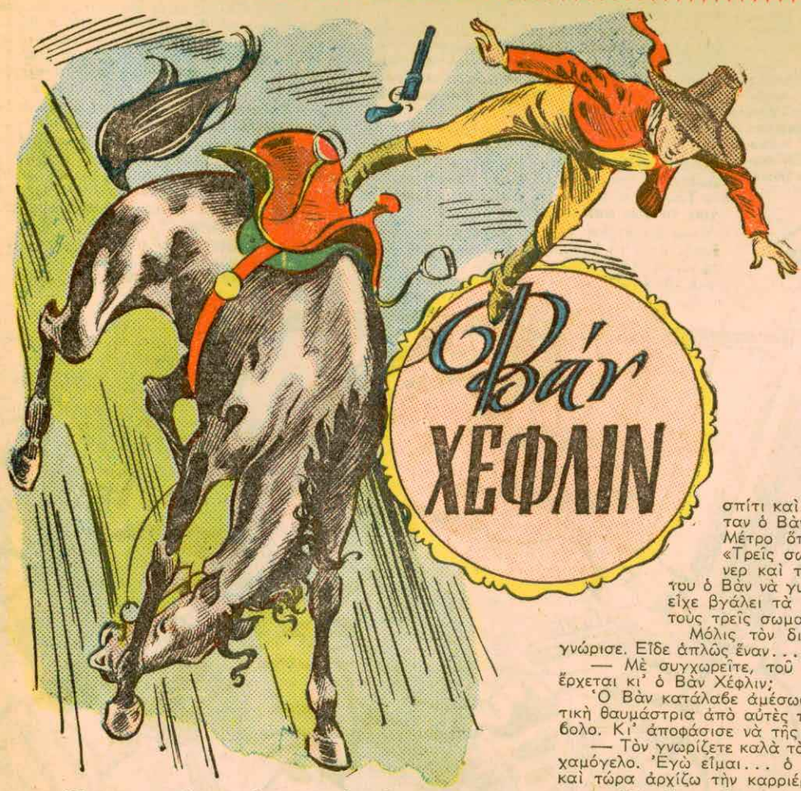
Ἀλλὰ δὲν μ' ἔννοιαζε. Ὅλα εἶχαν τελειώσει πιά. Θὰ μποροῦσα νὰ ξαναγυρίσω στὴν Κλαίρη. Θὰ ξαναρχίζαμε τὴ ζωή μας.

Βγῆκα στὴν πόρτα, τράβηξα τοὺς σύρτες, καὶ βγῆκα στὸ δρόμο.

Κρατοῦσα ἀκόμα τὸ πιστόλι μου. Τὸ κύτταξα κι' ἀναρωτήθηκα ἂν δὲν θἄκανα καλύτερα νὰ τὸ ξεφορτωθῶ. Δὲν θὰ τὸ χρειαζόμουν ἴσως ποτὲ πιά. Ἀλλὰ ξέρει κανείς; Ἦταν πολὺ δύσκολο νὰ τὸ πιστέψω ὅτι θὰ γινόμουν ὁριστικὰ ἕνας «εὐϋπόληπτος πολίτης». Εἶχα δοκιμάσει γιὰ μερικοὺς μῆνες, ἀλλὰ χωρὶς ἀποτέλεσμα. Ἤμουν ἀποφασισμένος νὰ δοκιμάσω ξανά, ἀλλὰ καλύτερα νὰ εἶμαι ἕτοιμος γιὰ ὅλα...

Πρὸς τὸ παρόν, ὡστόσο, ἕνα πρᾶγμα μ' ἐνδιέφερε: Νὰ ξαναγυρίσω κοντὰ στὴν Κλαίρη... στὴν ἀγάπη, στὴν εὐτυχία...

ΤΕΛΟΣ

Βὰν ΧΕΦΛΙΝ

Ἕνας ἀστὴρ ποὺ ζῇ στὴν ἀφάνεια

ΚΙΝΟΥΜΕ ἐντελῶς περιττὸ νὰ σᾶς τὸν παρουσιάσουμε μὲ ὅλες τὶς λεπτομέρειες ποὺ ἀκολουθοῦν κάθε καινούργιο καλλιτέχνη τοῦ Χόλλυγουντ. Ἀπὸ τὸ 1945 κι' ἐδῶ εἶνε τόσο γνωστός, τόσο ἀγαπητός, τόσο δημοφιλὴς στὸ παγκόσμιο κοινό, ὥστε δὲν χρειάζεται νὰ προσθέσουμε τίποτ' ἄλλο.

Μέχρι τὸ 1942 ποὺ στρατεύθηκε καὶ κατατάχτηκε στὸ Ἀμερικανικὸ πολεμικὸ ναυτικὸ καὶ πῆγε ὡς ἀεροπόρος στὴν Ἀγγλία καὶ στὸ μέτωπο τοῦ Εἰρηνικοῦ, ἦταν ἕνας ἄσημος ἠθοποιὸς τοῦ θεάτρου καὶ τοῦ κινηματογράφου ποὺ τίποτα δὲν προέλεγε ὅτι θὰ γινόταν μιὰ μέρα αὐτὸς ποὺ εἶνε σήμερα: ἕνας ἄξιος καὶ διακεκριμένος καλλιτέχνης μὲ πολλές, πάρα πολλὲς συμπάθειες ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ «ὡραίου φύλου»...

Ὁ Βὰν Χέφλιν

Αὐτὸς ἴσως νὰ εἶνε ὁ λόγος ποὺ ἀναγκάζει τὸν Βὰν Χέφλιν — τὸ πραγματικό του ὄνομα εἶνε Ἔμμετ - Ἔβαν Χέφλιν — νὰ ζῇ σήμερα ἐντελῶς στὴν ἀφάνεια. Ποτέ του δὲν δίνει καὶ δὲν πηγαίνει σὲ «πάρτυ». Ποτὲ δὲν θὰ τὸν συναντήσετε στὰ πολυσύχναστα καὶ πολυτελῆ κέντρα τῆς κινηματογραφουπόλεως καὶ ποτὲ δὲν πάει στὶς διάφορες πλὰζ ὅπου συχνάζουν οἱ στάρ. Ὅταν δὲν ἔχει δουλειὰ στὸ στούντιο, προτιμάει νὰ κάθεται στὸ ράντσο του. Ἐπειδὴ ὅμως παρ' ὅλες του τὶς προσπάθειες δὲν κατορθώνει νὰ μείνῃ οὔτε στιγμὴ πάνω στὴ ράχη ἑνὸς ἁλόγου, ἀσχολεῖται μὲ τὴ ζωγραφική, τὸ πιάνο καὶ τὰ ζῶα τοῦ κτήματος. Ἀκοῦστε μιὰ χαριτωμένη περιπέτειά του:

Στὴν κινηματογραφούπολι ἔφτασε πρὸ καιροῦ μιὰ ὁμορφη Εὐρωπαία καὶ τὸ μοναδικὸ στὰρ ποὺ ζήτησε νὰ δῇ, μόλις πάτησε τὸ πόδι της στὴ πόλι τῶν ἀστέρων, ἦταν ὁ Βὰν Χέφλιν.

— Ἀδύνατον, κυρία μου, τῆς εἶπαν, δὲν συχνάζει πουθενά. Πιὸ εὔκολα μπορεῖτε νὰ δῆτε τὸν Πρόεδρο Τροῦμαν παρὰ αὐτόν...

— Μὰ αὐτὸ εἶνε ἀπίστευτο, ἔκανε ἡ κυρία μὲ ἔκπληξι. Κι' ἐγὼ ποὺ ἔκανα ὁλόκληρο ταξίδι ἀπὸ τὴ Ν. Ὑόρκη γιὰ τὸ χατήρι του. Κι' ὅμως, θὰ τὸν δῶ, πρόσθεσε μὲ πεῖσμα. Θὰ μεταχειριστῶ τὸ πᾶν, ἀλλὰ θὰ τὸν δῶ, ἔστω καὶ γιὰ λίγο αὐτὸν τὸν «ἀκοινώνητο», αὐτὸ τὸ «ἀγρίμι»...

Λένε πὼς οἱ γυναίκες ἅμα ἀποφασίσουν κάτι, τίποτα δὲν τὶς κρατάει. Ἡ ὅμορφη αὐτὴ Εὐρωπαία ἤθελε νὰ δῇ τὸ Βάν. Τὰ κατάφερε, τὸν εἶδε καὶ τοῦ μίλησε, ἀλλά... ἐντελῶς ἰνκόγνιτο, μὴ ξέροντας δηλαδὴ πὼς κουβέντιαζε μὲ τὸ ἴνδαλμά της!

Νὰ πὼς ἔγινε αὐτὸ τὸ πρωτάκουστο: Ὑποχρεώθηκε νὰ πάῃ δέκα φορὲς στὸ σπίτι του καὶ τὶς ἐννέα νὰ γυρίσῃ ἄπρακτη. Τὴν τελευταία εἶχε τὴν ὑπομονὴ νὰ μείνῃ ἀπ' τὸ πρωῒ ὡς τὸ βράδυ ἔξω ἀπ' αὐτὸ καὶ νὰ περιμένῃ καρτερικά. Κατὰ τὶς ἑφτάμισυ τὸ βράδυ, μιὰ πολυτελέστατη κοῦρσα σταμάτησε μπροστὰ στὸ σπίτι καὶ κάποιος κατέβηκε ἀπὸ μέσα. Ἦταν ὁ Βὰν ποὺ γύριζε ἀπὸ τὸ στούντιο τῆς Μέτρο ὅπου γύριζε τὸ χρωματιστὸ φίλμ «Τρεῖς σωματοφύλακες», μὲ τὴ Λάνα Τάρνερ καὶ τὸν Τζὶν Κέλλυ. Ἀπὸ τὴ βιασύνη του ὁ Βὰν νὰ γυρίσῃ γρήγορα στὸ σπίτι του, δὲν εἶχε βγάλει τὰ ροῦχα τοῦ Πόρθου, τοῦ ἑνὸς ἀπ' τοὺς τρεῖς σωματοφύλακες.

Μόλις τὸν διέκρινε ἡ κυρία, φυσικὰ δὲν τὸν γνώρισε. Εἶδε ἁπλῶς ἕναν... ἱππότη καὶ τὸν πλησίασε ἀφοβα:

— Μὲ συγχωρεῖτε, τοῦ λέει ἀγγλικά, μήπως ξέρετε ἂν ἔρχεται κι' ὁ Βὰν Χέφλιν;

Ὁ Βὰν κατάλαβε ἀμέσως ὅτι εἶχε μπροστά του μιὰ φορτικὴ θαυμάστρια ἀπὸ αὐτὲς ποὺ τὶς ἀπέφευγε... σὰν τὸ διάβολο. Κι' ἀποφάσισε νὰ τῆς παίξῃ ἕνα παιχνίδι.

— Τὸν γνωρίζετε καλὰ τὸ Βάν; τὴ ρώτησε μ' ἕνα ἀδιόρατο χαμόγελο. Ἐγὼ εἶμαι... ὁ ἀδελφός του, ὁ Ρόμπερτ Χέφλιν, καὶ τώρα ἀρχίζω τὴν καρριέρα μου.

— Τὸν ξέρω μόνο ἀπὸ τὶς ταινίες του καὶ τὸν θαυμάζω πολύ. Γιὰ τὸ χατήρι του ἤρθα ἀπὸ τὴ Ν. Ὑόρκη.

— Λυποῦμαι πολύ, κυρία μου, ἀλλὰ ὁ Βάν... δὲν θἄρθῃ ἀπόψε. Ἂν θέλετε πάντως τίποτα θὰ μποροῦσα νὰ μεσολαβήσω...

— Κι' ἐδῶ ἄτυχη στάθηκα, εἶπε ἡ κυρία ἀναστενάζοντας. Ἀπόψε ἤμουνα διατεθειμένη νὰ κάνω κάθε εἶδους «τρέλλα» μαζί του...

— Μὰ τόσο πολὺ τὸν θαυμάζετε; Ὁμολογῶ ὅτι ἡ... προσφορά σας μὲ βάζει σὲ πειρασμό, ἀλλὰ δὲν μπορῶ... νὰ κάνω τίποτα, ἀφοῦ θαυμάζετε τὸ Βάν... Ξέρετε ὅμως ὅτι κινδυνεύετε ἀπὸ τὴ γυναίκα του, τὴν ὁμορφη Φράνσις Νὶλ, ποὺ εἶνε καὶ πολὺ ζηλιάρα, καὶ ἀπ' τὶς δυό του κόρες, τὴ Βάνα καὶ τὴν Κάρολ;...

— Ὢ! θὰ μποροῦσα ν' ἀποφύγω τὸν κίνδυνο. Ἁπλούστατα, γιὰ ἕνα βράδυ θὰ τὸν... ἁπήγα! ἀπάντησε ἀποφασιστικὰ ἡ θαυμάστριά του.

— Θαυμάζω τὸ θάρρος σας... Δόστε μου τὴ διεύθυνσί σας κι' αὔριο, ἂν δὲν ἐρθῃ ὁ ἴδιος νὰ σᾶς βρῇ — θάναι πολὺ βλάκας ἂν δὲν τὸ κάνῃ — σᾶς ὑποσχομαι ἐγὼ νὰ σᾶς στείλῃ μιὰ φωτογραφία του μὲ ἀφιέρωσι.

Τὴν ἄλλη μέρα, στὴ διεύθυνσι ποὺ εἶχε ἀφήσει ἡ κυρία, δὲν πῆγε φυσικὰ ὁ Βάν. Ἔφτασε ὅμως μιὰ φωτογραφία του ποὺ ἔκανε ἔξω φρενῶν τὴν ὡραία Εὐρωπαία. Νὰ τί τῆς ἔγραφε ὁ Βάν:

«Στὴν ὡραία καὶ πρωτλητικὴ κυρία ποὺ μίλησε μὲ τὸ Βὰν Χέφλιν χωρὶς νὰ τὸν ἀναγνωρίσῃ: Ὅταν πάρω διαζύγιο ἀπὸ τὴ γυναίκα μου, τότε ἀσφαλῶς θὰ σᾶς θυμηθῶ, ὡραία μου κυρία!»

Τὴν ἄλλη μέρα ἀμέσως ἡ κυρία ἔφευγε ἀπὸ τὸ Χόλλυγουντ, μουρμουρίζοντας:

— Ὁ Βὰν Χέφλιν εἶνε ὁ πιὸ ἀκατάδεχτος, ὁ πιὸ «ἀκοινώνητος» καλλιτέχνης.

ΤΖ. ΣΜΙΘ

Το ΓΕΡΑΚΙ

— Τὸ πιστόλι αὐτὸ μοῦ τὸ χάρισε ὁ βασιληᾶς Φίλιππος ποὺ εἶνε νουνός μου, εἶπε μὲ ὑπερηφάνεια ἡ νέα.

Πειρατικὸ διήγημα

Μερικὰ λεπτὰ ἀργότερα, ἑξῆντα ὀχτὼ ἄνθρωποι, ἑξῆντα ὀχτὼ δαίμονες τῆς κολάσεως, μὲ τὸ πλατὺ πειρατικὸ σπαθὶ στὸ δεξὶ χέρι, τὸ πιστόλι στὸ ἀριστερὸ καὶ τὸ μακρὺ μαχαῖρι ἀνάμεσα στὰ δόντια, πηδοῦσαν πάνω στὸ κατάστρωμα τοῦ ἰσπανικοῦ.

Οἱ ἀντίπαλοί τους ἦσαν πάνω ἀπὸ τετρακόσιοι. Ἀλλὰ τί μποροῦσαν νὰ κάμουν; Οἱ πειρατὲς εἶχαν ξεχυθῆ σὰν σίφουνας πάνω στὸ πλοῖο καί, μέσα σὲ λίγα λεπτά, εἶχαν σκοτώσει ἢ εἶχαν θέσει ἐκτὸς μάχης τοὺς περισσότερους ἀπ' αὐτούς. Οἱ ἄλλοι πέταξαν τὰ ὅπλα τους καὶ παραδόθηκαν στὴ διάθεσι τοῦ νικητοῦ.

Οἱ πειρατὲς τοὺς συγκέντρωσαν ἀμέσως στὴν πλῶρη κι' ἔπειτα ἄρχισαν νὰ ψάχνουν προσεχτικὰ μέσα στὸ πλοῖο, ἀπὸ φόβο μήπως οἱ Ἱσπανοὶ τοὺς εἶχαν στήσει καμμιὰ παγίδα. Πρόσεξαν τότε πὼς ἡ πόρτα τοῦ πύργου τῆς πλώρης ἦταν κλειστὴ κι' ἀμπαρωμένη ἀπὸ μέσα.

—Σπάστε την! πρόσταξε ὁ Ζὰν - Μὰρκ Καρκασσοῦ.

Αὐτὴ ἡ πόρτα ἦταν ἀπὸ χοντρὸ ξύλο βελανιδιᾶς κι' οἱ πειρατὲς χρειάσθηκε νὰ κοπιάσουν πολὺ γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ τὴν κομματιάσουν. Τὸ κατάφεραν, τέλος κι' ὥρμησαν τότε μὲ φωνὲς θριάμβου στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ πύργου.

Ἀλλὰ σταμάτησαν στὴ στιγμή, σὰν ἡ μιλιὰ νὰ εἶχε κοπῆ στὸ στόμα τους.

Βρίσκονταν σ' ἕνα εὐρύχωρο δωμάτιο, ποὺ ἦταν ἐπιπλωμένο μὲ μεγάλη πολυτέλεια. Ἀνατολίτικοι τάπητες σκέπαζαν το πάτωμα κι' οἱ τοῖχοι του, ὅπως καὶ τὸ ταβάνι του, ἦσαν σκεπασμένοι μὲ ὑκρενὰ βελοῦδο. Στὴ μέση τοῦ δωματίου ὑψωνόταν ἕνα μεγάλο κρεββάτι μὲ κολῶνες καὶ πάνω σ' αὐτὸ ἦταν καθισμένη μιὰ ὄμορφη νέα, ποὺ τοὺς κύτταζε ἀτάραχη, χωρὶς ἴχνος φόβου στὰ μάτια της.

Οἱ πειρατές, ὅταν πέρασε ἡ πρώτη ἔκπληξίς τους, πῆγαν κοντὰ καὶ δυὸ ἢ τρεῖς ἁπλωσαν τὸ χέρι πρὸς τὸ μέρος της. Ἀλλ' ἡ νέα τινάχθηκε τότε μὲ ὁρμὴ καὶ δυὸ μικρὰ πιστόλια ἔλαμψαν στὰ χέρια της. Τέσσερες ἐκπυρσοκροτήσεις ἀκούστηκαν καὶ τὴν ἴδια στιγμὴ τέσσερες ἀπὸ τοὺς πειρατές, ποὺ εἶχαν χτυπηθῆ κατάστηθα σωριάστηκαν στὸ πάτωμα.

Στὸ ἄκουσμα αὐτῶν τῶν πυροβολισμῶν, ὁ Ζὰν - Μὰρκ Καρκασσοῦ ἔτρεξε στὸν πυργίσκο τῆς πλώρης. Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἡ περήφανη νέα πετοῦσε τὰ δυὸ πιστόλια της, ποὺ δὲν τῆς χρησίμευαν πιά. Ὁ ἀρχιπειρατὴς τὰ σήκωσε ἀπὸ κάτω καὶ τὰ ἐξέτασε μὲ προσοχή.

—Ὑπέροχα παιχνιδάκια, εἶπε. Εἶνε ἀπὸ νίκελ ντυμένο μὲ πλατίνα καὶ μὲ στολίδια ἀπὸ φίλντισι... Ἄ, τί βλέπω; Ἕνα στέμμα καὶ πλάϊ ἕνα Φ'... Εἶνε τὸ ἀρχικὸ τοῦ ὀνόματός σας, πριγκήπισσα; Φερνάντα μήπως;

—Ὄχι, ἀπάντησε μὲ ἀγέρωχο ὕφος ἡ νέα. Εἶνε τὸ ἀρχικὸ τοῦ δὸν Φιλίππου, ὑπερτάτου κυριάρχου τῆς Ἱσπανίας καὶ τῶν ὑπερποντίων κτήσεων τοῦ Νέου Κόσμου. Ὁ βασιληᾶς Φίλιππος, ποὺ εἶνε νουνός μου, μοῦ χάρισε αὐτὰ τὰ πιστόλια γιὰ νὰ ὑπερασπίζωμαι τὸν ἑαυτό μου ἐναντίον τῶν κακούργων καὶ τῶν κλεπτῶν.

Ὁ Ζὰν - Μὰρκ Καρκασσοῦ γύρισε πρὸς τοὺς συντρόφους του.

— Πάρτε τοὺς τραυματίες καὶ φύγετε ὅλοι! πρόσταξε. Θὰ μεταφέρετε στὸ «Γεράκι» ὅ,τι πολύτιμο βρῆτε μέσα σ' αὐτὸ τὸ πλοῖο. Θ' ἀφήσετε μόνο δυὸ βαρέλια μὲ μπαρούτι... γιὰ νὰ σὲ γνάξωμε στὸν ἀέρα, ὅταν δὲν θάχωμε νὰ κάμωμε τίποτε ἄλλο ἐδῶ...

Οἱ πειρατὲς ἐξαφανίστηκαν στὴ στιγμή, παίρνοντας μαζί τους καὶ τοὺς πληγωμένους συντρόφους τους.

— Γιατί διώξατε τοὺς ἄλλους καὶ δὲν φεύγετε καὶ σεῖς; ρώτησε ἡ νέα. Ἐλπίζω πὼς θὰ μ' ἀφήσετε νὰ βουλιάξω μαζὶ μὲ τὸ πλοῖο....

— Γι' αὐτὸ εἴχατε κλειδωθῆ ἐδῶ μέσα; ρώτησε ὁ ἀρχιπειρατής.

—Ἤξερα πὼς οἱ ληστὲς τῆς θάλασσας βουλιάζουν τὰ πλοῖα ποὺ κυριεύουν, ἀφοῦ πρῶτα τὰ λεηλατήσουν, ἀπάντησε ἡ νέα. Εἶχα κλειδωθῆ, λοιπόν, ἐδῶ μέσα γιὰ νὰ βουλιάξω μαζὶ μὲ τὸ πλοῖο κι' ἐλπίζα πὼς θάφτανα στὸ βυθὸ χωρὶς νὰ βρεθῶ στὴν ἀνάγκη ν' ἀντικρύσω τὶς ἀπαίσιες φυσιογνωμίες σας...

— Σᾶς προκαλῶ ἀηδία, πριγκήπισσα;

— Δὲν εἶμαι πριγκήπισσα, ἀπάντησε ἡ νέα. Εἶμαι ἡ δόνα Φελίππα, κόρη τοῦ μαρκησίου ντὲ Μπλάνκο Μανσανάρες καὶ μνηστὴ τοῦ δὸν Ραφαὲλ Ἰρίμπε ντ' Ἀλμανζέρ, διοικητοῦ τῆς Κόστα - Ρίκα. Τὸ πλοῖο ποὺ κυριεύσατε μὲ πήγαινε σ' αὐτόν...

Ὁ Ζὰν Μὰρκ Καρκασσοῦ ἔσκασε στὰ γέλια.

— Τότε πρέπει νὰ μὲ θεωρῆτε γιὰ σωτῆρα σας, σενιορίτα, εἶπε. Ἕνα λουλοῦδι σὰν καὶ σᾶς στὴν ἀγκαλιὰ αὐτοῦ τοῦ τέρατος!

— Γιατὶ ἀποκαλεῖτε τέρας τὸ μνηστῆρα μου; ρώτησε ἡ νέα.

— Γιατὶ εἶνε πάνω ἀπὸ ἑβδομῆντα χρόνων, γιατὶ τὸ σῶμα του εἶνε γεμάτο πληγὲς καὶ γιατὶ οἱ κάτοικοι τῆς Κόστα - Ρίκα γογγύζουν κάτω ἀπὸ τὴν τυραννία του, ἀπάντησε ὁ ἀρχιπειρατής.

— Λὲς ψέμματα, ληστή! φώναξε ἡ δόνα Φελίππα.

— Τὸ ὁρκίζομαι στὴν τιμή μου ὡς εὐπατρίδου, ἀπάντησε μὲ ἀξιοπρέπεια ὁ συνομιλητής της.

— Εὐπατρίδης, σύ! εἶπε ἡ νέα. Λὲς καὶ δεύτερη φορὰ ψέμματα!

— Δὲν εἶπα ψέμματα οὔτε τὴν πρώτη φορὰ οὔτε τὴ δεύτερη, ἀπάντησε ὁ ἀρχιπειρατής. Ὅλοι ἐδῶ μὲ ξέρουν σὰν Ζὰν - Μὰρκ Καρκασσοῦ. Ἀλλὰ σὲ σᾶς θὰ πῶ τὸ ἀληθινό μου ὄνομα. Εἶμαι ὁ κόμης Ζὰν - Μὰρκ Κεργκυγιὸν, θεῖος τοῦ θειου τοῦ νουνοῦ σας, τοῦ ἐνδόξου βασιληᾶ τῆς Γαλλίας Λουδοβίκου τοῦ 14ου, ποὺ ἔστειλε τὸν πατέρα μου νὰ σαπίση μέσα στὴ Βαστίλλη, μὲ τὴν κατηγορία ὅτι εἶχε ἀναμιχθῆ τάχα σὲ κάποια συνωμοσία, ποὺ ἔκαμε τὴ μητέρα μου νὰ πεθάνη ἀπὸ τὴ λύπη της καὶ ποὺ δήμευσε ὅλη τὴν περιουσία μας. Ὅπως καταλαβαίνετε, ἔπρεπε νὰ διαλέξω μεταξὺ τοῦ ἐπαγγέλματος τοῦ ζητιάνου καὶ τοῦ ἐπαγγέλματος τοῦ πειρατοῦ. Προτίμησα τὸ δεύτερο. Ἂν ὅλοι μὲ τρέμουν σ' αὐτὲς τὶς θάλασσες, εἶνε γιατὶ εἶμαι ὁ δυνατώτερος. Δὲν δολοφονῶ τοὺς ἀντιπάλους μου. Τοὺς κατατροπώνω σὲ μιὰ ἔντιμη πάλη. Μὴν ξεχνᾶτε ὅτι οἱ ὑπερασπιστές σας ξεπερνοῦσαν τοὺς τετρακόσιους. Ἐγὼ εἶχα μόνο ἑξῆντα ὀχτὼ ἀνθρώπους.

Ὁ ἀρχιπειρατὴς σήκωσε τὸ κεφάλι του μ' ἀξιοπρέπεια.

— Δόνα Φελίππα, εἶπε, ὁ κόμης Ζὰν - Μὰρκ ντὲ Κεργκυγιὸν σᾶς προσκαλεῖ στὸ πλοῖο του καὶ ἐγγυᾶται μὲ τὴ ζωή του γιὰ τὸ σεβασμὸ τῆς τιμῆς καὶ τῆς ἐλευθερίας σας...

★

Ἡ Δόνα Φελίππα βγῆκε μὲ μεγάλη ἀταραξία πάνω στὸ κατάστρωμα καὶ προχώρησε ἀγέρωχα πρὸς τὸ γεφυράκι ποὺ συνέδεε τὸ «Γεράκι» μὲ τὸ πλοῖο της. Ὁ ἀρχιπειρατὴς τὴν ἀκολουθοῦσε ἀπὸ πίσω θαυμάζοντας τὸ ὡραῖο της παράστημα καὶ τὴν ὑπερήφανη περπατησιά της.

— Πραγματικά, σκέφθηκε, εἶνε ἀπὸ μεγάλη οἰκογένεια.

— Καὶ τώρα; ρώτησε ἡ Δόνα Φιλίππα.

—Ὦ, μὴν ἀνησυχῆτε, εἶπε εὐγενικὰ ὁ ἀρχιπειρατής, οὔτε ἐσεῖς θὰ πάθετε τίποτε, οὔτε οἱ Ἱσπανοὶ στρατιῶτες σας.

— Θὰ δῶ ἂν θὰ κρατήσετε τὸ λόγο σας, εἶπε ἡ Δόνα Φελίππα καὶ πέρασε στὸ «Γεράκι».

Κατὰ τὸ σούρουπο τῆς ἄλλης μέρας, τὸ «Γεράκι» ἔφτασε σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὶς ἀκτὲς τῆς Κόστα - Ρίκα. Ὁ ἀρχιπειρατὴς πρόσταξε τότε νὰ βάλουν τοὺς Ἱσπανοὺς αἰχμαλώτους μέσα σὲ βάρκες καὶ νὰ τοὺς ὁδηγήσουν στὴν ξηρά. Ἔπειτα, πῆγε στὴν καμπίνα του, ὅπου εἶχε ἐγκαταστήσει τὴ δόνα Φελίππα.

— Σενιορίτα, τῆς εἶπε, βρισκόμαστε σὲ ἀπόστασι πέντε λευγῶν ἀπὸ τὴν Κόστα - Ρίκα. Πρόσταξα νὰ ἐπιβιβάσουν τοὺς συντρόφους σας σὲ βάρκες καὶ νὰ τοὺς βγάλουν στὴν ξηρά. Διεκδικῶ τὴν τιμὴ νὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ κρατήσω στὰ χέρια μου τὸ πηδάλιο τῆς βάρκας ποὺ θὰ σᾶς μεταφέρη ἔξω.

Ἡ δόνα Φελίππα τινάχθηκε ὄρθια.

— Κύριε κόμη, ἀπάντησε, ἡ στάσις σας δείχνει πὼς εἴσαστε ἀληθινὸς εὐπατρίδης. Ἀλλά...

— Μιλᾶστε, σενιορίτα...

Τὰ μάγουλα τῆς νέας ἔγιναν κατακόκκινα καὶ δυὸ δάκρυα κύλησαν ἀπὸ τὰ μάτια της.

— Ἀλλά... δὲν θὰ ἤθελα νὰ φύγω ἀπὸ ἐδῶ, ἀπὸ κοντά σας..., εἶπε συμπληρώνοντας τὴ φράσι της.

— Φελίππα!

— Ἀγαπημένε μου!

Ὁ ἀρχιπειρατὴς τὴν ἔσφιγγε τώρα στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὰ χείλη τους ἑσμίξαν σ' ἕνα ὁλόθερμο φιλί, ποὺ ἐπισφράγισε τὴ μεγάλη, τὴν κεραυνοβόλο ἀγάπη, ποὺ εἶχε γεννηθῆ μέσα στὶς καρδιές τους...

Ἔπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα, τὸ «Γεράκι» ἔβαζε πλώρη γιὰ τὴ νῆσο τῆς Χελώνας, ποὺ ἦταν τὸ βασίλειο τοῦ Ζὰν - Μὰρκ Καρκασσοῦ.

ΖΩΡΖ ΤΟΥΝΤΟΥΖ

✪✪✪

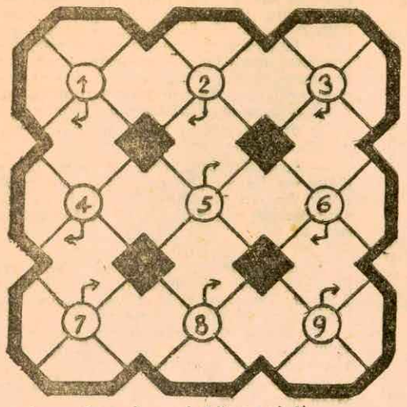
Ὁ περιπέτειες τοῦ πρίγκηπος Καρόλου

Τὸ ὄνομα τοῦ πρίγκηπος Καρόλου, γυιοῦ τῆς Ἐλισάβετ καὶ τοῦ Φιλίππου, φιγουράρει κιόλας στοὺς νέους χάρτες ποὺ ἐξεδόθησαν στὴν Ἀγγλία. Πρὶν ἀπὸ λίγον καιρό, ὁ πάππος του, ἐνέκρινε τὴν πρότασι τοῦ διοικητοῦ τῶν Φάλκλαντ νὰ δοθῆ τὸ ὄνομα τοῦ νεαροῦ πρίγκηπος στὸ στενὸ ποὺ χωρίζει τὶς νήσους τοῦ Ἐλέφαντος ἀπὸ τὶς νήσους Κορνουάλις.

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Συλλαβικὸ ρομβοσταυρόλεξο

Μέσα στοὺς τέσσερες μικροὺς ρόμβους ποὺ βρίσκονται γύρω ἀπὸ τὸν κάθε ἀριθμό, θὰ τοποθετήσετε μιὰ τετρασύλλαβη λέξι, βάζοντας μιὰ συλλαβὴ μέσα στὸν κάθε ρόμβο. Θ' ἀρχίζετε πάντα ἀπ' τὸ ρόμβο

ποὺ περιέχει τὸ μικρὸ βέλος καὶ θ' ἀκολουθήτε τὴν κατεύθυνσι ποὺ δείχνει αὐτό.

Α' ΣΕΙΡΑ

1) Κατεργασία μαρμάρου ἢ ξύλου.
2) Τέτοια βώδια σύρουν τὸ ἄροτρο.
3) Ἡλικιωμένος.

Β'. ΣΕΙΡΑ

4) Ἡ μεταθανάτιος ζωή.
5) Ἐπίρρημα: καθ' ἑκάστην.
6) Διδάσκει.

Γ'. ΣΕΙΡΑ

7) Ὁ πολίτης ἑνὸς κράτους.
8) Ἀλλαγή.
9) Νάζια.

Τὸ ἐπισκεπτήριο

ΔΟΛΙΟΣ ΑΠΥΛΗΣ
ΜΗΛΟΣ

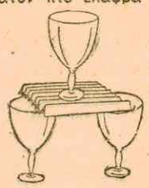
Ποιὸ ἐπάγγελμα ἐξασκεῖ ὁ κύριος αὐτός; Θὰ τὸ βρῆτε χρησιμοποιῶντας μιὰ μόνο φορὰ ὅλα τὰ ψηφία ποὺ ἀποτελοῦν τὸ ἐπισκεπτήριό του. Γιὰ νὰ σᾶς βοηθήσωμε σᾶς λέμε πὼς τὸ ἐπάγγελμά του ἀποτελεῖται ἀπὸ δυὸ λέξεις.

Στοιχειόγριφος

Νὰ τὸ βρῆς μπορεῖς ἐσύ;
Εἶν' ἕνα γνωστὸ νησί.
Ἕνα γράμμα τοῦ ἀφαιρῶ
καὶ τὸν τόνο τοῦ κινῶ
καὶ σὲ μέρος ἱερὸ
βρίσκομαι καὶ προσκυνῶ.

Μιὰ ταχυδακτυλουργία

Πάρτε τρία ποτήρια, ὅσο τὸ δυνατὸν πιὸ ἑλαφρὰ κι' ἕνα κομμάτι

σκληρὸ χαρτὶ μήκους 20 καὶ πλάτους 10 πόντων.

Τοποθετῆστε τὰ δυὸ ποτήρια σὲ ἀπόστασι πέντε - ἕξη πόντων τὸ ἕνα ἀπὸ τὸ ἄλλο καὶ προσκαλέσετε ἕνα ἀπὸ τὰ μέλη τῆς παρέας σας νὰ διατηρήσῃ τὸ τρίτο ποτῆρι στὸν ἀέρα ἀνάμεσα στὰ δυὸ ἄλλα, χρησιμοποιώντας τὸ χαρτὶ γιὰ γέφυρα.

Ὁ ἕνας μετὰ τὸν ἄλλο, οἱ διάφοροι φίλοι σας θὰ προσπαθήσουν νὰ ἐπιτύχουν αὐτὸ ποὺ τοὺς ζητήσατε, ἀλλὰ κανεὶς δὲν θὰ τὸ κατορθώσῃ.

Ἐσεῖς τότε, παίρνετε τὸ χαρτί, τὸ διπλώνετε σὰ φυσαρμόνικα, καὶ τὸ τοποθετεῖτε πάνω στὰ χείλη τῶν δυὸ ποτηριῶν, ὅπως δείχνει τὸ σχέδιό μας. Ἀκουμπᾶτε κατόπιν, χωρὶς κανένα δισταγμὸ τὸ τρίτο ποτῆρι πάνω σ' αὐτό, δεδομένου ὅτι τὸ διπλωμένο χαρτὶ μπορεῖ νὰ σηκώσῃ ἀκόμη καὶ μεγαλύτερο βάρος.

Μεταγραμματισμὸς

Μ' ἔχεις μέσα στὸ κεφάλι
ἕνα γράμμα ἂν μ' ἀλλά- (ξης.
Δὲν πιστεύω νὰ τρομά- (ξῃς
ποὺ ἕνα πλοῖο θὰ προ- (βάλῃ.

Αἴνιγμα

Ψάρι πολὺ νόστιμο
τὸ ἀρσενικό μου,
μέρος τοῦ ὅλου σου
τὸ θηλυκό μου.

Μαγικὴ εἰκὼν χωρὶς εἰκόνα

— Μαρίκα, ἡ ἔκθεσί σου εἶχε τόσα συντακτικὰ καὶ ὀρθογραφικὰ λάθη, ὥστε ὁ δάσκαλος σοῦβαλε μηδενικό.

— Τί λὲς καλέ; Δῶσε μου την νὰ δῶ τὶς διορθώσεις.

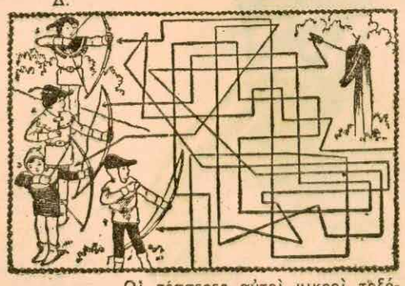
— Δὲν τὴν ἔχω ἐγώ, βρίσκεται ἐκεῖ ποὺ σοῦ εἶπα.

Ἀναγραμματισμὸς

Σὲ μιὰ πρωτεύουσα Ἀσιατικὴ
ἔγινε δόνησι σεισμική
κι' ἀπ' τὰ ἐρείπια πρόβαλε ἄλλη,
στὸ ἴδιο κράτος, πόλις μεγάλη.

Ποιὸς πέτυχε

Δ.

Οἱ τέσσερες αὐτοὶ μικροὶ τοξότες ἔρριξαν ὁ καθένας ἕνα βέλος, ἔχοντας γιὰ στόχο τὸ καπέλλο τῆς ἄνω δεξιᾶς γωνίας. Διαλέξετε στὴ τύχη ἕναν ἀπ' αὐτοὺς καὶ ἐξακριβώσετε κατόπιν, ἂν κι' ἐσεῖς πετύχατε ἢ ὄχι. Τὸ παιγνιδάκι αὐτὸ μπορεῖ νὰ παιχτῇ ἀπὸ πολλοὺς συγχρόνως. Νικητὴς εἶναι ἐκεῖνος ποὺ θὰ διαλέξῃ τὸν καλὸ σκοπευτή.

Λογοπαικτικὸς λεξίγριφος

Λύτα μου μὲ τὴ σειρὰ
ἄκουσε τί θὰ σοῦ πῶ,
γιὰ νὰ μάθῃς μιὰ χαρὰ
ποία πόλι σοῦ ζητῶ.

Τονόγριφος

Κάποιο κράτος τῆς Εὐρώπης
ἂν προπαροξυτονίσῃς,
νέα πόλι τῆς Ἑλλάδος
στὴ στιγμὴ θὰ σχηματίσῃς.

Οἱ λύσεις στὴ σελ. 76

ΤΟ ΘΕΡΜΟΜΕΤΡΟ τοῦ Σύμπαντος

Τὸ βασίλειο τῶν σκεταδιῶν καὶ τοῦ θανάτου

Οἱ δυὸ ἀκρότατες θερμοκρασίες ποὺ ἔχουν σημειωθῆ ὡς σήμερα πάνω στὴ γῆ εἶνε: + 58° (κατὰ τὴν 13ην Σεπτεμβρίου 1922 στὸ σταθμὸ Ἀζιζίγ, σὲ ἀπόστασι 50 χιλιομέτρων πρὸς νότον τῆς Ἀφρικανικῆς Τριπόλεως) καὶ — 75° (κατὰ τὸν Δεκέμβριο τοῦ 1893 στὸ Βερκχοϊάνσκ τῆς Ἀνατολικῆς Σιβηρίας). Ἡ μεταξύ τους διαφορὰ εἶνε 133 βαθμοί. Ἕνα θερμόμετρο ποὺ ἡ πλάκα του θὰ περιεῖχε μιὰ κλίμακα ἑκατὸ βαθμῶν ὑπεράνω τοῦ μηδενὸς κι' ἄλλων τόσων κάτω τοῦ μηδενὸς, θὰ μᾶς ἦταν συνεπῶς ὑπεραρκετὸ γιὰ νὰ μετρήσωμε ὁποιαδήποτε θερμοκρασία πάνω στὴ γῆ.

Ἀλλὰ μόλις ἀπομακρυνθοῦμε ἀπὸ τὴν περιοχὴ τῆς γῆς, αὐτὸ τὸ θερμόμετρο θὰ μᾶς ἦταν ὁλότελα ἄχρηστο. Θὰ ἔπρεπε νὰ φτιάξωμε ἕνα ἄλλο, ποὺ νὰ σημειώνῃ τὴν ἄνοδο τῆς θερμοκρασίας κατὰ χιλιάδες βαθμῶν.

Ὅπως εἶνε γνωστό, οἱ ἀστρονόμοι διακρίνουν τὰ ἄστρα ποὺ μᾶς περιβάλλουν σὲ ἐρυθρά, κίτρινα, λευκὰ καὶ κυανά. Ἡ διάκρισις αὐτὴ στηρίζεται στὴν ἰδιαίτερη λάμψι ποὺ ἔχει τὸ καθένα καὶ ποὺ χαρακτηρίζει τὴν ἡλικία των.

Τὰ νεώτερα ἀπ' ὅλα εἶνε τὰ κυανὰ ἄστρα. Οἱ τελευταῖες παρατηρήσεις ἀπὸ τοὺς ἀστρονόμους τοῦ ἀστεροσκοπείου τῆς Πασαντένα πάνω στὸ Βῆτα τοῦ Κενταύρου ἀπέδειξαν ὅτι ἡ θερμοκρασία ποὺ ἐπικρατεῖ στὴν ἐπιφάνεια αὐτοῦ τοῦ κυανοῦ ἄστρου ὑπερβαίνει τοὺς 20.000 βαθμοὺς τοῦ ἑκατονταβάθμου!

Ἔπειτα ἀπὸ τὰ κυανὰ ἄστρα ἔρχονται τὰ λευκά, ὅπως ὁ Σείριος ἢ ὁ Βέγας. Ἡ θερμοκρασία πάνω σ' αὐτὰ κυμαίνεται μεταξὺ 8.000 καὶ 15.000 βαθμῶν.

Τὰ λευκὰ ἄστρα εἶναι ἀκόμη ἀρκετὰ νέα. Μόλις εἰσῆλθαν στὴν ἡλικία τῆς ὡριμότητος. Τὰ κίτρινα ἄστρα, ὅμως, ἔχουν περάσει τὸ κατῶφλι τοῦ γήρατος. Στὴν κατηγορία αὐτὴ ἀνήκουν ὁ Ἥλιος μας, ὁ Ἀρθοῦρος, ὁ Καπέλλα κ.τ.λ. Ἡ θερμοκρασία στὴν ἐπιφάνειά τους εἶνε ἀνώτερη ἀπὸ 6000 ἀλλὰ κατώτερη ἀπὸ 8000 βαθμούς.

Τὰ ἐρυθρὰ ἄστρα εἶνε οἱ γέροντες τοῦ διαστήματος. Ἔχουν περάσει πιὰ ἀπὸ ὅλα τὰ στάδια τῆς ἐξελίξεως καὶ βαδίζουν μὲ σταθερὸ βῆμα πρὸς τὸ θάνατο. Στὴν κατηγορία αὐτὴ ἀνήκουν ὁ Ἀλδεβαράν, ὁ Ἀντάρης κλπ. Ἡ θερμοκρασία πάνω στὴν ἐπιφάνειά τους κυμαίνεται γύρω στοὺς 3000 βαθμούς.

Ὡς ἐδῶ τὸ θερμόμετρο ποὺ μετράει τὴ θερμοκρασία κατὰ χιλιάδες βαθμῶν μᾶς ἐξυπηρέτησε ἀρκετά. Ἂν, ὅμως, θελήσωμε νὰ φύγωμε ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῶν διαφόρων ἄστρων καὶ νὰ εἰσχωρήσωμε στὸ ἐσωτερικό τους, θὰπρεπε νὰ ἐπινοήσωμε ἕνα ἄλλο θερμόμετρο, ποὺ νὰ εἶνε σὲ θέσι νὰ σημειώνῃ τὴ θερμοκρασία κατὰ ἑκατομμύρια καὶ ἴσως ἑκατοντάδες ἑκατομμυρίων βαθμῶν.

Οἱ Ἀμερικανοὶ ἐπιστήμονες, στηριζόμενοι στὶς τελευταῖες παρατηρήσεις των μὲ τὰ νεώτατα ὄργανα ποὺ διαθέτουν, ὑπολογίζουν ὅτι ἡ θερμοκρασία στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ Ἡλίου, καὶ γενικῶς τῶν κιτρίνων ἄστρων πρέπει νὰναι ἀνώτερη ἀπὸ 40 ἑκατομμύρια βαθμῶν!

Ἀλλὰ τότε ποιὰ πρέπει νὰ εἶνε ἡ θερμοκρασία στὸ ἐσωτερικὸ τῶν λευκῶν καὶ τῶν κυανῶν ἄστρων; Οἱ ἑκατοντάδες ἑκατομμυρίων βαθμῶν ἀποτελοῦν ἐπαρκῆ μονάδα γιὰ τὴ μέτρησί της; Ἡ μήπως πρέπει νὰ κάμωμε μονάδα μας τὸ δισεκατομμύριο;

Ἄγνωστον. Ἡ ἐπιστήμη ἀδυνατεῖ νὰ μᾶς ἀπαντήσῃ. Ὅπως ἀδυνατεῖ ἐπίσης νὰ μᾶς πῇ ποιὰ εἶνε ἡ κατάστασις τῆς ὕλης πάνω σ' αὐτὰ τὰ ἄστρα.

Ἀλλ' ὑπάρχουν ἀκόμη τὰ νεκρὰ ἄστρα, ποὺ καλοῦνται ἐπίσης καὶ μαῦρα. Αὐτὰ τὰ ἄστρα βρίσκονται στὶς ἐσχατιὲς τοῦ διαστήματος. Ἡ ἀπόστασίς των ἀπὸ τοὺς φωτεινοὺς ἡλίους εἶνε τόσο μεγάλη, ὥστε ἡ ζωογόνος ἀκτινοβολία των δὲν μπορεῖ νὰ φτάσῃ ὡς αὐτά. Οἱ κόσμοι αὐτοί, ποὺ ἔχουν τὴ θερμοκρασία τοῦ «ἀπολύτου μηδενός», (273 βαθμοὺς κάτω τοῦ μηδενός), ἀποτελοῦν τὸ ζοφερὸ βασίλειο τοῦ ψύχους, τῶν σκοταδιῶν καὶ τοῦ θανάτου...

❂❂❂

Τὸ ραντὰρ ἐπηρεάζει τὰ πουλιὰ

Οἱ ἐπιστήμονες τοῦ Καναδᾶ ζήτησαν ν' ἀποδείξουν πειραματικῶς τὴ θεωρία ὅτι τὰ ἀποδημητικὰ πουλιὰ βρίσκουν τὸ δρόμο τους χάρις σ' ἕνα εἶδος φυσικοῦ ράνταρ. Ἐπὶ 5 ἡμέρες λοιπόν, ἐρριχναν δέσμες κυμάτων ράνταρ πάνω σὲ περαστικὰ κοπάδια ἀπὸ ἀγριόπαπιες, καὶ παρατήρησαν κάθε φορὰ ὅτι τὰ πουλιὰ ἄλλαζαν κατεύθυνσι, συνεπῶς εἶχαν εὐαισθησία στὸ ράνταρ.

Ὁ Ἰρῆς καὶ ἡ Χρυσομαλλοῦσα

Τὸ παραμυθάκι σας

Μιὰ φορὰ κι' ἕνα καιρὸ ζοῦσε σὲ μιὰ πολιτεία ἕνας ἄρχοντας. Στὸν ἄρχοντα αὐτὸν παρουσιάστηκε μιὰ μέρα μιὰ γρηά, τοῦδωσε ἕνα ψάρι καὶ τοῦ εἶπε, ὅτι μόλις τὸ φάῃ θὰ καταλαβαίνῃ τὶς ὁμιλίες ὅλων τῶν ζωντανῶν τῆς γῆς.

Ὁ ἄρχοντας ἔδωσε στὸ μάγερά του τὸ ψάρι νὰ τὸ ψήσῃ καὶ νὰ τοῦ τὸ στείλῃ μὲ τὸν ἱπποκόμο του τὸν Ἰρῆ, χωρὶς νὰ τολμήσῃ κανεὶς νὰ τὸ δοκιμάσῃ.

Ὁ Ἰρῆς τὴν ὥρα ποὺ πήγαινε τὸ ψητὸ ψάρι στὸν κύριό του, πῆρε ἕνα μεζέ. Ὁ βασιλιὰς τὸ κατάλαβε, μὰ δὲν μίλησε. Διάταξε μόνον τὸν Ἰρῆ νὰ ἑτοιμάσῃ δυὸ ἄλογα γιὰ ταξίδι κι' ἀφοῦ ἔφαγε τὸ ψάρι ξεκίνησαν. Ἐκεῖ ποὺ πήγαιναν ἄκουσαν δυὸ πουλιὰ νὰ μιλοῦν γιὰ τὴν ὠμορφιὰ τῆς Χρυσομαλλούσας. Γύρισε τότε ὁ ἄρχοντας καὶ εἶπε στὸν Ἰρῆ:

— Ἐσένα, ποῦφαγες ἀπ' τὸ ψάρι μου, ἔπρεπε νὰ σοῦ πάρω τὸ κεφάλι. Γιὰ νὰ σ' ἀφήσω νὰ ζήσῃς, νὰ πᾶς νὰ μοῦ φέρῃς τὴ Χρυσομαλλοῦσα νὰ τὴν πάρω γυναῖκα μου.

Τί νὰ κάνῃ τότε ὁ Ἰρῆς; Δρόμο παίρνει, δρόμο ἀφήνει, φτάνει σ' ἕνα δάσος. Ἐκεῖ, ἕνας βασκός, εἶχε ἀνάψει φωτιὰ νὰ ψήσῃ ἕνα ἀρνί. Κοντὰ ὅμως ἦταν μιὰ μυρμηκοφωλιά, καὶ τὰ μυρμήγκια ξεφώνιζαν τρομαγμένα:

— Βοήθεια! Βοήθεια! Καιγόμαστε!

Ὁ Ἰρῆς τὰ λυπήθηκε κι' ἔσβυσε τὴ φωτιά. Ἐκεῖνα τότε τοῦ εἶπαν:

— Σὰν μᾶς χρειαστῆς θαρθοῦμε νὰ σὲ βοηθήσουμε γιὰ τὸ καλὸ ποὺ μᾶς ἔκανες.

Ὁ Ἰρῆς τράβηξε πάλι τὸ δρόμο του. Λίγο παρακάτω ἀντάμωσε δυὸ μικρὰ κοράκια ποὺ φώναζαν:

— Βοήθεια! Βοήθεια! Χάσαμε τὸν πατέρα καὶ τὴ μάνα μας καὶ πεινᾶμε!...

Ὁ Ἰρῆς ποὺ τὰ λυπήθηκε μάζεψε σκουλήκια καὶ τὰ τάϊσε νὰ μὴν ψοφήσουν.

— Σὰν μᾶς χρειαστῆς θαρθοῦμε νὰ σὲ βοηθήσουμε, τοῦ εἶπαν ἐκεῖνα.

Ὁ Ἰρῆς πῆρε πάλι τὸ δρόμο του κι' ἔφταση στὴν παραλία. Ἐκεῖ εἶδε δυὸ ψαράδες νὰ μαλώνουν γιὰ ἕνα ψάρι.

— Γιατὶ μαλώνετε; τοὺς εἶπε. Δὲν εἶνε καλλίτερα νὰ μοῦ τὸ πουλήσετε;

Αὐτοὶ δέχτηκαν, πῆραν τὰ λεπτὰ κι' ὁ Ἰρῆς πῆρε τὸ ψάρι καὶ τὸ πέταξε πάλι στὴ θάλασσα. Ἐκεῖνο στάθηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ στὴν ἐπιφάνεια καὶ τοῦ εἶπε:

— Σὰν μὲ χρειαστῆς θάρθω νὰ σὲ βοηθήσω.

— Ποῦ πᾶς; ρώτησαν κατόπιν τὸν Ἰρῆ οἱ ψαράδες.

— Πάω νὰ βρῶ τὴ Χρυσομαλλοῦσα νὰ τὴν πάω στὸν ἄρχοντά μου, μὰ δὲν ξέρω ποῦ βρίσκεται, τοὺς ἀποκρίθηκε.

— Θὰ σὲ πάμε ἐμεῖς, τοῦ εἶπαν οἱ ψαράδες. Στὴ μέση ἀκριβῶς τῆς θάλασσας εἶνε ἕνα νησί, κι' ἀπάνω ἐκεῖ κάθεται ὁ βασιλιᾶς τῆς θάλασσας, μαζὶ μὲ τὶς δώδεκα θυγατέρες του.

Κι' ἀλήθεια οἱ ψαράδες τὸν ὁδήγησαν ὡς ἐκεῖ κι' ὕστερα ὁ Ἰρῆς ἔφτασε μόνος του στὸ παλάτι. Παρουσιάστηκε λοιπὸν στὸν βασιλιὰ καὶ τοῦ ζήτησε τὴ Χρυσομαλλοῦσα γιὰ τὸν κύριό του.

— Θὰ στὴ δώσω ἂν μοῦ βρῆς τὰ μαργαριτάρια ἀπ' τὸ σπασμένο γιορντάνι της ποὺχασε ἡ κόρη μου στὸ λειβάδι, τοῦ εἶπε ὁ βασιλιᾶς.

Ὁ Ἰρῆς, χωρὶς νὰ χάσῃ καιρό, τρέχει στὸ λειβάδι κι' ἀρχίζει νὰ ψάχνῃ.

— Τί σκαλίζεις ἐκεῖ; ξεπετάχτηκε καὶ τὸν ρώτησε ἕνα μυρμήγκι.

— Ψάχνω νὰ βρῶ τὸ γιορντάνι τῆς Χρυσομαλλούσας.

Σὲ λίγο τὰ μυρμήγκια εἶχαν βρῆ τὸ γιορντάνι καὶ τὸδωσαν τοῦ Ἰρῆ.

Ἐκεῖνος τὸ παίρνει καὶ τρέχει στὸ παλάτι.

— Καλά, τοῦ εἶπε ὁ βασιλιᾶς. Μὰ τώρα θέλω νὰ μοῦ βρῆς τὸ δαχτυλίδι της ποὺ τόχασε στὴ θάλασσα.

Ὁ Ἰρῆς ἔτρεξε στὴ θάλασσα.

— Ἰρῆ, Ἰρῆ δὲν ξεχνάω τὸ καλὸ ποὺ μοὔκανες, τοῦπε τὸ ψάρι ποὺ εἶχε βγῆ στὸν ἀφρό. Ἐγὼ θὰ σου φέρω ἀμέσως τὸ δαχτυλίδι.

Κι' ἀλήθεια ὁ Ἰρῆς ἔπαιρνε σὲ λίγο ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ ψαριοῦ τὸ δαχτυλίδι καὶ τόφερνε στὸν Βασιλιᾶ.

— Καλά, τοῦ εἶπε ἐκεῖνος. Τώρα θέλω νὰ μοῦ φέρῃς τὸ νερὸ τῆς Ζωῆς καὶ τὸ νερὸ τοῦ Θανάτου.

Ὁ Ἰρῆς πῆρε πάλι τὸ δρόμο, ὡς ποὺ ἀντάμωσε τὰ δυὸ κοράκια.

— Μήπως ξέρετε σεῖς ποῦ θὰ βρῶ τὸ νερὸ τῆς Ζωῆς καὶ τὸ νερὸ τοῦ Θανάτου; τοὺς ρώτησε.

— Γιὰ τὸ καλὸ ποὺ μᾶς ἔκανες ἐμεῖς θὰ στὰ φέρουμε ἀμέσως, τοῦ εἶπαν ἐκεῖνα.

Σὲ λίγο γύρισαν τὰ κοράκια κουβαλῶντας δυὸ φλασκιὰ μὲ τὸ νερὸ τῆς Ζωῆς καὶ τοῦ Θανάτου.

Τὰ πῆρεν ὁ Ἰρῆς καὶ τράβηξε γιὰ τὸ παλάτι! Ἐκεῖ ὅμως ποὺ πήγαινε βλέπει μιὰ ἀράχνη νὰ θέλῃ νὰ φάῃ μιὰ μυῖγα. Παίρνει τότε λίγο νερὸ τοῦ Θανάτου καὶ ραντίζει τὴν ἀράχνη, ποὺ ἔπεσε κάτω ψόφια.

Τότε ἡ μυῖγα τοῦ ὑποσχέθηκε νὰ τὸν βοηθήσῃ νὰ βρῇ τὴ Χρυσομαλλοῦσα ἀνάμεσα στὶς δώδεκα κόρες τοῦ Βασιλιᾶ. Κι' ἀλήθεια πῆγε καὶ κάθησε στὸ κεφάλι της.

— Αὐτὴν θέλω! φώναξε ὁ Ἰρῆς.

— Τὴν βρήκες! τοῦ εἶπε ὁ βασιλιᾶς τῆς θάλασσας.

Καὶ τότε ἔδωσε διαταγὴ νὰ συνοδέψουν τὴν κόρη του ὡς τὸ παλάτι τοῦ ἄρχοντα. Σὰν ἔφτασαν ὅμως ἐκεῖ ὁ Ἰρῆς εἶχε ἀγαπήσει τὴ Χρυσομαλλοῦσα καὶ δὲν ἤθελε νὰ τοῦ τὴν πάρῃ ὁ ἀφέντης του.

Βγάζει τότε καὶ ποτίζει μὲ τὸ νερὸ τοῦ Θανάτου τὸν ἄρχοντα κι' ἐκεινος μὲ τὴ Χρυσομαλλοῦσα ἤπιαν ὅλο τὸ φλασκὶ ποὺ εἶχε τὸ νερὸ τῆς Ζωῆς. Ἔτσι ὁ ἄρχοντας πέθανε κι' ὁ Ἰρῆς πῆρε τὴ Χρυσομαλλοῦσα γυναῖκα του, κι' ἔζησαν καλὰ κι' ἐμεῖς καλύτερα.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Τὰ κλωσσόπουλα

Τὸ ποιηματάκι σας

Τούτη μόλις τὴν αὐγὴ
ἀπ' τ' αὐγά τους ἔχουν βγῆ
τὰ πουλάκια τὰ καϋμένα
κι' εἶνε τόσα δὰ μικρά,
μὲ βελούδινα φτερὰ
κι' ὁλοκίτρινα ντυμένα.

Κι' ἔχουν πρώτη τους δουλειά,
μόλις βγοῦνε τὰ πουλιὰ
καὶ τὸ φῶς τοῦ κόσμου δοῦνε,
νὰ κυττάξουν γιὰ φαγί,
νὰ σκαλίσουνε τὴ γῆ
σκουληκάκια γιὰ νὰ βροῦνε.

Καὶ ἡ κλῶσσα, σὰν καλὴ
μητερούλα στὴν αὐλὴ
περιπάτους τὰ πηγαίνει
καὶ στὰ τέτοια αὐτὴ σοφὴ
πῶς νὰ βρίσκουνε τροφὴ
τὰ ὁδηγεῖ καὶ τὰ μαθαίνει.

ΜΙΧ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Τὸν φώτισε

Ἡ ἱστοριοῦλα σας

Στὸν Νικάκη ἔγραψε ἕνας φίλος του ἀπ' τὴν Ἀθήνα ἂν θέλῃ νὰ περάσῃ μιὰ μέρα μαζύ του καὶ τὸν παρακαλοῦσε νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ ἂν δέχεται τὴν πρόσκλησι καὶ ποιὰ ἡμέρα θὰ ταξιδέψῃ γιὰ νὰ τὸν περιμένῃ στὸ σταθμό.

Ὁ Νικάκης ρωτάει τὴ μητέρα του τί πρέπει ν' ἀπαντήσῃ στὸ φίλο του.

— Γράψε, τὸν συμβουλεύει ἐκείνη, ὅτι θὰ φύγῃς τὸ Σάββατο ἢ τὴν Κυριακὴ ἂν ὁ καιρὸς εἶνε καλός.

Κι' ὁ Νικάκης γράφει στὸ φίλο του:

«Ἂν βρέχῃ τὸ Σάββατο θάρθω τὴν Κυριακή, κι' ἂν βρέχῃ τὴν Κυριακὴ θάρθω τὸ Σάββατο».

ΜΙΚΥ ΜΑΟΥΣ

Χιοῦμορ

— Μπαμπᾶ, τί δῶρο θὰ μοῦ κάνης τὴν Πρωτοχρονιά;

— Ἂν εἶσαι καλός, θὰ δῆς τί θὰ σοῦ κάνω.

— Μὰ ὄχι, πές μου τώρα γιὰ νὰ ξέρω ἂν ἀξίζη τὸν κόπο νὰ εἶμαι καλός.

★

Ὁ Γιωργάκης φέρνει ἕνα πιάτο γλυκὰ στὸν κύριο Παῦλο ἑκ μέρους τοῦ πατέρα του.

— Μοῦ εἶπε ὁ μπαμπᾶς νὰ σᾶς πῶ πολλὰ χαιρετίσματα καὶ νὰ σᾶς φέρω αὐτὰ τὰ γλυκά, τοῦ λέει.

— Εὐχαριστῶ πολύ, παιδί μου, ἀπαντάει ὁ κύριος Παῦλος, νὰ πῆς ὅμως τοῦ μπαμπᾶ σου ὅτι εἶνε πολλά.

Κι' ὁ Γιωργάκης:

— Τὸ ἴδιο ἔλεγε κι' ἡ μαμᾶ μου, ἀλλ' ὁ μπαμπᾶς τῆς εἶπε: «Ἔννοια σου κι' ἀπὸ τὸν Παῦλο δὲν τὰ χάνεις, θὰ σοῦ στείλη κι' αὐτὸς διπλὰ καὶ τρίδιπλα. Εἶνε φιλότιμος ἄνθρωπος».

★

Ὁ πατέρας τοῦ Ἀντωνάκη μπαίνει στὴν κάμαρά του καὶ τὸν βρίσκει ξαπλωμένον ἀκόμα στὸ κρεββάτι του, ἐνῶ ἡ ὥρα εἶνε ὀχτώ.

— Τεμπέλη, κοιμᾶσαι ἀκόμα; τοῦ φωνάζει. Ἔλα σήκω! Ὁ ἥλιος ἔχει ἀνατείλει ἐδῶ καὶ δυὸ ὧρες!

— Καὶ φταίω ἐγώ, μπαμπᾶ, ἂν ὁ ἥλιος ἀνατέλλῃ πρὶν ξημερώσῃ; ἀπαντάει ὁ Ἀντωνάκης.

— Μὲ συγχωρεῖς, Λάκη μου, ποὺ παρουσιάζομαι μπροστά σου σ' αὐτὴ τὴ κατάστασι!...

Οἱ μυλλάδες τῆς Ἑφταλίας

Ὁ Μπούλης

Ἡ Στασάρα τοῦ Ζουμάρα μὲ τὸ μωρὸ στὰ χέρια ἤλεγε περήφανη στὴν Ἐφταλία:

—Ἤβοὶ τί νὰ σοῦ πῶ, ὀχτὼ μηνῶν εἶνε καὶ μιλᾶ! Μοῦ λακιρτεύει καλέ.

—Μάτια μου χαράς καὶ τὴν εὐφράδεια!—φώναξε στὸ κογιοναμέντο ἡ Ἐφταλία — καὶ τί σοῦ λέει;

—Καὶ τί δὲν μοῦ λέει. Μοῦ πετᾶ κάτι κουβέντες ποὺ πάω νὰ σερσεμιάσω. Προχτὲς ὁ ἄντρας μου, μὲ τὸ μπατζανάκη του μιλούσανε γιὰ τὴν ἀτομική, κι' ἂν βρῆς τί εἶπε;

—Μωρὴ μὴ μὲ λωλάνης; Τὶ εἶπε;

— Μπούμ! Δηλαδὴ ἅμα πέσῃ ἡ μπόμπα θὰ κάνῃ μπούμ!!

Καὶ γιὰ ν' ἀποδείξῃ πὼς εἶνε φαινόμενο ἐξυπνάδας τὸ βάζει νὰ δώσῃ ἐξετάσεις, καὶ τοῦ δίνει τὸ πρῶτο θέμα διαγωνισμοῦ:

—Μπέμπη μούτζωσε τὴν κερὰ Φταλία!

Κι' αὐτὸς ἀνοίγει τὴν παλάμη:

—Νά, νά, νά!.

—Στὰ μάτια σου μωρή... καὶ στὴν σακκοῦλα τοῦ μπαμπά του! ξεφώνισε ἡ Ἐφταλία καὶ τσ' ἤδωκε τὴν πόρτα κατάμουτρα.

Κι' ἐπειδὴ δὲν νταγιαντοῦσε μιὰ τέτοια προσβολή, τὴν ἄλλη μέρα πρωῒ πρωῒ πῆρε τὸ παιδὶ τσὴ κουμπάρας τση, ἕνα ζιζάνιο, ὀρθὸ καὶ μὴ καθούμενο, καὶ βάρδα φουρνέλλο, πῆγε ντουροὺ στσὴ Στασάρας νὰ βγάλη τ' ἄχτι τση.

—Σοὔφερα κι' ἐγὼ σήμερα τὸ Μπούλη νὰ δῆς ξυπνάδα!

Πράγματι ὁ μικρὸς ἀφοῦ μπόρεσε νὰ σπάσῃ τὸ χτυπητῆρι τσ' ὀξώπορτας, φιλοτιμήθηκε νὰ ἐξερεθίσῃ τὸ σκύλο, ποὖχε στὸ μπαξέ τση, ἄρπαξε ἀπ' τὴν οὐρὰ τὸ γατάκι, τὸ στριφογύρισε σὰν ἀσβοῦρα, λέρωσε στὴν σάλα, ἄνοιξε τὸ ρολόϊ, καὶ τσοὶ βρύσες τοῦ νεροῦ.

—'Εφταλία πιάστο τὸ κουντουρντισμένο — φώναξε ἡ Στασάρα — γιατὶ ἂν τὸ πιάσω θὰ τὸ πιάσῃ... σπασμός!

Μὰ ὁ μικρὸς τὸ βιολί του. Μπαινοβγαίνει, ἀνοιγοσφαλᾶ τσοὶ πόρτες, κουνᾶ τὰ κλουβιὰ μὲ τσοὶ καρδερίνες, πηδᾶ τσ' ἀλτάνες, πετοσβολᾶ μὲ καγιάδες τσ' ὄρνιθες, ἀναποδογυρίζει καρέγλες, τραπέζια, κονσόλες, χτυπᾶ τὰ πόδια του, καὶ κλαίει, τὸν κόσμο χαλᾶ.

'Ο καϋμένος ὁ Ζουμάρας τοῦ χορεύει. σβύνει κι' ἀνάβει τὸν ἀναπτῆρα του μπᾶς καὶ μερώσῃ, τοῦ παίζει τσουπανάκια, τοῦ τραγουδᾶ, καὶ κάνει τὸ δίσκο μὲ τὰ κουταλάκια σαντοῦρι. Μὰ ὁ μικρὸς ταράζει, σπαράζει, καὶ φωνάζει:

—Θέλω ἐκεῖνο! ἐκεῖνο!

—"Αχ! τὸ καντῆλι θέλει, τὸ καντῆλι! Κι' εὐτὺς σὰν σαλταμπῖκος πήδηξε ἡ 'Εφταλία καὶ τοῦ κατέβασε τὸ καντῆλι. Μὰ ὁ μικρὸς τύραννος ἤδωσε μιὰ μὲ τὸ χεράκι του, περέχυσε τὸν κόσμο οὖλο μὲ τὰ λάδια, καὶ κλαίει τσιτσιρίζει, σκληρίζει, καὶ συνεχίζει:

—'Εκεῖνο! 'Εκεῖνο!

—'Ηβοὶ τὴν στεφανοθήκη σου θέλει. χριστιανή μου.

'Η Στασάρα δὲν βάσταξε πιά, τ' ἄρπαξε νὰ τὸ σπάσῃ στὸ ξύλο, καὶ τότε ἡ 'Εφταλία ξεφώνισε:

—Ντροπή σου! νὰ τὰ βάλης μ' ἕνα ἀθῶο βρέφος. Φοβήθηκες μωρὴ νὰ μὴ σοῦ φάη τὰ στέφανα; 'Εκτὸς ἂν δὲν ὑπάρχουν, κι' εἶσαι ἀστεφάνωτη.

Καὶ πῆρε τὸ Μπούλη κι' ἔφυγε μεγαλόπρεπη.

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

Τὰ ντέρτια τοῦ Κιρκορ

Ο ΠΑΛΗΑΝΘΡΩΠΟΣ

Ἡ Τακουΐτσα, πουντραρισμένη, καὶ λουσαρισμένη, μὲ τὸ πλεχτό της στὰ χέρια, πῆγε στὸ Ἄλσος τοῦ συνοικισμοῦ νὰ περάσῃ τ' ἀπόγευμα. Μὲ τὸ θάρρος τῆς ἀθωότητός της προχώρησε μέσα στὸ χλοερὸ πάρκο. Τὰ ζευγαράκια, ποὺ χαλοῦσε τὸ χουζοῦρι τους, σκορπιστήκανε ἅμα τὴν εἶδανε σὰν τρομαγμένα πουλιά.

— Ζαρὰρ τσουνὶ μπέ. Αὐτὰ ἐμπόντια, φαϊ τοῦ ἔρωτα εἶναι! ἔλεγε σκασμένη στὰ γέλια.

Τέλος γιὰ νὰ σπάσῃ πλάκα κάθησε σ' ἕνα πάγκο ποὺ πίσω της, χωρὶς νὰ τὴν ἀντιληφθῇ ἕνα ζευγάρι, συζητοῦσε ὑψηλοφώνως!

—'Εδῶ — ἔλεγε ἐκείνη ἕνα τσαχπινοκόριτσο τοῦ σκοινιοῦ, καὶ τοῦ παλουκιοῦ, κίνδυνος νὰ μᾶς δοῦνε δὲν ὑπάρχει.

Καὶ ρίχτηκε μὲ λαχτάρα στὴν ἀγκαλιά του ἡ κουντουρτισμένη.

Τότε ἐκεῖνος, μὲ ὕφος μελοδραματικό, τῆς εἶπε:

— Θὰ σοῦ διηγηθῶ κάτι πολὺ σοβαρό. 'Η γυναῖκα μου μ' ἀπατᾶ, μ' ἕνα παληάνθρωπο.

— Τώρα κι' ἐμεῖς θὰ τὴν ἐκδικηθοῦμε! φώναξε τὸ τρομερὸ θηλυκό.

'Η Τακουΐτσα στήνει περίεργη τ' αὐτιά της ν' ἀκούσῃ τὴν ἱστορία τοῦ ἄτυχου συζύγου.

— Κοῦκλα μου — μουρμούρισε ἐκεῖνος. Καλὰ λὲς τὴν ἀπιστία, μὲ ἀπιστία!...

Στάθηκε λίγο, βαθειαναστέναξε, καὶ συνέχισε:

—"Ηθελα ὅμως νὲ βεβαιωθῶ ὅτι κοντά σου θὰ βρῶ τώρα τὴν ἰδεώδη σύντροφο, γιὰ νὰ ξαναγίνω εὐτυχισμένος.

— Καὶ ἡ γυναῖκα σου;

— Σὲ λίγο θὰ παύσῃ νὰ εἶναι... 'Αποφάσισα γιὰ νὰ τῆς πάρω διαζύγιο, νὰ τὴν πιάσω ἐπ' αὐτοφώρῳ!

— Βάϊ, βάϊ, μουρμούρισε γεμάτη συγκίνησι ἡ Τακουΐτσα, καὶ σταμάτησε τὸ πλέξιμο.

—'Απόψε — ξακολούθησε ἀφρισμένος καὶ λυσσασμένος — θὰ πάω μὲ τὴν ἀστυνομία, τὸ δικηγόρο μου, κι' ἕνα μάστορη, νὰ σπάσουμε τὴν πόρτα ἐκεῖ ποὺ βρίσκεται μὲ τὸ φίλο της ἡ κακούργα!

—'Αχ! μοῦ τὸ λὲς ἀλήθεια:

— Καὶ βέβαια ἀλήθεια στὸ λέω. Σὲ λίγο κατὰ τὶς ὀκτὼ ξέρω σίγουρα θὰ εἶναι μ' αὐτὸν τὸν παληάνθρωπο, καὶ θὰ τὴν πιάσω στὰ πράσα!

—"Ωστε θὰ φύγῃς, χρυσέ μου;

—Μὰ ἀπόψε θὰ στερηθῶ τὴν ἀγάπη σου, ἀλλὰ πρέπει νὰ γίνῃ αὐτὴ ἡ θυσία γιὰ νὰ πάω ὅπως σοῦ εἶπα, ὁδὸς Μελέχα 15, νὰ διαπιστώσω ἐπισήμως ὅτι μ' ἀπατᾶ!

— Αὐτὸ ἀντρέσα τὰ σημειώσω, μουρμούρισε πάλι ἡ καλὴ καὶ πονόψυχη Τακουΐτσα.

— Κι' ἔτσι ἀγάπη μου — λέει ἐκεῖνος στὴν γκόμενά του μ' ἀπόφασι, θὰ ἔχω τὴν ἐλευθερία μου, καὶ τότε θὰ ἔλθω νὰ σοῦ πῶ: «Σοῦ χαρίζω τὴν καρδιά μου! "Ελα!».

— Εἶσαι λεβεντιό. Μπράβο σου!!

— Μὲ θαυμάζεις ἔ;... Γιὰ χατῆρι σου θὰ παίξω ἀπόψε τὴ ζωή μου κορῶνα γράμματα. Φεύγω τώρα καὶ περίμενέ με ἤσυχη ὡς ποὺ νὰ γλυτώσω ἀπ' αὐτὴ τὴν ἄπιστη, ποὺ θὰ τὴν ἀντικαταστήσῃς ἐσὺ γιὰ πάντα, ἀγαποῦλα μου.

— 'Αμάν, ἀμάν, νὲ μποῦ μπέ; φώναξε ἡ Τακουΐτσα εὐθὺς ποὺ ξαφανίστηκε τὸ ζευγάρι. Σίμντι νὲ ἀπατζάϊμ;... Τὰ τρέξω τσαμποὺκ τσαμποὺκ ὀντὸς Μερμιλέχα αὐτὸ μαντάμα χαμπάρι νὰ ντώσω, κρῖμα, γιαζὶκ εἶναι.

Καὶ πράγματι μιὰ καὶ δυό, μὲ τὴν ψυχὴ στὰ δόντια πῆγε καὶ χτύπησε τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ. Μιὰ φανταχτερὴ κοπέλλα ἄνοιξε κι' ἡ Τακουΐτσα τῆς εἶπε μονορούφι:

—"Ασκημα χαβαντίσια ἤφερα γιαβρούμ. "Αντρας σου μ' ἕνα μπουλοῦκι μαστόροι, ντικηγόροι, σιντεράντες, κλειντεράντες, τάρτη καὶ πάφ - ποὺφ πόρτα τὰ σπάσουνε καὶ μὲ γιαβουκλοῦ σου τὰ πιάσουνε.

—"Ω συμφορά μου!... Σᾶς ὑπερευχαριστῶ μαντάμ, μουρμούρισε, καὶ φώναξε τὸν γκόμενό της.

—"Ελα, ἔλα, νὰ εὐχαριστήσῃς τὴν κυρία ποὺ μᾶς ἔσωσε.

Πράγματι σὰν σαλταμπῖκος πετάχτηκε ἀπὸ μέσα ἕνας γερομουρντάρης καὶ ξεφώνισε:

—'Αμάν, ἀμάν, χάτηκα. Τακουΐτσα μου εἶναι.

'Ο παληάνθρωπος ἐραστὴς δὲν ἦταν ἄλλος παρὰ ὁ πολυπαθὴς, ὁ φουκαρᾶς Κιρκόρ, ποὺ ἔφαγε πάλι ξύλο ἀλύπητο!

Σ. Ρ.

Οἱ ἰδιοτροπίες τοῦ Παραμυθᾶ

Δίλημμα

Δὲν τὸν ἀφήνετε ἥσυχο τὸν ἄνθρωπο, βρὲ ἄνθρωποι; Τί τοῦ πέσατε ὅλοι ἀπάνω του, σκόρδο ὁ ἕνας, κρεμμύδι ὁ ἄλλος καὶ κοντεύετε νὰ τοῦ ξεδιώσετε καὶ τὸ λίγο μυαλὸ ποὺ ἔχει; Καί, στὸ κάτω τῆς γραφῆς, μὲ ποιὸ δικαίωμα ἐπεμβαίνετε; 'Ο ἄνθρωπος σκέπτεται νὰ παντρευτῇ, δικαίωμά του. "Εχει δώσει μάλιστα καὶ λόγο. 'Εσὰς τί σὰς νοιάζει καὶ μπαίνετε στὴ μέση;

Πῶς; Γιὰ νὰ τοῦ δώσετε συμβουλές; Καὶ τί συμβουλές, δηλαδή; 'Εσεῖς πᾶτε νὰ τὸν τρελλάνετε τὸ χριστιανό. Οἱ μισοὶ τοῦ λέτε νὰ βάλη καλύτερα μιὰ πέτρα στὸ λαιμό του καὶ νὰ πάη νὰ πέση στὸ Φάληρο, παρὰ νὰ παντρευτῇ. Πῶς μπαίνει, λέει, στὸ ζυγό, πὼς θὰ γίνῃ σκλάβος, πὼς θὰ τὸ μετανοιώσῃ, χίλιες φορές. Κι' οἱ ἄλλοι μισοὶ τοῦ λέτε ἡ ὥρα ἡ καλὴ καὶ ἦταν καιρὸς νὰ νοικοκυρευτῇ, ν' ἀποκτήσῃ οἰκογένεια καὶ πὼς μόνο ὅταν παντρευτῇ θὰ καταλάβῃ τὸν προορισμό του ὡς ἄνθρωπος καὶ θὰ γνωρίσῃ τὴν εὐτυχία. Παντρέψου ὁ ἕνας. Μὴν τὸ κάνῃς ὁ ἄλλος. 'Η ὥρα ἡ καλὴ οἱ μέν. Μαύρη ὥρα οἱ δέ. Ποιὸν ν' ἀκούσῃ ὁ χριστιανός; Κα· τί νὰ κάνῃ;

Τί; Μιλᾶτε ἐκ πείρας; Νὰ τὸ συζητήσουμε τὸ πρᾶμα. 'Επειδὴ ἐλόγου σου, κὺρ - Σταῦρο, ἔτυχε νὰ πάρῃς ἕνα διάβολο ἀντὶ γυναῖκα καὶ σοῦ ψήνει τὸ ψάρι στὰ ξείλη καὶ σοῦχει κάνει τὴ ζωὴ μαύρη καὶ σὲ βλέπουνε καὶ σὲ λυπῶνται οἱ φίλοι σου καὶ πρῶτος ἐγώ, ἔπεται ἐκ τούτου ὅτι καὶ ὁ Μιχαλάκης θὰ τραβήξῃ τὸν πρῶτο ἀριθμὸ τοῦ λαχείου; Καὶ ποιὸς τοῦ ἐγγυᾶται ὅτι ἡ δική του ἡ γυναίκα δὲν θὰ εἶνε τύπος καὶ ὑπογραμμὸς καλῆς καὶ καθὼς πρέπει συζύγου καὶ ὅτι, ἂν ὑπακούσῃ στὶς δικές σου συμβουλές, δὲν θὰ χάσῃ τὴν εὐκαιρία τῆς εὐτυχίας του; Κι' ἐπειδὴ ἐλόγου σου, κὺρ - Κώστα, πέτυχες ἕνα ἁρνάκι τοῦ Θεοῦ, σήκω ἀπάνω, κάτσε κάτω, πετάει ὁ γάϊδαρος, πετάει καὶ ὅ,τι θέλεις κάνεις καὶ λογαριασμὸ δὲν τῆς δίνεις, ἔπεται ἐκ τούτου ὅτι καὶ ὁ Μιχαλάκης θὰ πετύχῃ τὸ ἴδιο ἀθῶο πλάσμα καὶ δὲν θὰ τοῦ τύχῃ καμμιὰ στρίγγλα; Καὶ ἂν ἀκολουθήσῃ τὴ δική σου συμβουλὴ καὶ πέσῃ θῦμα κι' ἔρθῃ κατόπιν καὶ σοῦ ζητήσῃ τὸ λόγο καὶ σοῦ πῇ ὅτι ἐσὺ ἔφταιγες ποὺ τοῦ εἶπες νὰ παντρευτῇ, τί θὰ τοῦ ἀπαντήσῃς; Βουλῶστε το, λοιπόν, κι' ἀφῆστε τὸ χριστιανὸ νὰ κάνῃ τὸ κέφι του, ἠλίθιοι!

Πῶς; Τί εἶπες Μιχαλάκη; Μὲ ρωτᾶς καὶ μένα τώρα τί νὰ κάνῃς; Νὰ παντρευτῇς ἢ ὄχι; "Αμ δὲν θὰ σοῦ πῶ, Μιχαλάκη μου. 'Εκεῖνο ποὺ ἔχω νὰ σοῦ πῶ ἐγὼ εἶνε: Μιχαλάκη, κλεῖσε τὰ μάτια σου καὶ κάνε ὅ,τι σοῦ ὑπαγορεύει τὸ ξερό σου. 'Ακολούθησε τὴν ἔμπνευσί σου, τὸ ζῶδιό σου καὶ τὸ ἄστρο σου. Θὲς παντρέψου, θὲς μεῖνε στὸ ράφι. 'Εμένα τὸ ἴδιο μοῦ κάνει. 'Εγὼ δὲν θὰ σοῦ πῶ, γιατὶ ἐγὼ δὲν ἐπεμβαίνω στὴ ζωὴ τοῦ ἄλλου, παρὰ μόνο ἐφ' ὅσον καὶ καθ' ὅσον ἐνοχλεῖ τὴ δική μου. Εὐθύνη ἐγὼ δὲν ἀναλαμβάνω, κομμένο τὸ γελέκι. Κι' ἐσεῖς, κύριοι κύριοι συμβουλάτορες, κλεῖστε τὸ στόμα σας κι' ἀφῆστε τὸν ἄνθρωπο νὰ κάνῃ τοῦ κεφαλιοῦ του, ἔστω κι' ἂν θέλῃ νὰ τὸ κοπανήσῃ στὸν τοῖχο. Καὶ νὰ μὴν ἐανακούσω συμβουλή, γιατὶ θὰ ὁμιλήσῃ ἡ ράδδος. 'Ορίστε μας! Δερβεναγάδες στὸ κέφι τοῦ ἀλλουνοῦ σᾶς βάλαμε; 'Αχρεῖοι!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Λευκοὶ καὶ μαῦροι

Τὸ λουλουδὶ τῆς Ἀλεξανδρείας καὶ τῆς Ἰμβραημίας (Ἀλεξάνδρεια) μοῦ γράφει:

«Εἶμαι 15 ἐτῶν καὶ πηγαίνω ἀκόμη στὸ σχολεῖο. Μ' ὅλο τὸν φλογερό μου ἔρωτα, ποὺ ἔχω γιὰ ἕναν ἄραπη, ἀλλὰ καθὼς πρέπει μπέη, ἔχω καὶ τὸ νοῦ μου στὰ μαθήματα. Μὰ οἱ γονεῖς μου μάθανε τὸν ἔρωτά μας καὶ εἶνε ἐνάντιοι, γιατὶ οἱ θρησκειες μας διαφέρουν πολύ. Καὶ ἐγὼ ἡ ἴδια θέλω ν' ἀποτραβηχτῶ, ἀλλ' αὐτὸς μὲ κυνηγάει. Γι' αὐτὸ σᾶς παρακαλῶ νὰ μὲ συμβουλεύσετε τί πρέπει νὰ κάνω».

Δεκαπέντε χρονῶν παιδὶ καὶ ἐρωτευμένη μ' ἕναν ἄραπη μπέη, πρέπει νὰ ὁμολογήσω ὅτι εἶνε πολὺ γιὰ σᾶς καὶ εἶνε φυσικὸ οἱ γονεῖς σας ν' ἀντιτίθενται σ' αὐτὸ σας τὸ... πρῶϊμο αἴσθημα. Ἀφοῦ μάλιστα καὶ σεῖς καταλαβαίνετε τὸ λάθος σας. Τὸ νὰ γλυτώσετε ἀπ' τὸ μπέη σας, δὲν μοῦ φαίνεται καὶ πολὺ δύσκολο πράγμα. Νὰ τοῦ δώσετε νὰ καταλάβῃ ὅτι δὲν ἔχετε διάθεσι γιὰ περιπέτειες αὐτοῦ τοῦ εἴδους. Νὰ φερθῆτε σὰν λογικὴ κοπέλλα καὶ νὰ κυττάξετε τὰ μαθήματά σας. Ἔτσι συμπεριφέρεται ἕνα σεμνὸ κορίτσι. Οἱ γονεῖς σας ἔχουν δίκηο. Θέλουν τὸ καλὸ σας καὶ ν' ἀκολουθήσετε τὶς συμβουλές των.

'Αλεξανδρινὴν φελλάχαν, 'Αλεξάνδρειαν: Καὶ σύ, νεαρά μου, μοῦ γράφεις στὸ ἴδιο γράμμα τῆς παραπάνω ἐπιστολογράφου μου, ὅτι ἀγαπιέστε μ' ἕνα κουρέα καὶ θέλετε νὰ παντρευθῆτε, ἀλλὰ δὲν συγκατατίθεται στὸν γάμο σας ἡ μητέρα του νέου, ποὺ εἶνε ἄρρωστη. Καὶ ζητᾶς τὴ γνώμη μου, τί πρέπει νὰ κάνῃς. Καθὼς καταλαβαίνεις, παιδί μου, δὲν εἶν' εὔκολο νὰ σοῦ συστήσω νὰ κάνῃς αὐτὸ ἢ ἐκεῖνο, μιὰ καὶ ἡ ἐνέργειά σας δὲν μπορεῖ νάναι μεμονωμένη δική σου. Θὰ πρέπει ἀπὸ κοινοῦ μὲ τὸν ἀγαπημένο σου καὶ μὲ τοὺς γονεῖς σου νὰ σκεφθῆτε πὼς καλύτερα θὰ πράξετε, ὥστε καὶ ὁ δεσμός σας νὰ σιγουρευτῇ καὶ τὴν μητέρα τοῦ ἀγαπημένου σας νὰ μὴ στενοχωρήσετε μὲ κάποια βιαστικὴ ἐνέργειά σας. Θὰ εἶχα πάντως νὰ σᾶς ὑποδείξω νὰ κάμετε τώρα τὸν ἀρραβῶνα σας καὶ στὸ μεταξὺ θὰ βρῆτε τρόπο κι' εὐκαιρία νὰ τὰ φτιάσετε μὲ τὴν μέλλουσα πεθερά σας, στὴν ὁποίαν ἂν ἐκτεθοῦν τὰ πράγματα μὲ πολλὴν πειστικότητα καὶ καλὴ διάθεσι, δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι θὰ βρῆτε κατανόησι καὶ τελικὴ συγκατάθεσί της.

'Ανέλπιστον ἔρωτα, 'Αλεξάνδρειαν: Τρίτη καὶ σὺ στὸ ἴδιο γράμμα μὲ τὶς προαναφερμένες φίλες σου ἔρχεσαι νὰ μοῦ ζητήσῃς τὴν γνώμη μου γιὰ τὸ αἰσθηματικό σου ζήτημα. "Εχεις συμπαθήσει — λέει — κάποιον νεαρὸ καὶ τὸν κυττάζεις καὶ σὲ κυττάζει ἀπὸ μακρυά, καὶ δὲν βρίσκει κανένας σας τὸ θάρρος νὰ μιλήσῃ πρῶτος στὸν ἄλλο. Τόση δειλία ἐν ἔτει σωτηρίῳ 1949 καὶ μὲ τὴν ἐξέλιξι ποὺ ἔχει ὁ κόσμος, εἶνε ὁμολογουμένως πρᾶγμα πολὺ... ντεμοντέ, ὅσο καὶ ὡραῖο στὸ ρομαντισμό του. 'Αλλὰ ὁπωσδήποτε αὐτὴ ἡ αἰσθηματική σας ἔλξι θὰ πρέπῃ νὰ ἱκανοποιηθῇ, νὰ βρῇ μιὰν... ἐκφραστικὴ διέξοδο καὶ συνεννόησι, ποὺ δὲν τὸ βρίσκω κακὸ νὰ τὴν ἀρχίσῃς ἐσὺ πρώτη. Τὸν τρόπο καὶ τὴν εὐκαιρία μὴ θέλεις τώρα νὰ σοῦ τὴν ὑποδείξω ἐγώ: Θὰ διαλέξῃς ἐσὺ τὴν καταλληλότερη περίστασι.

Ἄπειρην μικρήν, Βόλον: Μὲ σοβαρά, κοπέλλα μου, θέλετε νὰ μὲ κάνετε νὰ πιστέψω, ὅτι σᾶς βασανίζει κι' ἀπασχολεῖ τὴν ζωή σας ἡ ἀνησυχία αὐτὴ καὶ μόνη: δηλαδὴ ἂν, ὅταν πρόκειται νὰ παντρευθῆτε κάποτε, πρέπει νὰ μαρτυρήσετε ἢ ὄχι στὸν μέλλοντα σύζυγό σας, ὅτι κάποτε σᾶς... ἐφίλησε ἕνας νέος ποὺ σᾶς συμπαθοῦσε! Πρὸς Θεοῦ, κοπέλλα μου: φαρισαϊσμὸς εἶνε αὐτό, «ἁγία ἀφέλεια» ἢ.. «δούλεμα» ἁπλό; Πάντως, γιὰ νὰ σᾶς καθησυχάσω, ὑπεύθυνα σᾶς· λέω, ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, ὅτι δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ τὸ μαρτυρήσετε καί, συνεπῶς, καθησυχᾶστε τὴν ταραγμένη συνείδησί σας ἀπ' τὴν ἄστοχη ἀγωνία σας γιὰ τὸ ἀσήμαντο αὐτὸ «ἐπεισόδιο» τῆς ζωῆς σας! "Οσο γιὰ τὶς ἄλλες σας σκέψεις καὶ τὰ ἐρωτήματα — τί δηλαδὴ πρέπει νὰ κάνετε, ἂν σᾶς τύχῃ κάποτε ν' ἀγαπήσετε — δὲν βιάζομαι νὰ σᾶς ἀπαντήσω, παρὰ πολὺ γενικά: "Οτι ὅταν θάρθῃ ἡ ὥρα αὐτή, θἄχετε βρῆ κιόλας μόνη τὸν τρόπο τί νὰ κάνετε. Καὶ τότε, καλὸ μου κορίτσι, δὲν θἄχετε ἀσφαλῶς καμμιὰ διάθεσι οὔτε... καιρὸ ν' ἀκούσετε τὴ δική μου συμβουλή!...

'Απόκληρης τῆς τύχης Η. Κ. 18: "Οτι μιὰ ἀπὸ τὶς αἰτίες ποὺ σᾶς κάνουν σήμερα νὰ ὑποφέρετε τόσο εἶνε καὶ ἡ αἰσθηματική σας περιπέτεια μαζὶ μὲ τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἀναφέρετε δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία. Μὰ τὴν μεγαλύτερη εὐθύνη τῆς σημερινῆς σας θέσεως — σᾶς τὸ λέω ρητὰ καὶ ξεκάθαρα — τὴν ἔχετε ἐσεῖς μόνη, ποὺ ἀντί, μετὰ τὴν πρώτη σκαιὴ καὶ ἄδικη συμπεριφορά του νὰ ξεκόψετε ἀπ' αὐτόν, ἐσεῖς, ἀντίθετα, προσκολληθήκατε κοντά του μὲ νοσηρὴ ἀφοσίωσι — γιὰ νὰ ἐπισύρετε στὸ τέλος τὴν περιφρόνησί του καὶ τὴν προσβολή του ἐγωϊσμού σας. Αὐτὸ θὰ πρέπῃ τώρα νὰ σᾶς γίνῃ μάθημα, νὰ τὸν στείλετε, καὶ τὸν ἴδιο καὶ τὴν ἀνάμνησί του, στὴν... ὀργὴ τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ κυττάξετε τὸν ἑαυτό σας, νὰ συνέλθετε ἀπὸ τὴν ἀπογοήτευσί σας καὶ νὰ ξαναδοκιμάσετε νὰ ξανακερδίσετε τὰ νειάτα σας καὶ τὴ χαρά σας. 'Αντὶ νὰ κάθεστε νὰ κλαῖτε γι' αὐτὸν καὶ νὰ τὸν νοσταλγῆτε, θἄπρεπε νὰ χαίρεστε ποὺ, ὅσο νάναι, ξεγλυτώσατε ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο αὐτό, ποὺ ὑπῆρξε ἀνάξιος τῆς ἀγάπης σας καὶ ἐκμεταλλευτὴς τῆς λατρείας σας γι' αὐτόν!

Ντίνον-ντὲ-Ἴδην, Λάρισαν: Τὸ σταυρόλεξό σας δὲθηκε στὸν ἁρμόδιο συντάκτη καὶ, ἂν κριθῇ καταλληλο, θὰ δημοσιευθῇ μὲ τὴ σειρά του.

Φτερὸ στὸν ἄνεμο: 'Απὸ τὴν ἀπάντησί της, φίλτατέ μου, θὰ ἔπρεπε νὰ καταλάβῃς, ὅτι ἡ κοπέλλα ἔχει πολὺ συγκεχυμένες διαθέσεις πάνω στὴν πρότασί σας νὰ συνδεθῆτε μαζὶ αἰσθηματικὰ καί, ὅπως μπορῶ νὰ συμπεράνω, δὲν δείχνει νὰ αἰσθάνεται σοβαρὴ συμπάθεια γιὰ σᾶς — ἀλλοιώτικα δὲν θὰ εἶχε τοὺς δισταγμοὺς καὶ τὶς ἀλλόκοτες σκέψεις ποὺ σᾶς προβάλλει γιὰ δικαιολογίες καὶ γιὰ ἐπιχειρήματα. Γι' αὐτό, τὸ λογικώτερο κι' ἀξιοπρεπέστερο ποὺχετε νὰ κάνετε εἶνε νὰ πάψετε ν' ἀπασχολῆτε τὴ σκέψι σας γύρω σ' αὐτὴ καὶ νὰ κυττάξετε ἀλλοῦ, ποὺ θὰ μπορέσετε νὰ εἶστε τυχερότερος!

Ραϋμόνδον Φλερτῷ 219 Λ. Κ.: Οἱ σκέψεις κι' οἱ δισταγμοί ποὺ ἔχετε εἶνε λογικοὶ καὶ μαρτυροῦν μὲ πόση τιμιότητα καὶ σοβαρότητα αντιμετωπίζετε τὸ ζήτημα καὶ πόσο ἀναγνωρίζετε τὴν εὐθύνη ποὺ δημιουργεῖτε μὲ τὸ νὰ μπαινοβγαίνετε στὸ σπίτι τῆς κοπέλλας, ποὺ τόσο φιλικὰ σᾶς δέχεται καὶ σᾶς ἐκτιμᾷ. Ὀ,τι στάσο δὲν νομίζω πὼς εἶνε πολὺ δίσκολο γιὰ σᾶς νὰ ψυχολογήσετε καὶ νὰ καταλάβετε τὸ βαθύτερο κίνητρο τῶν τέτοιων διαθέσεων κι' ἐκδηλώσεων τῆς νέας, ποὺ ἐγὼ τοὐλάχιστο, τὸ ἀποδίδω σὲ ἀναμφισβήτητη αἰσθηματικὴ συμπάθεια γιὰ σᾶς. "Αν καὶ ὅσο κι' ἂν ἀκόμη ἀγαπᾶτε τὸν νεαρό, ποὺ ἀφοῦ σᾶς εἶχε ἀρραβωνιαστῆ ἐπίσημα, μιὰν ὡραία μέρα σᾶς... τόσκασε καὶ τἄπλεξε μὲ μιὰ φίλη σας. 'Εξ ἄλλου, εἶνε μάταιο καὶ διάλου ἀξιοπρεπὲς καὶ δὲν βλέπω δὰ τί ἔχετε νὰ κερδίσετε ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο αὐτό, ποὺ φάνηκε τόσο ἀνάξιος τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἐκτιμήσεώς σας. Κι' ἂν ἀκόμα, μὲ θυσία τοῦ ἐγωϊσμοῦ σας ἢ ἔστω καὶ μὲ... λόγια τὸν φέρνατε πίσω πάλι κοντά σας, εἶστε βέβαιη ὅτι θὰ σᾶς ἔμενε στὸ μέλλον πιστὸς ἢ θὰ ἐκμεταλλευόταν αὐτὴ σας τὴν ἀδυναμία γιὰ νὰ σᾶς κάνῃ δυστυχέστερη τὴ ζωή σας; 'Αντὶ νὰ συλλογίζεστε τέτοιες ἐλπίδες, θἄπρεπε νὰ φιλοσοφήσετε περισσότερο στὸ νόημα τῆς λαϊκῆς μας παροιμίας πὼς: «Ὅποιος καίγεται στὸ χυλό, φυσάει καὶ τὸ γιαούρτι»...

Νἄ γαπᾶς καὶ νὰ μὴν ἀγαπιέσαι: Τέσσερα ὁλόκληρα χρόνια γνωριμιὰς καὶ συναναστροφῆς, ποὺ εἶνε γεμάτα μὲ μισόλογα, ὑπαινιγμούς, ἀοριστίες, ἀμφιβολίες, σιωπὲς καὶ παραδοξότητες — χωρὶς νὰ ἔχουν, ὅλα αὐτά, γιὰ σένα κοιμιὰ σημασία θετική, δίχως ν' ἀφήνουν μιὰν ὑπόσχεσι ἔστω, ἂν ὄχι ἐκδηλωσι, ἀγάπης ἀπὸ μέρους του, εἶνε ὅλα αὐτὰ ἀρκετά, νομίζω, γιὰ νὰ σᾶς πείσουν ὅτι ὁ νεαρὸς μὲ τὸ τάχατες «μυστηριώδικο» του ὕφος δὲν ἔχει κανένα βαθύτερο αἴσθηματικὸ σκοπὸ γιὰ σᾶς καὶ τὸ πολὺ - πολὺ ὅτι τοῦ ἀρέσει νὰ ἐπιδείχνεται βγαίνοντας καὶ κάνοντας παρέα μαζί σας, γιατὶ αὐτὸ κολακεύει τὴν ἐπαρχιώτικη ματαιοδοξία του. 'Αλλ' αὐτὸ ἴσα - ἴσα εἶνε ποὺ πρέπει νὰ σᾶς κάνῃ νὰ φανῆτε πιὸ ἐπιφυλακτικὴ καὶ μάλιστα ἀποφασιστικὴ ἀπέναντί του. Πρέπει, ἑκάθαρα καὶ κατηγορηματικά, ν' ἀξιώσετε ἀπ' αὐτὸν νὰ σᾶς ἐξηγήσῃ τί ἀκριβῶς θέλει καὶ σὲ τί ἀποβλέπει γιὰ σᾶς, ὁπότε, στὸν ἐλάχιστο διαταγμά καὶ σ' ἀριστολογήματά του, πρέπει μονομιᾶς νὰ ξεκόψετε καὶ νὰ τὸν ἀποφύγετε ὁριστικά, γιατὶ τίποτε δὲν ἔχετε νὰ ἐλπίσετε ἀπ' αὐτόν, ἐνῶ στὸ μεταξὺ σεῖς ἐκτίθεστε ἐπιπόλαια. Τεσσάρων χρόνων τέτοια τακτικὴ ἀπ

λεσε τὸν χωρισμό σας, τὸ καλλίτερο ἀσφαλῶς ποὺ εἴχατε νὰ κάνετε ἦταν νὰ τὴν περιφρονήσετε, ὄχι ποὺ πήγατε νὰ τρελλαθῆτε ἢ ν' ἀρρωστήσετε! Εὐτυχῶς ποὺ συνήρθατε ἔγκαιρα καὶ νὰ ποὺ καὶ ἡ τύχη σᾶς χαμογέλασε ξανὰ καὶ σᾶς ἔστειλε στὸ δρόμο σας τὴν καλὴ κι' ὁμορφη Μαίρη! Δὲν ἀμφιβάλλω, σύμφωνα μ' ὅσα μοῦ περιγράφετε, ὅτι εἶνε καλὸ κορίτσι κι' ἄξιο νὰ γίνῃ σύντροφος τῆς ζωῆς σας. Μόνο μὴ πολυδιάζετε, πάνω στὸν ἐνθουσιασμό σας, γιὰ νὰ μὴ γίνῃ πάλι κάτι ἀφυχολόγητο. Ἀφῆστε λίγο διάστημα κι' οἱ δυό, νὰ γνωρισθῆτε ψυχικώτερα, νὰ μάθετε ὁ ἕνας βαθύτερα τὸ χαρακτῆρα τοῦ ἄλλου κι' ὅταν, ὅπως ἐλπίζω, ἀναγνωρίσετε ὅτι ταιριάζετε, τότε νὰ ἀρραβωνιασθῆτε καὶ μαζὶ νὰ φροντίσετε γιὰ τὸ σύντομο κι' αἴσιο τέλος τοῦ ὡραίου σας δεσμοῦ. Δὲν ἀμφιβάλλω, ἐπίσης, ὅτι καὶ οἱ γονεῖς τῆς νέας θὰ ἰδοῦν μὲ τὴν ἴδια τῶν δικῶν σας συμπάθεια τὸ ἐνδεχόμενο τῆς ἀποκαταστάσεώς σας μὲ τὴν κόρη τους, μιὰ ποὺ εἶστε καὶ οἱ δύο σὲ κοινωνικὴ θέσι εὔπορη — κι' ἐξ ἄλλου ἔχετε καὶ τὴ μικροσυγγένεια. Ἔτσι λοιπὸν νὰ κάνετε καὶ — σᾶς τὸ συνιστῶ ξεχωριστὰ — νὰ μὴ παρασέρνεστε ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμό σας μονάχα.

ΕΡΗ

✿✿ Ἐπιορκία

Μαχαραγιὰ τοῦ Μακρυγιάννη: «Γνωρίσατε, λέτε, μιὰ κοπέλλα σ' ἕνα πάρτυ, ποὺ τὴν ἀγαπήσατε καὶ σᾶς συμπάθησε κι' αὐτή. Ἔξαφνα ὅμως μάθατε ὅτι εἶνε ἀρραβωνιασμένη μ' ἕναν ἄλλο, ποὺ εἶνε στρατιώτης, ὅπως καὶ σεῖς καὶ βρίσκεται τώρα στὸ μέτωπο.

»Σὰν τίμιος ἀνθρωπος, τῆς εἴπατε, γράφετε, ὅτι δὲν μπορεῖτε νὰ ἐξακολουθῆσετε τὶς σχέσεις μαζί της, γιατὶ αὐτὸ θὰ ἦταν ἀνανδρία ἐκ μέρους σας καὶ μάλιστα γιὰ ἕνα συνάδελφό σας. Ἡ νέα ὅμως ἀδιαφορεῖ.

Σᾶς συμβουλεύω νὰ τηρήσετε τὴν ἀξιοπρεπῆ στάσι σας ἀπέναντι σ' αὐτὴ τὴν κοπέλλα, ποὺ πρόδωσε τὸν ὅρκο της. Νὰ τὴν περιφρονήσετε, γιατὶ φαίνεται ὅτι εἶνε χαρακτήρας ἐπιπόλαιος καὶ δίχως πραγματικὰ εἰλικρινῆ αἰσθήματα.

Μιὰ φωλίτσα μὲ περιστεράκια: Φανῆτε στὶς σχέσεις σας ἐπιφυλακτική. Σεβασθῆτε τὸν ἄνθρωπο ποὺ σᾶς προσφέρει ἀγνὴ φιλία.

Σαβαρὸν ἐπιστήμονα Ἰατρικῆς Κ. Λ. 63: Δώστε ἕνα εὐτυχισμένο τέλος σ' αὐτὴν τὴν ὑπόθεσι τώρα πιὰ ποὺ εἴστε οἰκονομικὰς ἀνεξάρτητος.

Λουλοῦ τριανταφυλλάκι: Προσέξετε. Μὴν ξεχνᾶτε τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό σας. Ἡ ζωὴ ἀνταποδίδει πολλὲς φορὲς ὅ,τι κακὸ ἔχουμε κάνει στοὺς ἄλλους.

Ἐκείνη ποὺ δὲν ἀγάπησε ποτέ! 333: Αὐτὸ ποὺ μοῦ λέτε ἔχει συμβῆ καὶ σὲ πολλὲς ἄλλες. Πάντως εἶνε ζήτημα ἰδιοσυγκρασίας καὶ καλῆς συμπεριφορᾶς.

Σοφίαν Λ.: Εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλά σας λόγια. Γιὰ τὴν ὥρα φανῆτε ἀξιοπρεπὴς καὶ προσπαθῆστε νὰ μὴν παρασύρεστε.

Μίαν μητέρα ἀπελπισμένην: Ἡ διαγωγὴ τοῦ κοριτσιοῦ σας εἶνε φυσικὸ νὰ σᾶς πικραίνῃ. Ἰσως ὅμως ὅτι τὸ σκεφθήκατε κάπως ἀργά. Ἔπρεπε νὰ εἴχατε περιορίσει τὴν κόρη σας, πρὶν φτάσουν αὐτοῦ τὰ πράγματα. Κυττάξετε νὰ τὴν παντρέψετε. Εἶνε ἴσως τὸ μόνο φάρμακο, ἡ μόνη λύσις.

Ἱπτάμενον 9999 — 3333: Δὲν πιστεύω νὰ σοβαρολογῆτε. Ὁ «Θησαυρὸς» δὲν δέχεται παρόμοιες δημοσιεύσεις.

Δύο ἀδελφάς: Νομίζω πὼς ἡ μία θὰ πρέπῃ νὰ προστατεύῃ τὴν ἄλλη καὶ νὰ μὴ γίνεται αἰτία διενέξεων μέσα στὴν οἰκογένεια.

Ἡ αὐτοκτονία μὲ προσμένει!: Εἶστε ἀκόμα πολὺ νέα καὶ δὲν ἔχετε κανένα δικαίωμα νὰ θέσετε τέρμα στὴ ζωὴ σας γιὰ μιὰ αἰσθηματικὴ περιπέτεια ποὺ αὔριο, ἀσφαλῶς, θὰ τὴν ξεχάσετε. Ἔχετε ὅλη τὴ ζωὴ μπροστά σας γιὰ νὰ βρῆτε κάποτε τὴν εὐτυχία.

Εἶμαι ἡ δυστυχισμένη καλόγρια: Τὸ ρωμάντσο σας εἶνε πολὺ συγκινητικό. Θαυμάζω τὸ θάρρος σας. Τὸ καταφύγιό σας θὰ σᾶς φέρῃ τὴ γαλήνη καὶ τὴ λήθη.

Πουλὶ τῆς ξενητειᾶς Α. Τ.: Εἶνε πολὺ δίκαιο αὐτὸ ποὺ ζητᾶτε. Προσέξετε ὅμως μὴ μετατοπίσετε τὶς εὐθύνες καὶ τότε θὰ δῆτε καὶ τὴν ἄλλη ὄψι αὐτῆς τῆς ἱστορίας ἀπὸ τὴν πραγματικὴ της πλευρά...

Παιχνίδι τοῦ ἔρωτος, Καλάμαι: Εὔχομαι κι' ἐλπίζω νὰ ἐξαλειφθῇ ἡ παρεξήγησις μὲ μιὰ καλὴ συνεννόησι.

Γαλανομάτα καὶ ξανθομαλλοῦσα: Ἡ περίπτωσίς σας μοῦ φαίνεται πολὺ περίεργη. Κοντεύω νὰ πιστέψω ὅτι ὑποκινήσατε ὅλο αὐτὸ τὸ δρᾶμα γιὰ νὰ δῆτε τὴν ἀντοχὴ τοῦ δυστυχισμένου αὐτοῦ ἀνθρώπου. Μὴν παίζετε μὲ τὴν καλὴ πίστι τοῦ ἄλλου. Φανῆτε καλὴ καὶ στοργική.

Λεοντόκαρδον τῆς Νυρεμβέργης: Ὅλα εἶνε ζητήματα συνηθείας. Δὲν παραδέχομαι τὴν ἀπόλυτη ἄρνησι. Ἐνόσῳ ὑπάρχει ψυχὴ ποὺ ὑπόκειται σὲ συγκινήσεις, δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ συμβαίνουν παρόμοια πράγματα.

Συνάδελφον Χ.: Δὲν πρέπει νὰ τῆς γράψετε. Ὅσο καὶ νὰ θελήσετε νὰ φανῆτε ἀπέναντι της εὐγενικός, τὰ λόγια σας θὰ τὴν πικράνουν. Μιὰ καὶ τὴν ἀγαπᾶτε, δὲν εἶνε τίμιο νὰ τὴν κάνετε νὰ ὑποφέρῃ. Ὅσο γιὰ τὸ ἄλλο ζήτημα, νομίζω ὅτι δὲν συντρέχει λόγος νὰ βιασθῆτε. Γιὰ τὴν ὥρα προέχει ὁ γάμος.

Ζωὴν τοῦ Παντός, Αἰκατερίνην, Μαρίαν, Ἰουλίαν: Τὰ καθὼς πρέπει κορίτσια, προπάντων ὅταν πηγαίνουν ἀκόμα σχολεῖο, ὀφείλουν νὰ συμπεριφέρωνται τυπικῶς ἄμεμπτα. Δὲν θέλω νὰ πῶ μ' αὐτὸ ὅτι τοὺς ἀπαγορεύεται νὰ ἔχουν καὶ ἄλλα ἐνδιαφέροντα. Ἀλλὰ «πᾶν ἄριστον ἀριστον».

Καλὴν καὶ σεμνὴν χωριατοπούλαν: Οἱ γονεῖς ἔχουν τὸ δικαίωμα ν' ἀπαγορεύουν ὡρισμένες πράξεις, ὅταν βλέπουν πὼς ὑπάρχει κίνδυνος. Συνεπῶς, πρέπει νὰ τοὺς ὑπακοῦσετε.

Υ. Μ. τοῦ Ἔρωτα: Μὲ κατηγορεῖτε ποὺ δίνω συμβουλές! Δικαιώμα σας. Ἀλλὰ καὶ δικαιώμα μου ν' ἀπαντῶ, ὅπως νομίζω καλύτερα, σ' ὅλους αὐτοὺς ποὺ μοῦ κάνουν τὴν τιμὴ νὰ μοῦ γράφουν.

Ἐλπιδοφόρον νέον: Νὰ κάνετε ὅ,τι σᾶς ὑπαγορεύει τὸ καθῆκον.

Α. Σ. Κ. 374/Α: Τὸ ποίημα ποὺ ἀναφέρετε εἶνε τοῦ Σολωμοῦ.

Χαρίδηβον Α.: Ὅλα θὰ διορθωθοῦν, ὅταν ὁμολογήσετε εἰλικρινὰ πὼς φταίτε καὶ σεῖς καὶ ζητήσετε συγγνώμην ἀπὸ τὴ φίλη σας.

ΜΙΡΑΝΤΑ

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Ἀπαντήσεις ἐπιστολῶν

Μαθητὴν Κ. Π., Ἐνταῦθα: Πέρασε, παιδί μου, ἀπὸ τὸ ἰατρεῖο καὶ θὰ σὲ ἐξυπηρετήσω ἀφιλοκερδῶς. Νὰ μοῦ ὑπενθυμίσῃς τὴν περίπτωσί σου.

Εὐριπίαν, Φλώρινα: Κάθε βράδυ νὰ κάνετε μιὰ ἐλαφρὰ φριξιόν τοῦ τριχωτοῦ τῆς κεφαλῆς μὲ τὴν παρακάτω λοσιόν: Eau de cologne 100 gr. Glycerine 15 gr. Teint. de jaborandi 40 gr. Teint. de panama 20 gr. Teint. de cantharides 0.50 cent. Ἡ χρῆσις της νὰ ἐξακολουθήσῃ ἐπὶ μακρὸ χρονικὸ διάστημα. Κάθε δεκαπέντε μέρες νὰ λούζεσθε μὲ καλὸ κατραμοσάπουνο, ἀφοῦ τὴν προηγουμένη βραδυὰ τοῦ λουσίματος κάνετε ἕνα καλὸ τρίψιμο τῶν ριζῶν μὲ καλὸ χλιαρὸ ἐλαιόλαδο. Ν' ἀποφεύγετε τὰ πολλὰ νερὰ καὶ ἂν εἶσθε ἀδύναση, νὰ πάρετε καὶ μερικὲς πολυβιταμίνες ἢ νὰ κάνετε μερικὲς ἐνέσεις καλσιουμ.

Τζούλιο, Θεσ)νίκην: Κάθε βράδυ μὲ βαμπάκι καὶ τὴν παρακάτω λοσιόν νὰ τρίβετε ἐλαφρὰς τὸ τριχωτὸ δέρμα τοῦ κεφαλιοῦ. Acide acetique 20 gr. Bicarbonate de soude 15 gr. Teinture de cantharides 20 gr. Eau distillée 30 gr Eau de cologne 30 gr. Νὰ λούζεσθε κάθε ὀκταήμερο μὲ καλὸ κατραμοσάπουνο. Νὰ ἐξακολουθήσετε τὴν χρῆσι της ἐπὶ μακρόν. Ἰδιαιτέρως γιὰ τὸ πρόσωπο νὰ πλένεσθε πάντοτε χειμῶνα ἢ καλοκαίρι μὲ χλιαρὸ νερὸ καὶ κατόπιν μ' ἕνα βαμπάκι πρωῒ καὶ βράδυ ὡς καὶ μετὰ τὸ ξύρισμα, νὰ περνᾶτε ὅλο σας τὸ πρόσωπο μὲ τὴν ἑξῆς λοσιόν: Alcool Camphré 10 gr Teinture de benjoin 5 gr Eau de cologne 20 gr. Eau distillée 200 gr. Προσοχὴ μὴν ἀνακατέψετε τὶς φιάλες τῶν λοσιόν.

Ἀπελπισμένον Νέον Ζάκυνθον: Γιὰ τὰ μαλλιὰ ἀκολουθῆστε τὴν περίπτωσι καὶ τὴν συνταγὴ ποὺ γράφω παραπάνω πρὸς «Τζούλιο», Θεσ)νίκην.

Νησιώτισσα 27, Εὔβοια: Εἶνε ἀρκετὰ καλὴ αὐτὴ ἡ κρέμα ποὺ χρησιμοποιεῖτε καὶ προλαμβάνει τὰ ἡλιοκαύματα καὶ τοὺς λεκέδες. Πάντως γιὰ τὴν ἐν γένει περιποίησι τῆς ἐπιδερμίδος τοῦ προσώπου σᾶς παραπέμπω στὰ ὑπ' ἀριθμ. 557 καὶ 558 τεύχη τοῦ «Θησαυροῦ».

Ἀρρωστημένην Λοῦλα: Ἐφ' ὅσον σᾶς ἐξήτασαν τόσοι καὶ τόσοι εἰδικοί συνάδελφοι, τί θέλετε νὰ πῶ ἐγὼ ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς καὶ ἀπὸ μακρὰν καὶ μάλιστα ἄνευ ἐξετάσεως; Λυποῦμαι πολὺ ποὺ ἡ φύσις τοῦ νοσήματός σας καὶ τῶν συμπτωμάτων δὲν μοῦ ἐπιτρέπει εὐσυνειδήτως νὰ προβῶ σὲ θετικὰ συμπεράσματα. Μόνο ὑποθετικῶς μπορῶ νὰ σᾶς βοηθήσω καὶ ὄχι θετικά. Πάντως νομίζω ὅτι δὲν ἐξηγεῖται ἡ κατάστασις ἐκ τῶν παραμητρίων, ἀλλὰ μᾶλλον ὀφείλεται σὲ ἐντερικὴ παρασιτοπάθεια ἢ σὲ ἡπατίτιδα. Φρονῶ ὅτι πρέπει νὰ κάνετε ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ ἐξετάσεις γιὰ ἀμοιβάδωσι, γιατὶ πολλὲς φορὲς δὲν ἀνευρίσκονται ἀμέσως. Ὡσαύτως μιὰ ἐπισταμένη ἀκτινογραφία τοῦ στομάχου εἶνε ἐπιβεβλημένη. Δὲν χρειάζεσθε παρὰ ἕνα καλὸ ἐντεροστοματολόγο καὶ παθολόγο γιατρό. Μὴ πελαγοβρομῆτε.

Φυσιολάτρην 55: Αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ σᾶς στενοχωρῇ, γιατὶ εἶνε ἕνα δεῖγμα ὑγείας, ρώμης καὶ ἀνδρισμοῦ. Πάντως ἄλλο μέσον ἀπὸ τὴν ἀποφίλωσι δὲν ὑπάρχει. Ἀλλ' ἂν ἀρχίσετε νὰ χρησιμοποιῆτε ἀποφιλωτικὰ μέσα (ξυράφι, μηχανή, ἀλοιφὲς κτλ.) δὲν θὰ μπορέσετε κατόπιν νὰ τὰ σταματήσετε, γιατὶ μ' αὐτὰ σκληραίνουν περισσότερο μὲ τὸν καιρὸ οἱ τρίχες καὶ πληθαίνουν καταπληκτικά. Ἐγὼ νομίζω ὅτι δὲν πρέπει ν' ἀρχίσετε αὐτὴ τὴ δουλειὰ γιατὶ μιὰ μέρα θὰ μετανοιώσετε. Ἀλλωστε ἄνδρας εἶσθε, καὶ αὐτὸ εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ ἀνδρικὰ προσόντα καὶ ὄχι ἐλάττωμα.

Ροβιεσπέρον Ε. Σ., Ἐνταῦθα: Ὀφείλεται ὅλως διόλου σὲ ψυχικὴ κατάστασι ἀπ' τὸ φόβο μολύνσεως. Τὸ ἀηδὲς περιβάλλον, ὁ φόβος καὶ ἡ μ' ἄλλους συμπαράστασις!! ἐπέδρασε ἀρνητικῶς. Μὴν ἀνησυχῆτε ἀπὸ τὸ τυχαῖο αὐτὸ περιστατικό. Δὲν εἶσθε οὔτε ὁ πρῶτος, οὔτε ὁ τελευταῖος. Πρὸ παντὸς σ' αὐτὲς τὶς δουλειὲς δὲν χρειάζονται παρέες, οὔτε διατεταγμένη ὑπηρεσία!! Δὲν χρειάζονται, λοιπόν, φάρμακα, οὔτε στενοχώριες... Ἄλλωστε μέχρι τῆς στιγμῆς αὐτῆς ποὺ διαβάζετε τὴν ἀπάντησί μου θἄχετε πεισθῆ περὶ τῶν ἀνωτέρω.

Θαμένη Ζωντανή νησιώτισσα: Σᾶς παραπέμπω στὰ δημοσιευθέντα ὑπ' ἀριθ. 557 καὶ 558 τεύχη λεπτομερῆ σημειώματά μου. Σ' αὐτὰ θὰ βρῆτε τὰ γνωρίσματα στὰ ὁποῖα θὰ στηριχθῆτε ὥστε νὰ καθορίσετε τὴν ποιότητα τῆς ἐπιδερμίδος τοῦ προσώπου σας ὡς καὶ τὶς κατάλληλες δι' αὐτὴν συνταγὲς καὶ τὴν ἀναλογον περιποίησι.

Δ. Π., Πάτρας: Λυποῦμαι πολὺ γιατὶ δὲν μπορῶ νὰ ἐκφέρω γνώμη γιὰ τὴν πάθησί σας ποὺ εἶνε ξένη πρὸς τὴν εἰδικότητά μου.

Κ. Γ., Ἐνταῦθα: Σᾶς σύστησα στὸ ὑπ' ἀριθμ. 558 τεῦχος τὴν θεραπείαν ποὺ πρέπει ν' ἀκολουθήσετε λεπτομερῶς. Ἐλπίζω ὅτι θὰ διαβάσατε ἤδη τὴν ἀπάντησί μου.

Ἀπελπισμένον 25ετῆ, Πάτρας: Γιὰ τὴν πάθησί σας αὐτὴ ποὺ ἔχει ἄμεση σχέσι μὲ τὶς ἔσω ἐκκρίσεις πρέπει ν' ἀπευθυνθῆτε σὲ εἰδικὸ ἐνδοκρινολόγο, ἀφοῦ πρῶτα καταμετρήσετε τὸν βασικό μεταβολισμό σας. Ὑπάρχει μέσον νὰ βελτιωθῇ σημαντικῶς τὸ ἐλάττωμά σας. Δυστυχῶς γιὰ τὶς περιπτώσεις αὐτὲς δὲν μποροῦν νὰ χορηγοῦνται ἐπιπολαίως καὶ στὴν τύχη φάρμακα, τὰ ὁποῖα λαμβανόμενα ἀπερισκέπτως καὶ χωρὶς μέτρο εἶνε δυνατὸν νὰ προκαλέσουν σοβαρώτατες διαταραχὲς τοῦ ὀργανισμοῦ.

Καραμπάση, Θεσ)νίκην: Οἱ λευκαντικὲς τῆς ἐπιδερμίδος κρέμες περιέχουν ὑδράργυρο, ποὺ εἶνε καταστρεπτικὸς γιὰ τὴν ἀνθηρότητα τῆς ἐπιδερμίδος. Χρησιμοποιεῖτε τὴν ἑξῆς παράδα, ἡ ὁποία καὶ λευκαίνει σχετικῶς: Eau oxygenée 30 gr. Jus de citron 20 gr. Lanoline 70 gr. Teint. de benjoin 15 gr. Huile d' amandes douces 60 gr. Cire blanche 20 gr. Acide salicylique 0,8. Essence de roses 1 gr.

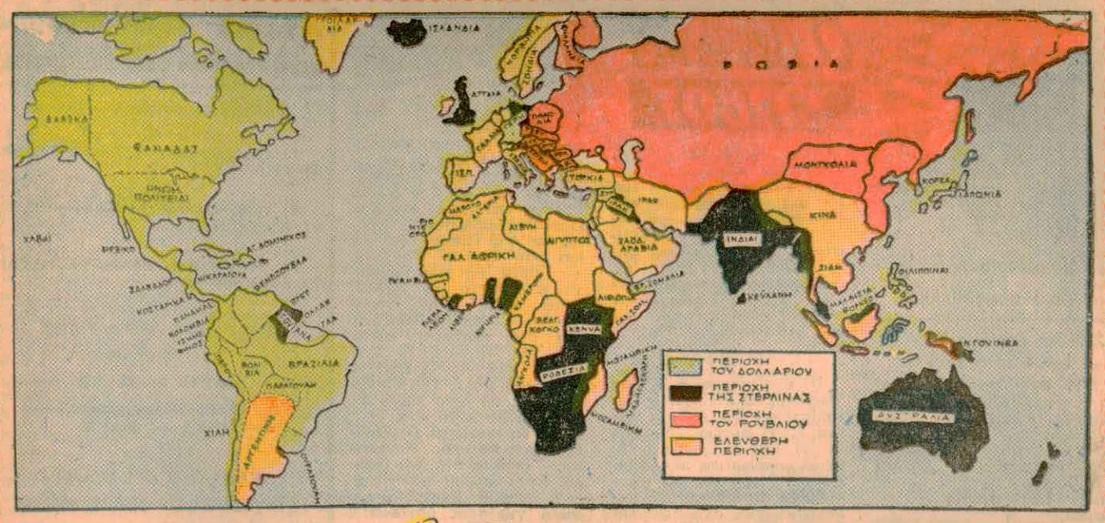
Κερκυραίαν χωρικήν: Γράψατε ἕνα γράμμα τρεῖς κόλλες τοῦ διαγωνισμοῦ καὶ ἐξαφανίσατε ἐν τούτοις νὰ μοῦ γράψετε τὸ ψευδώνυμο ποὺ θέλετε νὰ σᾶς ἀπαντήσω. Ἀλλοίμονο, ἔτσι θὰ πάρουμε ψῆφο! Λοιπὸν οἱ ρυτίδες τῶν ματιῶν προξενοῦνται ἀπὸ τοὺς μορφασμοὺς καὶ ἀπὸ τὴν ζωηρότητα τοῦ δέρματος. Ἔχω γράψει ἐπανειλημμένα καὶ λεπτομερῶς γι' αὐτὲς καὶ γιὰ τὰ μέτρα πρὸς βελτίωσίν των. Περνᾶτε ἰδιαιτέρως τὶς ρυτίδες μὲ τὴν κρέμα σας ἐλαφρὰ καὶ μὲ κατεύθυνσι πάντοτε ἐκ τῶν ἔξω πρὸς τὰ μέσα, κατόπιν δὲ μὲ τὸ δάκτυλό σας νὰ κάνετε ἐπάνω μερικὰ χτυπήματα σὰν σφυράκι. Κατὰ τὰ ἄλλα ἡ περιποίησι ποὺ ἀκολουθεῖτε εἶνε ἀρκετὰ καλή. Νὰ δοκιμάσετε γιὰ τὴ μάσκα τοῦ αὐγοῦ ποὺ ἀπὸ τὰ δυὸ σᾶς ταιριάζει καλλίτερα τὸ ἀσπράδι ἢ ὁ κρόκος; Κι' αὐτὸ νὰ χρησιμοποιῆτε.

Ε. Δ., Πάτραι: Ἂν ἔχῃ πλέον τὸ δέρμα σας κατόπιν τῆς χρήσεως τῆς στυπτικῆς λοσιόν γίνει μέτριο νὰ πάφετε τὴ χρῆσι της καὶ ἀντ' αὐτῆς νὰ χρησιμοποιῆσετε τὴν ἑξῆς: Eau de fleurs d' oranges 100 gr. Glycerine 15 gr. Teinture de benjoin 3 gr. Borax 0,50 cent. Τὸ δεντρολίβανο μπορεῖτε νὰ τὸ ἀντικαταστήσετε μὲ βάμμα βενζόης ἢ ἔστω καὶ μ' ἕνα κουταλάκι τοῦ γλυκοῦ ὀξυζενέ.

Ἀγγελική, Ἀμαλιάδα: Τὴν προοδευτικὴ βαφὴ νὰ τὴν σταματήσετε ὁλότελα. Φαίνεται ὅτι μ' αὐτήν, κακῶς βέβαια, τρίβετε καὶ τὶς ρίζες. Βεβαίως τὰ συμπτώματα ποὺ μοῦ περιγράφετε, δυνατὸν νὰ εἶνε ὅλως συμπτωματικὰ καὶ νὰ ὀφείλωνται σὲ ἀναφυλακτικὲς ἐκδηλώσεις ἀπὸ τροφές. Ἀλλὰ δυνατὸν καὶ σ' αὐτήν. Ἄστε, φρονῶ, ὅτι δὲν πρέπει νὰ τὴν ξαναχρησιμοποιήσετε γιατὶ εἶνε ἐπικίνδυνη.

Ζαννίτα Ν. Ρ.: Ἡ συνταγὴ ἔχει ὡς ἑξῆς: Huile de Recine 8 gr. Acide gallique 0,25 cent. Vaseline jaune 10 gr. Θὰ τὴν χρησιμοποιῆτε μόνον τοπικῶς, ὡς μοῦ γράφετε ἄλλωστε.

Γ. Μ. ΛΑΔΑΣ

Οἱ 4 ὄψεις ΝΟΜΙΣΜΑΤΙΚΗΣ Ἐπιφροῆς

Ὁ κόσμος τοῦ χρήματος

Τὸ PIN ἀπὸ τὸν πόλεμο, τὰ νομίσματα ὅλων σχεδὸν τῶν κρατῶν ἀντιπροσώπευαν μιὰ πραγματικὴ καὶ θετικὴ ἀξία, γιατὶ στηρίζονταν εἴτε σὲ ἀποθέματα σὲ χρυσὸ (τὸ περίφημο κίτρινο μέταλλο ἦταν πάντα ὁ κυριαρχος τοῦ κόσμου) εἴτε στὸν ἐθνικὸ πλοῦτο τῆς χώρας. Ὁ πόλεμος ἀνέτρεψε, ὅμως, αὐτὴ τὴ βάσι, εἴτε γιατὶ ἐμείωσε ἢ ἐξηντλησε τὰ ἀποθέματα σὲ χρυσό, εἴτε γιατὶ προκάλεσε τεράστιες καταστροφές, ποὺ περιώρισαν αἰσθητὰ τὸν ἐθνικὸ πλοῦτο τῶν περισσοτέρων χωρῶν.

Τὸ νόμισμα τῶν χωρῶν ποὺ ἐπλήγησαν μ' αὐτὸ τὸν τρόπο ἔγινε, λοιπόν, ἀσταθὲς καὶ συνεπῶς ἀκατάλληλο ὡς μέσον συναλλαγῆς μὲ ἄλλα κράτη. Τὰ νομίσματα ἄλλων χωρῶν, ἀντιθετα, παρέμειναν σταθερὰ ἢ «σκληρά», γιὰ νὰ μεταχειρισθοῦμε μιὰ ἔκφρασι ποὺ ἐπεκράτησε τελευταῖα, διετήρησαν, δηλαδή, τὴν ἀξία τους κι' ὅπως ἦταν ἐπόμενο, ἔκαμαν ὅλο τὸν κόσμο νὰ στραφῇ σ' αὐτά, γιὰ νὰ τὰ χρησιμοποιήσῃ ὡς μέσα στὶς συναλλαγές του, ποὺ, διαφορετικά, θὰ ἦταν ἀδύνατες.

Τὸ δολλάριο καὶ ἡ στερλίνα ἔρχονται στὴν πρώτη γραμμὴ τῶν «σκληρῶν» νομισμάτων, χωρὶς, ὅμως, νὰ εἶναι τὰ μονα. Γιατὶ καὶ τὰ νομίσματα μερικῶν ἄλλων χωρῶν ἀποδείχθηκαν τὸ ἴδιο καὶ ἴσως περισσότερο «σκληρά». Ἀλλ' οἱ χῶρες αὐτὲς εἶναι μικρὲς καὶ ἔχουν πολὺ περιορισμένες συναλλαγές. Γι' αὐτὸ δὲν μποροῦσαν νὰ συναγωνισθοῦν τὰ δυὸ βασικὰ νομίσματα τῆς ἐποχῆς μας.

Οἱ Ἡνωμένες Πολιτεῖες κι' ἡ Μεγάλη Βρεταννία, χῶρες μὲ ἀνεξάντλητες πηγὲς πλούτου καὶ ἐμπόριο ποὺ ἁπλώνεται καὶ στὶς πέντε ἠπείρους, εἶχαν ἀνέκαθεν ἰδιαίτερες σφαῖρες οἰκονομικῆς ἐπιρροῆς ἡ καθεμιά. Ἀλλά, μετὰ τὸν πόλεμο, δημιούργησαν ἐπίσης καὶ σφαῖρες νομισματικῆς ἐπιρροῆς, ποὺ βρίσκονται σὲ στενὴ σχέσι πρὸς τὶς πρῶτες, χωρὶς, ὅμως, νὰ ταυτίζωνται ἀπόλυτα μ' αὐτές.

Ποιὲς εἶναι αὐτὲς οἱ σφαῖρες;

Ἁπλῶστε πάνω στὸ τραπέζι σας ἕνα χάρτη τῆς ὑδρογείου. Ὁλόκληρη ἡ Ἀμερική, βόρειος καὶ νότιος, βρίσκεται κάτω ἀπὸ τὴν κυριαρχία τοῦ δολλαρίου, μὲ δυὸ μόνον ἐξαιρέσεις, ποὺ εἶναι ἄλλωστε, ὁλότελα ἀσήμαντες: τῆς Βρετανικῆς Γουϋάννης καὶ τῆς Βρετανικῆς Ὀντούρας, ποὺ ἀνήκουν στὴν περιοχὴ τῆς στερλίνας.

Στὴν περιοχὴ τοῦ δολλαρίου ἀνήκουν ἐπίσης:

α) ἡ Ἰαπωνία, ἡ Κορέα καὶ τὸ συγκρότημα τῶν Φιλιππίνων Νήσων.

β) ἕνα μεγάλο μέρος τῆς Εὐρώπης (συγκυριαρχία μὲ τὴ στερλίνα).

Στὴν περιοχὴ τῆς στερλίνας, ἐξ ἄλλου, ἀνήκουν:

α) ἡ Ἀγγλία καὶ ἡ Ἰρλανδία (συγκρότημα Βρετανικῶν νήσων).

β) ὅλη ἡ νοτιοδυτικὴ καὶ νοτιοανατολικὴ Ἀφρικὴ καὶ συγκεκριμμένα: ἡ Νοτιοαφρικανικὴ Ἕνωσις, μὲ τὰ πλουσιώτατα χρυσωρυχεῖα καὶ ἀδαμαντωρυχεῖα της, ἡ Μπετουνκαλάνδη, ἡ Ροδεσία, ἡ Ταγκανίκα, ἡ Κένυα, ἡ Οὐγκάντα, ἡ Νιγηρία, ἡ Χρυσῆ Ἀκτή, ἡ Αἰθιοπία καὶ ἡ Σομαλία.

γ) στὴν Ἀσία: οἱ Ἰνδίες, οἱ νῆσοι τοῦ Ἰνδικοῦ Ἀρχιπελάγους καὶ ἡ περιοχὴ τῆς Μέσης Ἀνατολῆς (Ἀραβικὰ κράτη, Ἰράκ).

δ) ἡ Αὐστραλία, ἡ Νέα Ζηλανδία καὶ ὁλόκληρο τὸ συγκρότημα τῶν περιξ νήσων.

ε) ἡ Ἰσλανδία.

στ) συγκυριαρχία μαζὶ μὲ τὸ δολλάριο σ' ἕνα μεγάλο μέρος τῆς Εὐρώπης (ἡ ὑπεροχὴ βρίσκεται περισσότερο πρὸς τὸ μέρος τοῦ δολλαρίου παρὰ τῆς στερλίνας).

ζ) ἡ Βρεταννικὴ Ὀντούρας καὶ ἡ Βρεταννικὴ Γουϋάνη στὴ Νότιο Ἀμερική.

Ἡ περιοχὴ τῆς στερλίνας περιλαμβάνει δηλαδὴ ὁλόκληρο σχεδὸν τὸ τεράστιο ἀποικιακὸ κράτος τῆς Ἀγγλίας, ποὺ εἶναι τὸ μεγαλύτερο ἀπὸ ὅσα γνώρισε ὡς σήμερα ὁ κόσμος. Ἐξαίρεσι ἀποτελεῖ ὁ Καναδᾶς, ποὺ ἀνήκει γιὰ λόγους γεωγραφικοὺς στὴν περιοχὴ τοῦ δολλαρίου.

Μιὰ τρίτη περιοχὴ ἐξουσιάζεται ἀπὸ τὸ ρούβλι. Σ' αὐτὴν ἀνήκουν οἱ χῶρες ποὺ βρίσκονται πίσω ἀπὸ τὸ Σιδηροῦν παραπέτασμα, δηλαδὴ ἡ Σοβιετικὴ Ρωσία καὶ οἱ δορυφόροι της.

Ὑπάρχει, τέλος, μιὰ σχετικὰ ἐλεύθερη περιοχή. Τὴν ἀποτελοῦν μερικὲς χῶρες ποὺ κατώρθωσαν ἢ προσπαθοῦν νὰ διατηρήσουν τὴ νομισματικὴ ἀνεξαρτησία τους: Ἐλβετία, Νορβηγία, Σουηδία, Δανία (τὰ Σκανδιναυϊκὰ κράτη ὑπάγονται ἐμμέσως στὴν περιοχὴ τῆς στερλίνας), Βέλγιο, Τουρκία, Ἱσπανία καὶ λιγώτερο ἡ Πορτογαλλία.

Οἱ λόγοι τῆς ὑποτιμήσεως

Ὁ ἀντίκτυπος ἀπὸ τὴν ὑποτίμησι τῆς στερλίνας ἔγινε αἰσθητὸς σ' ὁλο τὸν κόσμο. Εἴκοσι τρεῖς ἄλλες χῶρες — ἀνάμεσα σ' αὐτὲς εἶναι καὶ ἡ Ἑλλας — ὑποτίμησαν ἐπίσης τὰ νομίσματά τους, φαίνεται δὲ πιθανὸν ὅτι τὸ παράδειγμά τους θ' ἀκολουθήσουν καὶ 4-5 ἄλλες.

Ἡ στερλίνα ρυθμίζει ἢ ἐπηρεάζει τὶς συναλλαγὲς στὸ τρίτον περίπου τοῦ πλανήτου μας. Ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, τὸ ἀχανὲς ἀποικιακὸ κράτος τῆς Βρεταννικῆς συμπολιτείας περιλαμβάνει στοὺς κόλπους του τὶς κυριώτερες πηγὲς πρώτων ὑλῶν, ἀπὸ τὰ σιτηρὰ ὡς τὸ χάλυβα καὶ τὸ πετρέλαιο κλπ.

Ὁ βασικὸς ρόλος ποὺ ἀναγκάσε τὴν Ἀγγλία νὰ προβῇ σ' αὐτὴν τὴν ὑποτίμησι ἦταν ἡ ἐξάντλησις τῶν εἰς χρυσὸν ἀποθεμάτων της καὶ τὸ γεγονὸς ὅτι τὰ ἀγγλικὰ προϊόντα, λόγῳ τῆς ὑψηλῆς τιμῆς τῆς λίρας, δὲν εὕρισκαν θέσι στὶς διεθνεῖς ἀγορές.

Ἡ γενομένη ὑποτίμησις, δὲν ἐμείωσε, ὅμως, τὴν ἐσωτερικὴ ἀξία τοῦ νομίσματος, ποὺ παραμένει πάντοτε ἡ ἴδια. Τὸ μόνο ποὺ ἔγινε στὴν προκειμένη περίπτωσι εἶναι ὅτι καθωρίσθηκε μὲ διαφορετικὸ τρόπο ἡ σχέσις τῆς λίρας πρὸς τὸ δολλάριο καὶ ἔμμεσα πρὸς ὅλα τὰ ἄλλα νομίσματα. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι τὰ ἄλλα κράτη καὶ ἰδίως ἐκεῖνα τῆς περιοχῆς τοῦ δολλαρίου ἔχουν συμφέρον νὰ προμηθεύουν ἐμπορεύματα ἀπὸ τὴν

Ο Διεθνής ΣΗΒΟΣ

Το παγκόσμιο ποδοσφαιρικό πρωτάθλημα

Στάδιο στὸ Ρίο 'Ιανέϊρο γιὰ 150.000 θεατὲς

'Η Βραζιλία εἶνε πανέτοιμη νὰ δεχθῆ τὸ 1950 τὶς ἐθνικὲς ὁμάδες τῶν ξένων κρατῶν, ποὺ θὰ μετάσχουν στὸ Παγκόσμιο Ποδοσφαιρικὸ Πρωτάθλημα. Διέθεσε 16.000.000 φράγκα καὶ τὸ μεγαλύτερο στάδιο τοῦ κόσμου.

Γιὰ πρώτη φορὰ στὰ παγκόσμια ποδοσφαιρικὰ χρονικὰ χτίζεται στάδιο ποὺ νὰ χωρῆ 150.000 θεατές. Οἱ Βραζιλιανοί, φανατικοὶ φίλοι τοῦ ποδοσφαίρου, ὑπολόγισαν πὼς μὲ τοὺς ἀγωνιστικοὺς χώρους ποὺ διέθεταν δὲν θὰ μποροῦσαν νὰ ἱκανοποιήσουν τὶς ἀπαιτήσεις τῶν φιλάθλων. Χωρὶς νὰ διστάσουν οὔτε στιγμή, δανείστηκαν ἕνα κολοσσιαῖο ποσό, μ' ἀντίκρυσμα τὶς εἰσπράξεις τῶν ἀγώνων τοῦ Παγκοσμίου Ποδοσφαιρικοῦ Πρωταθλήματος τοῦ 1950, καὶ χτίζουν τώρα τὸ μεγαλύτερο ποδοσφαιρικὸ στάδιο τοῦ κόσμου. Θὰ ἔχη ὅλες τὶς ἀνέσεις. Ἀκόμη καὶ αἴθουσα κινηματογράφου γιὰ τοὺς ποδοσφαιριστάς! Θὰ εἶνε ἕτοιμο στὶς ἀρχὲς τοῦ 1950. Τὸ πρωτάθλημα, ὅπως εἶνε γνωστόν, θὰ διεξαχθῆ ἀπὸ τὰ τέλη Ἰουλίου, μέχρι τὰ μέσα Αὐγούστου τοῦ ἐρχόμενου χρόνου.

Βρεττανικὲς ὁμάδες γιὰ πρώτη φορὰ θὰ διεκδικήσουν τὸν τίτλο στὸ Παγκόσμιο Πρωτάθλημα. 'Η Οὐραγουάη τὸν κατέκτησε τὸ 1930, ἡ 'Ιταλία τὸ 1934 καὶ τὸ 1938. Ὡς κάτοχος τοῦ τίτλου ἡ 'Ιταλία δὲν θὰ ἔχη νὰ ἀνταγωνισθῆ πρὸς τὶς εὐρωπαϊκὲς ὁμάδες ποὺ θὰ παλέψουν ὡς «φιναλίστριες» τῆς εὐρωπαϊκῆς ζώνης. 'Η Βραζιλία ἐπίσης ὡς φιλοξενοῦσα χώρα ἐξασφαλίζει θέσι. Ὑπολογίζεται πὼς 30 ἕβδη θὰ λάβουν μέρος στὸ Παγκόσμιο Πρωτάθλημα.

★

'Η Εὐρώπη καὶ ἡ 'Εγγὺς 'Ανατολὴ θὰ στείλουν 8 «φιναλίστριες» ὁμάδες. 'Η 'Ασία 7. 'Η Βόρειος 'Αμερικὴ 2. 'Η Νότιος 'Αμερικὴ 5, περιλαμβανομένης τῆς Βραζιλίας. Οἱ εἰδικοὶ τοῦ παγκοσμίου ποδοσφαίρου ὑπολογίζουν πὼς στὴ Βραζιλία θὰ πάνε ἀπὸ τὴν Εὐρώπη ἡ 'Ιταλία, ἡ Σουηδία, ἡ 'Ισπανία, ἡ ἡ Πορτογαλία, ἡ Γιουγκοσλαυΐα, ἡ 'Ελβετία, ἡ Αὐστρία καὶ δυὸ ὁμάδες ἀπὸ τὸ 'Ηνωμένο Βασίλειο (Μ. Βρεττανία), τὸ Μεξικὸ καὶ οἱ 'Ηνωμένες Πολιτεῖες τῆς 'Αμερικῆς θὰ προκριθοῦν ἀπὸ τὴ Βόρειο 'Αμερική, ἡ 'Αργεντινὴ καὶ ἡ Χιλή, ἡ Οὐραγουάη καὶ ἡ Παραγουάη ἀπὸ τὴ Νότιο. 'Απ' τὴν 'Ασία μάλλον οἱ 'Ινδίες θὰ λάβουν μέρος, γιατὶ ἡ συμμετοχὴ τῆς Μπούρμας εἶνε ἀκόμη ἀμφίβολη. 'Η Μπούρμα καὶ οἱ 'Ινδίες εἶνε μὲ τὶς Φιλιππίνες στὴν ἴδια κατηγορία. 'Η Κούβα ὑπάγεται στὴν ὁμάδα τοῦ Μεξικοῦ καὶ τῶν 'Ηνωμένων Πολιτειῶν.

'Ο γνώριμός μας ἀπ' τοὺς ἀγῶνες Κυπέλλου Φιλίας 'Ανατολικῆς Μεσογείου Γάλλος φιλέλλην Ζύλ, Ριμέ, πρόεδρος τῆς Διεθνοῦς Ποδοσφαιρικῆς 'Ομοσπονδίας καὶ ὁ 'Οττορίνο Μπαράσσι, πρόεδρος τῆς 'Ιταλικῆς Ποδοσφαιρικῆς 'Ομοσπονδίας θὰ μεταβοῦν στὸ Ρίο 'Ιανέϊρο γιὰ νὰ συντονίσουν τὶς προπάθειες τῆς Διοργανωτικῆς 'Επιτροπῆς τοῦ Παγκοσμίου Πρωταθλήματος.

Τὸ πρόγραμμα προβλέπει 30 ἀγῶνες σὲ 25 ἡμέρες. Οἱ διαργανώται σκέπτονται νὰ τελέσουν καὶ νυκτερινοὺς ἀγῶνες ὑπὸ τὸ φῶς τῶν προβολέων, ἀλλὰ δὲν ἔχουν ἀκόμη πάρει ὁριστικὴ ἀπόφασι. Τὰ παιχνίδια θὰ γίνωνται Πέμπτη καὶ Κυριακή. Μερικὰ ἀπ' αὐτὰ στὸ Ρίο 'Ιανέϊρο καὶ μερικὰ στὸ Σὰν Πάολο. Προβλέπονται ἀγῶνες καὶ στὸ Πόρτο 'Αλέγκρε καὶ στὸ Μπέλο 'Οριζόντε. Τὸ Πόρτο 'Αλέγκρε βρίσκεται στὴν ἄκτὴ τοῦ 'Ατλαντικοῦ κοντὰ στὴν Οὐραγουάη. Τὸ Μπέλο 'Οριζόντε εἶνε στὰ μεσόγεια, κοντὰ στὸ Ρίο 'Ιανέϊρο. Τὸ Σὰν Πάολο εἶνε ἡ δεύτερη σὲ πληθυσμὸ πόλις τῆς Βραζιλίας καὶ σὲ λίγο καιρὸ θὰ συναγωνίζεται τὸ Ρίο.

Οἱ διοργανωταὶ ὑπολογίζουν ἕνα παιχνίδι 'Αργεντινῆς - 'Ιταλίας στὸ Σὰν Πάολο, ὅπου ἀνθεῖ μεγάλη ἰταλικὴ ἀποικία. Σκοτοῦρα μεγάλη γιὰ τοὺς ὀργανωτὰς εἶνε τὸ πρόβλημα τῆς στεγάσεως. Τὸ Ρίο δὲν ἔχει πολλὰ ξενοδοχεῖα. Καὶ τὰ ξενοδοχεῖα πρώτης τάξεως εἶνε πολὺ λίγα. 'Η Σουηδία φέρθηκε πολὺ ἔξυπνα καὶ ἔκλεισε προκαταβολικὰ κρεβδάτια γιὰ τὴν ὁμάδα της ἀπὸ τὸν περασμένο Αὔγουστο.

Τὸ Ρίο θὰ διαθέση γιὰ τοὺς ἀγῶνες τὸ ἐθνικὸ Στάδιο (150.000 θέσεις) καὶ τὸ στάδιο τοῦ Βάσκο ντὲ Γκάμα (35.000 θέσεις). Τὸ στάδιον Πακαμποὺ τοῦ Σὰν Πάολο χωρεῖ 50.000 θεατές.

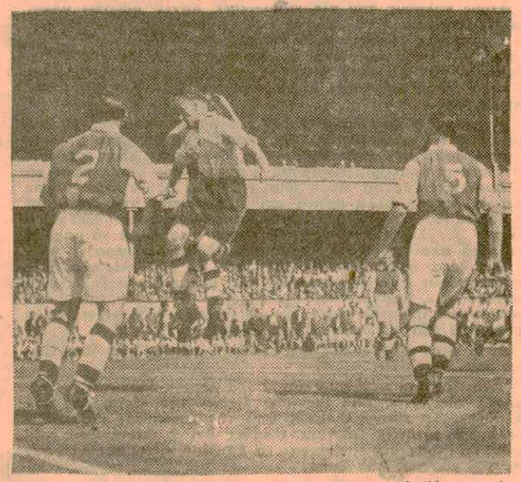
★

'Ο 'Ιταλὸς πρόεδρος τῆς Ποδοσφαιρικῆς 'Ομοσπονδίας τῆς χώρας τοῦ Μπαράσσι θὰ μείνη στὴ Βραζιλία ἕνα μῆνα ὡς φιλοξενούμενος. Ἔμεινε ἔκπληκτος ὅταν εἶδε τὶς προόδους τῶν Βραζιλιανῶν στὸ ποδόσφαιρο. Διερωτήθηκε γιατὶ δὲν ἔδειξαν ἐνδιαφέρον γιὰ τὸ Παγκόσμιο Κύπελλο στὴν Εὐρώπη. Κατὰ τὴ γνώμη του θὰ μποροῦσαν νὰ εἶνε ἀσφαλεῖς νικηταί.

Οἱ Βραζιλιανοὶ εἶχαν τὴν εὐκαιρία δυὸ φορὲς νὰ δείξουν τὶ ἀξίζουν συγκριτικὰ μὲ τὶς εὐρωπαϊκὲς ὁμάδες. 'Η "Αρσεναλ τῆς 'Αγγλίας καὶ ἡ Ράπιντ τῆς Βιέννης πῆγαν στὴ Βραζιλία γιὰ μιὰ σειρὰ ἀγώνων καὶ γύρισαν, εἰδικῶς ἡ Ράπιντ, φορτωμένες μὲ ἀρκετὰ τέρματα. 'Η Μποντταφόγκο Κλὰμπ ἔκλεισε σειρὰ 7 ἀγώνων μὲ τὸ Μάλμοε Κλὰμπ τῆς Σουηδίας στὰ τέλη τοῦ 1949 καὶ ἔτσι θὰ ὑπάρξη σύγκρισις μεταξὺ Βραζιλιανοῦ καὶ Σουηδικοῦ ποδοσφαίρου. Στὶς ἀρχὲς τοῦ 1949 ἡ Βάσκο ντὲ Γκάμα ἔδωσε σειρὰ ἀγώνων στὸ Μεξικὸ χωρὶς καμμιὰ ἥττα καὶ μονάχα μὲ μιὰ ἰσοπαλία.

Γιὰ νὰ νικηθοῦν οἱ Βραζιλιανοὶ εἶνε δύσκολο. Μονάχα οἱ Βρεττανοί, οἱ 'Ισπανοί, οἱ 'Ελβετοί, οἱ Σουηδοί, οἱ Οὐραγουανοὶ καὶ οἱ 'Αργεντινοὶ μποροῦν νὰ τὸ κατορθώσουν καὶ ἐὰν διαθέσουν ἐξαιρετικὴ ταχύτητα καὶ ἀξιοσημείωτη ἀντοχή.

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

"Η «Ἄρσεναλ» ποὺ θὰ διεκδικήση τὸ Πρωτάθλημα τοῦ Κόσμου στὸ Ρίο 'Ιανέϊρο τὸ 1950.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ τοῦ παρόντος τεύχους

Συλλαβικὸ ρεμβεστανρόλεξο

Α'. ΣΕΙΡΑ

1) ΠΕΛΕΚΗΜΑ. 2) ΚΑΜΑΤΕΡΑ. 3) ΓΗΡΑΛΕΟΣ.

Β'. ΣΕΙΡΑ

4) ΥΠΕΡΠΕΡΑΝ. 5) ΚΑΘΗΜΕΡΑΝ. 6) ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ.

Γ'. ΣΕΙΡΑ

7) ΥΠΗΚΟΟΣ. 8) ΜΕΤΑΤΡΟΠΗ. 9) ΚΑΜΩΜΑΤΑ.

Τὸ ἐπισκεπτήριο

ΔΗΜΟΣΙΟΣ ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ

Στειχειόγριφος

ΝΑΞΟΣ — ΝΑΟΣ

Μεταγραμματισμὸς

ΝΟΥΣ — ΝΑΥΣ

Αἴνιγμα

ΚΕΦΑΛΟΣ — ΚΕΦΑΛΗ

Μαγικὴ εἰκὼν χωρὶς εἰκόνα

Στὸ καλάθι (ὀρθογραφικὰ λάθη...)

Ἀναγραμματισμὸς

ΤΟΚΙΟ — ΚΙΟΤΟ

Λογοπαικτικὸς λεξίγριφος

Συρακοῦσαι (Σειρὰ ἀκουσε)

Τονόγριφος

Σερβία — Σέρβια

'Η λύσις τοῦ 243ου σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΝΑΤΟΥΡΑΛΙΣΜΟΣ. 2) ΑΕΙ — ΣΠΑΝΙΟΣ — ΜΑΣ. 3) ΜΙΑ — ΟΚΤΑΣ — ΔΕΝ. 4) ΕΝ — ΡΑΣ — ΙΟΝ — ΡΙΣ — ΡΑ. 5) ΦΑΝΟΣ — ΔΑΝΟΣ. 6) ΑΜ — ΦΙΛΙΚΗ — ΑΔΗΣ — ΔΟ. 7) ΛΕΚ — ΣΑ — ΝΑ — ΙΣ — ΣΟΛ. 8) ΟΡΑΝ — ΕΙ — ΚΑΛΕ. 9) ΠΙΛΑΤΟΣ — ΟΝΤΑΡΙΟ. 10) ΟΚΑΣ — ΑΝ — ΙΡΑΝ. 11) ΙΟΙ — ΕΚ — ΜΠ — ΕΛ — ΑΝΤ. 12) ΗΣ — ΑΙΤΩ — ΙΚΑΡΟΣ — ΑΕ. 13) ΜΕΛΟΣ — ΝΙΦΑΣ. 14) ΙΔ — ΚΩΣ — ΛΟΣ — ΣΟΝ — ΝΟ. 15) ΣΙΑ — ΜΗΤΕΡ — ΜΟΣ. 16) ΑΝΩ — ΓΕΓΟΝΟΣ — ΤΗΝ. 17) ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΡΙΟΝ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΜΕΓΑΛΟΠΟΙΗΣΙΣ. 2) ΑΙΝ — ΜΕΡΙΚΟΣ — ΔΙΑ. 3) ΝΕΑ — ΚΑΛΑΙ — ΑΝΑ. 4) ΑΙ — ΡΑΦ — ΝΑΣ — ΑΕΚ — ΩΝ. 5) ΡΑΝΙΣ — ΕΙΛΩΣ. 6) ΟΣ — ΣΟΛΑ — ΟΙΚΤΟΣ — ΓΓ. 7) ΥΠΟ — ΣΙ — ΕΣ — ΩΣ — ΜΕΝ. 8) ΡΑΚΙ — ΩΜ — ΛΗΓΩ. 9) ΑΝΤΟΧΗΝ — ΠΙΛΟΤΟΣ. 10) ΛΙΑΝ — ΑΡ — ΣΕΝΤ. 11) ΙΟΣ — ΔΑ — ΟΝ — ΑΝ — ΡΟΗ. 12) ΣΣ — ΡΑΔΙΟΝ — ΕΡΙΣ — ΣΡ. 13) ΣΙΝΗΣ — ΛΟΦΟΣ. 14) ΟΜ — ΣΟΣ — ΚΑΙ — ΣΑΝ — ΤΟ. 15) ΣΑΔ — ΣΑΡΡΑ — ΜΗΝ. 16) ΣΕΡ — ΔΟΛΙΑΝΑ — ΝΟΝ. 17) ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΕΙΟΣ.

❂❂❂

Τὰ παιδιὰ ποὺ περίσσευαν

Οἱ 'Αμερικανοὶ κοινωνιολόγοι εἶχαν παρατηρήσει ὅτι σὲ μιὰ ὡρισμένη περιφέρεια ὑπῆρχαν πολὺ περισότερα παιδιὰ 10 - 15 ἐτῶν, ἀπ' ὅσα παιδιὰ 0 - 5 ἐτῶν εἶχαν βρεθῆ στὴν ἀπογραφὴ ποὺ εἶχε γίνει πρὸ 10 ἐτῶν. Κι' ὅμως ὅλα τὰ παιδιὰ αὐτὰ εἶχαν γεννηθῆ ἐκεῖ, δὲν εἶχαν ἔρθει ἀπ' ἀλλοῦ! Ποῦ βρέθηκαν λοιπὸν τὰ παραπάνω;... Τὸ μυστήριο αὐτὸ ζάλισε τοὺς εἰδικούς... ὡς ὅτου ἐπιτέλους ἐξακριβώθηκε ἁπλούστατα ὅτι οἱ γονεῖς τῶν παιδιῶν εἶχαν παραλείψει νὰ τὰ δηλώσουν στὴν παλιὰ ἀπογραφή!

ΚΛΕΦΤΕΣ γιὰ ἐκδίκησι

'Ο ἐνθρὸς τοῦ ἠλεκτρισμοῦ

Μιὰ πολυπληθὴς κατηγορία κλοπῶν, πού φαίνονται ἐκ πρώτης ὄψεως παράξενες κι' ἀνεξήγητες, ἔχουν γιὰ ἐλατήριό τους τὴν ἐκδίκησι. Αὐτὸ συνέβαινε π. χ. στὴν περίπτωσι κάποιου 'Αντονυ Φόϋ, ἑνὸς Νεοὐορκέζου ἐμποροϋπαλλήλου, 46 ἐτῶν, ποὺ συνελήφθη πρὸ ὀλίγων ἑβδομάδων κρατῶντας ἕνα δέμα μὲ 33 γυναικεῖα «σλίπς» ἀξίας 110 δολλαρίων. Τὰχε κλέψει ἀπ' τὸ μεγάλο κατάστημα ὅπου ἐργαζόταν ἐπὶ πολλὰ χρόνια.

—Γιατὶ τὰ πῆρατε, δλ' αὐτά; τὸν ρώτησε ὁ ἀστυνόμος. Γιὰ νὰ τὰ πουλήσετε;

—"Οχι, ἀπάντησε ξερὰ ὁ Φόϋ.

— Γιὰ νὰ τὰ χαρίστε στὶ ἀιλενάδα σας;

—Οὔτε.

—Γιατὶ λοιπόν;

—Γιατὶ εἶχα ἀγανακτήσει πιὰ μὲ τὸν τρόπο ποὺ μοὶ μιλοῦσε ὁ ἀφεντικός μου!...

Κι' ὁ Φόϋ ἐξήγησε ὅτι, κάθε φορὰ ποὺ ὁ προϊστάμενός του τὸν ἐμάλωνε, αὐτὸς ἔκλεβε διάφορα εἴδη ἀπ' τὸ κατάστημα, γιὰ νὰ τὸν ἐκδικηθῆ.

—Δὲν τὄκανα ἀπὸ συμφέρον, πρόσθεσε, γιατὶ ἦσαν πράγματα ποὺ δὲν μποροῦσα νὰ τὰ μεταχειρισθῶ ὁ ἴδιος, οὔτε κι' ἐπεχείρησα ποτὲ νὰ τὰ πουλήσω!

Πραγματικά, οἱ ἀστυνομικοὶ ἔκαμαν μιὰ ἔρευνα στὸ σπίτι του καὶ βρῆκαν γυναικεῖα ἐσώρουχα, σουτιέν, ζῶνες, κάλτσες κλπ., ἀξίας 20.000 δολλαρίων περίπου. 'Ο Φόϋ τάχε κλέψει σὲ διάφορες ἐποχές, πάνω στὸ θυμό του... "Αγνωστον ἂν θὰ τὸν παραπέμψουν σὲ δίκη γι' αὐτὲς τὶς κλοπές. Στὸ μεταξύ, τὸν ἔχουν στείλει γιὰ παρατήρησι... σὲ μιὰ φρενολογικὴ κλινική!

Στὴν ἴδια κατηγορία ἀνήκει κι' ὁ "Αγγλος Χένρυ Χόλμπρουκ, ποὺ θυσίασε τὴν ὑπόληψί του καὶ τὸ στάδιό του, γιὰ μιὰ ἀνόητη ἐκδίκησι. 'Επὶ 10 χρόνια περίπου, συνέβαιναν κάθε τόσο μυστηριώδεις κλοπὲς τσχυδρομικῶν σάκκων ἀπὸ τὰ τραῖνα τῆς γραμμῆς τοῦ Μάντσεστερ. 'Η σιδηροδρομικὴ ἑταιρεία εἶχε πληρώσει ἀποζημιώσεις πολλῶν χιλιάδων λιρῶν.

Οἱ ἔρευνες γιὰ τὴν ἀνακάλυψι τοῦ δράστου τῶν κλοπῶν ἀπέκλεισαν σιγὰ - σιγὰ ὅλους τοὺς σιδηροδρομικοὺς ὑπαλλήλους, ἐκτὸς ἀπὸ ἕνα, τὸ Χόλμπρουκ, ποὺ ἐθεωρεῖτο ὡστόσο ἀπόλυτα ἔμπιστος κι' εἶχε 26 ἐτῶν προϋπηρεσία. 'Η ἀστυνομία ἔκαμε μιὰν αἰφνιδιαστικὴ ἔρευνα στὸ σπίτι του καὶ βρῆκε κλεμμένες ἐπιταγές, κοσμήματα, γουναρικὰ — γενικῶς, ὅ,τι περιεῖχαν τὰ χαμένα ταχυδρομικὰ δέματα.

'Ο Χόλμπρουκ ὡμολόγησε τότε ὅτι ἔτσι ἔκαμει ὅλες ἐκεῖνες τὶς κλοπές, γιὰ νὰ ἐκδικηθῆ τὴν ἑταιρεία ποὺ εἶχε ἀπορρίψει πρὸ 10 ἐτῶν μιὰ αἴτησι μεταθέσεώς του.

—"Ἤξερα ἄλλωστε, πρόσθεσε, ὅτι ἡ ἑταιρεία ἦταν σὲ θέσι ν' ἀποζημιώσῃ ὅλους τοὺς παθόντες.

Τέλος, ὁ κτηματίας Εὐγένιος Μπουσέρ, στὸ Νουαρὼ τῆς Γαλλίας, ἔγινε κλέφτης καὶ φονιᾶς, γιὰ νὰ ἐκδικηθῆ... τὸν ἠλεκτρισμό!

'Ηταν ὁ πλουσιώτερος στὴν περιφέρειά του, ἐντιμώτατος κι' ἀξιοσέβαστος. Κι' ὅμως σκαρφάλωνε κρυφὰ στοὺς ἠλεκτρικοὺς στύλους κι' ἔκοβε τὰ σύρματα. 'Η ἀστυνομία εἶχε χαλάσει τὸν κόσμο γιὰ ν' ἀνακαλύψῃ τὸ δράστη, ἀλλὰ τοῦ κάκου...

Μιὰ μέρα, ὁ ἠλεκτροτεχνίτης Μαρσὲλ Παγιὲν εἶχε ἀνεβῆ σ' ἕνα στύλο, γιὰ νὰ ἐπιδιορθώσῃ μιὰ ἀπ' τὶς μυστηριώδεις ἐκεῖνες βλάβες. Ξαφνικά, ἀντήχησε ἕνας πυροβολισμός, κι' ὁ ἄτυχος τεχνίτης γκρεμίστηκε στὸ ἔδαφος, θανάσιμα πληγωμένος.

—Τὸν πυροβόλησα σὲ μιὰ στιγμὴ μανίας! ὡμολόγησε ἀργότερα ὁ Μπουσέρ. Ἀπ' τὸν καιρὸ ποὺ ἕνα ἠλεκτρισμένο σύρμα ἔπεσε καὶ σκότωσε τὸ παιδί μου, μισῶ θανάσιμα κάθε τι ποὺ ἔχει σχέσι μὲ τὸν ἠλεκτρισμό!

Τώρα ὁ Μπουσὲ εἶναι κλεισμένος σ' ἕνα φρενοκομεῖο. Καὶ γιὰ κάθε ἐνδεχόμενον, τὸ κελλί του φωτίζεται μόνο μὲ κέρι...

❂❂

Καινούργιες ὅρκοι

'Ο συνηθισμένος ὅρκος τοῦ γάμου στὴν ἐκκλησία τῶν Διαμαρτυρομένων εἶναι ὅτι οἱ δυὸ σύζυγοι θὰ μείνουν ἑνωμένοι «ἐφόσον ζοῦν». Ἀλλὰ ὁ πάστωρ Γκόρντον Μὰκ Κήμαν, ἐφημέριος τοῦ ναοῦ τῶν Ἁγίων Πάντων, στὸ Γουόρτσεστερ τῆς Μασαχουσέττης, ἔκρινε ὅτι ἡ ἐκφρασις αὐτὴ εἶναι «ἀπηρχαιωμένη» κι' ὅτι δὲν ταιριάζει «μὲ τὸ σημερινὸ μορφωτικὸ ἐπίπεδο». Τὴν τροποποίησε λοιπόν, ἔτσι ὥστε νὰ ὁρκίζωνται οἱ δυὸ σύζυγοι ὅτι θὰ μείνουν ἑνωμένοι «ἐφόσον ἀγαποῦν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον». Κι' ἔχει κάμει ἤδη 20 γάμους μ' αὐτὸ τὸν καινούργιο τρόπο.

'Ο ἐξαμερικανισμὸς ὅπως βλέπετε προχώρησε καὶ ὡς τὴν ἐκκλησία ποὺ προσπαθεῖ νὰ τὴν συγχρονίσῃ.

ΚΟΠΤΙΚΗ ΡΑΠΤΙΚΗ
ΖΩΓΡΑΦΟΥ

Ἐργασία ἐπιμεμηνέη

ΔΙΠΛΩΜΑΤΑ ΠΑΡΙΣΙΩΝ
ECOLE PIGIER
GUERE LA VIGNE
ΔΙΠΛΩΜΑ ΤΙΜΗΣ
INSTITUT DE COUPE MODERNE
Μαθήματα

ΗΜΕΡΗΣΙΑ ΚΑΙ ΒΡΑΔΥΝΑ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΚΑΘ' ΕΚΑΣΤΗΝ
ΛΟΥΛΑ Σ ΖΩΓΡΑΦΟΥ
ΟΔ. ΠΙΠΙΝΟΥ 77 - ΤΗΛ. 83.959

Τραγικὸ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η ΒΕΝΤΕΤΑ τοῦ Κορσικανοῦ

"Ημουν ξένος στὸ νησί, κι' οἱ Κορσικανοὶ εἶναι πάντοτε λιγόλογοι μὲ τοὺς ξένους. Γι' αὐτό, τοῦ κάκου προσπαθοῦσα νὰ μαντέψω τί εἴδους ἄνθρωπος ἦταν ἐκεῖνος, ποὺ τὸν ἔβλεπα νὰ περνᾶη πάντα ἀμίλητος, ἀναμαλλιασμένος, στοὺς δρόμους, ποὺ ἔφευγε σὰν τρελλός, ἂν τύχαινε νὰ συναντήσῃ στὸ δρόμο του καμμιὰ γυναῖκα μὲ παιδὶ στὴν ἀγκαλιά της, καὶ ποὺ κανένας δὲν τοῦ μιλοῦσε.

Τέλος, μιὰ μέρα, ποὺ τὰ πίναμε μὲ τὸ γέρο - Τζιοβάνι τὸ βαρκάρη, σὲ μιὰ ταβέρνα, τὸ κρασὶ ἔλυσε τὴ γλῶσσα του.

— Αὐτός; μοῦ εἶπε, καθὼς περνοῦσε ἀπὸ τὸ δρόμο, ἀμίλητος, πάντα, ὁ ἄγνωστος. Εἶναι ὁ Τζεντίλι... 'Ο τελευταῖος ποὺ ἀπόμεινε ἀπὸ τὴ γενιά του...

— Εἶναι τρελλός; ρώτησα.

— Ναί, τρελλάθηκε ἀπὸ τὴ «βεντέττα»! μοῦ ἀποκρίθηκε ὁ βαρκάρης.

'Ανατρίχιασα. Εἶχα ἀκούσει γιὰ τὴ φοβερὴ Κορσικάνικη «βεντέτα» καὶ καταλάβαινα πὼς κάποιο δράμα κρυβόταν στὴ ζωὴ τοῦ Τζεντίλι ἐκείνου. Ἀλλὰ τὸ δράμα αὐτό, ποὺ μοῦ τὸ διηγήθηκε ὁ Τζιοβάνι ὁ βαρκάρης, ἦταν πολὺ πιὸ φρικτό, ἀπ' ὅ,τι θὰ μποροῦσα νὰ φανταστῶ...

—Τὴν ξέρετε τὴ «βεντέτα», ἄρχισε νὰ μοῦ λέη ὁ Τζιοβάνι. Ἅμα πέση ἀνάμεσα σὲ δυὸ οἰκογένειες, βαστάει γενιὲς ὁλόκληρες. Τὸ πρώτο αἷμα φέρνει τὸ δεύτερο καί, καμμιὰ φορά, αὐτὸ τὸ θανάσιμο μῖσος βαστάει πολλὰ χρόνια, τόσα ποὺ, στὰ τελευταῖα οἱ δυὸ οἰκογένειες μισοῦνται κι' ἀλληλοσκοτώνονται χωρὶς νὰ ξέρουν πριὰ ἦταν ἡ πρώτη ἀφορμὴ αὐτῆς τῆς βεντέτας.

» Ἀνάμεσα στὴν οἰκογένεια τοῦ Τζεντίλι καὶ σὲ μιὰν ἄλλη τοῦ χωριοῦ μας, ποὺ ξεκλήρισε πιά, τὴν οἰκογένεια Καστανόβα, ὑπῆρχε ἀπὸ χρόνια μιὰ ἀγρία βεντέτα. Πολλοὶ εἶχαν σκοτωθῆ κι' ἀπὸ τὰ δυὸ μέρη. Ἐδῶ καὶ τριάντα χρόνια, ζοῦσαν ὁ Τζεντίλι αὐτὸς, ποὺ ἦταν τότε παλληκάρι δώδεκα χρονῶν, κι' ὁ πατέρας του. Δὲν εἶχε ἀπομείνει ἄλλος συγγενής τους. Ἀπὸ τὴν οἰκογένεια τῶν Καστανόβα πάλι ὑπῆρχαν τρία ἀδέρφια μονάχα. Εἶχαν καὶ μιὰν ἀδελφή, μικρότερη, ἀλλ' αὐτὴν τὴν εἶχαν διώξει ἀπὸ τὸ χωριό, γιὰ νὰ τὴν προφυλάξουν, ἀπὸ πολὺ μικρή, καὶ κανένας δὲν ἤξερε ποῦ ζοῦσε.

»Ἕνα πρωΐ, ξημερώματα, ποὺ ὁ Τζεντίλι, μαζὶ μὲ τὸν πατέρα του πήγαιναν ἀπὸ χωράφι τους, ἔπεσαν ἀπάνω στὰ τρία ἀδέρφια τοὺς Καστανόβα, ποὺ τοὺς φύλαγαν καρτέρι σὲ μιὰ ρεμματιά.

»'Ο γέρο Τζεντίλι δὲν ἤξερε τί θὰ πῆ φόβος. Δὲν προφταινε νὰ βγάλη τὸ πιστόλι του, γιατὶ οἱ ἄλλοι τὸν σημάδευαν μὲ τὶς καραμπίνες τους, ἀλλὰ δὲν δείλιασε.

»—Βαράτε με! τοὺς εἶπε. Τί στεκόσαστε;

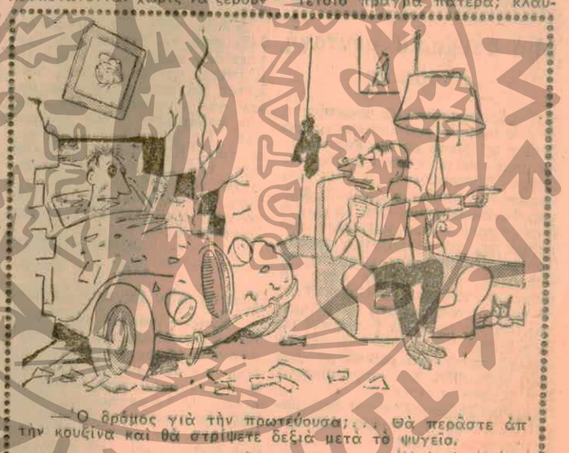
»'Αλλ' ὁ μεγαλύτερος ἀπὸ τὰ τρία ἀδέρφια τοὺς Καστανόβα εἶχε μιὰ σατανικὴ ἰδέα.

»—Ἄκουσε, γέρο, τοῦ εἶπε. 'Αρκετοὶ σκοτωθήκαμε κι' ἀπὸ τὶς δυὸ φαμίλιες. 'Ο ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ σας ἂς σκοτώση τὸν ἄλλον, κι' ὁποιος ζήση θὰ τὸν ἀφίσουμε νὰ φύγη καὶ δὲν θὰ τὸν ξαναπειράξουμε. "Αν δὲν δεχτῆς αὐτὸ ποὺ σοῦ προτείνω, θὰ σᾶς σκοτώσουμε καὶ τοὺς δυὸ σὰν σκυλιά!

»Τὸ μυαλὸ τοῦ γέρο Τζεντίλι θόλωσε. Εἶδε πὼς δὲν ὑπῆρχε τρόπος νὰ ξεφύγη...

»—Σκότωσέ με, παιδί μου, γύρισε κι' εἶπε στὸ γυιό του. 'Εγὼ τὸ ψωμί μου τόφαγα. "Ετσι τουλάχιστον θὰ ζήσης ἐσύ.

»—Πῶς μπορῶ νὰ κάνω ἕνα τέτοιο πρᾶγμα, πατέρα; κλαυ-

—'Ο δρόμος γιὰ τὴν πρωτεύουσα;... Θὰ περάστε ἀπ' τὴν κουζίνα καὶ θὰ στρίψετε δεξιὰ μετὰ τὸ ψυγεῖο.

('Από τὸ «Marius»)

τηκε ὁ γυιός του. Σκότωσέ με σὺ καλύτερα...

»Ἀλλ' οἱ τρεῖς Καστανόβα πλησίασαν ἀπειλητικοί.

»—Τελειώνετε! εἶπαν. Ἀλλοιῶς θὰ σᾶς σκοτώσουμε καὶ τοὺς δυό...

»Νὰ μὴ σοῦ τὰ πολυλογῶ, ἀφεντικό, — ἐξακολούθησε ὁ Τζιοβάνι, ποὺ ἡ φωνή του ἔτρεμε — ὁ γέρο-Τζεντίλι κατάφερε τὸ γυιό του νὰ τὸν σκοτώσῃ. Δὲν ἦταν ἄλλος τρόπος...

»Ὁ μικρὸς ἄφισε τὸ πτῶμα τοῦ πατέρα του μέσα στὴ ρεμματιὰ καὶ πῆρε τὰ μάτια του κι' ἔφυγε. Δεκαπέντε χρόνια ἔκαμε νὰ φανῇ στὸ χωριό.

»Ἔπειτα ξαναγύρισε παντρεμένος καὶ μ' ἕνα παιδάκι.

»Ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα εἶχε ζήσει στὴν Ἰταλία. Εἶχε δουλέψει, εἶχε μάθει τέχνες, κι' εἶχε γνωριστῇ μὲ μιὰ κοπέλλα, ποὺ δούλευε κι' αὐτὴ μοδίστρα, καὶ ποὺ τοῦ εἶχε πῇ πὼς ἦταν πεντάρφανη. Ἀγαπήθηκαν καὶ παντρεύτηκαν.

»Στὴν ἀρχή, ἡ γυναῖκα του δὲν ἤξερε οὔτε ἀπὸ ποῦ ἦταν, οὔτε πῶς τὸν ἔλεγαν. Γιατί, πηγαίνοντας στὴν Ἰταλία, εἶχε ἀλλάξει τὸ ὄνομά του, κι' ἔκρυβε ἀπ' ὅλους πὼς ἦταν Κορσικανός.

»Ὅταν ὅμως παντρεύτηκε, πεθύμησε τὴν πατρίδα του. Ἕνα καλοκαίρι, εἶπε στὴ γυναῖκα του πὼς θἄρχονταν ἐδῶ νὰ παραθερίσουν.

»Φτάνοντας στὸ χωριό, ἔμειναν στὸ σπίτι τοῦ παπᾶ. Κανένας μας δὲν τὸν εἶχε ἀναγνωρίσει. Ἄλλωστε, εἶχε παρουσιαστῇ μὲ ψεύτικο ὄνομα, μ' αὐτὸ ποὺ ζοῦσε στὴν Ἰταλία.

»Τὸ ἴδιο βράδυ τοῦ ἐρχομοῦ τους — αὐτὰ ὅλα τὰ μάθαμε ἀπὸ τὸν παπᾶ, ποὺ ἄκουσε τὸ ἀντρόγυνο νὰ κουβεντιάζῃ, ἀλλὰ δὲν πρόφτασε νὰ μπῇ στὴν κάμαρά τους καὶ νὰ προλάβῃ τὸ κακὸ — ἡ γυναῖκα τοῦ Τζεντίλι λέει στὸν ἄντρα της:

»—Ἤμουν πολὺ μικρὴ ὅταν ἔφυγα ἀπὸ τὸ χωριό μου, ἀλλὰ μοῦ φαίνεται πὼς θὰ ξαναβρῶ τὸ σπίτι μου, αὔριο...

»—Τί θέλεις νὰ πῇς; τὴ ρώτησε παραξενεμένος ὁ Τζεντίλι.

»—Ἄντρα μου, θὰ σοῦ πῶ ἕνα μυστικό, ποὺ σοῦ ἔκρυβα ὡς τώρα, γιατὶ εἶχα ὁρκιστῇ στὸ αἷμα τοῦ πατέρα μου νὰ μὴν τὸ πῶ σὲ κανένα. Ἐγὼ εἶμαι Κορσικανή, ἀπὸ τοῦτο τὸ χωριό. Σὰν ἤμουν δέκα χρονῶν, τ' ἀδέρφια μου μὲ στείλαν στὴν Ἰταλία καὶ μ' ἔβαλαν νὰ μάθω τέχνη καὶ νὰ ζήσω μὲ ψεύτικο ὄνομα. Δὲν ἤθελαν νὰ ξαναγυρίσω στὴν πατρίδα μου, γιατὶ κινδύνευα κι' ἐγώ, ὅπως κι' ὅλοι οἱ δικοί μου... Κύτταξε ὅμως πὼς τάφερε ὁ Θεός: Ἤρθαμε στὸ χωριό μου νὰ ξεκαλοκαιριάσουμε... Αὔριο, ἄμα ξημερώσῃ, θὰ πάω νὰ βρῶ τὸ σπίτι μου, νὰ ἰδῶ ἂν ζοῦνε τ' ἀδέρφια μου...

»—Πῶς τὴ λένε τὴν οἰκογένειά σου; ρώτησε ὁ ἄντρας της.

»—Καστανόβα!

»Ὅλα αὐτά, τ' ἄκουσε ὁ παπᾶς ἀπὸ τὸ διπλανὸ δωμάτιο. Δὲν ἤξερε, φυσικά, πὼς ὁ ἄντρας τῆς γυναίκας ἐκείνης ἦταν ὁ Τζεντίλι...

»Ὅπου, ξαφνικά, ἀκούει ἕνα ἄγριο μουγκητό. Βγαίνει σὰν τρελλὸς ἀπὸ τὸ δωμάτιό του καὶ τρέχει στὸ διπλανό.

»Ἀλλ' ἦταν ἀργὰ πιά. Ἡ γυναῖκα κοίτοταν στὸ πάτωμα κι' ἀπ' τ' ἀνοιγμένο της κεφάλι ἔτρεχε ποτάμι τὸ αἷμα. Ὁ Τζεντίλι στεκόταν, ἀπὸ πάνω της, κρατῶντας ἕνα σιδερένιο λοστὸ στὰ χέρια, μὲ τὰ μαλλιὰ ἀνακατωμένα, μὲ τὰ μάτια θολά.

»—Ἐγὼ εἶμαι ὁ Τζεντίλι! εἶπε στὸν παπᾶ. Εἶχα σκοτώσει τὸν πατέρα μου, τώρα σκότωσα καὶ τὴ γυναίκα μου, τὴν ἀδερφὴ ἐκείνων ποὺ μ' ἀνάγκασαν νὰ γίνω πατροκτόνος.

»Ἀπὸ τότε δὲν ξανάβγαλε λέξι ἀπὸ τὸ στόμα του. Γυρνάει ὅλη μέρα, ἔτσι ὅπως τὸν βλέπετε, στοὺς δρόμους, ἀμίλητος πάντοτε. Κανένας μας δὲν τὸν πλησιάζει. Ὄχι πὼς τὸν φοβόμαστε. Τὸν λυπόμαστε. Ὡς κι' οἱ κουνιάδοι του, οἱ τρεῖς Καστανόβα, ὅσο ζοῦσαν, δὲν θέλησαν νὰ πάρουν πίσω τὸ αἷμα τῆς ἀδερφῆς τους. Ὁ Τζεντίλι ἐξέπλυνε ὅλα τὰ χυμένα αἵματα μὲ τὴν τρέλλα του!...

Α. ΡΟΜΠΕΡΤΟ

✪✪

Γιὰ νὰ μὴν ἔχαναπῇ ψέματα

Ἕνας κάτοικος τῆς Γκούϊνες, στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες, ἀφηγεῖτο ὅπου στεκόταν ὅτι εἶχε πιάσει μὲ τὸ χέρι του μιὰ πέστροφα ποὺ ζύγιζε 4 κιλά!· Ὁ δικαστὴς τῆς περιοχῆς τοῦ ἀπήγγειλε ἀμέσως κατηγορία ἐπὶ ψευδολογίᾳ καὶ τὸν καταδίκασε σὲ πρόστιμο 20 δολλαρίων.

Μιὰ θαυμασία συνταγὴ ὠμορφιᾶς

Στὸ χέρι σας εἶναι νὰ ἀποκτήσετε ἕνα φρέσκο καὶ καθαρὸ χρῶμα δέρματος, ὅμοιο μὲ τῶν κοριτσιῶν. Χρησιμοποιεῖτε κάθε βράδυ τὴν κρέμα Tokalon (χρῶμα ρόζ) ποὺ περιέχει τὸ πολύτιμο στοιχεῖο Biocel. Τὸ Biocel εἶναι ἕνα ἰσχυρὸ ἀναζωογονικὸ τῶν κυττάρων τοῦ δέρματος, μιὰ πραγματικὴ τροφή. Τὸ θαυματουργὸ αὐτὸ στοιχεῖο τῆς νεότητος, ἀπορροφᾶται κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ ὕπνου καὶ εἰσχωρεῖ εἰς τὰ βαθύτερα στρώματα τοῦ δέρματος. Καὶ τὸ πρωΐ, θὰ ξυπνήσετε μὲ ἕνα δέρμα ἁπαλό, μαλακό, καὶ τὸ χρῶμα σας θὰ εἶναι καθαρὸ μὲ νεανικὴ φρεσκάδα. Σιγὰ-σιγὰ οἱ ρυτίδες ἐξαφανίζονται.

Ἡ κρέμα Tokalon (Λευκή) δημιουργεῖ ἡμέρα μὲ τὴν ἡμέρα αὐτὴ τὴν καταπληκτικὴ ἀλλαγή.

Ἡ συμπεριφορὰ στὰ ἀνάκτορα ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΙΓΧΑΜ

Τί ἐπιτρέπεται καὶ τί ἀπαγορεύεται

Ὅταν ἡ Ἀγγλίδα πριγκήπισσα Μάργκαρετ, ἡ μικρότερη ἀδελφὴ τῆς Ἐλισσάβετ, ἐπρόκειτο νὰ ἐπισκεφθῇ ἕνα Ἰταλικὸ πολεμικό, κατὰ τὸ τελευταῖο ταξεῖδι της στὴν Ἰταλία, ζήτησε τὴν ἄδεια νὰ ὑψωθῇ στὸ πλοῖο ἡ ἰδιαίτερη σημαία της. Ἀλλὰ οἱ ἁρμόδιοι ἀποφάνθηκαν ὅτι ὑπῆρχαν διπλωματικὲς δυσκολίες ποὺ δὲν τὸ ἐπέτρεπαν, καὶ τελικὰ βρέθηκε μιὰ συμβιβαστικὴ λύσις: Ἡ σημαία τῆς πριγκήπισσας ὑψώθηκε στὴ βενζινάκατο ποὺ τὴ μετέφερε στὸ πολεμικό.

Στὸ ἴδιο ταξεῖδι της, ἡ πριγκήπισσα ἦταν ὑποχρεωμένη ἐπισήμως νὰ περιορίσῃ τὰ ἔξοδά της σὲ 50 λίρες, ὅπως κάθε Ἄγγλος ὑπήκοος τοῦ πατέρα της. Βρέθηκε ὅμως ὁ τρόπος νὰ τὴ βοηθήσῃ ἡ Βρετανικὴ Πρεσβεία τῆς Ρώμης, προσφέροντάς της ὡρισμένες «εὐκολίες» μεταφορᾶς, κλπ.

Τόσο σ' αὐτὲς τὶς περιπτώσεις, ὅσο καὶ σὲ κάθε ζήτημα ποὺ ἀφορᾶ τὴν ἀγγλικὴ βασιλικὴ οἰκογένεια, εἶνε ἀπαραίτητο νὰ συμβουλευθοῦν οἱ ἁρμόδιοι ἕνα εἰδικὸ «κώδικα ἠθικοτυπίας», ποὺ ἔχει ἐγκριθῇ ἀπ' τὸ βασιλέα καὶ φυλάγεται στὰ ἀνάκτορα τοῦ Μπούκιγχαμ. Ἔχομε γράψει κι' ἄλλοτε γι' αὐτὸ τὸν κώδικα. Εἶνε χειρόγραφος κι' ἀναφέρει τὶ ἐπιτρέπεται καὶ τὶ ἀπαγορεύεται στὴ δημοσία ζωὴ τοῦ βασιλέως καὶ τῆς οἰκογενείας του.

Τὸν τελευταῖο καιρό, χρειάστηκε νὰ τὸν συμβουλευθοῦν συχνὰ γιὰ ζητήματα ὥρων. Ἡ νουνὰ π.χ. τῆς βασιλίσσας, κυρία Α. Τζέϊμς, χαρισε προσφάτως μὲ τὴ διαθήκη της στὴ βαφτισιμιά της διαμαντένια κοσμήματα μεγάλης ἀξίας. Πρὶν ὅμως τὰ δεχθῇ ἡ βασίλισσα, ὁ ἰδιαίτερος γραμματεύς της ἀνέλαβε νὰ ἐξακριβώσῃ μήπως ἡ δωρεὰ αὐτὴ γινόταν γιὰ νὰ κρύψῃ κάποια παρανομία, ἢ ὡς ἀνταπόδοσις γιὰ κάποια χαριστικὴ εὔνοια τοῦ βασιλέως.

Οἱ σχετικὲς ἔρευνες ἔγιναν, βεβαίως, μὲ τάκτ καὶ διακριτικότητα. Ὡστόσο, δὲν ἄφισαν κανένα σημεῖο ἀνεξακρίβωτο, προκειμένου νὰ διαπιστωθῇ ὅτι δὲν ὑπῆρχε τὸ παραμικρὸ σκάνδαλο σχετικὰ μὲ τὴ μεγάλη περιουσία τῆς κ. Τζέϊμς (300.000 λίρες περίπου).

Κατὰ γενικὸν κανόνα, τὰ μέλη τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας δὲν μποροῦν νὰ δεχθοῦν δῶρα ἀπὸ ἄτομα ποὺ δὲν τὰ ἔρουν προσωπικῶς. Στοὺς γάμους τῆς Ἐλισσάβετ, ἐγιναν δεκτὰ μόνο δῶρα προερχόμενα ἀπὸ ἐπίσημες ὀργανώσεις. Οἱ μεγαλείτεροι «σχεδιασταὶ μόδας» τῆς Ν. Ὑόρκης ὀργανώθηκαν τότε ἐπισήμως, γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ στείλουν 25 φορέματα, παλτὰ καὶ νεγκλιζέ. Ἡ Ἐλισσάβετ βρέθηκε σὲ δύσκολη θέσι, γιατὶ δὲν μποροῦσε βέβαια νὰ τὰ φορέσῃ ὅλα, ἀλλὰ οὔτε καὶ νὰ προτιμήσῃ τὰ φορέματα ἑνὸς οἴκου καὶ νὰ φανῇ ἔτσι ὅτι τοῦ κάνει ρεκλάμα εἰς βάρος τῶν ἄλλων...

Τέλος, γιὰ νὰ βγῇ ἀπ' τὸ δίλημμα, ἀνήγγειλε ὅτι, ἐπειδὴ εἶχε ἡ ἴδια ἀρκετὰ φορέματα, θὰ μοίραζε τὰ ἀμερικανικὰ στὶς συνομήλικές της Ἐλισσάβετ ποὺ παντρεύτηκαν τὴν ἴδια μέρα μ' αὐτήν. Κι' ἔτσι ἔμειναν ὅλοι ἱκανοποιημένοι...

Αὐτοὶ ποὺ στέλνουν δῶρα στὴ βασιλικὴ οἰκογένεια, ἔχουν πολλὲς φορὲς σκοπό τους τὴν αὐτοδιαφήμισι. Πρὸ ὀλίγων ἐτῶν, ἔφτασε στὰ ἀνάκτορα τοῦ Μπούκιγχαμ ἕνα τσὲκ 10.000 λιρῶν, μαζὶ μ' ἕνα γράμμα τοῦ ἀποστολέως, ποὺ παρακαλοῦσε νὰ εἰσπράξῃ τὸ ποσὸν ὁ βασιλεὺς καὶ νὰ τὸ δώσῃ ἔπειτα σὲ ὡρισμένο νοσοκομεῖο. Ἀλλὰ ὁ γραμματεὺς τοῦ βασιλέως τοῦ ἀπάντησε εὐγενικὰ ὅτι μποροῦσε καλλιστα νὰ ἐξαργυρώσῃ τὸ τσὲκ ὁ ἴδιος ὁ διαχειριστὴς τοῦ νοσοκομείου.

Προφανὼς ὅμως, ἡ λύσις αὐτὴ δὲν ἱκανοποιοῦσε τὸ σκοπὸ τοῦ «φιλανθρώπου», γιατὶ τὸ νοσοκομεῖο δὲν ἔλαβε ποτὲ τὶς 10.000 λίρες!...

Ὁ κῶδιξ τῆς ἐθιμοτυπίας τοῦ Μπούκιγχαμ καθορίζει ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται νὰ παρασχεθῇ βασιλικὴ ἐνίσχυσις σὲ ἱδρύματα (φιλανθρωπικὰ ἢ ἄλλα) προτοῦ «ὁ χρόνος καὶ τὰ ἀποτελέσματα ἀποδείξουν τὴν σταθερότητά τους».

Τὸ πόσο σοφὸς εἶνε αὐτὸς ὁ περιορισμός, ἀποδείχθηκε ἀκόμη καὶ πρὸ ὀλίγων μηνῶν, ὅταν δυὸ φοιτηταὶ προσκάλεσαν τὸ βασιλικὸ ζεύγος στὸν 300ὴ ἐπέτειο... ἑνὸς ἀνύπαρκτου κολλεγίου, γιὰ νὰ ζητήσουν κατόπιν χρηματικὴ ἐνίσχυσι γιὰ τὴ λειτουργία του! Μιὰ ἔρευνα ἀπέδειξε ἐγκαίρως τὴν ἀπάτη.

Ὑπάρχουν ὅμως καὶ κανόνες τοῦ «κώδικος», ποὺ δὲν τηροῦνται μὲ ἀπόλυτη αὐστηρότητα. Ἐνῶ π.χ. ἀπαγορεύόταν γενικῶς στὰ μέλη τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας ν' ἀνακατεύωνται μ' ἐπιχειρήσεις, ἡ πριγκήπισσα τοῦ Κόννωτ πῆρε τὴν ἄδεια νὰ ἱδρύσῃ ἕνα δικό της βρεφοκομεῖο. Ἐπεράπη ἐπίσης στὴ δούκισσα τοῦ Κεντ νὰ πουλήσῃ μερικοὺς ἀπ' τοὺς καλλιτεχνικοὺς θησαυροὺς ποὺ κληρονόμησε ἀπ' τὸν ἄντρα της.

Ὁ δοὺξ τοῦ Γκλότεστερ ὅμως δὲν μπόρεσε στὴν ἀρχὴ νὰ πουλήσῃ μιὰ συλλογὴ ἀπὸ ζωγραφικοὺς πίνακες ποὺ δὲν τοὺς χρειαζόταν πιά. Πῆρε τὴ σχετικὴ ἄδεια μόνον ἀφοῦ ἡ γέννησις τοῦ πρίγκηπος Καρόλου τὸν ἀπεμάκρυνε ἕνα σκαλοπάτι ἀπ' τὸ θρόνο.

Ὡς τὰ τελευταῖα χρόνια, ἡ ἐθιμοτυπία ἀπαγόρευε σὲ κάθε ζωντοχήρο ἢ ζωντοχήρα νὰ παρουσιασθῇ στὴν Αὐλή, ἢ νὰ λάβῃ μέρος σ' ἕνα γκάρντεν - πάρτυ τῶν ἀνακτόρων. Ἀλλὰ ἡ ἀπαγόρευσις αὐτὴ ἀτόνησε, ἀφ' ὅτου ὁ ζωντοχήρος Τζὼν Στράσεϋ παρουσιάσθηκε ἐπισήμως στὰ ἀνάκτορα τοῦ Μπούκιγχαμ, ὡς ὑπουργὸς τοῦ Ἐπισιτισμοῦ. Καὶ, στὰ τελευταῖα γενέθλια της, ἡ Ἐλισσάβετ ἔφαγε μαζὶ μὲ τὸ σὲρ Λώρενς καὶ τὴ λαίδη Ὀλιβιέ, ποὺ ἦσαν κι' οἱ δυὸ χωρισμένοι καὶ ξαναπαντρεμένοι.

Μιὰ τραγικὴ παρεξήγησις

— Μίνα!

— Πέτρο!

Μὲ μιὰ αὐθόρμητη κίνησι ἔτρεξε ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλο.

Κι' οἱ δυό τους εἶχαν περάσει πιὰ τὴν πρώτη νεότητα.

Ἐκείνη, ἀρκετὰ συμπαθητική, καστανὴ μὲ γκριζοπράσινα μάτια, καὶ πρόσωπο πονεμένο. Στὰ μαλλιά της, τὸ φθινόπωρο τῆς ζωῆς εἶχε κι' ὅλας ἁπλώσει τὶς γκρίζες του ἀνταύγειες. Δειλὰ-δειλὰ οἱ ρυτίδες σημάδευαν στὸ πρόσωπό της τὸ βασανισμένο πέρασμα τῶν χρόνων.

Ἐκεῖνος, μετρίου ἀναστήματος, μελαχροινός, μὲ ἀθλητικὸ κορμὶ καὶ γκρίζους κροτάφους.

Εἶχαν ἀγαπηθῇ παράφορα κι' ἔκαναν ὀνειρα γιὰ τὸ γάμο τους, γιὰ τὸ σπιτάκι τους, γιὰ τὰ παιδιὰ ποὺ θ' ἀποχτοῦσαν. Ὁ πόλεμος, ὅμως, τοὺς ἄλλαξε τὰ σχέδια. Ὁ Πέτρος ποὺ ἦταν ἀξιωματικὸς ἔφυγε γιὰ τὸ μέτωπο, κι' ἐκείνη, μαζὶ μὲ ἄλλες Ἑλληνίδες, πῆγε καὶ κατατάχθηκε νοσοκόμα.

Μὰ ἕνα μοιραῖο περιστατικὸ τοὺς χώρισε ὀχτὼ ὁλόκληρα χρόνια καὶ νά, τώρα, σαστισμένοι, στέκονται ὁ ἕνας ἀπέναντι στὸν ἄλλο.

Ὁ Πέτρος ἔκοψε πρῶτος τὴ σιωπή:

— Εἶμαι εὐτυχισμένος ποὺ σὲ βλέπω, Μίνα!... τῆς εἶπε καὶ τῆς ἔσφιξε τὸ χέρι. Εἶσαι ἀκόμα νοσοκόμα; συνέχισε, ἐνῶ ἡ ματιά του πλανιόταν πάνω στὴ λευκὴ στολὴ τῆς Ἀδελφῆς που φοροῦσε.

—Ὁ πόλεμος δὲν τελείωσε ἀκόμα, τραύλισε καὶ χαμήλωσε τὰ μάτια της γιὰ νὰ κρύψῃ τὰ δάκρυα ποὺ τὰ θόλωναν.

Περπάτησαν μαζὶ ὡς τὸ σπίτι της. Ὅταν ἔφτασαν ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα κι' ἐκείνη ἁπλωσε τὸ χέρι της γιὰ νὰ τὸν ἀποχαιρετήσῃ, ὁ Πέτρος, χωρὶς νὰ προσέξῃ τὴν κίνησί της τὴ ρώτησε:

— Καὶ ἡ μητέρα σου; Τί κάνει;

— Τὰ ἴδια... πάντα κατάκοιτη... Θέλεις νὰρθῇς νὰ τὴς δῆς;

Ἔτσι μπῆκε πάλι ὁ Πέτρος στὸ σπίτι ἐκείνο, ἔπειτα ἀπὸ ὀχτὼ χρόνια. Χαιρέτησε τὴν παράλυτη γρηὰ μητέρα τῆς Μίνας, μίλησε λίγο μαζί της κι' ἔπειτα πήγαν καὶ κάθησαν στὸ σαλόνι.

Μέσα στὸ μισόφωτο τοῦ σαλονιοῦ κουβέντιασαν πολλὴ ὥρα. Προσπαθοῦσαν νὰ φανοῦν ἀδιάφοροι, μὰ στὸ τέλος τὸ αἴσθημα ποὺ πλημμύριζε τὶς καρδιές τους ξεχείλισε.

— Πάντα σὲ περίμενα νάρθῃς, Πέτρο! τοῦ εἶπε ἡ Μίνα. Ἤρθες, ὅμως, πολὺ ἀργά... πρόσθεσε ἀναστενάζοντας ἐνῶ τὸ χέρι της χάϊδευε ἀσυναίσθητα τὶς μικρὲς ρυτίδες γύρω ἀπὸ τὰ μάτια της.

— Γιατί... εἶναι πολὺ ἀργά; Παντρεύτηκες; ρώτησε ἐκεῖνος.

— Ὄχι, ἀλλά... γέρασα... γέρασαμε!...

— Δὲν εἴμαστε βέβαια νέοι, μὰ ὄχι καὶ τόσο γερασμένοι ὥστε ν' ἀπαρνηθοῦμε τὶς χαρὲς τῆς ζωῆς. Γι' αὐτό, σὲ ρωτῶ: Θέλεις νὰ τὰ ξεχάσωμε ὅλα καὶ νὰ περάσωμε τὰ ὑπόλοιπα χρόνια τῆς ζωῆς μας μαζί; Δὲν σοῦ ζητῶ ἔρωτα, γιατὶ ξέρω πὼς ἡ παλιὰ ἀγάπη μας δὲν μπορεῖ νὰ ξαναζωντανέψῃ, ὕστερα ἀπὸ ὅ,τι μεσολάβησε... Ἄλλωστε κι' ἐγὼ δὲν σου ὑπόσχομαι τίποτα περισσότερο ἀπὸ στοργή, μιὰ ἄνετη ζωή... Τώρα φεύγω... Σκέψου καὶ τὰ ξαναλέμε αὔριο, μεθαύριο... ὅταν πάρῃς τὴν ἀπόφασί σου...

Σηκώθηκε καὶ τράβηξε πρὸς τὴν πόρτα. Ἐκείνη, πετάχθηκε ἀποτομα ἀπὸ τὴ θέσι της κι' ἔτρεξε κοντά του:

— Στάσου! τοῦ φώναξε. Μὴ φεύγεις. Δὲν ἔχω νὰ σκεφθῶ τίποτα. Μιὰ μονάχα σκέψι εἶχα ὅλ' αὐτὰ τὰ χρόνια: τὴ δική σου, Πέτρο, γιατὶ ποτὲ δὲν ἔπαψα νὰ σ' ἀγαπῶ, καὶ ἡ ἐλπίδα πὼς κάποτε θὰ γύριζες πάλι σὲ μένα δὲν ἔσβυσε ποτὲ μέσα μου. Καὶ... νά, ποὺ ἦρθες! Μείνε κοντά μου... Δὲν θέλω τίποτ' ἄλλο. Μοῦ φτάνει ν' ἀκούω τὴ φωνή σου... νὰ σὲ βλέπω κοντά μου, μεσ' στὸ σπιτάκι μας. Καὶ θὰ σὲ λατρεύω σὰν σκλάβα σου, Σ' ἀγαπῶ, Πέτρο!... Πάντα σ' ἀγαποῦσα...

— Μίνα, πῶς μπορεῖς νὰ λὲς πὼς μ' ἀγαποῦσες, τὴ στιγμὴ ποὺ ξέρω πῶς μ' ἀπατοῦσες;... Σὲ εἶδα μὲ τὰ μάτια μου...

— Ποτὲ δὲν σ' ἀπάτησα, Πέτρο.

— Κι' ἐκεῖνος... στὸ Νοσοκομεῖο;... Ἤσουν σκυμμένη ἀπὸ πάνω του... Τὰ χέρια σου τοῦ χάϊδευαν τὰ μαλλιὰ καὶ τὰ χείλη σου τὸν φιλοῦσαν. Κι' ὅταν τὰ μάτια σου γύρισαν ξαφνιασμένα σὲ μένα ἦσαν δακρυσμένα... Ναί, εἶδα στὸ πρόσωπό σου τὸν πόνο. Δὲν σοῦ ζητῶ ἐξηγήσεις, ἀλλὰ πές μου πὼς ἤθελες νὰ μὲ πιστέψω πὼς μ' ἀπατοῦσες; Τί ρόλο ἔπαιξε στὴ ζωή σου αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος;

— Κανένα! τοῦ ἀπάντησε σταθερὰ ἡ Μίνα. Κανένα ρόλο, ἐκτὸς ἀπὸ ἐκείνη τὴν τραγικὴ στιγμή. Ἦταν ἕνας δυστυχισμένος ἑτοιμοθάνατος. Στὶς τελευταῖες του στιγμὲς ζητοῦσε τὴν παραδωκιαστικιά του, μιὰ συνάδελφό μου ποὺ ὑπηρετοῦσαμε στὸ ἴδιο Νοσοκομεῖο... Ἐκείνη εἶχε σκοτωθῇ πρὶν δυὸ ἡμέρες κατὰ τὴ μεταφορὰ τραυματιῶν... Ἐκείνος δὲν ἤξερε τίποτα... πέθαινε... μὲ πέρασε γιὰ τὴν ἀρραβωνιαστικιά του... παραμίλαγε καὶ ζητοῦσε μὲ τὰ πιὸ τρυφερὰ λόγια τὴ Μαίρη του. Ἐγὼ τοῦ ἤξερα τὴ φλογερὴ τους ἀγάπη, ἔμεινα κοντά του, νὰ τὸν περιποιηθῶ... Γιὰ μιὰ στιγμή, ἄνοιξε τὰ μάτια του... Δὲν θὰ ξεχάσω ποτὲ τὴ βολὰδα τοῦ θανάτου ποὺ εἶχαν τὰ μάτια ἐκεῖνα... Οὔτε τὶς τελευταῖες του λέξεις ποὺ πρόφερε: «Φίλησέ με, Μαίρη! Σ' εὐχαριστῶ ποὺ εἶσαι κοντά μου! Δός μου τὰ χείλη σου, λατρεία μου»!...

»Γι' αὐτὸν ἤμουν ἡ Μαίρη του, ποὺ λαχταροῦσε τὸ φιλί της. Τοῦ τὸ ἔδωσα γιὰ κεῖνη, γιὰ τὴ νεκρή, κι' αὐτὸς ἀντὶ γιὰ φιλὶ μοῦ ἔδωσε τὴ στερνή του πνοή...

— Μὴν κλαῖς πιά, ἀγάπη μου, ἀπὸ δῶ καὶ μπρὸς μονάχα ἡ χαρὰ θὰ γεμίζῃ τὴν ψυχή σου... τὴ ζωή σου...

Πέντε ἄνθρωποι πῆγαν τὸ ἴδιο ἐκεῖνο ἀπόβραδο στὸ ἐκκλησάκι τῆς Ἀναστάσεως, πέρα ἀπὸ τὸ Ἔντεν. Πέντε ἄνθρωποι. Ἦσαν οἱ μάρτυρες ποὺ παρέστησαν στὴν ἕνωσι τοῦ Πέτρου καὶ τῆς Μίνας.

ΜΙΡΑΝΤΑ

ΡΟΥΣΑ ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

Ἰατρὸς Γυναικολόγος — Μαιευτήρ. Δέχεται 9 — 12 καὶ 4 — 6 ὡς καὶ ἐπὶ συνεντεύξει. Χαριλάου Τρικούπη 113. Τηλ. 63-885.

Ὄνειρα ποὺ ἐπαληθεύουν

Ὁ τενεκὲς μὲ τὸ θησαυρὸ καὶ τὸ αὐτοκινητικὸ δυστύχημα

Μέχρι πρὸ ὀλίγου καιροῦ, ὁ Γαλλοαμερικανὸς Μάρβιν Μπορντὼ γελοῦσε ὅταν τοῦ μιλοῦσαν γιὰ ὀνειρα ποὺ ἐπαληθεψαν. Τελευταίως ὅμως, ἄλλαξε γνώμη...

Καθὼς ἔσκαβε δίπλα στὰ θεμέλια τοῦ σπιτιοῦ του, γιὰ νὰ χτίσῃ ἕνα πλυσταριό, ἡ σκαπάνη του ξέθαψε, μαζὶ μὲ χώματα καὶ πέτρες, ἕνα κομμάτι ἀπὸ παληό, σκουριασμένο καὶ μισοφαγωμένο τενεκέ. Θυμήθηκε τότε ὅτι ἡ κόρη του εἶχε ὀνειρευτῇ πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν πὼς ὑπῆρχε χρυσάφι θαμμένο κάτω ἀπ' τὸ σπίτι τους...

Ἔψαξε λοιπὸν στὸ μέρος ἐκεῖνο καὶ βρῆκε ἕνα τενεκεδένιο δοχεῖο, ποὺ περιεῖχε ὄχι χρυσάφι, ἀλλὰ κάτι ἐξ ἴσου πολύτιμο: ἕνα μεγάλο χρηματικὸ ποσόν, σὲ δολλάρια!

Ἡ ὑγρασία κι' ἡ πολυκαιρία εἶχαν μεταβάλει τὰ περισσότερα χαρτονομίσματα σὲ μιὰ ἄμορφη μᾶζα. Μόνον 600 περίπου δολλάρια διετηροῦντο σὲ σχετικῶς καλὴ κατάστασι.

Ὡστόσο, ὁ τυχερὸς Μπορντὼ τἄστειλε ὅλα στὸ Ἀμερικανικὸ Θησαυροφυλάκιο, ὅπου — ὅπως ἔχομε γράψει κι' ἄλλοτε — ὑπάρχουν εἰδικοὶ ποὺ ἐκτιμοῦν τὴν ἀξία τῶν πιὸ κατεστραμμένων χαρτονομισμάτων καὶ τ' ἀνταλλάσσουν μὲ καινούργια. Τώρα περιμένει τὴν ἀνέλπιστη μικρὴ περιουσία ποὺ θὰ εἰσπράξῃ, καὶ βεβαιώνει ὅτι δὲν πρόκειται ποτὲ πιὰ νὰ γελάσῃ μὲ τὰ ὄνειρα...

Πρὶν ἀπὸ λίγα χρόνια, ἕνας ἄλλος Ἀμερικανός, ὁ Φρὲντ Ρότερ, ὁδηγήθηκε ἀπὸ ἕνα ὄνειρο στὴν ἀνακάλυψι μιᾶς περιουσίας 50.000 δολλαρίων. Δὲν μπόρεσε ὅμως νὰ τὴ χαρῇ...

Κοντὰ στὸ σπίτι του, ὑπῆρχαν τὰ ἐρείπια ἑνὸς ἄλλου, ὅπου κατοικοῦσαν ἄλλοτε οἱ ἀδελφοὶ Μὰρκ καὶ Νατάνιελ Γκόριλ. Οἱ δυὸ αὐτοὶ ἀδελφοὶ εἶχαν μαλώσει μεταξὺ τους γιὰ κάποια ἐρωτοδουλειά, κι' ὁ Μάρκ, γιὰ νὰ ἐκδικηθῇ τὸν ἄλλον, εἶχε κρύψει κάμποσα χρεώγραφα ποὺ ἀνῆκαν καὶ στοὺς δυό. Εἶχε διαλέξει τόσο καλὰ τὴν κρύπτη τους, ὥστε δὲν μπόρεσε κανεὶς νὰ τ' ἀνακαλύψῃ, ἐπὶ 50 χρόνια μετὰ τὸ θάνατο τῶν δυὸ ἀδελφῶν.

Ὁ Ρότερ συνήθιζε νὰ διαβάζῃ ἁπλῆστα τὶς εἰκονογραφημένες ἱστορίες (τὰ γνωστὰ «κόμικς») τῶν ἀμερικανικῶν περιοδικῶν. Μιὰ νύχτα λοιπὸν ὀνειρεύτηκε ὅτι ἕνας ἀπ' τοὺς ἥρωες μιᾶς τέτοιας ἱστορίας εἶχε βγάλει μιὰ πέτρα ἀπ' τὸν τοῖχο τοῦ ὑπογείου τοῦ ἐρειπωμένου σπιτιοῦ τῶν Γκόριλ κι' εἶχε βρῇ ἕνα θησαυρό.

Τὸ ἄλλο πρωΐ, περνῶντας ἀπὸ κεῖ, ὅπως συνήθως, γιὰ νὰ πάῃ στὴ δουλειά του, πρόσεξε ὅτι μιὰ πέτρα τοῦ τοίχου ἐκείνου διέφερε στὴν ὄψι καὶ στὸ μέγεθος ἀπ' τὶς ἄλλες. Στὴν ἀρχή, ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του κι' ἀπομακρύνθηκε... Ἔπειτα ὅμως μετανόησε, ξαναγύρισε, ξεκόλλησε τὴν πέτρα μ' ἕνα λοστό... καὶ βρῆκε ἀπὸ πίσω δυὸ βαῖα μὲ τὰ περίφημα χρεώγραφα τῶν Γκόριλ.

Δυστυχῶς, τὸ εὕρημά του πῆγε χαμένο. Γιατί, γιὰ νὰ διεκδικήσῃ τὴν ἀξία τῶν παληῶν αὐτῶν χρεωγράφων, ποὺ εἶχαν πιὰ παραγραφῇ, θἄπρεπε νὰ ξοδέψῃ στὰ δικαστήρια περισσότερα ἀπ' ὅσα θὰ μποροῦσε ἴσως νὰ εἰσπράξῃ!...

Οἱ Ἄγγλοι ἐρευνηταὶ τῶν ψυχικῶν φαινομένων ἔδειξαν μεγ

Δραματικὸ διήγημα

Ο γέρο συμβολαιογράφος τοῦ Μπργκοσαλίσε μὲ δέχτηκε μ' εὐγένεια.

—Ἤρθα γιὰ νὰ σᾶς ζητήσω μιὰ πληροφορία, τοῦ εἶπα. Πρόκειται γιὰ τὴν ἔπαυλιντ' Ὀρμέα. Ἔμαθα πὼς ἔχετε τὴν ἐντολὴ νὰ τὴν πουλήσετε... Ἂν ἡ τιμὴ εἶνε καλή...

—Ἂν εἶνε καλή! ἀπάντησε ὁ συμβολαιογράφος. Αὐτὴ ἡ ἔπαυλις πουλιέται γιὰ ἕνα κομμάτι ψωμί.

—Γιατί; ρώτησα.

— Θὰ σᾶς πῶ ὅλη τὴν ἀλήθεια... Ἀλλά, συγχωρέστε με, νὰ σᾶς ρωτήσω κάτι: Φοβᾶσαστε τὰ φαντάσματα;

— Δὲν ξέρω, ἀπάντησα. Δὲν μοῦτυχε ποτὲ νὰ συναντήσω ἕνα φάντασμα... Μήπως ἡ ἔπαυλις ντ' Ὀρμέα εἶνε στοιχειωμένη;

— Αὐτὸ πιστεύουν οἱ κάτοικοι τοῦ Μπργκοσαλίσε; Ἐπειδὴ ξετυλίχθηκε πιθανὸν ἐκεῖ ἕνα δράμα. Μὰ κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ εἶνε βέβαιος γι' αὐτό. Τὸ ξέρετε τὸ δράμα τῆς ἔπαυλεως ντ' Ὀρμέα, κύριε; Ὄχι; Θὰ σᾶς τὸ ἀφηγηθῶ. Ὁ βαρώνος ντ' Ὀρμέα, ἐπειτα ἀπὸ μιὰ περιπετειώδη ζωή, ἦρθε νὰ ἐγκατασταθῆ ἐδῶ κι' ἔχτισε αὐτὴ τὴν ὁμορφη ἔπαυλι, ποὺ βλέπετε στὴν ἄκρη τοῦ ἀκρωτηρίου. Ἦταν ἕνας ἀδιόρθωτος γλεντζὲς κι' εἶχε μείνει ἀνύπαντρος. Ἀλλ' ὅταν γέρασε, αἰσθάνθηκε τὴν ἀνάγκη νὰ φτιάξῃ μιὰ οἰκογένεια γύρω του καὶ πῆρε τότε στὴν ἔπαυλι δυὸ φτωχά, συμπαθητικὰ ὀρφανὰ ἑνὸς φίλου του, τὸ Ντίνο καὶ τὴ Γιάννα. Εἶχαν τὴν ἴδια περίπου ἡλικία κι' ὁ βαρώνος εἶδε μὲ πολὺ καλὸ μάτι τὸ ἀμοιβαῖο αἴσθημα, ποὺ ἀναπτύχθηκε μεταξύ τους. Κάτι περισσότερο. Τὸ εὐνόησε. Καί, γιὰ νὰ διευκολύνῃ τὴν ἕνωσί τους, ἔκαμε τὰ δυὸ ὀρφανὰ κληρονόμους ἐξ ἀδιαθέτου τῆς περιουσίας του καὶ τ' ἀραβώνιασε. Ὁ γάμος τους εἶχε ἀποφασισθῆ νὰ γίνῃ πολὺ σύντομα.

»Καὶ τώρα ἔρχομαι στὸ δράμα, ἂν, φυσικά, πρόκειται γιὰ δράμα: Στὶς 25 Ἰουλίου, πρὶν ἀπὸ τρία χρόνια, ὁ βαρῶνος ντ' Ὀρμέα ἔφυγε ἕνα πρωῒ ἀπὸ τὴν ἔπαυλι, γιὰ νὰ πάῃ στὸ Μιλάνο. Ὁ Ντίνο κι' ἡ Γιάννα μπῆκαν στὸ ἴδιο αὐτοκίνητο καὶ τὸν συνώδεψαν ὡς τὸ Ρόμπο. Κατόπιν γύρισαν στὴν ἔπαυλι μὲ τὰ πόδια.

»Ἡ γρηὰ Κατερίνα, ἡ ὑπηρέτρια, τοὺς σερβίρισε τὸ μεσημέρι τὸ φαγητὸ καὶ κατόπιν τοὺς εἶδε νὰ κατεβαίνουν στὸν κῆπο.

»Κατὰ τὶς τρεῖς ὁ οὐρανὸς σκοτείνιασε ξαφνικὰ καὶ μιὰ τρομακτικὴ θύελλα ξέσπασε. Ὁ Ντίνο κι' ἡ Γιάννα γύρισαν μουσκεμένοι ἀπὸ τὸν κῆπο κι' ἀφοῦ ἄλλαξαν ροῦχα ἀσφίστηκαν νὰ παίξουν τὸ κρυφτοῦλι, γιὰ νὰ περάσουν τὴν ὥρα τους.

»Τὸ παιχνίδι τους κράτησε μιὰ ὥρα, δυό, δὲν ξέρω πόσο. Κάποια φορά, ὅμως, ὁ Ντίνο δὲν μπόρεσε νὰ βρῇ τὴ Γιάννα, μ' ὅλο ποὺ ἔψαξε σ' ὅλο τὸ σπίτι.

»Ὁ Ντίνο ἄρχισε ν' ἀνησυχῇ καὶ σὲ λίγο ἡ ἀνησυχία του ἔγινε ἀληθινὴ ἀγωνία. Ποὺ εἶχε πάει ἡ Γιάννα;

»Ἐξω ἡ θύελλα συνεχιζόταν πάντα. Σταμάτησε, τέλος, κατὰ τὸ βράδυ καὶ λίγη ὥρα ἀργότερα γύρισε κι' ὁ βαρῶνος ντ' Ὀρμέα ἀπὸ τὸ Μιλάνο.

»Ἀπὸ τὸ μυαλὸ τοῦ βαρώνου ντ' Ὀρμέα πέρασε τότε μιὰ τρομερὴ ὑποψία. Χωρὶς ἀμφιβολία, ὁ Ντίνο εἶχε σκοτώσει τὴ Γιάννα κι' εἶχε ἐξαφανίσει τὸ πτῶμα της, γιὰ νὰ κληρονομήσῃ ὁλόκληρη τὴν περιουσία του.

»—Ἡ ἀγάπη σου ἦταν ὑποκριτικὴ καὶ ψεύτικη! τοῦ φώναξε ὁ Βαρώνος. Κι' ἡ ἀπόδειξις εἶνε πὼς, μόλις ἔμαθες μὲ ποιὸ τρόπο συνέταξα τὴ διαθήκη μου, βιάστηκες ν' ἀπαλλαγῇς ἀπὸ τὴ Γιάννα, μὲ τὴν ἰδέα πὼς θἄπαιρνες ὅλη τὴν περιουσία μου. Εἶσαι ἕνας ἄθλιος, ἕνας δολοφόνος!... Φύγε!... Δὲν θέλω νὰ σὲ ξαναϊδῶ στὰ μάτια μου.

»Ὁ Ντίνο ἔφυγε. Τὸ ἄλλο πρωῒ, τὸν βρῆκαν κρεμασμένο σ' ἕνα δέντρο τοῦ γειτονικοῦ δάσους.

—Κι' ἡ Γιάννα δὲν βρέθηκε ποτέ; ρώτησα μὲ μεγάλη ἀπορία καὶ κατάπληξι.

—Ὄχι, ἀπάντησε ὁ συμβολαιογράφος. Οὔτε κανεὶς ἔμαθε ποτὲ τίποτε γι' αὐτήν... Λίγο καιρὸ ἀργότερα, ὁ βαρῶνος ντ' Ὀρμέα πέθανε ἀπὸ τὴ λύπη του. Κι' ἀπὸ τότε τὸ σπίτι ἔμεινε ἔρημο. Κανεὶς δὲν ἤθελε νὰ μείνῃ σ' αὐτό...

Παρ' ὅλα ὅμως αὐτά, ἐγὼ ἀγόρασα τὸ σπίτι τοῦ βαρώνου ντ' Ὀρμέα. Ἔπειτα ἀπὸ λίγο, πῆγα νὰ ἐγκατασταθῶ σ' αὐτό. Καὶ τὸ γεγονὸς εἶνε ὅτι δὲν ἔνοιωσα ἴχνος ἀνησυχίας μέσα σ' αὐτὸ τὸ σπίτι.

Μαζὶ μὲ τὸ σπίτι εἶχα ἀγοράσει κι' ὅλα τὰ ἔπιπλα ποὺ βρίσκονταν μέσα σ' αὐτό. Ἀνάμεσα σ' αὐτὰ ἦταν κι' ἕνα παλιὸ σεντοῦκι ἀπὸ κεῖνα ποὺ κλείνουν μὲ ἐλατήριο.

Μιὰ μέρα, ἡ περιέργεια μ' ἔκαμε νὰ τὸ ἀνοίξω. Κι' ἀντίκρυσα τότε ἕνα θέαμα ποὺ μὲ πάγωσε ἀπὸ φρίκη καὶ τρόμο. Μέσα σ' αὐτὸ βρισκόταν ἕνας σκελετός, ἕνας σκελετὸς γυναίκας, ὅπως τοὐλάχιστον μποροῦσα νὰ κρίνω.

Δὲν χωροῦσε, λοιπόν, ἀμφιβολία ὅτι αὐτὸς ὁ σκελετὸς ἦταν τῆς Γιάννας. Ὅσο γιὰ τὸ πῶς βρέθηκε κλεισμένη μέσα στὸ σεντοῦκι, δὲν δυσκολευθήκαμε νὰ τὸ μαντέψωμε. Σὲ μιὰ στιγμή, ἡ ἀμοιρη νέα, θέλοντας νὰ κάμῃ τὸ μνηστῆρα της νὰ μὴν τὴν βρῇ, κλείστηκε μέσα στὸ σεντοῦκι, μὲ τὴν ἰδέα πὼς θὰ τῆς ἦταν εὔκολο κατόπιν νὰ βγῇ ἀπ' αὐτό. Ἀλλ' ὅπως τράβηξε τὸ σκέπασμα, τὸ ἐλατήριο του κλείσθηκε αὐτόματα καὶ τὸ σεντοῦκι μόνον ἀπ' ἔξω μποροῦσε πιὰ ν' ἀνοίξῃ. Τὰ ὑπόλοιπα εἶνε εὔκολο νὰ τὰ καταλάβῃ κανείς. Ὁ θόρυβος τῆς θυέλλης ἐμπόδισε τὸ Ντίνο καὶ τὴ γρηὰ Κατερίνα ν' ἀκούσουν τὶς φωνὲς καὶ τοὺς χτύπους της. Κι' ἡ Γιάννα πέθανε ἀπὸ ἀσφυξία μέσα σ' αὐτὸ τὸ σεντοῦκι, ποὺ ἔγινε ἔτσι τὸ φέρετρό της...

Ὅπως σᾶς εἶπα, δὲν εἶχα αἰσθανθῆ τὸν παραμικρὸ φόβο ὡς τότε. Ἀλλ' ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ἔκαμα αὐτὴ τὴν ἀνακάλυψι, κατάλαβα πὼς δὲν θὰ μποροῦσα νὰ ἐξακολουθήσω νὰ μένω σ' αὐτὸ τὸ σπίτι κι' ἔβαλα ἐντολὴ στὸ συμβολαιογράφο τοῦ Μπργκοσαλίσε νὰ φροντίσῃ νὰ τὸ πουλήσῃ. Ὡς σήμερα δὲν βρέθηκε κανένας ἀγοραστής...

ΑΜΕΝΤΕΟ ΜΠΙΑΒΑ

ΒΩΛΟΙ... ὄχι γιὰ παιδιά

Νόμισμα τῆς Ἀφρικῆς καὶ βιομηχανικὸ ὑλικό

Μιὰ μέρα τοῦ περασμένου φθινοπώρου, τὸ μεγαλείτερο ἀπ' τὰ πέντε ἐργοστάσια ὑελουργίας τοῦ Κλάρκσμπουργκ, στὴν ἀμερικανικὴ πολιτεία τῆς Δυτικῆς Βιργινίας, ἔλαβε ἕνα τηλεγράφημα ἀπ' τὸ Γιοχάννεσμπουργκ τῆς Νοτίου Ἀφρικῆς:

«Ἀποστείλατε ἀεροπορικῶς καὶ ἐπειγόντως 100.000 βώλους ἀπὸ θολὸ γυαλὶ μὲ συνδυασμοὺς τριῶν χρωμάτων».

Τὸ τηλεγράφημα εἶχε ἐπίσημη προέλευσι. Καί, πίσω ἀπ' αὐτό, κρυβόταν ἕνα στρατιωτικό, πολιτικὸ καὶ οἰκονομικὸ γεγονός, ποὺ εἶχε προκαλέσει μεγάλη αἴσθησι στὸ ἐσωτερικὸ τῆς Ἀφρικῆς...

Πραγματικά, σὲ μιὰ καθυστερημένη ἀκόμη περιφέρεια τῆς Νοτιοαφρικανικῆς Ἑνώσεως, τὸ συνηθισμένο «νόμισμα» γιὰ τὸ ἐμπόριο καὶ τὶς ἀνταλλαγὲς εἶνε οἱ γυάλινοι βῶλοι. Κάποια πολεμικὴ ὅμως φυλὴ ἀνυπότακτων Ἰθαγενῶν ἔκαμε μιὰ ἐπιδρομὴ στὴν πρωτεύουσα τῆς ἐπαρχίας κι' ἅρπαξε ὅλη τὴν ποσότητα τῶν βώλων ποὺ ὑπῆρχε στὰ τοπικὰ «ταμεῖα» καὶ στὶς κάσες τῶν εὐπόρων. Ἔτσι, δημιουργήθηκε «στενότης χρήματος», κι' οἱ ἀρχὲς ἔσπευσαν νὰ τηλεγραφήσουν γιὰ τὴν ἀποστολὴ καινούργιων βώλων — χωρὶς νὰ τὶς πολυαπασχολήσῃ ὁ κίνδυνος τοῦ... νομισματικοῦ πληθωρισμοῦ!

Δὲν ἦταν ὅμως ἡ πρώτη φορὰ ποὺ οἱ βῶλοι ἔπαιξαν τὸ ρόλο τους στὴ δημοσία ζωὴ μιᾶς χώρας... Σ' αὐτοὺς ὤφειλε τὴν ἐπιτυχία του ἕνα μέλος τοῦ ἀμερικανικοῦ Κογκρέσσου, ἀντιπρόσωπος τῆς Δυτικῆς Βιργινίας, στὶς ἐκλογὲς τοῦ 1948. Ὁ πολιτικὸς αὐτὸς σκέφθηκε, πολὺ σωστά, ὅτι οἱ περισσότεροι ψηφοφόροι εἶχαν παιδιὰ κι' ὅτι ὁ καλλίτερος τρόπος γιὰ νὰ κερδίσῃ τὴν ψῆφο τους, ἦταν νὰ κολακέψῃ τὴν πατρικὴ στοργή τους.

Παραγγείλε λοιπὸν σ' ἕνα ἐργοστάσιο νὰ τοῦ φτιάσουν κουτιὰ μὲ γυάλινους βώλους, ποὺ θἄχαν ἐπάνω τους τὰ ἀρχικὰ ψηφία του. Καί, στοὺς προεκλογικοὺς λόγους του, μοίραζε ἀπὸ ἕνα τέτοιο κουτὶ σὲ κάθε ἀκροατή, γιὰ τὰ παιδιά του.

Ἡ εἴδησις αὐτὴ ἔγινε ἀμέσως γνωστὴ σ' ὅλη τὴν περιφέρεια, κι' οἱ προεκλογικὲς συγκεντρώσεις τοῦ ἐξύπνου πολιτικοῦ σημείωσαν ἐκπληκτικὲς «πιένες». Φυσικὰ δέ, ὅλος αὐτὸς ὁ κόσμος ἄκουγε μ' εὐμένεια τὶς ἀγορεύσεις του, πίστευε τὶς ὑποσχέσεις του... καὶ τοὔδωσε κατόπιν τὴν ψῆφο του. Οἱ βῶλοι τοῦ ἐξασφάλισαν τὴν πανηγυρικὴ νίκη...

Ὡς τὸ 1914, τὸ μεγαλείτερο κέντρον παραγωγῆς βώλων σ' ὅλο τὸν κόσμο ἦταν ἡ Νυρεμβέργη. Ὅταν ὅμως ὁ πρῶτος παγκόσμιος πόλεμος περιώρισε πολὺ τὴ γερμανικὴ παραγωγή, οἱ Ἀμερικανοὶ δημιούργησαν δική τους βιομηχανία καὶ κυριάρχησαν πολὺ γρήγορα στὶς διεθνεῖς ἀγορές. Τὰ πέντε ἐργοστάσια τοῦ Κλάρκσμπουργκ παράγουν κάθε χρόνο περὶ τὰ 200 ἑκατομμύρια βώλους, ποὺ σκεπάζουν τὰ 80% τῶν ἀναγκῶν ὅλου τοῦ κόσμου. Καὶ στέλνουν τὰ φορτία τους στὶς τέσσερες ἄκρες τῆς γῆς, ἀπ' τὴν Ἀλάσκα ὡς τὸ Ἀμστερνταμ, ἀπ' τὴ Μαδρίτη ὡς τὸ Μπουένος Ἄϋρες...

Ἡ ζήτησις γυάλινων βώλων αὐξάνει ὅλο καὶ πιὸ πολύ, στὰ τελευταῖα χρόνια, γιατὶ δὲν προορίζονται πιὰ μόνο γιὰ παιγνίδι τῶν παιδιῶν. Ἔχουν βρῆ καὶ πολυάριθμες ἄλλες ἐφαρμογές.

Πρῶτα ἀπ' ὅλα, χρησιμεύουν σὲ διάφορα παιγνίδια γιὰ μεγάλους. Ἕνα τέτοιο παιγνίδι, κινεζικό, χρειάζεται 60 βώλους κάθε φορά, ὁ διαφορετικῶν χρωμάτων.

Ἐξ ἄλλου, στὸ διάστημα τοῦ τελευταίου πολέμου, οἱ εἰδικοὶ τεχνικοὶ τελειοποίησαν τοὺς γυάλινους βώλους καὶ τοὺς ἔκαμαν τόσο λείους καὶ σκληρούς, ὥστε νὰ μπορῇ ν' ἀντικαταστήσουν σὲ ὡρισμένες περιπτώσεις τὶς χαλύβδινες μπίλιες τῶν ρουλεμάν.

Ἄλλοι εἰδικοὶ βῶλοι χρησιμοποιοῦνται ἀπ' τοὺς λιθογράφους καὶ τοὺς χαράκτες, γιὰ τὴ λείανσι τῆς ἐπιφανείας τῶν χάλκινων πλακῶν τους. Φυσικά, πρέπει νάναι ἐξαιρετικὰ σκληροί, ὥστε νὰ μὴ φθείρωνται ἀπ' τὸ κύλημά τους πάνω στὸ μέταλλο.

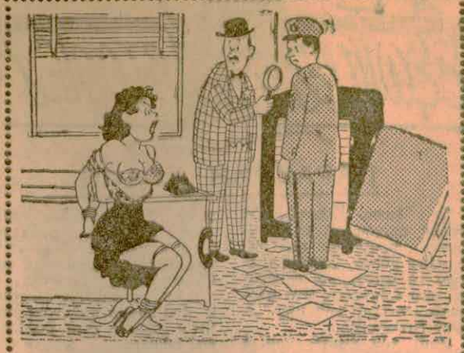
Σὲ πολλὰ ἀπ' τὰ σήματα τῆς τροχαίας κινήσεως, ποὺ ὑπάρχουν στοὺς ἀμερικανικοὺς ἐξοχικοὺς δρόμους, οἱ διάφορες λέξεις εἶνε γραμμένες μὲ γυάλινους βώλους, ποὺ ὁ καθένας τους εἶνε στερεωμένος σὲ μιὰ γυαλιστερὴ χοῦφτα, σὰν σὲ μικρὸ κοῖλο καθρέφτη. Ἔτσι, ὅταν τὰ φῶτα τῶν αὐτοκινήτων πέφτουν ἐπάνω τους τὴ νύχτα, τὰ γράμματα λάμπουν καὶ διαβάζονται εὐκολα.

Στὶς πετρελαιοπηγὲς τοῦ Τέξας, τὰ διϋλιστήρια χρησιμοποιοῦν στὰ φίλτρα καὶ στοὺς συμπυκνωτὰς τοὺς γυάλινους βώλους ἀπρόσβλητους ἀπ' τὰ ὀξέα.

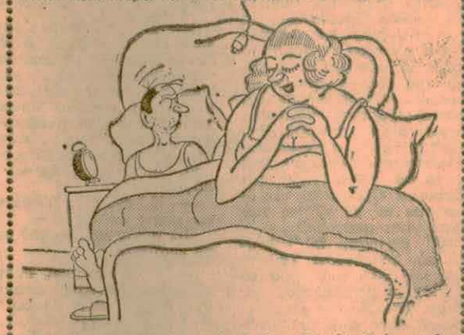
Διάφορα ἰχθυοτροφεῖα σκορπίζουν βώλους στὸ βυθὸ τῶν δεξαμενῶν τους, γιατὶ ἔχει παρατηρηθῆ ὅτι συντελοῦν στὸ εὐγάρωμα, τὴ γονιμοποίησι καὶ τὸν πολλαπλασιασμὸ τῶν ψαριῶν. Ἐπίσης οἱ γυάλινοι βῶλοι χρησιμοποιοῦνται στὰ ἐργοστάσια χαρτοπολτός, καθὼς καὶ γιὰ τὴν κατασκευὴ γυάλινων νημάτων, ἀπ' τὰ ὁποῖα ὑφαίνονται τὰ κοινούργια καὶ ὡραιότατα γυναικεῖα φορέματα.

Ἀφίσαμε τελευταία μιὰ μακάβρια χρησιμοποίησι τῶν βώλων: Πολλὲς φορές, τοὺς σκορπίζουν μέσα στὰ μαυσωλεῖα, ὅταν πρόκειται νὰ βάλουν μέσα σ' αὐτὰ ἕνα φέρετρο, γιὰ νὰ κυλάῃ ἐπάνω τους καὶ νὰ μετακινῆται εὐκολώτερα.

—"Ἂν θέλετε τὰ δαχτυλικά του ἀποτυπώματα ἐλᾶτε καλλίτερα νὰ τ' ἀναζητήσετε ἐπάνω μου!...

—"Ἂς μποροῦσα νὰ βεβαιωθῶ, Ἀνδρέα, πὼς κατέχω μιὰ μικρὴ θεσούλα στὴν καρδιά σου!...
(Ἀπὸ τὸ «Inter»)

—Πῶς φαίνεται πὼς βρισκόμαστε στὸν αἰῶνα τῆς ταχύτητος!...
(Ἀπὸ τὸ «Hérisson»)

—Τί κάνετε αὐτοῦ, δεσποινίς; Ξεχνᾶτε πὼς δὲν βρίσκεστε πιὰ στὴν πλάζ ἀλλὰ στὸ γραφεῖο;
(Ἀπὸ τὸ «Marius»)

ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΑΓΑΠΗ

Ὁ Ἴμπν Καντούρ, ὁ νεαρὸς σεΐχης μὲ τὸ ἡλιοκαμένο πρόσωπο καὶ τὰ φλογερὰ μάτια, ξαναπῆρε ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα τὸ δρόμο, ποὺ ὡδηγοῦσε στὸ ὁλόλευκο σπιτάκι τῆς μὶς Ἔβελιν Κάλντουελ.

Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ ἡ νεαρὴ Ἀγγλίδα εἶχεν ἐγκατασταθῆ σ' αὐτὸ τὸ σπιτάκι, στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου τῶν Πέντε Κεφαλῶν, ὁ Ἴμπν Καντοὺρ εἶχεν αἰσθανθῆ ἕνα φλογερὸ κι' ὁρμητικὸ πάθος γι' αὐτήν. Γιὰ τὸ χατῆρι της τὰ εἶχε χαλάσει μὲ τοὺς καλύτερους φίλους του. Γιὰ νὰ ξεχάσῃ τὸν πόνο του, τὸ εἶχε ρίξει στὸ κρασί, ξεχνώντας τὰ αὐστηρὰ παραγγέλματα τοῦ Κορανίου. Καὶ μὲ τὸ νὰ τὴν συλλογίζεται ἀδιάκοπα εἶχε χάσει τὸν ὕπνο του κι' οἱ νύχτες του εἶχαν γίνει μαρτυρικές.

Κι' ὡστόσο, ἡ Ἔβελιν δὲν τὸν ἀγαποῦσε. Τοῦ τὸ εἶχε πῆ ἄλλη μιὰ φορὰ τὸ περασμένο βράδυ, ὅταν τοῦ ἔκαμε γνωστὴ τὴν ἀπόφασί της νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ Μαρόκο, γιὰ νὰ ξαναγυρίσῃ στὴν πατρίδα της.

Ἡ πιὸ ἁπλῆ λογικὴ θὰ ἔκανε ὁποιονδήποτε ἄλλον ν' ἀποφύγῃ μιὰ καινούργια ἐπίσκεψι. Μὰ ὁ Ἴμπν Καντοὺρ εἶχε ξεχάσει τὴν ἀρνησί της καὶ προσπαθοῦσε νὰ πιάσῃ ἀπὸ μιὰ στερνὴ ἐλπίδα. Ἀφοῦ ἡ Ἔβελιν ἤθελε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ Μαρόκο, θἄφευγε κι' αὐτὸς μαζί της καὶ θὰ τὴν ἀκολουθοῦσε παντοῦ σὰν σκλάβος της. Ἀρκεῖ μόνο νὰ τοῦδινε τὴν ἄδεια γι' αὐτό.

Τὰ λόγια τοῦ παληοῦ ποιητοῦ ἀνέβαιναν τώρα στὰ χείλη του, καθὼς προχωροῦσε στὸν ἀνηφορικὸ δρόμο :

«Ὦ πολυαγαπημένη μου, ἂν ὅλες οἱ γυναῖκες ποὺ ζοῦν πάνω στὴ Γῆ πήγαιναν ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος καὶ οἱ ἄντρες ἀπὸ τ' ἄλλο, θἀρχίσουν σὲ σένα, ἀκόμη κι' ἂν θἄπρεπε ν' ἀνεβῶ στὴν κορυφὴ τοῦ κόσμου!»

Τὰ χείλη του ψιθύρισαν σὲ λίγο ἕναν ἄλλο στίχο:

«Ὅλοι οἱ ἄντρες τῆς Γῆς γύμνωσαν τὰ ξίφη τους κι' ἐγὼ εἶμαι μόνος, χωρὶς συγγενεῖς, χωρὶς φίλους, χωρὶς βοηθούς! Κι' ὅμως πρέπει νὰ ξέρῃς, ἀγαπημένη μου, πὼς κανένας ἄλλος ἄντρας δὲν θὰ μπορέση ποτὲ νὰ σὲ σφίξῃ στὴν ἀγκαλιά του!»

Ἡ Ἔβελιν δοκίμασε μεγάλη ἔκπληξι, βλέποντας τὸ νεαρὸ σεΐχη μπροστά της. Προσπάθησε, ὡστόσο, νὰ τὴν κρύψῃ καὶ τὸν ὡδήγησε σ' ἕνα μικρὸ σαλονάκι, ποὺ ἦταν γεμάτο ἀπὸ βαλίτσες καὶ δέματα.

— Φεύγεις, λοιπόν, χαρὰ τῶν ματιῶν μου; ρώτησεν ὁ σεΐχης.

— Σοῦ τὸ εἶπα, Ἴμπν Καντούρ, ἀπάντησεν ἡ νέα. Ἤρθα ἐδῶ γιὰ νὰ μπορέσω νὰ μεταφέρω πάνω σὲ μερικοὺς πίνακες τὴν ἀστραφτερὴ λάμψι καὶ τὸ ὁμορφο χρῶμα ποὺ ἔχει ὁ οὐρανὸς τῆς πατρίδος σου... Αὐτὸς ἦταν ὁ μοναδικὸς σκοπός μου. Ἀλλὰ τώρα πρέπει νὰ φύγω.

— Κι' ἐγώ;... Τί θὰ γίνω χωρὶς ἐσένα;

Τὰ μάτια τοῦ νεαροῦ σεΐχη ἔλαμπαν.

—Ἴμπν Καντούρ, πρέπει νὰ εἶσαι λογικός, ἀπάντησεν ἡ νέα. Δὲν μπορῶ νὰ σ' ἀγαπήσω... Ἄφησέ με νὰ διατηρήσω τὴν ἀνάμνησι ἑνὸς καλοῦ φίλου.... Σοῦ τὸ εἶπα ἀπὸ χθὲς τὸ βράδυ, ὅταν σὲ ἀποχαιρέτησα. Γιατί ἤρθες σήμερα ἐδῶ;

— Γιὰ νὰ σοῦ πῶ πὼς ἀποφάσισα ν' ἀπαρνηθῶ τὸν πατέρα μου, τὴ μητέρα μου, τ' ἀδέρφια, τὴ φυλή, τὴ θρησκεία μου, τὰ πάντα, φώναξε μὲ παραφορὰ ὁ νέος. Θὰ σ' ἀκολουθήσω ὅπου κι' ἂν πᾶς, σὰν τὴ σκιά σου!

Ἡ νέα γέλασε μ' ἕνα πειραχτικὸ γέλιο.

— Σοῦ ἀρέσει, λοιπόν, νὰ μὲ ἰδῇς στὴν ἀγκαλιὰ ἑνὸς ἄλλου;

— Δὲν τὸ καταλαβαίνω, Ἔβελιν...

— Οἱ ἄντρες δὲν καταλαβαίνουν ποτὲ τίποτε, ἀπάντησεν ἡ νέα. Ἂν βιάζωμαι νὰ φύγω, εἶνε γιατὶ γύρισεν ὁ ἀγαπημένος μου ἀπὸ τὶς Ἰνδίες, ὅπου ὑπηρετοῦσε... Σ' ἕνα μῆνα θὰ γίνουν οἱ γάμοι μας...

Αὐτὸ ἦταν ψέμμα. Ἀλλ' ἡ Ἔβελιν τὸ σοφίστηκε κείνη τὴ στιγμή, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ σβύσῃ κάθε ἐλπίδα μέσα στὴν ψυχὴ τοῦ Ἴμπν Καντούρ.

Ὁ νεαρὸς σεΐχης ἀναστέναξε.

Τὸ πρόσωπό του εἶχε γίνει τώρα κατακίτρινο, σὰν νὰ ἦταν ἀπὸ κερί. Καὶ τὰ μάτια του εἶχαν χάσει τὴ λάμψι ποὺ εἶχαν πρίν. Θἄλεγες πὼς τὰ λόγια τῆς Ἔβελιν εἶχαν σβύσει τὴ φλόγα τῆς ζωῆς μέσα του.

Γονάτισε ἔπειτα κι' ἔφερε τὴν ἄκρη τοῦ φορέματος τῆς νέας στὰ χείλη του.

—Ἂς εἶσαι εὐτυχισμένη!... εἶπε, μὲ φωνὴ ποὺ ἔβγαινε ἀπὸ τὰ κατάβαθα τῆς ψυχῆς του.

Ἀνασηκώθηκε σὲ λίγο κι' ἔφυγε χωρὶς νὰ πῇ τίποτε ἄλλο. Καθὼς διασκέλιζε τὸ κατῶφλι τῆς ἐξώπορτας, εἶδε ἕνα αὐτοκίνητο ποὺ σταμάτησε μπροστὰ στὸ δρόμο.

Ὁ Ἴμπν Καντοὺρ κατάλαβε. Ἡ Ἔβελιν θἄφευγε μ' αὐτό, γιὰ νὰ κατεβῇ στὸ λιμάνι, ὅπου θἄπαιρνε τὸ πλοῖο.

★

Τὸ αὐτοκίνητο ξεκίνησε ἔπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα. Ἡ Ἔβελιν καθόταν πλάι στὸ σωφέρ. Ὅλο τὸ πίσω μέρος ἦταν γεμᾶτο μὲ βαλίτσες καὶ δέματα.

Πέρασαν ἔτσι τὸ δρόμο τῶν Πέντε Κεφαλῶν. Ἔπειτα πῆραν ἕναν ἄλλον, ποὺ κατηφορίζε στὸ λιμάνι. Ἔτρεχαν τώρα μὲ πολὺ μεγάλη ταχύτητα. Καὶ, ξαφνικά, ἕνας ἄνθρωπος, τυλιγμένος μέσα σ' ἕνα λευκὸ μπουρνοῦζι, ξεπρόβαλε ἀπὸ μιὰ γωνιὰ καὶ ὥρμησε μπροστὰ στὸ αὐτοκίνητο...

Ἡ Ἔβελιν μόλις πρόφτασε ν' ἀναγνωρίσῃ τὸν Ἴμπν Καντούρ. Μιὰ στιγμὴ ἀργότερα, οἱ τροχοὶ τοῦ αὐτοκινήτου πέρασαν πάνω στὸ σῶμα τοῦ νέου καὶ τὸ κομμάτιασαν!

★

Ἡ Ἔβελιν δὲν ἔφυγε ἀπὸ τὸ Μαρόκο. Κι' οὔτε μετακινήθηκε ἀπὸ τὸ σπιτάκι τοῦ δρόμου τῶν Πέντε Κεφαλῶν. Ζῇ πάντα ἐκεῖ περιτριγυρισμένη ἀπὸ τὶς ἀναμνήσεις της... Κι' ἡ μεγαλύτερη εὐχαριστησίς της εἶνε ὅταν ρίχνεται στὴ δουλειὰ γιὰ νὰ φτιάξῃ ἕνα καινούργιο πορτραῖτο τοῦ Ἴμπν Καντούρ.

Τὸν ἔχει ἀπεικονίσει σὲ ἀναρίθμητες στάσεις καὶ μὲ τὶς πιὸ διαφορετικὲς ἐκφράσεις. Κι' ὅμως ἡ φαντασία της δὲν στέρεψεν ἀκόμη, οὔτε τὸ χέρι της κουράστηκε. Γιατὶ νοιώθει τώρα μέσα στὴν ψυχή της μιὰν ἀπέραντη ἀγάπη γιὰ τὸ νεαρὸ σεΐχη, ποὺ πέθανε μ' ἕναν τρόπο τόσο τραγικὸ μπροστὰ στὰ μάτια της...

Ἡ Ἔβελιν δὲν τὸν εἶχεν ἀγαπήσει ὅταν ἦταν ζωντανός. Μὰ ὁ νεκρὸς Ἴμπν Καντοὺρ ἔχει γίνει τώρα ὁ πολυαγαπημένος τῆς ψυχῆς της.

Στὸ Μαρόκο, πολλοὶ πιστεύουν πὼς ἡ νεαρὴ Ἀγγλίδα εἶνε τρελλή. Μὰ κανεὶς δὲν τὴν λυπᾶται. Γιατὶ ὅλοι ξέρουν πὼς ἡ παράξενη ἀγάπη της γιὰ τὸ νεκρὸ σεΐχη τὴν κάνει εὐτυχισμένη.

ΤΖΑΚ ΠΑΥΝ

✪✪

Τί πίνουν οἱ Ἀμερικανοί

Ὁ Γκάλντις Φαὶθ προσήχθη στὸ δικαστήριο τοῦ Σὰν Ἀντώνιο ('Ηνωμένες Πολιτεῖες), μὲ τὴν κατηγορία ὅτι γύριζε στοὺς δρόμους μεθυσμένος. Ὁ δικαστὴς θέλησε νὰ ἐξακριβώσῃ τί εἶχε πιῆ. Πιστοποιήθηκε, λοιπόν, ὅτι εἶχε κατεβάσει 12 οὐίσκυ καὶ 8 μπύρες. Ὁ δικαστὴς ἔμεινε σκεπτικός. «Δὲν μπορεῖ νὰ μέθυσε μὲ τόσο λίγο», εἶπε ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτά. Καὶ τὸν ἀθῴωσε.

Ἀναστάσιμο χιούμορ

Τὸ δάνειο

Μιὰ φορὰ ἕνας πασᾶς βρέθηκε σὲ δύσκολη οἰκονομικὴ θέσι καὶ κατέφυγε στὸν Ναστραδὶν Χότζα ζητῶντας του δανεικὲς πέντε λίρες.

Πέρασε ὅμως κάμποσος καιρὸς κι' ὁ πασᾶς δὲν φαινόταν νὰ ξοφλήσῃ τὸ χρέος του στὸ Χότζα, ποὺ κάθε μέρα, ὁλο κι' ἔβραζε μετανοιωμένος ποὺ βρέθηκε μπόσικος νὰ κάνῃ δάνειο.

Ξαφνικὰ ὁ Χότζας μαθαίνει πὼς ὁ πασᾶς εἶχε διορισθῇ ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν. Μιὰ καὶ δυὸ λοιπὸν παρουσιάζεται στὸ σερασκεράτο καὶ κάνοντας τεμενάδες στὸν πασά, προσπάθησε νὰ τοῦ ξεκολλήσῃ ἕνα μέρος ἀπ' τὸ δάνειο. Ἡ ἐπίσκεψις ὅμως αὐτὴ πῆγε στὰ χαμένα, ὅπως κι' ἡ δεύτερη κι' ἡ τρίτη. Ὁ πασᾶς τὸν κερνοῦσε καφέ, ναργιλὲ καὶ ἔκανε τὸν κουτό...

Μιὰ μέρα ὁ Ναστραδὶν πέτυχε τὸν πασὰ ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι του, τὴ στιγμὴ ποὺ ἔμπαινε στ' ἁμάξι γιὰ νὰ πάῃ στὸ Ὑπουργεῖο.

Τρέχει λοιπὸν ἀμέσως, τοῦ κάνει τεμενάδες καὶ τοῦ ὑπενθυμίζει τὸ δάνειο.

Μὰ αὐτὸς ἀντὶ νὰ δώσῃ τὶς λίρες του στὸ Ναστραδίν, τὸν παίρνει ἀπάνω στ' ἁμάξι καὶ τὸν καθίζει πλάι του.

Ἔτσι ἀφοῦ τὸν πέρασε ἀπὸ τοὺς πιὸ κεντρικοὺς δρόμους καὶ τὶς πλατεῖες ἐπιδεικτικά, τὸν πῆγε ὕστερα σπίτι του καὶ τὴ στιγμὴ ποὺ ἐκεῖνος κατέβαινε, τοῦ εἶπε χαμογελῶντας:

—Ἐ, Ναστραδίν, ἐλπίζω νὰ μὴν ἔχῃς καὶ παράπονο! Εἶσαι πληρωμένος καὶ μὲ τὸ παραπάνω!

Ὁ Χότζας, ἀνήσυχος καὶ στενοχωρημένος, γυρίζοντας σπίτι του δὲν ἔκλεισε μάτι ἐκείνη τὴ νύχτα. Τὸ πρωΐ, ἡ Φατμὲ τὸν ξύπνησε καὶ τοῦ εἶπε:

— Ναστραδίν, τὸ δῶμα μας γέμισε ἀνθρώπους ποὺ θέλουν νὰ σοῦ μιλήσουν.

Ὁ Χότζας σηκώθηκε κι' ὁ πρῶτος ἐπισκέπτης ποὺ μπῆκε τοῦ εἶπε, κάνοντας ἕνα τεμενά:

—"Ερχομαι, Χότζα μου, νὰ σὲ παρακαλέσω — καὶ μὲ τρόπο ἀκούμπησε στὸ τραπέζι ἕνα σωρὸ χρυσὲς λίρες— νὰ μοῦ κάμῃς μιὰ χάρι: Ἔχω στὸ μαγαζί μου τόπια ὕφασμα κατάλληλο γιὰ στρατιωτικὲς στολὲς καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ μεσολαβήσῃς στὸν πασά...

Τὰ ἴδια πάνω - κάτω εἶπαν κι' οἱ ἄλλοι ἐπισκέπτες στὸν Ναστραδὶν καὶ καθένας τοῦ ἄφηνε κι' ἀπὸ ἕνα σεβαστὸ ποσό γιά... δόλωμα!

Ὕστερ' ἀπὸ λίγες μέρες, ὁ Ναστραδὶν παρουσιάστηκε πάλι στὸ σερασκεράτο:

—Ἐξοχώτατε! εἶπε στὸν πασᾶ, μὲ ὕφος μελισταλαχτο, ἔρχομαι νὰ σᾶς θερμοπαρακαλέσω νὰ εὐδοκήσετε νὰ δανεισθῆτε ἀπὸ μένα μερικὲς ἀκόμα λίρες... Γιατὶ μὰ τὸν Ἀλλάχ, οἱ λίρες ποὺ δανείζεσαι, πασᾶ μου, γεννοβολᾶνε τοῦ κόσμου τὸ χρυσάφι!...

Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις ὁποιουδήποτε θέματος τοῦ παρόντος τεύχους ἄνευ ἐγγράφου ἀδείας τῆς Διευθύνσεως τοῦ «Θησαυροῦ»

ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ συμφώνως τῷ ἄρθρῳ ὁ § 1 τοῦ Α. Ν. 1092/1938.
Ἰδιοκτήτης Διευθυντὴς: Ἰωάννης Παπαγεωργίου. Κατοικία: Βησσαρίωνος ἀρ. 3. Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου: Φραγκίσκος Μαλατέστας. Μενελάου 9, Ἀθῆναι.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία ..... Δρχ. 150.000
» Ἐξάμηνος ... » 75.000
» Τρίμηνος ... » 40.000
Ἐυδάσματα Ἐσωτερικοῦ διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς καὶ Ἐξωτερικοῦ διὰ τραπεζιτικῆς τοιαύτης, πρὸς τὸν κ. Ἰωάν. Γ. Παπαγεωργίου

ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ
ΦΑΡΔΙΕΣ ΣΚΑΛΕΣ
ΧΟΝΔΡΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ
Ἰδοὺ τὸ μυστικό μας
Μ. Λαμπρόπουλος
Ἀν Κωνσταντίνου 12
Τηλ 53.100
Σημ. Αἱ προσκομίζουσαι τὸ παρὸν ἀτόκομμα λαμβάνουν δωρεὰν κάτι.

Τὸ μυστηριῶδες ΧΕΡΙ

Παράξενο διήνημα

Τὸ σπιτάκι εἶχε δυὸ δωμάτια καὶ βρισκόταν σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὸ Κουσταμὲλ τοῦ ἱσπανικοῦ Χοντούρας. Ἦταν ἀρκετὰ καλὰ ἐπιπλωμένο, ἀλλὰ τελείως ἐγκαταλειμένο. Εἶχα τὴ γνώμη πὼς θὰ μποροῦσε νὰ χρησιμεύσῃ θαυμάσια γι' ἀποθήκη γιὰ τὴν ἐπιχείρησι τῶν φυτειῶν, ποὺ ἐπρόκειτο νὰ ἱδρύσῃ σ' αὐτὴ τὴν περιοχὴ ἡ ἑταιρία ποὺ μ' εἶχε διευθυντή της.

— Μιλᾶτε γιὰ τὸ «ρανσίτο» τοῦ μακαρίτη Ντὸν Μιγκουὲλ Καλντερόν; μοῦ εἶπε ὁ ξενοδόχος τοῦ Κουγιαμὲλ ὅταν τοῦ ζήτησα πληροφορίες γιὰ τὸ ἔρημο σπίτι. Γιὰ τὸ σπίτι ὅπου παρουσιάζεται τὸ ματωμένο χέρι;... "Οχι, ὄχι, σενιόρ, γιὰ τὸ Θεό, νὰ μὴν πλησιάσετε ἐκεῖ, γιατὶ εἶνε καταραμένο!

Τὸν κύτταξα κατάπληκτος.

— Μάλιστα, σενιόρ, συνέχισε ἐκεῖνος. Ἐκεῖ ἔγινε ἐδῶ κι' ἑφτὰ χρόνια μιὰ τραγωδία. Ὁ ντὸν Μιγκουὲλ τόξε χτίσει γιὰ τὸν ἑαυτό του καὶ γιὰ τὴ νέα καὶ ὁμορφη γυναίκα του, τὴν Περντίτα, γιὰ νὰ κατοικήσουν μαζί. Αὐτὸς ἀγαποῦσε τὴν ἡσυχία καὶ τὴ ζούγκλα, γιατὶ ἦταν καλλιτέχνης. Μὰ ἡ ὡραία Περντίτα διψοῦσε γιὰ τὶς ἀπολαύσεις τῆς ζωῆς καὶ μιὰ μέρα τόσκασε γιὰ πάντα!

»Ὅταν ὁ Ντὸν Μιγκουὲλ ἔμεινε μόνος στὸ σπίτι φαίνεται πὼς ἔχασε τὰ λογικά του. Ἕνα πρωΐ, οἱ γείτονές του ἀνησύχησαν γιατὶ δὲν τὸν ἔβλεπαν καὶ πῆγαν στὸ «ρανσίτο» γιὰ νὰ δοῦν τί συμβαίνει. Ἐκεῖ βρέθηκαν μπροστὰ σ' ἕνα ἀνατριχιαστικὸ θέαμα. Ὁ τοῖχος τῆς κρεβατοκάμαρας ἦταν γεμᾶτος ἀπὸ τὰ ματωμένα ἀποτυπώματα ἑνὸς χεριοῦ. Μπροστὰ στὴν πόρτα ἁπλώνοταν μιὰ λίμνη αἵματος. Ἀλλὰ τὸ πτῶμα εἶχε ἐξαφανιστῆ.

»Φαίνεται πὼς ἀπελπισμένος ἀπ' τὴν ἐγκατάλειψι τῆς γυναίκας του, ὁ δυστυχισμένος νέος εἶχε κόψει τὸ λαιμό του. Στὴν ἀγωνία του ἔπειτα προσπαθώντας νὰ σταματήσῃ μὲ τὸ χέρι του τὸ αἷμα τῆς φριχτῆς πληγῆς του, εἶχε φτάσει μὲ κόπο ὡς τὴν πόρτα, ἀκουμπῶντας στὸν τοῖχο καὶ εἶχε ξεψυχήσει ἐκεῖ ἀπ' ἔξω. Κάποιος κροκόδειλος τοῦ γειτονικοῦ ποταμοῦ εἶχε καταβροχθίσει ἴσως τὸ πτῶμα του.

»Ἀπὸ τότε, κάθε νύχτα, τὸ φάντασμά του ξαναγυρίζει στὸ σπίτι του καὶ πίνει τὸ αἷμα ὅσων κοιμηθοῦν ἐκεῖ μέσα!... Γι' αὐτὸ τώρα τὸ σπίτι εἶνε ἀκατοίκητο».

Ξέροντας καλὰ τοὺς ἰθαγενεῖς τοῦ τόπου, γελοῦσα πάντα μὲ τὶς ἐξωφρενικὲς προλήψεις τους.

— Τὸ σπίτι διατηρεῖται θαυμάσια, εἶπα στὸν ἀρχιμηχανικὸ τῆς ἑταιρίας μου. Κάνει γιὰ τὴ δουλειά μας καὶ μποροῦμε νὰ τὸ ἀγοράσουμε γιὰ ἕνα κομάτι ψωμί. Ἀλλὰ μὲ τὴν ἱστορία αὐτὴ τοῦ φαντάσματος κανεὶς ἐργάτης μας δὲν θὰ θελήσῃ νὰ πατήσῃ τὸ πόδι του ἐκεῖ μέσα.

Γι' αὐτὸ ἀποφάσισα λοιπὸν νὰ περάσω ὁ ἴδιος μιὰ νύχτα στὸ σπίτι αὐτό.

Τὸ ἴδιο βράδυ ἔφτασα πραγματικὰ στὸ σπίτι τοῦ Ντὸν Μιγκουὲλ μ' ἕνα μουλάρι. Εἶχα πάρει μαζί μου ἕνα κρεββάτι καὶ μιὰ κουνουπιέρα καὶ ἐγκαταστάθηκα.

Ἡ μοναξιὰ δὲν μὲ φόβισε καθόλου. Στὸ ἀμυδρὸ φῶς ἑνὸς κεριοῦ, ποὺ φώτιζε ἐλάχιστα τοὺς λερωμένους τοίχους τῆς κάμαρας, ἔμεινα ξυπνητὸς ἀρκετὴν ὥρα. Ἔπειτα βγῆκε τὸ φεγγάρι. Οἱ ἀχτίδες του περνώντας ἀπ' τ' ἀνοιχτὰ παράθυρα πλημμύρισαν τὸ δωμάτιο. Ἐνῶ ἔσκυβα γιὰ νὰ σβύσω τὸ φῶς θυμήθηκα πὼς δὲν εἶχα ρωτήσει ποιὰν ὥρα παρουσιαζόταν τὸ «ματωμένο χέρι».

— Δίχως ἄλλο τὰ μεσάνυχτα, ψιθύρισα.

Κύτταξα τὸ ρολόϊ τοῦ χεριοῦ μου. Ἡ ὥρα ἦταν δέκα.

— Τότε μπορῶ νὰ κοιμηθῶ δυὸ ὧρες ἀνενόχλητος! σκέφθηκα.

Δὲν ἄργησε νὰ μὲ πάρῃ ὁ ὕπνος.

★

Ἕνα τρομερὸ δνειρο μὲ ξύπνησε. Εἶχα δῆ πὼς τὸ φάντασμα τοῦ Μιγκουὲλ εἶχε κάνει τὴν ἐμφάνισί του καὶ εἶχε πέσει πάνω μου, χώνοντάς μου τὴν κουνουπιέρα στὸ στόμα. Ὡστόσο δὲν εἶχα ξυπνήσει ἐντελῶς. Ἂν καὶ εἶχα ὅλες μου τὶς αἰσθήσεις, δοκίμαζα τὴν ἐντύπωσι ὅτι μὲ πίεζε ἀκόμα ὁ ἴδιος ἐφιάλτης. Νόμιζα πὼς τὰ μέλη μου ἦσαν ἀπὸ μολύβι. Δὲν κατάφερνα νὰ κινήσω τὸ σῶμα μου. Καὶ στὸ πρόσωπό μου αἰσθανόμουνα κάτι χλιαρό, γλοιῶδες, ζωντανό.

Ἔβλεπα τώρα νὰ πραγματοποιῆται τὸ φριχτό μου ὄνειρο. Ἀσφυχτιοῦσα, πνιγόμουνα ἀληθινά, γιατὶ ἡ κουνουπιέρα μου, σχηματίζοντας πολλὲς δίπλες, ἦταν σφιγμένη πάνω στὴ μύτη μου καὶ στὸ στόμα μου, ἀπὸ κάποια μυστηριώδη δύναμι. Ἀνάπνεα μὲ κόπο...

Λίγα δευτερόλεπτα, ὁ τρόμος μὲ κράτησε ἀκίνητο. Ἔπειτα, ξαφνικά, ὑπερίσχυσε τὸ φυσικὸ ἔνστικτο τῆς αὐτοσυντηρήσεως. Κατέβαλα ἀπεγνωσμένες προσπάθειες γιὰ ν' ἀνασηκωθῶ. Ἀλλὰ οἱ δυνάμεις μου μὲ εἶχαν ἐγκαταλείψει. Κυττάζοντας γύρω μου δὲν ἔβλεπα τίποτ' ἄλλο παρὰ ἕνα κομμάτι τοῦ τοίχου φωτισμένο ἀπ' τὸ φεγγάρι. Ἔπὶ τέλους μὲ μιὰ ὑπεράνθρωπη προσπάθεια τῆς θελήσεώς μου κατάφερα ν' ἀνασηκώσω στὸ κρεββάτι μου!

Ἀμέσως ἡ κουνουπιέρα ἔπαψε νὰ φράζῃ τὴ μύτη μου καὶ τὸ στόμα μου. Κι' ἕνα μεγάλο μαῦρο πρᾶγμα — αὐτὸ ποὺ τὴν συγκρατοῦσε ὡς τότε κολλημένη στὸ στόμα μου — ἀπομακρύνθηκε πρὸς τὸν τοῖχο!

Ἐνῶ τὸ κύτταζα μὲ τὰ μάτια γουρλωμένα τὸ εἶδα νὰ παίρνῃ τὸ σχῆμα ἑνὸς τεράστιου χεριοῦ, ποὺ ἐκινεῖτο ζωηρὰ στὸν ἀέρα! Νομίζω ὅτι ἔβγαλα μιὰ κραυγὴ τρόμου...

Ἔπειτα ἐξακολούθησα νὰ κυττάζω μὲ ἁπλανὲς βλέμμα τὴ μυστηριώδη ὀπτασία, τεντώνοντας τὸ αὐτί μου γιὰ ν' ἀκούσω καὶ τὸν παραμικρὸ θόρυβο. Ἐξαφνα ἔπεσα πρὸς τὰ πίσω κι' ἔχασα τὶς αἰσθήσεις μου.

★

Ὅταν ξανάνοιξα τὰ μάτια μου μὲ εἶχε ἀνασηκώσει πάνω στὸ κρεββάτι ἕνα δυνατὸ μπράτσο κι' ἕνα χερι μοῦ ἔβαζε στὰ χείλη ἕνα μπουκαλάκι μὲ οὐίσκυ. Τὸ δωμάτιο φωτιζόταν ἀπ' τὸν ἥλιο.

— Πιῆτε ἀκόμα λίγο, φίλε μου, μοῦ εἶπε μιὰ φωνή. Εὐτυχῶς ποὺ ἔτρεξα ἀμέσως νὰ δῶ τί εἴχατε πάθει, μόλις ἔμαθα ὅτι δὲν φανήκατε καθόλου σήμερα τὸ πρωΐ!

Ἦταν ὁ ἀρχιμηχανικός.

— Μὰ τί συνέβη; ψιθύρισα.

— Τί συνέβη; Ἁπλούστατα. Αὐτὸ τὸ φριχτὸ ζῶο λίγο ἔλειψε νὰ σᾶς ρουφήξῃ ὅλο τὸ αἷμα. Τὸ βρῆκα κρεμασμένο ἀνάποδα στὸ ταβάνι ὅταν μπῆκα ἐδῶ. Χώνευε μ' ὅλη του τὴν ἡσυχία. Ἀλλὰ μιὰ γερὴ μπασταουνιὰ μου τόστειλε στὸν ἄλλο κόσμο.

Κι' ὁ φίλος μου μοῦ ἔδειξε κάτι ποὺ εἶχε σηκώσει ἀπ' τὸ πάτωμα: μιὰ τεράστια νυχτερίδα τοῦ εἴδους τῶν «βαμπίρ», ποὺ πίνουν τὸ αἷμα τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν ζώων! Τότε κατάλαβα ὅτι τὸ χέρι ποὺ νόμισα ὅτι εἶχα δῆ τὴ νύχτα δὲν ἦταν παρὰ ἡ σκιὰ τοῦ ἀπαίσιου αὐτοῦ ζώου.

— Ἀκοῦστε, φίλε μου, εἶπα στὸν ἀρχιμηχανικὸ ἀνατριχιάζοντας. Νομίζω πὼς εἶνε καλύτερα νὰ μὴν ξαναπατήσουμε τὸ πόδι μας σ' αὐτὸ τὸ καταραμένο σπίτι...

ΤΖΩΝ ΡΟΥΠΕΡ

ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Φρεσκάρισμα τοῦ προσώπου

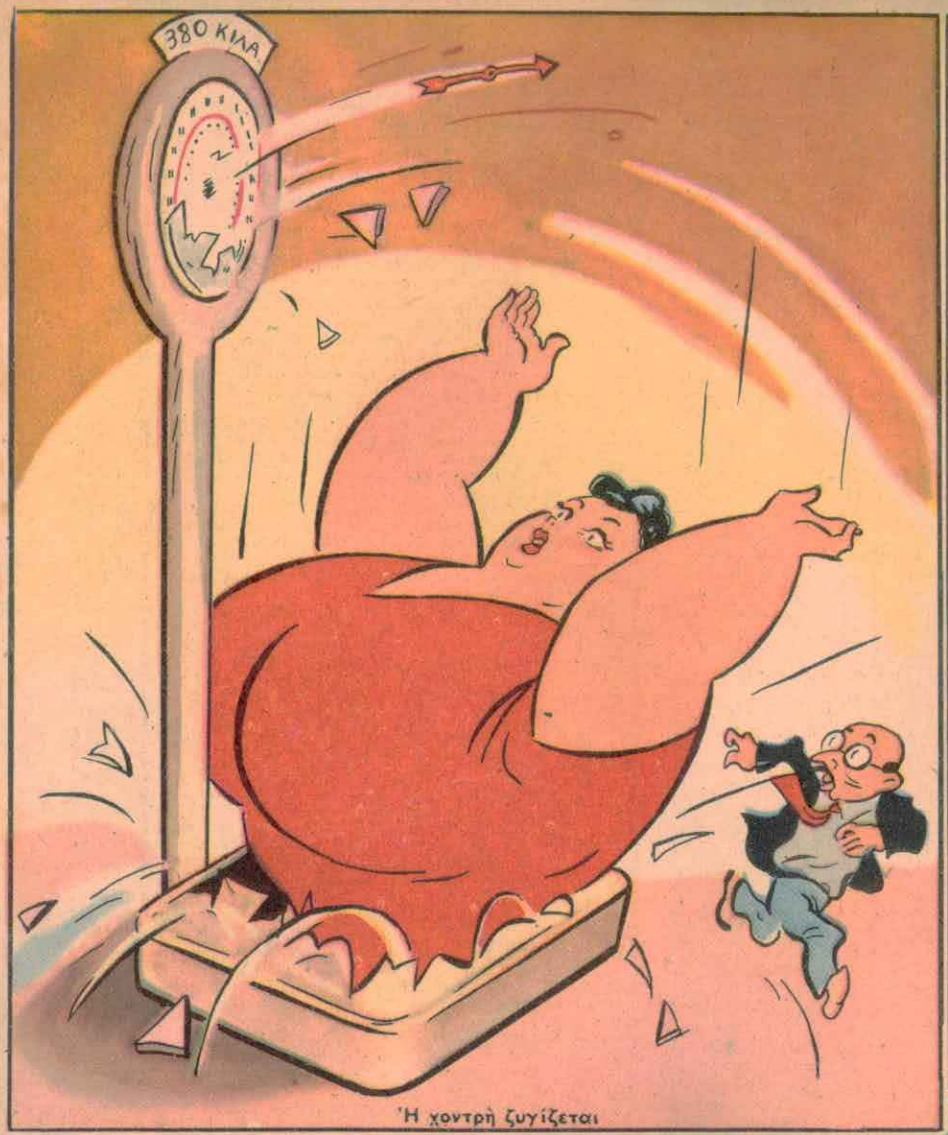
Διάβαζα τελευταίως σὲ κάποιο ξένο περιοδικὸ διάφορες ἀστεῖες κι' ἐξωφρενικὲς συμβουλὲς γιὰ τὴν ὁμορφιά, γεμάτες ὑπερβολές. Καὶ ὅμως εἶμαι βέβαιος ὅτι πολλὲς θὰ βρεῦσιν ποὺ θὰ τὶς ἐφαρμόσουν ἁπλῶς καὶ μόνο γιατὶ τὶς ἔγραψε τὸ ξένο περιοδικό. Φαντασθῆτε ὅτι συμβούλευε μεταξὺ ἄλλων, γιὰ τὴ διατήρησι κατὰ τὸν χειμῶνα τοῦ μελαψοῦ κι' ἡλιοκαμμένου χρώματος νὰ περνοῦν τὸ πρόσωπο κάθε πρωῒ μ' ἕνα βαμπάκι βρεγμένο σὲ νερὸ ἐλαφρὰ χρωματισμένο μὲ περμανγανάτ γτὲ ποτάς!! Καὶ χίλιες δυὸ ἄλλες ἐξωφρενικότητες γιὰ ν' ἀναλάβῃ τὸ δέρμα γρήγορα ἀπὸ τὰ κακὰ τοῦ καλοκαιριοῦ, γιὰ χειμωνιάτικο μακιγιάζ... κ.τ.λ.

Ἐπειδὴ τώρα τελευταίως παρατηρεῖται κάποιος «συρμὸς» μὲ τὶς νέες αὐτὲς «ἀποκαλύψεις» ποὺ μόνο ὁ κινηματογράφος καὶ ὁ κομπογιαντισμὸς ἐφευρίσκει πρὸς ἄγραν ἀφελῶν καὶ ὄχι ἡ ἐπιστήμη καὶ ἐπειδὴ πολλὲς μὲ ἐπιστολές τους μοῦ ζητοῦν τὴ γνώμη μου, θ' ἀσχοληθῶ σήμερα καὶ μὲ τὸ θέμα αὐτό.

Ἡ μεγρημένη φροντὶς ποὺ θὰ καταδάλλη κάθε γυναῖκα γιὰ τὸν ἑαυτόν της δὲν θεωρεῖται κοκκεταρία, ἀλλὰ μᾶλλον ἀξιοπρέπεια καὶ αὐτοτέλεσμα κοινῆς λογικῆς. Δίχως ὅμως πολλὰ φτιασίδια καὶ μπογιές, χωρὶς τίποτε τὸ ἐξεζητημένο καὶ τὸ πλαστό, ποὺ συνιστοῦν τόσο ἀσύστολα οἱ κάπηλοι τῆς αἰσθητικῆς... μὲ τοὺς διαφόρους ἐξωφρενικοὺς νεωτερισμούς τους, μπορεῖ μιὰ γυναῖκα νὰ φροντίσῃ γιὰ τὴν ἀνθηρότητα καὶ τὴ δροσιά της. Ὡρισμένες, ἐπομένως, φροντίδες καλλωπισμοῦ καὶ ὑγιεινῆς ὄχι μόνο ἐπιτρέπονται, ἀλλὰ καὶ κοινωνικῶς ἐπιβάλλονται.

Εἶνε, λοιπόν, φυσικὸ ὅλες οἱ φροντίδες τοῦ ὡραίου φύλου καὶ ἰδίως τὴν ἐποχὴ αὐτή, νὰ στρέφωνται γοργὰ πρὸς ὅλα τὰ μέσα, μὲ τὰ ὁποῖα θὰ ἦταν δυνατὸν νὰ φρεσκαρισθῇ γρηγορώτερα ἡ ἐπιδερμὶς ὕστερα ἀπὸ τὰ ἀνεξάντλητα μαρτύρια ποὺ τράφηκε σ' ὅλο τὸ διάστημα τοῦ καλοκαιριοῦ, μὲ τὰ ὁλοήμερα παιχνίδια στὸ κῦμα, στὴν καυτερὴ ἀμμουδιὰ καὶ γενικῶς στὸ ὕπαιθρο.

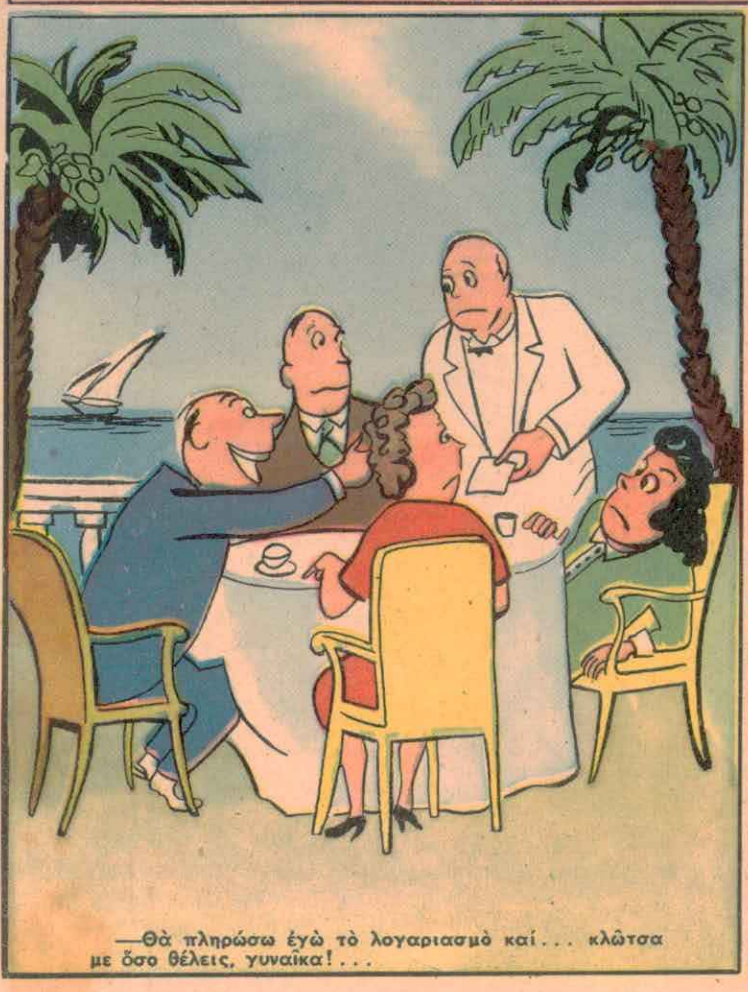
Μὴ φαντασθῆτε ὅμως, ὅπως ἀκοῦτε νὰ σᾶς λέγουν, ὅτι μὲ τὰ καλλυντικὰ μόνο θ' ἀναλάβῃ ἡ ἐπιδερμὶς τοῦ προσώπου σας. Τοὐναντίον θὰ κουρασθῇ περισσότερο καὶ θὰ σᾶς ἀπογοητεύσῃ. Ἡ ἐπιδερμὶς τοῦ προσώπου χρειάζεται τὴν ἐποχὴ αὐτὴ ξεκούρασι καὶ μιὰ γλυκοδερμικὴ περιποίησι, γιατὶ ἀφ' ἑνὸς οἱ καυστικὲς ἡλιακὲς ἀκτίνες καὶ ὁ ἱδρὼς τοῦ καλοκαιριοῦ τὴν κατάτησαν ξερή, στυφὴ κα

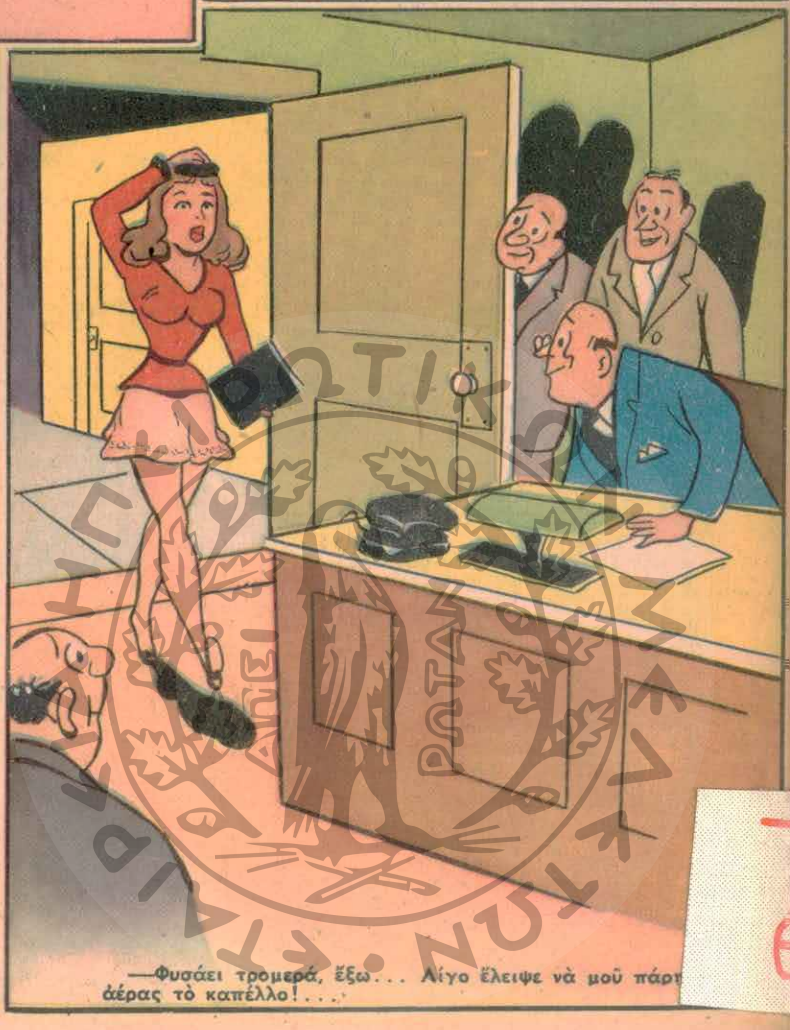
Ἡ χοντρὴ ζυγίζεται

—Θὰ κρυώσῃ ἡ σούπα σου! Κι' ἔκανες τόση φασαρία γιὰ νὰ σοῦ τὴ φέρουν ζεστή!

—Θὰ πληρώσω ἐγὼ τὸ λογαριασμὸ καί... κλῶτσα με ὅσο θέλεις, γυναίκα!...

—Φυσάει τρομερά, ἔξω... Λίγο ἔλειψε νὰ μοῦ πάρῃ ἀέρας τὸ καπέλλο!...